

I AM THAT I AM

EXPERIENCE THE TEACHINGS
OF SRI NISARGADATTA MAHARAJI

with Stephen Wolinsky

I AM THAT

ÉN AZ VAGYOK

1. Az 'én vagyok' érzése	5
2. A test kényszerképzete	6
3. Az élő jelen	7
4. A valódi világ az elmén túl van.....	9
5. Ami megszületett, meg is kell halnia	10
6. Meditáció.....	11
7. Az elme	12
8. Az Én az elmén túl van.....	13
9. Az emlékezet válaszai	16
10. Tanúság	17
11. Tudat és tudatosság	19
12. A személy nem valóságos.....	20
13. A Legfelsőbb, az Elme és a Test.....	22
14. Látszatok és a realitás.....	26
15. A <i>Gnani</i>	28
16. Vágynélküliség, a legnagyobb boldogság	31
17. A mindig jelenlevő.....	34
18. Hogy megtudd ki vagy, fedezd fel, ki nem vagy	35
19. A valóság elfogulatlanságot jelent	38
20. A Legfelsőbb mindenek felett áll	40
21. Ki vagyok én?.....	44
22. Az élet szeretet és a szeretet élet	47
23. A megkülönböztetés pártatlansághoz vezet	49
24. Isten a mindent-tevő, a <i>Gnani</i> a nem-tevő	53
25. Ragaszkodj az 'én vagyok'-hoz	56
26. A személyiség akadály	59
27. A kezdetnélküli örökké kezdődik.....	62
28. Minden szenvedés vágyból születik	65
29. Az élet egyetlen célja maga az élet	68
30. MOST vagy szabad	71
31. Ne becsüld le a figyelmet	74
32. Az élet a Legfőbb Guru	76
33. Minden magától történik	79
34. Az elme maga a nyugtalanság.....	84
35. Belső éned a legnagyobb Guru	88
36. Az ölés a gyilkosnak árt, nem a megöltnek	91
37. A fájdalom és élvezeten túl boldogság van.....	95
38. A spirituális gyakorlat újra és újra kijelentésre kerülő akarat.....	99
39. Semmi nem önmagától létezik.....	103
40. Csak az Én valóságos	105
41. A tanúság attitűd kifejlesztése.....	108
42. A valóság nem fejeződhet ki.....	110
43. A tudatlanság felismerhető, a <i>Gnana</i> nem.....	113
44. Az 'én vagyok' igazság, minden más következtetés	116
45. Ami jön és megy, annak nincs léte.....	118
46. A létezés tudatossága boldogság	121

47. Figyeld az elmédet	123
48. A tudat szabad.....	126
49. Az elme veszélyeztettséget okoz.....	130
50. Az ön-tudomás a tanú.....	133
51. Légy közömbös a fájdalommal és az örömmel szemben	135
ÉN AZ VAGYOK 2. rész	138
52. Boldognak lenni, boldoggá tenni az élet harmóniája	138
53. A beteljesült vágyak további vágyakat keltenek.....	140
54. A test és az elme a tudatlanság kórtünetei	142
55. Adj fel mindent, és mindent elnyersz.....	145
56. Tudatosság megjelenésével a világ is megjelenik.....	148
57. Az elmén túl nincs szenvedés	151
58. Tökéletesedés a sorsa mindennek	153
59. Vágyakozás és félelem: én-központú állapotok.....	155
60. Tényeket élj, ne képzelt dolgokat.....	157
61. Az anyag a tudatosság maga.....	160
62. A Legfelsőbbben jelenik meg a tanú.....	163
63. A cselekvőség képzele kötelék	166
64. Bármí, ami a kedvedre van, az visszatart	168
65. Csendes elmére van szükséged csupán.....	171
66. Minden boldogság keresés szenvedés	174
67. A tapasztalat nem a valóságos dolog.....	178
68. Keresd a tudatosság forrását	180
69. A múltékonyság a valótlanágnak a bizonyítéka	182
70. Isten a vége minden váagnak és tudásnak	186
71. Az Ön-figyelés során önmagadról tanulsz.....	189
72. Ami szintiszta, elegyítetlen, független, az valós	193
73. Az elme halála a bölcsesség születése.....	198
74. Az igazság itt és most van	202
75. Békében és csendben növekszel.....	207
76. Tudni, hogy nem tudsz, az igazi tudás.....	210
77. Az 'én' és az 'enyém' téves ideák	214
78. Minden tudás tudatlanság	217
79. Személy, tanú és a Legfelsőbb.....	220
80. Tudat	223
81. A félelem eredendő oka.....	227
82. Abszolút tökéletesség itt és most	230
83. A valódi Guru	233
84. Célod a Gurud.....	237
85. 'Én vagyok': minden tapasztalat alapja	240
86. Az ismeretlen a valódi otthona.....	244
87. Tartsd elmédet csendesen, és fel fogod fedezni	248
88. Az elme általi tudás nem valódi tudás	250
89. A spirituális élet fejlődése.....	254
90. Add át önmagad saját Énednek.....	256
91. Öröm és boldogság.....	260
92. Haladd meg az én-vagyok-a-test ideát.....	262
93. Nem az ember a cselekvő	265

94. Téren és időn túli vagy	267
95. Fogadd az életet, ahogy az jön	270
96. Hagyj fel az emlékekkel és az elvárásokkal.....	273
97. Az elme és a világ nem különállók.....	276
98. Önazonosítástól való mentesség	281
99. Az észlelt nem lehet azonos az észlelővel	284
100. A megértés szabadsághoz vezet.....	288
101. A <i>Gnani</i> nem ragad és nem tart meg semmit.....	291

Ki Niszargadatt Maharadzs?

Mikor születése idejét kérdezték, a Mester szívélyesen azt válaszolta, hogy ő sohasem született!

Életrajzi jegyzetet írni Srí Niszargadata Maharadzsról zavarba ejtő és sikertelenséggel teli feladat. Nemcsak születésének pontos dátuma ismeretlen ugyanis, de életének hosszú időszakairól nem állnak rendelkezésre hiteles adatok. Néhány idősebb rokona szerint 1897 márciusában született, egy teliholdas éjszakán, amely egybeesett a Dzsájanti Hanumán ünnepséggel, amelynek során a hinduk Hanumánt, a Rámájána híres eposzának majomistenségét ünneplik. Hogy születését összekössék e híres, szerencsés csillagzatú nappal, szülei a Maruti nevet adták neki, amely Hanumán másik neve.

A gyermekkoráról és korai ifjúságáról szóló adatok ellentmondásosak és nem összefüggőek. Édesapja, Shivrapant, szegény ember volt, aki egy ideig pincérként dolgozott Bombay-ben, később pedig nehéz munkával kistermelőként kereste kenyerét Kandalgaon-ban, amely egy kicsiny falu Maharástra Rátnagiri tartományának erdőségeiben. Maruti majdhogynem tanulmányok nélkül nőtt fel. Fiúként segített édesapjának azokban a munkákban, amelyekhez megvolt az ereje: marhákat őrzött, hajtotta az ökröket, a mezőn dolgozott, és különböző megbízásokat teljesített. Akárcsak teendői, a dolgok, amelyekben örömét lelte, egyszerűek voltak. Viszont éles ésszel volt megáldva, amely sokféle kérdéstől forrongott.

Édesapjának volt egy bráhmin barátja, Vishnu Haribau Gore, aki magával ragadó ember volt. Gore gyakran beszélt neki vallási témákról, Maruti pedig figyelmesen hallgatta, állhatatosabban, mint bárki is gondolta volna. Gore volt számára az eszményi ember – komoly, szelíd és bölcs. Maruti tizennyolc éves volt, amikor édesapja meghalt, négy fiút és két leányt hagyva hátra. A kis gazdaság szegényes bevétele az apa halála után még inkább csökkent, nem lévén elég ennyi száj etetésére. Maruti nagyobbik bátyja Bombay-be indult munkát keresni, akit kis idő múlva ő is követett. Azt mondják, Bombay-ben Maruti néhány hónapig könyvelőként dolgozott egy irodában igen csekély fizetésért, de felmondott, amikor megelégtelt az alantas munkát. Ezután apró tárgyakkal kereskedett, és boltot nyitott, ahol gyermekruhákat, dohányt és kézzel sodort cigarettákat árusított. Azt mondják, vállalkozása idővel jövedelmezővé vált, bizonyos anyagi biztonságot nyújtva számára. Ebben az időszakban megnősült, született egy fia és három lánya.

Gyermekkor, ifjúság, házasság, utódok – Maruti középkoráig egy átlagember hétköznapi, monoton és eseménytelen életét élte, az elkövetkező szentség legkisebb jele nélkül. Barátai között volt Jászvantrao Bágkár, Srí Sziddharamesvár Maharadzs, a Navnáth Szampradája hindu szekta szellemi mesterének egyik tanítványa. (Maharástra tartományban a legrégebb időktől létezik egy Navnáth Szampradája nevű hagyomány, amelynek alapítója a híres Dattatréja risi volt. Bár az első risik működése a múlt kódébe vész, és alakjuk már legendává vált, a folyamatosságot egészen napjainkig megőrizték. A sorban a legutóbbi Srí Niszargadata Maharadzs.) Az 1933-as esztendő egyik estéjén Bágkár bemutatta Marutit gurujának, amely találkozás életének fordulópontja lett. A gurutól egy mantrát kapott és tanácsokat a

meditációhoz. Marutinak ezután időszakos látomásai támadtak és néha transzba esett. Valami felrobbant benne, helyet engedve egy kozmikus tudatnak, az örök élet érzésének. Maruti, a jelentéktelen kereskedő öntudata feloldódott, felszínre juttatva Srí Niszargadatta Maharadzs megvilágosodott személyiségét.

A megvilágosodás megtapasztalását követően Srí Niszargadatta Maharadzs a nagy bölcsek és tisztánlátók kettős életét folytatta, akik miközben a hétköznapi világban léteznek, ugyanakkor egy másik világban is élnek – a kozmikus tudat világában, amely oly ragyogó a végtelen tudásnak köszönhetően. Továbbra is vezette saját boltját, de lemondott róla, hogy haszonra törekvő kereskedő legyen.

1937-ben, egy évvel mestere halála után elhagyta családját és üzletét, kolduló szerzetesnek állt, és zarándokként mezítláb nekivágott a Himalájának, hogy tervei szerint az örök élet keresésének szentelje hátralévő éveit. Hamarosan azonban megértette egy ilyen keresés hiábavalóságát, visszafordult, és ugyanazon az úton hazatért. Megértette, hogy az örök életet nem kell keresnie: már az övé volt. Miután túllépett az “én vagyok a test” meggyőződésén, elért egy oly eleven, oly békés és oly dicsőséges tudatállapotot, hogy ahhoz képest minden más értéktelennek tűnt számára. Elérte az önmegvalósítást.

1938, Bombay-be való visszatérésének éve és 1981. szeptember 8-a között, amikor élete egy rákos megbetegedés következtében kihuny, Niszargadatta Maharadzs számos látogatót fogadott Indiából és a világ különböző részeiből, akik mind egy hiteles szellemi vezetőt kerestek. Bár a Mesternek nem voltak iskolái, beszélgetései rendkívüli mértékben ihletettek voltak. Szegényen született és nőtt fel, de a leggazdagabb volt a gazdagok között, mert övé volt a maradandó tudás határtalan gazdagsága, amelyhez képest a legmesésebb kincsek is csak egyszerű csecsebecsék. Szívélyes volt és könnyed, finom humorú, tökéletesen félelem nélküli és teljesen őszinte – ihletve, vezetve és támogatva mindazokat, akik eljöttek hozzá. Bármely próbálkozás, hogy életrajzi jegyzetet írjunk egy ilyen emberről, haszontalan és fölösleges. Mert ő nem egy ember, akinek múltja és jövője van. Ő az eleven jelen – örök és változatlan. Ő az Önvaló, aki mindenné vált.

A fordító (Maurice Frydman) jegyzete

Srí Niszargadatta Maharadzsral néhány éve találkoztam először. Megragadott külsőjének és viselkedésének természetes egyszerűsége, valamint a mélység, hitelesség és alaposság, amellyel tapasztalatát kifejtette.

Bármilyen fárasztó és nehézkes volt is felfedezni kicsiny lakását Bombay eldugott kisutcái között, sokan megtalálták az odavezető utat. Legtöbbjük indiai volt, akik zavartalanul, anyanyelvükön beszélgettek velem, de sok idegen is érkezett, akiknek fordítóra volt szükségük. Akárhányszor jelen voltam, a feladat rám hárult. Számos feltett kérdés és a rájuk adott válasz oly érdekesítő és sokatmondó volt, hogy hamarosan elkezdtem egy magnetofont használni. Míg a szalagok többségén marathi-angol nyelvű szövegeket rögzítettem, mások indiai és európai nyelvek többnyelvű keverékét tartalmazták. Később mindegyik szalagot angolra fordítottam.

Nem volt könnyű a szövegeket szóról szóra lefordítani, ugyanakkor elkerülni az ismétléseket. Remélem, hogy a felvételek jelen fordítása nem csorbítja azt a hatást, amelyet ezzel a nagylelkű, világos elméjű, és a maga módján oly szokatlan lényel való találkozás okoz. Külön került kiadásra a beszélgetések szövegének egy marathi nyelvű változata, amelyet maga Srí Niszargadatta Maharadzs ellenőrzött.

Maurice Frydman; Bombay, 1973. október 16.

1. Az 'én vagyok' érzése

Kérdező: Minden napos tapasztalat, hogy amikor felébredünk, a világ azonnal megjelenik. Honnan jön?

Maharaj: Mielőtt bármi létrejöhetne, lennie kell valakinek, aki számára az létrejön. Minden megjelenés és eltűnés egy valamilyen változatlan háttér előtti változást feltételez.

K: Ébredés előtt tudattalan voltam.

M: Milyen értelemben? Nem emlékszel semmire, vagy semmit sem tapasztaltál? Amikor tudattalan vagy tapasztalni sem vagy képes? Létezhetsz-e tudás nélkül? Az emlékezet kihagyás bizonyíthatja-e a nemlétezést? És joggal beszélhetünk-e saját nemlétezésedről, mint valóságos tapasztalatról? De azt sem állíthatjuk, hogy nem létezett az elméd. Nem ébredtél-e fel, mikor eljött az ébresztő ideje? És az ébredés során nem az 'én vagyok' érzet volt-e az, ami először megjelent? A tudatosság valamilyen csírájának még alvás közben, vagy ájult állapotban is léteznie kell. A felébredés során kibontakozó személyes tapasztalatod: 'én vagyok -- a test -- a világban'. Ez látszólag egymás után keletkező gondolatok sora, valójában teljesen egyidejű, a testnek a világban való birtoklásának egyetlen gondolata. Lehet-e 'én vagyok' érzésed anélkül, hogy lennél valaki?

K: Én mindig valaki vagyok, annak emlékeivel és szokásaival. Nem ismerek másik 'én vagyok'-ot.

M: Valami gátolja talán a megismerésedet? Amikor valami olyan dolgot nem tudsz, amit mások igen, mit teszel?

K: Útbaigazításuknak megfelelően felkutatam a tudásuk forrását.

M: Nem fontos-e tudnod, hogy vajon pusztá test vagy-e, vagy valami más? Vagy, esetleg, egyáltalán semmi? Nem látod, hogy minden problémád a teste problémája -- ennivaló, ruházat, lakás, család, barátok, hírnév, dicsőség, biztonság, túlélés amelyek mindegyike abban a pillanatban elveszíti a jelentőségét, amint felismered, hogy nem pusztá test vagy?

K: Mi hasznom származik a tudásból, hogy nem a test vagyok?

M: De még azt mondani, hogy nem a test vagy, sem teljesen igaz. Bizonyos értelemben minden test, szív és elme te vagy, és még ennél is sokkal több. Merülj mélyen az 'én vagyok' érzésébe, és megtalálsz. Hogyan találsz meg egy elkevert, vagy elfelejtett dolgot? Addig töröd rajta a fejed, amíg eszedbe nem jut. A létezés, az 'én vagyok' érzése jelenik meg elsőként. Kérdezd meg önmagad, honnan jön, vagy csak szemléld csendesen. Amikor az elme moccanatlanul az 'én vagyok'-ban tartózkodik, akkor egy olyan állapotba kerülsz, amely nem foglalható szavakba, csupán átélhető. Mindössze annyit kell tenned, hogy folyamatosan, újra és újra próbálkozz. Hiszen az 'én vagyok' érzése mindig veled van, csak mindenféle dolgot hozzákapcsoltál -- testet, érzéseket, gondolatokat, fogalmakat, javaidat, stb. Minden ilyen önazonosulás félrevezető. Miattuk tekinted magad annak, ami nem vagy.

K: Akkor mi vagyok?

M: Elég azt tudnod, hogy mi nem vagy. Nem kell tudnod, hogy mi vagy. Mert amíg a tudás a már ismert dolgok, észleletek, fogalmak kifejezéseivel történő leírást jelent, addig önismeret nem lehetséges, mert ami vagy, azt nem tudod leírni másként, csak totális tagadásként. Mindössze annyit mondhatsz: 'én nem vagyok ez, én nem vagyok az'. Nem tudod értelemmel bíró módon azt mondani, hogy 'ez az, ami vagyok'. Ennek semmi értelme. Amire úgy tudsz rámutatni, mint 'ez', vagy 'az', nem lehetsz te. Valójában te nem lehetsz 'valami' más. Nem olyasvalami vagy, ami észlelhető vagy elképzelhető. Te nélküled nem lehetséges viszont sem észlelet, sem képzelet. Te észleled a szív érzését, az elme gondolkodását, a test működését; maga az észlelés aktusa mutatja, hogy te nem az vagy, amit észlelsz. Lehet-e észlelet, tapasztalat te nélküled? Egy tapasztalásnak 'tartoznia kell valakihez'. Kell, hogy legyen valaki, és azt sajátjaként jelentse ki. Tapasztaló nélkül a tapasztalat nem valóságos. A tapasztaló az, aki valóságot ad a tapasztalatnak. Egy olyan tapasztalat, amellyel nem rendelkezhetsz, milyen értékkel bír számodra?

K: A tapasztaló létezésének az érzése, az 'én vagyok' érzése, nem szintén tapasztalat-e?

M: Nyilvánvaló, hogy minden tapasztalt dolog egy tapasztalat. És minden tapasztalatban jelen van annak tapasztalója. Az emlékezet hozza létre a folytonosság illúzióját. Voltaképpen mindegyik tapasztalatnak saját tapasztalója van, és az önazonosság érzés az összes tapasztaló-tapasztalat kapcsolat gyökerének közös tényezője miatt van. Azonosság és folytonosság nem ugyanaz. Mint ahogy minden virág saját színében pompázik, de mindegyik szín előidézője ugyanazon fény, úgy jelenik meg a sok tapasztalat az osztatlan és oszthatatlan tudatosságban, mindegyik külön emlékezetben, lényegükben azonosként. Ez a lényeg a gyökere, alapja, időtlen és korlátlan 'lehetősége' minden tapasztalatnak.

K: Hogyan érem el?

M: Nem kell eléred, mert az vagy. Az fog hozzád eljutni, ha lehetőséget adsz neki. Engedd el a valótlan iránti ragaszkodásodat, és a valóság gyorsan és akadálymentesen saját helyébe lép. Hagyd abba a képzelődést, hogy ez, vagy az vagy, hogy ezt, vagy azt csinálod, és meg fog születni benned a felismerés, hogy te vagy mindennek a forrása és szíve. Ennek velejárója egy olyan hatalmas szeretetet, amely nem választás vagy részrehajlás, sem nem ragaszkodás, hanem egy mindent kedvessé, szeretetreméltóvá változtató erő.

2. A test kényszerképzete

Kérdező: Maharaj, te velem szemben ülsz, és én itt, a lábaidnál. Mi az alapvető különbség közöttünk?

Maharaj: Nincs alapvető különbség.

K: Mégiscsak kell lennie valamilyen különbségnek, ha én jövök tehozód, és nem te énhozzám.

M: Azért ezért méész ide és oda, 'felsőbbrendű' embert keresve, mert különbségekben hiszel.

K: Te is felsőbbrendű személy vagy. Azt állítod, hogy te ismered a valóságot, míg én nem.

M: Mondtam én neked valaha, hogy alsóbbrendű vagy mert nem ismered? Hagyd meg a bizonyítást azoknak, akik ezeket a különbségeket kiagyalták! Én nem, hogy tudom, amit te nem. Valójában én sokkal kevesebbet tudok, mint te.

K: Szavaid bölcsek, viselkedésed nemes, jóindulatod korlátlan.

M: Nem tudok erről semmit, és semmilyen különbséget nem látok közted és köztem. Az én életem ugyanúgy események egymásutánja, mint a tiéd. Csak én pártatlan vagyok, és az élet apró dolgait apró dolgoknak tekintem, te pedig ragaszkodsz a dolgokhoz, és magaddal cipeled azokat.

K: Mi tett ennyire pártatlanná?

M: Semmi különös. Az úgy történt, hogy rábízam magamat a Gurumra. Közölte velem, hogy semmi más nem vagyok, csupán énem, és én hittem neki. A belé vetett hitemnek megfelelően viselkedtem, és befejeztem az olyan dolgokkal való foglalkozást, ami nem én vagyok, és nem az enyém.

K: Miért volt neked olyan szerencséd, hogy teljes hitelt adsz tanítódnak, míg a mi hitünk jelképes, és szavak szintjén marad?

M: Ki tudná megmondani? Így történt. A dolgok ok és értelem nélkül történnek, tulajdonképpen, és végül is mit számít, hogy ki kicsoda? A te felemelő véleményed rólam csupán a véleményed. Bármelyik pillanatban megváltoztathatod. Miért tulajdonítasz jelentőséget a véleményeknek, akár a sajátodnak is?

K: De te mégis más vagy. Úgy tűnik, elméd mindig csendes, és boldog. És csodák történnek körülötted.

M: Semmiféle csodáról nem tudok, és kíváncsi lennék, a természet elfogadna-e kivételeket saját törvényei alól, hacsak egyet nem értünk abban, hogy minden csoda. Szerintem ilyesmi nem létezik. A tudatosságban történik minden. Ez teljesen nyilvánvaló, és mindenki tapasztalatain belüli. Csakhogy te nem szemléled elég gondosan. Nézz helyesen, és lásd, amit én látok!

K: Te mit látsz?

M: Azt látom, amit te is láthatnál, itt és most, de te a rosszul fókuszált figyelmed miatt nem figyelsz önmagadra. A te elméd csak dolgokkal, emberekkel és gondolatokkal foglalkozik, önmagaddal soha. Állítsd önmagadat a fókuszba, válj tudatossá saját létezésedre. Lásd, hogyan működsz, figyeld meg tetteid indítékait és következményeit! Tanulmányozd a börtönt, amit figyelmetlenséged miatt építettél önmagad köré. Annak megértésével, hogy ki nem vagy, jutsz el önmagad megismeréséhez. Az önmagad felé fordulás elutasításon, elvetésen keresztül vezet. Egy dolog biztos: a valóság nem képzelet szülte, nem az elme terméke. Még ha az 'én vagyok' érzése nem is folytonos, mégis hasznos iránytű; megmutatja, hogy hol kell keresni, de azt nem, hogy mit. Csak vizsgálj meg alaposan. Mihelyt meggyőződtél róla, hogy semmilyen más hitelt érdemlő dolgot nem tudsz önmagadról mondani, azon kívül, hogy 'én vagyok', és hogy semmi olyan nincs, ami rámutathatna, hogy mi lehet az Éned, az 'én vagyok' iránti szükségleted elmúlik - nem lesz többé szándékod szavakkal kifejezni, hogy mi vagy. Mindössze arra van szükség, hogy megszabadulj önmagad definiálásának hajlamától. Minden definíció a testedre vonatkozik csak, és annak megnyilvánulásaira. Amint a test kényszerképzete elmúlik, spontán módon, és erőfeszítés nélkül visszatérsz természetes állapotodba. Az egyetlen különbség közöttünk az, hogy én tudatában vagyok természetes állapotomnak, míg te a gondolataidba vagy merülve. Mint ahogy az arany ékszer sem értékesebb az aranypornál, hacsak az elme azzá teszi, ugyanúgy vagyunk mi azonosak a létben -csak megjelenésünkben különbözünk. Ezt csak kellő komolysággal, mindennapi és -órabani kereséssel, érdeklődéssel, kutatással, életünknek e felfedező munkának való átadásával fedezzük fel!

3. Az élő jelen

Kérdő: Ahogy én látom, semmi baj a testemmel, s valódi létemmel sem. Egyiket sem én hoztam létre, és nincs szükség a megjavításukra. Ami elromlott, az a 'belső test', nevezzük azt elmének, tudatosságnak, *antahkaranának*, akármilyen néven.

Maharaj: Mire gondolsz, mi a baj az elméddel?

K: Nyugtalan, sóvárog az élvezetek után, és fél a kellemetlen dolgoktól.

M: Mi a baj az élvezet keresésével és a kellemetlen dolgok kerülésével? Az élet folyója a fájdalom és az élvezet partjai között folyik. Amikor az elme visszautasítja az étellel való együttfolyást, és megakad a partoknál, csak ekkor válik ez problémává. Az étellel való együttfolyás alatt elfogadást értek - jönni hagyni, ami jön, menni hagyni, ami megy. Ne vágyj, ne félj, figyeld meg ami van, ahogyan és amikor az történik, mert te nem az vagy, ami történik, hanem az vagy, akinek az történik. Végső soron még a megfigyelő sem te vagy. Te a végső potencialitás vagy, aminek a mindent felölelő tudatosság a megnyilvánulása és kifejeződése.

K: De a test és az Én között ott van a gondolatok és érzések felhője, amely nem szolgálja sem a testnek, sem az Énnek. Ezek a gondolatok és érzések gyengék, átmenetiek és értelmetlenek, merő mentális por, amely vakít, és fullaszt, sőt zavaros és romboló.

M: Nyilvánvaló, hogy az esemény emléke nem felelhet meg magának az eseménynek. Az előrelátása sem. Van valami kivételes, egyedülálló, ami a jelenben zajló eseményhez kapcsolódik, amivel a megelőző vagy az elkövetkező nem rendelkezik. Életteliség, realitás jellemzi; élesen kirajzolódik, mintha ki lenne világitva. A jelenlegi magán viseli a 'realitás bélyegét', amivel a múlt és a jövő nem rendelkezik.

K: Mi ragasztja a jelenre a 'realitás bélyegét'?

M: Nincs semmilyen sajátossága a jelenben zajló eseménynek, ami a múlthoz vagy a jövőhöz képest mássá tenné. Egy pillanatra a múlt jelen volt, és a jövő hasonlóképpen azzá fog válni. Mi teszi a jelent annyira mássá? Nyilvánvalóan az én jelenlétem. Én a magam számára mindig *most* vagyok valóságos, a jelenben, és ami velem van, most osztozik a

realitásomban. A múlt az emlékezetben van, a jövő - a képzeletben. Magában a jelen eseményben semmi olyan nincs, ami azt valósággá tenné. Tekintsünk valamilyen egyszerű, periodikus eseményt, pl. az óraütést. Ismereteink dacára, miszerint az egymást követő ütések egyformák, a jelenben hallatszó ütés meglehetősen különbözik az előzőtől és a következőtől - ahogy emlékeztünk, vagy elvártuk. A jelen gyújtópontjában lévő dolog velem van, mert én örökké jelen vagyok; az én saját realitásom az, ami a jelen eseményhez adódik.

K: De mi úgy tekintjük az emlékeinkben lévő dolgokat, mintha azok ténylegesek lennének.

M: Csak akkor törődünk az emlékekkel, amikor azok belépnek a jelenbe. Az elfeledett dolog nem számít addig, amíg nem emlékezünk rá - vagyis a *mostba* nem hozzuk.

K: Igen, úgy látom, hogy a mostban van valamilyen ismeretlen tényező, amely a múltakony aktualitás számára pillanatnyi realitást biztosít.

M: Azért mert állandó működésben lévőnek látod, nem kell azt mondanod, hogy ismeretlen. Születésed óta változott-e egyszer is? A dolgok és gondolatok folyton változnak. De az érzés, hogy ami most van az reális, soha nem változott, még álomban sem.

K: Mély álomban nem tapasztalható a jelen realitása.

M: A mély álom üressége kizárólag a specifikus emlékek hiányának köszönhető. Jelen van viszont a jólét általános emléke. Különbséget teszünk a 'mélyen aludtam', és a 'nem voltam jelen' érzésében.

K: Térjünk vissza kezdeti kérdésünkre: az élet forrása és az élet kifejeződése (a test) között ott van az elme, és annak folyton változó állapota. A mentális állapotok áramlata vég nélküli, értelmetlen és szenvedéssel teli. A szenvedés az állandó tényező. Amit mi élvezetnek nevezünk, az csupán két fájdalmas állapot közötti hézag, szünet. Az élet szövete és fonala a vágy és a félelem, és mindkettő szenvedést hoz létre. Azt kérdezzük: lehetséges-e boldog elme?

M: A vágy az élvezet emléke és a félelem a fájdalom emléke. Mindkettő nyugtalanná teszi az elmét. Az élvezet pillanatai csupán hézagok a szenvedés folyamában. Hogyan lehetne az elme boldog?

K: Ez akkor igaz, ha élvezetre vágyunk, vagy fájdalomra számítunk. De vannak olyan pillanatok is, amikor váratlanul jön, nem látjuk előre az örömet. Tiszta öröm, vágytól romlatlan - kéretlen, ki nem érdemelt, Isten-adta.

M: Az öröm mégis csak a fájdalom hátterével szembeni öröm.

K: A szenvedés kozmikus dolog, vagy csupán mentális?

M: A mindenség teljes, és ahol teljesség van, ahol semmi nem hiányzik, mi okozhat szenvedést?

K: Lehet a Mindenség teljes, mint egész, de részleteiben tökéletlen.

M: Az egész képnek a része is teljes, az egészhez viszonyítva. Csak akkor válik hiányossá, és így a szenvedés székhelyévé, ha elszigetelten vizsgálod. Mi az elszigeteltség oka?

K: Az elme korlátai, természetesen. Az elme nem látja az egészet a részek miatt.

M: Úgy van! Az elme, valóságos természete szerint, szétválaszt és ellentétbe állít. Vannak másfajta elmék, amelyek egyesítenek és harmonizálnak, amelyek a részben látják az egészet, és a részt az egészszel teljesen összefüggő dologként látják?

K: Másfajta elme - hol lehet olyat találni?

M: A korlátozó, megosztó és szembeállító elmét meghaladásában. Az általunk ismert mentális folyamat végén. Amikor ennek vége, akkor születik meg az elme.

K: Abban az elmében nem létezik többé az öröm és bánat problémája?

M: Nem, ahogyan mi ezeket ismerjük, kívánatosként vagy ellenszenvesként. Inkább a kifejezés, és az akadályokkal való szembesülés szeretetének kérdésévé válik. Az ezt tartalmazó elme cselekvő szeretetként harcol a körülmények ellen, kezdetben hasztalanul, végül győzedelmesen.

K: A szellem és a test között a szeretet létesíti a hidat?

M: Mi más? Az elme hozza létre a szakadékot, a szív hidalja azt át.

4. A valódi világ az elmén túl van

Kérdező: Számtalanszor felmerülő kérdés, hogy az univerzum az okság törvényének van alávetve, vagy pedig e törvénytől függetlenül létezik és működik. Úgy tűnik, hogy te az ok nélküiség pártján állsz, hogy minden, bármennyire kis dolog is önmagától való, keletkezése és elmúlása mindenféle ismert magyarázat híján van.

Maharaj: Az okság a térbeli események időbeni egymásutánosságát jelenti, legyen a tér fizikai vagy mentális. Idő, tér, okság, mind mentális kategória, amelyek az elmével keletkeznek, és múlnak el.

K: Amíg az elme működik, az okság érvényes törvény.

M: Mint minden mentális dolog, az úgynevezett okság törvénye is ellentmond önmagának. A létező dolgoknak nincs egyedi oka; a teljes univerzum közreműködik, még a legkisebb dolog létezése esetén is; emiatt semmi nem lehetne az ami, az univerzum nélkül. Amikor mindennek a forrása és az alapja azonos, akkor okságról, mint univerzális törvényről beszélni helytelen. Az univerzum nem korlátozott saját tartalma által, mivel lehetőségei végtelenek; ezenkívül alapvető és teljesen szabad elvek megnyilvánulása, vagy kifejezése.

K: Igen, végtére is belátható, hogy teljesen hibás azt mondani, hogy valamely dolog léte egyedüli okozója egy másik dolognak. A valóságos életben mégis mindig cselekedni kezdünk, ha eredményt akarunk elérni.

M: Igen, sok ilyen tevékenység folyik a tudatlanság miatt. Ha az emberek tudnák, hogy semmi nem történhet meg csak akkor, ha azt a teljes univerzum lehetővé teszi, akkor sokkal többet érnének el, kevesebb energia ráfordításával.

K: Ha minden az oksági totalitás kifejeződése, akkor hogyan beszélhetünk valamely eredmény felé mutató szándékos tevékenységről?

M: Valójában a cél elérésének a kényszere is a teljes univerzum kifejeződése. Csupán azt mutatja, hogy az energia potenciál bizonyos szintre emelkedett. Az idő illúziója készítet arra, hogy az okságról beszélj. A múltat és a jövőt az időtlen *mostban* tekintve, egy általános minta részeként, az oksági elv elveszíti érvényességét, és a kreatív szabadság foglalja el a helyét.

K: Még mindig nem értem, hogyan tud bármi ok nélkül bekövetkezni.

M: Amikor azt mondom, hogy egy dolog ok nélküli, azt úgy értem, hogy létezhet egyéni ok nélkül. Szükség volt édesanyádra, hogy életet adjon neked; nem születhettél volna meg a Nap és a Föld nélkül. De mindezek nem idézhetők volna elő a születésedet a te megszületésre irányuló vágyad nélkül. A vágy az, ami megszül, az adja a nevet és a formát. Bekövetkezik a kívánatos elképzelése és akarása, és valamilyen tapinthatóként vagy elképzelhetőként manifesztálja magát. Így keletkezett a világ, amelyben élünk, a mi személyes világunk. A valós világ az elme látókörén túl van; mi vágyaink fátylán keresztül látjuk, felosztva azt öröme és fájdalomra, jóra és rosszra, belsőre és külsőre. Ahhoz, hogy úgy lássuk az univerzumot, amilyen az valójában, a fátyol mögé kell lépni. Nem olyan nehéz ezt megtenni, mert a fátyol tele van lyukakkal.

K: Mit értesz lyukakon? És hogy lehet őket megtalálni?

M: Vedd szemügyre a hálót és annak számtalan ellentmondását. Alkotsz és rombolsz minden egyes lépéssel. Békét akarsz, szeretetet, boldogságot, és keményen dolgozol, hogy szenvedést, gyűlöletet és háborút hozz teremts. Hosszú életet akarsz és túleszed magad, barátságot akarsz és kihasználod a másikat. Tekintsd olybá a fátyladat, mint ami ilyen ellentmondásokból készült, és távolítsd el őket - ha valóban látod őket, el fognak tűnni.

K: Ha látom az ellentmondásokat, és ez eltünteti azokat, nincs-e oksági kapcsolat látásom és eltűnésük között?

M: Az okság, éppen úgy, mint a fogalom, nem érvényes az őskáoszra.

K: A vágy mennyire okozati tényező?

M: Egy a sok közül. Mert minden dolognak számtalan okozati tényezője van. De a forrása mindennek egy, a benned lévő Végtelen Lehetőség, a Legfelsőbb Valóság, amely erejét, fényét és szeretetét minden tapasztalatra rávetíti. De ez a forrás nem ok, és az okok egyike sem forrás. Emiatt mondom, hogy minden önmagától való. Megpróbálhatod nyomon követni, hogyan történik valamely dolog, de nem fogod tudni felfedezni, hogy az a dolog miért úgy *van*, ahogy van. Egy dolog azért van úgy, ahogy van, mert az univerzum olyan, amilyen.

5. Ami megszületett, meg is kell halnia

Kérdő: A tanú-tudatosság állandó, vagy sem?

Maharaj: Nem állandó. A tudó a tudottal együtt keletkezik, és múlik el. Az, amiben mind a tudó, mind a tudott keletkezik és elmúlik, az időn túl van. Az állandó vagy örök szavak itt nem érvényesek.

K: Alvás közben nincs sem tudott, sem tudó. Mi tartja meg a test érzékenységét és fogékonyságát?

M: Azt nyilvánvalóan nem állíthatod, hogy a tudó nem létezett. Nem tapasztaltál dolgokat és gondolatokat, ez minden. De a tapasztalat hiánya is tapasztalat. Ez ahhoz hasonló, mint amikor belépsz egy sötét szobába, és azt mondd, hogy 'nem látok semmit'. A születésétől vak ember nem ismeri a sötétség jelentését. Hasonlóképpen, csak a tudó tudja, hogy ő nem tud. Az alvás csupán egy kihagyás az emlékezetben. Az élet megy tovább.

K: És mi a halál?

M: Ez egy konkrét test életfolyamatában bekövetkező változás. Az integráció megszűnik, és kezdetét veszi a szétesés.

K: De mi történik a tudóval? A test elmúlásával a tudó is semmivé lesz?

M: Ahogy a test tudója a születéskor megjelenik, úgy a halálkor eltűnik.

K: És semmi nem marad fenn?

M: Az élet fennmarad. A tudatosságnak szüksége van egy hordozóra, és egy eszközre, a megnyilvánulásához. Amikor az élet teremt egy másik testet, megszületik egy másik tudó.

K: Van-e okozati kapcsolat az egymásra következő test-tudók vagy test-elmék között?

M: Igen, létezik valami olyasmi, amit emlékeztetnek, vagy kauzális testnek nevezhetünk, amely minden olyan dolgot feljegyzett, amit gondoltunk, akartunk és tettünk. Ez valamiféle egységbe foglalt képek tömege.

K: Miben áll az önálló létezés érzete?

M: Ez az egyetlen valóság elkülönült testként való tükröződése. Ebben a tükröződésben a korlátlan és a korlátos összekeveredjük, és azonosnak hisszük. E felfordulás helyreállítása Yoga a célja.

K: A halál nem állítja helyre ezt az felfordulást?

M: A halálban csak a test hal meg. Az élet nem hal meg, a tudatosság sem, a valóság sem. És az élet soha nem olyan eleven, mint a halál után.

K: De újjászületik az ember?

M: A születettnek meg kell hallnia. Csak a nemszületett halhatatlan. Találd meg azt, ami soha nem alszik, és soha nem ébred, és akinek 'én' érzetünk a halvány visszfénye?

K: Hogyan lássak neki a keresésnek?

M: Hogyan igyekszel megtalálni valamit? Elmédet és szívedet benne tartva. Legyen benned érdekelődés, és állhatatosság az emlékezetben! Észben tartani, amire emlékezni kell - ez a siker titka. El fogod érni, kellő komolyság révén.

K: Azt állítod, hogy elegendő a megtalálás pusztá akarása? Szerintem mind képességre, mind lehetőségre szükség van.

M: Ezek meg fognak érkezni a komolysággal. Ami a leginkább fontos, hogy legyél mentes az ellentmondásoktól: a cél és az út nem lehetnek különböző szinteken; az élet és a fény nem lehetnek egymásnak ellenségei; a magatartás nem lehet árulója a meggyőződésnek. Nevezd tisztességgnek, integritásnak, teljességnek; nem szabad visszalépned, nem szabad visszacsinálnod, nem szabad kitépned a gyökerét, nem szabad elhagynod a meghódított terepet. Szándékos állhatatosság, és őszinteséged a törekvésben, el fog juttatni a céloddhoz.

K: Állhatatosság és becsületesség, bizonyosan! Nyomuk sincs bennem.

M: Jönni fognak, ahogy haladsz. Először az első lépést kell meglépni. Minden áldás belülről jön. Fordulj befelé! Az 'Én vagyok' felé. Légy vele, amikor csak idő engedi, míg spontán módon nem térsz vissza hozzá! Nem létezik egyszerűbb és könnyebb út.

6. Meditáció

Kérdő: Minden tanító meditációt javasol. Mi a célja a meditációnak?

Maharaj: Az érzékelés és történések külső világát ismerjük, de a gondolkodás és érzés belső világáról nagyon keveset tudunk. A meditáció elsődleges célja, hogy tudatosítsuk és megismerjük belső életünket. A végső cél az, hogy eljussunk az életnek és a tudatosságnak forrásához. Egyébként a meditáció gyakorlása mélyen hat a személyiségünkre. Amit nem tudunk annak szolgálói vagyunk; amit tudunk, annak mesterei. Bármilyen hibát vagy gyengeséget felfedezünk magunkban, és megértjük annak okait és működését, tökéletes ismerete révén úrrá leszünk rajta; a tudattalan a tudatosba emelkedve szertefoszlik. A tudattalan megszűnése felszabadítja az energiákat; az elme adekvátnak és elcsendesültnek érzi magát.

K: Mire használható a csendes elme?

M: Amikor az elme csendes, önmagunkat a tiszta tanúként ismerjük fel. Visszavonulunk a tapasztalatból és annak tapasztalójából, és a kettő között és fölött álló tiszta, legfelsőbb tudatossággá válunk. Továbbra is megmarad az önazonosság alapján önmagát valaminek képzelő személyiség: 'én ez vagyok, én az vagyok', de csupán az objektív világ részeként. A tanúval való önazonosulása megszakad.

K: Felfogásom szerint én több szinten élek, és az élet minden szintjén energiára van szükségem. Az Én, természetesen szerintem, valójában mindenben örömet leli, és energiái a külvilág felé áramolnak. Nem az a meditáció célja, hogy az energiát magasabb szintre emelje, vagy, hogy vissza- és felnyomja, hogy lehetővé tegye a felsőbb szintek prosperálását is?

M: Ez nem annyira a szintek problémája, mint inkább a *gunáké* (minőségeké). A meditáció *szattvikus* tevékenység, aminek a célja a *tamasz* (tehetetlenség) és a *rajasz* (mozgékonyosság) teljes megszüntetése. A tiszta *szattva* (harmónia) a tunyaságtól és a nyugtalanságtól való tökéletes szabadságot jelenti.

K: Hogyan kell a *szattvát* erősíteni és tisztítani?

M: A *szattva* mindig tiszta és erős. Olyan, mint a nap. Ha a felhőktől és portól homályosnak látszik, az csak az észlelő szempontjából van így. Foglalkozz a homály okaival, ne a nappal.

K: Mi a haszna *szattvának*?

M: Mi a haszna az igazságnak, jóságnak, harmóniának, szépségnek? Ezek önmagukért valók. Spontán és erőfeszítés nélkül megnyilvánulnak amikor a dolgokat békén hagyjuk, nem gátoljuk, nem kerüljük, vagy akarjuk, vagy konceptualizáljuk, hanem csak teljes tudatossággal tapasztaljuk őket, az ilyen legfelsőbb tudatosság maga a *szattva*. Nem jár haszonnal a dolgok és emberek számára -beteljesíti őket.

K: Miután a *szattva* tehát nem fejleszthető, csak a *tamasszal* és a *rajasszal* kell törődnöm? Hogyan tudok velük foglalkozni?

M: A benned és rajtad okozott hatásuk megfigyelésével. Légy tudatában működésüknek, figyeld kifejeződésüket gondolataidban, szavaidban és tetteidben, és rád gyakorolt hatásuk fokozatosan csökkenni fog, és a *szattva* tiszta fénye megjelenik. Ez sem nem bonyolult, sem nem hosszadalmas eljárás; siker egyetlen feltétele a komolyság.

7. Az elme

Kérdező: Látszólag nagyon hozzáértő emberek nagyon érdekes könyveket írtak, amelyekben tagadják, hogy a világ illúzió (habár azt nem, hogy múlandóság). Szerintük a lények egy hierarchiába sorolhatók, a legalacsonyabb rendűtől a legmagasabb rendűig; az organizmus bonyolultsága minden szinten a tudatosság adott mélységét, emelkedettségét és intenzitását teszi lehetővé, illetve tükrözi, látható vagy megismerhető felső korlát nélkül. Egyetlen legfelsőbb törvény hat át mindent: a formák evolúciója a tudatosság növekedése és gyarapodása, és végtelen lehetőségeinek kifejezésre jutása érdekében.

Maharaj: Lehet, hogy így van, lehet, hogy nem. De ha így is lenne, akkor is csak az elme nézőpontjából lenne így, valójában a teljes univerzum (*mahadakash*) a tudatosságban (*chidakash*) létezik csupán, én ellenben az Abszolútban (*paramakash*) tartózkodom. A tiszta létezésben megjelenik a tudatosság; a tudatosságban jelenik meg, és múlik el a világ. Minden, ami *van*, én vagyok, minden, ami *van*, az enyém. Minden kezdetek előtt, minden végek után - én vagyok. Minden létező bennem van, az 'én vagyok'-ban, ami benne ragyog minden élőlényben. Még a nemlétezés is elgondolhatatlan nélkülem. Akármilyen történik, én ott kell legyek, hogy tanúja legyek.

K: Miért tagadod a világ létezését?

M: Én nem tagadom a világot. Úgy látom, ahogy megjelenik a tudatosságban, amely az ismert összessége az ismeretlen végtelenségében. Aminek kezdete van és vége, csupán megjelenés. A világról lehet mondani, hogy megjelenik, de azt nem, hogy létezik. A megjelenés nagyon hosszú ideig eltarthat, bizonyos időskálán, és lehet nagyon rövid, egy másikon, de végső soron ugyanoda érkezik. Minden ami időfüggő, az pillanatnyi, és nem valóságos.

K: De te is biztos, hogy látod a téged körülvevő valóságos világot. Egészen normálisnak látszik a viselkedésed.

M: Ez számodra tűnik így. Ami a te esetedben a tudatosság teljes terét betölti, az enyémben csupán egy szikra. A világ egy pillanatig tart. Az emlékezeted miatt gondolod folyamatosnak a világot. Ami engem illet, én nem emlékezet alapján élek. Én annak látom a világot, ami, egy pillanatnyi megjelenésnek a tudatosságban.

K: A *te* tudatosságodban?

M: A 'nekem' és 'enyém' fogalmai, de még az 'én vagyok'-é is, a tudatosságban vannak.

K: Akkor te 'abszolút létező' (*paramakash*) nemtudatosság vagy?

M: A nem-tudatosság fogalma csak a tudatosságban létezik.

K: Akkor honnan tudod, hogy a legfelsőbb állapotban vagy?

M: Mert abban vagyok. Ez az egyetlen természetes állapot.

K: Le tudod írni?

M: Csak tagadással, úgy, mint önmagától valót, függetlent, semmivel kapcsolatban nem létőt, osztatlant, forma nélkülit, rendíthetetlen, kétségbevonhatatlant, erőfeszítéssel nem elérhető. Minden pozitív definíció az emlékezetből ered, ezért

alkalmazhatatlan. És állapotom mégis a legteljesebb mértékben valóságos, és ezért lehetséges, megvalósítható, elérhető.

K: Nem vagy te belemerülve egy végtelen absztrakcióba?

M: Az absztrakció mentális és verbális, és alvásban vagy ájulásban megszűnik; egy idő után ismét megjelenik; én a saját állapotomban vagyok (*swarupa*), időtlenül a mostban. Múlt és jövő az elmében léteznek csak - én *most* vagyok.

K: A világ szintén *most* van.

M: Melyik világ?

K: A körülöttünk lévő világ.

M: A te világod, ami az elmében van, nem az enyém. Mit tudsz rólam, mikor még a veled való beszélgetésem is csak a te világodban van? Nincs okod azt hinni, hogy az én világom azonos a tiédde. Az én világom valódi, igazi, olyan, amilyennek észlelem, míg a tiéd megjelenik és eltűnik, az elméd állapotának megfelelően. A te világod valami idegen, és te rettesz tőle. Az én világom én magam vagyok. Én itthon vagyok.

K: Ha te vagy a világ, hogyan lehetsz neki tudatában? A tudatosság alanya és tárgya nem különböznek?

M: A tudatosság és a világ együtt jelenik meg és tűnik el, ennél fogva egyazon állapot két aspektusa.

K: Alváskor én nem vagyok, és a világ folytatódik.

M: Honnan tudod?

K: Ébredéskor a tudatára ébredek. Az emlékezetem mondja nekem.

M: Az emlékezet az elmében van. Az elme megmarad alvás közben.

K: Részben felfüggesztődik.

M: De világképét ez nem érinti. Amíg az elme jelen van, addig tested és világod is jelen vannak. A világod elme-alkotta, szubjektív, az elmébe zárt, töredékes, időleges, személyes, az emlékezet fonálán függő.

K: A tied is ilyen?

M: Ó, nem. Én a realitások világában élek, míg te a fantázia világában. A te világod személyes, magántermészetű, nem megosztható, a te intim sajátod. Senki nem léphet bele, hogy úgy lásson, ahogy te, úgy halljon, ahogy te, érezze az érzéseidet, és gondolja a gondolataidat. A te világodban igazából te vagy egyedül, bezárva egy örökké változó álomba, amit életnek hiszel. Az én világom nyitott világ, mindenkinek általános, mindenkinek elérhető. Az én világomban közösség, belátás, szeretet, valódi minőség van; az egyén ugyanaz, mint a teljes egész, a teljesség - benne van az egyénben. Minden egy, és az Egy minden.

K: A te világod is tele van dolgokkal és emberekkel, mint az enyém?

M: Nem, az velem van tele.

K: De látsz és hallasz, mint ahogy mi?

M: Igen, látszólag hallok és látok, beszélek és cselekszem, de ezek csak úgy történnek nálam, mint ahogy nálad az emésztés vagy a verejtékezés történik. A test-elme gépezet gondját viseli, de engem kihagy belőle. Ahogy neked nem kell a haj növesztésével vesződnöd, úgy nekem nem kell vesződnöm a szavakkal és a cselekvésekkel. Azok csak megtörténnek, és engem nem érintenek, mert az én világomban soha semmi nem romlik el.

8. Az Én az elmén túl van

Kérdező: Gyermekként elég gyakran tapasztaltam tökéletes, eksztázissal határos boldogság állapotokat: később ezek megszűntek, de mióta Indiába jöttem újra megjelentek, különösen mióta veled találkoztam. De ezek az állapotok bármilyen csodálatosak, nem maradandóak. Jönnek és távoznak, és nem lehet tudni, hogy mikor térnek vissza.

Maharaj: Hogyan lehetne bármi állandó egy elmében, amely önmaga nem állandó?

K: Hogyan tudnám az elmémet állhatatossá tenni?

M: Hogyan tudná egy állhatatlan elme állhatatossá tenni magát? Természetesen nem tudja. Az elmének természete, hogy a kóboroljon. Mindössze annyit tehetsz, hogy a tudatosság fókuszát az elmén túlra tolod.

K: Hogyan kell ezt csinálni?

M: Utasíts vissza minden gondolatot, egyet kivéve: az 'én vagyok' gondolatát. Az elme ellen fog állni kezdetben, de türelem és kitartás esetén feladja, és elcsendesedik. Amint elcsendesedettél, a dolgok elkezdnek spontán és teljesen természetes módon történni anélkül, hogy te bármi módon beavatkoznál.

K: Elkerülhetem az elmémrel való hosszadalmas küzdelmet?

M: Igen, elkerülheted. Csak éld az életedet, ahogy az jön, de éber, figyelmesen, megengedve mindennek, hogy történjen, ahogy történik, a természetes dolgokat a természetes módon végezve, szenvedéssel, vagy örömmel - ahogy az élet hozza. Ez is egy út.

K: Szóval, akkor meg is nőszülhetek, gyerekeim lehetnek, üzletet vezethetek - boldog lehetek.

M: Így van. Légy boldog, vagy boldogtalan, fogadd természetesen.

K: Mégiscsak a boldogságot szeretném.

M: A valódi boldogság nem változó és múló dolgokban található. Öröm és fájdalom kérlelhetetlenül váltakoznak. Boldogság csak az Énből származhat, és csak az Énben található. Keresd valódi önmagad (*swarupa*), és minden más eljön veled.

K: Ha az én valódi önmagam a béke és a szeretet, akkor miért olyan nyugtalan?

M: Nem a valódi lényed nyugtalan, hanem annak az elmében való tükröződése mutatkozik annak, az elméd nyugtalansága miatt. Olyan ez, mint amikor a vízen tükröződő holdfényt megborzolja a szél. A vágy szele megborzolja az elmét, és az 'én', amely csak elméleti tükröződése az Énnek, változékonynak mutatkozik. De mindeme mozgás, nyugtalanság, öröm és fájdalom ideák, mind az elmében vannak. Az Én az elme felett áll, éber, de pártatlanul.

K: Hogyan érhetem el?

M: Te vagy az Én, itt és most. Hagyd az elmét békén, légy éber és semleges, és realizálni fogod, hogy a kötődés nélküli éberség, a jövő-menő események szemlélése, a te valódi természeted egy aspektusa.

K: Mi a többi aspektus?

M: Végtelen sok aspektusa van. Ismerj fel egyet, és mindet felismered.

K: Mondj valami olyasmit, ami segítségemre lehet!

M: Te tudod legjobban, mire van szükséged!

K: Nyugtalan vagyok. Hogy érhetem el a békét?

M: Miért van szükséged békére?

K: Hogy boldog legyek.

M: Most nem vagy boldog?

K: Nem, nem vagyok.

M: Mi tesz boldogtalanná?

K: Amim van, azt nem akarom, és azt akarom, amim nincs.

M: Miért nem fordítod meg: akard azt, amid van, és ne érdekeljen az, amid nincs!

K: Akarom, ami kellemes, és nem akarom, ami fájdalmas.

M: Honnan tudod, hogy mi kellemes és mi nem az?

K: A múltbeli tapasztalataim alapján, természetesen.

M: Emlékezettől vezetted hajsoltad az élvezetet, és kerültél a kellemetlent. Sikerral jártál?

K: Nem, nem jártam. Az élvezet nem tartós. A fájdalom újra beköszönt.

M: Milyen fájdalom?

K: Mind az élvezet iránti vágy, mind a fájdalomtól való félelem nyomorúságos állapot. Létezik a tiszta öröm állapota?

M: Minden élvezethez, legyen az fizikai vagy mentális, eszközre van szükség. Minden fizikai és mentális eszköz anyagi, elfáradnak és elhasználódnak. Az élvezet intenzitásában és időtartamában szükségszerűen korlátozott. Minden élvezetednek a fájdalom a háttere. Azért vágysz rá, mert szenvedsz. Másfelől, az élvezet keresésének valódi oka a fájdalom. Ez egy ördögi kör.

K: Értem az összezavarodásom mechanizmusát, de nem látom a kivezető utat.

M: Pontosan a mechanizmus vizsgálata mutatja meg az utat. Végül is a zavar csak az elmédben van, amely soha nem lázadt fel mostaníg a zűrzavar ellen, és soha szállt szembe vele. Csak a fájdalom ellen lázadt fel.

K: Tehát csak annyit tehetek, hogy véget vetek a zavarodottságnak?

M: Légy éber! Kérdezz, figyelj, vizsgálódj, tudj meg mindent a zűrzavarról, hogyan működik, mit okoz neked és másoknak! Tisztába kerülve a zűrzavarral, megtisztulttá válsz a zűrzavartól.

K: Amikor magamba nézek, legerősebb vágyamnak azt látom, hogy egy emlékművet hozzak létre, hogy valami olyat építsek, ami túl fog élni engem. Még amikor az otthonomra gondolok, a feleségemre és a gyerekeimre, az is azért van, mert ezek önmagam maradandó, szilárd tanúságtételei.

M: Rendben, építs önmagadnak emlékművet. Hogy akarsz azt megtenni?

K: Kevésbé számít, hogy mit építek, ameddig az maradandó.

M: Kétség nélkül te magad is láthatod, hogy semmi nem állandó. Minden elhasználódik, eltörik, szertefoszlik. Még az alap is beomlik, amire építesz. Mi olyat építhetsz, ami mindent túléli?

K: Intellektuálisan, verbálisan, tudatában vagyok annak, hogy minden mulandó. A szívem valahogy mégis állandóságra vágyik. Szeretnék valami időtálló alkotni.

M: Akkor azt valamilyen időtállóból kell építened. Mi olyanod van, ami időtálló? Sem a tested, sem az elméd nem fog örökké fennmaradni. Máshol kell keresned.

K: Állandóság után sóvárgok, de sehol nem találok.

M: Te magad nem vagy állandó?

K: Megszülettem, majd meghalok.

M: Állíthatod-e bizonyosan, hogy nem voltál, mielőtt megszülettél, és mondanod-e igazán a halálodkor: 'mostantól nem vagyok többé'? Nem mondhatod saját tapasztalatod alapján, hogy nem vagy. Csak azt mondhatod, hogy 'én vagyok'. Mások sem mondhatják neked, hogy 'te nem vagy'.

K: Alvás közben nincs 'én vagyok'.

M: Mielőtt ilyen túlságosan sommás állításra ragadtatod magad, vizsgáld meg gondosan az ébrenléti állapotodat! Hamarosan felfedezed, hogy az tele van olyan hézagokkal, amikor az elme kiürül. Figyeld meg, hogy milyen kevésre emlékszel, főleg mire teljesen felébredsz. Alig emlékszel valamire. Az emlékezetbeli hézag nem szükségszerűen jelent a tudatosságban is hézagot.

K: Van rá mód, hogy emlékezzek a mély alvás alatti állapotomra?

M: Természetesen! Ébrenléti óráid figyelmetlenségi intervallumainak a kiküszöbölésével fokozatosan ki fogod küszöbölni a feledékenység azon hosszú intervallumait, amelyet alvásnak nevezel. Tudatában leszel, hogy alszol.

K: De az állandóságnak, a létezés folyamatosságának a problémája ezzel még nincs megoldva.

M: Az állandóság pusztán az idea, ami az idő hatására született. Az idő viszont az emlékezet alá van rendelve. Állandóságon te végtelen ideig tartó hiánytalan emlékezetet értesz. Örökkévalóvá akarod tenni az elmét, ami nem lehetséges.

K: Akkor mi örökkévaló?

M: Az, ami nem változik az idővel. Nem teheted örökkévalóvá a múlandó dolgot - csak a változatlan örökkévaló.

K: Általános értelemben ismert számomra, amiről beszélsz. Nem követelek több tudást. Mindössze békére vágyom.

M: Tiéd lehet, ha kéred a teljes béke, amire vágyasz.

K: Kérem.

M: Osztatlan szívvel kell kérned, és teljes életet kell élned!

K: Hogyan?

M: Különítsd el önmagad mindattól, ami elmédet nyugtalanná teszi! Adj fel mindent, ami békéjét háborgatja! Ha békét akarsz, érdemeld ki azt!

K: Biztosan mindenki megérdemli a békét.

M: Csak azok érdemlik meg, akik nem háborgatják azt.

K: Milyen módon háborgatom én a békét?

M: Azzal, hogy vágyaid és félelmeid szolgáivá válsz.

K: Még akkor is, ha azok indokoltak?

M: A tudatlanság vagy gondatlanság miatt született emocionális reakciók soha nem indokoltak. Keresd a tiszta elmét és a tiszta szívet! Mindössze az szükséges, hogy légy teljesen éber, kutasd önmagad valódi természetét. Ez az egyetlen út a békéhez.

9. Az emlékezet válaszai

Kérdező: Egyesek azt mondják, hogy az univerzum teremtett. Mások azt mondják, hogy mindig létezett, és örökké változásoknak alávetett. Némelyek azt mondják, hogy örök törvényeknek alárendelt. Mások tagadnak minden kauzalitást. Egyesek azt mondják, a világ valóságos. Mások -hogy nem bír létezéssel semmilyen módon.

Maharaj: Melyik világról kérdezel?

K: Az általam érzékelt világról, természetesen.

M: A világ, amit érzékelsz, valójában nagyon kis világ. És teljesen magántermészetű. Vedd úgy, hogy álom, és ess át rajta!

K: Hogyan tekinthetném álomnak? Egy álom nem marad fenn.

M: Meddig fog a te saját világod fennmaradni?

K: Végül is, az én kis világom csak része az egésznek.

M: Nem az egész világ ideája a te személyes világod része? Az univerzum nem jön oda hozzád elmondani, hogy te az ő része vagy. Te vagy az, aki kitalált egy teljességet, amelynek téged, mint részt, tartalmaznia kell. Mindaz amit ismersz, az valójában a te privát világod, bármilyen jól berendezted is elképzeléseiddel és elvárásaiddal.

K: De hát az észlelés az nem képzelődés!

M: Mi más lenne? Az észlelés az felismerés, ugye? Ha valami teljesen ismeretlen, az észlelhető, de nem ismerhető fel. Az észlelés magában foglalja az emlékezetet.

K: Rendben van, de az emlékezet nem teszi azt illúzióvá.

M: Észlelés, képzelet, elvárás, megézés, illúzió -mind emlékezeten alapulnak. Alig van közöttük határvonal. Csaknem összeolvadnak egymással. Mindezek az emlékezet válaszai.

K: De mégiscsak az emlékezet a próbája a világom realitásának.

M: Mennyire emlékszel? Próbáld meg emlékezetből leírni, hogy mit gondoltál, mondtál és csináltál múlt hónap 30-án.

K: Hát igen, ez kitörlődött.

M: Nem olyan rossz a helyzet. Sok mindenre emlékszel - a tudattalan emlékezet teszi a világot, amelyben élsz, olyan jól ismertté.

K: Elfogadom, hogy a világ, amelyben élek szubjektív és részleges. És te? Miféle világ az, amiben *te* élsz?

M: Az én világom éppen olyan, mint a tied. Látok, hallok, érzek, gondolok, beszélek és cselekszem az általam észlelt világban, éppen úgy, mint te. De ami veled van, az minden, ami velem van, az semmi. A világot önmagam egy részeként tudva, nem fordítok rá több figyelmet, mint amennyit te fordítasz arra az ételre, amit megettél. Miközben készíted és eszed, az étel tőled különálló dolog, és az elméd rá irányul; amint lenyelted, teljesen tudattalanná válsz rá nézve. Én megettem a világot, és nem kell gondolnom rá soha többé.

K: Nem lettél teljesen felelőtlen?

M: Hogy váltam volna azzá? Hogyan bánthatnék valamit, ami egy velem? Ellenkezőleg, a világra való gondolás nélkül akármi, amit teszek, a hasznára lesz. Ahogy a test is rendbe hozza magát tudattalanul, úgy vagyok én szüntelenül aktív a világ rendbe hozása terén.

K: Mindamellet, tudatában vagy-e a világ mérhetetlen szenvedésének?

M: Természetesen igen, sokkal inkább, mint te.

K: Aztán mit teszel?

M: Én Isten szemével tekintek rá, és úgy találok, hogy minden jól van.

K: Hogy mondhatod, hogy minden jól van? Tekintsd a háborúkra, a kizsákmányolásra, a lakosság és az állam közötti kegyetlen küzdelemre!

M: Mindezen szenvedéseket az ember hozta létre, és hatalmában áll az embernek, hogy véget vessen nekik. Isten az embert úgy segíti, hogy szembesíti cselekedetei eredményeivel, és az egyensúly helyreállításának az igényével. A *Karma* az a törvény, amely az igazságosság érdekében működik; ez Isten gyógyító keze.

10. Tanúság

Kérdező: Teli vagyok vágyakkal, amelyek szeretném, ha beteljesednének. Hogyan kaphatom meg, amit akarok?

Maharaj: Kérdemled, amire vágysz? Így vagy úgy, de meg kell dolgoznod vágyaid beteljesüléséért. Fektess be energiát, és várd az eredményeket!

K: Honnan vegyem az energiát?

M: Maga a vágy az energia.

K: Akkor miért nem teljesedik be minden vágy?

M: Lehet, hogy nem volt elég erős és tartós.

K: Igen, na ez a problémám. Akarok dolgokat, de amikor eljön a cselekvés ideje, ellustulok.

M: Amikor a vágyad nem tiszta és erős, nem ölthet alakot. Ezenfelül, ha vágyaid személyesek, a saját élvezetedet szolgálják, a rájuk irányított energiád szükségképpen korlátozott; nem lehet belőle több, mint amennyivel rendelkezel.

K: Átlagemberek mégis gyakran elérik, amire vágnak.

M: Azután, hogy vágyakozásuk nagyon erős és hosszú ideig tartott. De teljesítményük még ekkor is korlátozott.

K: És mi van az önzetlen vágyakkal?

M: Amikor a közjót vágyod, az egész világ együtt vágyik veled. Tedd az emberiség vágyát a magadévá, és dolgozz érte! Nem bukatsz el.

K: Az emberiség Isten dolga, nem az enyém. Nekem saját magammal kell törődnöm. Nincs jogom, hogy legitim vágyaim teljesülését keressem? Azok senkit nem bántanak. Az én vágyaim helyénvalók. Ezek helyesek vágyak, miért nem válnak valóra?

M: A vágyak a körülményektől függően jók vagy rosszak; attól függ, hogy tekintesz rájuk. A jó és a rossz közötti különbség csak az egyén számára igazolható.

K: Mik az ilyen különbségek irányelvei? Honnan tudom, hogy mely vágyaim jók, és melyek rosszak?

M: A te esetedben a szomorúsághoz vezető vágyak rosszak, és a boldogsághoz vezetőik jók. De nem szabad megfélemlened másokról. Az ő szomorúságuk és boldogságuk szintén számít.

K: Az eredmények a jövőben jelentkeznek. Honnan tudom, hogy mik lesznek azok?

M: Használd az eszedet! Emlékezz! Figyelj! Nem különbözöl másoktól. Az ő legtöbb tapasztalatuk rád is érvényes. Gondolkozz tisztán és mélyen, menj bele a vágyaid és azok következményei teljes struktúrájába. Ezek a te mentális és emocionális szerkezeted legfontosabb részei, és erőteljesen hatnak a tetteidre. Jegyezd meg, nem tudod feladni azt, amit nem ismersz. Önmagad meghaladásához először ismerned kell önmagad.

K: Mit jelent ismerni önmagam? Önmagam megismerésével tulajdonképpen mit ismerek meg?

M: Mindazt, ami nem vagy.

K: És nem azt, ami vagyok?

M: Ami vagy, az már vagy. Megismerve, hogy mi nem vagy, szabaddá válsz tőle, és megmaradsz saját természetes állapotodban. Mindez teljesen spontán és erőfeszítés-mentesen történik.

K: És mit fedezek fel?

M: Felfedezed, hogy nincs mit felfedezni. Az vagy ami vagy, és ez minden.

K: Nem értem!

M: Az a rögeszméd, hogy ennek vagy annak kell lenned, ami megvakít téged.

K: Hogyan szabadulhatok meg ettől az eszmétől?

M: Ha bízol bennem, ha elhiszed, ha azt mondom neked, hogy te a tiszta tudatosság vagy, amely fénnel árasztja el a tudatosságot és annak végtelen tartalmát. Ébredj ennek tudatára, és élj ennek megfelelően! Ha nem hiszel nekem, akkor haladj befelé a 'mi vagyok én?' kutatással, vagy tartsd elméd fókuszát az 'én vagyok'-on, amely tiszta és egyszerű létezés.

K: Mitől függ, hogy hiszek-e benned?

M: Hogy belelátasz-e más emberek szívébe. Ha nem tudsz az én szívembe látni, nézz a sajátodba!

K: Egyiket sem tudom megcsinálni.

M: Tisztítsd meg magad egy jól vezetett, és hasznos élettel! Ügyelj gondolataidra, érzéseidre, szavaidra és tetteidre. Ez meg fogja tisztítani látásodat.

K: Nem kell mindenről lemondanom először, és remeteként élnem?

M: Nem tudsz lemondani. Otthonodat elhagyhatod, családnak gondot okozhatsz, de a kötelékek az elmédben vannak, és nem fognak elengedni, amíg az elmédet kívül-belül meg nem ismered. Először az első dolog - ismerd meg magad, minden más jönni fog veled.

K: De te már közölted velem, hogy én a Legfelsőbb Valóság vagyok. Ez nem önismeret?

M: Természetesen, te vagy a Legfelsőbb Valóság. De hát aztán? Minden porszem Isten; fontos ezt tudni, de ez csak a kezdet.

K: Nos, az mondtad, én vagyok a Legfelsőbb Valóság. Hiszek neked. Mit a következő teendőm?

M: Már mondtam. Fedezd fel, hogy mi nem vagy! Test, érzések, gondolatok, ideák, idő, tér, lét és nemlét, ez és az - semmilyen konkrét vagy absztrakt dolog, amire rá tudsz mutatni, nem te vagy. A pusztán verbális kijelentés nem működik -vég nélkül ismételhetsz egy formulát, anélkül, hogy bármilyen eredménnyel járna. Folyamatosan figyelned kell magad - különösen az elmédet -pillanatról pillanatra, semmit el nem mulasztva. Ez a tanúság elengedhetetlen az Énnek a nem-Éntől való elválasztásához.

K: A tanúság - nem ez az én valódi természetem?

M: A tanúsághoz kell valami más, amit tanúsítasz. Még mindig a dualításban vagyunk!

K: Mi a véleményed a tanú tanúságáról? A tudatosság tudatossága?

M: A szavak egymáshoz fűzése nem visz messzire. Fordulj befelé, és fedezd fel, hogy ki nem vagy! Semmi más nem számít.

11. Tudat és tudatosság

Kérdező: Mit csinálsz, mikor alszol?

Maharaj: Tudatában vagyok alvó állapotomnak.

K: Az alvás nem a tudatlanság állapota?

M: Igen, tudatában vagyok a tudatlan állapotomnak.

K: És amikor ébren vagy, vagy álmodsz?

M: Tudatában vagyok ébrenléti vagy álmodó állapotomnak.

K: Nem értem. Mit jelent ez pontosan? Hadd világítsam meg a fogalmaimat: alvó állapoton én tudatlanságot értek, ébrenléti állapoton tudatosságot, álmodás alatt azt értem, hogy az elmének tudatában lenni, de a környezetnek nem.

M: Nos, ezek körülbelül ugyanazok, mint az enyéim, de van egy szembetűnő különbség. Te mindegyik állapotban elfelejted a másik kettőt, míg az én számomra csak egy létezési állapot van, magában foglalva és meghaladva az ébrenlét, álmodás és alvás három mentális állapotát.

K: Látsz-e a világban irányítást és szándékot?

M: A világ csak a képzeletem tükröződése. Bármit akarok látni, láthatom. De miért találjak ki teremtési mintákat, evolúciót és pusztulást? Nincs szükségem rájuk, és nem óhajtom bezárni a világot egy mentális képbe.

K: Visszatérve az alvásra. Szoktál álmodni?

M: Természetesen.

K: Miket álmodsz?

M: Az ébrenléti állapot visszatükröződéseit.

K: És a mély alvásod?

M: Az agyi tudatosság szünetel.

K: Akkor tudatlan vagy?

M: Nem vagyok tudatában a környezetemre - igen.

K: Nem vagy teljesen tudatlan?

M: Megmarad a tudat, hogy tudatlan vagyok.

K: A 'tudat' (aware) és a 'tudatos' (conscious) szavakat használod. Ezek nem ugyanazok?

M: A tudat az ős; ez az eredeti állapot, kezdet nélküli, vég nélküli, nem okozati, nem támogatott, részek nélküli, változás nélküli. A tudatosság a kettősség állapotához kapcsolódó felszíni tükröződés. Nem létezhet tudatosság tudat nélkül,

tudat viszont létezhet tudatosság nélkül, például mély alvásban. A tudat abszolút, a tudatosság a saját tartalmától függ; a tudatosság mindig valamire tudatos. A tudatosság részleges és változékony, a tudat totális, megváltozhatatlan, nyugodt és csendes. És ez a közös mátrixa minden tapasztalásnak.

K: Hogyan lehet a tudatosságból a tudatba továbblépni?

M: Mivel a tudat az, ami a tudatosságot lehetővé teszi, a tudatosság minden állapotában van tudat. Következésképpen a tudatos létezés tökéletes tudata is már egy tudatbeli mozgás. A tudatfolyamod iránti érdeklődés vezet el téged a tudathoz. Ez nem egy új állapot. Azonnal felismered, mint eredeti, alapvető létezését, amely az élet maga, és szeretet és öröm is.

K: Mivel a valóság mindig velünk van, miből áll az ön-megvalósítás?

M: A megvalósítás csupán a tudatlanság ellentéte. A világot valósnak, és az ember Énjét valótlannak tekinteni, az tudatlanság. A fájdalom okozója. Az Ént az egyetlen valóságnak tudni, és minden mást időlegesnek és múlandónak, az szabadság, béke és öröm. Mindez nagyon egyszerű. Ahelyett, hogy olyannak látnád a dolgokat, amilyenek képzeled őket, tanul meg úgy látni őket, ahogyan azok vannak. Ez a tükör tisztításához hasonló. Ugyanaz a tükör, amely a világot úgy mutatja számodra, ahogyan az van, meg fogja mutatni neked saját arcodat is. Az 'én vagyok' gondolat a törlőruha. Használd!

12. A személy nem valóságos

Kérdező: Légy szíves, meséld el nekünk, hogyan valósítottad meg önmagad?

Maharaj: 34 éves koromban találkoztam Gurummal, és 37 éves koromra megvalósultam.

K: Mi történt? Mi változott?

M: Élvezet és fájdalom elveszítették a hatalmukat felettem. Szabad voltam vágytól és félelemtől. Teljesnek találtam önmagam, szükségletek nélkülinek. Láttam, hogy a tiszta éberség óceánjában, az egyetemes tudatosság felszínén a jelenségvilág megszámlálhatatlan hulláma keletkezik és tűnik el, kezdet és vég nélkül. Mint tudatosság, ők mind én vagyok. Mint események, ők mind az enyéme. Létezik egy titokzatos erő, amely gondjukat viseli. Ez az erő az éberség, Én, Élet, Isten, bárhog is nevezd. Ez az alapja, végső támasza mindennek, ami van, pontosan úgy, ahogy az arany alapja minden arany ékszernek. És ez ennyire közvetlen módon a miénk! Vonatkoztasd el a nevet és a formát az ékszertől, és az arany nyilvánvalóvá válik! Szabadulj meg névtől és formától, és az általuk keltett vágytól és félelemtől, mi marad akkor?

K: Semmi.

M: Igen, az üresség marad. De az üresség színültig tele van. Ez az örök lehetőség, mint tudatosság az örök realitás.

K: Lehetőség alatt a jövőt érted?

M: Múlt, jelen és jövő - ezek mind benne vannak. És végtelenszer több.

K: De, minthogy az üresség üres, kevés haszna van számunkra.

M: Hogy mondhatsz ilyet? A folytonosságbeli szakadás nélkül hogyan lehetne újjászületés? Lehet-e megújulás halál nélkül? Még az alvás sötétsége is frissítő és megújító. Halál nélkül belesüllyednénk az örök vénségbe.

K: Nincs olyan, hogy halhatatlanság?

M: Amikor az életet és a halált egyformán lényegesnek tekintik, mint az emberi létezés két aspektusát, az a halhatatlanság. Látni a véget a kezdetkor és a kezdetet a végkor, az örökkévalóság üzenete. Kétségtelen, hogy az öröklét nem állandóság. Csak a változás állandó. Semmi nem tart örökké.

K: A tudat örök?

M: A tudat nem időbeli. Idő csak a tudatosságban létezik. A tudatosságon túl hol van idő és tér?

K: A tudatosságod terén belül van a tested is.

M: Természetesen. De az 'én testem' idea, mint ami más testektől különbözik, nincs benne. Számomra ez 'egy test' nem az 'én testem', 'egy elme', nem az 'én elmém'. Az elme megfelelően gondoskodik a testről, nekem nem kell közbeavatkoznom. Ami meg kell, hogy történjen, az megtörténik, normális és természetes módon. Nem lehetsz teljesen tudatában pszichológiai funkcióidnak, csak akkor leszel hirtelen öntudatos, amikor azok belépnek a gondolataidba, érzéseidbe, vágyaidba és félelmeidbe. Nálam ezek is jórészt tudattalanok. Úgy találom, hogy teljesen hibátlanul és helyénvalóan beszélek emberekkel, vagy teszek dolgokat, anélkül, hogy túlságosan tudatában lennék. Úgy látszik, mintha fizikai, felébredett életemet automatikusan élném, önkéntelen és hibátlan reagálással.

K: Ez az önkéntelen reakció önmegvalósulás eredménye, vagy gyakorlásé?

M: Mindkettő. Önmagad célnak szentelése arra készítet, hogy tiszta és rendszeres életet élj, az igazság keresése, az emberek segítése, és az önmegvalósítás nemes erőnyeket és spontaneitást teremt, a vágyakban, félelmekben és rossz ideákban megtestesülő akadályok végleges eltávolításával.

K: Nincsenek többé vágyaid és félelmeid?

M: Az én sorsom az volt, hogy egyszerű emberként születve átlagember, egyszerű kereskedő legyek, kevés formális képzettséggel. Az életem az átlagos módon telt, a szokásos vágyakkal és félelmekkel. Amikor tanítómba vetett hitem révén, és szavainak engedelmeskedve megvalósítottam valódi lételemet, magam mögött hagytam emberi természetemet, amely önmagáról gondoskodik, míg végzete kimerül. Egyszer-egyszer egy régi, emocionális vagy mentális reakció megjelenik az elmémben, de egyből észreveszem, és törölöm. Elvégre ameddig az ember személyiséggel terhelt, addig ki van téve annak a gondolkodásmódjának és szokásainak.

K: Nem félsz a haláltól?

M: Én már halott vagyok.

M: Milyen értelemben?

M: Kétszeresen is halott vagyok. Nemcsak testemnek haltam meg, hanem elmémnek is.

K: Nos, egyáltalán nem látszol halottnak!

M: Mondod te! Úgy látszik, hogy te jobban tudod, milyen állapotban vagyok, mint én!

K: Bocsánat! Én csak nem értem. Azt mondod, hogy test nélküli és elme nélküli vagy, miközben én úgy látlak, mint aki nagyon is élő, és magát kifejezni képes.

M: Rettenetesen bonyolult működés megy végbe az agyadban és a testedben, tudatában vagy? Egyáltalán nem. Mégis, egy kívülállóknak minden intelligensnek és átgondoltnak tűnik. Miért nem fogadod el, hogy az ember egész személyes élete nagymértékben lesüllyedhet a tudatküszöb alá, és mégis ésszerűen és zökkenőmentesen működik?

K: Normális ez?

M: Mi a normális? A te életed - vágyakkal és félelmekkel gyötörtén, tele viszályal és küzdelemmel, értelem és öröm nélkül - normális? Hirtelen tudatossá válni a testedre, az normális? Érzelmek, gondolatok által kínoztatni - az normális? Az egészséges test, az egészséges elme nagyjából észrevétlen a tulajdonosa számára; csak esetenként, fájdalom vagy szenvedés révén követelnek figyelmet és bepillantást. Miért nem terjeszted ki ugyanezt egész személyes életedre? Az ember helyesen funkcionálhatna, megfelelően és teljesen reagálva bármire, ami történik, anélkül, hogy az éberség fókuszába kellene hozni. Amikor az önuralom második természeté válik, az éberség áttolja fókuszát a létezés és cselekvés mélyebb szintjeire.

K: Nem váltál robottá?

M: Miért baj, hogy ami szokásos és ismétlődő, az automatikusan működik? Ez mindenképpen automatikus. De amikor kaotikus is, fájdalmat és szenvedést okoz, és figyelemért kiált. A tiszta és jól rendszerezett életnek minden szándéka, hogy megszabadítsa az embert a káosz leigázottságából, és a szomorúság terhétől.

K: Úgy tűnik, hogy te a komputerizált életet favorizálsz.

M: Mi rossz van egy olyan életben, amely mentes a problémáktól? A személyiség pusztán a valóság tükörképe. Miért ne felelhetne meg a tükörkép az eredetinek természetesen, automatikusan? Szüksége van a személynek önmaga valamilyen tervére? Az élet, amelynek ez kifejeződése, támogatni fogja ezt. Amint felismered, hogy a személy pusztán a valóságnak egy árnyéka, de nem maga a valóság, abbahagyod a nyugtalankodást és aggodalmaskodást. Egyetértés veled, hogy belülről vezettess, és az élet az ismeretlenbe irányuló utazássá válik.

13. A Legfelsőbb, az Elme és a Test

Kérdező: Amiket mondasz abból úgy tűnik, hogy nem vagy egészen tudatában a környezeteknek. Nekünk rendkívül elevennek és tevékenynek tűnsz. Nem tudjuk igazán elhinni, hogy te egyféle hipnotikus állapotban vagy, ami után nem marad emlék. Ellenkezőleg, úgy látszik, kitűnő memóriád van. Hogyan kell értenünk azt az állítást, hogy a . ami téged illet, a világ, és minden, amit az magában foglal, nem létezik?

Maharaj: Ez nézőpont kérdése. A te elméd a világra fókuszált, az enyém a valóságra. Ez olyan, mint a hold a nappali világosságban - amikor süt a nap, a hold alig látható. Vagy figyelj meg, ahogyan az ételt magadhoz veszed! Amíg a szádban van, addig tudatában vagy; amint lenyelted, nem törödsz vele tovább. Nagyon fáradtságos lenne, ha az elme végig kísérné, amíg el nem távozik. Az elmének normál esetben hatályaon kívül kell lennie - a szüntelen tevékenység kóros állapot. Az univerzum magától működik - ezt tudom. Mi egyebet kellene tudnom?

K: Tehát a *gnani* akkor tudja csak, hogy mit csinál, amikor az elméjét ráirányítja; egyébként anélkül cselekszik, hogy érintené a dolog.

M: Az átlagember nincs tudatban a testének, mint olyannak. Benyomásainak, érzéseinek és gondolatainak van tudatában. De a pártatlanság bekövetkeztekor még ezek is távolabb kerülnek a tudatosság középpontjától, és spontán és erőfeszítés nélkül zajlanak.

K: Mi van ekkor a tudatosság központjában?

M: Az, aminek nem adható név és forma, mert tulajdonságok nélküli, és tudatosságon túli. Mondhatni, ez a tudatosságnak egy olyan pontja, amely túl van a tudatosságon. Mint ahogy a papírban lévő lyuk, amely benne is van papírban, meg nincs is, úgy van a legfelsőbb állapot a kellős közepén tudatosságnak, és mégis túl a tudatosságon. Mintha egy nyílás lenne az elmében, amelyen keresztül fény árasztja el az elmét. A nyílás még nem a fény. Az csak egy nyílás.

K: Egy nyílás csak üresség, hiány.

M: Úgy van! Az elme nézőpontjából ez csak egy olyan nyílás a tudatosság fényén, amelyen beléphet a mentális ürességbe. A fény önmagában csak olyan, mint a tiszta tudatosság szilárd, sűrű, kőszerű, homogén és megváltozhatatlan tömege, amely mentes a nevek és formák mentális mintáitól.

K: Van valamilyen kapcsolat a mentális üresség és a legfelsőbb között?

M: A legfelsőbb ad létezését az elmének. Az elme ad létezését a testnek.

K: És mi van azon túl?

M: Vegyünk egy példát! Egy tiszteletreméltó Yogi, a hosszú élet művészetének mestere, aki maga 1000 év fölötti kort megért, eljön hozzám, hogy megtanítsa nekem a művészetét. Én teljes mértékben tisztelen, és őszintén csodálom, amit elért, mégis csak azt tudom mondani neki: mi hasznom a hosszú életből? Én meghaladtam az időt. Bármilyen hosszú is legyen egy élet, az csak egy pillanat, és csak egy álom. Ugyanígy meghaladtam minden tulajdonságot. Megjelennek és eltűnnek fényemben, de nem tudnak leírni engem. Az univerzum nem más, mint tulajdonságokon, és azok eltérésein alapuló nevek és formák, míg én mindezeket meghaladtam. A világ van, mert én vagyok, de én nem a világ vagyok.

K: De a világban élsz!

M: Ezt te mondd! Tudom, hogy van világ, amely magában foglalja ezt az elmét és ezt a testet, de nem tekintem őket jobban „enyémnek” mint a többi elmét és testet. Ezek időben és térben vannak, de én időtlen és végtelen vagyok.

K: De ha minden a te fényed által létezik, nem te vagy a világ teremtője?

M: Sem a potencialitás, sem a megvalósítás, sem a valóságos dolgok nem vagyok. A fényemben ezek úgy jönnek és mennek, mint a napsugárban táncoló porszemek. A fény megvilágítja a porszemeket, de nem függ tőlük. Az sem mondható, hogy létrehozta őket. De még azt sem lehet mondani, hogy tud róluk.

K: Én felteszek neked egy kérdést, te válaszolsz. Tudatában vagy a kérdésnek és a válasznak?

M: Valójában én sem nem hallok, sem nem válaszolok. Az események világában megtörténik a kérdés, és megtörténik a válasz. Semmi nem velem történik. Minden csak úgy megtörténik.

K: És te a tanú vagy?

M: Mit jelent, hogy tanú? Csupán tudomást. Eddig esett, és most elállt. Nem áztam meg. Tudom, hogy esett, de az nem volt rám hatással. Csak tanúja voltam az esőnek.

K: A spontán módon a legfelsőbb állapotban lévő, teljesen megvalósult ember is láthatóan eszik, iszik stb. Tudatában van ennek, vagy sem?

M: Azt, ami a tudatosságot magában foglalja, az egyetemes tudatosságot, vagy elmét, úgy nevezzük, hogy a tudatosság mennyböltja. A tudatosság objektumai alkotják az univerzumot. Ami mindezeket túl van, mindezeket támogatja, a legfelsőbb állapot, a tökéletes nyugalom és csend állapota. Aki eljut oda, eltűnik. Ez szavakkal vagy elmével elérhetetlen. Nevezheted Istennek, vagy *Parabrahmannak*, vagy Legfelsőbb Valóságnak, de ezeket a neveket az elme adja. Ez egy léten és nemléten túli, kimondhatatlan, tartalom nélküli, erőfeszítés-mentes és spontán állapot.

K: De megmarad a tudatosság?

M: Ahogy az univerzum az elmének a teste, úgy teste a tudatosságnak a legfelsőbb. Ő maga nem tudatos, de oka a tudatosságnak.

K: Napi tevékenységeim többnyire megszokásból, automatikusan mennek végbe. Tudatában vagyok az általános célnak, de minden mozdulatnak nem. Ahogy tudatosságom szélesedik és mélyül, a részletek egyre inkább visszahúzódnak, szabadon hagyva engem az általános tendenciákra. Nem ugyanez történik egy *gnani* esetén, de még ennél is több?

M: A tudatosság szintjén - igen. A legfelsőbb állapotban, nem. Az az állapot kizárólag egy és oszthatatlan, a valóság egyetlen, szilárd egységet alkotó blokkja. Megismerésének egyetlen módja azzá lenni. Az elme nem érheti azt el. Észleléséhez nincs szükség érzékszervekre; ismeréséhez nincs szükség elmére.

K: Ez az, ahogy Isten a világot működteti.

M: Nem Isten működteti a világot.

K: Akkor ki?

M: Senki. Minden önmagától történik. Te teszed fel a kérdést, és te válaszolsz. És már akkor tudod a választ, amikor a kérdést felteszed. Minden a tudatosság játéka. Minden felosztás illuzórikus. Csak a hamisat tudhatod. Az igazságnak *lenned* kell.

K: Van a szemlélt tudatosság és van a szemlélő tudatosság. A második a legfelsőbb?

M: Itt ez a két dolog - a személy és a tanú, a megfigyelő. Amikor egynek látod, és meghaladod őket, akkor vagy a legfelsőbb állapotban. Ez nem észlelhető, mert ez az, ami az észlelést lehetővé teszi. Ami túl van léten és nemléten. Ami nem a tükör, sem nem a tükörkép. Ez az, ami - az időtlen valóság, hihetetlenül kemény és szilárd.

K: A *gnani* - ő a szemlélő, vagy a Legfelsőbb?

M: A Legfelsőbb, természetesen, de tekinthető az univerzális szemlélőnek is.

K: De személy marad?

M: Amikor magadat személynek hiszed, akkor mindenütt személyeket láatsz. A valóságban nincsenek személyek, csak emlékek és szokások számai vannak. A megvalósulás pillanatában a személy megszűnik. Az identitás megmarad, de az identitás nem személy, az magának a valóságnak a velejárója. A személy nem bír önálló léttel, csak egy tükröződés a szemlélő elméjében, az 'én vagyok'-ban, egy újabb módjaként a létezésnek.

K: A Legfelsőbb tudatos?

M: Sem nem tudatos, sem nem nem-tudatos, ezt tapasztalatból mondom.

K: *Pragnanam Brahma*. Mi a *Pragna*?

M: Magának az életnek a tudatosság nélküli tudása.

K: Életerő, az élet energiája, élettelség?

M: Energia elsősorban. Minthogy minden az energia egy formája. A tudatosság az ébrenlét állapotában a legdifferenciáltabb. Álomban kevésbé. Alváskor még kevésbé. A negyedik állapotban - homogén. Ezen a kifejezhetetlen monolitikus realitáson túl van a *gnani* tartózkodási helye.

K: Elvágтам a kezem. Meggyógyult. Milyen erő által gyógyult meg?

M: Az életerő által.

K: Mi ez az erő?

M: Tudatosság. Minden tudatos.

K: Mi a tudatosság forrása?

M: Maga a tudatosság a forrása mindennek.

K: Lehet élet tudatosság nélkül?

M: Nem, és tudatosság sem élet nélkül. Ezek egyek. De valójában csak a Végső létezik. A maradékról szól a név és a forma. És amíg ahhoz az ideához ragaszkodsz, hogy csak a névvel és formával rendelkezők a létezők, a Legfelsőbb számodra nem létezőnek fog tűnni. Amikor megérted, hogy a nevek és formák minden tartalmat nélkülöző üres héjak, és a valódi név és formanélküli, tiszta életenergia, tudatosság-fény, akkor megtaláltad a békét - és belemerülsz a valóság mély csendjébe.

K: Ha az idő és tér pusztá illúziók és te meghaladtad azokat, mondd meg kérlek, milyen idő van New Yorkban? Süt a nap, vagy esik?

M: Hogy tudnám én ezt megmondani neked? Az ilyen dolgokhoz speciális gyakorlás szükséges. Vagy csak New Yorkba kell utazni. Egészen biztos, hogy meghaladtam az időt és a teret, és mégsem vagyok képes áthelyezni magam az idő és tér tetszés szerinti pontjára. Nem érdekel a dolog eléggé; azt hiszem, nincs szándékomban elvégezni egy speciális Yoga tréninget. Én csak hallomásból ismerem New Yorkot. Számomra ez csak egy szó. Miért kellene többet tudnom annál, mint amit a szó hordoz? Minden atom egy, a mienkéhez hasonló bonyolultságú univerzum. Kell nekem mindegyiküket ismerni? Ismerhetném - ha gyakorolnék.

K: A New Yorki időjárásról feltett kérdésemben hol a hiba?

M: A világ és az elme a létezés állapotai. A legfelsőbb nem állapot. Áthat minden állapotot, de nem állapota valami másnak. Teljesen ok nélküli, független, önmagában teljes, túl időn és téren, elmén és anyagon.

K: De milyen jelek alapján ismerhető fel?

M: Ez a lényeg, hogy nem hagy nyomokat. Semmi nem teszi lehetővé a felismerését. Közvetlenül kell látni, feladva mindenféle keresését jeleknek és megközelítéseknek. Amikor minden nevet és formát feladtál, a valóság van veled. Sokféleség és különbözőség játéka csak az elmének. A valóság egy.

K: Ha a valóságra nincs bizonyíték, akkor nincs róla mit beszélni.

M: Az *van*. Cáfolhatatlan. Mély és sötét, misztérium feletti misztérium. De *van*, míg minden más pusztán történik.

K: Az az Ismeretlen?

M: Az túl van mind ismerten, mind ismeretlenen. De inkább az ismertnek nevezném, mint az ismeretlennek. Mert bármikor, amikor valami ismert, a valódi az, ami ismert.

K: Tulajdonsága a csend a valóságnak?

M: Ez is az elme sajátja. Minden állapot és feltétel az elme sajátja.

K: Hol a *samadhi* helye?

M: A tudatosság nem használata a *samadhi*. Csak hagyd elmédet magára. Ne akarj semmit, sem a testedtől, sem az elmédétől.

14. Látszatok és a realitás

Kérdező: Több ízben említetted, hogy az események ok nélküliek, a dolgok csak úgy megtörténnek, és nem tulajdonítható nekik ok. Biztos van mindennek oka, esetleg több is. Hogy kell értelmezni a dolgok ok nélkülségét?

Maharaj: A legfelsőbb nézőpontból a világnak nincs oka.

K: De mi a te tapasztalatod?

M: Minden önmagától való. A világnak nincs oka.

K: Nem a világ teremtéséhez vezető okokat tudakolom. Ki látta a világ teremtését? Lehet, hogy az kezdet nélküli, örökké létező. De én nem a világról beszélek. A világot- valami módon -létezőnek tételezem. Bizonyára minden rendelkezik okkal, vagy okokkal.

M: Amint teremtessz magadnak egy idő- és térbeli, kauzalitás által kormányozott világot, akkor arra kényszerülsz, hogy mindennek az okát keresd. Felteszed a kérdést, és előírsz egy választ.

K: A kérdésem nagyon egyszerű: a dolgokat látva úgy gondolom, hogy mindegyiknek kell, hogy legyen egy, vagy számos oka. Te azt mondod, hogy - a te nézőpontodból - ok nélküliek. De számodra semmi nem létezik, ezért a kauzalitás kérdése fel sem merül. Mégis úgy tűnik, hogy a dolgok létezését elfogadod, csak okozatiságukat tagadod. Ez az, amit nem tudok megérteni. Ha egyszer elfogadod a dolgok létezését, miért utasítod el azok okait?

M: Én csak tudatosságot látok, és mindent csak tudatosságként ismerek, mint ahogy te tudod, hogy a mozivásznon lévő kép csak fény.

K: No de a fény mozgásainak oka van.

M: A fény egyáltalán nem mozog. Nagyon jól tudod, hogy a mozgás illuzórikus, megszakítások és színeződések sorozata a film. Ami mozog, az a film -vagyis az elme.

M: Ez nem teszi a képet oktalanná. Ott van a film, és aztán a művész a technikusokkal, a rendező, a producer, a különböző gyártók. A világot okok által vezérelt. Minden összekapcsolódik.

M: Természetesen, minden összekapcsolódik. És ezért mindennek megszámlálhatatlan oka van. Az egész univerzum közreműködik a legkisebb dologban is. Minden dolog azért olyan, amilyen, mert a világ olyan amilyen. Nézd, te az arany ékszerekkel foglalkozol, és én - az arannyal. A különböző ékszerek között nincs oksági összefüggés. Amikor beolvasztasz egy ékszert, hogy másikat csinálj, nincs oksági összefüggés a kettő között. A közös tényező az arany. De nem mondhatod, hogy az arany az ok. Nem nevezhető oknak, mert önmagában semmit nem okoz. Az elmében 'én vagyok'-ként, a dísz tárgyak egyedi neveként és formájaként tükröződik. Mégis minden csak arany. Ugyanilyen módon a valóság tesz mindent lehetségessé, és mégis semmi, ami azzá teszi a dolgot, ami, annak neve és formája a valóságból jön. De miért kellene annyira aggódnia az okság miatt? Mi teszi az okokat fontossá, mikor a dolgok maguk múlandók? Hadd jöjjön, ami jön, és hadd menjen, ami megy - miért ragadnánk meg a dolgokat és kutatnánk azok okait?

K: Viszonylagos nézőpontból mindennek kell, hogy oka legyen!

M: Mi haszna a viszonylagos nézőpontnak számodra? Képes vagy abszolút nézőpontból nézni - miért lépsz vissza a viszonylagoshoz? Félsz az abszolúttól?

K: Félek. Félek, hogy álomba zuhanok az én úgynevezett abszolút bizonyosságaimon túl. Abban, hogy az életet elfogadható módon éld, az abszolút nem segít. Amikor ruhára van szükséged anyagot veszel, keresel egy szabót, és így tovább.

M: Ez az egész beszéd tudatlanságra utal.

K: És mi a tudó nézőpontja?

M: Csak fény van, és a fény minden. Minden más csak fényből készült kép. A kép a fényben van, és a fény a képben. Élet és halál, Én és nem-Én - add fel mindezen ideákat! Azoknak semmi hasznuk számodra.

K: Milyen nézőpontból tagadod az okságot? Relatív nézőpontból - az univerzum az oka mindennek. Abszolút nézőpontból - egyáltalán nem léteznek dolgok.

M: Milyen állapotból kérdezel?

K: A mindennapos ébrenléti állapotából, amelyben kizárólag ezek a magyarázatok léteznek.

M: Mindezen problémák az ébrenléti állapotban annak illetően természete miatt merülnek. De nem mindig vagy abban az állapotban. Mi jót tehetsz egy olyan állapotban, amelybe belezuhansz, majd előbukkansz belőle, tehetetlenül? Mi módon segít ez, megismerd a dolgok oksági függését -amiképpen azok ébrenléti állapotodban mutatkozhatnak?

K: A világ és az ébrenléti állapot együtt jelennek meg és szállnak alá.

M: Amikor az elme csendes, abszolút csendes, az ébrenléti állapot nem létezik többé.

K: Az olyan szavak, mint Isten, világmindenség, abszolút, legfelsőbb pusztán zajok a levegőben, mert semmilyen tevékenység nem köthető hozzájuk.

M: Olyan kérdéseket vetsz fel, amelyeket egyedül te tudsz megválaszolni.

K: Ne rázz le ezen a módon! Olyan gyorsan átváltod a témát a totalításra, az univerzumra és hasonló elképzelt dolgokra. Azok nem tudnak idejönni, és megtiltani, hogy az érdeklődésben beszélj. Utálom a meggondolatlan általánosításokat! És nagyon hajlamos vagy rá, hogy egyénivé formáld azokat. Kauzalitás nélkül nem lenne rend, és tervszerű tevékenység sem lenne lehetséges.

M: Szeretnéd tudni mindegyik esemény összes okát? Lehetséges ez?

K: Tudom, hogy nem lehetséges! Csak annyit akarok tudni, hogy van-e oka mindennek, és az okok befolyásolhatók-e, ezáltal lehet-e hatni az eseményekre?

M: Az események befolyásolásához nem kell ismerned az okokat. Micsoda kerülőút a cselekvéshez! Nem te vagy a kiindulópontja és a vége minden eseménynek? Ellenőrizd azt magánál a forrásnál!

K: Minden reggel veszem az újságot, és kétségbeeséssel telve olvasom, hogy a világ fájdalmai - szegénység, gyűlölködés és háborúk -továbbra sem csökkennek. A kérdéseim e fájdalom tényéhez, az okokhoz, az ellenszerhez kapcsolódnak. Ne rázz le mindig azzal, hogy ez Buddhizmus! Ne címkézz engem! Az okság nélküliség hangoztatásával minden reményemet elveszed, hogy a világ valaha megváltozik.

M: Össze vagy zavarodva, mert azt hiszed, hogy te vagy a világban, nem a világ tebenned. Ki jött előbb - te vagy a szüleid? Azt képzeled, hogy megszületted egy bizonyos időben és helyen, hogy van egy apád és egy anyád, egy tested és egy neved. Ez bűnöd, és balsorsod! Bizonyára meg tudod változtatni a világodat, ha dolgozol rajta. Természetesen, dolgozz rajta! Ki tart vissza? Én ezt soha nem helytelenítem! Okok vagy nem okok, te csináltad ezt a világot, és te tudod megváltoztatni azt.

K: Egy ok nélküli világ teljes egészében az ellenőrzésemen kívül áll.

M: Ellenkezőleg, egy olyan világot, amelynek te vagy az egyedüli forrása, és alapja, teljesen a te hatalmadban áll megváltoztatni. Ami teremtett, mindig megszüntethető és újrateheremthető. Minden úgy fog történni, ahogy te akarsz, feltéve, hogy valóban akarsz azt.

K: Csak azt akarom tudni, hogyan kezeljem a világ csapásait.

M: Te hoztad létre őket, a saját vágyaidból és félelmeidből, bánj is velük. Mindez a miatt van, hogy elfelejtkeztél saját létedről. Realitást adva a film képeinek, megszeretted a rajta lévő embereket, szenvedsz értük, és megmentésükre törekszel. Csakhogy ez nem így van. Önmagaddal kell kezdened! Nincs más út. Dolgozz, természetesen! Semmi baj nincs a munkával.

K: Úgy látszik, hogy a te univerzumod minden lehetséges tapasztalatot tartalmaz. Az egyén egy rajta keresztül haladó vonalat követve kellemes és kellemetlen állapotokat tapasztal. Ez kérdezéshez és kereséshez vezet, amely szélesíti látókörét, és lehetővé teszi, hogy meghaladja az ő szűk, és maga teremtette korlátos világát, és önközpontúságát. Ez a személyes világ megváltoztatható - idővel. Az univerzum időtlen, és tökéletes.

M: Azt feltételezni, hogy a realitásnak külső megjelenése van, fájdalomhoz vezető oktalanság, és minden szerencsétlenség oka. Te vagy a mindent betöltő, örök és végtelen teremtő éberség -tudatosság. Minden más helyi jellegű, és átmeneti. Ne feledd, mi vagy! Dolgozz közben szíved elégedettségén! Munka és tudás kéz a kézben kell, hogy haladjanak!

K: Az az érzésem, hogy spirituális fejlődésem nem az én hatásköröm. Saját terv készítése, és annak kivitelezése, sehová sem vezet. Csak körbe-körbe futok magam körül. Isten látja, hogy a gyümölcs megérett, akkor Ő leszakítja, és megeszi. Ha valamely gyümölcs zöldnek tetszik Nekí, fennhagyja a világ fáján, még egy napra.

M: Azt hiszed, Isten tud rólad? Még a világról sem tud.

K: A tied egy másik Isten. Az enyém más. Az enyém irgalmas. Ő velünk együtt szenved.

M: Te egy megmentéséért imádkozol, miközben ezek halnak meg. És ha megszűnne a halál, elfogyna a hely a Földön.

K: Én nem félem a halált. Az én gondom a csapások és a szenvedés. Az én Istenem egyszerű Isten, és eléggé tehetetlen. Nincs hatalma arra kényszeríteni, hogy bölcsék legyünk. Ő csak áll és vár.

M: Ha te és a te Istened is tehetetlenek vagytok, abból nem az következik, hogy a világ esetleges? És ha így van, az egyetlen dolog, amit tehetsz, meghaladni azt.

15. A Gnani

Kérdő: Isten hatalma nélkül semmit nem lehet tenni. Még te sem ülhetnél itt, és beszélhetnél nekünk Róla.

Maharaj: Minden az ő műve, nincs kétség. Mi az nekem, miután semmit nem akarok? Mi az, amit Isten adhat nekem, vagy elvehet tőlem? Ami az enyém, az az enyém, és még akkor is az enyém volt, amikor Isten nem volt. Természetesen, ez egy nagyon apró, kicsi dolog, egy szikra - az 'én vagyok' érzése, a létezés ténye. Ez az én saját helyem, ezt senki nem adta nekem. A Föld az enyém; ami rajta nő, az Istené.

K: Isten bérbe vette tőled a Földet?

M: Isten az én imádóm, és mindezt értem tette.

K: Isten nem tőled különálló?

M: Hogyan lehetne az? 'Én vagyok' a gyökér, Isten a fa. Kit kellene imádjak, és miért?

K: Te az imádó vagy, vagy pedig az imádat tárgya?

M: Egyik sem vagyok, én maga az imádat vagyok.

K: Nincs elég odaadás a világban.

M: Állandóan a világ jobbítását keresed. Valóban azt hiszed, hogy a világ arra vár, hogy te megmentsd?

K: Csak nem tudom, hogy mennyit tehetek a világért. Amit megtehetek, azt mind megpróbálok. Van valami egyéb, amit szeretnél, hogy megtegyek?

M: Nélküled létezik a világ? Mindent tudsz a világról, de önmagadról nem tudsz semmit. Te magad vagy az eszköz a munkádhoz, nincs szükség más eszközökre. Miért nem gondoskods az eszközökről, mielőtt a munkára gondolsz?

K: Én tudok várni, míg a világ nem tud.

M: Kutatás nélkül a világot várakozásban tartod.

K: Mire való várakozásban?

M: Valakire, aki megmentheti.

K: Isten működteti a világot, Isten fogja megmenteni.

M: Ezt te mondd! Isten jött és azt mondta neked, hogy a világ az Ő teremtése és érdekeltsége, és nem a tiéd?

K: Miért kellene annak az én egyedüli érdekeltségemnek lenni?

M: Fontold meg! A világról, amelyben élsz, ki tud még?

K: Te tudsz. Mindenki tud.

M: Jött bárki a világon kívülről, hogy ezt elmondja neked? Én magam, és mindenki más megjelenünk, és eltűnünk a te világodban. Mi mind neked vagyunk kiszolgáltatva.

K: Az nem lehet olyan rossz! Én is úgy létezem a te világodban, mint ahogy te létezel az enyémben.

M: Neked nincs bizonyítékod az én világomról. Teljesen be vagy burkolózva a saját magad készítette világba.

K: Értem. Teljesen, de - reménytelenül?

M: A világod börtönében megjelenik egy ember, aki közli veled, hogy a fájdalmas ellentmondások, amiket teremtettél, se nem folyamatosak, se nem tartósak, és tévedésen alapulnak. Igyekszik rávenni, hogy lépj ki belőle, ugyanazon a módon, ahogy beléptél. Azáltal léptél be, hogy elfelejtetted ki vagy, és azáltal fogsz kilépni, hogy megismered magad, annak, aki vagy.

K: Milyen módon hat ez a világra?

M: Amikor mentes vagy a világtól, tudsz tenni valamit érte. Amíg a rabja vagy, tehetetlen vagy megváltoztatni azt. Ellenkezőleg, bármit teszel, súlyosítani fogod a helyzetet.

K: Az igazságos cselekedet szabaddá tesz.

M: Az igazságos cselekedet kétségtelenül téged és a világot nyugodt lelkiismeretűvé, sőt boldog helyévé tesz. De mi a gyakorlat? Ennek nincs realitása. Ez nem lehet tartós.

K: Isten segíteni fog.

M: Ahhoz, hogy segítsen, Istennek tudnia kell a létezésedről. De te a világgal együtt állom állapot vagytok. Előfordulhat, hogy álmodás közben gyötörödsz. Senki nem tud róla, és senki nem tud segíteni rajta.

K: Tehát minden kérdésem, keresésem és tanulásom hiábavaló?

M: Ez csak egy alvásba befáradt ember ébredése. Nem okai a felébredésnek, csak korai jelei annak. De nem szabad olyan hiábavaló kérdéseket feltenned, amelyekre már tudod a választ.

K: Hogyan kapom meg az igazi választ?

M: Az igazi kérdés feltevésével - nem szavak által, hanem fényeddel összhangban lévő, bátor étellel. Az kapja meg, aki kész meghalni az igazságért.

K: Más kérdés. Van a személy. Van az, aki a személyt ismeri. Van a tanú. Lehet-e ugyanaz az ismerő és a tanú, vagy ezek eltérő állapotok?

M: Az ismerő és a tanú kettő, vagy egy? Amikor az ismerő és az ismert különbözőnek látszik, akkor a tanú önálló. Amikor az ismert és az ismerő egynek látszik, akkor a tanú eggyé válik velük.

K: Ki a *gnani*? A tanú, vagy a legfelsőbb?

M: A *gnani* a legfelsőbb is, és a tanú is. Ő a létezés, és ugyanakkor az éberség is. A tudatossághoz viszonyítva, ő az éberség. Az univerzumhoz viszonyítva, ő a tiszta létezés.

K: És mi a véleményed a személyről? Melyik az első, a személy vagy az ismerő?

M: A személy egy nagyon csekély dolog. Voltaképpen összetett, de nem tekinthető önmagától létezőnek. Észlelhetetlen, csaknem nincs. Pusztán az elme árnyéka, az emlékek összessége. A tiszta létezés az elme tükrében, tudásként tükröződik. Az ismert ölti fel a személy emlékezetén és megjelenésén alapuló formáját, ami csak az ismerőnek az elme képernyőjére vetülő árnyéka, illetve kivetítése.

K: A tükör ott van, a tükörkép ott van. De hol a nap?

M: A legfelsőbb a nap.

K: Annak tudatosnak kell lennie.

M: A legfelsőbb sem nem tudatos, sem nem tudattalan. Ne tudatosság és tudattalanság terminusaiban gondolkozz. A legfelsőbb a mindent magában foglaló, és mindenek fölött álló élet.

K: Az élet annyira intelligens. Hogyan lehetne tudattalan?

M: Tudattalanságról emlékezetkihagyás esetén beszélsz. A valóságban csak tudatosság van. Minden élet tudatos, minden tudatosság - élő.

K: Még a kövek is?

M: Még a kövek is tudatosak és élők.

K: Aggasztó, hogy hajlok az olyan létezés elutasítására, amit nem tudok elképzelni.

M: Bölcsebben tennéd, ha annak a létezését utasítanád el, amit elképzelsz. Az elképzelt az, ami nem valós.

K: Minden elképzelhető valótlan?

M: Az emlékezetre alapozott elképzelés a valótlan. A jövő nem teljesen valószínűtlen.

K: A jövőnek melyik része valós, és melyik nem?

M: A váratlan, és kiszámíthatatlan a valós.

16. Vágynélküliség, a legnagyobb boldogság

Kérdő: Sok megvalósult embert láttam, de megszabadult embert soha. Te találkoztál már megszabadult emberrel, vagy a megszabadulás is, mint sok más dolog, egyben a test feladását is jelenti?

Maharaj: Mit értesz megvalósulás és megszabadulás alatt?

K: Megvalósulás alatt a békének, jóságnak, és szépségnek azt a csodálatos tapasztalatát értem, amikor a világnak értelme van, és kialakul annak mindenre kiterjedő egysége, mind szubsztanciális, mind esszenciális értelemben. Amíg egy ilyen tapasztalat nem válik állandóvá, addig nem feledhető. Ott ragyog az elmében, mint emlékezet, mint sóvárgás. Tudom, miről beszélek, mert van némi tapasztalatom. Megszabadulás alatt az ebben a csodálatos állapotban való folyamatos tartózkodást értem. A kérdés az, hogy a megszabadulás összeegyeztethető-e a test túlélésével.

M: Mi a baj a testtel?

K: A test annyira gyöngé és mulandó. Szükségleteket és vágyakat teremt. Ami súlyosan lekorlátozza az embert.

M: Na és? Hadd korlátozzon csak a fizikai működés! Legalább az Én megszabadul a hamis, és ön-terhelő ideáktól; ez nem része semmilyen különleges tapasztalatnak, legyen az bármennyire nagyszerű.

K: Örökké fog tartani?

M: Minden tapasztalat időben korlátos. Aminek kezdete van, annak kell, hogy legyen vége is.

K: Tehát az én értelmezésem szerinti megszabadulás nem létezik?

M: Ellenkezőleg, az ember mindig szabad. Tudatos vagy, ugyanakkor tudatossá válni szabad. Ezt senki nem tudja elvenni tőled. Ismerted magad nem létezőnek, vagy tudattalannak valaha?

K: Nem emlékszem ilyesmire, de ez nem cáfolja azt, hogy esetenként tudattalan vagyok.

M: Miért nem fordulsz a tapasztalattól a tapasztaló felé, és ismered fel a teljes jelentőségét az egyetlen igaz megállapításnak: 'én vagyok'?

K: Hogy kell csinálni?

M: Itt nincs 'hogyan'. Csak tartsd az elmédben az 'én vagyok' érzést, egyesülj vele, míg elméd és érzésed eggyé nem válnak. Ismételt próbálkozásokkal rá fogsz lelni a figyelem és a ragaszkodás helyes arányára, és elméd szilárdan meg

fog állapotni az 'én vagyok' gondolat-érzésben. Bármit gondolsz, mondasz, vagy csinálsz, a létnek ez a megváltozhatatlan és szeretetteljes érzete elméd mindig jelenlévő hátere marad.

K: És te ezt megszabadulásnak nevezed?

M: Én ezt normálisnak nevezem. Mi baj az erőfeszítés-mentes és boldog létezéssel, tudással és cselekvéssel? Miért tekintjük annyira rendkívülinek, hogy elvárjuk, hogy a test azonnal elpusztuljon? Mi baj a testtel, hogy annak meg kell halnia? Változtass a testedhez való hozzáállásodon, és bízd önmagára! Ne kényeztesd, ne gyötörd! Működését tartsd csak, az idő javarésztében, a tudatos figyelem küszöbe alatt!

K: Nagyszerű élményeim gyakran felidéződnek bennem. Meg akarom tartani azok emlékeit.

M: Mert meg akarod őket tartani, ezért nem lehetnek a tieid. A bármi iránti vágyakozás állapota meggátol minden mélyebb tapasztalást. Semmi nem lehet értékes egy olyan elme számára, amely pontosan tudja, hogy mit akar. Mert semmi olyanak, amit az elme elképzelt és akar, nincs nagy értéke.

K: De hát mi a baj az akarással?

M: A legjobbat akard! A legemelkedettebb boldogságot, a legnagyobb szabadságot. A vágnélküliség a legnagyobb szabadság.

K: A vágyaktól való szabadság nem az a szabadság, amit én akarok. Én a vágyaim beteljesítésének a szabadságát akarom.

M: Szabad vagy a vágyaid beteljesítésében. Ami azt illeti, mást sem csinálsz.

K: Próbálok, de akadályok állnak az utamban.

M: Győzd le őket!

K: Nem tudom, túl gyenge vagyok.

M: Mi tesz gyengévé? Mi a gyengeség? Mások teljesítik vágyaikat, te miért nem?

K: Nincs elég energiám.

M: Mi lett az energiáddal? Hová tűnt? Nem pazaroltad túl sok ellentmondó vágyra és törekvésre? Energia utánpótlásod nem végtelen.

K: Miért nem az?

M: A céljaid kicsinyesek és alacsonyrendűek. Az ilyenek nem hívnak elő többet. Csak Isten energiája végtelen - mert Ő semmit nem akar Magának. Légy olyan, mint Ő, és minden vágyad teljesül! Minél emelkedettebbek a céljaid, és minél hatalmasabbak a vágyaid, annál több lesz az energiád a teljesítésükhöz. Vágyd a jót, és az univerzum veled együtt dolgozik. De ha saját örömet keresed, azt a nehezebb úton kell elnyerned. Mielőtt vágyakozol, érdemeld ki!

K: Filozófiai, szociológiai és pedagógiai tanulmányokat folytattam. Úgy gondolom, több mentális felkészülésre van szükség, mielőtt az önmegvalósításról álmodozhatnék. Jó úton haladok?

M: A kenyered megkereséséhez bizonyos szakismeretekre van szükséged. Az általános tudás fejleszti az elmét, ez nem kétséges. De ha tudás halmozással akarod tölteni az életed, falat építesz magad körül. Az elme meghaladásához nincs szükség kiművelt elmére.

K: Akkor mire van szükség?

M: Ne bízz az elmédben, és tekints mögé!

K: Mit keressek az elme mögött?

M: A létezés, a tudás és a szeretet közvetlen tapasztalatát.

K: Hogy tud az ember túllépni az elmén?

M: Sok kiindulópont létezik - amelyek mind ugyanahhoz a célhoz vezetnek. Kezdhetsz önzetlen munkával, a cselekedet eredményéről való lemondással; azután feladhatod a gondolkodást és végül lemondhatsz minden vágyról. A kulcstényező a feladás (*tyaga*). Vagy esetleg nem vesződsz azzal, hogy bármilyen dolgot akarsz, elgondolsz, vagy csinálsz, és csak az 'én vagyok' gondolathoz és érzéshez ragaszkodsz, elmédet szilárdan az 'én vagyok'-ra fókuszálva. Akármilyen élményt élsz át -maradj eltökélten a tudatban, hogy minden észlelhető elmúlik, és csak az 'én vagyok' marad fenn.

K: Nem tudom egész életemet ilyen gyakorlatoknak szentelni. Kötelességeim vannak, amelyeket el kell látnom.

M: Természetesen, kötelességeidet lásd el! Cselekvés, amelybe nem bonyolódasz bele érzelmileg, és amely üdvös, és nem vált ki szenvedést, nem fog megkötni. Lehetsz elkötelezett különböző irányokban, és dolgozhatsz hatalmas lendülettel, maradj bensődben, mégis szabad és nyugodt, tükörszerű elmével, amely mindent visszatükröz, anélkül, hogy az hatással lenne rá.

K: Létezik ilyen megvalósítható állapot?

M: Nem beszélnék róla, ha nem létezne. Miért foglalkoznék képzelődésekkel?

K: Mindenki idéz szentírásokat.

M: Aki csak szentírásokat ismer, semmit nem tud. ; Tudni annyi, mint lenni. Én tudom, amiről beszélek; ez nem olvasmányélmény, vagy mendemonda.

K: Szanszkrit tanulmányokat folytatok egy professzornál, de valójában szentírásokat olvasok csak. Az önmegvalósítást kutatom, és eljöttem, hogy megkapjam a szükséges segítséget. Légy olyan jó, és mondd el, hogy mit kell tennem?

M: Minthogy olvastad a szentírásokat, miért engem kérdezel?

K: A szentírások megmutatják az általános irányokat, de az egyénnek személyes utasításokra van szüksége.

M: Saját Éned a te végső tanítód (*sadguru*). A külső tanár (Guru) pusztán csak egy mérföldkő. Csak belső tanítód lehet az, aki elkísér a célig, mert ő a cél.

K: A belső tanító nem könnyen elérhető.

M: Mivel ő benned, és veled van, a nehézség nem lehet komoly. Nézz befelé, és meg fogod találni őt.

K: Amikor befelé nézek, benyomások és észleleteket, gondolatokat és érzéseket, vágyakat és félelmeket, emlékeket és elvárásokat találok. Elmerülök ebben a felhőben, és semmi mást nem látok.

M: Ami látja mindezt, és a semmit szintűgy, az a belső tanító. Egyedül ő van, minden más csak úgy látszik, mintha lenne. Ő a te saját magad (*swarupa*) vagy, szabadságod reménye és bizonyossága; találd meg őt, és kapaszkodj őbelé, és megmenekülsz, és biztonságba kerülsz.

K: Elhiszem neked, de amikor éppen megtalálnám ezt a belső Ént, úgy látom, elszökik előlem.

M: Hol keletkezik az 'elszökik előlem' gondolata?

K: Az elmében.

M: És ki ismeri az elmét?

K: Az elmének a tanúja ismeri az elmét.

M: Jött már hozzád valaki, azt mondva: 'Én vagyok az elméd tanúja'?

K: Természetesen nem. Ő csak az elme egy másik gondolata lenne.

M: Akkor ki a tanú?

K: Én vagyok.

M: Tehát, azért ismered a tanút, mert te vagy a tanú. Nem kell magad előtt látnod a tanút. Ismétlem, *lenni* annyit jelent, hogy tudni.

K: Igen, értem, hogy én vagyok a tanú, a tudatosság maga. De mi hasznom belőle?

M: Micsoda kérdés! Miféle haszonra számítasz? Tudni, hogy mi vagy, nem felel meg?

K: Mi haszna az önismeretnek?

M: Segít megértened, hogy mi nem vagy, és . megszabadulnod a téves elképzelésektől, vágyaktól és cselekedetektől.

K: Ha a tanú egyes-egyedül én vagyok, akkor mi helyes és helytelen?

M: Ami segít, hogy megismerd önmagad, az helyes. Ami gátol ebben, az helytelen. Ismerni a valódi Ént boldogság, elfelejteni - szomorúság.

K: A tanú-tudatosság a valódi Én?

M: A tanú-tudatosság a valóság tükröződése az elmében (*buddhi*). A valóság ezen túl van. A tanú az ajtó, amelyen keresztül oda juthatsz.

K: Mi a meditáció célja?

M: A hamis hamisnak látása, a meditáció. Ezt kell folytatnod szakadatlanul.

K: Azt mondják, rendszeresen kell meditálni.

M: Az igaz és a hamis megkülönböztetésének minden napi, átgondolt gyakorlása, és a hamis elvetése, a meditáció. Sokféle meditációval lehet kezdeni, de végül mind egybeolvadnak.

K: Légy szíves, beszélj nekem arról, hogy melyik az önmegvalósításhoz vezető legrövidebb út!

M: Nem az út a rövid vagy hosszú, hanem bizonyos emberek komolyabbak, és mások kevésbé azok. Mesélhetek saját magamról. Én egy egyszerű ember voltam, de hittem a Gurumban. Amire kért, megtettem. Azt mondta, hogy koncentráljak az 'én vagyok'-ra - megtettem. Azt mondta, hogy túl vagyok minden észlelhetőn és elképzelhetőn -elhittem. Neki adtam a szívemet és a lelkemet, teljes figyelmemet, és minden felesleges időmet (dolgoznom kellett, hogy fenn tartsam a családomat). A hit és a lelkiismeretes gyakorlás eredményeképpen Énemet (*swarupa*) három éven belül felismertem.

K: Nincs útmutatásod számomra?

M: Állapodj meg szilárdan az 'én vagyok' éberségében. Ez a kezdete, egyben a vége is minden erőfeszítésnek.

17. A mindig jelenlevő

Kérdező: Az elme legmagasabb erői a felfogóképesség, az intelligencia és az intuíció. Az embernek három teste van - a fizikai, a mentális, és a kauzális (*prana, mana, karana*). A fizikai tükrözi létezését; a mentális - tudását, és a kauzális - boldog alkotóképességét. Természetesen, ezek a formák mind a tudatosságban vannak. De különbözőknek tűnnek, saját minőségekkel rendelkezőknek. Az intelligencia (*buddhi*) a tudat (*chit*) erejének az elmében való tükröződése. Ez az, ami az elmét értelmessé teszi. Minél tisztább az intelligencia, annál szélesebb, mélyebb és valódibb a tudás. Ismerni a dolgokat, ismerni az embereket, és ismerni önmagát - ezek mind az intelligencia funkciói: az utolsó a legfontosabb, és tartalmazza az előző kettőt. Önmagának és a világnak a félreértése hamis ideákhoz és vágyakhoz vezet, amely viszont kötöttségekhez vezet. Mindezt értem, elméletileg, de amikor az alkalmazásra kerül sor, úgy találom, hogy a szituációkkal és emberekkel kapcsolatos reakcióim reménytelenül hibásak, és a nem helyénvaló reakcióimmal csupán kötelékeimet

erősítem. Az élet túl gyors az én nehézkes és lassú elmémnek. A felfogó képességem működik, de túl későn, akkor, amikor a régi hibákat már ismét elkövettem.

Maharaj: Mi a problémád?

K: Az életre történő reagálásomnak nemcsak intelligensnek, hanem nagyon gyorsnak is kell lennie. Csak akkor lehet gyors, ha tökéletesen spontán. Hogyan érhetek el ilyen spontaneitást?

M: A tükör semmit nem tud tenni annak érdekében, hogy magára irányítsa a napot. Csak azt tudja tenni, hogy tiszta marad. Amint az elme készen áll, a nap felragyog benne.

K: A fény az Én, vagy az elme sajátja?

M: Mindkettőé. A fény önmagától való, és önmaga által nem változó, ugyanakkor mozgásában és változásában az elme által befolyásolt. Nagyon jó hasonlat erre a mozi. A fény nem a filmben van, hanem a film a fény színezésével és eltérítésével az teszi azt látszólag mozgóvá.

K: Te most a tökéletes állapotban vagy?

M: A tökéletesség az elme állapota, amikor az tiszta. Én túl vagyok az elmén, bármilyen annak az állapota, tiszta vagy nem tiszta. A tudatosság a természetem; véglegesen túl léptem létezésen és nemlétezésen.

K: A meditáció segít, hogy elérjem az állapotodat?

M: A meditáció abban segít, hogy megtaláld a kötelekeidet, meglazítsd azokat, kibontsd azokat, és levedd a láncaidat. Amikor már nem ragaszkodsz többé semmihez, megcsináltad a részedet. A többi elvégeztetik számodra.

K: Ki által?

M: Ugyanazon erő által, amely elhozott téged idáig, amely sugalmazta szívednek az igazság vágyát, és elmédnek annak keresését. Ez ugyanaz az erő, amely életben tart. Nevezheted őt Életnek vagy a Legfelsőbbnek.

K: Ugyanez az erő öl meg, ha eljön az ideje.

M: Nem voltál jelen a születésedkor? Nem leszel jelen a halálodkor? Keresd őt, aki mindig jelen van, és a spontán és tökéletes válaszra vonatkozó problémád meg fog oldódni!

K: Az örökkévaló realizálása, és az örökké változó, múltó eseményre adott hatékony, és adekvát válasz, két különböző, és önálló kérdés. Úgy látszik, te egynek tekinted őket. Miért?

M: Az Örökkévaló realizálása azt jelenti, hogy az Örökkévalóvá válni, az egészsé, az univerzummá, annak minden tartalmával. Minden esemény az egész hatása és kifejezése, és alapvető harmóniában van az egésszel. Minden válasz, amely az egészből származik, igaz kell, hogy legyen, erőfeszítés-mentes és azonnali. Nem lehet másképpen, ha igazi. A késleltetett válasz rossz válasz. Gondolkozásnak, érzésnek és cselekvésnek egynek, és az őket előhívó szituációval egyidejűnek kell lennie.

K: Hogy következik ez be?

M: Mondtam már. Keresd meg őt, aki jelen volt születésedkor, és tanúja lesz halálodnak!

K: Apám és anyám?

M: Igen, apád-anyád, a forrás, ahonnan jöttél. Egy probléma megoldásához vissza kell azt követned a forrásáig! a helyes megoldás A helyes megoldás megtalálása csak a problémának a kutatás és pártatlanság univerzális oldószerében való feloldódása révén lehetséges.

18. Hogy megtudd ki vagy, fedezd fel, ki nem vagy

Kérdező: Ahogyan az univerzumot leírod, mint anyagot, elmét és szellemet magában foglaló valamit, egy mód a sok közül. Léteznek más olyan minták is, amelyeknek az univerzum várhatóan megfelel, és az ember azt sem tudja, melyik minta helyes, és melyik nem. Az embernek az a gyanúja támad, hogy minden minta csupán verbális, és hogy egy minta sem képes tartalmazni a valóságot. Szerinted a valóságnak a következő három kiterjedést tartalmazza: az anyag-energia (*mahadakash*) kiterjedését, a tudatosság (*chidakash*) kiterjedését és a tiszta szellem (*paramakash*) kiterjedését. Az első valami olyan, aminek mozgása, és tehetetlensége van. Észleljük őket. Azt is tudjuk, hogy észleljük - tudatosak vagyunk, és tudatában vagyunk a létező tudatnak. Így két dologgal rendelkezünk: anyag-energiával és tudatossággal. Az anyagot térben létezőnek látjuk, míg az energiát mindig időben létezőnek, olyanak, ami változásokhoz kapcsolódik, és amit a változás gyakoriságával mérünk. A tudatosság valami módon itt és most, az időnek és térnek egyetlen pontjában létezőnek látszik. De te azt látszol szuggerálni, hogy a tudatosság szintén univerzális - vagyis időtlen, határtalan és személytelen. Azt valahogy még képes vagyok megérteni, hogy nincs ellentmondás az időtlen és határtalan, valamint az itt és most között, de a személytelen tudatosság értelmének nem tudok a mélyére hatolni. Számomra a tudatosság mindig koncentrált, központosított, egyedi - egy személy. Úgy tűnik, azt mondod, hogy lehetséges észlelés észlelő nélkül, tudás tudó nélkül, szeretet szerető nélkül, cselekvés cselekvő nélkül. Úgy érzem, hogy a tudás, a tudó és a tudott háromsága az élet minden pillanatában megfigyelhető. A tudatosság magában foglalja a tudatos létezőt, a tudatosság objektumát, és a tudatosnak levés tényét. Azt, ami tudatos, nevezem én személynek. A személy a világban él, része annak, hat rá, és elszenvedí annak hatását.

Maharaj: Miért nem vizsgálod, hogy mi módon valódi a világ és a személy?

K: Oh, nem! Nem kell vizsgálnom! Elegendő, hogy a személy nem kevésbé valódi, mint a világ, amelyben a személy él.

M: Akkor mi a kérdés?

K: A személyek valódiak és az univerzális konceptuális, vagy pedig az univerzális valódi, és a személyek elképzelték?

M: Egyik sem valódi.

K: Én bizonyára elég valódi vagyok, hogy kiérdekeljem a válaszodat, és én egy személy vagyok.

M: Miközben alszol, nem vagy az.

K: Az alámerülés nem hiány. Még alvás közben is vagyok.

M: Hogy személy lehess, öntudatosnak kell lenned. Állandóan az vagy?

K: Amikor alszom, természetesen nem, ájult, vagy kábult állapotban sem.

M: Ébrenléti óráidban folyamatosan öntudatos vagy?

K: Nem, néha figyelmetlen vagyok, vagy csak elmerülök.

M: Személy vagy-e az öntudat hézagaiban?

K: Természetesen, ugyanaz a személy vagyok mindvégig. Emlékszem magamra, mi voltam tegnap, és múlt évben - határozottan ugyanaz a személy vagyok.

M: Tehát, ahhoz, hogy személy legyél, emlékezetre van szükséged?

K: Természetesen.

M: És emlékezet nélkül, mi vagy?

K: A tökéletlen memória tökéletlen személyiséggel jár együtt. Emlékezet nélkül nem létezhetek személyként.

M: Minden kétségen felül tudsz létezni emlékezet nélkül. Ezt teszed - alvásban.

K: Csak abban értelemben, hogy életben maradok. Nem a személyében.

M: Miután elismerted, hogy személyként csak időszakosan létezel, meg tudnád-e mondani nekem, hogy mi vagy az önmagadat személyként való tapasztalásod köztes intervallumaiban?

K: Akkor is vagyok, de nem személyként. Mivel nem vagyok tudatában önmagamnak ezekben az intervallumokban, csak annyit mondhatok, hogy létezem, de nem személyként.

M: Nevezhetjük ezt személytelen létezésnek?

K: Inkább nevezném tudattalan létezésnek; vagyok, de nem tudom, hogy vagyok.

M: Épp az imént mondtad: 'Vagyok, de nem tudom, hogy vagyok.' Tudnád ezt a tudattalan állapotodban mondani, esetleg?

K: Nem, nem tudnám.

M: Csak múlt időben tudsz róla beszélni: 'Nem tudtam. Tudattalan voltam', abban az értelemben, hogy nem emlékszel.

K: A tudattalan állapotomból hogyan tudnék emlékezni, és mire?

M: Valóban tudattalan voltál, vagy csak nem emlékszel?

K: Honnan tudhatnám én azt?

M: Gondold át! Emlékszel a tegnapi nap minden másodpercére?

K: Természetesen nem.

M: Akkor tehát tudattalan voltál?

K: Természetesen nem.

M: Tehát, tudatos vagy, és mégsem emlékszel?

K: Igen.

M: Lehet, hogy tudatos voltál alvás közben, csak nem emlékszel.

K: Nem, nem voltam tudatos. Aludtam. Nem úgy viselkedtem, mint egy tudatos személy.

M: Megismétlem a kérdést, honnan tudod?

K: Azoktól, akik láttak aludni.

M: Ők csak annak lehettek tanúi, hogy láttak téged nyugodtan, csukott szemekkel feküdni, és szabályosan lélegezni. Nem tudhatták, hogy tudatos voltál-e vagy sem. Egyetlen bizonyítékod a saját emlékezeted. Ez nagyon kétséges bizonyíték!

K: Igen, belátom, hogy saját terminológiám szerint csak ébrenléti óráim során vagyok személy. Hogy közben mi vagyok, azt nem tudom.

M: Legalábbis tudod, hogy nem tudod! Mivel elfogadod, hogy az ébrenléti órák közötti intervallumokban nem vagy tudatos, ezekkel az időszakokkal ne foglalkozunk. Foglalkozunk csupán az ébrenlét óráival.

K: Álmaimban ugyanaz a személy vagyok.

M: Megegyeztünk. Vegyük együtt fontolóra az ébrenlét és az álom állapotát. A különbség merőben folytonosságbeli. Ha az álmaid következetes módon folytonosak lennének, éjjelről éjjelre visszatérnének, ugyanazon környezettel és emberekkel, aligha tudnád, hogy melyik az ébrenlét és melyik az álom állapota. Mostantól, amikor az ébrenlét állapotáról beszélünk, értsük bele az álom állapotát is.

K: Megegyeztünk. Én a világgal folyamatos kapcsolatban lévő személy vagyok.

M: A világ és a vele való folyamatos kapcsolat elengedhetetlen ahhoz, hogy személy legyél?

K: Amikor alámerülök egy barlangba, akkor is személy maradok.

M: Ez egy testet és egy barlangot jelent. És egy világot, amelyekben azok létezhetnek.

K: Igen. Értem. A világ és a világ tudatossága elengedhetetlenek ahhoz, hogy személyként létezzek.

M: Ez teszi a személyt a világ szerves alkotórészévé, illetve viszont. A kettő egy.

K: A tudatosság egyedül áll. A személy és a világ tudatosságban jelenik meg.

M: Azt mondtad: megjelenik. Hozzátehetnéd, hogy: eltűnik?

K: Nem, nem tehetném. Én csak magamnak, és a világom megjelenésének vagyok tudatában. Személyként nem mondhatom, hogy: 'a világ nem létezik'. A világ nélkül nem lehetnék itt, hogy ezt elmondjam. A világ létezése miatt vagyok itt, hogy azt mondjam: 'a világ létezik'.

M: Lehet, hogy fordítva van. Mert te vagy, azért létezik a világ.

K: Számomra ez a kijelentés értelmetlen.

M: Értelmetlensége kutatással szüntethető meg.

K: Hol kezdjük?

M: Biztosan tudom, hogy ami függő, az nem valóságos. A valódi nem függ semmitől. Mivel a személy létezése a világ létezésétől függ, és a világ által körülhatárolt és meghatározott, a személy nem lehet valódi.

K: Álom biztosan nem lehet.

M: Még az álom is létezéssel bír, amikor tudsz róla, élvezed, vagy átéled. Bármit gondolsz és érzel, az létezik. De az, amit létezőnek feltételezel, nem létezhet. Amit személynek gondolsz, az valami egész más lehet.

K: Én az vagyok, aminek tudom magam.

M: Nem valószínű, hogy mondhatsz olyat, hogy az vagy, aminek gondolod magad! A magadról alkotott elképzeléseid napról napra, pillanatról pillanatra változnak. Az önképed a legváltozékonyabb tulajdonod. A legteljesebb mértékig sebezhető, kiszolgáltatva minden jöttment kénye-kedvének. Haláleset a családban, a munkahely elvesztése, egy inzultus, és az önmagadról alkotott kép, amelyet a személyiségednek nevezel, mélyen megváltozik. Ahhoz, hogy megtudd mi vagy, előbb fel kell fedezned, hogy mi nem vagy. És, hogy megtudd mi nem vagy, előbb gondosan figyelned kell magad, visszautasítva mindent, ami nem jár szükségszerűen együtt azzal az alapvető ténnyel, hogy: 'én vagyok'. Az ilyen gondolatok, hogy adott helyen születtem, adott időben, a szüleimtől, most ez meg ez vagyok, itt meg itt élek, házas vagyok, apa vagyok, alkalmazott vagyok, stb., nem velejárói az 'én vagyok'-nak. Az 'én ez vagyok' szokássá vált attitűdünk. Következétesen és kitartóan különítsd el az 'én vagyok'-ot az 'ez' vagy 'az'-tól, és próbáld érezni, mit jelent *lenni*, csak *lenni*, anélkül, hogy 'ez' vagy 'az' lennél. Minden szokásunk ez ellen szól, és a velük való megharcolás feladata hosszú, és időnként nehéz, de a tiszta megértés sokat segít. Minél tisztábban megérted, hogy az elme szintjén csak negatív kifejezésekkel írhatod le magad, annál gyorsabban érsz a keresés végére és ismered fel, hogy lényed korlátok nélküli.

19. A valóság elfogulatlanságot jelent

Kérdő: Festő vagyok, a festészet a kenyerem. Bír ez valamilyen értékkel spirituális nézőpontból?

Maharaj: Amikor festesz, mire gondolsz?

K: Amikor festek, csak a festés van és önmagam.

M: Te mit csinálsz ott?

K: Festek.

M: Nem, nem azt csinálsz. Nézed a képet, ahogy készül. Te csak figyelsz, minden más történik.

K: A kép festi önmagát? Vagy van egy mélyebb 'én', vagy valamiféle isten, aki fest?

M: A tudatosság maga a legnagyobb festő. Az egész világ egy Festmény.

K: Ki festette a világmentményt?

M: A festő benne van a Festményben.

K: A kép a festő elméjében van, és a festő abban a képben van, amely a festő elméjében van, aki a képben van! Nem abszurd az állapotoknak és dimenzióknak ez a végtelensége? Abban a pillanatban, hogy az elmében lévő képről beszélünk, amely elme önmaga a képben van, a tanúk végtelen sorozatához jutunk, a magasabb tanú az alacsonyabbnak a tanúja. Ez olyan, mint két tükör között állni, és a tömeget csodálni.

M: Tökéletesen igaz, egyedül te vagy, és egy kettős tükör. A kettő között van töméntelen formád és neved.

K: Hogyan szemléled a világot?

M: Látok egy festőt, amint egy képet fest. A képet világnak nevezem, a festőt Istennek. Én egyik sem vagyok. Én nem teremtek, és teremtett sem vagyok. Én tartalmazok mindent, semmi nem engem tartalmaz.

K: Amikor egy fát, egy arcot, egy naplementét látok, a kép tökéletes. Amikor becsukom a szemem, az elmében lévő kép elhalványodik, és elmosódottá válik. Ha az elmém az, ami a képet kivetíti, miért kell kinyitnom a szemem, hogy megnézzek egy szép virágot, és csukott szemmel miért látok homályosan?

M: Azért, mert a külső szereid jobbak, mint a belsők. Elméd teljesen kifelé fordul. Amint megtanulod, hogyan kíséred figyelemmel mentális világodat, sokkal színesebbnek és tökéletesebbnek fogod találni azt, mint amilyennel a test szolgálni tud. Természetesen, szükség van bizonyos gyakorlásra. De minek vitatkozunk? Azt képezed, hogy a képnek attól a festőtől kell származnia, aki éppen festi. Szakadatlanul kezdeteket és okokat keresel. Kauzalitás csak az elmében létezik; a folytonosság illúziója az emlékezet miatt van, és a kauzalitás ideáját az ismétlődés teremti. Amikor a dolgok ismétlenül együtt történnek, hajlamosak vagyunk rá, hogy oksági kapcsolatot lássunk közöttük. Ez egy mentális hoz létre, de a szokás nem szükségszerűség.

K: Épp az imént mondtad, hogy a világot Isten teremtette.

M: Ne felejtse el, hogy a nyelv az elme eszköze; az elme készítette, az elme számára. Egyszer elfogadsz egy okot, aztán Isten a végső ok, és a világ a hatás. Ezek különböző, de nem különálló dolgok.

K: Az emberek látható Istenről beszélnek.

M: Amikor a világot látod, Istent látod. Nem látható a világtól különálló Isten. A világ felett látni Istent annyi, mint Istennek lenni. A fény, ami által a világot, azaz Isten látod, aprócska kis szikra: a 'vagyok', amely nyilvánvaló, hogy nagyon kicsi, mégis az első és az utolsó, a tudás és szeretet minden aktusában.

K: Kell ahhoz a világot látnom, hogy lássam Istent?

M: Hogyan másként? Ha nincs világ, nincs Isten.

K: Akkor mi marad?

M: Te maradsz, tiszta létezésként.

K: És mivé válik a világ és Isten?

M: Tiszta létezéssé (*avyakta*).

K: Ez ugyanaz, mint a Nagy Tér (*paramakash?*

M: Nevezheted így is. A szavak nem számítanak, mert nem érik el azt. Visszatérnek, a legteljesebb tagadással.

K: Hogyan láthatom Istenként a világot? Mit jelent a világot Istenként látni?

M: Ez olyan, mint egy sötét szobába lépni. Nem látsz semmit - tapogatózol, de semmit se látsz - se színeket, se körvonalakat. Kinyílik az ablak, és a szobát elárasztja a fény. Színek és formák születnek. Az ablak adja a fényt, de nem forrása neki. A nap a forrás. A probléma ehhez a sötét szobához hasonlít; a tudatosság - az ablak -árasztja el benyomásokkal és érzéletekkel az anyagot, és a Legfelsőbb a nap, amely mind az anyagnak, mind a fénynek a forrása. Az ablak lehet zárva vagy nyitva, a nap mindig süt. Különbségeket ez csak a szobára nézve jelent, de a nap számára semmiféle. De mindez mellékes egy olyan aprócska dologhoz képest, mint az 'én vagyok'. Az 'én vagyok' nélkül semmi nincs. Minden tudás az 'én vagyok'-ról szól. Az 'én vagyok'-kal kapcsolatos hamis ideák kötöttséghez vezetnek, a helyes tudás szabadsághoz és boldogsághoz.

K: A 'vagyok' és a 'van' azonosak?

M: A 'vagyok' a belsőre mutat, a 'van' - a külsőre. Mindkettőnek az alapja a lét érzete.

K: Ez ugyanaz, mint a létezés tapasztalata?

M: Létezni annyit jelent, mint lenni valaminek, egy dolognak, egy érzésnek, egy gondolatnak, egy ideának. Minden létezés egyedi. Csak a lét univerzális, abban az értelemben, hogy minden lét minden más léttel kompatibilis. A létezések eltérőek, a lét - soha. A létezés valamivé válást, születést és meghalást, és ismét születést jelent, míg a lét csendes békét.

K: Ha én vagyok a világ teremtője, miért teremtettem azt rossznak?

M: Mindenki a saját világában él. Nem minden világ egyformán jó vagy rossz.

K: Mi határozza meg a különbséget?

M: Az elme az, ami a világot kivetíti, és kiszínezi a maga módján. Amíg nem találkoztál valakivel, addig az idegen számodra. Amikor összeházasodtok, önmagaddá válik. Amikor veszekedtek, ellenségeddé válik. Az elméd határozza meg, hogy mit jelent ő számodra.

K: Tudom, hogy a világ szubjektív. Megtévesztő is egyben?

M: Addig megtévesztő, amíg szubjektív, és csak ugyanazon mértékben. A valóság elfogulatlanságot jelent.

K: Mit jelent az elfogulatlanság? Azt mondtad, a világ szubjektív, és most elfogulatlanságról beszélsz. Nem minden szubjektív?

M: Minden szubjektív, de a valóság objektív.

K: Milyen értelemben?

M: Nem függ emlékektől és elvárásoktól, vágyaktól és félelmektől, tetszéstől és nemtetszéstől.

K: Ez az, amit negyedik állapotnak (*turiya*) nevezel?

M: Nevezd, ahogy tetszik! Az megbonthatatlan, egyöntetű, megváltozhatatlan, kezedet és vég nélküli, örökké új, örökké friss.

K: Hogyan érhető el?

M: Vágy nélküiség és félelem nélküiség juttatnak el oda.

20. A Legfelsőbb mindenek felett áll

Kérdő: Azt mondd, hogy a valóság egy. Az egyetlenség, az egység, a személyt jellemző attribútumok. Eszerint a valóság egy személy, amelynek a teste az univerzum?

Maharaj: Bármilyen, amit mondasz, egyaránt igaz és hamis. A szavak nem érnek túl az elmén.

K: Én csak megpróbálom megérteni. A Személyről, az Énről és a Legfelsőbből (*vyakti, vyakta, avyakta*) beszélsz. A Tiszta Tudatosság (*pragna*) fénye az Énben (*jivatma*) koncentrálódik, 'én vagyok'-ként, megvilágítja az elmét (*antahkarana*), tudatosságként (*chetana*), és vitalizálja a testet (*deha*), életként (*prana*). Mindez rendben van, amíg beszélünk róla. De amikor külön válik önmagamban a személy az Éntől, és az Én a Legfelsőbbtől, összezavarodom.

M: A személy soha nem a szubjektum. Láthatsz személyt, de te nem a személy vagy. Te mindig a Legfelsőbb vagy, amely adott időpontban és helyen mint a tanú jelenik meg, mint a Legfelsőbb tiszta Tudatossága és a személy sokféle tudatossága közötti híd.

K: Amikor önmagamra nézek, több különböző személyként látom magam, akik egymással harcolnak a test használatáért.

M: Azok az elme különféle tendenciáinak (*samskara*) felelnek meg.

K: Teremtheték-e közöttük békét?

M: Hogyan tudnál? Eléggé ellentmondásban vannak egymással! Lásd őket annak, amik - gondolatok és érzések pusztá megjelenési formájának, emlékek és késztetések csomagjainak!

K: De mind azt mondják, hogy 'én vagyok'.

M: Ez csak azért lehetséges, mert azonosítod magad velük. Amint felismered, hogy bármilyen jelenik meg előtted, az nem lehet veled azonos, és nem mondhatod rá azt, hogy 'én vagyok', szabaddá válsz összes 'személyeidtől' és azok igényeitől. Az 'én vagyok' érzete a sajátod. Nem válhatsz meg tőle, de tulajdoníthatsz neki bármit, mondván, hogy: fiatal vagyok, gazdag vagyok, stb. De az ilyen önazonosulások nyilvánvalóan hamisak, és kötöttséghez vezetnek.

K: Most már értem, hogy én nem a személy vagyok, hanem az, ami a személyként való tükröződéseknek annak a lét érzetét adja. Rátérhetünk most a Legfelsőbre? Milyen módon ismerhetem magam a Legfelsőbbként?

M: A tudatosság forrása nem lehet tárgy a tudatosságnak. A forrást ismerni annyi, mint a forrásnak lenni. Amikor felismered, hogy nem a személy vagy, hanem a tiszta és csendes tanú, és ez a rettenthetetlen Tudatosság a te valódi léted, hogy te magad vagy a lét. Ez a forrás, a Kikapadhatatlan Lehetőség.

K: Sok forrás van, vagy egy forrása van mindennek?

M: Attól függ, hogyan nézed, milyen céllal. A világban sok az objektum, de a szem, amely nézi őket, az egy. A magasabb mindig egyként jelenik meg az alsóbbnak, és az alsóbb sokként a felsőbbnek.

K: A formák és nevek mind egy és ugyanazon Istenéi?

M: Ismétlem, attól függ, hogyan nézed. Verbális szinten minden relatív. Abszolútumokat tapasztalni kell, nem megvitatni!

K: Hogyan tapasztalható az Abszolút?

M: Az nem egy felismerhető, és az emlékezetben eltárolható objektum. A jelenben van, és leginkább az érzésben. Inkább a 'hogyan' szóval kérdezhető, mint a 'mi'-vel. A minőségben van, az értékben; lévén forrása mindennek, benne van mindenben.

K: Ha az a forrás, miért és hogyan nyilvánítja meg magát?

M: Világra hozza a tudatosságot. Minden más a tudatosságban van.

K: Miért van olyan sok központja a tudatosságnak?

M: Az objektív univerzum (*mahadakash*) állandó mozgásban van, megszámlálhatatlan formában kivetül, és szertefoszlik. Akármikor egy formába élet (*prana*) költözik, tudatosság (*chetana*) jelenik meg, a Tudatosságnak az anyagban való tükröződése révén.

K: Hogyan érinthető meg a Legfelsőbb?

M: Mi érinthetné, és hogyan? A forrást nem érintik a - folyó szeszélyei, sem az anyagát - az ékszernek a formája. Érinti-e a kép a vetítövásznat? A Legfelsőbb tesz mindent lehetővé, ez minden.

K: Hogy van az, hogy bizonyos dolgok megtörténnek, bizonyosak pedig nem.

M: Az okok nyomozása az elme időöltése. Nem létezik ok és hatás kettőssége. Mindennek megvan a saját oka.

K: Akkor hát nem lehetséges a szándékos cselekvés?

M: Csak azt mondhatom, hogy a tudatosság foglal magában mindent. A tudatosságban minden lehetséges. Lehetnek okaid, ha úgy akarsz, a te világodban. Egy másik tartalmazhat egyetlen okot -Isten akaratát. Az eredendő ok egy: az 'én vagyok' érzete.

K: Mi a kapcsolat az Én (*Vyakta*) és a Legfelsőbb (*Avyakta*) között?

M: Az én nézőpontjából a világ az ismert, a Legfelsőbb - az Ismeretlen. Az Ismeretlen hozza világra az ismertet, mégis Ismeretlen marad. Az ismert végtelen, de az Ismeretlen a végtelen végtelenség. Mint ahogy a fénysugár sem látszik sosem, hacsak nem az útjába kerülő porszemek által, úgy tesz a Legfelsőbb mindent ismertté, míg önmaga ismeretlen marad.

K: Ez azt jelenti, hogy az Ismeretlen hozzáférhetetlen?

M: Oh, nem. A Legfelsőbbet lehet a legkönnyebben elérni, mert az a te valóságos léted. Elég leállítani a gondolkodást, és a vágyakozást dolgok iránt, kivéve ez alól a Legfelsőbbet.

K: És ha nem vágyom semmire, még a Legfelsőbbre sem?

M: Akkor olyan vagy, mint a halott, vagy te vagy a Legfelsőbb.

K: A világ vágyakkal teli: mindenki mindenfélét akar. Ki a vágyakozó? A személy, vagy az én?

M: Az én. Minden vágy, legyen az szent, avagy profán, az énből ered; mind az 'én vagyok' érzetétől függenek.

K: Értem, hogy a szent vágyak (*satyakama*) az énből származnak. Lehet, hogy ez az Énnek a *Sadchitananda* (Lét - Tudat - Üdv), üdv aspektusa. De miért vannak profán vágyak?

M: Minden vágnak a boldogság a célja. Formájuk és minőségük a pszichétől függ (*antahkarana*). Ahol a tehetetlenség (*tamas*) van túlsúlyban, ott romlottságot lelünk. Az energiával (*rajas*) szenvedélyek keletkeznek. A világossággal (*sattva*) a vágy mögött jóakarát, részvét húzódik, és inkább a boldoggá tevésnek, mint a boldoggá válásnak a kényszere. Habár a Legfelsőbb mindenek felett áll, mégis, áteresztőképessége végtelen lévén, minden érvényes vágy beteljesülhet.

K: Milyenek az érvényes vágyak?

M: Azok a vágyak, amelyek elpusztítják szubjektumaikat, vagy objektumaikat, vagy nem csillapodnak le kielégítésük után, azok önellentmondásosak, és nem teljesülhetnek be. Csak a szeretet, jóakarát, és részvét motiválta vágyak üdvösek mind a szubjektumra, mind az objektumra nézve, és teljesülhetnek be teljes egészében.

K: Minden vágy fájdalommal jár, a szent ugyanúgy, mint a profán.

M: A vágyak nem azonosak, és a fájdalom sem azonos. A szenvedély fájdalmas, a könnyörület -sosem. Az egész univerzum arra törekszik, hogy a könnyörületből született vágyat beteljesítse.

K: Ismeri a Legfelsőbb saját magát? Tudatos a Személytelen?

M: A minden forrása mindent magában foglal. Bármilyen is származzék belőle, annak már ott kellett lennie, mag formájában. És amint az a mag, amely számtalan mag közötti utolsóként számtalan erdő tapasztalatát és ígéretét tartalmazza, úgy tartalmaz az Ismeretlen mindent, ami volt, vagy lehetett volna, és mindent, ami lesz, vagy lehetne. A valamivé válás egész tere nyitott és elérhető; múlt és jövő egyidejűleg léteznek az örök *mostban*.

K: Te a Legfelsőbb Ismeretlenben élsz?

M: Hol máshol?

K: Miért mondod ezt?

M: Soha nem merülnek fel vágyak az elmémben.

K: Akkor hát tudattalan vagy?

M: Természetesen nem! Teljesen tudatos vagyok, de mivel elmémbe nem lép be vágy, vagy félelem, tökéletes benne a csend.

K: Ki tud a csendről?

M: A csend tud önmagáról. Ez a csendes elme csendje, amikor a szenvedélyek és vágyak elnémulnak.

K: Tapasztalsz vágyakat néhanapján?

M: A vágyak csak hullámok az elmémben. Akkor szerzel tudomást egy hullámról, amikor látsz egyet. A vágy csak egy a sok dolog között. Nem érzek késztetést, hogy beteljesítsem, sem cselekvés kényszert, hogy legyőzzem. A vágytól való szabadság ezt jelenti: hiányzik a beteljesítésének a kényszere.

K: Egyáltalán, miért keletkeznek vágyak?

M: Azért, mert azt képzeled, hogy megszületél, és hogy meg fogsz halni, ha nem viseled gondját a testednek. A megtestesült léte irányuló vágy a baj gyökér oka.

K: Igen, oly sok *jíva* ölt testet. Ez nem lehet valamilyen hibás döntés, bizonyára. Kell legyen valamilyen cél. Mi lehet az?

M: Hogy megismerje magát, az ének szembesülnie kell ellentétével - a nem-énnel. A vágy tapasztaláshoz vezet. A tapasztalás felismeréshez, pártatlansághoz, önismerethez vezet -megszabaduláshoz. És mi a megszabadulás végül is? Tudni, hogy születés és halál fölött álló vagy. Elfelejtve, hogy ki vagy, és önmagadat halandó teremtménynek képzelve, oly sok bajt teremtettél önmagad számára, hogy fel kell ébredned, mint egy rossz álomból! A kutatás ugyancsak felébreszt. Nem kell szenvedésre várnod; a boldogság kutatása a jobb, mert ekkor az elme harmóniában és békében van.

K: Pontosan, ki a végső tapasztaló - az Én, vagy az Ismeretlen?

M: Az Én, természetesen.

K: Akkor miért vezetted be a Legfelsőbb Ismeretlen fogalmát?

M: Hogy megmagyarázzam az Ént.

K: De hát van valami az Énen túl?

M: Az Énen kívül semmi sincs. Minden egy, és minden az 'én vagyok'-ban van. Az ébrenlét és az álom állapotában ez - a személy. A mély alvásban e és a *turiya*-ban ez - az Én. A *turiya* éber figyelmén túl van a Legfelsőbb hatalmas, csendes békéje. De valójában, lényegét tekintve, minden egy, és megjelenésükben összekapcsolódnak. Tudatlanságban a látó a látottá válik, és bölcsességben ő a látás. De miért foglalkozol a Legfelsőbbel? Ismerd meg az ismerőt, és minden ismertté válik!

21. Ki vagyok én?

Kérdező: Azt a tanácsot adták, hogy az Istenként,

vagy a Tökéletes Emberként megszemélyesített valóságot imádjuk. Azt mondták, ne az Abszolút imáadására törekedjünk, mivel az túl nehéz az agyközpontú tudatosság számára.

Maharaj: Az igazság egyszerű, és mindenki számára hozzáférhető. Miért komplikálsz? Az igazság szeret, és szeretetre méltó. Tartalmaz mindent, elfogad mindent, megtisztít mindent. A hazugság bonyolult, és bajok forrása. Mindig akar, elvár, követel. Hamis lévén üres, mindig megerősítést és biztosítékot keres. Féli és kerüli a vizsgálódást. Valamiféle fenntartóval azonosítja magát, holott gyenge és pillanatnyi. Bármit elér elveszíti, és tovább keres. Ezért nem tesz a tudatosság mellett hitet. Semmit nem láthatsz, érezhetsz, vagy gondolhatsz annak, ami. Még a bűn és az erény, az érdem és az érdemtelenység sem azok, aminek látszanak. A rossz és a jó rendszerint megegyezés és szokás kérdése, kerülendő vagy üdvözlendő, a használt szavakkal összhangban.

K: Nincsenek jó és rossz vágyak, emelkedett és alsóbbrendű vágyak?

M: Minden vágy rossz, de némelyek a többinél is rosszabbak. Akármilyen vágyat kergetsz, az mindig bajba sodor.

K: Még a vágyakozástól való megszabadulás vágya is?

M: Minek vágnini egyáltalán? A vágyakozástól való megszabadulás vágya sem fog szabaddá tenni. Semmi nem tehet szabaddá, mivel szabad vagy. Lásd önmagad vágymentes fényként, ez minden.

K: Időbe kerül, hogy megismerjem önmagamat.

M: Hogyan segíthetne az idő? Az idő a pillanatok egymásra következése; minden pillanat előtűnik a semmiből és eltűnik a semmibe, soha nem lépve újra színre. Hogy építhetsz valamire, ami ennyire múlandó?

K: Mi állandó?

M: Keresd önmagadban az állandót! Merülj alá mélyen, befelé, és fedezd fel, ami valódi benned!

K: Hogyan kell önmagamban keresnem?

M: Bármí történik, az benned történik. Amit teszel, a cselekvő benned van. Fedezd fel mindennek a szubjektumát, ami te vagy, egy személyben!

K: Mi más lehetnék?

M: Fedezd fel! Még ha el is mondom, hogy te vagy a tanú, a csendes megfigyelő, az nem fog jelenteni neked semmit, hacsak meg nem találod az utat a saját lényedhez.

K: Megkérdezném: Hogyan keressem az utat a saját lényemhez?

M: Hagyj fel minden kérdéssel, egy kivétellel: 'Ki vagyok én?' Végére is az egyetlen tény, amiben biztos lehetsz az, hogy vagy. Bizonyos, hogy 'én vagyok'. Igyekezz felfedezni, hogy mi vagy valójában!

K: Semmi mást sem teszek, az utóbbi 60 évben.

M: Mi baj a törekvéssel? Miért vársz el eredményeket? A törekvés maga a te valódi természeted.

K: A törekvés fájdalmas.

M: Te teszed azzá, az eredmények hajszolásával. Törekedj anélkül, hogy követelnél, küzdj anélkül, hogy sóvárognál!

K: Miért teremtett engem Isten én vagyokként?

M: Melyik Istenről beszélsz? Mi az Isten? Nem ő-e a valódi fény, ami által kérdezel? Az 'én vagyok' maga Isten. A keresés maga Isten. A keresés során felfedezed, hogy te sem a test, sem az elme nem vagy, és a benned lévő énszeretet teljes egészében az énért van. A kettő egy. A benned lévő tudatosság, és a bennem lévő tudatosság, kettőnek látszik, valójában egyek, keresd az egységet, és az a szeretet.

K: Hogyan keressem ezt a szeretetet?

M: Mit szeretsz most? Az 'én vagyok'-ot. Add át neki szívedet és elmédet, semmi másra ne gondolj. Ez, amikor erőfeszítés mentes és természetes, a legmagasabb állapot. Benne a szeretet maga a szerető és a szeretett.

K: Mindenki akar élni, létezni. Ez nem önszeretet?

M: Minden vágy az énből ered. Mindez a helyes vágy választásának a dolga.

K: Hogy mi a jó, és mi a rossz, az habitustól és szokástól függően változik. A modellek együtt változnak a társadalmakkal.

M: Dobj ki minden hagyományos modellt! Hagyd rá azokat a hipokritákra! Csak az jó, ami megszabadít vágytól, félelemtől és rossz ideáktól. Ameddig bűn és erény miatt aggódsz, nem lehetsz békére.

K: Elfogadom, hogy bűn és erény társadalmi normák. De létezhetnek spirituális bűnök és erények is. Spirituális alatt az abszolútot értem. Léteznek olyan dolgok, mint abszolút bűn vagy abszolút erény?

M: Bűn és erény csak személynek tulajdonítható. Bűnös vagy erényes személy nélkül mi a bűn, vagy az erény? Az abszolút szintjén nincsenek személyek; a tiszta tudatosság óceánja se nem erényes, se nem bűnös. Bűn és erény megváltozhatatlanul viszonylagosak.

K: Ki tudom küszöbölni az ilyen szükségtelen fogalmakat?

M: Amíg személynek gondolod magad, addig nem.

K: Milyen jelekből fogom tudni, hogy túl vagyok bűnön és erényen?

M: Abból, hogy mentes vagy minden vágytól és félelemtől, attól az ideától, hogy személy vagy. A 'bűnös vagyok', 'nem vagyok bűnös' ideák táplálása bűn. Önmagadnak az egyénivel való azonosítása, mindössze ez a bűn. A személytelen valóságos, a személyes megjelenik majd eltűnik. 'Én vagyok' a személytelen Lét. 'Én vagyok ez' a személy. A személy viszonylagos, és a tiszta Lét -fundamentális.

K: A tiszta Lét biztosan nem tudattalan, sem megkülönböztetéstől mentes. Hogy lehet, hogy túl van bűnön és erényen? Csak azt mondd el nekünk, kérlek, rendelkezik intelligenciával, vagy nem?

M: Mindeme kérdések azért merülnek fel benned, mert személynek hiszed magad. Haladd meg a személyt, és láss!

K: Tulajdonképpen mire gondolsz, amikor arra kérsz, hogy szűnjek meg személynek lenni?

M: Nem a lét megszüntetését kérem tőled - ezt nem is tudnád megtenni. Csak azt kérem, hogy hagyj fel azzal az elképzeléssel, hogy születél, hogy szüleid vannak, hogy test vagy, hogy meg fogsz halni, és így tovább. Csak próbálkozz, fogj hozzá - nem olyan nehéz, mint ahogy azt gondolod!

K: Személynek gondolni önmagam a személytelen bűne.

M: Megint a személyes nézőpont! Miért ragaszkodsz ahhoz, hogy bűn és erény fogalmaiddal beszennyezd a személytelen? A személytelen nem jellemezhető a jó és rossz kifejezéseivel. Az Lét -Bölcsesség - Szeretet - csupa abszolút. Hol a bűn hatóköre? És az erény csak a bűn ellentéte.

K: Beszélünk isteni erényről.

M: Az igaz erény isteni természetű (*swarupa*). Ami valójában vagy, az a te erényed. De a bűn ellentéte, amit te erénynek nevezel, csak félelemből született engedelmesség.

K: Akkor minek minden erőfeszítés a jobbá válásra?

M: Mozgásban tart. Folyton-folyvást mész, amíg meg nem talárod Istent. Akkor Isten bevon Önmagába - és olyanná tesz, mint Ő.

K: Ugyanazon cselekedet természetesnek tekintendő az egyik esetben, és bűnnek a másikban. Mi teszi bűnössé?

M: Ha bármit a legjobb tudásod ellenében teszel, az bűn.

K: A tudás az emlékezettől függ.

M: Énedre emlékezni erény, énedet elfelejteni bűn. Ez a szellem és az anyag közötti mentális vagy pszichológiai kapcsolat összefoglalása. Nevezhetjük a kapcsolatot pszichének (*antahkarana*). Amikor a psziché nyers, fejletlen, egészen primitív, akkor erőteljes illúzióknak alávetett. Ahogy emelkedettségében és érzékenységében növekszik, úgy válik a tiszta anyag, és a tiszta szellem közötti tökéletes kapcsolattá, és ad értelmet az anyagnak, és kifejezést a szellemnek. Van az anyagi világ (*mahadakash*), és van a spirituális (*paramakash*) világ. Közöttük van az univerzális elme (*chidakash*), amely az univerzális szív (*premakash*) is. Ez a bölcs szeretet az, amely a kettőt egyesíti.

K: Vannak ostoba emberek, és vannak intelligensek. A különbség a pszichéjükben van. Az érettek mögött több a tapasztalat. Ahogy a gyermek növekszik az evés, ivás, alvás és játék által, úgy formálódik az emberi psziché a gondolatok, érzések és cselekedetek által, amíg elég tökéletes nem lesz ahhoz, hogy hídként szolgáljon a szellem és a test között. Ahogy egy híd lehetővé teszi a forgalmat a partok között, úgy képez a psziché hidat a forrás és annak kifejeződése között.

M: Nevezd szeretetnek! A híd szeretet.

K: Végső soron minden tapasztalat. Bármit gondolunk, érzünk, csinálunk, az tapasztalat. Emögött van a tapasztaló. Így mindent, amit tudunk, e kettőből áll össze, a tapasztalóból és a tapasztalatból. De a kettő valójában egy - a tapasztaló maga a tapasztalat. A tapasztaló mégis azért szerzi a tapasztalatot, hogy kívül legyen.

Ugyanígy a szellem és a test is egy; csak kettőnek mutatkozik.

M: A Szellem számára nincs másik.

K: Kinek jelenik meg akkor a másik? Nekem úgy tűnik, hogy a dualitás egy olyan illúzió, amely a psziché tökéletlensége miatt jött létre. Amikor a psziché tökéletes, dualitás sincs többé.

M: Ezt te mondtad.

K: Megint az én nagyon egyszerű kérdésemet kell feltennem: ki teszi a különbséget bűn és erény között?

M: Akinek teste van, a testtel követi el bűnt, akinek elméje van, elmével követ el bűnt.

K: Az elme és a test pusztá birtoklása nyilván nem kényszerít bűn elkövetésére. Kell, hogy legyen egy harmadik tényező, ami ennek alapja! Azért térek vissza újra és újra, a bűn és erény e kérdéséhez, mert manapság a fiatalok között az a mondás tartja magát, hogy olyan mint bűn, nem létezik, hogy az ember ne legyen finnyás, és azonnal követnie kell pillanatnyi vágyait. Nem fogadnak el sem hagyományt, sem tekintélyt, és csak komoly és becsületes gondolatokkal befolyásolhatók. Ha tartózkodnak bizonyos cselekedetektől, azt inkább a rendőrségtől való félelemből teszik, mint meggyőződésből. Tagadhatatlan, hogy van valami abban, amit mondanak, mert láthatjuk, hogyan változnak értékeink helyenként, és időnként. Háborúban ölni, például, ma nagy erény, a következő évszázadban pedig lehet, hogy borzalmas büntettnek fog számítani.

M: A Földön élő szükségszerűen tapasztal nappalokat és éjszakákat. Aki a Napon lakik, nem ismer sötétséget. Az én világom nem a tiétek. Ahogy látom, ti most mind színpadi előadásban vagytok. Semmi realitása, ahogy jöttök-mentek. És problémáitok annyira valószínűtlenek!

K: Lehet, hogy alvajárók vagyunk, vagy egy rémálom alakjai. Semmit nem tehetsz?

M: Teszek: Beléptem a te álomszerű állapotodba hogy közöljem veled - „Hagyd abba, hogy fájdalmat okozol magadnak és másoknak, hagyd abba a szenvedést, ébredj fel!”

K: Akkor miért nem ébredünk fel?

M: Fel fogsz. Én nem foglak akadályozni. Igényelhet némi időt. Amikortól elkezdted kétségbe vonni az álmodat, az ébredés már nincs messze.

22. Az élet szeretet és a szeretet élet

Kérdező: A Yoga gyakorlása mindig tudatos? Vagy lehet teljesen tudattalan is, az éberség küszöbszintje alatti?

Maharaj: Kezdek esetében a Yoga gyakorlása gyakorta szándékos, és nagy eltökéltséget igényel. De azok, akik komolyan, több éve gyakorolnak, szakadatlanul az önmegvalósításra törekedve, vagy tudatában vannak, vagy nem. A tudattalan *sadhana* a leghatékonyabb, mert az spontán, és folyamatos.

K: Mi a helyzet azzal, aki komoly Yoga gyakorló volt egy ideig, majd elcsüggedt, és felhagyott minden erőfeszítéssel?

M: Hogy valakin látszik-e, hogy gyakorol, vagy sem, gyakran megtévesztő. Látszólagos letargiája pusztán erőgyűjtés is lehet. Viselkedésünk okai nagyon nehezen megfoghatók. Senkit nem szabad gyorsan elítélni, sem felmagasztalni! Ne felejtse, hogy a Yoga a belső én (*vyakta*) munkája a külső énen (*vyakti*). Minden, amit a külső csinál, csupán válasz a belsőre.

K: Mégis a külső segít.

M: Mennyire segíthet és mi módon? Van némi kontrollja a test fölött, és javítani tud a testtartáson és a lélegzésen. Az elme gondolatai és érzései fölött kevés hatalma van, mert ő maga az elme. A belső az, amely kontrollálni tudja a külsőt. Ha a külső elég bölcs, akkor engedelmessé válik neki.

K: Ha a belső az, amely végső soron az ember spirituális fejlődéséért felelős, akkor miért serkentik és ösztönzik annyira a külsőt?

M: A külső segíteni képes csendben maradni, és vágytól és félelemtől mentesnek lenni. Észrevehetted volna, hogy a külsőnek adott minden tanács tagadó formájú: ne tedd, állj meg, tartózkodj, mondj le, add fel, áldozd fel, engedd el, lásd a hamisat hamisnak! Még az adott valóságának a rövid leírása is tagadáson keresztül történik - 'nem ez, nem ez', (*neti, neti*). Minden pozitív a belső énhöz tartozik, mint ahogy minden teljes - a Valósághoz.

K: Hogyan különböztetjük meg a belsőt a külsőtől a tényleges tapasztalás során?

M: A belső a forrása az inspirációnak, a külső mozgatja az emlékezetet. A forrás kinyomozhatatlan, amíg minden emlékezetnek kezdete van valahol. Ily módon a külső mindig determinált, míg a belső nem foglalható szavakba. A tanulók akkor hibáznak, mikor azt képzik, hogy a

belső valami olyan, amit meg kell szerezniük, és elfelejtik, hogy minden észlelhető átmeneti, és ezért valótlan. Csak ami az észlelést lehetővé teszi, azt nevezzük Életnek vagy *Brahman*-nak, vagy ami ugyanaz, valóságnak.

K: Az Életnek szüksége van testre az önkifejezéséhez?

M: A test akar élni. Nem az életnek van szüksége a testre; a testnek van szüksége az életre.

K: Az élet ezt tudatosan teszi?

M: A szeretet tudatosan cselekszik? Igen és nem. Mi más tartja egyben a testet, mint a szeretet? Mi a vágy, ha nem az én szeretete? Mi a félelem, ha nem az oltalmazás kényszere? És mi a tudás, ha nem az igazság szeretete? Az eszközök és formák lehetnek rosszak, de a mögöttük húzódó indíték mindig a szeretet - az én és az enyém szeretete. Az én és az enyém, lehet kicsi, vagy lehet az egész univerzumra kiterjedő és azt átfogó, de a szeretet ugyanaz.

K: Isten nevének az ismételtetése Indiában nagyon megszokott dolog. Van valamilyen értéke ennek?

M: Ha ismered egy dolognak, vagy egy személynek a nevét, akkor azt könnyen megtalálod. Istent a nevéen szólítva, arra készted Őt, hogy eljőjön hozzád.

K: Milyen formában fog Ő eljönni?

M: Az elvárásaidnak megfelelően. Ha te történetesen egy peches ember vagy, és valamely jámbor lélek ad neked egy jó szerencse *mantrát*, és te azt hittel és odaadással ismételteted, akkor a rossz szerencse visszajára fordul. A szilárd hit erősebb, mint a végzet. A végzet az okok eredménye, többnyire véletlenszerű, és emiatt lazán szövött. Bizalom és jó reménység könnyedén győzedelmeskedik fölötte.

K: A *mantra* kántálásakor mi történik pontosan?

M: A *mantra* hangja hozza létre a formát, amit az Én megtestesít. Az Én bármilyen formát meg tud testesíteni - és működni azon keresztül. Tulajdonképpen az Én a cselekvésben fejezi ki magát - és a *mantra* elsősorban a cselekvésben lévő energia. Hat terád, hat a környezetedre.

K: A *mantra* tradicionális. Ennek így kell lennie?

M: Emberemlékezet előtti idő óta kapcsolat van bizonyos szavak, és a megfelelő energiák között, és megszámlálhatatlan ismétléssel megerősíthető. Ez éppen olyan, mint az út, amelyen sétálsz. Könnyű út
- csak hit szükséges hozzá. Hinned kell, hogy az út elvisz a célodig.

K: Európában nincs hagyománya a *mantrának*, egyes kontemplatív rendek kivételével. Mi a haszna egy modern nyugati fiatal számára?

M: Semmi, hacsak az nem vonzza őt nagyon. A számára megfelelő gyakorlat az, ha ragaszkodik a gondolathoz, hogy ő minden tudás alapja, állandó és halhatatlan tudatossága minden olyannak, ami az érzékekkel és az elmével történik. Ha ezt szakadatlanul, éber és készenlétben az elméjében tartja, össze kell, hogy törjenek a nemtudatosság korlátai, és fel kell, hogy emelkedjen a tiszta életbe, fénybe és szeretetbe. Az 'én vagyok az egyetlen tanú' ideája meg fogja tisztítani a testet és az elmét, és kinyitja a bölcsesség szemét. Azután az ember meghaladja az illúziót, és szíve minden vágytól szabaddá válik. Ahogy a jég vízzé válik, és a víz párává, majd a pára szétoszlik a levegőben és eltűnik a térben, éppen úgy oldódik fel a test a tiszta tudatosságban (*chidakash*), majd a tiszta létben (*paramakash*), amely túl van minden létezésen és nemlétezésen.

K: A megvalósult ember eszik, iszik, és alszik. Mi készíti, hogy így tegyen?

M: Ugyanaz az erő, amely az univerzumot mozgatja, mozgatja őt is.

K: Ha mindent ugyanazon erő mozgat, mi a különbség?

M: Csak az, hogy a megvalósult ember tudja, amit a többiek csupán hallanak, de nem tapasztalnak. Intellektuálisan lehet, hogy meggyőződöttnek látszanak, de tetteik kötelekeikről árulkodnak, míg a megvalósult ember mindig helyesen cselekszik.

K: Mindenki azt mondja, hogy 'én vagyok'. A megvalósult ember is azt mondja, hogy 'én vagyok'. Mi a különbség?

M: A különbség az 'én vagyok' szóhoz kötődő I jelentésben van. A megvalósult ember tapasztalata: 'én vagyok a világ, a világ az enyém' a legteljesebb mértékben érvényes - hibátlanul gondolkodik, érez és cselekszik, és minden élővel egységben. Lehet, hogy még csak nem is ismeri az önmegvalósítás elméletét és gyakorlatát, és ízig-vérig mentes vallási és metafizikai fogalmaktól. De nincs a legkisebb hiba sem értelmi képessége és könyörülete terén.

K: Tegyük fel, hogy ráakadok egy meztelen és éhes koldusra, és megkérdezem tőle 'ki vagy te?' Lehet, hogy azt válaszolja: 'én vagyok a Legfelsőbb Én'. 'Nos', mondom, 'ha te vagy a Legfelsőbb, változtasd meg jelenlegi állapotodat! Mit fog csinálni?

M: Azt fogja kérdezni: 'Milyen állapotot? Mi az, amit meg kell változtani? Mi a baj velem?'

K: Miért kellene így válaszolnia?

M: Mert nem köti külsőség, nem azonosítja önmagát a névvel és a formával. Emlékezetet használ, de az emlékezet nem tudja használni őt.

K: Nem minden tudás alapul memórián?

M: Az alacsonyabb tudás - igen. A magasabb tudás, a Valóság ismerete, az ember igazi természetének velejárója.

K: Mondhatom azt, hogy én nem vagyok az, aminek a tudatában vagyok, sem az, ami tudatában van önmagának?

M: Amíg kereső vagy, a legjobb, ha ahhoz az ideához ragaszkodsz, hogy a tiszta, minden tartalomtól mentes tudatosság vagy. A tudatosság meghaladása a legfelsőbb állapot.

K: A megvalósulás iránti vágy a tudatosságból származik, vagy azon túlról?

M: A tudatosságból, természetesen. Minden vágy emlékezetből születik, és a tudatosság birodalmán belüli. Ami azon túl van, az minden törekvéstől mentes. A tudatosság meghaladásának a vágya valójában még a tudatosságban van.

K: Van valamilyen nyom, vagy lenyomat, a tudatosságon túl?

M: Nem, ott nem lehet.

K: Akkor mi a kapcsolat a kettő között? Hogy lehet átjárást találni két olyan állapot között, amelyekben semmi közös? Nem a tiszta éberség a kapcsolat kettejük között?

M: Még a tiszta éberség is a tudatosság egy formája.

K: Akkor mi van azon túl? Üresség?

M: Az üresség ismét csak a tudatosságra vonatkozik. Teljesség és üresség viszonylagos kifejezések. A Valóság valóban túl van - nem a tudatosságon túl, hanem minden reláción, legyen az bármiféle. A nehézséget az 'állapot' szó okozza. A Valóság nem állapota valami másnak. - nem állapota az elmének, vagy a tudatosságnak vagy a pszichének - sem nem olyan valami, aminek kezdete és vége lenne, léte és nemléte. Minden ellentét benne foglaltatik - de nem vesz részt az ellentétek játékában. Nem tekintheted egy átmenet végének. Ő önmaga, azután a tudatosság, mint olyan nincs többé. Azután az 'én ember vagyok' vagy 'én Isten vagyok' szavaknak többé nincs jelentősége. Csak csendben és sötétben lehet őt hallani és látni.

23. A megkülönböztetés pártatlansághoz vezet

Maharaj: Ti csurom vizesek vagytok, mert nagyon esik. Az én világomban mindig jó idő van. Ott nincs éjszaka vagy nappal, nincs meleg vagy hideg. Nem zaklatnak sem aggodalmak, sem sajnálkozás. Elmém gondolatoktól mentes, mert nincsenek vágyak, amiket szolgálnia kellene.

Kérdező: Két világ van?

M: A te világod átmeneti, változékony. Az én világom tökéletes, megváltozhatatlan. Elmondhatod nekem, hogy mit szeretsz a világodban -figyelmesen, sőt érdeklődéssel hallgatlak, de egy pillanatra sem feledem, hogy a te világod nem létezik, hogy álmodsz.

K: Mi különbözteti meg a te világodat az enyémtől?

M: Az én világomnak nincsenek jellemzői, amelyek által azonosítható lenne. Nem tudsz róla mondani semmit. Én vagyok a világom. Az én világom én magam vagyok. Teljes és tökéletes világ. Minden benyomás törölve, minden tapasztalat - elutasítva. Semmire nincs szükségem, még saját magamra sem, mert önmagamot nem tudom elveszíteni.

K: Még Istenre sincs szükséged?

M: Mindezen ideák és sajátos vonások a te világodban vannak, az enyémben semmi ilyesféle nincs. Az én világom szimpla és nagyon egyszerű.

K: Nem történik benne semmi?

M: Bármilyen történik a világodban, csak ott van neki érvényessége, és vált ki reakciót. Az én világomban semmi nem történik.

K: A te saját világod tapasztalásának ténye valójában a minden tapasztalattal együtt járó dualításra utal.

M: Verbálisan - igen. De a szavaid nem érnek el hozzám. Az enyém szavaktól mentes világ. A te világodban ami nincs kimondva, az nem létezik. Az enyémben - a szavak, és azok tartalma nem léteznek. A te világodban semmi nem állandó, az enyémben - semmi nem változik. Az én világom valódi, míg a tiedet álmok alkotják.

K: Mi mégis beszélgetünk.

M: A beszélgetés a te világodban zajlik. Az enyémben - örök csend van. Az én csendem énekel, az én ürességem teljes, nem vagyok híján semminek. Nem ismerheted meg a világomat, míg ott nem vagy.

K: Úgy tűnik, mintha egyedül lennél a világodban.

M: Hogy mondhatod ilyet, hogy egyedül, vagy nem egyedül, mikor a szavak alkalmatlanok? Természetes, hogy egyedül vagyok, mikor én vagyok minden.

K: Be szoktál jönni a mi világunkba?

M: Mi számomra a jövés és menés? Ezek megint szavak. Én vagyok. Miért is kellene valahonnan jönnöm, és hová kellene menjek?

K: Mi haszna a te világodnak számomra?

M: Saját világodat sokkal gondosabban kellene szemlélned, kritikusán vizsgálnod, és egy nap hirtelen az enyémben találnád magad.

K: Mit nyernénk vele?

M: Semmit nem nyersz. Elhagyod, ami nem sajátod, és megtalálsz, amit nem veszítettél el soha - saját létedet.

K: Ki a világod ura?

M: Nincs benne sem uralkodó, sem olyan, aki fölött uralkodnak. Nincs benne semmiféle dualitás. Te pusztán a saját ideáidat vetíted ki. Szent könyveidnek és Isteneidnek itt nincs jelentésük.

K: Amíg van neved és formád, ez tudatosságra és tevékenységre utal.

M: A te világodban így jelenek meg. Az enyémben csak létem van. Semmi más. Nálad az ember lehetőségek, mennyiségek és minőségek fogalmaiban bővelkedik. Nekem egyáltalán nincsenek fogalmaim.

K: Az én világomat felfordulás, fájdalom és kétségbeesés jellemzi. Úgy tűnik, te bizonyos rejtett jövedelemből élsz, míg nekem szolgálni kell, hogy megéljek.

M: Tégy ahogy jónak látod! Szabadságodban áll, hogy elhagyd a világodat az enyémért.

K: Hogyan kell átkelni?

M: Lásd a világot olyannak, amilyen, és ne amilyennek képzeled. A megkülönböztetés pártatlansághoz vezet, a pártatlanság a helyes cselekvést biztosítja; a helyes cselekvés belső hidat épít valódi létedhez. A cselekedet a bizonyítéka a komolyságnak. Tedd, ahogy elmondtad gondosan, hitelesen és minden akadály el fog tűnni.

K: Boldog vagy?

M: A te világodban a legnyomorultabb lennék. Felkelni, enni, beszélni, újra aludni - micsoda unalom!

K: Tehát még élni sem akarsz?

M: Élni, meghalni - micsoda értelmetlen szavak ezek! Amikor élőnek látsz engem, halott vagyok. Amikor úgy gondolod, halott vagyok, akkor élek. Micsoda zavaros vagy!

K: Hogyan lehetsz ilyen semleges? A világ összes szomorúsága mintha semmi lenne számodra.

M: Én tökéletesen tudatában vagyok a gondjaitoknak.

K: Aztán mit teszel ellenük?

M: Semmit nem kell tennem. A gondok jönnek, és mennek.

K: Távoznak, pusztán azért, mert figyelmet adsz nekik?

M: Igen. A nehézség lehet testi, emocionális vagy mentális; de minden esetben individuális. A nagy léptékű szerencsétlenségekben számtalan egyéni sors összegződik, és lecsillapodásukhoz idő kell. De a halál sohasem szerencsétlenség.

K: Még akkor sem, ha megölnek valakit?

M: A szerencsétlenség a gyilkost éri.

K: Mégiscsak úgy tűnik, hogy az enyém és a tiéd két külön világ.

M: Az enyém valódi, a tiéd az elméé.

K: Képzeld el egy követ, abban egy üreget, és egy békát az üregben. Lehet, hogy a béka az egész életét tökéletes boldogságban, zavartalanul, nyugalmasan éli. A kövön kívül a világ megy a maga útján. Ha az üregi béka hallana a külső világról, azt mondaná: 'Nincs semmi ilyesmi. Az én világom békés és boldog. A te világod csak szavakból álló szerkezet, nem létező dolog.' Veled is ugyanezt a helyzetet. Amikor azt mondd, hogy a mi világunk egyszerűen nem létezik, a vitáknak nincs közös alapja. Vagy vegyünk másik példát. Elmegyek az orvoshoz, és elpanaszolom, hogy fáj a gyomrom. Az orvos megvizsgál, és azt mondja: 'Ön egészséges.' 'De hát fáj!' mondom. 'Az ön fájdalma mentális' jelenti ki a doktor. Én azt mondom, hogy 'nem segít, hogy tudom, hogy a fájdalma mentális. Ön orvos, szüntesse meg a fájdalmat! Ha nem tud meggyógyítani, akkor Ön nem az én orvosom.'

M: Igazad van.

K: Felépítetted a vasutat, de híd nélkül a vonat nem tud továbbmenni. Építsd fel a hidat!

M: Nincs szükség hídra.

K: Kell, hogy legyen valamilyen kapcsolat a te világod és az enyém között!

M: Nincs szükség kapcsolatra a valódi világ és egy képzelt világ között, mert nem is lehet semmilyen.

K: Akkor mit kell tennünk?

M: Tanulmányozd a világot, fordítsd felé az elmédet, vizsgáld felül kritikusan, ellenőriz minden róla szóló ideát; ez megteszi.

K: A világ túl nagy egy ilyen vizsgálódáshoz. Csak azt tudom, hogy én vagyok, a világ van, a világ zavar engem, és én zavarom a világot.

M: Az én tapasztalatom szerint minden boldogság. De a boldogság iránti vágy fájdalmat teremt. Így a boldogság a fájdalom csírájává válik. A fájdalom egész univerzuma vágyból született. Add fel az öröm iránti vágyat, és még csak tudni sem fogd, hogy mi a fájdalom!

K: Az örömek miért kellene a fájdalom csírájának lennie?

M: Azért, mert az öröm kedvéért sok bűnt követsz el. És a bűn gyümölcse szenvedés és halál.

K: Azt mondd, hogy a világnak nincs haszna számunkra - gyötorem csupán. Én úgy érzem, hogy ez nem lehet így! Isten nem ilyen bolond. A világ számomra egy nagy vállalkozásnak tűnik, amelynek a célja, hogy a lehetőséget aktuálissá tegye, az anyagba életet hozzon, a tudattalant teljesen tudatossá tegye. A legfelsőbb felismeréséhez meg kell ismernünk az ellentéteket. Mint ahogy a templom építéséhez kőre, habarcsra, fára, vasra, üvegre és cserépre van szükség, úgy ahhoz, hogy az ember isteni bölcsességre tegyen szert, ura legyen életnek és halálnak, a mindent tapasztalás anyagára van szükség. Ahogy az asszony elmegy a piacra, vásárol mindenféle élelmiszert, hazamegy, főz, süt, és megeteti urát, úgy sütjük ki magunkat szépen az élet tűzén, és etetjük meg a mi Urunkat.

M: Nos, ha te így gondolsz, tégy eszerint. Etesd Uradat, csak rajta!

K: A gyermek iskolába jár, és sok olyan dolgot tanul, amelyeknek semmi haszna később. De a tanulási folyamat során fejlődik. Így megyünk át mi is számtalan tapasztalaton és felejtsük el mindet, de közben állandóan gyarapszunk. És mi más a *gnani*, ha nem egy olyan ember, aki valóság iránt különös tehetséggel bír? A világunk nem lehet véletlen műve. Értelmelemmel bír, muszáj, hogy legyen egy terv mögötte. Az én Istenem rendelkezik tervvel.

M: Ha a világ hamis, akkor a terv és annak teremtője szintén hamis.

K: Megint tagadod a világot. Nincs meg a híd közöttünk.

M: Nem kell híd. Ott hibázol, hogy azt hiszed, hogy születél. Te sohasem születél, soha nem is fogsz meghalni, de te azt hiszed, hogy megszületél egy bizonyos időben és helyen, és hogy ez a konkrét test a sajátod.

K: A világ van, én vagyok. Ezek tények.

M: Miért aggódsz a világ miatt, ahelyett, hogy magaddal törődnél? Meg akarod menteni a világot, ugye? Meg tudod menteni a világot, mielőtt magadat megmentenéd? És mit jelent megmenteni? Megmenteni, mitől? Az illúziótól. A megváltás azt jelenti, hogy úgy látni a dolgokat, ahogyan azok vannak. Én valóban nem látom magam kapcsolatban állónak senkivel és semmivel. Még az Énnel sem, bármi is az Én. Én maradok örökké -meghatározatlan. Én - belül és túl - intim és megközelíthetetlen vagyok.

K: Ezt hogyan érted el?

M: A Gurumba vetett hitem által. Ő azt mondta nekem, 'Egyedül te vagy', és én nem kételkedtem benne. Egész egyszerűen addig töprengtem fölötte, míg fel nem ismertem, hogy ez az abszolút igazság.

K: Ismételtetéssel történő meggyőzés?

M: Ön-felismeréssel. Úgy találtam, hogy tudatos vagyok, és abszolúte boldog, és csak tévedésből gondoltam, hogy a boldogságtudatért a testnek és a testek világának tartozom.

K: Te nem vagy egy tanult ember. Nem sokat olvastál, és amit olvastál is, vagy hallottál, lehet, hogy nem voltak elég ellentmondásosak. Nekem meglehetősen magas a képzettségem, sokat olvastam, és úgy találom, hogy a könyvek és a tanítók reménytelenül ellentmondanak egymásnak. Ebből eredően bármit olvasok vagy hallok, kétkedéssel fogadom. 'Lehet, hogy úgy van, lehet, hogy nem úgy van', ez az első reakcióm. És mivel az elmém képtelen eldönteni, hogy mi igaz, és mi nem, faképnél hagy a kételkedésemmel együtt. A Yogában a kételkedő elme rettenetesen nagy hátrány.

M: Örömmel hallok; de az én Gurum megtanított engem kételkedni is - mindenben, és teljes mértékben. Azt mondta: 'tagadd mindennek a létezését, kivéve Énedét!' Vágyak által teremtetted a világot, annak minden fájdalmával és örömeivel.

K: Fájdalommal is kell járnia?

M: Mivel mással? Valódi természete szerint az öröm korlátozott és mulékony. A fájdalomból született vágy a fájdalomban keres beteljesedést, és a frusztráció és kétségbeesés fájdalmában ér véget. Fájdalom a háttere az örömnek, az összes öröm keresés fájdalomban születik, és fájdalomban ér véget.

K: Minden amiről beszélsz, világos. De amikor valamilyen testi és mentális bajom támad, elmém eltompul és lehangolódnak válik, vagy kétségbeesetten enyhülést keres.

M: Mit számít? Az elme az, ami tompa vagy nyugtalan, nem te. Nézd, ebben a szobában mindenféle dolgok történnek. Én vagyok az oka a megtörténésüknek? Csak úgy megtörténnek. Így van ez veled is - a sors gombolyaga legombolyítja önmagát, és megvalósítja az elkerülhetetlent. Nem változtathatod meg az események menetét, de a hozzáállásodon változtathatsz, és ami valójában számít, az az attitűd, és nem a pusztán tény. A világ vágyaknak és félelmeknek a lakóhelye. Nem lehetsz benne békét. A békéhez meg kell haladnod a világot. A világ ősoka az egoizmus. Emiatt keressük az örömet, és kerüljük a fájdalmat. Cseréld ki az egoizmust az Én szeretetével, és a kép megváltozik. *Brahma* a Teremtő minden vágy végösszege. Beteljesítésüknek a világ az eszköze. Az emberi lények akármilyen örömet megragadnak, és könnyekkel fizetnek érte. Idővel minden száma kiegyenlítésre kerül. Az egyensúly törvényének korlátlan az uralma.

K: Hogy szupermen váljon belőled, embernek kell lenned előbb. Ember voltod megszámlálhatatlan tapasztalat gyümölcse: a vágyak vezetnek a tapasztalathoz. Ennélfogva, a maga idejében és szintjén, a vágy helyénvaló.

M: Mindez igaz, annyira-amennyire. De eljön a nap, amikor már eleget halmoztál fel, és el kell kezdeni az építkezést. Ekkor a kiválogatás és selejtezés (*viveka-vairagya*) válik abszolúte szükségessé. Mindent meg kell vizsgálni alaposan, és a feleslegeseket könyörtelenül el kell pusztítani! Higgy nekem, semmilyen pusztítás nem lehet túl sok! Mert valójában semminek nincs értéke. Légy szenvedélyesen szenvedélytelen - ez minden.

24. Isten a mindent-tevő, a *Gnani* a nemtevő

Kérdező: Egyes *Mahatmák* (megvilágosodott személyek) azt a véleményt képviselik, hogy a világ sem nem baleset, sem nem Isten játéka, hanem egy hatalmas, felébredést célzó munkaterv eredménye és kifejezése, és az egész univerzumra kiterjedő tudatosság fejlesztés. Az élettelenről az élet felé, a tudattalantól a tudatos felé, a tompaságtól a ragyogó intelligencia felé, a félreértéstől a világosság felé - ez az az irány, amely szerint a világ mozog, szakadatlanul és kérielhetetlenül. Természetesen vannak pillanatai a nyugalomnak és a látszólagos sötétségnek, amikor az univerzum szunnyadni látszik, de a pihenés a végéhez ér, és a tudatosságon végzett munka újra kezdődik. A mi nézőpontunkból a világ siralomvölgy, egy hely, ahonnan menekülni kell, amilyen gyorsan csak lehet, és minden lehetséges módon. A megvilágosodott lények számára a világ jó, és jó célokat szolgál. A maguk részéről nem tagadják, hogy a világ egy mentális struktúra, és végső soron minden egy, de úgy látják és mondják, hogy a struktúra értelemmel bír, és a legteljesebben kívánatos célt szolgálja. Amit mi Isten akaratának nevezünk, az nem egy játszi istenség szeszélyes hóbortja, hanem egy abszolút szükségszerűség kifejeződése a szeretetben, bölcsességben és erőben való fejlődésre, az élet és a tudatosság végtelen lehetőségeinek a megvalósítására. Ahogy a kertész a kis virágmagból ragyogóan tökéletes virágokat nevel, úgy neveli Isten az Ő saját kertjét, az egyéb lények között az embert szupermenné, aki Vele együtt tud, szeret és munkálkodik. Isten megpihenésekor (*pralaya*) azok, akiknek a fejlődése nem fejeződött be, egy időre tudattalanná válnak, míg azok, akik tökéletesek, akik a tudatosság összes formáját és tartalmát meghaladták, tudatában maradnak az univerzális csendnek. Amikor elérkezik egy új univerzum létrejöttének az ideje, az alvók felébrednek, és elkezdik a munkájukat. A fejlettebbek ébrednek fel először, és előkészítik a talajt a kevésbé fejlettek számára - akik ily módon megfelelő formákat, és viselkedési mintákat találnak további növekedésükhöz. Így szól a történet. Mi a különbség a te tanításodhoz képest? Te ragaszkodsz hozzá, hogy a világ nem jó, és el kell belőle menekülni. Ők viszont azt mondják, hogy a világtól való irtózás múló állapot, szükséges, de ideiglenes, és nemsokára felváltja a mindent betöltő szeretet, és az Istennel való munkálkodás szilárd akarata.

Maharaj: Amiről beszélsz, a kifelé vezető (*pravritti*) útra igaz. A visszafelé vezető (*nivritti*) úthoz hanyatlás szükséges. Én ott tartózkodom, ahol semmi (*paramakash*) nincs, ahová nem érnek el szavak, sem gondolatok. Az elme számára ez teljes sötétség és csend. Aztán a tudatosság megmoccan, és az ébredő elme (*chidakash*) kivetíti az emlékezetből és képzelőerőből felépülő világot. Amint a világ megszületik, minden amit mondtál, lehetséges. Az elmenek az a természete, hogy célokat képzeljen el, feléjük törekedve utakat és módokat keressen, víziókat, energiát és bátorságot nyilvánítson meg. Ezek isteni attribútumok, és én ne utasítom el őket. De én ott tartózkodom, ahol nem létezik

különbség, ahol nincsenek dolgok, sem elme, ami létrehozza őket. Ott az én otthonom. Akármilyen történik, az nem hat rám - csak dolgok hatnak dolgokra, semmi több. Emlékezettől és elvárástól mentes, friss, ártatlan és őszinte vagyok. Az elme végzi a nagy munkát (*mahakarta*), és neki van szüksége pihenésre. Semmire nem lévén szükségem, én félelem nélküli vagyok. Ktől kellene félnem? Nincs elkülönültség, nem vagyunk elkülönültek. Csak egyetlen Én van, a Legfelsőbb Realitás, amelyben a személy és a személytelen egyek.

K: Csak azt akarom, hogy segíthessek a világon.

M: Ki mondta, hogy nem segíthetsz? Eldöntötted, hogy mit jelent a segítség, és hogy milyen segítségre van szükség, és ellentmondás alakult ki az amit kell, és amit lehet tenned, a szükséges és a lehetséges között.

K: De hát miért tesszük ezt?

M: Elméd kivetíti egy struktúrát, amivel azonosítod magad. Természetének megfelelően a vágy arra sarkallja az elmét, hogy beteljesülése érdekében teremtsen egy világot. Még egy apró vágy is akciók hosszú sorát indíthatja el; mire képesek akkor az erős vágyak? A vágy univerzumot tud teremteni; ereje csodával határos. Ahogy egy kis gyufaszál lánggra tud lobbantani egy hatalmas erdőt, úgy gyújtja meg a vágy a megnyilvánulás tüzét. A teremtés valódi célja a vágy beteljesítése. A vágy lehet nemes, vagy alantas, a tér (*akash*) semleges -azzal töltheti fel az ember, amivel akarja: nagyon óvatosnak kell lenned, hogy mire vágysz. És mivel azok világa, akiknek segíteni akarsz, szintén az ő vágyaik kedvéért van, nincs mód, hogy segíts nekik, hacsak nem a vágyaikon keresztül. Csak azt taníthatod meg velük, hogy a vágyaik legyenek helyesek, így azok fölé emelkedhetnek, és megszabadulhatnak attól a sürgetéstől, hogy meg-és újratermessék vágyaik világát, a fájdalom és öröm tartózkodási helyét.

K: El kell, hogy jöjjön a nap, amikor az előadás véget ér; az embernek meg kell halnia, a világ véget ér.

M: Ahogy az alvó ember is mindent elfelejt, és egy másik napra ébred, vagy meghal és egy másik életben jelenik meg, éppúgy a vágy és félelem világa is szertefoszlik és eltűnik. De az univerzális tanú, a Legfelsőbb Én soha nem alszik, és soha nem hal meg. A Nagy Szív örökké dobog, és minden dobbanáskor egy új világ születik.

K: Ő tudatos?

M: Ő túl van mindenem, amit az elme felfogni képes. Túl van léten és nemléten. Ő az Igen és a Nem mindenre, a túl és a belül, a teremtés és a pusztítás, a felfoghatatlan valóság.

K: Isten és a *Mahatma* egyek, vagy különbözők?

M: Egyek.

K: Kell, hogy legyen valamilyen különbség!

M: Isten a Mindent-Tevő, a *gnani* a nem-tevő. Isten nem mondja: 'Én csinálom mindent'. Az Ő számára a dolgok saját természetük szerint történnek. A *gnani* szerint mindent Isten csinál. Ő nem lát különbséget Isten és a természet között. Isten is, a *gnani* is, a mozdítható mozdulatlan központjának tudja magát, a mulandó örök tanújának. A középpont az üresség egy pontja, és a tanú a tiszta éberség egy pontja; semminek tudják magukat, ezért nem állhat ellenük semmi.

K: Ezt hogyan látod és érzed a személyes tapasztalataid alapján?

M: Semmi lévén, minden vagyok. Minden én vagyok, minden az enyém. Ahogy a testem is a pusztaságra gondolásom miatt mozog, úgy a dolgok is azért történnek, mert én rájuk gondolok. Jegyezd meg, én semmit nem teszek. Én csak figyelem, ahogy megtörténnek.

K: A dolgok úgy történnek, ahogyan te akarod, hogy történjenek, vagy azt akarod, hogy történjen, ami történik?

M: Mindkettő. Elfogadok, és elfogadnak. Minden én vagyok, és én vagyok minden. A világ lévén, nem félek a világtól. Minden lévén, mitől kellene félnem? A víz nem fél a víztől, sem a tűz a tűztől. Én sem félek, mert semmi olyan vagyok, ami félelmet tapasztalhatna, vagy veszélyben lehetne. Nekem nincs se formám, se nevem. A névhez és formához való ragaszkodás az, ami a félelmet okozza. Én nem ragaszkodom. Én semmi vagyok, és a semmi nem fél a semmitől. Ezzel szemben, minden fél a Semmitől, mert ami megérinti a Semmit, az semmivé válik. Ez egy feneketlen üreghez hasonlít, minden eltűnik, ami beleesik.

K: Isten nem személy?

M: Ameddig te személynek gondolod magad, Ő is személy. Amikor te minden vagy, akkor Őt is mindennek látod.

K: Megváltoztathatom a tényeket az attitűd megváltoztatásával?

M: Az attitűd a tény. Vegyük a dühöt. Lehetek dühös, fel és alá járkálva a szobában; közben tudom, hogy mi vagyok, a bölcsesség és szeretet középpontja, a tiszta létezés egy atomja. Minden lecsillapodik, és az elme egybeolvad a csenddel.

K: Te mégis dühös vagy időnként.

M: Kire lennék dühös, és miért? Az indulat jön, és az önmagára emlékező én miatt szertefoszlik. Ez mind a *gunák* (kozmosz anyag minőségek) játéka. Amikor azonosítom magamat velük, szolgáljuk vagyok. Amikor külön állok tőlük, mesterük vagyok.

K: Be tudod folyásolni a világot az attitűdöd által? A világtól való elkülönüléssel elveszíted minden reményét, hogy segítesz rajta.

M: Hogy lenne ez lehetséges? Minden én vagyok -ne tudnék magamon segíteni? Nem tekintem magam egyénnek, mert én minden vagyok - mind az egyedi, mind az univerzális.

K: Akkor segíteni tudsz nekem, az egyedi személynek?

M: De hát én folyamatosan segítelek - belülről. Az én Énem és a te Éned egyek. Én tudom ezt, de te nem. Ez az összes különbség - és ez nem lehet maradandó.

K: És hogyan segíted a világ egészét?

M: Gandhi meghalt, elméje mégis áthatja a földet. A *gnani* gondolata áthatja az emberiséget, és szüntelenül dolgozik a jóért. Névtelenként, belülről jövőként, ez a leghatalmasabb és leginkább ellenállhatatlan. A világ ilyen módon javul - a belső segíti, és áldásban részesíti a külsőt. Amikor egy *gnani* meghal, nincs többé, ugyanabban az értelemben, ahogy egy folyó sincs többé, amikor beleolvad a tengerbe, a neve, a formája nincsenek többé, de a víz megmarad, és eggyé válik az óceánnal. Amikor egy *gnani* egyesül az univerzális elmével, minden jósága és bölcsessége az emberiség örökségévé válik, és felemel minden emberi lényt.

K: Kötődünk személyiségünkhöz. Egyéniségünk, létünk eltér másokétól, nagyon nagyra értékeljük. Úgy látszik, te mindkettőt denúciálsz, mint haszontalant. A tied megnyilvánulatlan, mi haszna ennek a mi számunkra?

M: Megnyilvánulatlan, megnyilvánult, egyéniség, személyiség (*nirguna, saguna, vyakta, vyakti*); mindezek csupán szavak, nézőpontok, mentális attitűdök. Nincs realitásuk. A valóság csendben tapasztalható meg. Kapaszkodsz a személyiségbe -de csak akkor vagy tudatában a személy létének, amikor bajban vagy - amikor nem vagy bajban nem gondolsz önmagadra.

K: Nem beszéltél a Megnyilvánulatlan hasznáról.

M: Nyilvánvalóan aludnod kell, hogy fölébredj álmodból. Meg kell, hogy halj, hogy élj, fel kell, hogy olvadj, hogy új formát nyerj. Rombolnod kell, hogy építs, pusztítanod kell, mielőtt teremtesz. A Legfelsőbb az univerzális feloldó, ő korrodál minden edényt, éget át minden akadályt. A mindennek az abszolút tagadása nélkül a dolgok zsarnoksága válna korlátlan. A Legfelsőbb a nagy harmonizátor, a végső és tökéletes egyensúly biztosító - a szabad életé. Felold téged, és ezzel újra megerősíti igazi létedet.

K: Mindez rendben van, a saját szintjén. De hogy működik ez napi szinten?

M: A napi élet a cselekvés élete. Kedveled vagy sem, funkcionálnod kell. Bármit teszel a saját kedvedért, az akkumulálódik, és robbanóanyaggá válik; egy nap elszabadul, és nagy rombolást visz végbe benned és a világban. Ha azzal ámitod magad, hogy mindenki javáért dolgozol, az súlyosbítja a dolgot, mert nem ideáid által kellene másokat a jóra vezetned. Aki jogot formál rá, hogy tudja, mi a jó másoknak, veszélyes ember.

K: Hát akkor hogyan dolgozzon az ember?

M: Nem önmagadért, nem is másokért, hanem magának a munkának a kedvéért. Egy dolog értékét saját célja és értelme teszi. Ne tulajdoníts jelentőséget semmi másnak. Ne kapcsolj hozzá semmit. Isten az egyik dolgot nem egy másik szolgálatára teremti. Minden önmagáért van. Mivel önmagáért van, nem okoz zavart. A dolgokat és embereket tőlük idegen célokra használod, és nagy rombolást viszel végbe a világban, és magadban.

K: Valódi lényünk állandóan velünk van, azt mondod. Hogy van az, hogy nem vesszük őt észre?

M: Igen, te mindig a Legfelsőbb vagy. De figyelmed a dolgokra irányul, legyenek azok testiek vagy mentálisak. Amikor a figyelmed elvonódik egy dologról, és még nem irányul egy másikra, abban az időközben tiszta létezés vagy. Amikor a megkülönböztetés és pártatlanság (*viveka-vairagya*) gyakorlásával elveszíted az érzékek és mentális állapotok látását, a tiszta lét természetes állapota jelenik meg.

K: Hogyan vethet véget az ember az elkülönülés érzékelésének?

M: Elméjének a 'vagyok'-ra, a lét érzékelésére fókuszálásával az 'ez-és-ez vagyok' megszűnik; ami marad, az az „én tanú vagyok csupán”, majd az is alámerül az 'én minden vagyok' -ba. Ekkor a minden az Eggyé válik, és az Egy - önmagaddá, amely nem különbözik tőlem. Add fel a különálló 'én' ideáját, és a 'kinek a tapasztalata?' kérdés nem fog felmerülni.

K: Te önnön tapasztalatod alapján beszélsz. Hogy tehetném azt magamévá?

M: Azért mondod, hogy az én tapasztalatom különbözik a tiédétől, mert azt hiszed, hogy különbözök vagyunk. De nem vagyunk azok. Egy mélyebb szinten az én tapasztalatom a te tapasztalatod. Ugorj mélyfejest önmagadba, és meg fogod azt találni, könnyen és egyszerűen. Haladj a 'vagyok' irányába!

25. Ragaszkodj az 'én vagyok'-hoz

Kérdő: Szoktál-e boldog, vagy szomorú lenni? Ismered-e az örömet és a bánatot?

Maharaj: Nevezd ahogy tetszik! Számomra ezek csak elmeállapotok, és nem vagyok az elme.

K: A szeretet elmeállapot?

M: Mint már mondtam, ez attól függ, mit értesz szeretet alatt. A vágy, természetesen, elmeállapot. De az egység megvalósítása túl van az elmén. Számomra semmi nem létezik önmagától. Minden az Én, minden én vagyok. Látni önmagam mindenben, és mindent önmagamban, a legkétségtelenebb szeretet.

K: Ha valamit kellemesnek találok, akkor kívánom. Ki az, pontosan, aki megkívánja? Az Én vagy az elme?

M: Rosszul tetted fel kérdést. Nincs olyan, hogy 'ki'. Ami van az a vágy, a félelem, a düh, és az elme azt mondja - ez én vagyok, ez az enyém. Nincs olyan dolog, amelyet úgy nevezhetnénk, hogy 'én' vagy 'enyém'. A vágy az elmének az elme által érzékelt és elnevezett állapota. Az érző és elnevező elme nélkül hol a vágy?

K: Van-e olyan dolog, mint érzékelés, elnevezés nélkül?

M: Természetesen. Az elnevezés nem mehet túl az elmén, míg az érzékelés a tudatosság maga.

K: Amikor valaki meghal, mi történik pontosan?

M: Semmi nem történik. Valami semmivé válik. Semmi volt, semmi maradt.

K: Biztos, hogy van különbség az élő és a halott között. Te úgy beszélsz az élőről, mintha halott, és a halotról, mint élő lenne.

M: Miért nyugtalanítod magad egy ember halála miatt, miközben azzal kevésbé törődsz, hogy milliók halnak naponta? Teljes világok robbannak be és robbannak ki, minden pillanatban - sírnom kellene miattuk? Egy dolog teljesen világos

számomra: minden, ami él és mozog, a tudatosságban létezik, és én ezen tudatosságon belül, és túl vagyok. Belül vagyok, mint tanú. Túl vagyok rajta, mint Lét.

K: Biztos téged is aggaszt, amikor a gyermeked beteg, nem?

M: Nem nyugtalanít. Csak teszem, amit szükséges. Nem aggódom a jövő miatt. Az életműködésem minden helyzetre tartalmazza a helyes választ. Nem állok meg azon gondolkodni, hogy mit tegyek. Cselekszem, és haladok tovább. A következmények nem hatnak rám. Még csak az sem érdekel, hogy jók, vagy rosszak-e. Bármik is legyenek, vannak -ha visszatérnek, ismét foglalkozom velük. Jobban mondva, ismét megtörténik, hogy velük foglalkozom. Nincs céltudatosság semmilyen cselekvésben. A dolgok történnek, ahogy történnek - nem azért történnek meg, mert én megtörténtté teszem őket, hanem azért, mert én az *vagyok*. Valójában soha semmi nem történik. Amikor az elme nyugtalan, akkor *Shiva*-táncát járja, hasonlóan a tóhoz, amelynek nyugtalan vizén táncot jár a hold. Mindez látszat, amely a helytelen ideáknak tulajdonítható.

K: Te bizonyára tudatában vagy számos dolognak, és az ő természetük szerint viselkedsz. A gyerekekkel gyerekként bánsz, és a felnőttel felnőttként.

M: Mint ahogy a só íze átjárja a hatalmas óceánt, és a tengervíz minden cseppje ugyanazt az ízt hordozza, úgy adja számomra minden tapasztalat a valóság érintését, örökké friss megvalósításaként saját lételemnek.

K: Létezem én a te világodban, mint ahogy te az enyémben?

M: Természetesen, te vagy, és én vagyok. De csak mint pontok a tudatosságban; semmik nem vagyunk a tudatosság nélkül. Ezt jól kell érteni: a világ a tudatosság cémszálán függ; ha nincs tudatosság, nincs világ sem.

K: A tudatosságban sok pont van; ugyanannyi a világ is?

M: Vegyük az álmot, például. Egy kórház sok betegének mindegyike alszik és álmodik, mindegyik a saját egyéni, személyes álmát álmodja, amelyek nincsenek kapcsolatban egymással, nincsenek hatással egymásra, egyetlen dolog közös bennük -a betegség. Hasonlóképpen, mi is elválasztottuk magunkat képzeletünkben a közös tapasztalat valós világától, és bezártuk magunkat a személyes vágyak és félelmek, képek és gondolatok, ideák és koncepciók felhőjébe.

K: Ezt értem. De mi lehet az oka a személyes világok iszonyú sokféleségének?

M: Nem olyan nagy a sokféleség. Minden egyes álom egy közös világra szuperponálódik. Bizonyos fokig formálják, és befolyásolják egymást. Az alapvető egység, mindennek ellenére, működik. Mindennek a gyökere az ön-feledés; a nem tudása annak, hogy ki vagyok én.

K: Ahhoz, hogy felejthessen, tudnia kell az embernek. Tudtam, hogy ki vagyok én, mielőtt elfelejtettem azt?

M: Természetesen. Az ön-felejtés az öntudat velejárója. A tudatosság és a tudatalanság ugyanazon életnek a két aspektusa. Egymás mellett léteznek. A világ megismeréséhez elfelejted Énedet - Éned megismeréséhez elfelejted a világot. Mi a világ, végül is? Emlékek gyűjteménye. Kapaszkodj az egyetlen dologba, ami számít, ragaszkodj az 'én vagyok'-hoz, és engedj el minden mást. Ez a *sadhana*. A megvalósulásban semmihez nem kell ragaszkodni kell, és semmit nem kell elfelejteni. Minden tudás, semmi nem emlék.

K: Mi az ön-felejtés oka?

M: Nincs ok, mert nincs felejtés. Mentális állapotok következnek egymásra, és mindegyik elmosza az előzőt. Az ön- emlékezés egy mentális állapot, és az ön-elfelejtés egy másik. Váltakoznak, mint a nappal és az éjjel. A valóság mindkettő fölött áll.

K: Biztosan kell, hogy legyen különbség a felejtés és a nem tudás között. A nem tudáshoz nem szükséges ok. A felejtés előzetes tudást előfeltételez, és a felejtésre való hajlamot, vagy képességet is. Bevallom, nem tudom megkérdőjelezni a nem tudás gondolatát, de a felejtésnek kell, hogy legyen valamilyen alapja!

M: Nincs olyan dolog, mint nem-tudás. Csak felejtés van. Mi rossz van a felejtésben? Ugyanolyan egyszerű felejteni, mint emlékezni.

K: Nem jelent csapást, ha valaki elfelejti önmagát?

M: Ugyanolyan rossz, mint folyamatosan emlékezni önmagadra. Létezik egy állapot a felejtésen és a nem felejtésen túl - a természetes állapot. Emlékezni, felejteni - ezek mindketten az elme gondolathoz kötött, szóhoz kötött állapotai. Vegyük például a születés ideáját! Azt mondták, születtem. Nem emlékszem rá. Azt mondták, meg fogok halni. Nem gondolom. Azt mondod, elfelejtettem, vagy híján vagyok a képzeletnek. Pedig egyszerűen csak nem tudok visszaemlékezni arra, ami soha nem történt meg, és nem tartom valószínűnek a nyilvánvalóan lehetetlent. A testek születnek, és a testek meghalnak, de mit jelent ez számomra? A testek a tudatosságban jönnek és mennek, és a tudatosságnak magának a gyökerei énbennem vannak. Én vagyok az élet, és az elme és a test az én tulajdonom.

K: Azt mondod, hogy a világ gyökerénél az ön-elfelejtés van. A felejtéshez emlékezni kell arra, amire elfelejték emlékezni? Én soha nem felejtettem el, hogy én vagyok.

M: Lehet, hogy az 'én vagyok' is része az illúzióknak.

K: Ez hogyan lehetséges? Nem tudod nekem bebizonyítani, hogy nem vagyok. Még ha bebizonyítanád is, hogy nem vagyok - én vagyok.

M: A valóság sem nem bizonyítható, sem nem cáfolható. Elmén belül nem lehetséges, az elmén kívül nem szükséges. A valódiiban a 'mi valódi?' kérdés nem merül fel. A megnyilvánult (*saguna*) és a megnyilvánulatlan (*nirguna*) nem különböznek egymástól.

K: Ilyenformán minden valódi.

M: Én vagyok minden. Önmagamként minden valódi. Engem kivéve semmi nem valódi.

K: Én nem úgy érzem, hogy a világ egy hiba eredménye.

M: Ilyet csak egy teljes vizsgálatot követően mondhatsz, nem előtte. Természetesen, amikor meglátod a különbséget, és eleresztesz mindent, ami nem valódi, akkor csak a valódi marad.

K: Marad egyáltalán valami?

M: A valódi marad. De ne áltasd magad szavakkal!

K: Emberemlékezet óta, megszámlálhatatlan születések sorozatán keresztül építem, javítom és szépítem a világot. Ami sem nem tökéletes, sem nem valószerűtlen. Ez egy folyamat.

M: Tévedsz. Rajtad kívül nem létezik a világ. Minden pillanatban csak önmagad tükörképe. Te teremtetted, te pusztítottad.

K: Aztán újra építem, tökéletesebbre.

M: A tökéletesítéshez cáfolnod kell. Meg kell halnia az embernek, hogy éljen. Nincs újjászületés, csak halál révén.

K: A te világod lehet, hogy tökéletes. Az én személyes világom tökéletesedik.

M: A te személyes világod nem létezik önmagától. Pusztán csak egy korlátozott, és torz képe a valóságnak. Nem az univerzumot kell tökéletesíteni, hanem a te látásmódodat.

K: Te milyennek látod?

M: Egy színpadnak, amelyen a világ dráma játszódik. Kizárólag az előadás minősége a fontos; nem az számít, hogy a színészek mit mondanak és csinálnak, hanem csak az, ahogyan mondják és csinálják azt.

K: Nekem nem tetszik ez a *lila* (játék) idea, én inkább hasonlítanám a világot egy munkaterülethez, amelyen mi vagyunk az építőmunkások.

M: Túl komolyan veszed. Mi baj a játékkal? Csak addig van célod, amíg nem vagy teljes (*purna*); addig pedig a teljesség, a tökéletesség a cél. De amikor teljes vagy önmagadban, kívül-belül teljesen integrált, akkor élvezed az univerzumot;

nem dolgozol rajta. A dezintegrálnak úgy tűnik, hogy keményen dolgozol, de ez az ő illúziójuk. A sportolók látszólag hatalmas erőfeszítéseket tesznek: egyetlen motivációjuk mégis a játék, és a megnyilatkozás.

K: Azt akarod mondani, hogy Isten csak szórakozik, hogy cél nélkül cselekvéssel foglalja el magát?

M: Isten nem csak igaz és jó, hanem szép is (*satyam-shivam-sundaram*). A szépséget annak öröméért teremti.

K: Nos hát, akkor a szépség a célja!

M: Miért kevered bele a szándékot? A szándék mozgást, változást, tökéletlenség érzést implikál. Istennek nem célja a szépség - bármit tesz, az szép. Lehet olyat mondani, hogy a virág megpróbál szép lenni? Szép az, a saját természeténél fogva. Hasonlóképpen, Isten is maga a tökéletesség, nem kell erőfeszítést tennie, hogy tökéletessé váljon.

K: A szándék a szépségben teljesíti be önmagát.

M: Mi a szép? Bármit, amit a tökéletes boldogság állapotában látsz, az minden szép. A szépségnek az eszenciája a boldogság.

K: Beszélsz a *Sat-Chit-Ananda*-ról. Az, hogy létezem, szembetűnő. Az, hogy tudok, szembetűnő. Az, hogy boldog vagyok, egyáltalán nem szembetűnő. Hová tűnt a boldogságom?

M: Légy teljesen tudatában saját létednek, és a tudatos boldogságban leszel. Mivel elmédet elfordítod önmagadról, és arra irányítod, ami nem vagy, elveszíted a jól lét elégedettségének az érzését.

K: Két út áll előttünk - az erőfeszítés útja (*yoga marga*), és a kényelem útja (*bhoga marga*). Mindkettő ugyanahhoz a célhoz vezet - a megszabaduláshoz.

M: Miért hívod a útnak bhogát? Hogy vezethet a kényelem tökéletességhez?

K: Aki eljutott a tökéletes lemondásig (*yogi*), megtalálja a valóságot. Aki eljutott a tökéletességig az élvezetben (*bhogi*), szintén el fog oda jutni.

M: Hogy lehet ez? Nem ellentmondó kijelentések ezek?

K: A végletek találkoznak. Tökéletes *Bhogin*ak lenni sokkal nehezebb, mint tökéletes *Yogin*ak. Én egyszerű ember vagyok, és nem merészelhetek értékeket megítélni. Végző soron mind a *Yogi*, mind a *Bhogi*, a boldogság keresésével törődik. A *Bhogi* erőfeszítései gyakran kitartóbbak, mint a *Yogi*é.

M: Mit ér a boldogságod, ha erőlködnöd és dolgoznod kell érte? A valódi boldogság spontán és erőfeszítés mentes.

K: Minden lény a boldogságot keresi. Csak eltérő módokon. Némelyek belül keresik, és ezért a nevük az, hogy *Yogi*, mások kívül keresik, és a *Bhogi* nevet ragasztották rájuk. Mégis, szükségük van egymásra.

M: Az öröm és a fájdalom váltakozóak. A boldogság rendíthetetlen. Amit keresni lehet, és megtalálni, az nem valódi. Fedezd fel, amit soha el nem veszítettél, fedezd fel, ami tőled soha el nem idegeníthető!

26. A személyiség akadály

Kérdő: Értelmezésem szerint a világ a Yoga iskolája, és maga az élet egy Yoga gyakorlat. Mindenki tökéletességre törekszik, és mi más a Yoga, ha nem törekvés? Semmi megvetendő nincs az úgynevezett 'egyszerű' emberekben, és az ő 'egyszerű' életükben. Legalább olyan keményen törekszenek, és legalább annyit szenvednek, mint a *Yogi*, csak ők nincsenek tudatában igazi céljuknak.

Maharaj: Mi módon *Yogik* a te egyszerű embereid?

K: Az ő végső céljuk is ugyanaz. Amit a *Yogi* lemondással (*tyaga*) ér el, azt a közönséges ember tapasztalat (*bhoga*) útján valósítja meg. A *Bhoga* útja nem tudatos, ennél fogva ismétlésekkel teli, és hosszantartó, míg a *Yoga* útja átgondolt és elmélyült, ezért sokkal gyorsabb lehet.

M: Lehet, hogy a *Yoga* és *Bhoga* periódusok váltakoznak. Először *Bhogi*, aztán *Yogi*, majd újból *Bhogi*, majd újból *Yogi*.

K: Mi lehet a cél?

M: A gyenge vágyak eltávolíthatók önelemzéssel és meditációval, de az erős, mélyen gyökerező vágyakat be kell teljesíteni, és gyümölcseiket, legyenek azok édesek vagy keserűek, meg kell ízlelni.

K: Akkor miért adóznak elismeréssel a *Yogik*nak, és beszélnek megvetően a *Bhogik*ról? Mindegyikük *Yogi*, bizonyos módon.

M: Az emberi értékrend az átgondolt erőfeszítést I dicséretreméltónak tekinti. A *Yogi* és a *Bhogi* valójában a saját természetüket követik, a körülményektől és a lehetőségektől függően. A *Yogi* életét egyetlen vágy vezérli - megtalálni az Igazságot; a *Bhogi* sok mestert szolgál. De a *Bhogiból Yogi* lesz, és a *Yogi* felülkerekedhet a *Bhoga* küzdelmében. A végső eredmény ugyanaz.

K: A hagyomány Buddhának tulajdonítja a mondást, miszerint mérhetetlenül fontos hallani róla, hogy van megvilágosodás, ami teljes megfordulást és átalakulást jelent a tudatosságban. A jó hír ahhoz hasonlatos, amikor szikra pattan egy hajórakomány gyapotba; lassan, de könyörtelenül az egész hamuvá lesz. Hasonló módon fog a megvilágosodás jó híre is előbb vagy utóbb átalakulást végbevinni.

M: Igen, először hallás (*shravana*), majd emlékezés (*smarana*), elmélkedés (*manana*) és így tovább. Ismerős terepen vagyunk. Aki halotta a hírt *Yogivá* válik; míg a többiek folytatják *Bhogájukat*.

K: De azzal bizonyára egyetértesz, hogy az élet élése - a világ egyhangú életének puszta élése, a megszületés, hogy meghaljunk, és a meghalás, hogy megszülessünk - már a puszta mennyisége miatt is fejleszti az embert, éppúgy, mint ahogy a folyó is megtalálja az útját a tenger felé, pusztán azáltal, hogy nagy tömegű vizet összegyűjt.

M: Mielőtt a világ lett volna, tudatosság volt. A világ tudatosságban kezdi létezését, a tudatosságban marad fenn és a tiszta tudatosságba olvad bele. Minden dolgok gyökerénél ott a 'vagyok' érzése. Az elmének a 'van világ' állapota másodlagos, mert a létezés nincs szükségem a világra, a világnak van szüksége rám.

K: Az életösztön hatalmas dolog.

M: Még nagyobb az életösztöntől való szabadság.

K: A kőnek a szabadsága?

M: Igen, a kőnek a szabadsága, és még sok másé azon kívül. A szabadság határtalan, és tudatos.

K: Nincs szükség személyiségre a tapasztalat gyűjtéshez?

M: Számodra, amilyen most vagy, a személyiség csak nyűg. A testtel való önazonosulás jó lehet egy kisgyermek számára, de az igazi felnövekvés a testtől való függetlenedésen múlik. Normális esetben az embernek kora ifjúságában ki kell nőni a test-alapú vágyait. Még az élvezeteket el nem utasító *Bhoginak* sem kell vágyakoznia azok után, amiket megízelt. A szokás, az ismétlés vágya mind a *Yogit*, mind a *Bhogit* akadályozza.

K: Miért tartod elutasítandónak a személyt (*vyakti*), mint jelentőség nélküli dolgot? A személyiség létezésünk elsődleges tényezője. Az tölti be egész színterét.

M: Amíg nem látod meg, hogy a személyiség pusztán csak emlékezetre épülő szokás, amelyet a vágy sarkall, mindaddig személynek fogod magad gondolni, aki él, érző, gondolkodó, tevékenykedő, boldog vagy bánatos. Vond kérdőre magad, kérdezd magad: 'Így van ez? Ki vagyok én? Mi van mindezek mögött, és mindezekén túl?' És hamarosan meg fogod látni a hibádat. És a hiba, valódi természete szerint, megszűnik létezni, amikor meglátod.

K: A létezésnek, magának az életnek a Yogáját, nevezhetjük Természetes Yogának (*nisarga yoga*). Engem arra az Ősi Yogára (*adhi yoga*) emlékeztet, amit a Rig-Veda úgy említ, mint az elmével történt házasságkötést.

M: Az elmélkedő, teljes tudatosságban élt élet, önmagában véve *Nisarga Yoga*.

K: Mit jelent az élet és az elme házassága?

M: A spontán tudatosságban élt, erőfeszítés-mentes élet tudatosságát, az élet iránti teljes érdeklődést -mindezt magában foglalja.

K: Sri Ramakrishna Paramahansa felesége Sharada Devi leszidta tanítványait, ha túl sok erőfeszítést tettek. A fáról éretlenül leszakított mangóhoz hasonlította őket. 'Minek sietni?' mondta. 'Várj, míg teljesen meg nem érsz, lédús leszlel és édes.'

M: Milyen igaza volt! Olyan sokan vannak, akik délnek nézik a hajnalt, egy futólagos tapasztalatot teljes megvalósulásnak, és még ezt a keveset is lerombolják mértéktelen gőgjükkel. Az alázatosság és a csend nélkülözhetetlen a *sadhaká*hoz, bármennyire előrehaladott vagy. Csak a teljesen érett *gnani* engedhet meg magának teljes spontaneitást.

K: Úgy tudom, vannak a Yogának olyan iskolái, amelyekben a tanítványnak kötelező csendben maradnia 7, 12, 15 vagy 25 évig. Még Bhagavan Sri Ramana Maharshi is 20 év hallgatást mért magára, mielőtt tanítani kezdett.

M: Igen, a belső gyümölcs meg kell, hogy érjen. Addig is a fegyelmet, a tudatosságban való életet kell gyakorolni. A gyakorlat fokozatosan egyre finomabbá és finomabbá, mígnem teljesen formanélkülivé válik.

K: Krishnamurti is a tudatosságban való életről beszél.

M: Ő mindig közvetlenül a 'végsőt' célozza. Igen, végül minden *Yoga* a te *adhi* yogádba torkollik, a tudatosság (a menyasszony) és az élet (a vőlegény) házasságába. Az üdvösség felmerüléséhez találkozássra, kapcsolatra van szükség, az egység érvényesítésére a dualitásban.

K: Buddha is azt mondta, hogy a *nirvana* megvalósításához az embernek az élőlényekhez kell mennie. A tudatosságnak életre van szüksége ahhoz, hogy növekedjen.

M: A világ maga kapcsolat - az összes kapcsolat teljessége valósul meg a tudatosságban. A szellem megérinti az anyagot, és tudatosságot eredményez. Ilyen tudatosságot. Amikor emlékezettel és elvárással szennyeződik, akkor kötelékké válik. A tiszta tapasztalat nem eredményez kötöttséget; a vágy és félelem között ragadt tapasztalat tisztátalan, és *karmát* teremt.

K: Lehetséges boldogság az egységben? Nem von minden boldogság maga után szükségszerűen kapcsolatot, ebből eredően dualitást?

M: Semmi baj a dualitással, amíg nem teremt konfliktust. A küzdelem nélküli sokféleség és változatosság örömet szerez. A tiszta tudatosságban fény van. A melegséghez kapcsolatra van szükség. A szeretet egysége a lét egysége felett áll. A szeretet a jelentése és célja a dualitásnak.

K: Én adoptált gyerek vagyok. Apámat nem ismerem. Anyám meghalt a születésemkor. Nevelőapám, örömet akarván szerezni nevelőanyámnak, aki gyermektelen volt, szinte véletlenül engem adoptált. Egyszerű ember -teherautója van, sofőrködik. Anyám a háztartást vezeti. Én 24 éves vagyok. Az utóbbi két és fél évben utazom, nyugtalan vagyok, keresek. Egy jó életet akarok élni, egy megszentelt életet. Mit kell tennem?

M: Menj haza, vedd át apád vállalkozását, gondoskodj idős szüleidről! Vedd el a lányt, aki rád vár, légy hűséges, légy egyszerű, légy alázatos! Titkold el erényességedet, élj csendesen! Az öt érzék és a három minőség (*gunák*) a te nyolc lépésed a *Yogában*. És az 'én vagyok' a Nagy Emlékeztető (*mahamantara*). Megtanulhatsz tőlük mindent, amit tudnod kell. Légy figyelmes, kutass szüntelenül! Ez minden.

K: Ha csak az megszabadít, hogy emberi életet élek, akkor miért nem megszabadult mindenki?

M: Minden lény megszabadult. Nem az számít, hogy mit élsz meg, hanem, hogyan megéled a problémákat. A megvilágosodás ideája a legnagyobb fontosságú. Annak a pusztta tudása, hogy létezik egy ilyen lehetőség,

megváltoztatja az ember egész szemléletmódját. Olyan a hatása, mint égő gyufaszálnak a halom fűrészporra. A nagy tanítók sem csináltak mást. Az igazság egy szikrája felemésztheti a hazugságok hegyét. Az ellenkező szintén igaz; az igazság napja rejtve marad a testtel való önazonosulás felhője mögött.

K: A megvilágosodás öröndetes hírének az elterjedése nagyon fontosnak látszik.

M: Valójában ennek meghallása ígérete a megvilágosodásnak. Valójában a Guruval való találkozás a megszabadulás biztosítója. A tökéletesség életadó, és teremtő.

K: Gondolja-e megvalósult ember valaha is azt, hogy 'Én megvalósult vagyok'? Nem lepődik-e meg, amikor az emberek nagyra tartják őt? Nem tartja-e önmagát mindennapi embernek?

M: Sem mindennapinak, sem rendkívülinek. Csak tudatosan és szeretetteljesen él - módfelett. Önmagára önmeghatározások és ön-azonosítások megengedése nélkül tekint. Nem valamilyen világtól különálló valaminek ismeri magát. Ő maga a világ. , Teljesen megszabadította önmagát, akárcsak a nagyon gazdag ember, aki folyton elajándékozza a vagyonát. Nem gazdag, mert nincs semmi; nem szegény, mert bőséggel ad. Csak vagyona nincs. Hasonlóképpen, egómentes a megvalósult ember, elveszítette arra vonatkozó képességét, hogy azonosítsa önmagát bármivel. Nincs lakhelye, állástalan, túl van téren és időn, túl van a világon. Túl van szavakon és gondolatokon.

K: Nos, ez nagyon mély rejtély a számomra. Én egyszerű ember vagyok.

M: Te mélységesen összetett, titokzatos, nehezen érthető vagy. Hozzád képest én maga az egyszerűség vagyok: én az vagyok, ami van -mindenféle belső és külső, enyém és tiéd, jó és rossz megkülönböztetése nélkül. Ami a világ, az vagyok én; ami én vagyok, a világ az.

K: Az hogyan történik, hogy minden ember létrehozza a saját világát?

M: Amikor többen alszanak egyszerre, mindenki a saját álmát álmodja. Csak az ébrenlét során merül fel a sok különböző álmom kérdése, amit ejtenek, amikor mindannyian álomnak, valamilyen elképzelt dolognak tekintik.

K: De hát az álmoknak van alapjuk.

M: Az emlékezetben. Ugyanakkor, amire emlékszünk, csak egy másik álmom. A hamis emléke nem eredményezhet mást, csak hamisat. Magával az emlékezettel semmi baj. Ami hamis, az annak a tartalma. A tényekre emlékezz, a véleményeket felejtse el!

K: Mi a tény?

M: Ami a tiszta, vágyaktól mentes tudatosságban észlelhető.

27. A kezdetnélküli örökké kezdődik

Kérdő: A minap a fejlődés kétféle útjáról kérdeztelek - a lemond, hogy és az élvezetről (*yoga* és *bhoga*). A különbség nem olyan nagy, mint látszik -a *Yogi* lemond, az élvezet érdekében; a *Bhogi* élvez, a lemondás érdekében. A *Yogi* lemond inkább.

Maharaj: Na és? Hagyd a *Yogira* az ő *Yogáját*, és a *Bhogira* az ő *Bhogáját*!

K: Számomra a *Bhoga* útja tűnik jobbnak. A *Yogi* olyan, mint a zöld mangó, amit időnap előtt szedtek le a fáról, és szalmakosárban tartanak, hogy kinyíljon. Levegő nélkül, melegen tartva megérik, de az igazi íz és illat elveszett. A fán hagyott mangó kifejlődik, teljes méretű, színes és édes lesz. Minden vonatkozásban élvezetessé válik. Mégis, valahogy a *Yoga* kapja az összes dicséretet, és a *Bhoga* - az összes szitkot. Ahogy látom, a *Bhoga* a jobb kettejük közül.

M: Miből gondold, hogy ez így van?

K: Figyeltem a *Yogikat* és roppant erőfeszítésüket. Még ha meg is valósulnak, valami keserű vagy fanyar íze van neki. Úgy tűnik, sok időt töltenek transzban, és amikor megszólalnak, egyedül a szentírásoknak adnak hangot. Legjobbjaik, mint a *gnanik*, akár a virágok - tökéletesek, de csak virágocskák, illatukat kis körben árasztva. Mások akár az erdők -

gazdagok, változatosak, terjedelmesek, tele meglepetéssel, egy egész világ van bennük. Kell, hogy legyen magyarázat erre a különbségre!

M: Nos, egyetérték. Ahogy mondd, az egyik elsatnyul a *Yogában*, míg a másik kivirágzik a *Bhogában*.

K: Nem így van? A *Yogi* fél az élettől, és békét keres, míg a *Bhogi* vakmerő, lélekkel teli, előre felé halad. A *Yogi* ideák által kötött, míg a *Bhogi* mindig kész a felfedezésre.

M: Ez annak a problémája, hogy valaki sokat akar, vagy kevéssel is beéri. A *Yogi* nagyratörő, míg a *Bhogi* csupán kalandvágó. A *Bhogi* gazdagabbnak, és sokkal érdekesebbnek látszik, de valójában ez nem így van. A *Yogi* vékony, mint a kés éle. Amit neki kell - vágni mélyen és egyenletesen, biztos kézzel áthatolni a hamis sok rétegén. A *Bhogi* sok oltárnál imádkozik; a *Yogi* senkit nem szolgál, csak saját Énjét. Céltalan dolog a *Yogit* és a *Bhogit* szembeállítani. A kifelé irányuló út (*pravritti*) szükségképpen meg kell, hogy előzze a befelé irányuló utat (*nivritti*). Ítélni és felcímkézni, nevetséges dolog. Minden a végső tökéletességet segíti elő. Némelyek azt mondják, hogy a valóságnak három aspektusa van – Igazság -Bölcsesség - Boldogság. Aki az Igazságot keresi, az *Yogivá*, aki a bölcsességet az *gnanivá*, aki pedig a boldogságot, az a tettek emberévé válik.

K: Hallottunk az egység boldogságáról.

M: Az ilyenfajta boldogság inkább a magasztos béke természete. Az öröm és a fájdalom az erényes és a bűnös tettek gyümölcsei.

K: Mi okozza a különbséget?

M: A különbség az adás és a megszerzés között van. Mindegy, hogy a megközelítés módja, a végén minden eggyé válik.

K: Ha nem különbözik a cél, miért teszünk különbséget az egyes megközelítések között?

M: Működjön minden az ő természete szerint! A végső célt fogja szolgálni mindenképp. Valamennyi megkülönböztetésed és osztályozásod teljesen rendben van, de az én esetemben azok nem léteznek. Mint ahogy egy álom leírása lehet egészen részletes és pontos, annak ellenére, hogy minden alapot nélkülöz, úgy nem felel meg a te mintád semmi másnak, csak a te saját feltételezéseidnek. Elkezded egy ideával, és befejezed ugyanazon, de másképpen felöltöztetett ideával.

K: Milyenek látod a dolgokat?

M: Kivétel nélkül egyformák számomra. Ugyanaz a tudatosság (*chit*) jelenik meg létként (*sat*) és boldogságként (*ananda*): a mozgásban lévő *chit* az *Ananda*; a mozdulatlan *chit* a lét.

K: Még különbséget teszel mozgást és mozdulatlanság között.

M: A megkülönböztetés mentesség csendben beszél. A szavak megkülönböztetést hordoznak. A megnyilvánulatlan (*nirguna*) nincs neve, minden név a megnyilvánultra (*saguna*) vonatkozik. Hasztalan dolog azon erőlködni, hogy szavakkal fejezd ki, ami túl van szavakon. A tudatosság (*chidananda*) szellem (*purusha*), a tudatosság anyag (*prakriti*). A tökéletlen szellem anyag, a tökéletes anyag szellem. Kezdetben, miként a végén is, minden egy. Minden szétválasztás az elmében (*chitta*) van, nem a valóságban (*chit*). Mozgás és nyugalom az elme állapotai, és nem létezhetnek az ellentéteik nélkül. Magától semmi nem mozog, semmi nem nyugszik. Súlyos hiba mentális konstrukcióknak abszolút létezését tulajdonítani. Semmi nem létezik önmagától.

K: Jól veszem észre, hogy a nyugalmat a Legfelsőbb Állapottal azonosítod?

M: Az egyik féle nyugalom az elme (*chidaram*) állapota, a másik féle nyugalom a lét (*atmaram*) állapota. Az előbbi megjelenik és eltűnik, míg az igazi nyugalom a cselekvés legbelső magja. Sajnos, a nyelv mentális eszköz, és csak ellentétekkel dolgozik.

K: Tanúként működésben, vagy nyugalomban vagy?

M: A tanúság tapasztalat, és a nyugalom mentes a tapasztalattól.

K: Nem létezhetnek egyidejűleg, mint az óceánnak a felszínén kavargó hullámai, és mélyének csendje.

M: Az elmén túl nem létezik tapasztalat. A tapasztalat duális állapot. Nem beszélhetsz úgy a valóságról, mint tapasztalatról. Amint ezt megértetted, nem törekszel többé, hogy különálló és szembenálló légy, illetve hogy azzá válj. A valóságban egyek és elválaszthatatlanok, mint ugyanannak a fának a gyökerei és ágai. Mindkettő csak a tudatosság fényében létezik, ami ismétlem, az 'én vagyok' érzéséből való felébredéskor merül fel. Ez az elsődleges tény. Ha elhibázod ezt, mindent elhibázol.

K: A lét érzete tapasztalás eredménye csupán? A *tat-sat* nagy mondása (*Mahavakya*) pusztán mentális mód?

M: Bármit is mondtak, az csupán beszéd. Bármit is gondoltak, az csupán gondolat. A *Mahavakya* igaz, de a te ideáid hamisak, mert minden idea (*kalpana*) hamis.

K: A meggyőződés, hogy 'én Az vagyok', hamis?

M: Természetesen. A meggyőződés mentális állapot. Az 'Az'-ban nincs 'én vagyok'. Az 'én vagyok' megjelenésével az 'Az' elhomályosodik, mint ahogy a nap felkeltével kihunynak a csillagok. De, mint ahogy a nappal együtt jár a fény, úgy jár együtt az Én érzetével a boldogság (*chidananda*). A kötöttség a boldogság okának a 'nem--én'-ben keresésével kezdődik.

K: Mindennapjaid folyamán mindig tudatában vagy valódi állapotodnak?

M: Se tudatában, se nem tudatában nem vagyok. Nincs szükségem hitekre. Bátran élek. Lényegem a bátorság, amely az élet szeretete. Emlékektől és elvárásoktól mentes vagyok, nem törődöm vele, mi vagyok, és mi nem vagyok. Nem vagyok önmeghatározás-függő, a *soham* és a *brahmasmi* ('én Ő vagyok, 'én a Legfelsőbb vagyok') semmit nem jelentenek számomra, megvan a bátorságom, hogy semmi legyek, és annak lássam a világot ami: semminek. Ez egyszerűnek tűnik, próbáld csak ki!

K: De mi ad neked bátorságot?

M: Micsoda kifícamodottak a nézeteid! A bátorságot adni kell? A kérdéseid arra utalnak, hogy az aggodást tartod normális állapotnak, és a bátorságot abnormálisnak. Fordítva! Nyugtalanág és remény a képzelet szülöttei - én mindkettőtől mentes vagyok. Én egyszerűen csak *létezem*, és nincs szükségem semmi egyébre.

K: Ha nem ismered magad, a létezésnek mi haszna számodra? Hogy boldog légy akként, ami vagy, tudnod kell, hogy mi vagy!

M: A létezés tudásként ragyog, a tudás szeretetben gyengéd. Ez mind egy. Elkülönülésekben hiszel, és kérdésekkel gyötröd magad. Ne ess túlzásba a megfogalmazásokkal. A tiszta lét nem leírható.

K: Ha egy dolog nem megismerhető, és nem élvezetes, akkor nincs haszna számomra. A tapasztalatom részévé kell, hogy váljon, elsősorban.

M: Lerángatod a valóságot a tapasztalat szintjére. Hogyan függhetne a valóság a tapasztalattól, amikor éppen, hogy az a tapasztalat alapja (*adhar*)? A valóság éppen, hogy ténye a tapasztalatnak, nem pedig természete. A tapasztalat végül is elme állapot, míg a lét bizonyos, hogy nem elme állapot.

K: Megint összezavarodtam! Elkülönül a tudástól?

M: Az elkülönülés látszat. Mint ahogy az álom nem különálló az álmodótól, úgy a tudás sem különálló a léttől. Az álom azonos az álmodóval, a tudás azonos a tudóval, a különbség pusztán verbális.

K: Nos, értem, hogy a *sat* és a *chit* egyek. De mi van a boldogsággal (*ananda*)? A lét és a tudatosság mindig együtt vannak jelen, de boldogság csak ritkán, és villanásszerűen jelentkezik.

M: A lét zavartalan állapota - boldogság; a zavart állapot világgént jelenik meg. Egységben boldogság van; dualításban - tapasztalás. Ami megjelenik és eltűnik, az tapasztalat, annak fájdalom és öröm kettősségével. A boldogságot lehet tudni. Az ember mindig boldogság, de soha nem boldog. A boldogság az nem egy tulajdonság.

K: Másik kérdésem: Néhány *Yogi* eléri célját, de ennek semmi haszna mások számára. Vagy nem tudják, vagy nem akarják átadni. Akik közre tudják adni, amijük van, elindítják a többieket. Hol van a különbség?

M: Nincs különbség. Hibás a megközelítésed. Nincsenek többiek, akiken segíteni kellene. Amikor a gazdag ember átruházza a teljes vagyonát a családjára, egy fitying sem marad, hogy a koldusnak adja. A bölcs ember (*gnani*) ugyanígy veti le minden képességét és vagyonát. Semmit, szó szerint semmit nem tud mondani magáról. Nem tud segíteni senkinek, mert ő minden. Ő a szegény és ő a szegénység is, a tolvaj és a tolvajlás is. Hogy mondhatna olyat, hogy segít, amikor nem különbözik? Ha valaki különállónak gondolja önmagát a világtól, hadd segítsen a világon!

K: De hát dualitás van, szomorúság van, szükség van segítségre. Az, hogy pusztán álmoknak nyilvánítjuk, semmilyen célhoz nem vezet.

M: Egyetlen dolog segíthet, az álomból való felébredés.

K: Szükség van valakire, aki felébreszt.

M: Aki szintén benne van az álomban. Az ébresztő egyben a vég kezdetét is jelenti. Nincsenek örökké tartó álmok.

K: Még akkor sem, ha nincs kezdete?

M: Minden veled kezdődik. Mi más lehet, aminek nincs kezdete?

K: Én a születésemkor kezdődtem.

M: Ez az, amiről beszéltem neked. Tényleg így van? Láttad magad kezdődni?

K: Éppen most kezdődtem. Minden más emlék.

M: Kítűnő! A kezdetnélküliség örökké kezdődik. Ugyanilyen módon én is szakadatlanul adok, mert semmim nincs. Semminek lenni, semmivel nem bírni, semminek nem tartani önmagadat a legnagyobb ajándék, a legnagyobb bőség.

K: Már nem törődsz magaddal?

M: Természetesen törődöm magammal, de minden én vagyok. A gyakorlatban ez a jóakarat kifogyhatatlan és egyetemes formáját ölti magára. Nevezhetjük mindent betöltő, mindent megváltó szeretetnek is. Az ilyen szeretet a legteljesebb értelemben aktív - a cselekvés érzete nélkül.

28. Minden szenvedés vágyból születik

Kérdező: Távoli országból jöttem. Van önmagamról némi belső tapasztalatom, és szeretnék tapasztalatokat cserélni.

Maharaj: Természetesen! Ismered önmagad?

K: Tudom, hogy nem a test vagyok. Az elmém sem én vagyok.

M: Ezt mire alapozod?

K: Nem érzem, hogy a testemben vagyok. Nekem úgy tűnik, hogy mindenhol vagyok. Az elmét pedig, úgyszólván, ki-be tudom kapcsolni. Emiatt úgy érzem, hogy én nem az elme vagyok.

M: Amikor úgy érzed, hogy a mindenhol ott vagy világban, úgy érzed, hogy különálló vagy a világtól? Vagy te vagy a világ?

K: Mindkettő. Néha úgy érzem, hogy sem az elme, sem a test nem vagyok, csak egyetlen mindent látó szem. Amikor ebbe mélyebben belemegyek, úgy érzem, hogy mindent látok és a világ és én egyé válunk.

M: Nagyszerű! Mi van a vágyakkal? Vannak egyáltalán?

K: Igen, adódnak, rövidek és felszíneseek.

M: És mit teszel velük?

K: Mit tehetnék? Jönnek, aztán elmennek. Figyelem őket. Néha látom, hogy testem és elmém belebocsátkoznak a kielégítésükbe.

M: Ilyenkor kinek a vágyai teljesülnek?

K: Részei a világnak, amelyben élek. Éppen olyanok, mint a benne lévő fák és felhők.

M: Nem valamiféle tökéletlenség jelei lennének?

K: Miért lennének azok? Olyanok amilyenek, és én vagyok, amilyen vagyok. Hogy tudna a vágyak megjelenése és eltűnése hatni rám? Természetesen a formára és az elme tartalmára hatással vannak.

M: Nagyszerű! Mi a foglalkozásod?

K: Feltételesen szabadlábba helyezett felügyeletével megbízott rendőrtiszt vagyok.

M: Az mit jelent?

K: Próbaidőre bocsátanak fiatalkorú bűnelkövetőket, akiknek speciális hivatalnokok figyelik a viselkedését, segítve őket a képzésben, és hogy munkát találjanak.

M: Muszáj dolgoznod?

K: Ki dolgozik? A munkavégzés megtörténik.

M: Szükséged van rá, hogy dolgozz?

K: Szükségem van rá, a pénz miatt. Szeretem, mert összekapcsol más élőlényekkel.

M: Mit akarsz tőlük?

K: Szükségük lehet rám, és az ő sorsuk miatt végzem ezt a munkát. Egy az élet, végül is.

M: Hogyan kerültél a jelenlegi állapotodba?

K: Sri Ramana Maharshi tanításai tereltek az utamra. Azután találkoztam egy Douglas Harding nevű emberrel, aki azáltal segített nekem, hogy megmutatta a 'ki vagyok én?' működését.

M: Hirtelen történt, vagy fokozatosan?

K: Teljesen hirtelen történt. Valami olyasmi volt, mint amikor valami, amit teljesen elfelejtettél, visszatér az ember elméjébe. Vagy mint a megértés egy hirtelen felvillanása. 'Milyen egyszerű,' - mondtam - 'milyen egyszerű; nem az vagyok, akinek gondoltam magam! Sem az észlelt, sem az észlelő nem vagyok; csupán az észlelet vagyok'.

M: De még az észlelet sem, hanem az, ami ezt lehetővé teszi.

K: Mi a szeretet?

M: Amikor hiányzik a különbözőség és elkülönülés érzete, azt nevezheted szeretetnek.

K: Miért olyan nagy a kényszere a férfi és nő közötti szeretetnek?

M: Mivel annyira kimagasló a benne lévő boldogság elem.

K: Ez nem minden szeretet esetén van így?

M: Nem szükségszerűen. A szeretetet fájdalom is okozhatja. Ekkor könnyületnek nevezed.

K: Mi a boldogság?

M: A boldogság a belső és a külső közötti harmónia. Másfelől, a külső okokkal való önazonosulás szenvedés.

K: Hogyan megy végbe az önazonosulás?

M: Az Én természetétől fogva önmagát ismeri csak. Tapasztalatlan lévén bármit észlel, azt önmagának hiszi. Megsérül, megtanul kifelé nézni (*viveka*), és egyedül élni (*vairagya*). Amikor a helyes magatartás (*uparati*) lesz a normális, egy erőteljes belső készletés (*mukmukshutva*) jelentkezik saját forrásának keresésére. A test gyertyája meggyullad, és minden világossá és ragyogóvá válik.

K: Mi a szenvedés valódi oka?

M: A korlátozottal (*vyaktitva*) való önazonosulás. A benyomások önmagukban, bármilyen erősek, nem okoznak szenvedést. A rossz ideák által összezavart elme gondolkodás függővé válik: 'én ez vagyok', 'én az vagyok', ami fél a veszteségtől, és szüksége van a nyereségre, és szenved, amikor csalódik.

K: Egy barátomnak iszonyatos álmai vannak, estéről estére. Amikor közeledik az alvás, rettegés tölti el. Semmi nem segít rajta.

M: A valódi jó (*satsang*) társasága tudna neki segíteni.

K: Maga az élet egy rémálom.

M: A nemes barátság (*satsang*) a legfőbb gyógyszere minden betegségnek, legyen az fizikai, vagy mentális.

K: Nem nagyon találni ilyen barátokat.

M: Keresd belül! Saját Éned a legjobb barátod.

K: Az élet miért olyan ellentmondásokkal teli?

M: Ez a mentális gőg letörésére szolgál. Fel kell, hogy ismerjük, milyen gyarlók és tehetetlenek vagyunk. Amíg a lét, tudás, birtoklás, cselekvés elképzelésével csaljuk magunkat, valójában száználmasan szorult helyzetben vagyunk. Csak teljes ön-tagadásban van lehetőség valódi létünk felfedezésére.

K: Miért akkora nehézség az öntagadás?

M: Ugyanakkora, mint az önmegvalósítás. A hamis ént el kell hagyni, mielőtt a valódi ént megtalálhatnánk.

K: Az én, amit hamisnak nevezel, a legfájdalmasabb értelemben valódi számomra. Ez az egyetlen én, tudomásom szerint. Amit a valódi ének nevezel, fogalom csupán, kifejezőmód, elme teremtmény, vonzó szellemkép. Mindennapi énem nem egy szépség, beismerem, de az én saját, és egyetlen énem. Azt mondod, én vagyok, hogy van egy másik én. Látod azt - realitás számodra, vagy olyat akarsz elhítni velem, amit te magad sem látsz?

M: Ne bocsátkozz elhamarkodott következtetésekre! Minél konkrétabb igény, hogy ne légy a valódi, annál inkább véled úgy, hogy nem vagy hamis. Az érzékelés alapú észlelések, és azok memória általi alakítása észlelőre utal, akinek a természetének a megvizsgálására sosem fordítottál gondot. Szenteld neki teljes figyelmedet, vizsgáld meg szerető gondossággal, és a lét olyan magasságait és mélységeit fogod felfedezni, amelyekről önmagad apró képébe merülten még csak nem is álmottál.

K: Megfelelő lelkiállapotba kell kerülnöm ahhoz, hogy eredményesen vizsgáljam magam.

M: Elengedhetetlen feltétel, hogy legyél komoly, elszánt törekvő, őszintén érdeklődő! Maximális jóindulattal kell önmagad iránt viseltetned!

K: Meglehetősen önző vagyok.

M: Nem vagy az. Szakadatlanul pusztítod magadat és énedet, idegen, ellenséges és hamis istenek szolgálatával. Természetesen, légy önző - a helyes módon. Kívánj magadnak jót, fáradozz azon, ami jó számodra! Semmisíts meg mindent, ami közéd és a boldogság közé áll! Legyél minden - szeress mindent - legyél boldog - tedd magad boldoggá! Nincs nagyobb boldogság!

K: A szeretetben miért van olyan sok szenvedés?

M: Minden szenvedés vágyból születik. Az igaz szeretet soha nem vall kudarcot. Hogyan vallhatna kudarcot az egység érzése? Ami kudarcot vallhat, az a kifejezés vágya. Ilyen fajta vágy az elméé. Mivel minden dolog mentális, a kudarc elkerülhetetlen.

K: Hol a helye a szexnek a szeretetben?

M: A szeretet létállapot. A szex energia. A szeretet bölcs, a szex vak. Amint megérted a szeretet és a szex igazi természetét, azok nem keverednek össze, vagy cserélődnek fel többé.

K: Olyan sok a szeretet nélküli szex.

M: Szeretet nélkül minden gonosz. Az élet maga, szeretet nélkül, gonosz.

K: Mi tehet engem szeretővé?

M: Akkor szereted önmagad - amikor nem félsz.

29. Az élet egyetlen célja maga az élet

Kérdező: Mit jelent az, hogy eredménytelennek lenni a Yogában? Ki eredménytelen a Yogában (*yoga bhrashta*)?

Maharaj: Ez csupán befejezetlenségről szól. Aki bizonyos okok miatt nem tudta végigvinni az ő Yogáját, azt tekintik eredménytelennek a Yogában. Ez a harc mindig megnyerésre kerül, mert ez az igaz és hamis közötti harc. A hamisnak nincs esélye.

K: Ki sikertelen? A személy (*vyakti*), vagy az én (*vyakta*)?

M: Rossz a kérdés feltevés. Nincs szó sikertelenségről, sem a közeli, sem a távoli jövőben. Ez egy ismeretlen országban történő, hosszú és fáradságos utazáshoz hasonlít. A számtalan sok lépés közül csak az utolsó az, amelyik a eljuttat a célállomásodba. Mégsem tekinted sikertelenségnek az összes előző lépésedet. Mindegyik közelebb vitt a célodhoz, még az is, amikor vissza kellett fordulnod, hogy kikerülj egy akadályt. A valóságban minden lépés a célba visz, mert a folyamatos mozgás, tanulás, felfedezés, kibontakozás a te örök végzeted. Az élet egyetlen célja maga az élet. Az Én nem azonosítja magát sikerrel vagy kudarcral - a teljes ezzé vagy azzá válás ideája elképzelhetetlen. Az Én megérti, hogy a siker és a kudarc viszonylagosak és összekapcsolódnak, hogy valójában ezek az élet fonala és szövődéke. Tanulj mindkettőből, és lépj tovább! Ha nem tanultál, ismételj!

K: Mit kell tanulnom?

M: Önérdelkség nélkül élni. Ehhez valódi lényedet (*swarupa*) megfékezhetetlen, félelem nélküli, örök győztesként kell ismerned. Amint abszolút bizonyossággal tudod, hogy semmi nem árthat neked, csak saját képzeleted, eljutsz vágyaid és félelmeid, koncepcióid és ideáid figyelmen kívül hagyásáig, és kizárólag az igazságot éled.

K: Mi lehet az oka, hogy egyesek sikeresek, és mások sikertelenek a Yogában? Ez a végzetük, illetve karakterük, vagy csak véletlenség?

M: Soha senki nem sikertelen a Yogában. Ez az egész az előrehaladás mértékének a problémája. Kezdetben lassú az előrehaladás, és a végére felgyorsul. Amikor az ember teljesen megérett rá, a megvalósulás robbanásszerű. Spontán megtörténik, vagy a legcsekélyebb útmutatás hatására. A gyors nem jobb a lassúnál. Lassú érés gyors virágzás váltakoznak. Mindkettő természetes és helyes. De mindez csak az elmében játszódik így. Ahogy én látom, semmi

ilyesmi nincs. A tudatosság nagy tükrében képek merülnek fel és tűnnek el, és csak az emlékezet ad nekik kontinuitást. És az emlékezet anyagi természetű - elpusztítható, romló, múló. Ilyen gyenge - bizonytalan, kihagyásos, álomszerű - alapokra építjük személyes létünk érzetét. Az 'én-így-és-így-vagyok'-nak ez a megbízhatatlan meggyőződése elfedi a tiszta tudatosság változatlan állapotát, és elhiteti velünk, hogy szenvedésre születünk, és hogy meghalunk.

K: Éppen úgy, ahogy a gyermek sem segíthet a növekedést, az ember sem kényszerítheti a természet ellenére az előre haladást. Miért erőlködik? Hol a Yoga szükségessége?

M: Állandó a haladás. Minden a haladást segíti. De ez a tudatlanság haladása. A tudatlanság körei állandóan szélesedhetnek, mégis minden kötöttség ugyanaz marad. A megfelelő időben megjelenik a Guru, hogy tanítson, és a Yoga gyakorlására inspiráljon, és egy érés megy végbe, amely eredményeképpen a tudatlanság időtlen sötétsége szertefoszlik, a bölcsesség felkelő napja előtt. De valójában semmi nem történik. A nap mindig ott van, számára nem létezik éjjel; az 'én a test vagyok' ideától megvakult elme nyújtja a végtelenségig illúziójának a fonálát.

K: Ha minden egy természetes folyamat része, miért van szükség törekvésre?

M: Még a törekvés is része. Amikor a tudatlanság megátalkodottá és rideggé válik, és a jellem romlottá . válik, a törekvés és annak fájdalma elkerülhetetlenné válik. A természet iránti teljes megadásban nincs erőfeszítés. A spirituális élet magja csendben és sötétben nő, annak kijelölt órájáig.

K: Találkozni néha nagyszerű emberekkel, akik öreg korukra gyermeteggé, kicsinyessé, civakodóvá és gyűlölködővé válnak. Hogy tudtak ennyire leromlani?

M: Nem voltak tökéletes, a testüket teljes kontroll alatt tartó *Yogik*. Vagy nem tudtak gondot fordítani testüknek a természetes romlástól való megvédésére. Nem szabad következtetéseket levonni, minden tényező megértése nélkül. Legfőképpen, nem szabad ítélni alsóbbrendűség vagy felsőbbrendűség fölött. A fiatalos hév sokkal inkább vitalitás (*prana*) dolga, mint a bölcsesség (*gnana*).

K: Az ember megöregedhet, de miért kellene elveszítenie minden éberségét és éleslátását?

M: Tudatosság és tudatlanság, amíg testben vagy, az agyi feltételektől függ. De az Én mindkettő fölött áll, az agy fölött is és az elme fölött is. Az eszköz hibája nem hárul vissza használójára.

K: Azt hallottam, hogy egy megvalósult ember soha semmit nem tesz helytelenül. Mindig példamutató módon viselkedik.

M: Ki írja elő a példát? Miért lenne szükséges a megszabadult embernek konvenciókat követnie?

Abban a pillanatban, ahogy kiszámíthatóvá válik, már nem lehet szabad. Az ő szabadsága abban áll, hogy lényében szabad, hogy teljesítse, amit a pillanat megkövetel, hogy engedelmeskedjen a szituáció szükségszerűségének. A szabadság, azt tenni, amit az ember szeret, valójában kötöttség, míg szabadnak lenni annak megtételében, ami szükséges, ami helyes, valódi szabadság.

K: Mégis, kell, hogy legyen valamilyen mód megtudni, ki a megvalósult, és ki nem az. Ha az ember nem megkülönböztethető a többitől, annak mi haszna számára?

M: Aki ismeri önmagát, annak nincsenek kételyei erről. Nem törődik azzal, hogy mások felismerik-e az állapotát vagy sem. Ritka az a megvalósult ember, aki feltárja megvalósultságát, és szerencsések, akik találkoznak vele, mert ő azt az ő maradandó jólétükért teszi.

K: Ha az ember körbe tekint, elborzad a szükségtelen szenvedések nagy mennyiségétől. Akiknek segíteni kellene, nem kapnak segítséget. Képzeld el egy nagy kórházat, tele gyógyíthatatlan, hánykolódó és nyöszörögő betegekkel! Ha megkapnád a felhatalmazást, hogy mind megöld őket, és véget vess a szenvedéseiknek, megtennéd, vagy sem?

M: Én rájuk hagynám a döntést.

K: De ha az ő sorsuk az, hogy szenvedjenek? Hogy avatkozhatasz bele a sorsukba?

M: Az ő sorsuk az, ami történik. A sors nem ellentmondásos. Azt akarod mondani, hogy mindenkinek az élete a születésekor teljesen meghatározott? Micsoda különös idea! Ha így lenne, akkor a meghatározó erő gondoskodna róla, hogy senkinek ne kelljen szenvednie.

K: Mi a véleményed az ok és okozatról?

M: Minden pillanat a múlt egészét tartalmazza, és a jövő egészét teremti.

K: De létezik múlt és jövő?

M: Az elmében csak. Az idő az elmében van, a tér az elmében van. Az ok és okozat törvénye is egy gondolkodásmód. A valóságban minden itt és most van, és minden egy. Sokféleség és különbözőség csak az elmében léteznek.

K: De te mégis vagy olyan kegyes, hogy enyhíted a szenvedést, még ha a gyógyíthatatlan beteg test elpusztítása árán is.

M: Te megint kívülről nézel, míg én belülről. Én nem látok szenvedőt, én vagyok a szenvedő. Én belülről ismerem őt, és teszem, ami helyes, spontán és erőfeszítés nélkül. Nem követek szabályokat, és nem is vetem alá magam szabályoknak. Az étellel áramlok - odaadóan és ellenállhatatlanul.

K: Mégis egy nagyon praktikus, a közvetlen környezetet teljes ellenőrzése alatt tartó embernek látszol.

M: Mit vársz, mi más legyen? Egy beilleszkedésre képtelen embernek kellene lennem?

K: De nem nagyon tudsz a másikon segíteni.

M: Biztos, hogy tudok. Te szintén tudsz segíteni. Mindenki tud segíteni. De a szenvedés szakadatlanul újateremtődik. Az ember kizárólag saját magában tudja elpusztítani a fájdalom gyökereit. Mások csak a fájdalommal kapcsolatban segíthetnek, de nem tudnak változtatni annak okán, ami az emberiség mérhetetlenül ostobasága.

K: Ez az ostobaság véget fog érni valaha?

M: Az emberben - természetesen. Akármelyik pillanatban. Az emberiségben - mint tudjuk -nagyon sok év múlva. A teremtésben - soha, mert a teremtés eleve tudatlanságban gyökerezik; a probléma maga a tudatlanság. Nem tudni, és nem tudni, hogy az ember nem tud, a végtelen szenvedés oka.

K: Hallottunk a nagy avatárokról, a világ megmentőiről.

M: Megmentették? Eljöttek és elmentek - és a világ továbbra is kínlódik. Természetesen sokat tettek, és új dimenziókat nyitottak az emberi elmében. De túlzás lenne azt mondani, hogy megmentették a világot.

K: Nincs megváltás a világ számára?

M: Melyik világot akarod megváltani? A saját kivetítéted világát? Azt mentsd meg magad! Az én világomat? Mutasd meg nekem a világomat, és én a gondjaimba veszem! Én nem tudok semmilyen, tőlem különálló világról, amelyet lehetőségem lenne megmenteni, vagy nem megmenteni. Mi dolgod a világ megmentésével, amikor az egész világnak arra van szüksége, hogy tőled legyen megmentve? Lépj ki a képből, és nézd meg, vajon marad-e valamilyen megmentenivaló?

K: Úgy tűnik, stresszel téged az a kérdés, hogy nélküled a világod nem létezne, és ezért az egyetlen dolog, amit tehetsz érte, hogy megszünteted az előadást. Ez nem kiút. Még ha a világ az én saját teremtésem is lenne, ez a tudás nem menti meg. Csak megmagyarázza. A kérdés megmarad: miért teremtettem ilyen boldogtalan világot, és mit tehetek, hogy megváltozzon? Úgy tűnik, azt mondd: felejts el mindent, és csodáld a saját dicsőségedet! Bizonyára nem így értetted! A betegség leírása és okai nem gyógyítják meg azt. Amire szükségünk van, az a megfelelő medicina.

M: A leírás és az okozás a gyógyszere a korlátoltság és ostobaság okozta betegségnek. Mint ahogy egy hiánybetegség a hiányzó elemek pótlásával gyógyítható, úgy gyógyíthatók az élő betegségei egy jó adag intelligens elfogulatlansággal (*viveka-vairagya*).

K: Nem tudod megmenteni a világot a tökéletesség bölcsességeiről szóló prédikációval. Az emberek olyanok amilyenek. Elkerülhetetlen, hogy szenvedjenek?

M: Amíg olyanok, amilyenek, nincs menekvés a szenvedéstől. Távolítsd el az elkülönültség érzését, és nem lesz több konfliktus.

K: Egy nyomtatott üzenet önmagában lehet, hogy csak papír és tinta. A szöveg az, ami számít. A világot elemekké és minőségekké boncolva elhibázzuk a legfontosabbat - annak jelentését. A te mindent álommá redukálásod figyelmen kívül hagyja a rovar álma és a poéta álma közötti különbséget. Mindegyik álom, rendben van. De nem azonosak.

M: Az álmok nem azonosak, de az álmodó egy. Én vagyok a rovar. Én vagyok a poéta - az álomban. De a valóságban egyik sem vagyok. Én minden álmon túl vagyok. Én vagyok a fény, amelyben minden álom megjelenik és eltűnik. Az álmon kívül is és belül is vagyok. Ahogy az az ember, akinek fáj a feje, tudja, hogy fáj, és azt is tudja, hogy ő nem a fájdalom, úgy tudok én az álomról, a saját álomról és a nem saját álomról - mindegyikről egyszerre. Én az vagyok, ami az álom előtt, alatt és után vagyok. De amit az álomban látok, az nem én vagyok.

K: Ez teljesen képzelőerő kérdése. Az egyik azt képzelem, hogy álmodik, a másik azt képzelem, hogy nem álmodik. Nem ugyanaz?

M: Ugyanaz, és nem ugyanaz. A nem álmodás, két álom közötti intervallum, amely természetesen az álmodás része. A nem álmodásnak, mint a valóságban való folyamatos tartózkodásnak, és időtlen időzésnek, nincs teendője az álmodással. Ebben az értelemben én sohasem álmodok, és soha nem is fogok.

K: Ha az álom, és az álomból való kilépés egyaránt képzelődés, mi a kiút?

M: Nincs szükség kiútra! Nem látod, hogy a kiút szintén része az álomnak? Csak annyit kell tenned, hogy az álmot álomnak lásd.

K: Ha elkezdem a mindent elengedés gyakorlatát, álomként hová fog engem vezetni?

M: Akárhová vezet téged, álom lesz. Valójában az álmon való túllépés ideája illuzórikus. Miért mennél bárhova? Csak ismerd fel, hogy egy világnak nevezett álmodást, és fejezd be a kiutak keresését! Nem az álom a problémád. A te problémád az, hogy az álmod egyik részét szereted, és másikat nem. Szeress benne mindent, vagy ne szeress semmit, és fejezd be a panaszodát! Amikor az álmod álomnak látod, mindent megtettél, amit tenned kellett.

K: Az álmodást a gondolkodás okozza?

M: Minden ideák játéka. Fogalomalkotástól mentes állapotban (*nirvikalpa samadhi*) semmit nem észlelsz. A gyökér idea az 'én vagyok', ami darabokra zúzza a tiszta tudatosság állapotát. Ezt megszámlálhatatlan benyomás, észlelés, érzékelés és idea követi, amelyek teljessége Istent, és az Ő világát alkotják. Az 'én vagyok' megmarad tanúként, de mint Isten akarata, amely által minden történik.

K: Miért nem az én akaratom által?

M: Megint felosztottad magad - Istenre és tanúra. A kettő egy.

30. MOST vagy szabad

Kérdő: Nagyon sok elmélet létezik az ember természetéről és az univerzumból. A teremtés elmélet, az illúzió elmélet, az álom elmélet - egész sereg van belőlük. Melyik igaz?

Maharaj: Mindegyik igaz, mindegyik hamis. Választhatod bármelyiket, amelyik a legjobban tetszik.

K: Úgy tűnik, te az álom elméletet felé hajlasz.

M: Ezek a szószaporítás különböző módjai. Van, aki az egyikre hajlik, van, aki a másikra. Az elméletek sem nem jók, sem nem rosszak. Magyarítani próbálják a felfoghatatlant. Nem az elmélettel van a probléma, hanem az ellenőrizhetőséggel. Az elméletet a próbája teszi gyümölcsözővé. A Kipróbálhatod bármelyik elméletet, amelyik tetszik - ha igazán komoly és becsületes vagy, el fogod érni a valóságot. Te egy tarthatatlan és fájdalmas szituációba ragadt élőlény vagy, aki kiutat keres. Börtönödről különféle alaprajzokat kínálnak, amelyek nem egészen helyesek. De valamilyen értéke mindegyiknek van, amennyiben halálosan komoly a hozzáállásod. A komolyság az, ami felszabadít, és nem az elmélet.

K: Az elmélet lehet félrevezető, és a komolyság -vak.

M: Az őszinteséged az, ami segít. A szabadság és tökéletesség céljának szentelve magad, el fognak maradni az elméletek és rendszerek, és életedet bölcsességgel, intelligenciával, és cselekvő szeretettel fogod élni. Az elméletek jók lehetnek kezdésnek, de el kell hagyni azokat, minél előbb, annál jobb.

K: Van egy *Yogi*, aki azt mondja, hogy a megvalósuláshoz nincs szükség a nyolc fokozatú Yogára; hogy az akaraterő egyedül is megcsinálja. Elegendő, ha a célra koncentrálsz, a tisztaság ereje iránti teljes bizalommal, és könnyen és gyorsan elnyered, amit mások évtizedek alatt váltanak valóra.

M: Koncentráció, teljes bizalom, tiszta akarat! Ilyen eszközökkel nem csoda, hogy az ember igen rövid idő alatt célba ér. Ez az akarat Yogája megfelelő az érett keresőnek, aki egy kivétellel minden vágyát levetkőzte. Végül is, amit akar, az csak a szív és elme szilárdsága. Ilyen állhatatossággal minden elérhető.

K: Érzésem szerint a *Yogi* szándéka nem pusztán az elhatározás szüntelen törekvés és elmélyedés útján történő megszilárdítása. Az lehetett a szándéka, hogy a célra irányított akaratallal se törekvésre, se szellemi erőfeszítésre ne legyen szükség. Az akaratnak a pusztá ténye vonzza annak tárgyát.

M: Akármilyen nevet adsz neki: akarat, vagy állhatatos szándék, vagy az elme egyhegyűsége, a komolysághoz, őszinteséghez, becsületességhez érkezel vissza. Ha halálosan komoly vagy, életed minden mozzanata, minden másodperce célod felé visz. Nem pazarolsz időt és energiát más dolgokra. Teljesen elkötelezett vagy, hívd azt akaratnak, vagy szeretetnek, vagy egyszerű becsületességnek. Bonyolult lények vagyunk, akik harcban állnak kívül-belül. Szakadatlanul ellentétbe kerülünk önmagunkkal, ma lerombolva a tegnapi munkát. Nem csoda, hogy megrekedtünk. Egy kis teljesség is nagy különbséget szokott csinálni.

K: Melyik az erősebb, a vágy vagy a sors?

M: A vágy alakítja a sorsot.

K: És a sors alakítja a vágyat. A vágyaim örökletesen és a környezet által, a lehetőségek és a véletlenek által kondicionáltak, ezért végzetnek nevezzük.

M: Igen, mondhatod így is.

K: Mely ponttól áll szabadságomban arra vágyani, amire vágyani akarok?

M: Most szabad vagy. Mire akarsz vágyani? Vágyj arra!

K: Természetesen szabadon vágyakozhatsz, de nem vagyok szabad aszerint cselekedni. Más kényszerek eltérő irányba fognak engem vezetni. Nem elég erősek a vágyaim, hiába fogadom el őket. Más helytelenített vágyaim erősebbek.

M: Lehet, hogy becsapod magad. Lehet, hogy megnyilvánulnak valódi vágyaid, és amelyeket helyeselsz közülük, azok maradnak a felszínen, a tisztesség miatt.

K: Lehet, hogy úgy van, ahogy mondtad, de ez másik elmélet. Az a helyzet, hogy nem érzem, hogy szabadna arra vágyani, amire úgy gondolom, hogy kellene, és amikor úgy tűnik, helyes vágyaim vannak, nem cselekszem annak megfelelően.

M: Mindezt az elme gyengesége, és az agy dezintegrációja okozza. Szedd össze, és erősítsd meg az elmédet, és meglátod, hogy gondolataid és érzéseid, szavaid és tetteid, akaratod irányításának megfelelően egymáshoz fognak hangolódni.

K: Megint egy tökéletesedési tanács! Az elme integrálása és erősítése nem könnyű feladat! Hogyan kell elkezdeni?

M: Csak onnan indulhatsz, ahol vagy. Te itt és most vagy, nem léphetsz ki az itt és mostból.

K: De mit tehetek itt és most?

M: Tudatában lehetsz létezésednek - itt és most.

K: Ez minden?

M: Ez minden. Semmi egyéb nem kell hozzá.

K: Valamennyi ébrenlétem és álomom során tudatában vagyok önmagamnak. Ez nem sokat segít rajtam.

M: Tudatában voltál a gondolkodásnak, érzésnek, cselekvésnek. Nem voltál tudatában a létezésednek.

K: Milyen új tényezőt akarsz, hogy vezessek?

M: A tiszta tanúság attitűdjét, hogy az eseményeket anélkül nézd, hogy részt vennél bennük.

K: Mit fog ez tenni velem?

M: Az elme gyengeséget az intelligencia, a megértés hiánya okozza, ami szintén a nem tudatosság eredménye. A tudatosságra való törekvéssel elmédet összetartod, és erősíted.

K: Lehet, hogy teljesen tudatában vagyok annak, ami történik, és mégsem vagyok képes azt semmilyen módon befolyásolni.

M: Félreértesz. Ami történik, az elméd projekciója. A gyenge elme nem tudja kontrollálni saját projekcióját. Következésképpen, válj tudatossá elmédre, és annak projekcióira! Nem tudsz uralkodni azon, amiről nem tudsz. Másfelől, a tudás erőt ad. A gyakorlatban ez nagyon egyszerű. Hogy uralkodj önmagadon - ismerned kell magad.

K: Lehet, hogy el tudok jutni az önkontrollig, de képes leszek-e kezelni a káoszt a világban?

M: Nincs káosz a világban, kivéve azt a káoszt, amelyet elméd teremt. Ez egy maga teremtette káosz, abban az értelemben, hogy kellős közepében önmaga hamis ideája áll, mint egy olyan dologé, amely a többi dologtól különbözik, és elkülönül. Valójában nem vagy sem dolog, sem különálló. Te a végtelen potencialitás vagy; a kimeríthetetlen lehetőség. A te léted miatt lehet minden. Az univerzum csupán egy részleges megnyilvánulása te *valamivé válásod* határtalan kapacitásának.

K: Úgy találom, hogy engem abszolút motivál az öröm utáni vágy, és a fájdalomtól való félelem. Bármennyire is nemesek a vágyaim, és indokoltak a félelmeim, életem öröm és a fájdalom pólusai között oszcillál.

M: Menj el minden fájdalom és öröm, vágy és félelem forrásához! Figyeld meg, tanulmányozd, próbáld megérteni!

K: Mind a vágy, mind a félelem testi vagy mentális tényezők miatt keletkező érzések. Ott vannak, könnyen megfigyelhetők. De miért vannak ott? Miért vágyok az örömrre, és félek a fájdalomtól?

M: A fájdalom és az öröm az elme állapotai. Mindaddig, amíg azt gondolod, hogy te vagy az elme, helyesebben szólva a test-elme, ilyen kérdésekhez fogsz kötődni.

K: És amikor felismerem, hogy nem a test vagyok, meg fogok szabadulni a vágytól és a félelemtől?

M: Ameddig van a test, és van a testet védelmező elme, addig vonzások és taszítások működnek. Ott lesznek, az események terén kívül, de nem fognak téged érinteni. A figyelmed fókusza másutt lesz. Nem leszel zavartatva.

K: De még mindig ott lesznek. Az ember sose lehet teljesen szabad?

M: Teljesen szabad vagy, e pillanatban is. Amit te sorsnak (*karma*) nevezel, az csak saját élni akarásod eredménye. Hogy milyen erős ez az akarat, arra a haláltól való univerzális irtózásból következtethetsz.

K: Az emberek elég ritkán halnak meg szívesen.

M: Csak amikor az alternatíva rosszabb a halálnál. De az ilyen halálra való készenlét ugyanabból a forrásból ered, mint az élni akarás, egy olyan forrásból, amely magánál az életnél is mélyebb. Élőlénynek lenni nem a végső stádium; azon túl van valami sokkal csodálatosabb, ami sem létező, sem nem létező, sem élő, sem élettelen. A tiszta tudatosság

állapota, túl tér és idő korlátain. Amint a test-elmével való azonosság illúzióját elhagyod, a halál elveszíti rémuralmát, az élet részévé válik.

31. Ne becsüld le a figyelmet

Kérdő: Amint látom, te egy szegény, nagyon korlátozott anyagi eszközökkel rendelkező ember vagy, aki, mint mindenki más, szembesül az öregkor és a szegénység összes problémájával.

Maharaj: Ha nagyon gazdag lennék, az miben jelentene különbséget? Az vagyok, ami vagyok. Mi egyéb lehetnék? Nem vagyok sem gazdag, sem szegény, önmagam vagyok.

K: De mégis tapasztalsz örömet és fájdalmat.

M: Én ezeket a tudatosságban tapasztalom, de én sem a tudatosság, sem annak tartalma nem vagyok.

K: Azt mondd, hogy valódi létünkben mindannyian egyenlők vagyunk. Hogyan lehetséges, hogy a te tapasztalatod annyira különbözik a mienktől?

M: A valóságos tapasztalatom nem tér el a tietekétől. A kiértékelésem és az attitűdöm, az, ami eltér. Ugyanazt a világot látom, mint ti, de nem ugyanolyan módon. Nincs ebben semmi titokzatos. A világot mindenki az önmagáról alkotott ideán keresztül látja. Mivel önmagadat létezőnek gondolod, így a világot is létezőnek gondolod. Ha úgy képzeld el önmagad, hogy a világtól elkülönülsz, akkor a világ úgy fog megjelenni, mint ami elkülönül tőled, és vágyat és félelmet fogsz tapasztalni. Én nem látom különállónak tőlem a világot, és így számomra semmi nem kívánatos, vagy félelmetes.

K: Te egy világító pont vagy a világban. Nem mindenki az.

M: Abszolút semmi különbség nincs köztem és mások között, azon kívül, hogy én én vagyokként ismerem magam. Én vagyok minden. Én ezt bizonyosan tudom, te pedig nem.

K: Tehát mégis különbözünk.

M: Nem, nem különbözünk. A különbség csak az elmében van, és csak átmenetileg. Olyan voltam, mint te, olyan leszel, mint én.

K: Isten a lehető legváltozatosabb világot teremtette.

M: A változatosság benned csupán van. Lásd magad, ahogy vagy, és úgy fogod látni a világot, ahogy az van - a valóság egyetlen oszthatatlan, leírhatatlan tömbjeként. A te tulajdon kreatív erőd vetíti rá a képet, és minden kérdésed a képre vonatkozik.

K: Egy tibeti *Yogi* írta, hogy Isten céllal teremtette a világot, és tervszerűen működteti. A cél jó, és a terv a legbölcsebb.

M: Mindez átmeneti jellegű, ezzel szemben én az örökkévalóval foglalkozom. Istenek és univerzumaik jelennek meg és tűnnek el, *avatárok* követik egymást végtelen sorban, és a végén visszatérünk a forrásba. Én csak az összes istenek és összes univerzumaik múltjának, jelenének és jövőjének az időtlen forrásáról beszélek.

K: Ismered mindet? Emlékszel rájuk?

M: Amikor néhány gyerek színre visz egy darabot, hogy szórakozzanak, mit kell ott látni és emlékezni?

K: A fél emberiség miért férfi, és a fele nő?

M: A boldogságuk érdekében. A személytelen (*avyakta*) személyessé (*vyakta*) válik a kapcsolatbeli boldogság kedvéért. Gurum kegyelméből azonosan tudom tekinteni a személytelent, és a személyest. Egyek számomra. Az életben a személyes összeolvad a személytelennel.

K: A személyes hogyan emelkedik ki a személytelenségből?

M: Ezek csak aspektusai az egyetlen Valóságnak. Nem helyes az a megfogalmazás, hogy az egyik megelőzi a másikat. Mindkét idea a felébredett állapothoz tartozik.

K: Mi visz a felébredett állapotba?

M: Minden teremtésnek vágy a gyökere. A vágy és a képzelet egymást táplálják és erősítik. A negyedik állapot (*turiya*) a tiszta tanúság elfogulatlanul éber, szenvedélytelen és szavakkal ki nem fejezhető állapota. Olyan, mint a tér, amely semmi által nem befolyásolt, akármit foglal magában. Testi és mentális zavarok nem érintik - azok, 'ott' kívül vannak, míg a tanúság mindig 'itt' van.

K: Melyik valóságos, a szubjektív, vagy az objektív? Hajlamos vagyok azt hinni, hogy az objektív univerzum az egyetlen valóság, szubjektív pszichém pedig változékony és mulandó. Te viszont, amint látom, belső, szubjektív állapotaidat tekinted valóságnak, és elutasítod minden realitását a kézzelfogható, külső világnak.

M: A szubjektív és az objektív, egyaránt változékony és mulandó. Semmi nem valódi, ami velük kapcsolatos. Keresd állandót a mulandóban, az egyetlen változatlan tényezőt minden tapasztalatban!

K: Mi ez a változatlan tényező?

M: A különféle nevek adása, és a sokféle módon való rámutatás nem sok segítséget jelent számodra, hacsak nem rendelkezel a látás képességével. A homályosan látó ember nem fogja látni az ágon ülő papagájt, akármennyire is ösztönözöd őt a nézésre. A legjobb esetben a mutatóujjadat látja. Előbb tisztítsd meg a látásodat, tanulj meg nézni bámészkodás helyett, és meg fogod látni a papagájt. Ezenfelül türelmesnek is kell lenned, hogy láss. Az önismerethez tisztaságra is, és komolyságra is szükség van. Szükség van a szív és az elme érettségére, amely a mindennapi komoly alkalmazáson keresztül ébred fel, bármi kevéssé is érted. A Yogában nincs kompromisszum. Ha vétkezni akarsz, teljes szívvel és nyíltan vétkezz. A vétkeknek is megvan a maguk feladata, tanítani a komoly vétkezőt, miként az erényeknek is - a komoly szentéletűt. E kettő összetévesztése végzetes dolog. Semmi nem blokkolhat oly hatékonyan, mint a kompromisszum, mert az a komolyság hiányát mutatja, amely nélkül semmi nem vihető végre.

K: Helyeslem a mértékletességet, de gyakorlatilag két kézzel kapok a luxus után. Az élvezet hajszolásának és a fájdalom elkerülésének a szokása annyira belém ivódott, hogy összes jó célom, melyek elméleti szinten teljesen elevenek, nem eresztenek gyökeret hétköznapi életemben. Ha rám olvassák, hogy nem vagyok becsületes, az nem segít rajtam, mert épp azt nem tudom, hogyan váljak becsületesé.

M: Sem becsületes, sem becsstelen nem vagy - a mentális állapotok elnevezése csak elfogadásod vagy elítélésed kifejezésére jó. A probléma nem a te problémád - elmédé csupán. Kezdd magad elkülöníteni az elmédétől. Eltökélten emlékeztess magad, hogy te nem az elme vagy, és hogy annak problémái nem a tied.

K: Mondogathatom magamnak: 'én nem az elme vagyok, nem érintenek annak problémái', de az elme megmarad, és a problémái is megmaradnak, éppen, ahogy voltak. Ne mondd azt most nekem, kérlek, hogy nem vagyok elég komoly, és váljak komolyabbá! Ezt én tudom, és el is fogadom, csak azt kérdezem tőled - hogyan kell ezt csinálni?

M: Legalább kérdezel! Ez megfelel, kiindulásnak. Továbbra is legyél elméledő, kíváncsi, az útkeresés során! Légy tudatában önmagadnak, figyeld elmédet, szenteld neki teljes figyelmedet! Ne várj gyors eredményeket; azok nem biztos, hogy észrevehetőek lesznek számodra. Ismeretlenül is azt mondom, pszichéd változáson fog keresztülmenni, gondolkodásod sokkal világosabbá válik, érzéseidbe jóindulat, magatartásodba tisztaság költözik. Nem kell célul kitűznöd- mégis fogod tapasztalni ezeket a változásokat. Mert ami most vagy, az figyelmetlenség eredménye, és amivé válsz, az figyelem gyümölcse lesz.

K: Miért kellene már, az egész különbséget a pusztá figyelemnek hozza létre?

M: Ez ideig életed sötét és nyugtalan (*tamas* és *rajas*) volt. A figyelem, az elővigyázatosság, az éberség, a tisztaság, az elevenség, az életképesség, mind a te igaz természeteddél (*sattva*) való integritás, egység megnyilvánulása. A *sattva* természete, hogy lecsillapítja és semlegesíti a *tamast* és a *rajast*, és a helyreállítja a személyiséget az Én igaz természetének megfelelően. A *Sattva*, az Én hűségének szolgálója; állandóan figyelmes és engedelmes.

K: És ezt pusztá figyelemmel fogom elérni?

M: Ne becsüld alá a figyelmet! Érdeklődést jelent, és szeretetet is. A tudás, cselekvés, felfedezés, vagy teremtés érdekében a szívedet kell adnod - ami figyelmet jelent. Minden áldás ebből ered.

K: Azt tanácsolod, koncentráljunk a 'vagyok'-ra. Ez is a figyelem egy formája?

M: Mi más lenne? Szenteld osztatlan figyelmedet annak, ami az életedben a legfontosabb -önmagadnak! Személyes univerzumodnak te vagy a központja - a központ ismeretén kívül mi egyebet kellene még tudnod?

K: De hogy ismerhetem meg önmagam? Önmagam megismeréséhez el kell távolodnom önmagamtól. De ami távol van önmagamtól, az nem lehet önmagam. Úgy látszik, tehát, hogy nem ismerhetem meg önmagam, csak azt, aminek tartom magam.

M: Kitűnő! Ahogy a saját arcodat sem láthatod, csak annak tükörbéli tükörképét, éppúgy csak a tiszta tudatosság makulátlan tükrében tükröződő képedet láthatod.

K: Hogyan juthatok ilyen makulátlan tükörhöz?

M: Kézénfekvő, a foltok eltávolításával. Lásd a foltokat, és távolítsd el őket! Az ősi tanítás teljes mértékben igaz.

K: Mi a látás és mi az eltávolítás?

M: A tökéletes tükröt, a természetéből fakadóan, nem látod. Bármilyen, amit látsz, a folttal kapcsolatos. Utasítsd el, add fel, ismerd fel, mint nemkívánatos!

K: Minden folt, ami észlelhető?

M: Mindegyikük folt.

K: Az egész világ folt.

M: Igen, az.

K: Micsoda borzalom! Tehát az univerzum értéktelen?

M: Ennek óriási értéke van. A rajta való túllépéssel valósítod meg önmagad.

K: De miért született meg, az első alkalommal?

M: Tudni fogod, amikor véget ér.

K: Véget ér valaha?

M: Igen, számodra.

K: Mikor kezdődött?

M: Most.

K: Mikor lesz vége?

M: Most.

K: Miért nem ér véget most?

M: Nem hagyod.

K: Azt akarom, hogy vége legyen.

M: Nem akarod. Az egész életed összefügg vele. Múltad és jövőd, vágyaid és félelmeid, mind a világban gyökereznek. A világ nélkül hol lennél, ki lennél?

K: De pontosan ezért jöttem ide, hogy megtaláljam.

M: És én pontosan erről beszélek: keress egy talpalatnyi helyet rajta kívül, és minden tiszta lesz, és könnyű!

32. Az élet a Legfőbb Guru

Kérdő: Mi ketten egy távoli országból jöttünk; egyikünk angol, másikunk amerikai. A világ amelyben születtünk darabokra hullik, és fiatalok lévén, aggódunk emiatt. Az idős emberek, reményeik szerint, maguktól halnak meg, de a fiatalok nem remélnék ilyet. Némelyikünk elutasíthatja, hogy ő öljön, de azt, hogy őt megöljék, senki nem tudja elhárítani. Remélhetjük a világ jóra fordulását, még a mi életünk alatt?

Maharaj: Mi készíted arra, hogy azt gondold, hogy a világ el fog pusztulni?

K: A pusztító eszközök ereje hihetetlen mértékben megnőtt. Ezen felül, termelésünk egyre inkább romboló hatással van a természetre, valamint kulturális és társadalmi értékeinkre.

M: Ti most a jelenről beszéltek. Így volt ez mindig, és mindenhol. De a lehangoló helyzet lehet, hogy időleges és lokális. Egyszer vége lesz, és el fogjátok felejteni.

K: Hihetetlenül nagyarányú katasztrófa küszöbön állunk. Egy hatalmas robbanás közepette élünk.

M: Minden ember egyedül szenved, és egyedül hal meg. A számoknak nincs jelentőségük. Ugyanannyi a halál, mikor milliók halnak, és amikor egy pusztul el.

K: A természetet milliók gyilkolják, de engem ez nem riaszt. Lehet tragikus vagy rejtélyes, de ne legyen kegyetlen! Ami elborzaszt, az az ember által keltett szenvedés, rombolás és pusztítás. A természet fennkölt módon cselekszik, akár létrehoz, akár pusztít. De az ember cselekedetei hitványsággal és örülettel vannak tele.

M: Rendben! Tehát nem a szenvedés és a halál a problémád, hanem azok gyökere, a hitványság és az örület. Nemde a hitványság is az örület egy formája? És nemde az örület az elme téves használata? Az emberiség problémája csupán az elme illetően való téves használatában rejlik. A természet és a szellem minden kincse feltárul azon ember számára, aki az elméjét helyesen használja.

K: Hogyan kell az elmét helyesen használni?

M: Félelem és kapzsiság az oka az elme helytelen használatának. Az elme helyes használata a szeretet, az élet, az igazság, a szépség szolgálatát jelenti.

K: Könnyebb mondani, mint csinálni. Az igazság szeretete, az ember szeretete, jóakarát - micsoda fényűzés! Sok kell ezekből ahhoz, hogy a világ jobbá váljon, de ki az, aki ezekről gondoskodik?

M: Egy örökkévalóságot is eltölthetsz az igazság és szeretet, intelligencia és jóakarát keresésével, esedezve Istennek és embernek - teljesen haszontalanul. Magadban, magaddal kell kezdened - ez az engesztelhetetlen törvény. Nem tudod megváltoztatni a képet, az arc megváltoztatása nélkül. Először ismerd fel, hogy világod csak önmagad tükröződése, és hagyd abba a tükörkép kritizálását! Magaddal törődj, magadat hozd rendbe - mentális és emocionális állapotodat. A testi követni fogja, automatikusan. Oly sokat beszélsz reformokról: gazdasági, szociális, politikai reformokról. Hagyd a reformokat, és törődj a reformerrel! Miféle világ teremthet olyan embert, amely ostoba, kapzsi, szívtelen?

K: Ha a szív változására kell várnunk, akkor a végtelenségig kell várnunk. A te bölcsességed a tökéletesség bölcsessége, amely egyben a lemondás bölcsessége is. Amikor minden tökéletes, akkor az egész világ tökéletes lesz. Micsoda haszontalan közhely!

M: Én nem ezt mondtam. Én csak azt mondtam: nem változtathatod meg a világot, önmagad megváltoztatása előtt. Nem azt mondtam azt, hogy -mindenki megváltoztatása előtt. Nem szükséges, és nem is lehetséges másokat megváltoztatni. De ha önmagadat meg tudod változtatni, úgy fogod találni, hogy semmilyen más változásra nincs szükség. A kép megváltoztatásához csak a filmet kell kicserélned, nem kell megrohamoznod a filmvásznat!

K: Hogy lehetsz ennyire biztos önmagadban? Honnan tudod, hogy amit mondasz, az igaz?

M: Nem önmagam az, amiben biztos vagyok, benned vagyok biztos. Mindössze az szükséges, hogy hagyj abba, hogy kívül keresed, ami csak belül található. Hozd rendbe a látásodat, mielőtt operálsz! Akut félreértéstől szenvedsz. Világosítsd meg elmédet, tisztítsd meg szívedet, szenteld meg életedet - ez a leggyorsabb módja a világ megváltoztatásának.

K: Olyan sok szent és misztikus élt, és halt meg anélkül, hogy megváltoztatta volna a világot.

M: Hogyan tehetnék volna? A te világod nem az övék, sem az övék nem a tiéd.

K: Biztos, hogy van egy tárgyi világ, amely mindenki számára közös.

M: Dolgok, energia és anyag világa? Még ha lenne is a dolgoknak és erőknél egy ilyen közös világa, az nem az a világ, amelyben mi élünk. A mi világonk az érzések és ideák, vonzások és taszítások, értékrendek, motivációk és serkentők világa, mindent egybevetve egy mentális világ. Biológiaiul nagyon kevésre van szükségünk, a mi problémáink más rendűek. A problémák a vágyak és félelmek miatt keletkeznek, és rossz ideák csak az elme szintjén oldhatók meg. Le kell győződnöd saját elmédet, és ehhez meg kell azt haladni!

K: Mit jelent az elme meghaladása?

M: A testet már meghaladtad, nemde? Már nem kíséred szoros figyelemmel az emésztést, a keringést vagy az elváltást. Ezek automatikussá váltak. Ugyanígy kell az elme munkájának is automatikussá, odafigyelés nélkülivé válnia. Ez nem következik be, ha csak az elme munkája hibátlanra nem válik. Időnk legnagyobb részében elme- és testtudatosak vagyunk, mivel ezek állandóan segítségért kiáltanak. A fájdalom és a szenvedés csak figyelemért visítózó test és elme. A test meghaladásához egészségesnek kell lenned: az elme meghaladásához elmédnek tökéletesen rendben kell lennie. Nem lehet rendetlenséget magad után hagyva továbblépni. A rendetlenség el fog nyelni. A 'szedd össze a szemetedet' univerzális törvénynek tűnik. És igazságosnak is.

K: Megengeded, hogy megkérdézzem, hogy te hogyan haladtad meg az elmédet?

M: Gurum kegyelméből.

M: Milyen formát öltött az ő kegyelme?

M: Elmondta nekem, hogy mi az igazság.

K: Mit mondott?

M: Azt mondta, én vagyok a Legfelsőbb Realitás.

K: Mihez kezdte veled?

M: Hittem benne, és az eszembe véstem.

K: Ez minden?

M: Igen, hittem benne; eszembe véstem, amit mondott.

K: Azt akarod mondani, hogy ennyi elég volt?

M: Mit kellett volna még tenni, ezen kívül? Épp elég volt a Gurura és szavaira emlékezni. Az a tanács, amit neked adok, ennél még kevésbé bonyolult -csak emlékezz önmagadra. Az 'én vagyok' elegendő, hogy elmédet meggyógyítsd, majd meghaladd. Csak egy kis hitre van szükség. Nem csaplak be. Miért tenném? Talán akarok valamit tőled? Jót kívánok neked - ez a természetem. Miért vezetnél félre? A józan ész szerint is, ha teljesíteni akarsz egy vágyat, akkor az eszedben kell tartanod. Ha meg akarod ismerni igazi természetedet, állandóan észben kell tartanod önmagad, amíg léted titka fel nem tárul.

K: Miért kell az önméltóztatásnak önmegvalósítást eredményeznie?

M: Mert ez csak két aspektusa ugyanannak az állapotnak. Az önméltóztatás az elmében van, az önmegvalósítás az elmén túl. A tükrön lévő kép, a tükrön túli arcé.

K: Elég érthető! De mi a cél?

M: A másokon való segítséghez meg kell, hogy haladd a segítség iránti szükségét.

K: Csupán boldog akarok lenni.

M: Légy boldog, hogy boldogságot teremts!

K: Mindenki gondoskodjon önmagáról!

M: Ön nem különálló, Uram. Amely boldogság nem megosztható, helytelen. Csak a megosztható igazán kívánatos.

K: Rendben! De kell nekem Guru? Amit mondasz egyszerű és meggyőző. Megjegyzem az elmondottakat. Ettől nem leszel a Gurum.

M: Nem a személy imádata a lényeges, hanem a feladat iránti odaadásod szilárdsága és a mélysége. Maga az élet a Legfelsőbb Guru; ügyelj a tőle kapott leckékre, és engedelmeskedj parancsainak! A forrásuk megszemélyesítések van külső Gurud; amikor közvetlenül az élettől veszed azokat, akkor a Guru belül van. Tartsd eszedben, csodáld, elmélkedj rajta, élj vele, szeresd, nőj bele, nőj vele, tedd sajátoddá - a szavát a Gurunak, legyen az akár külső, akár belső! Adj bele mindent, és megkapsz mindent! Én megcsináltam. Minden időmet Gurumnak szenteltem, és annak, amit mondott nekem.

K: A foglalkozásom író. Tudsz valamilyen kifejezetten nekem szóló tanácsot adni?

M: Az írás képesség, egyben szakértelem. Növeld képességedet és fejleszd szakértelmedet. Vágyj arra, ami vágyakozásra érdemes, és vágyakozz jól! Ahogy az utadat keresed a tömegben, az emberek között haladva, úgy keresd utadat az események között, fő irányod elhibázása nélkül! Ez könnyű, ha komoly vagy.

K: Sokszor említed a komolyság szükségességét. De mi nem vagyunk éppen egy akaratú emberek. Egy halom vágy és szükséglet, hajlam és ösztön vagyunk. Egymáson átcsapva hol egyik, hol másik dominál, de sohasem sokáig.

M: Nincsenek szükségletek, csak vágyak vannak.

K: Az evés, ivás, a testről való gondoskodás, maga az élet nem az?

M: Az élni vágyás az egyetlen alapvető vágy. Minden más ennek függvénye.

K: Azért élünk, mert muszáj.

M: Azért élünk, mert szükségünk van az érzéki létezésre.

K: Ami ennyire univerzális, nem lehet rossz!

M: Természetesen nem rossz. A saját helyén és idején semmi nem rossz. De amikor az igazság, a valóság érdekel, meg kell vizsgálnod minden dolgot, az egész életedet! Ha azt állítod, hogy érzéki és intellektuális tapasztalatra van szükség, akkor csökken a kényelem keresése iránti érdeklődésed szerepe.

K: Boldogságot keresek, nem kényelmet.

M: Elme és test kényelmén túl milyen boldogságra gondolsz?

K: Van valami más?

M: Fedezd fel te magad! Kérdőjelezz meg minden ösztönzést, ne tekintsd a vágyat jogosnak! Válj meg tulajdonaidtól, testiéktől és szellemiéktől, szabadulj meg minden önérdektől, légy nyitott a felfedezésre!

K: Ez az indiai spirituális tradíció része, ami szerint egyszerűen egy szent vagy bölcs közelségében élni már szabadsághoz vezet, és nincs szükség más eszközre. Miért nem szervezel egy Ashramot, így az emberek a közeledben élhetnének?

M: Amint létrehozok egy intézetet, a rabjává válok. Tulajdonképpen rendelkezésére állok mindenkinek. Közös tető és étel nem nyújtana többet az embereknek. A 'közelben élés' nem jelenti, hogy ugyanazt a levegőt kell szívni. Jelent viszont hitet és engedelmességet, hogy nem hagyod elfecsérlődni a tanító jó szándékát. Gurud tartsd mindig a szívedben, és tanításait az eszedben - ez az igazságban való valódi tartózkodás. A testi közelség kevésbé fontos. Tedd egész életedet tanítód iránti hited és szereteted kifejeződésévé - ez a Guruval való valódi együttlét.

33. Minden magától történik

Kérdező: Meghal a *gnani*?

Maharaj: Ő meghaladta az életet és a halált. Amit mi elkerülhetetlennek hiszünk - a születés és a halál -, az számára csak a mozdulatlanban való mozgás, a változatlanban való változás, a vég nélküliben való vég egy kifejezési módja. A *gnani* számára nyilvánvaló, hogy semmi nem születik és semmi nem hal meg, semmi nem maradandó és semmi nem változik, minden az ami - időtlenül.

K: Beszélte a *gnani* meghaladásáról. Mit haladott meg? Meghaladta a tudást?

M: A tudásnak keletkezik, és elmúlik. A tudatosság életre kel, és megszűnik létezni. Ez naponta megtörténik, és megfigyelhető. Mindannyian tudjuk, hogy olykor tudatosak vagyunk, és némelykor nem. A nem tudatos állapot a mi számunkra sötétségnek vagy ürességnek tűnik. Egy *gnani* viszont tudatában van önmagának, amint sohasem tudatos vagy tudattalan, hanem teljesen éber, tanúja az elme három állapotának, és azok tartalmának.

K: Mikor kezdődik ez a tanúság?

M: A *gnani* számára semminek nincs kezdete, vagy vége. Ahogy a só feloldódik a vízben, úgy oldódik fel minden a tiszta létben. A bölcsesség szüntelen tagadja a valótlan. Látni a valótlan, az bölcsesség. Ezen túl a kifejezhetetlen van.

K: Meggyőződésem: 'én a test vagyok'. Elismerem, ezt oktalanságom miatt mondom. De mikor kezdte el az ember érzékelni a test, a test-elme, az elme-test, sőt mi több, a tiszta elme állapotát?

M: Nem beszélhetsz a tudatosság kezdetéről. A kezdet és az idő ideái a tudatosságon belüliek. Hogy értelmes módon beszélhess valaminek a kezdetéről, ki kell lépned belőle. És abban a pillanatban, hogy kiléptél, felismered, hogy nincs ilyen dolog, és soha nem is volt. Csak valóság van, amelyben nincs olyan 'dolog', amelynek saját léte lenne. Mint ahogy a hullámok elválaszthatatlanok az óceántól, úgy az egész létezés is a létben gyökerezik.

K: A tény, hogy itt és most kérdezlek téged: mikor keletkezett az 'én a test vagyok' érzése? Születésemkor? Vagy ma reggel?

M: Most.

K: De én emlékszem, hogy tegnap is megvolt!

M: A tegnap emlékezete is csak most van.

K: De én minden kétségen felül időben létezem. Múltam van, és jövőm.

M: Ezt képzeled - most.

K: Kellott lennie egy kezdetnek!

M: Most.

K: És mi van a véggel?

M: Aminek nincs kezdete, az nem érhet véget.

K: De én tudatában vagyok a kérdéseimnek.

M: Egy hamis kérdést nem lehet megválaszolni. Azt csak hamisnak lehet látni.

K: Számomra valóságos.

M: Mikor jelent meg számodra valóságosként? Most.

K: Igen, teljesen valós számomra - most.

M: Hogyan tekinthetnénk valósnak a kérdésetet? Az egy elmeállapot. Semmilyen elmeállapot nem lehet valóságosabb, mint az elme maga. Az elme valóságos? Csak állapotok kollektívája, amelyek mindegyike múltó természetű. Hogyan lehetne múltó állapotok sorát valósnak tekinteni?

K: Mint egy gyöngysor szemei, úgy követik egymást az események - örökkön-örökké.

M: Mindegyikük az 'én a test vagyok' alap ideára van felfűzve. Azonban még ez is egy mentális állapot, és nem tartós. Megjelenik és eltűnik, akár a többi állapot. A test-elme létének illúziója csak azért lehetséges, mert nem tanulmányoztad. A tanulmányozatlanság fonálára van felfűzve az elme összes állapota. Ez olyan, mint a zárt szobában lévő sötétség. Ott van - látszólag. De amikor az ajtó kinyílik, hová tűnik? Sehová, mert nem volt ott. Az elme minden állapota, a létezés nevei és formái a nem-kutatásban, a nem-vizsgálatban, a képzelődésben és a hiszékenységben gyökereznek. Helyénvaló azt mondani, hogy 'én vagyok', de azt mondani, hogy 'ez vagyok', 'az vagyok' a nemkutatás, a nem-vizsgálat, a mentális gyengeség, vagy letargia jele.

K: Ha minden fény, hogyan keletkezett a sötétség? Hogy lehet sötétség a fény közepette?

M: Nincs sötétség a fény közepette. Az énünkről való megfeledkezés a sötétség. Amikor belefeledkezünk más dolgokba, a nem-énbe, akkor feledkezünk el az énről. Semmi abnormális nincs ebben. De miért kell elfeledkezni az énről mértéktelen kötődés által? A bölcsesség abban áll, hogy soha nem feledkezünk el az énről, mint a tapasztalónak és tapasztalatának örökké jelenlévő forrásáról.

K: Jelen állapotomban az 'én a test vagyok' idea spontán megjelenik, míg a 'tisztá lét vagyok' ideát az elmére kell erőltetnem, mint valamilyen igaz, de nem tapasztalt dolgot.

M: Igen, a *sadhana* (gyakorlás) abban áll, hogy az ember erőteljesen emlékezteti magát tiszta 'létezőség'-ére, nem valami konkrét dolognak a léte, sem a részek összességének a léte, de még csak nem is az univerzumot alkotó részek összességének a léte. Minden az elmében létezik, még a test is óriási mennyiségű érzéki észlelet elmebeli integrációja, bármilyen észlelet szintén egy mentális állapot. Ha azt mondod: 'én a test vagyok', mutasd meg!

K: Itt van.

M: Csak akkor, amikor rá gondolsz. Mind az elme, mind a test, időszakos állapotok. Felvillanásaik összessége hozza létre a létezés illúzióját. Kutasd, hogy mi az, ami nem változik az átmenetiben, ami valódi a valótlanban! Ez a *sadhana*.

K: Az a helyzet, hogy úgy gondolkozom magamról, mint testről

M: Természetes, hogy gondolkozol magadról! Csak ne hozd be a képbe a test ideáját! Csak benyomások, észleletek, emlékek és fogalomképzések árama létezik. A test egy absztrakció, amit a különbözőségben való egység keresési hajlamunk teremt - ami szintén nem hiba.

K: Azt mondják, hogy az 'én a test vagyok' gondolat az elme fogyatékosága.

M: Miért mondják ezt? Az ilyen megnyilvánulások miatt keletkeznek a problémák. Az Én a forrása mindennek, és mindennek - a végállomása. Semmi nem külsőleges.

K: Amikor a test ideája rögeszméssé válik, az nem végképp rossz?

M: Semmi rossz nincs a test ideában, sőt, még abban az ideában sem, hogy 'én a test vagyok'. De az, hogy valaki csak a testre korlátozza magát, az hiba. Valójában minden létezés, minden forma a sajátom, a tudatosságomon belüli. Nem tudom megmondani, mi vagyok, mert a szavak csak azt tudják leírni, hogy mi nem vagyok. Vagyok, és azért van minden, mert vagyok. Azonban a tudatosság felett álló vagyok, emiatt a tudatosságban nem tudom megmondani, hogy mi vagyok. De vagyok. A 'ki vagyok' kérdésre nincs válasz. Semmilyen tapasztalat nem nyújthat rá választ, mert az Én tapasztalaton túli.

K: A 'ki vagyok' kérdésnek mégis kell, hogy legyen valamilyen haszna!

M: Nincs rá válasz a tudatosságban, és ezért segít túllépni a tudatosságon.

K: Itt vagyok - a jelen pillanatban. Mi a valóság ebben, és mi nem az? Most, légy szíves, ne hogy azt mondd, hogy a kérdésem rossz! A kérdéseim megkérdőjelezésével nem megyek semmire.

M: A kérdésed nem rossz. Főlöszleges. Azt mondtad: 'itt és most vagyok'. Maradj ott, ez valóságos! Ne alakítsd át a tényleg kérdéssé! Ebben rejlik a hibád. Te sem tudó, sem nem-tudó, sem elme, sem anyag nem vagy; ne próbáld magad az elme és az anyag kifejezéseivel leírni!

K: Nemrég egy fiú jött hozzád egy problémával. Miután mondtál neki néhány szót, elment. Segítettél neki?

M: Természetesen.

K: Hogy lehetsz ebben olyan biztos?

M: A természetemhez tartozik a segítség.

K: Hogyan jutottál ehhez a tudáshoz?

M: Nincs szükség tudásra. Ez magától működik.

K: Mégis tettél egy kijelentést. Mire alapoztad?

M: Arra, amit az emberek mondanak nekem. De te vagy az, aki bizonyítékokat kér. Nekem nincs szükségem rá. A dolgok jobbítása az én valódi természetemből fakad, amely a *satyam*, *shivam*, *sundaram* (az igaz, a jó, a szép).

K: Amikor valaki tanácsért jön hozzád, és te adsz neki, honnan származik a tanács, és milyen erő által működik a segítség?

M: Az ő saját léte hat az elméjére és indukálja a választ.

K: És mi a te szereped?

M: Bennem az ember és Énje egyesülnek.

K: Miért nem segít az Én az embernek nélkülöd?

M: De hát én vagyok az Én. Te engem elkülönültnek hiszel, innen ered a kérdésed. Nem létezik olyan, hogy 'én Énem' és 'ő Énje'. Az Én a mindenki egyetlen Énje. Félrevezettelve a nevek és formák, elmék és testek változatosság által, azt hiszed, hogy több Én van. Mindannyian az Én vagyunk, de úgy látszik, te kételkedsz ebben. Ez a beszélgetés a személyes Énről és univerzális Énről a tanulási stádium; hatolj a mélyére, ne ragadj a dualitásba.

K: Térjünk vissza arra az emberre, akinek segítség kell. Eljön hozzád.

M: Ha eljön, akkor biztos, hogy kap segítséget. Mivel segítséget kapni hivatott, eljött. Nincs ebben semmi különös. Nem tudok egyeseken segíteni, másokat pedig visszautasítani. Mindenki aki idejön, segítséget kap, mert ilyen a szeretet. Csak a segítség formája változik a szükségnek megfelelően.

K: Miért kell neki a tanácsért idejönnie? Nem kaphatja meg azt belülről?

M: Nem hallaná meg. Az elméje kifelé fordult. De tulajdonképpen minden tapasztalás az elmében zajlik, így hát az, hogy eljön hozzám, és segítséget kap, mind önmagán belül van. Ahelyett, hogy a választ önmagán belül keresné, azt képzelem, hogy a válasz kívülről jön. Számomra nincs én, nincs ember és nincs adás. Mindez pusztán fel-fellobbanás az elmében. Én végtelen béke és csend vagyok, amelyben semmi nem jelenik meg, mert minden, ami megjelenik - semmivé lesz. Senki nem jön segítségért, senki nem nyújt segítséget, senki nem kap segítséget. Mindez csak egy megnyilvánulás a tudatosságban.

K: Mégis a segítő erő létezik, és van valaki vagy valami, ami megnyilvánítja ezt az erőt, nevezd azt Istennek vagy Énnak, vagy az Univerzális Elmének. A név nem számít, csak a tény.

M: Ezt az álláspontot a test-elme vallja. A tiszta elme a dolgokat úgy látja, ahogy vannak - buborékoknak a tudatosságban. Ezek a buborékok megjelennek, eltűnnek, és megint megjelennek - anélkül, hogy valós léttel bírnának. Semmilyen konkrét ok nem tulajdonítható nekik, mert minden oka mindennek és minden hat mindenre. Mindegyik buborék egy test, és mindezen testek az enyéim.

K: Azt akarod mondani, hogy bírsz a hibátlan cselekvés hatalmával?

M: Nem létezik tőlem hatalom rajtam kívül. Ez része a természetemnek. Nevezd alkotóképességnek! Egy aranyrögből sok dísz tárgy készíthető - mind megmarad arany. Ehhez hasonlóan, megjelenhetek bármiféle szerepben, és betölthetek akármilyen funkciót - az maradok, aki vagyok: a mozdulatlan, rendíthetetlen, független 'én vagyok'. Amit te univerzumnak, természetnek nevezel, az nem más, mint az én spontán alkotóképességem. Bármilyen történik - megtörténik. De a természetem szerint minden boldogsághoz vezet.

K: Hallottam egy esetet egy fiúról, aki megvakult, mert a buta anyja metilalkoholt itatott vele. Kérlek, segíts rajta! Te teli vagy könyörülettel, és nyilvánvaló, hogy szívesen segítesz. Milyen hatalom által tudsz rajta segíteni?

M: A fiú esetét nyilvántartásba vette a tudatosság. Benne van - kitörölhetetlenül. A tudatosság meg fogja oldani.

K: Változtat valamin a kérésed, hogy segíts?

M: A kérésed a fiú vakságának a része. Kérésed a vakságának a következménye. Nem adtál hozzá semmit.

K: A te segítséged viszont új tényező lenne?

M: Nem, mindent a fiú vaksága foglal magában. Minden abban van benne - az anya, a fiú, te és én, és minden más. Ez egyetlen esemény.

K: Azt akarod mondani, hogy még az is eleve elrendelt volt, hogy beszéltünk a fiú esetéről?

M: Hogyan lehetne másképp? Minden dolog magában foglalja a jövőjét. A fiú a tudatosságban jelenik meg. Én meghaladtam azt. Én nem osztogatok előírásokat a tudatosságnak. Tudom, hogy az éberségnek természete a dolgok rendbe hozása. Gondoskodjon a tudatosság a saját teremtményeiről! A fiú bánata, a te sajnálatod, az én hallgatásom és a tudatosság cselekedete - mindez egyetlen dolog - ne oszd fel részeire, s ne tegyél fel utána kérdéseket!

K: Hogy te milyen furcsán gondolkodsz!

M: Te vagy furcsa, nem én. Én normális vagyok. Épp az elmém. Én a dolgokat úgy látom, ahogy vannak, ezért nem félek tőlük. Te viszont félsz a valóságtól.

K: Miért félnék?

M: Saját magad nem ismerete az oka a félelmednek, és az is tudatlanság, amitől félsz. Ne a nem félésre törekedj! Dönts le előbb a tudatlanság falát! Az emberek azért félnak meghalni, mert nem tudják, hogy mi a halál. A *gnani* már a halála előtt meghalt, látta, hogy ott semmi olyan nem volt, amitől félni kellene. Abban a pillanatban, hogy megismered valódi létedet, nem félsz semmitől. A halál szabadságot és erőt ad. Ahhoz, hogy szabad legyél a világban, meg kell halnod a világ számára. Akkor az univerzum önmagaddá válik, testeddé, kifejeződéseddé és eszközöddé. Az abszolút szabad létezés boldogsága leírhatatlan. Másfelől, aki retteg a szabadságtól, nem halhat meg.

K: Azt akarod mondani, hogy aki nem tud meghalni, az nem tud élni?

M: Fogalmazz, ahogy tetszik; a kötődés rabszolgaság, a szenvtelenség szabadság. Vágyakozni azt jelenti, szolgálni.

K: Ez azt jelenti, hogy ha te megmenekülsz, akkor a világ is megmenekül?

M: A világnak, úgy általában, nincs szüksége megmentésre. Az ember az, aki hibázik, és bánatot okoz; de amikor belép az éberség terébe, a *gnani* tudatosságába, akkor rendbe jön. Ilyen a természete.

K: Észrevehetünk valamiféle spirituális fejlődést. Az önző ember vallásossá válik, önfegyelemre tesz szert, megtisztítja gondolatait és érzéseit, spirituális gyakorlatokat végez, felismeri valódi létét. Az efféle fejlődés alá van vetve az okságnak, vagy véletlenszerű?

M: Az én nézőpontomból minden magától, teljesen spontán módon történik. Az ember azonban úgy képzei, hogy egy indítéknak megfelelően, egy cél érdekében cselekszik. Mindig a jutalom jár az eszében, és azért iparkodik.

K: Az éretlen, kialakulatlan ember jutalom híján nem dolgozik. Nem lenne talán helyes ösztönzőket felkínálni neki?

M: Az ilyen ember mindenképpen megteremti az ösztönzőket. Nem tudja, hogy a tudatosságnak természete fejlődés. Egyik motívumról a másikra ugrik, és Gurukra vadászik, hogy vágyait beteljesítse. Amikor léte törvényeinek megfelelően megtalálja a visszavezető utat (*nivritti*), feladja az összes motívumot, mert a világ iránti érdeklődése megszűnik. Nem akar semmit - sem másoktól, sem önmagától. Meghal minden számára, és a Mindenné válik. Nem akarni semmit, és nem tenni semmit - ez a valódi teremtés! Titokban figyelni az univerzum megjelenését és eltűnését, egy csoda.

K: A belső erőfeszítésnek hatalmas akadálya az unalom. A tanítvány elunja magát.

M: A tehetetlenség és nyugtalanság (*tamas* és *rajas*) összedolgoznak, és elnyomják a tisztaságot és a harmóniát (*sattva*). Előbb le kell győzni a *tamast* és a *rajast*, hogy a *Sattva* megjelenhessen. Minden eljön a maga idejében, teljesen spontán módon.

K: Tehát nincs szükség erőfeszítésre?

M: Amikor lesz szükség az erőfeszítésre, meg fog jelenni az erőfeszítés. Amikor az erőfeszítés nélkülözhetetlen lesz, akkor ki fogja magát jelenteni. Emiatt nem kell sűrgtetned az életet. Csak áramolj együtt vele, és add át magad teljesen a jelen pillanat feladatának, amely a mostba haló most. Mert élni nem más, mint meghalni. Élet nem létezhet halál nélkül. Ragaszkodj a lényeghez, hogy a világ és az Én egy és tökéletes. Csupán az attitűdöd az, ami hibás, és helyreigazítandó! Ezt a folyamat, vagy helyreigazítás az, amit sadhanának nevezel. Úgy érheted el, hogy végét veded a tunyaságnak, és összese energiád bevetésével megtisztítod az utat a tisztaság és szeretet előtt. De valójában ezek mind az elkerülhetetlen fejlődés jelei. Ne félj, ne állj ellen, ne halogass! Légy, ami vagy! Semmi nincs, amitől félni kellene. Higgy, és törekedj! Próbálkozz becsületesen! Adj lehetőséget valódi léted számára hogy alakítsa életedet! Nem fogod megbánni.

34. Az elme maga a nyugtalanság

Kérdező: Svéd származású vagyok. *Hatha Yogát* tanítok Mexikóban és az Államokban.

Maharaj: Hol tanultad?

K: Az Államokban, egy indiai Swami volt a tanárom.

M: Mit szerezteál általa?

K: Jó egészséget, és létfenntartási eszközöket.

M: Helyes. Vágysz még valamire?

K: Elmém békéjét keresem. Megcsömöröltem mindattól, amit úgynevezett keresztények követtek el Krisztus nevében. Jó ideig nem voltam vallásos. Majd magához vonzott a *Yoga*.

M: Miért volt ez hasznos számodra?

K: Megtanultam a *Yoga* filozófiáját, és ez sokat segített nekem.

M: Hogyan segített? Milyen jelek alapján jutottál arra a következtetésre, hogy segített téged?

K: A jó egészség valahogy egészen kézzelfogható.

M: Semmi kétség, nagyon kellemes egészségesnek lenni. Ez minden, amit a *Yogától* vársz?

K: A *Hatha Yoga* jutalma a jó egészség élvezete. De a *Yogának* általában ennél is nagyobb hozama van. Sok kérdésre választ ad.

M: Mit értesz *Yoga* alatt?

K: A teljes indiai tanítást - az evolúcióról, reinkarnációról, *karmáról*, és a többi.

M: Rendben van, megszerezted minden tudást, amit akartál. De milyen módon válik ez az előnyödre?

K: Az elmém békére lelt.

M: Valóban? Békében van az elméd? Vége a keresésnek?

K: Nem, még nincs.

M: Természetesen. Sosem lesz vége, mert nem létezik olyan, mint az elme békéje. Az elme jelentése zűrzavar; a nyugtalanság maga az elme. A *Yoga* nem az elme egy tulajdonsága, és nem is elme állapot.

K: Békémet a *Yogától* nyertem, bizonyos mértékben.

M: Ha alaposan megvizsgálod meg fogod látni, hogy az elme a gondolatok kavargása. Esetenként üressé válhat, de csak egy ideig marad így, és visszatér a szokásos nyugtalanság. Az elcsendesedett elme nem békés elme. Azt mondd, le akarod csillapítani akarod az elmédet. Ő akarja az elme lecsillapodását, önmaga békéjét?

K: Nem. Nem vagyok békében, igénybe kell vennem a *Yoga* segítségét.

M: Nem látod az ellentmondást? Már sok éve, hogy keresed az elméd békéjét. Nem tudtad megtalálni, mert aminek a lényege a nyugtalanság, nem lehet békében.

K: Van némi javulás.

M: A béke, amit állítólag megtaláltál, nagyon törékeny, bármilyen kis dolog, meg tudja törni. Amit te békének nevezel, az csak a zűrzavar hiánya. Alighanem ez a legjobb elnevezés. A valódi béke nem zavarható meg. Akarod, hogy olyan békében legyen az elméd, amely megzavarhatatlan?

K: Ennek az elérésére törekszem.

M: A törekvés is a nyugtalanság egy formája.

K: Akkor milyen lehetőség marad?

M: Az *Énnek* nincs rá szüksége, hogy nyugalomba helyezd. Maga a béke, nem pedig békében van. Csak az elme nyugtalan. Minden, amit tud, az nyugtalanság, az ő sokféle módozatával és fokozatával. Az élvezetet tekinti magasabb rendűnek, és a fájdalmat leértékeli. Amit mi fejlődésnek hívunk, az pusztán a nem kellemes felcserélése a kellemesre. De maguk a változások nem visznek el bennünket a változatlanhoz, mert bárminek, aminek kezdete van, vége is kell, hogy legyen. A valódi nem kezdődik; az csak megmutatkozik, mint kezdet és vég nélküli, mindent betöltő, mindenható, mozdulatlan elsődleges mozgató, időtlen változatlan.

K: Akkor mit kell tenni?

M: A *Yoga* révén tudást és tapasztalatot gyűjtöttél. Ez nem tagadható. De mi haszna számodra mindennek? A *Yoga* egyesülést jelent, összekapcsolódást. Mi az, amivel újraegyesültél, összekapcsolódtál?

K: Megpróbálom újraegyesíteni a személyiséget valódi Énnel.

M: A személyiség (*vyakti*) csak képzelet terméke. Az Én (*vyakta*) az áldozata ennek a képzelődésnek. Az, hogy annak tartod magad, ami nem vagy, kötöttségben tart téged. A személy nem mondhatja, hogy saját joggal létezik; az Én az, aki azt hiszi, hogy létezik egy személy, és tudatában van a létének. Az Énen (*vyakta*) túl található a megnyilvánulatlan (*avyakta*), ami mindennek az ok nélküli oka. Már csak azért sem helyes a személy és az Én újraegyesüléséről beszélni, mert nem létezik személy, csak egy mentális kép, amely egy hit alapján keletkezett hamis valóság. Semmi nem került megosztásra, és nincs semmi, amit egyesíteni kellene.

K: A *Yoga* segíteni fog a keresésben és az Én megtalálásában.

M: Azt találhatod meg, amit elveszítettél. De nem találhatod meg azt, amit nem veszítettél el.

K: Ha nem veszítettem volna el semmit, akkor megvilágosodott lennék. De nem vagyok. Keresek. A keresésem nem valóságos bizonyíték arra nézve, hogy elveszítettem valamit?

M: Csak azt mutatja, azt hiszed, hogy elveszítetted. De ki hiszi ezt? És mit hisz, hogy mit veszített el? Elveszítettél egy magadhoz hasonló személyt? Mi az az Én, ami után kutatsz? Pontosán mit vársz a kereséstől?

K: Az Én igaz ismeretét.

M: Az Én igaz ismerete nem tudás. Nem egy olyan valami, amit kereséssel, mindenhová benézve megtalálhatsz. Nem található meg térben vagy időben. A tudás csak emlékezet, gondolkodási minta, mentális viselkedésmód. Mindezek az élvezet és a fájdalom által motiváltak. Mert az élvezet és a fájdalom ösztökélésére keresed a tudást. Lévén, hogy önmagad vagy, minden indítékon teljesen túl vagy. Nem válhatsz önmagaddá valamiféle ok miatt. Te önmagad vagy, és ehhez semmiféle ok nem szükséges.

K: A *Yoga* gyakorlásával békét lelek.

M: Létezhet-e önmagadtól független béke? Saját tapasztalatból beszélsz, vagy csupán könyvek alapján? Könyvből szerzett ismereteid hasznosak kezdetben, de mihamarabb fel kell adnod azokat a közvetlen tapasztalat érdekében, amely valódi természete szerint kifejezhetetlen. A szavak rombolásra is használhatók; a szavak által felépített képek szavak által semmisülnek meg. Jelenlegi állapotodat verbális gondolkodással hoztad létre; ugyanilyen módon kell kikerülnöd belőle!

K: Már megvalósítottam egy bizonyos fokú békét. Le kell azt rombolnom?

M: Ami elérésre került, az ismét elveszíthető. Csak az igazi béke megvalósításakor nem fog a béke elveszni soha, az a béke veled marad, mert soha nem is volt távol. Ahelyett, hogy azt keresed, amid nincs, fedezd fel azt, amit soha nem veszítettél el! Azt, ami létezik mindennek kezdeté előtt, és vége után; azt, aminek nincs sem születése, sem halála. Azt a megváltozhatatlan állapotot, amelyre nem hat a test vagy az elme születése és halála, azt az állapotot kell felismerned!

K: Milyen eszközei vannak az ilyen felismerésnek?

M: Az életben semmi nem szerezhető meg akadályok legyőzése nélkül. Az ember igaz léte tiszta észlelésének akadályai az élvezet utáni vágy, és a fájdalomtól való félelem. Ez az élvezet-fájdalom motiváció állja utadat. A minden motivációtól való teljes szabadság állapotában nem merülnek fel vágyak, ez a természetes állapot.

K: A vágyak ilyen feladásához időre van szükség?

M: Ha az időre bízod, akkor millió évekre lesz szükséged. A vágyak egyenkénti feladása hosszadalmas folyamat, aminek a vége sohasem látható. Hagyd békén vágyaidat és félelmeidet, fordítsd teljes figyelmedet az alanyra, arra, aki a vágy és félelem tapasztalata mögött van! Kérdezd azt: 'ki az, aki vágyakozik?' A vágyakkal vitesd vissza magadat önmagadhoz!

K: Minden vágy és félelem gyökere ugyanaz - a boldogság utáni sóvárgás.

M: A boldogság, amire te gondolsz, és ami után vágyódsz, csupán testi és mentális kielégülés. Az ilyen érzéki vagy mentális élvezet nem azonos a valódi, az abszolút boldogsággal.

K: Még az érzéki és mentális élvezetnek, és a fizikai és mentális egészséggel járó jólét általános érzésének is a valóságban kell gyökereznie!

M: Mindezek a képzeletben gyökereznek. Ha valaki hozzájut egy kőhöz, ami felől bizonyos, hogy egy felbecsülhetetlen értékű gyémántot kapott, rendkívüli boldogságot fog érezni, míg fel nem ismeri hibáját; ugyanígy veszi el az élvezet az ízét, és a fájdalom a tüskéjét, amikor az Én felismerésre kerül. Mindegyikük annak fog látszani, ami - kondicionált reagálásnak, pusztán reakciónak, egyszerű vonzásnak és taszításnak, amelyeknek az alapja az emlékezet, és a kialakult nézetek. Évezet és fájdalom rendszerint akkor kerülnek megtapasztalásra, amikor elváród őket. Mindez tanult viselkedés, és hiedelmek dolga.

K: Nos, az élvezet lehet, hogy képzelet szülte. De a fájdalom valódi.

M: Fájdalom és élvezet mindig együtt járnak. Ha szabad vagy az egyiktől, azt jelenti, szabad vagy mindkettőtől. Ha nem törődsz az élvezettel, nem fogsz félni a fájdalomtól. De a szabadság egyik sem, mindezeket tökéletesen meghaladja. Az általad ismert boldogság leírható, és megmérhető. Úgyszólván objektív. De az objektív nem lehet a te sajátod. Súlyos hiba lenne önmagadat valami külsőlegessel azonosítani. A szintek összekavarása nem vezet sehová. A valóság meghalad szubjektívét és objektívét, fölötte áll minden szintnek, fölötte áll minden különbségnek. A leghatározottabban nem eredete, forrása vagy gyökere nekik. Ezek a valóság nem ismeréséből származnak, nem magából a valóságból, amely leírhatatlan, túl van léten és nemléten.

K: Sok tanítót követtem, és sok doktrínát tanulmányoztam, de egyik sem adta meg nekem, amit akartam.

M: Az Én megtalálásának a vágya bizonyosan beteljesíthető, feltéve, hogy nem akarsz semmi mást. De becsületesnek kell lenned önmagaddal szemben, és valóban nem szabad semmi mást akarni. Ha eközben sok egyéb dolgot is akarsz, és elkezded azok felé törekedni, akkor fő célod elodázódhat, amíg elég bölcsé nem válsz, és abba nem marad az ellentétes kényszerek közötti szerteszét szakadásod. Fordulj befelé kanyarok nélkül, anélkül, örökké kifelé tekintgetés nélkül!

K: De még vannak létező vágyaim és félelmeim.

M: Hol vannak azok, a memóriádon kívül? Ismerd fel, hogy a gyökerük a memóriában születő elvárásban van, és meg fogják szüntetni a kínzásodat!

K: Nagyon jól megértettem, hogy a társadalom szolgálata egy végtelen feladat, mert fejlődés és rombolás, haladás és visszafejlődés, egymás mellett haladnak. Ezt minden oldalon s minden szinten láthatjuk. Mit marad hátra?

M: Akármibe fogsz - csináld végig! Ne fogj új feladatba! Hacsak azt nem teszi szükségessé a szenvedésnek, és a szenvedés enyhítésének egy konkrét szituációja. Találd meg először önmagadat, és véget nem érő áldás fog következni! Semmilyen hasznot nem hoz a világ, ugyanígy a haszonról való lemondás sem. Aki többé nem a veszteség és nyereség kategóriáiban gondolkodik, az az igazán erőszakmentes ember, mert túl van minden konfliktuson.

K: Igen, mindig vonzódtam az *ahimsa* (erőszakmentesség) ideájához.

M: Alapvetően, az *ahimsa* azt jelenti, amit mond: 'ne árts'. Ez nem jócselekedet, egyébként, hanem a fájdalomokozás abbahagyása, további szenvedés nem okozása. A másoknak való örömszerzés nem *ahimsa*.

K: Nem örömszerzésről beszélek, hanem hogy kész vagyok segíteni másokon.

M: Egyetlen segítség bír értékkel, a további segítség szükségletétől való megszabadítás. A megismételt segítség egyáltalán nem segítség. Ne beszélj mások megsegítéséről, hacsak nem tudod őket túlsegiteni a segítség minden szükségletén!

K: Hogyan lehet meghaladni a segítség szükségét? És tudja-e az ember segíteni a másikat, hogy ezt megtegye?

M: Amikor megértetted, hogy minden lény szenved a szétválasztottságban és elhatároltságban, és amikor képes és hajlandó leszel integráltan élni, egységben minden étellel, tiszta létként, akkor haladtad meg a segítség minden szükségét. Tanáccsal, példával, lényeddel segíthetsz másokon, legelső sorban. Nem adhatsz olyat, amid nincs, és nem lehet olyanod, ami nem te vagy. Csak azt adhatod, ami vagy - azt viszont korlátozás nélkül.

K: De igaz az, hogy minden létezés fájdalmas?

M: Mi egyéb oka lehet ennek az egyetemes élvezet keresésnek? A boldog ember keres-e boldogságot? Micsoda nyugtalanok az emberek, mennyire állandó mozgásban vannak! Szünetük miatt keresnek enyhülést az élvezetben. Bármiféle boldogságot csak az ismétlődő élvezet biztosításában tudnak elképzelni.

K: Ha az, ami vagyok, ahogy vagyok, a személy, akinek tartom magam, nem képes boldog lenni, akkor mit tehetek?

M: Csak abbahagyni tudod a létet - aminek az most lenni látszik. Semmi kegyetlen nincs abban, amit mondok. Könyörületesség rémálmából felébreszteni egy embert. Azért jöttél ide, mert szenvedsz, és én is csupán annyit mondok neked: ébredj fel, ismerd meg magad, légy önmagad! A szenvedés vége nem az élvezetben rejlik. Amikor felismered, hogy felette minden fájdalom és élvezet fölött álló vagy, közömbös és megtámadhatatlan, akkor vége a boldogság keresésének, és az abból, származó szomorúságnak is. Mert a fájdalom az élvezet felé mutat, és az élvezet fájdalomban végződik, kéréletlenül.

K: A végső állapotban nem lehetséges a boldogság?

M: Sem szomorúság. Csak szabadság. A boldogság függ ettől, vagy attól, és elveszíthető; a mindentől való szabadság semmitől sem függ, és nem veszíthető el. A szomorúságtól való szabadságnak nincs oka, és ezért nem elpusztítható. Valósítsd meg ezt a szabadságot!

K: Nem lehet, hogy múltam eredményeképpen születtem szenvedésre? Lehetséges egyáltalán a szabadság? Saját akaratomból születtem? Nem csak egy kreatúra vagyok?

M: Mi más a születés és a halál, ha nem tudatosságbeli események folyamának kezdete és vége? Amelyek az elkülönültség és korlátozottság ideája miatt szenvedésteljesek. A szenvedéstől való átmeneti enyhülést élvezetnek nevezzük - és légvárat építünk, a vég nélküli élvezetben reménykedve, amelyet elneveztünk boldogságnak. Mindez félreértés, és téves használat. Ébredj fel, lépj túl, élj igazán!

K: Tudásom korlátozott, erőm jelentéktelen.

M: A lét a forrása mindkettőnek. Az Én fölötté áll mind a tudásnak, mind az erőnek. Az észlelhető az elmében van. Az Én természete tiszta éberség, tiszta tanúság, jelenléttől, illetve tudás vagy szeretet hiányától érintetlen. Lásd be, hogy lényed ezen születésnek és halálnak alávetett testen kívül van, és minden problémád megoldódik! Születés és halál azért létezik, mert hiszel születésedben és halálobban. Józanítsd ki magad, és légy szabad! Te nem személy vagy.

35. Belső éned a legnagyobb Guru

Kérdő: Mindenfelől azt hallom, hogy az önmegvalósítás előfeltétele a vágyaktól és hajlamoktól való szabadság. De én úgy látom, hogy e feltétel teljesítése lehetetlen. A tudatlanság vágyakat kelt, és a vágyak fenntartják a tudatlanságot. Ez egy valódi ördögi kör!

Maharaj: Nincsenek semmiféle feltételek, amelyeket teljesíteni kellene. Semmit nem kell tenni, semmit nem kell feladni. Csak figyelj, és tartsd észben, hogy akármit észlelsz, az nem te vagy, sem nem a tiéd! Az a tudatlanság terében van, de te nem vagy a tér, sem annak tartalma, de még az sem te vagy, aki tudatában van a térnek. Amiatt az elképzelésed miatt, hogy cselekedned kell, gabalyodsz bele az erőfeszítéseid eredményeibe - az indíték, a vágy, a sikertelenség, a frusztráció érzése -, amelyek visszahúznak. Egyszerűen csak figyelj mindent, ami történik, és tudd, hogy te azon túl vagy.

K: Ez azt jelenti, hogy tartózkodnom kell a cselekvéstől?

M: Nem vagy rá képes! Ami megy, annak mennie kell! Ha hirtelen megállnál, összetörnéd magad.

K: Ez a tudó és a tudott egyé válásának a tárgya?

M: Mindkettő idea az elmében, és az őket kifejező szavakban van. Nincs bennük én. Köztük, és felettük sincs. Mentális szinten hiába keresed. Hagyd abba a keresést, és meglátod - itt és most van -, az 'én vagyok' az, amit olyan jól ismersz. Csupán annyit kell tenned, hogy megszűnsz önmagadat a tudatosság terén belül lévőnek tartani. Hacsak alaposan át nem gondoltad már ezeket a témákat, egyszeri meghallgatását követően nem fogod megtenni. Felejtsd el a múlt tapasztalatait és vívmányait, állj ki meztelenül, kitéve magad az élet szelének és esőjének, és lesz egy esélyed.

K: Tartalmaz odaadást (*bhakti*) valahol a tanításod?

M: Amikor nem vagy egészséges, orvoshoz mész, aki közli veled a bajodat, és az ellenszert. Ha bizalmat érzel iránta, az egyszerűsíti a dolgokat: beveszed az orvosságot, betartod a diétát, és helyrejössz. De ha nem bízol benne, akkor vagy vállalod a rizikót, vagy megtanulod gyógykezeltetni magad. Mindegyik esetben a gyógyulási vágyad az, ami mozgat téged, nem az orvos. Bizalom nélkül nincs béke. Mindig hiszel valakinek - legyen az a mamád, vagy a feleséged. Az összes ember közül az Én ismerője, a megszabadult ember a legmegbízhatóbb. De a pusztán bizalom nem elég. Vágnod is szükséges. A szabadság vágya nélkül mi haszna van a bizonyosságnak, hogy megszerezheted a szabadságot? Vágy és bizonyosság együtt kell járjanak. Minél erősebb a vágyad, annál könnyebben jön a segítség. A legnagyobb Guru is tehetetlen, amíg a tanítvány nem lelkesedik a tanulásért. Lelekedés és komolyság létfontosságúak. A bizonyosság meg fog jönni a tapasztalattal. Légy odaadó a célod iránt - és az odaadás az iránt, aki vezetni tud téged, be fog következni. Ha vágyad és bizonyosságod erősek, akkor működni fognak, és elvisznek célodhoz, mert nem lesz okod késlekedni habozás és megalkuvás miatt. A legnagyobb Guru a belső Én. Valójában ő a legfelsőbb tanító. Egyedül ő tud téged a célodba juttatni, és egyedül ő vár az út végén. Bíz benne, és nem lesz szükséged külső Gurura! De ismétlem, erősen vágnod kell megtalálni őt, és ne tégy semmi olyat, ami akadályokat és késedelmeskedést eredményezne! És ne pazarolj energiát és időt megbánásokra! Tanulj a hibáidból, és ne ismételd meg azokat!

K: Megengeded, hogy feltegyek egy személyes kérdést?

M: Igen, csak tessék!

K: Úgy látom, antilop bőrön ülsz. Hogy egyeztethető ez össze az erőszakmentességgel?

M: Egész életemben cigarettát készítettem, segítve, hogy az emberek tönkretegyék az egészségüket. És a kapummal szemben a helyhatóság felállított egy nyilvános illemhelyet, ami tönkreteszti az én egészségemet. Ebben az erőszakos világban hogyan tarthatna távolságot az ember az erőszak egyik vagy másik fajtájától?

K: Biztos vagyok benne, hogy minden elkerülhető erőszakot el kell kerülni. És Indiában mégis minden szent embernek van tigris, oroszlán, leopárd vagy antilop bőre, amin ül.

M: Talán, mert nem álltak rendelkezésre műanyagok az ősi időkben, és a bőr volt a legalkalmasabb, hogy távol tartsa a nedvességet. A reuma nem kellemes, még egy szentnek sem. Így alakulhatott ki a hagyomány, hogy a hosszú meditációkhoz bőrre van szükség. Ahogy a templomi dobokon is bőr van, úgy van antilop bőr a *Yoginál* is. Nemigen figyelünk erre.

K: De az állatot meg kellett ölni.

M: Soha nem hallottam, hogy egy *Yogi* megölt volna egy tigrist a bőréért. A gyilkosok nem *Yogik*, és a *Yogik* nem gyilkosok.

K: Nem kellene helytelenítésetet kifejezned, visszautasítva, hogy egy bőrön ülj?

M: Micsoda ötlet! Én az egész univerzumot helytelenítem, miért szorítkozzak egy bőrre?

K: Mi baj az univerzummal?

M: Éned elfelejtése a legnagyobb kártétel; az összes szerencsétlenség ebből következik. Ügyelj a legfontosabbra, a kicsiny majd gondoskodik magáról. Ne takarítsd fel a sötét szobát! Először nyiss ablakot! A fény beeresztése mindent könnyűvé tesz. Várjunk tehát mások jobbításával, amíg meg nem láttuk magunkat olyannak, amilyenek vagyunk - és meg nem változtunk. Nem szükséges a végtelen kérdegetésben való körbe-körbe forgás; találj meg önmagad, és minden a valódi helyére kerül!

K: A forráshoz való visszatérés vágya nagyon ritka. Természetes dolog ez egyáltalán?

M: A kezdetkor a kiáramlás természetes, a beáramlás pedig - a végén. De valójában a kettő egy, épp úgy, mint ahogy a ki és belégzés egyik.

K: Nem egyik-e, ugyanilyen módon, a test és a test lakója?

M: Idő- és térbeli események - születés és halál, ok és okozat - tekinthetők egynek; de a test és a testet öltött a valóságnak nem ugyanazon fokozatai. A test időben és térben létezik, mulandó és korlátozott, míg a lakó időtlen és határtalan, örök és mindent átható. A kettő azonosítása súlyos hiba, és végtelen szenvedésnek az okozója. Lehet az elméről és a testről úgy beszélni, mint amelyek egyikek, de a testelme nem képezi valóság alapját.

K: Akárki is legyen ő, a lakó vezéreli a testet, és következésképpen felelős érte.

M: Az univerzális erő az, amely vezérel, és felelős.

K: És akkor csinálhatok, ami nekem tetszik, és tulajdonítsam a hibát valamilyen univerzális erőnek? Milyen könnyű!

M: Igen, nagyon könnyű! Csak ismerd fel az Egy Mozgatót minden mögött, ami mozog, és hagyj mindent Őrá! Ha nem hezitálsz, és nem csalsz, ez a legrövidebb út a valósághoz. Légy vágy és félelem nélküli, elhagyva mindenféle vezérést, és minden felelősséget!

K: Micsoda örület!

M: Igen, isteni örület. Mi baj van a személyes vezérlés, és a személyes felelősség illúziója elengedésével? Mindkettő csak az elmében van. Természetesen, amíg azt képzeled, hogy te vezérelsz, felelősnek is képzeled magadat. Az egyik maga után vonja a másikat.

K: Hogyan lehet az univerzális felelős az egyediért?

M: A Földön minden élet a naptól függ. Mégsem tesszük felelőssé a napot mindenért, ami megtörténik, habár az a végső ok. A fény okozza a virág színeit, de sohasem vezérli, s nem is felelős érte közvetlenül. Lehetővé teszi azt, ez minden.

K: Amit nem szeretek ebben az egészben, az a valamilyen univerzális erőhöz való menekülés.

M: Nem hibáztathatod a tényeket!

K: Kinek a tényeit? A tiédet vagy az enyémet?

M: A tiédet. Az én tényeim nem tudod tagadni, mert nem ismered őket. Ha ismernéd őket, nem tagadnád. Ebben rejlik a probléma. A te képzelődéseidet tényeknek tartod, és az én tényeimet képzelődésnek. Én teljes bizonyossággal tudom, hogy minden egy. A különbségek nem választanak el. Vagy semmiért nem vagy felelős, vagy mindenért. Azt képzelni, hogy te vezérelsz egy testet, és felelős vagy érte, csupán a test-elme aberrációja.

K: Mégis, korlátozott vagy a tested által.

M: Csak a testtel kapcsolatos dolgokban. Ezzel én nem törődöm. Olyan ez, mint elszünni az évszakokat. Az évszakok jönnek és mennek - alig vannak rájuk hatással. Ugyanilyen módon jön és megy a test-elme - az élet örökké keresi az új megnyilvánulásokat.

K: Amíg nem rakod a gonosz minden terhét Istenre, elégedett vagyok. Lehet, hogy van Isten, már amennyire tudom, de számomra ő az emberi elme által kivetített koncepció. Lehet, hogy ő realitás számodra, de számomra a társadalom sokkal valóságosabb, mint Isten, mert én mindkettőnek teremtménye és rabja vagyok. A te értékeid a bölcsesség és a könyörület; a társadalomé az értelmes önzés. Én olyan világban élek, amely teljesen más, mint a tied.

M: Senki nem kényszerít.

K: Téged senki nem kényszerít, de engem igen. Az én világom egy gonosz világ, tele könnyekkel, küszködéssel és fájdalommal. Az intellektualista félremagyarázás, az olyan teóriák kifejlesztésével karöltve, mint evolúció és *karma*, csupán sértéssel tetézi az igazságtalanságot. Egy gonosz világnak az Istene kegyetlen Isten.

M: Te vagy az istene a te világodnak, és te vagy az ostoba, és kegyetlen is. Legyen Isten koncepció - a te saját teremtményed. Derítsd ki, hogy ki vagy, hogyan jöttél a világra, igazságra, jóságra és szépségre sóvárogva, egy gonoszszággal tele világban! Milyen haszonnal jár, ha akár Isten mellett, akár ellene érvelsz? Amikor éppen hogy azt nem tudod, hogy kicsoda Isten, és hogy mi az, amiről ; beszélsz. Az Isten, amely félelemből és reményből született, vágy és képzelet által formált, nem lehet azonos azzal az Erővel, Amely az univerzum Elméje és Szíve.

K: Elfogadom, hogy az a világ, amelyben élek, és az az Isten, akiben hiszek a képzelet szülőitei. De milyen módon lettek a képzelet által létrehozva? Miért találok ki egy ennyire szenvedéssel teli világot, és egy ennyire közönyös Istent? Mi bajom, hogy ilyen kegyetlenül meg kell magam gyötörnem? A megvilágosodott ember jön, és azt mondja nekem: 'ez csak egy álom, vess neki véget', de nem ő maga is az álom része? Úgy látom, csapdába kerültem, és nem látok kiutat. Te azt mondod, szabad vagy. Mitől szabadultál meg? Az Isten szerelmére, ne szavakkal traktálj, világosíts meg, segíts fölébrednem, mivel te vagy az, aki hánykolódnál látsz engem álomban!

M: Amikor azt mondom, szabad vagyok, pusztán tényt állapítok meg. Ha te felnőtt vagy, akkor mentes vagy a gyermekségtől. Én mentes vagyok minden leírástól és azonosulástól. Bármit hallasz, vagy látsz, én nem vagyok az. Mentés vagyok attól, hogy észlelés, vagy fogalom lennék.

K: De hát tested van, és függesz tőle.

M: Ismét azt feltételezed, hogy egyedül a te nézőpontod korrekt. Megismétlem: Nem voltam, nem vagyok, és nem leszek test. Számomra ez tény. Én is abban az illúzióban éltem, hogy születtem, de ; Gurum felismertette velem a születés és halál pusztá idea mivoltát - a születés csupán egy idea: 'testem van'. És a halál - 'elvesztettem a testemet'.

Most, mikor tudom, hogy én nem vagyok test, a test akár ott van, akár nem - mi a különbség? A testelme olyan, mint egy szoba. Itt van, de nekem nem kell állandóan benne élnem.

K: De mégis, a test létezik, és te gondot viselsz rá.

M: A testet létrehozó erő visel rá gondot.

K: Szintről szintre ugrálunk, mindvégig.

M: Két szintje van a szemléletnek - a fizikai - ami tényeké, és a mentális - ami az ideáké. Én mindkettőn túl vagyok. Sem a tényeid, sem az ideáid nem az enyéim. Amit én látok, az túl van ezeken. Gyere át az én oldalamra, és lásd, amit én!

K: Amit mondani akarok, az nagyon egyszerű. Amíg azt hiszem: 'a test vagyok', nem mondhatom azt, hogy: 'Isten gondját fogja viselni a testemnek'. Nem fogja. Hagyni fog, hogy éhezsek, megbetegedjek és meghaljak.

M: Mi egyebet vársz egy pusztá testtől? Miért vagy olyan nyugtalan miatta? Mert azt gondolod, hogy a test vagy, azt akarod, hogy elpusztíthatatlan legyen. Alkalmas praktikákkal jelentősen meghosszabbíthatod az életét, de milyen hasznot érhetsz el?

K: Jobb, ha hosszú ideig, és egészségesen élünk. Esélyt ad, hogy kiküszöbölhessük a gyermek- és ifjúkor hibáit, a felnőttkor frusztrációit, az öregkor szenvedéseit és gyengeelméjűségét.

M: Hogyne, élj tovább! De nem te vagy a mester. Képes vagy meghatározni a születésed és a halálod napját? Nem ugyanazt a nyelvet beszéljük. A tiéd a látszateltetés beszéde, amelyben minden vélekedésektől és feltevésektől függ. Olyan dolgokról beszélsz nagy magabiztossággal, amiben nem vagy bizonyos.

K: Éppen emiatt vagyok itt.

M: Még nem vagy itt. Én vagyok itt. Hívlak, gyere be! De te nem jössz. Tőlem akarod, hogy az életedet éljem, az utadat érezzem, a nyelvedet használjam. Nem tudom, és ez nem is segítene rajtad. Neked kell hozzám jönnöd! Szavaid az elme szavai, és az elme összezavar, és torzít. Ezért kell az abszolútnak túllépnie a szavakon, és neked átjönnöd az én oldalamra!

K: Vigyél át!

M: Csinálok, de te ellenállsz. Realitást adsz a koncepcióknak, miközben a koncepciók a valóság torzulásai. Hagyj fel minden fogalomalkotással, és maradj csendes, és figyelmes! Állj hozzá komolyan, és minden jóra fordul veled kapcsolatban!

36. Az ölés a gyilkosnak árt, nem a megöltnek

Kérdező: Évezredekkel ezelőtt élt egy ember, és meghalt. Identitása (*antahkarana*) ismét megjelent, egy új testben. Miért nem emlékszik előző életére? És ha igen, tudatossá tehető az emlékezet?

Maharaj: Honnan tudod, hogy ugyanaz a személy jelent meg újra, egy új testben? Egy új test jelenthet egy teljesen új személyt is.

K: Képzeld el, hogy itt van egy bödön ghee! (Indiai tisztított vaj.) Ha a bödön eltörik, a ghee megmarad, és áttehető egy másik bödönbe. A régi bödönnek is volt a saját illata, az újnak is megvan a sajátja. A ghee magán hordozza az illatokat, bödönről bödönre. Ugyanígy megy át személyes identitás is testből testbe.

M: Rendben! Amikor teste van, akkor a személyt befolyásolják a test sajátosságai. Test nélkül a szintiszta identitásunk az 'én vagyok' érzetében van. De amikor egy új testben új életre ébredsz, hol vannak a régebben tapasztaltak?

K: Minden test a saját világát tapasztalja.

M: A jelenlegi testben a régi test - ez pusztán idea, vagy emlék?

K: Természetesen idea. Hogy emlékezhetne az agy arra emlékezni, amit nem tapasztalt?

M: Megválaszoltad a saját kérdésedet. Miért játszol ideákkal? Elégedj meg azzal, amiben biztos vagy. És az egyetlen dolog, amiben biztos lehetsz az 'én vagyok'. Maradj benne, és utasíts el minden mást! Ez a *Yoga*.

K: Csupán verbálisan tudom elutasítani. A legjobb esetben is csak emlékezetből ismételve a formulát: 'ez nem én vagyok, ez nem az enyém. Én túl vagyok mindezen.'

M: Rendben. Előbb verbálisan, majd mentálisan és emocionálisan, majd cselekvésben. Irányítsd figyelmedet a bensődben lévő valóságra, és az napvilágra fog kerülni. Ez olyan, mint amikor a tejszínből vajot köpülsz. Ha helyesen és kitartóan csinálsz, az eredménynek biztosan be kell következnie!

K: Hogy lehet abszolút eredménye egy folyamatnak?

M: Igazad van, a relatív nem végződik az abszolútban. De a relatív korlátozhatja az abszolútot, mint ahogy a tejszín nem-köpülése is akadályozhatja a vaj kiválását. A valóság hozza létre az ösztönzést; a belső sarkallja a külsőt, és a külső válasza az érdeklődés és erőfeszítés. De végső soron nincs sem belső, sem külső; a teremtő, a teremtett, a tapasztaló és a tapasztalat, a test és a testet öltött mindegyike a tudatosság fényével azonos. Ragadd meg az erőt, amely mindezt kivetíti, és problémáid véget fognak érni!

K: Mi ez a kivetítő erő?

M: A vágy által ösztönzött képzelet.

K: Tudom, de nincs hatalmam fölötte.

M: Ez egy másik olyan illúzió, amely a kínzó vágy eredményeként született.

K: Mi a probléma a céltudatos cselekvéssel?

M: Ez nem erre vonatkozik. Ebben a vonatkozásban nem játszik szerepet sem szándék, sem cselekedet. A tennivaló mindössze hallgatni, észben tartani, elmélkedni. Hasonlóan az evéshez. Mindössze harapni, rágni és nyelni van lehetőséged. Minden más tudattalan és automatikus. Hallgass, emlékezz, érts - az elme cselekvő, és állapot is egyúttal.

Az elme születik, és születik újjá, nem te. Minden az elmében van, és te nem az elme vagy. Az elme teremti a világot és csodálatos változatosságának összességét. Mint egy jó játékban, ahol mindenféle karakterek és szituációk állnak rendelkezésedre, éppen úgy van szükséged egy kicsire mindenből, hogy csinálj egy világot.

K: Senki nem szenved, mikor játszik.

M: Hacsak nem azonosítja magát veled. Ne azonosítsd magad a világgal, és nem fogsz szenvedni!

K: Mások fognak.

M: Természetesen, akkor tökéletesítsd a világot! Ha hiszel Istenben, dolgozz együtt Vele! Ha nem, akkor azonosulj vele! Vagy lásd a világot játéknak, vagy dolgozz rajta minden képességeddel. Vagy mindkettő.

K: Mit gondolsz a haldokló ember identitásáról? Mi történik vele, a halála után? Egyetértesz-e azzal, hogy egy másik testben folytatja?

M: Folytatja is, és nem is. Teljesen attól függ, hogyan nézzük. Mi az identitás, végül is? Az emlékezet folytonossága? Tudsz identitásról beszélni emlékezet nélkül?

K: Igen, tudok. Lehetséges, hogy a gyermek nem ismeri a szüleit, az örökletes tulajdonságok mégis benne vannak.

M: Ki azonosítja azokat? Valaki az emlékezete révén megjegyzi és összehasonlítja. Nem látod, hogy mentális életednek az emlékezet a vontatókötele? És az identitás pusztán események időbeli és térbeli mintája. Változtasd meg a mintát, és megváltoztattad az embert!

K: A minta lényeges, és fontos. Saját értékkel bír. Ha azt mondd, hogy egy szövezi terv csupán színes fonalakból áll, azt veszíted el, ami a legfontosabb - a szépségét. Vagy, ha egy könyvet úgy írsz le, hogy azok csak papírok, amelyeken tintafoltok vannak, elveszíted a jelentést. Az identitás értékes, mert ez az egyéniségnek az alapja; az tesz bennünket egyedivé, és pótolhatatlanná. Az 'én vagyok' egyediséget sugall.

M: Igen, és nem. Identitás, individualitás, egyediség - ezek az elme legértékesebb aspektusai, de csak az elméé. Az 'én vagyok minden' egy olyan tapasztalat, ami szintén érvényes. Az egyedi és az univerzális elválaszthatatlanok. Ezek a névtelen két aspektusa, kívülről és belülről nézve. Sajnos, a szavak csak utalások valamire, de nem hordozzák azt. Próbáld meghaladni a szavakat!

K: Mi hal meg a halállal?

M: Az 'én vagyok a test' idea meghal, a tanúság nem.

K: A Jainák a tanúk sokféleségében hisznek, amelyek örökre elkülönültek.

M: Az ő hagyományuk sok kimagasló ember tapasztalatain alapulnak. Az egyetlen tanú számtalan testben tükrözi magát 'én vagyok'-ként. Amíg a testek, jóllehet szubtilis állapotban, fönmaradnak, az 'én vagyok' sokként jelenik meg. A testen túl csak az Egyetlen van.

K: Isten?

M: A teremtő egy személy, akinek a teste a világ. A Névtelen minden istenek fölött áll.

K: Sri Ramana Maharshi meghalt. Milyen különbséget jelent ez számára?

M: Semmilyen. Ami ő volt, most is az - az Abszolút Valóság.

K: De egy közönséges ember halála különbséggel jár.

M: Amit magáról gondol, hogy mi ő a halála előtt, az folytatódik a halála után. Az önképe tovább él.

K: A minap szó volt róla, hogy a *gnani* miért használ állatbőröket a meditációja során, stb. Engem nem sikerült meggyőzni. Mindent könnyen lehet igazolni a szokásokra és hagyományokra hivatkozva. Előfordul, hogy a szokások kegyetlenek, és a hagyományok erkölcstelenek. Megmagyaráztad, de nem bizonyítottad be.

M: Sohasem állt szándékomban azt mondani, hogy a önmegvalósításból törvénytelenység következik. A megszabadult ember módfelett törvénytisztelő. De az ő törvényei saját valódi énjének, nem pedig a társadalomnak a törvényei. Utóbbiakat betartja, vagy megszegi, megfelelően a körülményeknek és a szükségszerűségnek. De sohasem szeszélyes és fegyelmezetlen.

K: Nem tudom elfogadni a szokásra és habitusra alapozott igazolás.

M: A nehézség nézőpontjaink különbözőségében rejlik. Te a test-elme nézőpontjából beszélsz. Én viszont a tanúságéból. Alapvető különbség.

K: De a kegyetlenség akkor is kegyetlenség.

M: Senki nem kényszerít kegyetlenségre.

K: A másik ember kegyetlenségének a kihasználása megbízásból elkövetett kegyetlenség.

M: Ha közelről megvizsgálod az élet folyamatát, mindenütt kegyetlenséget találsz, mert az élet étellel táplálkozik. Ez ténykérdés, mégsem okoz benned büntudatot az, hogy élőlény vagy. Megszülettél egy kegyetlen életre, amelyet édesanyád végtelen szenvedése árán kaptál. Életed utolsó napjáig versenyzel ételért, ruházatért, fedélért, tested fenntartásáért, harcolsz annak szükségleteiért, biztonságban akarod tudni, a bizonytalanság és halál világában. Állati nézőpontból nem a megöletés a legrosszabb formája a halálnak; a betegségnél és aggkori szenilitásnál biztosan jobb. A kegyetlenség a motivációban áll, nem a tényben. Az ölés a gyilkosnak árt, nem a megöltnek.

K: Egyetérték; de akkor az embernek nem szabad elfogadnia a vadászok és hentesek szolgáltatásait!

M: Ki akarja, hogy elfogadd?

K: Te fogadod el.

M: Te vagy az, aki így látsz engem! Milyen gyors vagy a vádolásban, elmarasztalásban, ítélkezésben és végrehajtásban! Miért velem kezded, és nem saját magaddal?

K: Egy olyan embernek, mint te, példát kell mutatnia.

M: Kész vagy rá, hogy kövesd a példámat? Én meghaltam a világ számára, nem akarok semmit, még élni sem. Legyél, mint én, tegyél, mint én! Te az öltözékem és az ételem alapján ítélsz meg engem, míg én csak indító okaidat tekintem; ha te a testnek, r és az elmének hiszed magad, és ennek megfelelően cselekszel, akkor vétkes vagy a legnagyobb kegyetlenségben - kegyetlen vagy saját valódi lényeddel szemben. Ehhez képest a többi kegyetlenség nem számít.

K: Te menedéket találtál abban az állításban, hogy te nem a test vagy. De ellenőrzést gyakorolsz a test felett, és felelős vagy mindenért, amit az csinál. Ostobaság, örültség azt állítani, hogy a test teljesen autonóm!

M: Hútsd le magad! Én is ellenzem, hogy állatokat öljenek a húsupért vagy az irhájukért, de elutasítom, hogy ezt az első helyre soroljam. A vegetarianizmus jó ügy, de nem a legsürgősebb; az összes indítékot az az ember szolgálja a legjobban, aki visszatér saját forrásához.

K: Amikor Sri Ramanashramban voltam, úgy éreztem, hogy Bhagawan mindenütt ott volt, mindent betöltő, mindent észlelő módon.

M: Rendelkeztél hozzá a szükséges hittel. Akik igazán hisznek benne, mindenütt és állandóan látni fogják őt. Minden a hited szerint történik, és hited formája a vágy.

K: Az a hit, amely tebenned van, nem ugyancsak formája a vágynak?

M: Amikor azt mondom: 'én vagyok', nem egy különálló entitásra gondolok, annak magjaként egy testtel. A lét totalitására gondolok, a tudatosság óceánjára, a teljes univerzumára mindennek, ami van és tud. Semmire sem kell vágnom, mert én mindörökké teljes vagyok.

K: Meg tudod érintetni egy másik ember belső életét?

M: Én vagyok az ember.

K: Nem lényegi vagy szubsztanciális azonosságra gondolok, sem formabeli hasonlatosságra. Az elmébe és a szívbe, vagy más részbe való tényleges belépésre, és a személyes tapasztalataiban való részesülésre gondolok. Tudsz velem szenvedni és örvendezni, vagy pusztán megfigyelés és analógia alapján következtetsz arra, hogy mit érzek?

M: Minden létező bennem van. De letölteni az agyba egy másik agy tartalmát, speciális képzést igényel. Semmi olyan nincs, amit ne lehetne elérni képzéssel.

K: Nem vagyok a kivetítésed, s te sem vagy az enyém. Én saját jogon létezem, nem pusztán a te teremtményedként. Az imaginációnak és projekciónak ez a nyers filozófiája nem vonz engem. Megfosztasz engem minden realitástól. Ki a képe kinek? Te vagy az én képem, vagy én a tied. Vagy én egy kép vagyok a saját képemben! Nem, valami hibádzik valahol.

M: A szavak árulkodnak ürességükről. A valódi nem írható le, azt tapasztalni kell. Nem találok jobb szavakat arra, ami most vagyok. Amit mondok, képtelenségnek hangozhat. De amit a szavak megpróbálnak közvetíteni, az a legmagasabb igazság. Minden egy, akármennyire csúrnjuk-csavarjuk. És minden azért történt, hogy megörvendeztesse az egyetlen forrást, és minden vágy célját. Akit úgy ismerünk, hogy 'én vagyok'.

K: Fájdalom gyökere a vágó. A fájdalomtól való megszabadulás alapvető ösztön.

M: Mi a fájdalomnak a gyökere? A te tudatlanságod. Mi a vágynak a gyökere? A belső ösztön, hogy megtaláld önmagad. Minden teremtmény önmagáért fáradozik, és nem fog nyugodni, míg vissza nem tér hozzá.

K: Mikor tér vissza?

M: Visszatérhet, amikor csak akarod.

K: És a világ?

M: Magaddal viheted.

K: Várom kell a világ megsegítésével, amíg el nem érem a tökéletességet?

M: Hogyne, segítsd a világot! Nem fog sokat érni a segítséged, de az erőfeszítés a te növekedésedet segíteni fogja. Nincs benne semmi helytelen, ha segíteni próbálsz a világon.

K: Bizonyára voltak emberek, egyszerű emberek, akik nagymértékben segítettek.

M: Amikor eljön a világ megsegítésének az ideje, lesznek, akik meg fogják kapni az akaratot, a bölcsességet, és az erőt, hogy elindítsák a nagy változásokat.

37. A fájdalomon és élvezeten túl boldogság van

Maharaj: Fel kell ismerned előbb, hogy te vagy a bizonyítéka mindennek, önmagadat is beleértve! Senki nem tudja bizonyítani a te létezésedet, mert először az ő létezésének kell hitelesítenie teáltalad. Léted és önmagad ismerete senki másra nem tartozik. Tartsd emlékezetedben, hogy teljesen egyedül vagy! Nem jössz valahonnan, s nem tartasz valahová. Te az időtlen lét és éber-tudatosság vagy.

Kérdő: Van egy alapvető különbség közöttünk. Te ismered a valóságot, míg én csak az elmém működését ismerem. Ezért amit te mondasz az egy dolog, amit én hallok, az egy másik. Amit te mondasz, az igaz; amit én értek, az hamis, bár a szavak ugyanazok. Szakadék van közöttünk. Hogyan kell áthidalni a szakadékot?

M: Add fel az ideát, hogy az vagy, aminek gondolod magad, és el fog tűnni a szakadék. Azzal teremteted meg a szakadékot, hogy önmagadat elkülönültnek képzeted. Nem átkelned kell rajta! Csak ne hozd létre! Mindez te vagy, és a tiéd. Senki más nincs. Ez tény.

K: Milyen különös! Ugyanazon szavak neked / igazak, számomra hamisak. 'Nincs senki más.' Milyen kézenfekvő valótlanosság!

M: Legyenek igazak vagy valótlanok. A szavak nem számítanak. Ami számít az a magaddal kapcsolatos ideád, mert az korlátoz téged. Add fel!

K: Kora gyermekkoromtól azt tanultam, hogy úgy gondoljak önmagamra, mint aki nevére és formájára korlátozódik. Egyetlen ezzel ellenkező kijelentés nem fogja kitörölni a mentális megszokást. Szabályos agymosásra lenne szükség - ha van ilyen egyáltalán.

M: Nevezd agymosásnak, én Yogának nevezem -magasabb színvonalra helyezve ezzel a mentális bevésődéseket! Nem vagy kénytelen ugyanazokat a gondolatokat gondolni, újra és újra! Lépj tovább!

K: Könnyebb mondani, mint megtenni.

M: Ne gyerekeskedj! Könnyebb változni, mint szenvedni. Nőj ki a gyerekesességből, ez minden!

K: Az ilyen dolgokat nem megcsinálják. Ezek megtörténnek.

M: Minden történik, szakadatlanul, de neked készen kell állnod rá! A készenlét érettség. Nem látod a valóságot, mert elméd nem áll készen rá.

K: Ha a valóság az én valódi természetem, hogyan lehetek egyáltalán készületlen?

M: A készületlenség félelmet jelent. Félsz attól, ami vagy. A te sorsod az egész. De te attól félsz, hogy elveszíted az identitásodat. Ez gyerekesesség, ez a ragaszkodás a játékokhoz, a vágyaidhoz és félelmeidhez, nézeteidhez és ideáidhoz. Add fel mindet, és készen fogsz állni arra, hogy a valóság kijelentse önmagát. Ez az ön-kijelentés szavakkal úgy fejezhető ki legjobban, hogy: 'én vagyok'. Semmi más nem létezik. Ebben abszolút bizonyos lehetsz.

K: 'Én vagyok', természetesen, de 'én tudok' is. És tudom, hogy én ez és ez vagyok, a testnek a tulajdonosa, mindenféle kapcsolatban más tulajdonosokkal.

M: Ezt mind az emlékezet hozta át a *mostba*.

K: Csak abban lehetek biztos, ami most van. Múlt és jövő, emlékezet és képzelet mentális állapotok, de mindegyiküket ismerem, és ezek most vannak. Azt mondod, hagyjam el őket. Hogyan hagyhatná el bárki a *mostot*?

M: Szakadatlanul a jövő felé mozogsz, tetszik, vagy sem.

K: Én a *mostból* a *mostba* mozgok - egyáltalán nem mozgok. Minden más mozog - én nem.

M: Nem bánom! De az elméd mozog. A *mostban* mind a mozdítható, mind a nem mozdíthatatlan te vagy. Eddig a mozdíthatónak tekintetted magad, és nem vettél tudomást a nem mozdíthatóról. Fordítsd visszájára a gondolkodásodat! Hagyd figyelmen kívül a mozdíthatót, és rá fogsz ébredni, hogy a mindig jelen levő, változatlan realitás vagy, kifejezhetetlenül, de tömören, akár a kő.

K: Ha ez most van, miért nem vagyok tudatában?

M: Mert ragaszkodsz a gondolathoz, hogy nem vagy tudatában. Ereszd el ezt a gondolatot!

K: Ez nem tesz engem tudatossá.

M: Várj! Egyszerre akarsz lenni a fal mindkét oldalán. Megteheted, de el kell távolítanod a falat. Vagy ismerd fel, hogy a fal, és annak mindkét oldala egyetlen tér, amelyre nézve nem alkalmazhatók olyan ideák, mint 'itt' és 'ott'.

K: A hasonlatok semmit nem bizonyítanak. Egyetlen kifogásom a következő: miért nem látom, amit te látsz, szavaid miért nem hangoznak igaznak az elmében? Hadd tudjak ennyit, minden más várhat. Te bölcs vagy, én ostoba; te látsz, én nem. Hol és hogyan találom meg a bölcsességemet?

M: Ha butának ismered magad, akkor egyáltalán nem vagy buta!

K: Ahogy attól, hogy ismerem a betegségemet, nem leszek jobban, éppúgy attól, hogy ostobának ismerem magam, nem válok bölccsé.

M: Ahhoz, hogy betegség tudatod legyen, nem kell-e előbb egészségesnek lenned?

K: Ó, nem. Mondok egy hasonlatot. Ha születésemtől vak vagyok, és te közlöd, hogy megérintésük nélkül is ismered a dolgokat, míg nekem tapintanom kell a megismerésükhöz, akkor tudatában vagyok a vakságomnak anélkül is, hogy tudnám, mit jelent látni. Én hasonlóképpen tudom, hogy hiányában vagyok valaminek, amikor kijelentesz dolgokat, amelyeket én felfogni sem tudok. Te olyan csodálatos dolgokat mondasz nekem önmagamról; hogy hozzád hasonlóan örök vagyok, mindenütt jelenvaló, mindentudó, a legteljesebb módon boldog, teremtője, megőrzője és pusztítója mindennek, ami van, minden élet forrása, a lét központja, minden teremtmény ura és szerelmese. Azonosnak tekintesz engem a Végső Valósággal, minden létező forrásával és céljával. Csak pislogok, mert én a vágyak és félelmek egy parányi csomagjának ismerem magam, egy szenvedés buboréknak, a tudatosság egy múltó felvillanásának a sötétség óceánjában.

M: Mielőtt fájdalom volt, te voltál. Miután a fájdalom eltávozott, te megmaradsz. A fájdalom mulandó, te nem vagy az.

K: Sajnálom, de én nem látom, amit te látsz. Attól a naptól, hogy megszülettem, addig a napig, hogy meghalok, fájdalom és öröm szövik életem mintáját. Születésem előtti és halálom utáni létről semmit sem tudok. Nem tudlak sem elfogadni, sem cáfolni. Hallom, amit mondasz, de nem *tudom* azt.

M: Most tudatos vagy, ugye?

K: Kérek, ne kérdezz engem előttről és utánról! Csak azt tudom, hogy most mi van.

M: Nagyon jó! Tudatos vagy. Ragaszkodj hozzá! Vannak állapotok, amikor nem vagy tudatos. Nevezd azt tudattalan létnek!

K: Tudattalan lét?

M: Tudatosság és tudattalanság itt nem alkalmazhatók. Létezés a tudatosságban van, a lényeg független a tudatosságtól.

K: Üres az? Néma?

M: Miért komplikálsz? A lét áthatja és meghaladja a tudatosságot. Az objektív tudatosság része a tiszta tudatosságnak, nem haladja meg azt.

K: Hogy ismerted meg a tiszta lét állapotát, amely sem nem tudatos, sem nem tudattalan? Mindenféle tudásról csak tudatosság esetén lehet beszélni. Lehetséges olyan állapot, amelyben az elme felfüggesztett. A tudatosság ekkor tanúként jelenik meg?

M: A tanú csak regisztrálja az eseményeket. Az elme felfüggesztésekor még az 'én vagyok' érzése is szertefoszlik. Nincs 'én vagyok' az elme nélkül.

K: Elme nélkül azt jelenti, gondolatok nélkül. 'Én vagyok', mint a lecsöndesedő gondolat. 'Én vagyok', mint a fennmaradó létezés érzés.

M: Minden tapasztalat lecsöndesedik az elmével. Az elme nélkül nem lehet sem tapasztaló, sem tapasztalat.

K: A tanú nem marad fenn?

M: A tanú csupán regisztrálja a tapasztalat megjelenését vagy hiányát. Ez nem egy önmagától való tapasztalat, de tapasztalattá válik, amikor az 'én vagyok a tanú' gondolat megjelenik.

K: Csak azt tudom, hogy némelykor működik az elme, és némelykor leáll. Én a mentális csend tapasztalatát az elme lenyugodott állapotának nevezem.

M: Mindegy, minek nevezed csendnek, úrnak, vagy lenyugodott állapotnak, nem változtat a tényen, hogy a hármasság - tapasztaló, tapasztalás, tapasztalat -nem létezik. A tanúságban, éberségben öntudatosság, az ekként vagy akként való létezés érzése nem létezik. Azonosítatlan létező marad.

K: Olyan, mint a tudatlanság állapota?

M: Minden olyannak, ami kapcsolatban van valamivel, az ellentéte. De ott van minden ellentétek között, és azokon túl is. Se nem tudatosság, se nem tudatlanság, se nem a kettő közötti, se nem a kettőn túli. Önmagától való, nincs kapcsolatban semmivel, amelyet tapasztalatnak nevezhetünk, vagy annak hiányának.

K: Milyen különös! Úgy beszélsz róla, mintha tapasztalat lenne.

M: Amikor rá gondolok - tapasztalattá válik.

K: Mint a láthatatlan fény, amely, ha útjába kerül egy virág, színné válik?

M: Igen, mondhatjuk így. A színben van, de nem a szín.

K: Ugyanaz a régi *Nagardzsunai* négyszeres negáció: sem ez sem az, sem mindkettő, sem egyik sem. Kóvályog az eszem!

M: A zavarod abból az ideából származik, hogy a valóság egy tudatossági állapot, egy a sok közül. Hajlamos vagy azt mondani: 'Ez valós. Az nem valós. És ez részben valós, részben nem valós', mintha a valóság egy attribútum, vagy minőség lenne, amelynek különböző mértékei vannak.

K: Hadd fogalmazzak másképp! A tudatosság, tulajdonképpen, csak akkor válik problémává, ha fájdalmas. Az állandóan boldogságteli állapot nem szolgáltat rá okot, hogy kérdések merüljenek fel. Minden tudatosságot élvezet és szenvedés keverékének találunk. Miért?

M: Minden tudatosság korlátozott, és ezért fájdalomteli. A tudatosság gyökere a vágy, az elenálthatatlan tapasztalni vágyás.

K: Azt akarod mondani, hogy vágy nélkül nem létezhetne tudatosság? És mi az előnye a tudattalan létezésnek? Ha le kell mondanom az élvezetről a fájdalomtól való megszabadulás érdekében, jobb, ha megtartom mindkettőt.

M: A fájdalomon és az élvezeten túl boldogság van.

K: Mi haszna a tudattalan boldogságnak?

M: Az se nem tudatos, se nem tudattalan. Valódi.

K: Mi kifogásod a tudatossággal szemben?

M: Az, hogy teher. A test jelentése teher. Benyomások, vágyak, gondolatok - ezek mind terhek. Minden tudatosság a konfliktusé.

K: A valóságot tiszta létként, tiszta tudatosságként, végtelen boldogságként jellemzed. Mi köze ennek a fájdalomhoz?

M: A fájdalom és az élvezet történések, de az élvezet ára fájdalom, a fájdalom jutalma élvezet. Az életben is gyakran okoz élvezetet a fájdalom, és fájdalmat az élvezet. Annak tudása, hogy a fájdalom és az élvezet egyek, a béke.

K: Mindez kétség kívül nagyon érdekes, de nekem sokkal egyszerűbb a céloim. Több élvezetet akarok, és kevesebb fájdalmat az életemben. Mit kell tennem?

M: Amíg tudatosság van, addig lennie kell élvezetnek és fájdalomnak is. Az'én vagyok', a tudatosság természetéhez hozzátartozik, hogy azonosítja magát az ellentétekkel.

K: Akkor mi haszna számomra mindennek? Ez nem kielégítő számomra.

M: Ki vagy te, ki kielégítetlen?

K: Én vagyok, a szenvedő-élvező ember.

M: Fájdalom és élvezet egyaránt *ananda* (boldogság). Itt ülünk, egymással szemben, és azt mondom neked - az én saját közvetlen és változatlan tapasztalatom alapján -, hogy fájdalom és élvezet a boldogság óceánja hullámainak taréja és völgye. Lenn a mélységben van az abszolút teljesség!

K: Állandó a tapasztalatod?

M: Időtlen és változatlan.

K: Én csak az élvezet iránti vágyat, és a fájdalomtól való félelmet ismerem.

M: Ezt gondold önmagadról. Hagyd abba! Ha nem tudsz egyszerre mindentről leszokni, vedd szemügyre a megszokott gondolkodási módot, és lásd annak hamisságát! Az elme dolga, hogy kétségbe vonja a megszokottat. Amit az elme alkotott, azt az elmének kell lerombolnia! Vagy ismerd fel, hogy az elmén kívül nincsen vágy, és maradj kívül!

K: Öszintén szólva, nem hiszem, hogy mindennek ezt a magyarázatát az elme gyártotta. Az elme csupán egy eszköz, miként a szem is egy eszköz. Mondhatjuk-e, hogy az észlelés az teremtés? A világot az ablakon keresztül látom, nem pedig az ablakban. Minden, amit mondasz, jól összeáll, a közös alapok miatt, de nem tudom, hogy az alapok a valóságban vannak, vagy az elmében csupán. Én csak mentális képpel rendelkezem róla. Hogy mit jelent az a te számodra, azt nem tudom.

M: Amíg az elmében tartózkodsz, addig az elmében fogsz látni engem.

K: Mennyire alkalmatlanok a szavak a megértéshez!

M: Szavakon kívül mit kellene érteni? A megértés iránti igény félreértésből ered. Amit mondok az igaz, de neked csak egy teória. Honnan fogod tudni, hogy ez az igazság? Hallgass, emlékezz, mérlelj, vizualizálj, tapasztalj! Alkalmazd is napi életedben! Légy türelmes velem, legfőképpen légy türelmes önmagaddal, mert te vagy önmagad egyetlen akadálya! Az út önmagadon keresztül vezet önmagadon túlra. Amíg abban hiszel, hogy csak az egyén az, aki valódi, tudatos és boldog lehet, és elutasítod a nem-duális valóságot, mint valamiféle elképzelést, absztrakt koncepciót, addig úgy fogod látni, hogy szűkmarkúan koncepciókat és absztrakciókat osztogatok. De amint megérintetted a saját léteden belüli valóságot, úgy fogsz látni engem, mint aki a számodra legközelebb állót és legkedvesebbet írja le.

38. A spirituális gyakorlat újra és újra kijelentésre kerülő akarat

Kérdő: Azok a nyugatiak, akik néha látogatóba jönnek hozzád, egy különleges nehézséggel szembesülnek. A megszabadult ember, a megvalósult ember, az öntudatos, Istent ismerő, a világot meghaladó ember valódi fogalma ismeretlen számukra. Az ő keresztény kultúrájukban szentek vannak: a vallásos ember törvénytisztelő, Istenfélő, emberszerető, imádságos, némelykor elragadtatva arcra boruló, és néhány csoda által megerősített. A *gnani* valódi fogalma idegen a nyugati kultúra számára, kicsit egzotikus, és meglehetősen hihetetlen. Még ha el is fogadják a létezését, gyanakodva néznek rá, mint az öngerjesztett eufória esetére, amelyet különös pozitúrák és mentális attitűdök keltenek. Számukra a tudatosság új dimenziójának valódi fogalma valószínűtlennek, és kevéssé hihetőnek látszik. Az a lehetőség jelent számukra segítséget, hogy meghallgatják a *gnani* elbeszélésében saját s megvalósulási tapasztalatát, annak okait és kezdeteit, előrehaladását és megvalósulását, és annak tényleges gyakorlatát a napi életében. Lehet, hogy amit elmond, annak többsége különös, sőt, értelmetlen marad, mégis, meg fog maradni a realitásnak valamilyen érzése, az adott tapasztalat egy atmoszférája, amely szavakkal ki nem fejezhető, mégis nagyon reális, egy középpont, amelyből egy példás élet élhető.

Maharaj: Lehet, hogy a tapasztalat közölhetetlen. Tudja valaki kommunikálni a tapasztalatát?

K: Igen, ha az illető művész. A művészet lényege az érzések, a tapasztalatok kommunikálása.

M: A kommunikáció fogadásához befogadónak kell lenned.

K: Természetesen. Kell, hogy legyen egy vevő. De ha az adó nem sugároz, mi haszna van a vevőnek?

M: A *gnani* mindenkihez tartozik. Fáradhatatlanul és hiánytalanul adja önmagát bárkinek, aki eljön hozzá. Ha nem adó, akkor nem *gnani*. Bármije van, megosztja.

K: De meg tudja-e osztani azt, ami az ő lényege?

M: Úgy érted, másokat *gnanivá* tud-e tenni? Igen, és nem. Nem, mert a *gnanikat* nem csinálják, ők felismerik magukat, mint olyant, amikor visszatérnek a forrásukhoz, az ő valódi természetükhöz. Én nem tudlak azzá tenni, ami már vagy. Mindössze annyit tehetek, hogy beszélek neked általam bejárt útról, és arra ösztönözk, hogy te is tedd meg.

K: Ezzel nem kaptam választ a kérdésemre. Én a kritikus és szkeptikus nyugatira gondolok, akik a magasabb tudatossági állapotoknak még a lehetőségét is elutasítják. Mostanában a drogok rést ütöttek a hitetlenségén, de materialista szemléletükre ez nincs hatással. Akár drogokkal, akár drogok nélkül, a test marad az elsődleges tényező, és az elme másodlagos. Az elmén túl semmit sem látnak. Buddha óta az ön-megvalósítás állapotát negatív kifejezésekkel írják le, úgy, mint 'nem ez, nem az'. Szükséges ez? Nincs lehetséges megvilágítani, ha már nem leírható? Elismerem, hogy a verbális leírás nem működik olyan esetben, mikor a leírandó állapot szavakon túli. De hát, azért, szavakon belüli is. A költők művészei a kimondhatatlan szavakba öntésének.

M: Nincs hiány vallásos költőkben. Fordulj hozzájuk a kívánságoddal! Ami engem illet, az én tanításom egyszerű: bíz bennem egy ideig, és csináld, amit mondok neked! Ha kitartó vagy, úgy fogod találni, hogy hited elnyerte jutalmát.

K: És mi legyen azokkal az emberekkel, akik érdeklődnek, de nem tudnak hinni?

M: Ha el tudnának jönni hozzám, el tudnának jutni odáig, hogy higgyenek nekem. Amint hisznek nekem, követik tanácsomat, és felfedezik magukat.

K: Ez nem a tanításra vonatkozik, amit épp most kértem, hanem annak következményeire. Te mindkettővel rendelkezel. Készségesen beszélsz nekünk a tréningről, de amikor az eredményekhez érsz, nem osztod meg velünk. Vagy azt mondd, hogy a te állapotod túl van a szavakon, vagy azt, hogy nincs különbség; ahol mi különbséget látunk, ott te nem látsz semmit. Egyik esetben sem nyerünk semmiféle betekintést az állapotodba.

M: Hogyan láthatnál bele az én állapotomba, amikor a te sajátodba való beelátásnak is híján vagy? Ha a hiányzik belátást szolgáló tökéletes eszköz, nem fontos, hogy előbb megtaláljuk azt? Ez annak a vak embernek az esetéhez hasonló, aki festeni akar tanulni, mielőtt visszanyerné a látását. Meg akarod ismerni az állapotomat - de ismered-e a feleséged, vagy a szolgád állapotát?

K: Csupán tanácsot kérek.

M: Nos, nyomra vezettelek egy nagyon fontos esetben - amiben te látsz különbséget, én pedig nem. Részemről ez elegendő. Ha te azt gondold, hogy nem elegendő, csak ismételni tudom; ennyi elegendő. Gondold át alaposan, és látni fogod, amit én látok. Úgy látszik, te azonnali meglátást akarsz, elfelejtve, hogy az azonnalt mindig egy hosszú előkészítés előzi meg. A gyümölcs hirtelen pottyan le, de érése időt vesz igénybe. Tulajdonképpen, amikor azt mondom, higgy nekem, az is csak rövid idő, épp csak annyi, amennyi az elinduláshoz kell. Minél komolyabb vagy, annál rövidebb ideig van szükséged a hitre, mert a belém vetett hited hamarosan igazolást nyer. Azt akarod, hogy a megbízhatóságomat bizonyítsam! Hogyan tudnám, és miért tenném? Végül is, amit neked ajánlok, az a nyugati tudományban ma oly időszerű megismételhetőség megközelítése. Amikor egy tudós ismertet egy kísérletet, és annak az eredményét, többnyire hit alapon fogadod el az állításait, és megismétled a kísérletet, a leírásának megfelelően. Ha azonos, vagy hasonló eredményt kapsz, nem kell hinned többé; ettől kezdve a saját tapasztalatodnak hiszel. Ha bátor vagy, cselekszel, és a végén lényegében azonos eredményeket érsz el!

K: Az indiai elme kultúrája és neveltetése folytán kész a metafizikai tapasztalatokra. Egy indiai számára az olyan szavak, mint a 'Legfelsőbb Valóság közvetlen észlelése', értelemmel bírnak, és lényeg legmélyéről fakadó reakciót váltanak ki. Ugyanezek egy nyugatinak nem sokat jelentenek; még ha fel is idézi a saját keresztény változatát, az Isten parancsolataival és Krisztus rendelkezéseivel való összhangon túl nem gondolkozik. A valóság első kézből való ismerete nemcsak ambícióit haladja meg, hanem felfogását is. Azt mondták nekem indiaiak: 'Reménytelen. A nyugati nem fog, mert nem tud. Ne mondj nekik semmit önmegvalósításról; hadd éljen hasznos életet, és érdemlje ki, hogy újrászűlessen Indiában. Csak akkor lesz esélye.' Mások azt mondják: 'A valóság mindenki számára ugyanaz, de nem mindenki van ugyanúgy megáldva a képességgel, hogy megragadja azt. 'A képesség a vággyal fog megjönni, ami belenő az

odaadásba, és végül a totális önfelajánlásba. Az akadályokon becsületességgel, komolysággal és vas céltudatossággal való felülkerekedésre a nyugati embernek ugyanolyan esélye van, mint a keletinek. Mindössze az érdeklődés felébredésére van szükség.' Érdeklődésének felébresztéséhez meg kell győződnie annak előnyeiről!

M: Azt hiszed, van lehetőség átadni személyes tapasztalatot?

K: Nem tudom. Te beszélsz egységről, a látó és a látott azonosságáról. Ha minden egy, a kommunikációnak megvalósíthatónak kell lennie!

M: Ahhoz, hogy közvetlen tapasztalattal rendelkez egy országról, oda kell menned, és ott kell élned. Ne kérj lehetetlent! Egy ember spirituális győzelme kétségtelenül előnyös az emberiség számára, de ahhoz, hogy egy másik egyén számára előnyös legyen, szoros személyes kapcsolat szükséges. Egy ilyen kapcsolat nem véletlen, és nem formálhat jogot rá mindenki. Másfelől, a tudományos megközelítés mindenre alkalmas. 'Hidd el - próbáld ki - élvezd az eredményt'. Mi többre tartasz igényt? Minek az Igazságot vonakodó torkokon lenyomni? Nem tudom megtenni, semmiképp. Vevő nélkül mit tud csinálni az adó?

K: A művészet lényege, hogy a külső formát a belső tapasztalat közvetítésére használja. Természetesen, az embernek érzékenynek kell válnia a belsőre, mielőtt a külső jelentőségteljessé válhatna számára. Hogyan növelhető az érzékenység?

M: Akármelyik módszert próbálsz, ugyanoda vezet. Sokan vannak az adók; hol vannak a vevők?

K: Nem tudod megosztani a saját fogékonyságodat?

M: De igen, meg tudom osztani, de a megosztás kétirányú utca. Ketten kellene a megosztáshoz. Ki kész venni, amit én kész vagyok adni?

K: Azt mondd, egyek vagyunk. Ez nem elég?

M: Én egy vagyok veled. Te egy vagy velem? Ha igen, nem lennének kérdéseid. Ha nem, ha nem látod, amit én, mit tehetnék azon kívül, hogy megmutatom a módját, hogy tökéletesítsd a látásodat?

K: Amit nem tudsz adni, az nem a tulajdonod.

M: Nem formálok tulajdonjogot semmire. Amikor nincs 'én', akkor hol az 'enyém'? Ketten néznek egy fát. Egyikük látja a levelek között rejtőző gyümölcsöt, a másik pedig nem. Egyébként semmi különbség nincs kettőjük között. Aki lát, tudja, hogy egy kis figyelemmel a másik is látni fog, de a megosztás kérdése nem merül fel. Higgy nekem, nem vagyok szűkmarkú, aki eltagadja előled a valóság megosztását! Ellenkezőleg, teljesen a tiéd vagyok, egyél engem és igyál engem! De, miközben verbálisan ismételted, hogy: 'adj, adj', semmit nem fogadsz el, amit kínálok. Én egy rövid és könnyű utat mutatok neked, hogy képessé válj látni, amit én látok, de te belecsimpaszkodsz régi gondolkodásod, érzéseid és cselekedeteid megszokásaiba, és minden felelősséget rám hárítasz. Nincs semmim, amivel te nem rendelkeznél. Az önismeret nem egy felajánlható és elfogadható tulajdonság. Ez egy teljesen új dimenzió, ahol semmi nem adható, vagy vehető.

K: Legalább arról adj némi betekintést számunkra, hogy mi az elméd tartalma, miközben mindennapi életedet éled! Enni, inni, beszélni, aludni - milyen érzések ezek számodra?

M: Az élet közönséges dolgait éppen úgy tapasztalom, mint te. A különbség abban van, amit nem tapasztalok. Nem tapasztalok félelmet vagy kapzsiságot, gyűlöletet vagy haragot. Nem kérdezek semmit, nem utasítok el semmit, nem tartok meg semmit. Részemről e dolgokban nincs kompromisszum. Lehet, hogy ez a szembetűnő különbség köztünk. Én kompromisszum nélkül, hű vagyok magamhoz, míg te félsz a valóságtól.

K: Nyugati nézőpontból van valami zavaró a módszereidben. Teljesen egyedül ülni egy sarokban, és folyamatosan ismételni: 'én vagyok Isten, Isten vagyok', tiszta őrültségnek tűnik. Hogyan győzől meg egy nyugatit, hogy az ilyen gyakorlatok a legfelsőbb ésszerűséghez vezetnek?

M: Az, aki igényt támaszt rá, hogy Isten legyen, és az, aki kételkedik benne - mindketten rászédettek. Álomukban beszélnek.

K: Ha minden álom, mi a felébredés?

M: Hogyan lehetne az ébrenlét állapotát álomországi nyelven leírni? A szavak nem írnak le semmit, azok csak szimbólumok.

K: Megint ugyanazon ürügy, hogy a szavak nem tudják közvetíteni a valóságot.

M: Ha szavakat akarsz, adhatok néhány ősi szót, amelyeknek ereje van. Ismételd bármelyiket szakadatlanul; csodákat tudnak véghezvinni.

K: Komolyan beszélsz? Azt mondanád egy nyugatinak, hogy ismételgesse szüntelen az 'Om', 'Ram' vagy 'Hare Krishna' szavakat, habár tökéletesen híján van a megfelelő kulturális és vallási háttér alapján született hitnek, és meggyőződésnek? Ugyanazon szavak meggyőződés és odaadás nélküli, mechanikus ismétlése, el fog-e valaha érni bármit is?

M: Miért ne? Az ösztönzés, a rejtett motiváció az, ami számít, nem a forma amit felvesz. Akármit csinál, ha annak érdekében csinálja, hogy megtalálja saját valódi Énjét, bizonyosan elvezeti őt önmagához.

K: Nincs szükség az eszközök eredményességébe vetett hitre?

M: Semmi szükség olyan hitre, amely csak eredményeket vár el. Itt a cselekedet számít egyedül. Bármit teszel az igazság érdekében, az igazság felé visz. Csak légy komoly, és becsületes! A forma, amit felvesz, nemigen lényeges.

K: Akkor miért szükséges kifejezést adni az egyén vágyakozásának?

M: Nem szükséges. Semmit nem tenni ugyanilyen jó. A gondolatoktól és cselekedetektől hígítatlan, puszta vágyakozás, a tiszta, koncentrált vágyakozás, gyorsan célodba fog juttatni. Az igaz motívum a lényeges, nem a módszer.

K: Hihetetlen! Hogyan lehet hatékony egy unalmas, a kétségbeesés széléig sodró ismételtetés?

M: Valójában az unalommal és kétségbeeséssel, valamint a meggyőződés teljes hiányával dacoló ismétlés, vég nélküli küszködés, kitartás, és állhatatosság az igazán lényegesek. Ezek nem önmagukban fontosak, hanem a mögöttük lévő őszinteség a létfontosságú. Szükség van egy belülről jövő nyomásra, és egy kívülről jövő húzásra.

K: Az én kérdéseim jellemzően nyugatiak. Ott az emberek ok és okozat kifejezéseiben, eszközökben és célokban gondolkodnak. Nem látják, hogy milyen oksági kapcsolat lehet egy különleges szó, és az Abszolút Valóság között.

M: Semmilyen sincs. Van viszont kapcsolat a szó és annak jelentése között, a cselekedet és annak motivációja között. A spirituális gyakorlat újra és újra kijelentésre kerülő akarat. Akinek nincs meg hozzá a bátorsága, nem fogja elérni a valóságot, akkor sem, amikor az felkínálkozik. A félelemből született vonakodás az egyetlen akadály.

K: Mitől kellene félni?

M: Az ismeretlentől. A nem-léttől, a nem-tudástól, a nem-cselekvéstől. A túlnantól.

K: Azt akarod mondani, hogy miközben meg tudod osztani a megvalósítás módját, nem tudod megosztani a gyümölcsöket?

M: Természetesen meg tudom osztani a gyümölcsöket, és ezt teszem egész idő alatt. De az én nyelvem hangtalan nyelv. Tanulj meg hallgatni, és megérted!

K: Nem értem, hogyan lehet elkezdni meggyőződés nélkül.

M: Maradj velem egy darabig, vagy add át az elmédet annak, amit mondok és csinállok, és meggyőződésre fogsz ébredni!

K: Nem mindenkinek van meg a lehetősége a veled való találkozásra.

M: Találkozz saját éneddel! Légy együtt saját éneddel, hallgass rá, engedelmeskedj neki, gyöngéden szeresd, szüntelenül tartsd észben! Nincs szükséged más vezetőre. Amíg az igazság iránti ellenállhatatlan vágyad áthatja mindennapi életedet, minden rendben van veled. Éld anélkül az életedet, hogy bárkit bántanál! Az ártalmatlanság a legerősebb Yoga forma, és gyorsan el fog vinni a céloddhoz. Ez az, amit én *nisarga* yogának, a Természetes yogának nevezek. Ez a békében és harmóniában, barátságosságban és szeretetben élés művészete. Aminek a gyümölcse ok nélküli, és végtelen boldogság.

K: De azért, mindez előfeltételez valamennyi hitet.

M: Fordulj befelé, és vissza fogod nyerni önmagad hitét! Minden másban a bizalom a tapasztalattal jön.

K: Amikor azt mondja valaki, hogy tud valamit, amit én nem, jogomban áll megkérdezni: 'mit tudsz te, amit én nem?'

M: És ha azt mondja neked, hogy nem lehet szavakkal közölni?

K: Akkor gondosan megfigyelem őt, és megpróbálom kitalálni.

M: És pontosan ezt akarom, hogy tedd! Érdeklődj, figyelj, míg a kölcsönös megértés meg nem valósul! Ezután könnyű lesz a részesülés. Alapjában véve minden megvalósulás csupán részesülés. Belépsz egy tágabb tudatosságba, és részesülsz belőle. A belépéstől és a részesüléstől való vonakodás az egyetlen akadály. Sosem beszélek különbségekről, mert számomra ilyenek nem léteznek. Neked igen, így módodban áll, hogy megmutasd azokat nekem. Mindenesetre, mutasd meg a különbségeket! Ehhez meg kell, hogy érts engem, de azután soha többé nem fogsz különbségekről beszélni. Egy dolgot érts meg jól, és akkor megérkeztél! Ami meggátol a megismerésben, az nem a lehetőség hiánya, hanem annak a képességnek a hiánya, hogy a megértendő dologra fókuszáld az elmédet. Ha csupán elmédben tudnád tartani, amit nem tudsz, már ez feltárná számodra annak titkait. De ha felületes, és türelmetlen vagy, nem elég komoly, hogy figyelj és várj, akkor olyan vagy, mint a lehetetlent kívánó gyermek.

39. Semmi nem önmagától létezik

Kérdező: Téged hallgatva úgy látom, hogy nincs értelme kérdéseket feltenni. Akármilyen legyen a kérdés, te mindig visszajára fordítod, és ahhoz az alaptételhez jutunk vissza, hogy a saját magam gyártotta illúzióban élek, és a valóság nem kifejezhető szavakkal. A szavak csak a zűrzavart fokozzák, és az egyetlen bölcs út a csendes belső keresés.

Maharaj: Elvégre az elme hozza létre az illúziót, és az elme szabadítja meg magát tőle. A szavak súlyosabbá tehetik az illúziót, a szavak segíthetik az eloszlátásukat is. Semmi baj nincs ugyanazon igazság újra és újra ismétlésével, míg az valósággá nem válik. Az anyák munkája nem ér véget a gyermek megszületésével. Táplálja őt nap nap után, év év után, amíg szükséges. Az embereknek mindaddig hallaniuk kell a szavakat, míg a számukra elmondott tények hangosabbakká nem válnak, mint a szavak.

K: Tehát gyermekek vagyunk, akiket szavakkal kell etetni?

M: Amíg jelentőséget tulajdonítasz a szavaknak, addig gyermek vagy.

K: Rendben, akkor légy az anyám!

M: Hol volt a gyermek, mielőtt megszületett? Nem ! volt az anyjával? Azért születhetett meg, mert már az anyjával volt.

K: Az anya biztosan nem hordta a gyermekét, mikor még ő maga is gyermek volt.

M: Potenciális anya volt. Lépj túl az idő illúzióján!

K: Mindig ugyanaz a válasz. Mint egy óramű, amely ugyanazt az órát üti újra és újra.

M: Ezen nem lehet segíteni. Amint a nap a milliárdnyi harmatcseppben tükröződik, úgy ismétlődik vég nélkül az időtlen. Amikor azt ismétlgetem, hogy 'én vagyok, én vagyok', akkor csupán egy mindig jelenlévő ténytet jelentek ki újra és újra. Unod a szavaimat, mert nem látod mögöttük az élő igazságot. Teremts vele kapcsolatot, és meg fogod találni az értelmét a szavaknak és a csöndnek - egyaránt.

K: Azt mondd, hogy már a kislány anyja jövőbeni gyermekének. Potenciálisan - igen. Ténylegesen -nem.

M: A potenciálisból gondolkodás révén válik tényleges. A test és annak viszonyai az elmében léteznek.

K: És az elme mozgásban lévő tudatosság, és a ' tudatosság a kondicionált (*saguna*) aspektusa az Ének. A kondicionálatlan (*nirguna*) a másik aspektus, és az abszolút (*paramartha*) szakadékának a túloldalán fekszik.

M: Ez tökéletesen így van - szépen fogalmaztál.

K: De ezek pusztá szavak számomra. Hallani és ismételni őket nem elég, tapasztalni kell őket.

M: Semmi nem akadályoz, a külsőbe való belefeledkezésed gátol csupán, hogy a belsőre koncentrálj. Ezt nem lehet segíteni, *sadhanádat* nem ugorhatod át. El kell fordulnod a világtól, és befelé kell haladnod, amíg a belső és a külső össze nem olvad, és túl nem léphetsz a kondicionálatlan, legyen az belső, vagy külső.

K: A kondicionálatlan bizonyára a kondicionált elme egy ideája csupán. Nem önmagától létezik.

M: Önmagától semmi nem létezik. Minden feltételezi önmaga hiányát. Lenni annyi, mint megkülönböztethetőnek lenni, itt lenni és nem ott, most lenni és nem akkor, így lenni és nem másképpen. Mint ahogy a víz alakját az edény határozza meg, úgy determinálnak mindent a feltételek (gunák). Ahogy a víz víz marad, tekintet nélkül az edényre, ahogy a fény önmagával azonos marad, függetlenül a színtől, amit kifejez, úgy marad meg a valós valóságnak, függetlenül a feltételektől, amelyek között tükrözésre kerül. Miért csupán a tükörképet tartod a tudatosság fókuszában? Miért nem a valóságot magát?

K: A tudatosság önmaga is egy visszatükröződés. Hogyan hordozná a valóságot?

M: Tudni, hogy a tudatosság és annak tartalma csak visszatükröződések, amelyek változékonyak és mulandók, az a valóságra való fókuszálás. Annak a szükséges feltétele, hogy lásd a kötelet, annak az elutasítása, hogy kígyónak lásd a kötelet.

K: Csak szükséges, vagy elégséges is?

M: Az embernek tudnia is kell, hogy a kötél létezik, és kígyóhoz hasonlít. Hasonlóképpen, az embernek tudnia kell, hogy a valóság létezik, és hogy tanútudatosság természetű. Természetesen túl van a tanúságon, de a belelépéshez az embernek fel kell ismernie először a tiszta tudatosság állapotát. A feltételekről való tudomás indítja az embert a kondicionálatlan felé.

K: Megtapasztalható a kondicionálatlan?

M: A kondicionáltat kondicionálnak ismerni, ez minden, ami a kondicionálatlannal kapcsolatban mondható. A pozitív kifejezések utalások, és félrevezetések csupán.

K: Beszélhetünk-e a valóság tanúságáról?

M: Hogy tudnánk beszélni? Beszélni csak a valótlanról, az illuzórikusról, a mulandóról, a kondicionáltról tudunk. A túllépés felé csak a minden független létezéssel bíró dolog totális tagadásán keresztül haladhatunk. Minden dolog függ valamitől.

K: Mitől függenek?

M: A tudatosságtól. És a tudatosság a tanútól függ.

K: És a tanú a valóságtól függ?

M: A tanú a valóság visszatükröződése, annak minden tisztaságában. Az elme feltételének függvénye. Ahol tisztaság és elfogulatlanság uralkodik, ott létrejön a tanú-tudatosság. Éppen úgy, ahogy a tiszta és nyugodt víz felszínén megjelenik a hold képe. Vagy mint a napsugár, amely csillogásként jelenik meg a gyémánton.

K: Létezhet tudatosság a tanú nélkül?

M: A tanú nélkül tudatalansággá válik, csak élővé. A tanú benne rejlik a tudatosság minden állapotában, mint ahogy a fény is az összes színben. Nem létezhet tudomás tudó nélkül, és nem létezhet tudó az ő tanúja nélkül. Nem csak tudsz, hanem tudod is, hogy tudsz.

K: Ha a kondicionálatlan nem tapasztalható, mert minden tapasztalat kondicionált, akkor miért beszélünk róla egyáltalán?

M: A kondicionálatlan nélkül hogyan lehetne tudomásod a kondicionáltról? Kell lennie egy forrásnak, ahonnan mindkettő ered, egy alapnak, amelyen mindkettő áll. Az ön-megvalósítás elsősorban azt jelenti, hogy az ember tudja magáról, hogy kondicionált, valamint tudomása van arról, hogy a kondíciók azért végtelenül változatosak, mert végtelen a képességünk a kondicionáltságra, és a változatosság előidézésére. A kondicionált elme számára a kondicionálatlan úgy jelenik meg, mint totalitás, ugyanakkor mint mindennek a hiánya. Egyik sem tapasztalható közvetlenül, de ez nem teszi nem létezővé.

K: Ez nem egy érzés?

M: Az érzés is elmeállapot. Ahogy az egészséges test sem hívja fel magára a figyelmet, úgy a kondicionálatlan is mentes a tapasztalattól. Vegyük a halál tapasztalatát! Az átlagember fél a haláltól, mert fél a változástól. A *gnani* nem fél, mert az ő elméje már halott. Nem gondolja azt, hogy 'én élek'. Tudja, hogy 'élet van benne'. Nincs benne változás, és nincs benne halál. A halál mint idő- és térbeli változás jelenik meg. Ahol nincs sem idő, sem tér, ott hogyan lehetne halál? A *gnani* már halott a nevet és formát illetően. Hogyan érinthetné őt ezek elvesztése? Aki vonaton ül, az városról városra utazik, de aki leszállt a vonatról, az sehová sem megy, mert nem kötődik célhoz. Nem kell mennie sehová, nem kell tennie semmit, nem kell válnia semmivé. Azok, akik terveket készítenek, meg fognak születni, hogy azokat végrehajtsák. Akiknek nincs terveik, azoknak nem kell megszületniük.

K: Mi a célja a fájdalomnak és az élvezetnek?

M: Önálló létezők ezek, vagy csak az elmében léteznek?

K: Mindazonáltal léteznek. Hagyjuk az elmét!

M: A fájdalom és az élvezet kórtünetek csupán, rossz tudás és rossz érzés eredményei. Egy eredmény nem lehet önmaga célja!

K: Isten gazdaságában mindennek kell legyen célja!

M: Ismered Istent, hogy ilyen fesztelenül beszélsz róla? Mit jelent számodra Isten? Egy hangot, egy papírra vetett szót, egy ideát az elmében?

K: Az ő hatalma által születtem, és vagyok életben.

M: És szenvedsz, és meghalsz. Boldog vagy?

K: Lehet, hogy az én hibám, hogy szenvedek és meghalok. Örök életre lettem teremtve.

M: A jövő felé miért örök, és a múlt felé miért nem az? Aminek kezdete van, vége is kell, hogy legyen! Egyedül a kezdet nélküli végtelen.

K: Lehet, hogy Isten egy koncepció csupán, egy munka teória. Ámbár egy nagyon hasznos koncepció!

M: Ehhez mentesnek kellene lennie a belső ellentmondásoktól, de nem ez a helyzet. Miért nem az a munka teóriád, hogy te vagy saját teremtményed, és teremtőd? Legalább nem lenne egy külső Isten, akivel harcolni kell.

K: Ez a világ annyira gazdag és bonyolult - hogyan tudtam volna én megteremteni?

M: Ismered magad eléggé, hogy mit tudsz, és mit nem tudsz? Nem ismered a saját hatalmadat. Sohasem vizsgáldtál. Kezdd most magaddal!

K: Mindenki hisz Istenben.

M: Számomra te vagy saját Istened. De ha te másképp gondolod, gondold végig! Ha van Isten, akkor minden Istené, és minden a legjobban van. Mindent, ami jön, üdvözölj örömmel és hálás szívvel! És szeress minden teremtményt! Ez szintén Énedhez fog vezetni téged.

40. Csak az Én valóságos

Maharaj: A világ csupán egy show, csillogó és üres. Van, és még sincs. Addig van, amíg látni akarom, és részt akarok venni benne. Amikor beszüntetem a vele való törődést, szertefoszlik. Nincs semmilyen oka, és nem szolgál semmilyen célt. Csak megtörténik, amikor figyelmetlenek vagyunk. Pontosan olyannak mutatkozik, amilyennek kinéz, de nincs sem mélysége, sem jelentése. Csak a szemlélő valódi. Nevezzük őt úgy, hogy Én, vagy *Atma*. Az Én számára a világ csak egy színpompás show, amit amíg tart, addig élvezi, és amikor véget ér, elfelejti. Akármilyen történik a színpadon, ami miatt reszketés fogja el a rémülettől, vagy gurul a nevetéstől, mégis egész idő alatt tudatában van, hogy az csak egy show. Vágy és félelem nélkül élvezi azt, ahogyan megtörténik.

Kérdő: A világba belemerült személynek sokszínű élete van. Sír, nevet, szeret és gyűlöl, vágyakozik és fél, szenved, és örömet érez. A vágy- és félelem nélküli gnaninak milyen élete van? Nem cserbenhagyottság az ő közömbössége?

M: Nem olyan magányos az ő állapota. A tiszta, önmagától való, koncentrált boldogságot élvezi. Boldog, és tökéletesen tudatában van, hogy a boldogság az ő valódi természete, és hogy nincs szüksége semmire, s nem is törekszik semminek a megszerzésére. A boldogság követi őt, sokkal valóságosabb, mint a test, közelebb van, mint az elme maga. A te elképzelésed szerint ok nélkül nem lehetséges boldogság. Számomra a boldogság bármitől való függővé tétele a legteljesebb szenvedés. Az élvezetnek és a fájdalomnak oka van, míg az én saját állapotom teljesen ok nélküli, független, megtámadhatatlan.

K: Mint egy színdarab?

M: A darabot írták, rendezték és próbálták. A világ csak beárad a létbe a semmiből, és a semmibe tér vissza.

K: Nincs teremtő? Nem volt benne a világ *Brahma* elméjében, mielőtt megteremtette azt?

M: Mindaddig, amíg nem vagy az én állapotomban, lesznek Teremtőd, Megőrződ és Pusztítőd, de amint elérsz hozzám, csak az Ént fogod ismerni, és mindenben magadat fogod látni.

K: Mégiscsak funkcionálsz.

M: Amikor szédülsz, úgy látod, hogy forog körülötted a világ. Szándékok és megvalósítások, cselekedetek és célok ideájától megszállott vagy, ezért látszólagosan funkcionálónak látsz engem. Valójában pedig, csak szemlélődök. Bármilyen történik, a színpadon történik. Öröm, szomorúság, élet és halál, ezek mind valóságosak a kötöttségben lévő ember számára; az én számomra mindezek a show részei, éppúgy valótlanok, mint a maga show. Ugyanúgy észlelni vagyok képes a világot, mint te, de te benne lévőnek hiszed magad, én ellenben úgy látom, mint egy szivárványszínekben játszó cseppet a határtalan kiterjedésű tudatosságban.

K: Mindannyian megöregszünk. Az öregkor nem kellemes - mindenféle sajgások és fájdalmak, gyengeség, és a közelgő vég. Hogyan érzi magát egy *gnani* öreg emberként? Hogyan tekint belső énje saját szénilitására?

M: Ahogy öregszik, úgy lesz egyre jobban és jobban boldog és békés. Elvégre haza készül. Mint egy utazó, aki céljához közeledve összeszedi a csomagokat, sajnálat nélkül elhagyja a vonatot.

K: Itt valamilyen ellentmondás van, bizonyára. Azt hallottuk, hogy a *gnani* túl van minden változáson. Boldogsága nem növekszik, és nem csökken. Hogyan nőhetne a boldogsága azért mert öregszik, dacára testi gyengeségének, stb.?

M: Nincs semmiféle ellentmondás. A sors gombolyagja a végéhez közeledik - az elme boldog. A testi létezés köde oszlóban van - a test terhe napról napra csökken.

K: Tegyük fel, hogy a *gnani* megbetegszik. Elkapott valamilyen influenzát, összes ízülete fáj, és lánzol. Mi most az elméjének az állapota?

M: Minden benyomást tökéletes lelki nyugalommal szemlél. Nincs benne iránta sem vágy, sem elutasítás. Van, ahogy van, és a szerető elkülönültség mosolyával szemléli.

K: Lehet, hogy elkülönült a saját szenvedésétől, de azért az ott van.

M: Ott van, de nem számít. Bármilyen állapotban vagyok, azt úgy tekintem, mint az elme egy állapotát, amit úgy fogadok el, ahogy van.

K: A fájdalom az fájdalom. Mégiscsak átéled.

M: Aki tapasztalja a testet, tapasztalja annak fájdalmát és élvezetét. Én sem a test, sem a test tapasztalója nem vagyok.

K: Tegyük fel, hogy huszonöt éves vagy. Házasságod rendezett és működő, és házastársi kötelességeidben akadályoztatva vagy. Hogy éreznéd magad?

M: Épp ahogy most érzem magam. Te továbbra is azt bizonygatod, hogy a belső állapotomat külső események formálják. Ez éppen, hogy nem így van. Bármí történik, én ugyanaz maradok. A létem a tiszta tudatosságból gyökerezik, az intenzív fény szikrája. Ez a szikra, valódi természeténél fogva, képeket hoz létre és sugároz a térben, és eseményeket az időben - erőfeszítés nélkül, és spontán. Amíg az tudatosság csupán, addig nincsenek problémák. De amikor megszületik a megkülönböztető elme, és különbségeket hoz létre, élvezet és fájdalom keletkezik. Alváskor az elme hatályon kívül van, így a fájdalom és az élvezet is. A teremtés folyamata folytatódik, de nem kerül tudomásul vételre. Az elme a tudatosságnak egy formája, és a tudatosság az életnek egy aspektusa. Az élet hoz létre mindent, de a Legfelsőbb mindennek felett áll.

K: A Legfelsőbb a mester, és a tudatosság - a szolgája.

M: A mester a tudatosságban van, nem a felett. A tudatosság kifejezőmódjával a Legfelsőbb azonos mind a teremtéssel, mind a felbomlással, mind a konkrétizálással, mind az absztrakcióval, mind a fokálissal, mind az univerzálissal. Ugyanakkor egyikkel sem. A szavak nem érnek el odáig, sem az elme.

K: A *gnani* egy nagyon magányos lénynek tűnik, mint aki teljesen egyedül van.

M: Egyedül van, de ő minden. Még csak nem is lény. Ő minden lény létezése. De még az sem. A szavak itt alkalmatlanok. Ő az ami, a talaj, amiből minden kinő.

K: Nem félsz a haláltól?

M: Elmesélem, hogyan halt meg a Gurum Guruja. A bejelentés után, hogy életét hamarosan befejezi, abbahagyta az evést, anélkül, hogy napi életének gyakorlatán változtatott volna. A tizenegyedik napon, az imádkozás során erőteljesen énekelt és tapsolt, majd hirtelen meghalt. Csak így, két mozdulat között, mint amikor elfújnak egy gyertyát. Mindenki úgy hal meg, ahogy él. Nem félek a haláltól, mert nem félek az élettől. Boldog életet élek, és boldogan fogok meghalni. A megszületés a szenvedés, nem a halál. Minden attól függ, hogyan tekintesz rá.

K: Semmi látható jele az állapotodnak. Csak annyit tudok róla, amennyit elmondasz. Csupán egy nagyon érdekes öreg embert látok.

M: Te vagy az érdekes öregember, nem én! Én sohasem születtem. Hogyan öregedhetnék meg? Az, aminek számodra látszom, csak a te elmédben létezik. Nekem nincs közöm hozzá.

K: Még álomnak is nagyon szokatlan álom vagy.

M: Én egy olyan álom vagyok, amely felébreszthet téged. Látni fogod a bizonyítékát, mikor felébredsz.

K: Képzeld el, hogy hírt kapsz a halálomról. Valaki közli veled: 'ismered ezt-és-ezt? Meghalt.' Mi lenne a reakciód?

M: Nagyon boldog lennék, hogy hazaérteztél. Boldog vagyok, hogy látlak ez után az ostobaság után.

K: Milyen ostobaság után?

M: Hogy azt gondolod, hogy születted, és meg fogsz halni, hogy te egy elmét megjelenítő test vagy, és hasonló ostobaságok. Az én világomban senki nem születik és senki nem hal meg. Vannak, akik útnak indulnak, és visszajönnek, vannak, akik soha nem mennek el. Ami a különbség, hogy álom országokba utaznak, mindegyik a saját álmába merül. Csak a felébredés fontos. Elég csak az 'én vagyok'-ot valóságként tudni, és a szeretetet.

K: Az én álláspontom nem ennyire abszolút, ezért volt a kérdésem. Nyugtat szerte az emberek állandóan valami valóságosat keresnek. A tudományhoz fordulnak, amely sokat mond nekik az anyagról, keveset az elméről, és semmit sem a tudatosság természetéről, és céljáról. Számukra a valóság objektív, a közvetlen, vagy következtetés útján történő megfigyelhetőségen, és leírhatóságon kívül álló; a valóság szubjektív aspektusáról semmit sem tudnak. Rendkívül fontos lenne a tudásukra hozni, hogy a valóság a tudatosságnak az anyagtól és annak korlátaitól, torzulásaitól való függetlenségben keresendő. A legtöbb ember a világon alig tud arról, hogy a valóság a tudatosságban található, és ott tapasztalható. Nagyon fontosnak tűnik, hogy hallják a jó hírt valakitől, aki ténylegesen tapasztalattal bír. Ilyen tanúk mindig léteztek, és az ő tanúságuk rendkívül értékes.

M: Természetesen. Ha egyszer is hallottad az önmegvalósítás evangéliumát, soha nem felejtetted el. Miként a földbe került mag, várni fog a jó évszakra, kicsírázik, és hatalmas fává növekszik.

41. A tanúság attitűd kifejlődése

Kérdő: Mi a minden napi és -órás állapota a megvalósult embernek? Hogyan lát, hall, eszik, iszik, ébred és alszik, dolgozik és pihen? Mi a bizonyíték, hogy az ő állapota más, mint a mienk? Az úgynevezett megvalósult emberek verbális tanúságtételén kívül nincs módszer az állapotuk objektív módon való ellenőrzésére. Nincs semmilyen észlelhető különbség fiziológiai és idegrendszeri reakcióikban, anyagcseréjükben, vagy pszichoszomatikus struktúrájukban?

Maharaj: Lehet, hogy találsz különbségeket, lehet, hogy nem. Minden a megfigyelőképességedtől függ. Az objektív különbségek azonban kevésbé fontosak. Ami számít, az a szemléletmódjuk, attitűdjük, amely a totális elfogulatlanság, közömbösség, távol állás.

K: Nem érez egy *gnani* szomorúságot, amikor a gyermeke meghal, nem szenved ilyenkor?

M: Együtt szenved a szenvedőkkel. Az esemény maga kis jelentőséggel bír, de teljes részvételt érez a szenvedő lény iránt, legyen az élő, vagy holt, testben lévő, vagy azon kívüli. Tulajdonképpen a szeretet és együttérzés neki valóságos természete. Mindennel egy, ami él, és a szeretet azonos módon benne van minden cselekedetében.

K: Az emberek nagyon félnek a haláltól.

M: A *gnani* nem fél semmitől. De szánja azokat, akik félnek. Hiszen születni, élni és meghalni természetes dolgok. Félni nem az. Az eseményekre, természetesen, oda kell figyelni.

K: Képzeld el, hogy beteg vagy - magas láz, fájdalmak, reszketés. Az orvos szerint az állapotod súlyos, már csak néhány napod van. Mi lenne az első reakciód?

M: Nem lenne semmiféle reakcióm. Ahogy egy füstölő pálcika esetében természetes, hogy elég, úgy egy test esetén is természetes, hogy meghal. Valójában, ez a dolog nagyon kevésbé fontos. Ami számít az az, hogy sem a test, sem az elme nem én vagyok. *Én vagyok*.

K: A családod kétségbeesett lenne, persze. Mit mondanál nekik?

M: A szokásos szöveget: nem kell félni, az élet megy tovább, Isten megoltalmaz téged, hamarosan újra együtt leszünk, stb. De számomra ez az egész hühé értelmetlen, mert én nem az az entitás vagyok, amely élőnek képzelet magát, vagy halottnak. Én nem születtem, és nem meghalni sem tudok. Nincs emlékezni, vagy felejtetni valóm.

K: Mi a helyzet a haldoklóért mondott imádsággal?

M: Imádkozz a halottért, természetesen! Nagy örömet okozol nekik vele. Hízogató számukra. A *gnani* nem igényli az imádat. Ő maga a válasz az imádra.

K: Mi történik a *gnanival* a halála után?

M: A *gnani* már halott. Azt várod, hogy ismét meghaljon?

K: Bizonyára, a test megsemmisülése még egy *gnaninak* is fontos esemény.

M: Egy *gnani* számára nincsenek fontos események, kivéve, mikor eléri valaki a legmagasztosabb célt. Akkor csak a szíve örvendezik. Minden más tekintetben érintetlen marad. Az egész univerzum az ő teste, minden élet az ő élete. Ahogy a városi világítás esetén, ha az egyik égő kiég, az nincs hatással az egész hálózatra, ugyanígy egy testnek a halála sincs hatással az egészre.

K: Az egyén nem számít az egésznek, de az számít az egyénnek. Az egész az egy absztrakció, az egyén, a konkrét pedig valóság.

M: Ezt te mondd. Számomra ez csak a másik módon lehetséges - az egész a valóság, a rész megjelenik, és eltűnik. Az egyén születik és újraszületik, nevet és formát változtatva, a *gnani* a változó lehetőséget teremtő Változatlan Valóság. De ő nem adhatja meg számomra a meggyőződést. Annak a saját tapasztalásod alapján kell jönnie. Velem minden egy, minden azonos.

K: Bűn és erény ugyanazok?

M: Ezek mind ember alkotta értékek. Mik jelentenek számomra? Aminek boldogság a vége az erény, aminek szomorúság az bűn. Mindkettő az elme állapota. Nekem nincs elme Állapotom.

K: Olyanok vagyunk, mint a vakok, akik képtelenek megérteni, hogy mit jelent látni.

M: Fogalmazhatsz, ahogy akarsz.

K: A csend gyakorlata hatékony *sadhana*?

M: Amit a megvilágosodás érdekében teszel, legyen az bármi, közelebb visz. Amit a megvilágosodás emlékezete nélkül teszel, legyen az bármi, késleltet. De miért komplikálsz? Csak tudd, hogy fölötte és túl vagy minden dolognak és gondolatnak! Ami lenni akarsz, már az vagy. Csak tartsd észben!

K: Hallom, amit mondasz, de nem tudom elhinni.

M: Ugyanebben a helyzetben voltam én magam is. De megbíztam Gurumban, és ő bebizonyította az igazságot. Bízz bennem, ha tudsz! Tartsd észben, amit mondom neked: ne vágyj semmire, mert nem szenvedsz hiányt semmiben. Valójában a keresés akadályoz abban, hogy találj.

K: Nagyon közömbösnek látszol mindennel szemben.

M: Nem közömbös, hanem pártatlan vagyok. Nem részesítem előnyben az ént és az enyémet. Egy kosár föld és egy kosár gyémánt, egyaránt nemkívánatosak. Az élet és a halál azonosak számomra.

K: A pártatlanság közömbössé tesz.

M: Ellenkezőleg, valódi lényegem a részvét és a szeretet. Minden részrehajlástól mentesen, szabad vagyok szeretni.

K: Buddha mondta, hogy a megvilágosodás ideája rendkívül fontos. A legtöbb ember úgy éli le az életét, hogy még csak nem is tudja, hogy létezik olyan, hogy megvilágosodás, nemhogy az elérésére törekedne. Mihelyst tudomást szereznek róla, egy mag kerül elvetésre, amely halhatatlan. Ezért küldené *bhikusát*, hogy nyolc hónapon át szüntelenül imádkozzon, minden évben.

M: 'Az ember képes arra, hogy ételt, ruhát, fedelet, tudást, szeretet adjon, de a legnagyobb ajándék a megvilágosodás evangéliuma', szokta volt mondani a Gurum. Igazad van, a megvilágosodás a legfelsőbb jó. Amint rendelkezél vele, senki nem tudja azt elvenni tőled.

K: Ha nyugaton így beszélnél, az emberek örülnének tartanának.

M: Persze, azt tennék. A tudatlan számára minden örültség, amit nem ért. Hát aztán? Legyenek azok, amik. Én vagyok, ami vagyok, mert nem az én érdemem, és ők azok amik, mert nem az ő hibájuk. A Legfelsőbb Valóság megszámlálhatatlan módon nyilvánítja meg magát. Neveinek és formáinak száma végtelen. Ugyanabban az óceánban keletkezik minden, merül el minden, mindennek a forrása egy. Az okok és a következmények keresése csak az elme időtöltése. Ami *van*, szeretetreméltó. A szeretet nem eredmény, hanem a lét valódi alapja. Bárhová mész, létet, tudatosságot és szeretet találsz. Miért, és mi célból kedveznek?

K: Amikor ezek, és milliók élete természeti okok miatt kerül kioltásra (ahogy árvíz és földrengés idején), nem bánkódom. De amikor az egyik ember a másiknak a kezétől hal meg, az rendkívül elszomorít. Az elkerülhetetlennek megvan a maga méltósága, de a gyilkosság elkerülhető, ezért csúf és végképp borzalmas.

M: Történik minden, ahogy történik. A csapások, legyenek azok természetiek, vagy mesterségesek, megtörténnek, és nem kell rémületet érezni.

K: Hogyan létezhetne bármi, anélkül, hogy oka lenne?

M: Minden eseményben az egész univerzum tükröződik. A végső ok kinyomozhatatlan. Az okozatiság valójában csak egyfajta gondolkodási és beszéd mód. Nem tudjuk elképzelni, hogy valami önmagától keletkezzék. Ez azonban nem bizonyítja az okozatiság fennállását.

K: A természet értelem nélküli, ennél fogva felelőtlen. De az ember elmével rendelkezik. Az miért olyan romlott?

M: A romlottság oka szintén természetiek - öröklés, környezet, stb. Túl gyorsan ítélsz. Ne aggódj mások miatt! Foglalkozz saját elmédvel először! Amikor felismered, hogy elméd szintén a természet része, a dualitás megszűnik.

K: Valami olyan rejtély van ebben, aminek nem tudok a mélyére hatolni. Hogyan lehetne az elme a természet része?

M: Mivelhogya a természet az elmében van; az elme nélkül hogya lehetne természet?

K: Ha a természet az elmében van, és az elme az én sajátom, akkor rendelkeznem kellene a természet ellenőrzésének képességével, ami nem igazán fordul elő. Ellenőrzésemet meghaladó erők határozzák meg a viselkedésemet.

M: Fejleszd a tanúság attitűdjét, és látni fogod saját tapasztalatod alapján, hogya a pártatlanság elvezet az ellenőrzéshez. A tanúság állapota erővel teli, vele kapcsolatban semmi nem passzív.

42. A valóság nem fejeződhet ki

Kérdező: Észre vettem, hogya egy új én keletkezik bennem, amely független a régi éntől. És ezek valahogya együttműködnek. A régi én a maga szokásos módján működik; az új engedi, hadd legyen a régi, de nem azonosítja magát vele.

Maharaj: Mi a legfontosabb különbség a régi és az új én között?

K: A régi mindent definiálni akar, és meg akar magyarázni. Az dolgokat verbálisan akarja megfeleltetni egymásnak. Az új nem törődik verbális magyarázatokkal - elfogadja a dolgokat, ahogya azok vannak, és nem keres összefüggést az ismert dolgokkal.

M: Teljesen és állandóan tudatában hogya a szokásos és a spirituális közötti különbségnek? Hogya viselkedik az új én a régivel?

K: Az új csak szemléli a régit. Se nem barátságosan, se nem ellenségesen. Csak elfogadja a régi ént, mint ahogya minden mást is. Nem tagadja létét, de értékét és érvényességét nem fogadja el.

M: Az új a totális tagadása a réginek. A megengedő új valójában nem új. Csak a réginek egy új attitűdje. A valóban új teljesen kiirtja a régit. A kettő nem létezhet együtt. Önleépítő folyamatnak, a régi ideák és értékek elfogadása folytonos megtagadásának tapasztalod, hogya csupán egy kölcsönös toleranciáról van szó? Milyen a viszonyuk?

K: Nincsenek semmilyen kapcsolatban. Együtt léteznek.

M: Amikor régi és új énről beszélsz, kire gondolsz? Mivel a memóriában kontinuitás van a kettő között, mindegyik emlékszik a másikra, hogy beszélhetsz két énről?

K: Az egyik alá van rendelve a szokásoknak, a másik nem. Az egyik fogalmakat alkot, a másik minden ideától mentes.

M: Miért beszélsz két énről? A kötött és a kötetlen között nem létezhet kapcsolat. Együtműködésüknek a pusztá ténye bizonyítja alapvető egységüket. Csak egy én van - ami mindig *most* van. Amit a másik -régi vagy új - ének nevezel, az az egyetlen ének egy másik aspektusa. Egyetlen én van. Te vagy az az én, és neked vannak arról ideáid, hogy mi voltál, vagy leszel. De egy idea az nem az én. Éppen most, ahogy itt ülsz előttem, melyik én vagy? A régi vagy az új?

K: Küzdenek egymással.

M: Hogyan lehetne küzdelem létező és nem létező között? A küzdelem a régi sajátossága. Amikor az új megjelenik, a régi nincs többé. Nem beszélhetsz az újról, s ugyanakkor küzdelemről. Még az új énré törekvés erőfeszítése is a régié. Ahol küzdelem, , erőfeszítés, harc, törekvés, változás utáni vágyódás van, ott nincs jelen az új. Mennyire vagy mentes a konfliktusok létrehozásának és fenntartásának szokásos tendenciájától?

K: Nem tudom azt mondani, hogy most más ember vagyok. De új dolgokat fedeztem fel magamról, állapotokat, amelyek nem hasonlítanak az ezelőtt ismertekre, tehát érzésem szerint jogosan nevezem őket újnak.

M: A régi én a te saját éned. A hirtelen, és ok nélkül kicsírázó állapotot, amely nem viseli az én szennyét, nevezheted 'istennek'. Ami mag- és gyökér nélküli, ami nem csírázik, és nem növekszik, nem virágzik és nincs gyümölcse, ami hirtelen születik és teljes ragyogásában, rejtelmes és csodálatos módon, azt nevezheted 'istennek'. Ez teljesen váratlan, mégis szükségszerű, végtelenül ismerős, mégis a legmeglepőbb, minden remény fölött álló, mégis abszolút bizonyos. Mivel ok nélküli, ezért akadályoztatástól mentes. Egyetlen törvénynek engedelmeskedik csak, a szabadság törvényének. Semmi olyan, amelyet kontinuitás, sorrendiség, állapotok váltakozása jellemez, nem lehet valódi. A valóságban nincs fejlődés, az végleges, tökéletes, független.

K: Hogyan valósíthatom meg?

M: Semmit sem tehetsz a megvalósításáért, de el tudod kerülni, hogy akadályokat hozz létre. Figyeld elmédet, a létrejöttének, a működésének a módját! Elméd figyelése során énedet ismered fel a figyelőben. Amikor mozdulatlanágban tartózkodsz, figyelve csupán, énedet a figyelő mögötti fényként fedezed fel. A fényforrás sötét, ismeretlen a tudás forrása. Egyedül az a forrás. Menj vissza ahhoz a forráshoz, és időzz ott. A forrás nem a mennyben van, sem a mindent átható éterben. Isten minden, ami hatalmas és csodálatos; én semmi nem vagyok, nincs semmim, nem tudok tenni semmit. Mégis belőlem ered minden - én vagyok a forrás; én vagyok az eredet, a kezdet. Azt, amikor a valóság felrobban benned, nevezheted Isten megtapasztalásának. Vagy még inkább, ez a téged tapasztaló Isten. Isten akkor ismer téged, amikor te ismered magadat. A valóság nem egy folyamat eredménye, az egy robbanás. Kétségtelen, hogy az elmén túl van, de te mindössze annyit tehetsz, hogy elmédet jól megismered. Nem mintha az elme segítségével lehetne, de megismerésével elkerülheted, hogy megbénítson téged. Nagyon ébernek kell lenned, különben elárul téged! Ez olyan, mint tolvajt figyelni - nem azért, mert vársz valamit tőle, hanem mert nem akarod, hogy kifosszon. Hasonló módon szentelj teljes figyelmet az elmének, anélkül, hogy várnál tőle bármit! Vagy, egy másik példa. Ébren vagyunk és alszunk. A napi munka után alvás jön. Na most elalszom, vagy pedig - az alvó állapot jellemzőjeként - elnyom a figyelmetlenség? Más szóval - azért ébredünk fel, mert alszunk. Nem egy valóban felébredt állapotba ébredünk fel. Az éber állapotban a világ, a tudatlanság miatt megjelenik, és az embert éberálm állapotba viszi. Mind az alvás, mind az ébrenlét téves elnevezés. Mi csak álmodunk. Az igazi ébrenlétet, és az igazi alvást csak a *gnani* ismeri.

Álmodjuk azt, hogy ébren vagyunk, és álmodjuk azt, hogy alszunk. A három állapot csak az álom állapotának a változatai. Ha mindent álomként fogsz fel, az megszabadít. Amíg valóságnak tekinted az álmokat, a rabszolgájuk vagy. Azon elképzelés által, hogy X.Y.-ként születél, rabszolgája lettél az X.Y.-nak. A rabszolgaság lényege, hogy önmagadat egy múlttal és jövővel, történettel rendelkező folyamatnak képezed. Valójában nincs történetünk, nem vagyunk folyamat, nem fejlődünk, és nem is hanyatlunk; mindezt szintén lásd álomnak, és maradj rajta kívül!

K: Mi előnyöm származik abból, hogy téged hallgatlak?

M: Én visszahívlak magadhoz. Mindössze annyit kérek tőled, hogy tekints magadra, magad felé, magadba!

K: Milyen célból?

M: Élsz, érzel, gondolkodsz. Életed, érzéseid, gondolkodásod figyelésével megszabadítod magad tőlük, és meghaladod azokat. Személyiséged szertefoszlik, és csak a tanú marad. Azután haladd meg a tanút! Ne kérdezd, hogyan történik! Csak keress önmagadon belül!

K: Mi a különbség a személy és a tanú között?

M: Mindkettő tudatossági mód. Az egyikben vágysz és félsz, a másikban érzéketlen vagy élvezet és fájdalom iránt, és nem zavarnak események. Hagyd őket megjelenni és eltűnni!

K: Hogyan éri el az ember magasabb állapotot, a tiszta tanúság állapotát?

M: A tudatosság nem önmagától ragyog. A mögötte lévő fénytől ragyog. Látván a tudatosság álomszerű minőségét, keresd a fényt, amiben az megjelenik, amely létezését ad neki! Van a tudatosság tartalom, valamint a róla való tudomás.

K: Tudom, és tudom, hogy tudom.

M: Helyes, azzal a feltétellel, hogy a második tudás kondicionálatlan és időtlen. Felejtsd el a tudást, de emlékezz rá, hogy te a tudó vagy! Ne légy folyton a tapasztalataidba merülve! Emlékezz, hogy te a tapasztalat felett álló vagy, aki soha nem született, és halhatatlan! Az erre való emlékezésben felszínre fog emelkedni a tiszta tudás minősége, a kondicionálatlan éber-tudatosság fénye.

K: Melyik ponton ismeri meg az ember a valóságot?

M: A tapasztalás változás jellegű dolog, amely jön és eltávozik. A valóság nem valamiféle esemény, nem megtapasztalható. Nem észlelhető ugyanolyan módon, ahogy egy esemény észlelhető. Ha arra vársz, hogy majd egy esemény történik, hogy bekövetkezzék a valóság, akkor örökké várni fogsz, mert a valóság nem jön, és nem megy. Az egy észlelendő, nem pedig elvárható dolog. Nem készíthető elő, mint valami olyan, ami előre látható. Csak a valóság valódi vágya, és keresése jelenti a valóság mozgását, működését, cselekvését. Mindössze annyit tehetsz, hogy megérted a központi lényegét, hogy a valóság nem esemény, és nem történés, és bármi, ami történik, bármi, ami jön és megy, az nem valóság. Lásd az eseményt pusztá eseménynek, a mulandót mulandónak, a tapasztalatot pusztá tapasztalatnak, és mindent megtettél, amit megtehetsz. Ekkor sebezhető vagy a valóság által, nem leszel többé páncélba borítva vele szemben, mint amilyen akkor voltál, mikor a valóságot még eseményeknek és tapasztalatoknak tartottad. De amint megjelenik valamicske vonzalom vagy ellenszenv, a vetítívászon azonnal beszippann.

K: Azt akarod mondani, hogy a valóság inkább cselekvésben fejezi ki magát, mint tudásban? Vagy valamiféle érzés?

M: Sem cselekvés, sem érzés, sem gondolat nem fejezi ki a valóságot. Nem létezik olyan dolog, ami a valóságot kifejezné. Dualitást vezetsz be oda, ahol az nincs. Csak valóság *van*, semmi más nincs. Az ébrenlét, álom és alvás három állapota nem vagyok én, és nem vagyok bennük. Amikor meghalok, a világ azt mondja majd - 'Ó, Maharaj halott!' De számomra ezek tartalom nélküli szavak; nincs jelentésük. A Guru képe előtti imádkozáskor minden úgy zajlik, mintha felébredne, és megfürdene, és enne és pihenne, sétálna kicsit, majd visszatérne, dicsőítené a mindenséget, és aludni térne. Mindenre a legapróbb részletekig kitér a figyelem, és mégis jelen van az érzés, hogy mindez valószerűtlen. Ez a helyzet velem. Csinálom, ami szükségesnek látszik, de ugyanakkor tudom, hogy semmi nem szükséges, hogy az élet csak látszat.

K: Minek akkor élni egyáltalán? Mire való ez az egész szükségtelen jövés-menés, felébredés és elalvás, evés és emésztés?

M: Semmit nem én teszek, minden csak úgy megtörténik, és nem várok el, nem tervezek, én csak figyelem az események megtörténtét, tudván, hogy nem azok nem valódiak.

K: Mindig szeretted ezt, a megvilágosodás első pillanatától?

M: A három állapot a megszokott módon váltakozik - ébrenlét és alvás, és ismét ébrenlét, de ezek nem velem történnek. Csak úgy megtörténnek. Velem soha semmi nem történik. Ez valami változatlan, mozdulatlan, mozdíthatatlan, kőszzerű, megtámadhatatlan; a tiszta lét-tudatosságboldogság tömör masszája. Soha nem jövök ki belőle. Semmi nem bírhat rá, hogy kijöjjek belőle, sem szenvedés, sem csapás.

K: De mégis tudatos vagy!

M: Igen, és nem. Ez béke - mély, mérhetetlen, rendíthetetlen. Az események feljegyzésre kerülnek az emlékezetben, de nincs jelentőségük. Alig vagyok a tudatukban.

K: Ha jól értelek, ez az állapot nem gyakorlás által alakult ki.

M: Nem alakult ki. Így volt - mindig. Felfedezés volt, és az hirtelen történt. Mint amikor születéskor hirtelen felfedezed a világot, olyan hirtelen fedeztem fel valódi léteimet.

K: Felhővel volt betakarva, és *sadhanád* eloszlatja a homályt? Amikor igazi állapotod tiszta lett számodra, tiszta is maradt, vagy ismét elhomályosodott? Állapotod tartós, vagy időszakos?

M: Abszolúte szilárd. Akármít csinálhatok, úgy marad, mint a szikla - mozdulatlan. Amikor a beleébredtél a valóságba, benne is maradsz. A gyermek nem tér vissza az anyaméhbe! Ez egyszerű állapot, kisebb, mint a legkisebb, nagyobb, mint a legnagyobb. Magától értetődő, és mégis leírhatatlan.

K: Van odavezető út?

M: Minden válhat úttá, érdeklődésed esetén. A szavaim feletti pusztá töprengés, és teljes jelentésük megragadására való törekvés is egy *sadhana*, amely teljesen elegendő a fal ledöntéséhez. Engem semmi nem zavar. Javaslom, ne állj ellen a bajnak -akkor nem fog rád hatni! A te oldaladon oly sok gond van. Az enyémen egyáltalán nincsenek gondok. Gyere át az én oldalamra! Te hajlamos vagy a problémákra. Én immunis vagyok. Akármilyen megtörténhet - ami szükséges hozzá, az őszinte érdeklődés. A komolyság megcsinálja.

K: Meg tudom tenni?

M: Természetesen! Minden képességgel rendelkezel az átkeléshez. Csak légy őszinte!

43. A tudatlanság felismerhető, a *Gnana* nem

Kérdező: Évről évre ugyanazt tanítod. Nem látszik, fejlődés abban, amit mondasz nekünk.

Maharaj: A kórházban a betegek kezelést kapnak, és meggyógyulnak. A kezelés rutinszerű, alig valami változással, még sincs semmiféle egyhangúság az egészségügyben. Az én tanításom lehet, hogy rutinszerű, de emberről emberre új gyümölcsöt hoz.

K: Mi a megvalósulás? Ki a megvalósult ember? Miről lehet a *gnani* felismerni?

M: A *jnanának* nincsenek észrevehető jelei. Csak a tudatlanság ismerhető fel, a *gnana* nem. A *gnani* valamiféle különlegességre sem tart igényt. Mindazok, akik saját nagyságukat és egyediségüket hirdetik, nem *gnanik*. Ők félreértik a megvalósulás felé való fejlődés bizonyos szokatlan jeleit. A *gnani* nem mutat hajlamot annak kinyilvánítására, hogy ő *gnani*. Ő teljesen normálisnak tekinti magát, igaz természetének megfelelően. Ha valaki mindenhatónak, mindentudó és mindenható istenségnek nyilvánítja ki magát, az a tudatlanság nyilvánvaló jele.

K: A *gnani* át tudja adni a személyes tapasztalatait a tudatlannak? Közvetíthető a *gnana* egyik embertől a másik felé?

M: Igen, át tudja adni. A *gnani* szavai rendelkeznek az erővel, amely eloszlatja az elme tudatlanságát és sötéttségét. Nem a szavak számítanak, hanem a mögöttük lévő erő.

K: Mi az az erő?

M: A személyes megvalósuláson, a saját közvetlen tapasztalaton alapuló meggyőzés ereje.

K: Egyes megvalósult emberek azt mondják, hogy a tudást elnyerni kell, nem megszerezni. Mások csak tanítani tudnak, de a tudás az ember sajátja.

M: Ez ugyanoda vezet.

K: Sokan vannak, akik éveken át gyakorolták a Yogát, minden eredmény nélkül. Mi lehet az oka a sikertelenségük?

M: Némelyek ekstázis-függőkké váltak, amely tudatosságuk felfüggesztődésével jár. Teljes tudatosság nélkül miféle haladás lenne lehetséges?

K: Sokan végeznek *samadhikat* (elragadtatott szellemei elmélyedés állapotai). *Samadhb*ban a tudatosság teljesen intenzív, mégsem érnek el semmilyen eredményt.

M: Milyen eredményt remélsz? És miért kellene, hogy a *gnana* eredménye legyen bárminek? Egyik dolog másikhoz vezet, de a *gnana* nem okok és eredmények által megkötött dolog. Túl van az okságon, teljesen. A *gnana* az Énben való időzés. A *Yogi* sok csodát megismer, de énjével kapcsolatban tudatlan marad. A *gnani* lehet, hogy teljesen szokványos megjelenésűnek látszik, és érzi magát, de énjét jól ismeri.

K: Sokan vannak, akik komolyan törekszenek az önmegismerésre, de csekély eredménnyel. Mi lehet az oka?

M: Nem tanulmányozták eléggé a tudás forrásait, érzeteiket, érzéseiket és gondolataikat nem ismerik elég jól. Ez lehet az egyik oka a késelemnek. A másik: még elevenek lehetnek bizonyos vágyaik.

K: A hullámmások elkerülhetetlenek a *sadhanában*. De a komoly keresők, mindennek ellenére, kitartóan folytatják. Mit tud tenni a *gnani* egy ilyen keresőért?

M: Ha a kereső komoly, a fényt megkaphatja. A fény mindig mindenkinek a rendelkezésére áll, de a keresők kevesen vannak, és ezen kevés között nagyon ritka, aki felkészült. A szív és elme érettsége nélkülözhetetlen.

K: Te a saját megvalósulásodat erőfeszítés útján, vagy Gurud kegyelméből kaptad?

M: Az övé a tanítás volt, az enyém pedig a bizalom. A belé vetett bizalmam eredményezte, hogy szavait igaznak fogadjam el, elmélyedjek bennük, velük éljek, és így jutottam el annak realizálásához, ami vagyok. A Guru személye és szavai hatottak rám, hogy bízzak benne, és hitem tettek azokat gyümölcsözővé.

K: De tud-e a Guru szavak nélkül, hit nélkül, csak így, minden felkészültség nélkül megvalósulásban részesíteni?

M: Igen, tud, de hol van, aki fogadja? Tudod kérlek, én olyannyira Gurumra voltam hangolódva, olyan teljes mértékben hittem neki, olyan kevés volt bennem az ellenállás, hogy minden könnyen és gyorsan történt. De nem mindenki ilyen szerencsés. Lustaság és türelmetlenség állnak gyakran utadba, és amíg azokat meg nem látod, és el nem távolítod, a haladás lassú. Mindazok, akik egy villanás alatt, egy pusztá érintésre, nézésre vagy gondolatra valósultak meg, azok érettek voltak rá. De ilyenek nagyon kevesen vannak. A többségnek szüksége van bizonyos időre az éréshez. A *sadhana* meggyorsítja az érést.

K: Mi teszi az embert éretté? Mi a megelégedő tényező?

M: Komolyság, természetesen, az egyén legyen valóban igyekvő. Tulajdonképpen, a megvalósult ember a legkomolyabb ember. Bármit csinál, azt tökéletesen csinálja, korlátok és fenntartások nélkül. Az integritás el fog vezetni téged a valósághoz.

K: Szereted a világot?

M: Amikor megsérülsz, könnyezel. Miért? Mert szereted magad. Ne zárd el a szeretetedet a testedre korlátozásával, tartsd nyitva! Akkor mindent szeretni fogsz. Amikor minden hamis önazonosulást elvetted, a mindent átölelő szeretet marad. Távolíts el minden ideát magadról, még a te vagy Isten ideáját is! Semmilyen önazonosulás nem étvényes.

K: Belefáradtam az ígéretekbe. Belefáradtam a *sadhanákba*, amelyek felemésztik minden időmet és energiámat, és nem vezetnek sehová. A valóságot akarom, itt és most! Megszerezhetem?

M: Természetesen, attól függően, hogy valóban torkig vagy-e mindennel, beleértve a *sadhanádat* is. Amikor nem kérsz semmit sem a világtól, sem Istentől, amikor nem akarsz semmit, nem keresel semmit, nem vársz el semmit, akkor jön el hozzád a Legfelsőbb Állapot, hívatlanul és váratlanul.

K: Ha valakit lefoglal a családi élete, és a világ ügyei, pontosan, a szent könyvek előírásai szerint végzi a *sadhanáját*, eredményre fog jutni?

M: Fog elérni eredményeket, de teljesen beléjük fog burkolózni, mint a selyemhernyó.

K: Nagyon sok szenttől hallani, hogy amikor megértél, és készen állsz, meg fogsz valósulni. Lehet, hogy ezek a szavak igazak, de hasznuk nem sok. Kell, hogy létezzon időigényes éréstől, erőfeszítéseket igénylő *sadhanatól* független módszer!

M: Ne nevezd módszernek; több az, valamiféle készségnél! Maradj nyitott és nyugodt, ez minden! Amit keresel, az olyan közel van hozzád, hogy ott nincs hely út számára.

K: Oly sok tudatlan ember van a világon, és oly kevés *gnani*. Mi lehet ennek az oka?

M: Ne törődj másokkal, magadra ügyelj! Tudod, hogy *vagy*. Ne terheld magad nevekkal, csak *legyé!* Bármilyen nevet vagy formát adsz önmagadnak, az elhomályosítja valódi természetedet.

K: Miért kell a végsőt keresni, mielőtt az ember megvalósulhatna?

M: Az igazság iránti vágy a legnagyobb minden vágy közül, mégis csak egy vágy. Minden vágyat fel kell adni ahhoz, hogy a valódi létezzon. Tartsd az eszedben, hogy *vagy!* Ez a te működő tőkéd. Forgasd meg, és profitot fog eredményezni!

K: Miért kell egyáltalán keresni?

M: Az élet keresés, az egyén nem tudja segíteni a keresést. Amikor minden keresés megszűnik, az a Legfelsőbb Állapot.

K: A Legfelsőbb Állapot miért jön és megy?

M: Se nem jön, se nem megy. *Van*.

K: Saját tapasztalatod alapján beszélsz?

M: Természetesen. Ez egy időtlen állapot, örök jelen.

K: Az én esetemben jön és megy, a tiédben nem. Miért ez a különbség?

M: Talán azért, mert nekem nincsenek vágyaim. Vagy te nem vágysz a Legfelsőbre elég erősen. Kétségbeesettséget kell érezned, amikor elméd kívül kerül a kapcsolaton!

K: Egész életemben törekedtem, és annyira keveset értem el. Olvastam, hallgattam - mindezt hiábavalóan.

M: A hallgatás és olvasás szokásoddá vált.

K: Ezt is feladtam. Nem olvasok mostanában.

M: Amit feladtál, annak most nincs jelentősége. Mi az, amit nem adtál fel? Fedezd fel ezt, és add fel ezt! A *sadhana* annak a keresése, amit fel kell adni. Üresítsd ki magad teljesen!

K: Hogyan vágyhat egy bolond a bölcsességre? Az embernek ismernie kell vágya tárgyát, hogy vágyjon rá! Ha nem ismeri a Legfelsőbbet, hogyan tudna rá vágyani?

M: Az ember természetes módon érik, és éri el a készültséget a megvalósulásra.

K: De mi az, ami megérleli?

M: Az ön-émlékezés, az 'én vagyok' tudatossága érleli meg, erőteljesen és gyorsan. Add fel minden ideádat önmagadról, és egyszerűen csak *legyé!*

K: Elfáradtam minden úttól, módozattól, gyakorlattól és fortélytól, mindez csupán mentális akrobatika. Van olyan módszer, amellyel közvetlenül és rögtön észleljem a valóságot?

M: Állítsd le az elmédet, és lásd, mi történik! Csináld ezt az egy dolgot lelkiismeretesen! Ez minden.

K: Fiatalabb koromban voltak olyan különös, rövid, de emlékezetes élményeim, hogy semmi vagyok, abszolúte semmi, mégis teljesen tudatos voltam. De az a veszély, hogy az ember szeretné újratemetni az emlékeiből a pillanatot, elmúlt.

M: Ez mind képzelgés. A tudatosság fényében mindenféle dolgok történnek, és az embernek nem kell különösebb fontosságot tulajdonítani nekik. Egy virágnak a látványa ugyanolyan csodálatos, mint Isten víziója. Hagyd őket lenni! Miért tartod őket emlékezetedben, majd csinálsz az emlékből problémát? Légy jó hozzájuk; ne oszd fel őket magasra és alacsonyra, belsőre és külsőre, maradandóra és mulandóra! Lépj túl, menj vissza a forráshoz, menj az énhez, ami ugyanaz, bármi is történjék. Gyarlóságod amiatti büntudatodból ered, hogy beleszülettél a világba. Valójában a világ örökké újratemetődik benned, és általad. Láss mindent annak a fénynek a kiáradásaként, amely saját léted forrása. Úgy fogod találni, hogy abban a fényben szeretet van, és végtelen energia.

K: Ha én vagyok az a fény, miért nem tudok róla?

M: A tudáshoz tudó elmére van szükséged, az elme tudó képességére. De a te elméd folyton nyargal, sohasem nyugodt, soha nem tükröz teljesen. Hogyan láthatnád a holdat teljes dicsfényében, amikor a szemedet betegség felhőzi be?

K: Mondhatjuk úgy is, hogy míg a nap előidézi az árnyékot, nem láthatjuk a napot az árnyékban? Oda kell fordulni!

M: Megint behoztad a nap, a test és az árnyék hármasságát. Valójában nincs ilyen elkülönülés. Amiről én beszélek, annak nincs köze dualitáshoz, és hármasságokhoz. Ne mentalizálj, és ne verbalizálj! Csak láss és legyél!

K: Kell látnom ahhoz, hogy *legyek*?

M: Lásd, hogy mi vagy! Ne másokat kérdezz, ne mások beszéljenek neked önmagadról! Nézz befelé, és láss! Mindegyik tanító csak ezt mondhatja neked. Nincs szükség rá, hogy egyiket a másik után felkeresd. Ugyanaz a víz van minden kútban. Csak a legközelebbiből meríts! Az én esetemben a víz a bensőmben van, és én vagyok a víz.

44. Az 'én vagyok' igazság, minden más következtetés

Maharaj: A világ észlelője régebbi a világnál, vagy a világgal együtt születik?

Kérdő: Micsoda különös kérdés! Miért teszel fel ilyen kérdéseket?

M: Hacsak nem tudod a helyes választ, nem fogod megtalálni a békét.

K: Reggel mikor felébredek, a világ már jelen van, és vár reám. Bizonyára a világ születik meg előbb. Én is megszületék, de sokkal később, legkorábban a megszületésemkor. A test közvetít köztem és a világ között. Test nélkül nem lenne sem én, sem a világ.

M: A test az elmédben jelenik meg, elméd a tudatosságod tartalma; te vagy a mozdulatlan tanúja a tudatosság folyójának, amely örökké változik, anélkül, hogy te bármilyen módon változnál. A te saját változatlanságod olyan nyilvánvaló, hogy nem is veszed észre. Vizsgáld meg jól önmagad, és mindezen tévedés és félreértés el fog oszlani! Mint ahogy a kis vízi lények csak vízben élhetnek, és vízen kívül nem, úgy az egész univerzum is csak benned létezhet, és rajtad kívül nem.

K: Ezt Istennek nevezzük.

M: Isten csak egy elmédben lévő idea. A tény te vagy. Az egyetlen dolog, amit biztosan tudsz: 'itt és most én vagyok'. Hagyd el az 'itt és most'-ot, és az 'én vagyok' marad, megcáfolhatatlanul. A világ az emlékezetben van, az emlékezet a tudatosságban; a tudatosság az éberségben van, és az éberség a fény tükröződése a létezés vizein.

K: Még mindig nem látom, hogy a világ hogyan lehet bennem, miután az ezzel ellentétes állítás, az 'én a világban vagyok', annyira nyilvánvaló.

M: Még az is a tudatlanság jele, ha azt mondd, hogy 'én vagyok a világ, a világ én vagyok'. De amikor elmémbe tartom, és megszilárdítom az életben a világgal való azonosságomat, egy erő ébred bennem, amely lerombolja a tudatlanságot, teljesen felégeti azt.

K: A tudatlanság tanúja és a tudatlanság elkülönülnek egymástól? Nem azt kell mondanunk inkább, hogy: a 'tudatlan vagyok' a tudatlanság része?

M: Természetesen. Az egyetlen megbízható igazság: 'én vagyok', minden más következtetés. De a következtetés szokássá vált. Semmisíts meg minden gondolkodással és kereséssel kapcsolatos szokást! Az 'én vagyok' érzése egy mélyebb ok megnyilatkozása, amit nevezhetsz úgy, hogy Én, Isten, valóság, vagy lehet bármilyen más neve. Az 'én vagyok' a világban van; de ez a kulcs, amely ki tudja nyitni a világból kivezető ajtót. A vízen táncoló holdfény a vízen látható, de az égen lévő hold az okozója, és nem a víz.

K: Azt hiszem, még mindig nem értem a lényegét. El tudom fogadni, hogy a világ, amelyben élek és mozgok, és élem az életem, az én teremtményem, a saját kivetitésem, a képzeletem kivetítése az ismeretlen világra, a valóban létező világra, az 'abszolút anyag' világára, bármi is ez az anyag. Az általam teremtett világ teljesen eltérhet a végső, a valódi világtól, mint ahogy egy mozivászon is teljesen eltér a rávetített képektől. Mindazonáltal, ez az abszolút világ létezik, tőlem teljesen függetlenül.

M: Igazad van, az Abszolút Valóság világa, amelyre az elméd rávetítette a viszonylagos valótlan világát, önmagadtól független, azon egyszerű oknál fogva, hogy az te önmagad vagy.

K: Nincs itt valamilyen ellentmondás? A függetlenség hogyan bizonyíthatná az azonosságot?

M: A változásnak a motívumát vizsgálj, és meg fogod érteni! Ami megváltozhat, miközben te nem változol, az tőled függetlennek mondható. De ami változatlan, annak azonosnak kell lennie minden egyéb változatlannal. Tehát a dualitás kölcsönhatást implikál, és a kölcsönhatás változást jelent. Más szavakkal, az abszolút materiális és az abszolút spirituális, a totálisan objektív és a totálisan szubjektív azonosak, mind tartalmukat, mind lényegüket illetően.

K: Mint ahogy a háromdimenziós képek esetében is, a fény kialakítja saját vetítőképét.

M: Ahhoz hasonlítod, amihez akarod. A lényeg, hogy magadra vetítetted saját képzeleted világát, az emlékezet alapján, a vágyak és félelmek alapján, és belébörtönöztetted magad. Törd meg a varázst, és légy szabad!

K: Hogy török meg a varázs?

M: Erősítsd gondolkozásod és cselekvésed függetlenségét! Végül is, minden azon múlik, hogy I hiszel önmagadnak, hogy meg vagy róla győződve, hogy amit látsz és hallasz, gondolsz és érzel, az valóság. Miért nem kérdőjelezted meg hitedet? Nem kétséges, ezt a világot te festetted a tudatosság vásznára, és teljes egészében a te saját privát világod. Egyedül az 'én vagyok' érzésed az, amely jöhet a világban van, nem a világé. Semmilyen logikai vagy képzeleti erőfeszítéssel nem cserélheted fel az 'én vagyok'-ot, 'én nem vagyok'-ra. A tagadással valójában létezésedet erősíted. Amint felismered, hogy a világ a te kivetitésed, szabadabbá válsz tőle. Nem kell felszabadítanod önmagad egy olyan világtól, amely nem létezik, csak a te saját képzeletedben! Bármilyen is a kép, szép, avagy csúnya, te festetted azt, és nem vagy általa megkötve. Ismerd fel, hogy senki sincs, aki rád erőszakolná, hogy az a képzelet valóságnak tartásának szokásából ered! Lásd a képzeletbelit képzeletbelinek, és szabadulj meg a félelemtől! Mint ahogy ennek a szőnyegnek a színei fényből erednek, de a fény nem a szín, úgy vagy a világnak te az okozója, de te nem vagy a világ. Azt, ami teremt és fenntartja a világot, nevezheted Istennek, vagy gondviselésnek, de végső soron te vagy a bizonyíték, hogy Isten létezik, nem lehet másképp. Mert, mielőtt bármilyen kérdés feltehetné Istenről, neked ott kell lenned, hogy feltedd.

K: Isten egy időbeni tapasztalás, de a tapasztaló időtlen.

M: Még a tapasztaló is másodlagos. Ami elsődleges, az a tudatosság végtelen kiterjedése, az örök lehetőség, a mérhetetlen potenciálja mindennek, ami volt, van és lesz. Amikor ránézel valamire, a végső az, amit látsz, de te azt képzeled, hogy felhőt, vagy fát látsz. Tanulj meg képzelődés nélkül nézni, torzítás nélkül hallani: ez minden! Hagyd abba a lényegét tekintve név- és formánélkülinek névvel és formával való jellemzését, ismerd fel, hogy az észlelés mindenféle módja szubjektív, hogy amit látsz, vagy hallasz, tapintasz, vagy szagolsz, érzel, vagy gondolsz, elvársz, vagy elképzelsz, az az elmében van, és nem a valóságban, és meg fogod tapasztalni a békét és a félelem nélküli életet! Még az 'én vagyok' érzését is a tiszta fény és a lét érzése alkotják. Az 'én' még a 'vagyok' nélkül is van. Ugyanígy tiszta fény is van, akár mondd, hogy 'én', akár nem. Vájj tudatossá erre a tiszta fényre, és soha nem fogod azt elveszíteni! A létezés a

létben, az éberség a tudatosságban, az érdeklődés a tapasztalatokban - ami nem leírható, mégis tökéletesen hozzáférhető, mert semmi más nincs.

K: Közvetlen valóságról beszélsz - mint a mindent betöltő, mindig jelenlévő, mindentudó, mindent gerjesztő első okról. Más tanítók azt is elutasítják, hogy egyáltalán beszéljenek a valóságról. Azt mondják, hogy a valóság az elmén túl van, miközben minden beszéd az elme birodalmán belül van, ami a nem valódi otthona. Az ő megközelítésük negatív; a nem valódit támadják és így jutnak azon túl, a valóságba.

M: Különbség csak a szavak terén van. Végül is, amikor én a valóságról beszélek, úgy írom azt le, mint ami nem valótlán, tér nélküli, időtlen, alaptalan, kezdet nélküli és vég nélküli. Mindkettő ugyanoda vezet. Amíg megvilágosodáshoz vezet, miért számít a megfogalmazás? Számít, hogy húzod a talicskát, vagy tolod, amíg az gurul? Érezhetsz vonzódást a valósággal, és ugyanakkor elutasítást a hamissal kapcsolatban; ezek csak hangulatok, amelyek váltakoznak; mindegyikre szükség van a tökéletes megszabaduláshoz. Haladhatsz egyik úton, vagy másikon - de minden esetben az lesz a megfelelő út, az adott pillanatban; csak haladj teljes szívvel, ne pazarold az időt kételkedésre és bizonytalankodásra! A gyermek felnövekedéséhez sokféle ételre van szükség, de az evés aktusa ugyanaz. Elvileg minden megközelítés jó. A gyakorlatban, és az adott pillanatban, csak egyetlen úton haladsz. Előbb vagy utóbb föl kell, hogy fedezd, hogy ha valóban találni akarsz, egyetlen helyen kell ásni csupán - belül! Sem a tested, sem az elméd nem tudja megadni, amit keresel - a léte és önmagad ismeretét, és a hatalmas békét, ami vele jár.

K: Bizonyára mindegyik megközelítés érvényes és értékes bizonyos fokig.

M: Mindegyiknek az esetében az az érték, hogy elvezet téged a belső keresés igényéhez. Lehet, hogy a befelé való haladás iránti ellenállásod miatt játszol különböző megközelítésekkel, azért, mert félsz feladni az illúziót, hogy valami vagy valaki egyedi vagy. Ahhoz, hogy vizet találj, nem sok kis gödröt kell ásnod, hanem csak egyetlen helyen kell lefúrnod. Ugyanígy kell éned megtalálásához felfedezned önmagad. Amikor felismered, hogy te vagy a világnak a fénye, azt is fel fogod ismerni, hogy te vagy annak szeretete is; hogy ismerni azt jelenti szeretni, és szeretni azt jelenti, hogy ismerni. Az összes szeretet közül az önszeretet az első. A világ iránti szereteted önmagad szeretetének a tükröképe, mert a világ a te saját teremtményed. A fény és a szeretet személytelenek, de elmédben ismeretként, és önmagad iránti való jókívánságként tükröződnek. Mindig jóakaratauk vagyunk önmagunkkal szemben. De nem vagyunk mindig bölcssek. A *Yogi* az az ember, akinek jóakarata és bölcsessége azonos mértékű.

45. Ami jön és megy, annak nincs léte

Kérdő: Inkább azért jöttem, hogy a közeledben legyek, mint hallgatni. Beszélgethetünk egy keveset, de csendben sokkal több átadható.

Maharaj: Először szavak, aztán csend. Meg kell érni a csendre.

K: Tudok csendben élni?

M: Az önzetlen munka csendhez vezet, mert amikor önzetlenül dolgozol, nincs szükséged rá, hogy kérj. Ha közömbös vagy az eredmények iránt, kész vagy a legalkalmatlanabb eszközökkel is dolgozni. Nem törödsz azzal, hogy nagyon érts hozzá, és hogy jó felszerelésed legyen. Nem kérsz sem elismerést, se támogatást. Csak teszed, amit tenned kell, a sikert és a kudarcot az ismeretlenre bízva. Mert mindennek számtalan oka van, amelyek közül a te személyes erőfeszítésed csak az egyik ok. Az emberi elme és szív mégis annyira csodálatos, hogy amikor az emberi akarat és szeretet együttműködnek, a legvalószínűtlenebb is megtörténik.

K: Miért baj, hogy segítséget kérek, amikor sok a munka?

M: Honnan a kérés szükséglete? Ami pusztán csak gyengeséget, és aggodalmat jelez. Cselekedj, és az univerzum veled fog cselekedni! Tulajdonképpen a helyes cselekvés ideáját az ismeretlenből kapod. Ami az eredményeket illeti, hagyd rá az ismeretlenre, te csak add át magad a szükséges mozgásoknak! Te pusztán a láncszemek egyike vagy az okság hosszú láncában. Lényegét tekintve minden az elmében történik csupán. Amikor valamiért teljes szívvel, és komolyan dolgozol, akkor az megtörténik, mert az elmének az a funkciója, hogy a dolgokat megtörtétté tegye. Valójában semmi nem hiányzik, és semmire nincs szükség, minden munka a felszínen zajlik csupán. A mélységekben

tökéletes béke honol. Minden problémád azért merül fel, mert meghatározta, ezáltal korlátozta magad. Amikor nem ekként vagy akként gondolsz önmagadra, minden konfliktus megszűnik. Minden olyan kísérletnek meg kell hiúsulnia, hogy csinálj valamit a problémáiddal, mert amit vágy okozott, azt meg nem történné tenni csak vágymentesen lehet. Időbe és térbe zártad magad, belepréselted magad egy élettartamba, és a test volumenébe, és ezzel megszámlálhatatlan élet és halál, élvezet és fájdalom, remény és félelem konfliktust teremtettél. Nem tudsz a problémáktól megszabadulni az illúziók elhagyása nélkül.

K: A személy természetéből kifolyólag korlátozott.

M: Nincs olyan dolog, mint személy. Csak megszorítások, és korlátozások vannak. Ezek összessége határozza meg a személyt. Azt gondold, akkor ismered önmagad, ha tudod, hogy *mi* vagy. De soha nem tudod, hogy *ki* vagy. A személy csak látszólag létezik, az edényben lévő térhez hasonlóan, amely felveszi az edény formáját, volumenét és szagát. Lásd, hogy nem az vagy, aminek lenni hiszed önmagad! Küzdj minden erőddel, hogy megszabadulj az ideától, hogy megnevezhető és leírható vagy! Nem vagy az. Utasítsd el, hogy ekként, vagy akként gondolj önmagadra! Nincs más kiút a szenvedésből, amelyet te teremtettél önmagadnak vak elfogadás révén, vizsgálat nélkül! A szenvedés a kutatásra való felhívás, minden fájdalmat meg kell vizsgálni. Ne legyél túlságosan lusta gondolkodni!

K: Tevékenység a valóság lényege. Nem erényes dolog nem dolgozni. A gondolkodás mellett tenni is kell valamit!

M: Munkálkodni a világban nehéz dolog, tartózkodni az összes szükségtelen munkától még nehezebb.

K: A személy számára, aki vagyok, mindez lehetetlenségnek tűnik.

M: Mit tudsz te önmagadról? Csak az lehetsz, ami valóban vagy; annak csak annak látszódhatsz, ami nem vagy. Soha nem távolodtál el a tökéletességtől. Az önfejlesztés szokásszerűek, és verbálisak. Ahogy a nap nem ismeri a sötétséget, úgy az én sem ismeri a nem-ént. Az elme az, amely a másikat megismerve, a másikká válik. Mégis, az elme semmi más, mint az én. Az én az, ami a másikká válik, a nem-énné, és mégis az én marad. Minden más feltevés. Mint ahogy a felhő sincs semmilyen hatással a napra, amikor elrejt, úgy a feltételezés is a nélkül rejt el a valóságot, hogy megsemmisítené azt. A valóság megsemmisítésének az ideája valójában képtelenség; a pusztító mindig sokkal valószínűbb, mint az elpusztított. A valóság a végső pusztító. Minden elkülönülés, mindenféle eltávolodás és elidegenedés hamis. Minden egy -ez a végső megoldás minden konfliktusra.

K: Miként van az, hogy olyan sok tanítás és segítség ellenére egy helyben topogunk?

M: Amíg elkülönült, egymástól teljesen különálló személyeknek képzeljük magunkat, addig nem tudjuk megragadni a valóságot, amely lényegében személytelen. Először önmagunkat csupán tanúként, a megfigyelés kiterjedés nélküli, és időtlen centrumaként kell ismernünk, és akkor felismerjük benne a tiszta éber-tudatosság roppant óceánját, amely azonos mind az elmével, mind az anyaggal, és mindkettőn túli.

K: Akármilyen valójában, mégis kicsinek és elkülönült személynek érzem magam, egynek a sok közül.

M: Lényed a tér és idő illúziója miatt személy; egy meghatározott térfogatot elfoglaló meghatározott egységnek képzeld magad; személyiséged a testtel való önazonosításod következménye. Saját időközökben sorjázó gondolataid és érzéseid, valamint emlékezeted miatt képzeld önmagadat időtartammal rendelkezőnek. Valójában az idő és a tér benned vannak; nem te vagy bennük. Észlelési módok, de nem az egyedüliek. Idő és tér olyanok, mint a papírra vetett szavak; a papír a valóság, a szavak pusztán konvenció. Hány éves vagy?

K: Negyvennyolc!

M: Mi miatt mondod, hogy negyvennyolc? Mi miatt mondod: itt vagyok? A verbális szokások feltételezésekből születtek. Az elme időt és teret teremt, majd saját teremtményeit valóságnak tekinti. Minden itt és most van, de mi ezt nem látjuk. Valójában minden bennem, és általam van. Nincs semmi más. A 'más' ideája igazi csapás és szerencsétlenség.

K: Mi okozza a megszemélyesülést, az idő- és térbeli önkorlátozást?

M: Ami nem létezik, nem lehet oka. Nem létezik olyan dolog, mint különálló személy. Még a tapasztalati szempontokat tekintve is nyilvánvaló, hogy minden mindennek az oka, hogy minden olyan, amilyen, mert az egész univerzum olyan, amilyen.

K: A személyiségnek mégiscsak kell, hogy oka legyen!

M: Hogyan születik a személyiség? Az emlékezet révén. A jelennek a múlttal való azonosításával, és a jövőbe való kivetítésével. Gondold magad pillanatnyinak, múlt és jövő nélkülinek, és személyiséged szertefoszlik!

K: Az 'én vagyok' nem marad meg?

M: A 'megmarad' szó használata itt nem alkalmas. Az 'én vagyok' mindig új. Nincs szükséged emlékezetre ahhoz, hogy *legyél!* Valójában, a tapasztalást meg kell, hogy előzze a lét érzése! I Jelenleg a léted össze van keveredve a tapasztalással. Mindössze annyit kell tenned, hogy kibogozod a létet a tapasztalatok gubancából. Amint eljutsz a tiszta, ez vagy az nélküli lét ismeretéig, meg fogod azt különböztetni a tapasztalatoktól, és nem leszel többé nevektől és formáktól félrevezetve. Az ön-korlátozás a személyiség valódi lényege.

K: Hogyan válhatok egyetemessé?

M: De hiszen egyetemes vagy! Nem kell, és nem tudsz azzá válni, ami már vagy. Csak hagyd abba, hogy elkülönültnek képezed önmagad! Ami jön és megy, annak nincs léte. Ez hozzátartozik a valóság igazi megjelenéséhez. Te tudod, hogy van világ, de a világ tud-e rólad? Minden tudás tőled ered, mint ahogy minden lét és öröm is. Ismerd fel, hogy te vagy az örök forrás, és fogadj el mindent, mint a te sajátodat! Az ilyen elfogadás az igazi szeretet.

K: Mindaz, amit mondasz, nagyon szépen hangzik. De hogyan lehet életmóddá tenni?

M: Soha el sem hagyva a házat, azt kérdezed, hogy merre van hazafelé! Távolítsd el a rossz ideákat, ez minden! A jó ideák gyűjtése sem vezet sehová. Csak hagyd abba a képzelődést!

K: Ez nem véghezvitel, hanem megértés kérdése.

M: Ne próbálkozz a megértésével! Elegendő, ha nem érted félre. Ne támaszkodj az elmédre a megszabadulás érdekében! Épphogy az elme okozta a kötelékeidet. Lépj rajta túl teljesen! Ami kezdet nélküli, annak nem lehet oka. Nem arról van szó, hogy tudtad, ki vagy, aztán elfelejtetted. Ha egyszer tudsz róla, nem tudod elfelejteni. A tudatlanságnak nincs kezdete, de véget érhet. Kutasd: ki tudatlan, és tudatlanságod szertefoszlik, mint egy álom! A világ tele van ellentmondásokkal, ebből eredően keresed a harmóniát és a békét. Ezeket nem találhatod meg a világban, mert a világ a káosz gyermeke. Ha rá akarsz találni a rendre, akkor belül kell keresned! A világ csak akkor születik meg, amikor megszülettel egy testben. Ha nincs test - nincs világ. Először azt vizsgálj, hogy te vagy-e a test! A világ megértése később fog következni.

K: Meggyőzőnek hangzik, amit mondasz, de mi a haszna egy magányszemély számára, aki önmagát a világban élőnek, és a világnak tudja?

M: Milliók esznek kenyeret, de kevesen vannak, akik mindent tudnak a búzáról. És csak akik ismerik, tudják tökéletesíteni a kenyeret. Hasonlóképpen, csak akik ismerik az ént, akik beláttak a világ mögé, tudják megjavítani a világot. Az ő értékük mérhetetlen a magányszemély számára, mert ők csak az üdvözülésükben reménykednek. A világban lévő nem mentheti meg a világot; ha valóban törődsz a világ megmentésével, ki kell belőle lépned!

K: De ki tud-e lépni az ember a világból?

M: Ki született előbb, te, vagy a világ? Amíg a világot teszed az első helyre, addig meg vagy kötve általa; amint felismered, hogy a világ a kétség minden nyoma nélkül benned van, és nem te vagy a világban, kívül kerültél rajta. Természetesen a tested a világban, és a világé marad, de ez nem téveszt meg téged. Minden szent könyvben az áll, hogy mielőtt a világ lett volna, a Teremtő volt. Ki ismeri a Teremtőt? Ő egyedül, aki már a Teremtő előtt volt, a te valódi lényed, az egész világ forrása, annak teremtőivel együtt.

K: Minden, amiről beszélsz azon feltételezésedre épül, hogy a világ a te saját kivetítésed. Elismered, hogy egy személyes, szubjektív világra gondolsz, egy érzékszerveid és elméd által közvetített világra. Ebben az értelemben mindegyikünk a saját kivetített világában él. Ezek a privát világok alig érintkeznek egymással, és keletkezésük és 'én vagyok'-ba olvadásuk azok centrumában történik. De nyilvánvaló, hogy e privát világok mögött lennie kell egy közös objektív világnak, amelynek a privát világok csupán árnyékai. Elutasítod a létezését egy ilyen objektív világnak, amely mindenre nézve közös?

M: A valóság se szubjektív, se objektív, sem elme, sem anyag, se idő, se tér. Ilyen felosztásokra annak van szüksége, aki számára a tudatosság egy különálló centrum. De a valóság minden és semmi, a totalitás és a kizárás, a teljesség és az üresség. Nem tudsz beszélni róla, csak énedet tudod elveszíteni benne. Amikor tagadod valaminek a valóságát, a fennmaradó részt nem tudod elutasítani. Minden beszéd, ami a *jnanáról* szól, a tudatlanság jele. Az elme azt képzei, hogy nem ismer, majd megismerésre jut. A valóság semmit nem tud ezekről a torzulásokról. Még az az idea is hamis, miszerint Isten lenne a Teremtő. Hozzá tartozik-e az én létem bármilyen más léthez? Azért *van* minden, mert én *vagyok*.

K: Ez hogy lehetséges? A gyermek születik a világba, nem a világ a gyermekbe. A világ régi, és a gyermek új.

M: A gyermek beleszületik a te világodba. Na már most, te születtél bele a te világodba, vagy a te világod jelent meg a te számodra? Születni annyit jelent, mint teremteni egy világot önmagad, mint centrum köré. De teremtet-e valaha is önmagad? Vagy valaki megteremtett téged? Mindenki teremt önmagának egy világot, és abban él, tudatlansága által bebörtönözve. Mindössze annyit kell tennünk, hogy tagadjuk börtönünk valóságát.

K: Ahogy az alvó állapotban benne van csíra formájában az ébrenléti állapot, ugyanúgy van benne a világban a gyermek megszületésének a lehetősége, a születés előtt. Hol van a csíra?

M: Annál, aki tanúja a születésnek és halálnak, de se nem születik, se nem hal meg. Egyedül ő a teremtés csírája, valamint maradványa. Ne az elmétől várd annak megerősítését, ami az elmén túl van! A közvetlen tapasztalat az egyetlen érvényes megerősítés.

46. A létezés tudatossága boldogság

Kérdező: A foglalkozásom orvos. Sebészettel kezdtem, pszichiátriával folytattam, írtam is néhány könyvet a mentális egészségről, és a hit általi gyógyulásról. Eljöttem el hozzád, hogy megtanuljam a spirituális egészség törvényeit.

Maharaj: Amikor egy beteg gyógyításával fáradozol, pontosan mi az, amit megpróbálsz meggyógyítani? Mi a gyógyítás? Mikor mondhatjuk hogy egy ember meg van gyógyítva?

K: A test meggyógyítására törekszem, valamint meg próbálom kijavítani a kapcsolatot a test és az elme között. Megpróbálom rendbe hozni az elmét is.

M: Tanulmányoztad az elme és a test közötti kapcsolatot? Mely ponton kapcsolódnak?

K: A test és az immanens tudatosság között fekszik az elme.

M: A test nem a táplálékból épült fel? És létezhet az elme táplálék nélkül?

K: A testet táplálék építi fel és tartja fenn. Táplálék nélkül az elme általában legyengül. De az elme nem pusztán táplálék. Van egy átalakító tényező, amely az elmét létrehozza a testben. Mi ez az átalakító tényező?

M: Mint ahogy a tűzifa létrehozza a tüzet, amely nem fa, úgy hozza létre a test az elmét, amely nem a test. De kinek a számára jelenik meg az elme? Ki észleli a gondolatokat és érzelmeket, amit elmének nevezünk? Van a fa, és van a tűz, és van az, aki a tüzet élvez. Ki élvez az elmét? Az élvező is a táplálék eredménye, vagy pedig független?

K: Az észlelő független.

M: Honnan tudod? Beszélj saját tapasztalatból! Te nem vagy a test, sem az elme. Így mondod. Honnan tudod?

K: Valójában nem tudom. Így feltételezem.

M: Az igazság állandó. A valóság változhatatlan. Ami változik, nem valós, ami valós, nem változik. Nos, mi nem változik benned? Amíg táplálék van, addig test és elme is van. Amikor a tápláléknak vége, a test meghal, és az elme szertefoszlik. De elpusztul-e a figyelő?

K: Úgy vélem, nem. De nincs rá bizonyítékom.

M: Te magad vagy a bizonyíték. Nincs, és nem is lehet semmilyen más bizonyítékod. Önmagad vagy, ismered önmagad, szereted önmagad. Bármit tesz az elme, azért teszi, mert szereti saját Énjét. Az Én igazi természete a szeretet. Ő szeretett, szerető és szeretetre méltó. Valójában a felé irányuló figyelem az Énből jön.

K: Ha az Én nem a test, és nem is az elme, akkor test és elme nélkül is létezhet?

M: Igen, létezhet. Valóságos tapasztalatom alapján az Én léte független az elmétől és a testtől. Ez a lét - tudatosság - üdvösség. A lét tudatossága üdvösség.

K: Lehet, hogy ez neked valóságos tapasztalatod, de velem nem ez a helyzet. Hogyan szerezhetek ilyen tapasztalatot? Milyen praksist kell követni, milyen gyakorlatokat kell végezni?

M: Hogy megtudd, hogy nem vagy test, és elme sem, állhatatosan figyeld önmagadat, és élj testedtől és elmédől érintetlenül, teljesen közömbösen, mintha halott lennél! Vagyis ne legyenek egyéni érdekeltségeid, se testeddel, se elméddel kapcsolatban!

K: Ez életveszélyes!

M: Nem azt kérem, hogy legyél öngyilkos! Nem is tudnál. Csak a testet tudod megölni, sem a mentális folyamatokat nem tudod megállítani, sem annak a személynek nem tudsz véget vetni, akinek gondolod magad. Csak maradj érintetlen! Ez a teljes tartózkodás, az elmével és a testtel való nem törődés a legjobb bizonyítéka, hogy létednek sem az elme, sem a test nem lényege. A testeddel és elméddel kapcsolatos történéseket nincs hatalmadban megváltoztatni, de annak bármikor véget vethetsz, hogy testnek és elmének képzeld magad. Bármí történik, emlékeztess magad, hogy az csak elmédet és testedet érintik, önmagadnak nem. Minél komolyabban emlékszel arra, amire emlékezned kell, annál hamarabb leszel tudatában önmagadnak, aki valójában vagy, mert az emlékezet tapasztalattá válik. Komolyság fedi fel a létet. Amit elképzelsz és akarsz, valósággá válik - ebben rejlik a veszély, valamint a kiút. Mondd el nekem, milyen lépéseket tettél, hogy elkülönítsd a benned lévő változhatatlan, valódi Ént a testedtől és az elmédétől?

K: Orvos vagyok, sokat tanultam, szigorú fegyelmet sajátítottam el gyakorlatokkal és szigorú böjtökkel, és vegetáriánus vagyok.

M: De mi az, amit a szíved mélyén akarsz?

K: Meg akarom találni a valóságot.

M: Milyen árat vagy hajlandó megfizetni a valóságért? Bármilyen árat?

K: Miközben kész vagyok elméletben bármi árat megfizetni, ténylegesen az életem során újra és újra olyan utakra érzek készletétést, amely közém és a valóság közé furakszik. A vágy félre visz.

M: Addig gyarapítsd és szélesítsd a vágyaidat, amíg semmi más nem felel meg nekik, csak a valóság! Nem a vágy a rossz, hanem annak korlátoltsága és kicsinysége. A vágy odaadás. Feltétel nélkül légy odaadó a valóság iránt, a lét végtelen, örök szíve iránt! Alakítsd át a vágyat szeretetté! Minden akaratod az, hogy boldog légy. Minden vágyad, akármik is azok, a boldogság iránti vágyakozásod kifejeződése. Alapvetően jól kívánsz önmagadnak.

K: Tudom, de nem kellene

M: Várj! Kitől hallottad, hogy nem kellene? Mi rossz van abban, hogy boldog akarsz lenni?

K: Az énnak mennie kell, tudom.

M: De az én jelen van. Vágyaid vannak. Boldogság utáni vágyad van. Miért? Mert szereted magad. Minden körülmények között szeresd magad -bölcse! Akkor van baj, ha bután szereted magad, szenvedést okozva ezzel önmagadnak. Szeresd önmagad bölcse! Mind az élvezetnek, mind a mértékletességnek láthatólag ugyanaz a célja -téged boldoggá tenni. Élvezet az ostoba út, mértékletesség a bölcs út.

K: Mi a mértékletesség?

M: Nem menni keresztül ismételtelen azon a tapasztalaton, amelyiken már keresztülmentél -mértékletesség. Szükségteletlenül tartózkodni -mérésékletesség. Élvezetet vagy fájdalmat nem siettetni - mérsékletesség. A dolgokat állandóan kontroll alatt tartani - mérsékletesség. A vágy mint olyan, nem helytelen. A vágy maga az élet, a tudás-és tapasztalatbeli növekedésre való ösztönzés. A választásaid a helytelenek. Azt képzelni, hogy valamilyen csekély dolog - étel, szex, hatalom, hírnév - boldoggá tehet, önmagad becsapása. Csak ami annyira hatalmas és mély, mint a te valódi Éned, tehet téged igazán és tartósan boldoggá.

K: Mivel a vágyban, mint az Én szeretetének a kifejezésében alapjában véve semmi rossz nincs, miképpen kell a vágyakat kezelni?

M: Éld az életedet intelligensen, elmédben a legmélyebb Éned iránti érdeklődéssel. Elvégre mit akarsz valójában? Nem tökéletességet; te már tökéletes vagy. Amit keresel, az annak cselekvésben való kifejezése, ami vagy. Ezért van tested és elméd. Vedd őket kézbe, és tedd őket szolgálóddá!

K: Ki működik itt? Ki az, akinek a test-elmét kézbe kell vennie?

M: A megtisztult elme, az Én hűséges szolgája. Ez veszi gondjaiba az eszközöket, a belsőket és a külsőket egyaránt, és állítja őket céljainak szolgálatába.

K: És mik a célok?

M: Az Én univerzális, és céljai univerzálisak. Semmi nem személyes az Énnel kapcsolatban. Él egy rendes életet, de ne tűzz ki önmagáért való célt. Ez kell, hogy legyen a kiindulópontja a nagy kalandnak.

K: Mi a tanácsod, jöjtek el többször Indiába?

M: Ha komoly vagy, e célból meg se kell mozdulnod! Önmagad vagy akárhol vagy, és te teremtet saját klímádat. Helyváltoztatás és utazás révén nem fogsz üdvözülni. Te nem a test vagy, és a test helyről helyre vonszolása nem fog eljuttatni sehová. Elmédnek szabadságában áll a három világ bekalandozása - használd ki teljes mértékben!

K: Ha szabad vagyok, miért vagyok testben?

M: Nem vagy a testben, a test van tebenned! Az elme is tebenned van. Ezek történnek veled. Azért vannak itt, mert érdekesnek tartod őket. Valódi természetednek végtelen a kapacitása az örömről. Csupa életkedv és szeretet. Kiárasztja ragyogását mindenre, ami tudatosságá fókuszába kerül, és ebből semmi nincs kizárva. Nem ismer se gonoszt, se rútságot, reménykedik, bizakodik, szeret. Te ember, nem tudod, mekkorát hibázol, ha nem ismered meg saját valódi Énedet. Te nem vagy sem a test, sem az elme, sem a tüzelő, sem a tűz. Mindezek saját törvényeik szerint jelennek meg és tűnnek el. Szereted azt, ami vagy, valódi Énedet, és bármit teszel, saját boldogságod érdekében teszed. Felfedezni azt, megismerni azt, gondját viselni neki, ez alapvető késztetésed. Emberemlékezet előtti idő óta szereted önmagadat, de sohasem bölcsen. Használd bölcsen testedet és elmédet az Én szolgálatában, ez minden. Légy hű saját Énedhez, szeresd Énedet feltétel nélkül. Ne színleld, hogy önmagadként szeretsz másokat. Hacsak fel nem ismerted, hogy ők veled egyek, nem szeretheted őket. Ne tettesd magad annak, aki nem vagy, ne tagadd meg azt, aki vagy. Mások iránti szereteted az önismeretnek eredménye, nem pedig oka. Önmegvalósítás nélkül semmilyen erény nem hiteles. Amikor tudod, minden kétséget kizáróan, hogy minden keresztül egyazon élet áramlik, és hogy te vagy az az élet, szeretni fogsz mindent, természetes és spontán módon. Amikor felismered önszereteted mélységét és teljességét, tudni fogod, hogy minden élőlényt és az egész univerzumot magában foglalja a szereteted. De mikor bármire tőled különállóként tekintesz, nem szeretheted, mert félsz tőle. Az elidegenedés félelmet okoz, és a félelem fokozza az elidegenedést. Ez egy ördögi kör. Csak az önmegvalósítás törheti meg. Efelé törekedj, eltökélten.

47. Figyeld az elmédet

Kérdő: Miközben a lényegre keresi az ember, hamarosan felismeri alkalmatlanságát, és egy vezető, vagy tanító szükségességét. Ez bizonyos fegyelmet tesz szükségessé, mert elvárás feléd a vezető iránti bizalom, és következképpen tanácsainak és instrukcióinak követése. De a jelentékeny társadalmi sürgetés és nyomás, a személy erőteljes vágyai és félelmei miatt nem jön létre az elme és az akarat gyermeki bizalma, elengedhetetlen

engedelmessége. Hogy lehet kompromisszumot teremteni a Guru iránti igény, és a neki való engedelmesség nehézsége között?

Maharaj: A társadalom és a körülmények kényszere alatti cselekedetek nem nagyon fontosak, mert javarészt gépies, pusztán behatások által keltett reakciók. Elegendő, ha az ember pártatlan módon figyeli önmagát, hogy tökéletesen elszigetelje magát attól, ami végbemegy. Az ész nélkül, vakon elkövetett cselekedetek hozzáadódhatnak a *karmához* (sors), egyébként nemigen lényegesek. A Guru egyet kér csupán, tiszta és intenzív céltudatosságot, önmagad iránti felelősségérzést. A világ egészének realitása megkérdőjelezendő. Ki a Guru, végül is? Az, aki ismeri az állapotot, amelyben nem létezik sem a világ, sem annak gondolata, ő a Legfelsőbb Tanító. Megtalálni őt azt jelenti, hogy elérni az állapotot, amelyben a képzeletet nem tartod többé valóságnak. Kérlek, értsd meg, hogy a Guru a valóságot, az igazságot képviseli, azt, ami *van*. Ő a szó legteljesebb értelmében realista. Nem tud, és nem fog kiegyezni az elmével, és annak illúzióival. Azért jön, hogy eljuttasson téged a valóságba; ne várj tőle semmi egyebet! Az a fajta Guru, akire te gondolsz, aki információkat és instrukciókat ad neked, az nem a valódi Guru. A valódi Guru az, aki ismeri a látszatok káprázatán túli valóságot. Számára a te engedelmességre és fegyelemre vonatkozó kérdéseid nem bírnak jelentéssel, mert az ő szemében a személy, akinek te tartod magad, nem létezik, a kérdéseid egy nem létező személyre vonatkoznak. Ami létezik a te számodra, az nem létezik az ő számára. Amit te magától értetődőnek tekintesz, azt ő abszolúte elutasítja. Azt akarja, hogy úgy lásd magad, mint ahogy ő lát téged. Akkor nem fog kelleni a Gurunak engedelmelkedned, és őt követned, mert saját valóságodnak fogsz engedelmelkedni, és azt fogod követni. Ismerd fel, hogy akárminek gondolod magad, az csak események áramlása; miközben minden történik, megjelenik és eltávozik, egyedül te vagy, a változtathatatlan a változékonyban, a magától értetődő a következtetettben. Válaszd külön a megfigyeltet a megfigyelőtől, és hagyd fel a hamis azonosulásokkal!

K: A valóság megtalálása érdekében el kell vetni mindent, ami az utat elállja. Másfelől, az adott társadalmi kényszerek közötti túlélés követelménye miatt sok mindennek a véghezvitelére, és elszenvetésére szükség van. Fel kell adnia az embernek a foglalkozását és társadalmi helyzetét annak érdekében, hogy megtalálja a valóságot?

M: Végezd a munkád! Amikor van egy pillanatnyi szabad időd, tekintsd befelé! Fontos, hogy ne hagyd ki a számodra adódó kedvező alkalmat! Ha komoly vagy, teljes egészében kihasználod a szabad idődet. Ez elegendő.

K: A lényeges keresése és a lényegtelen elhagyása során van-e valamilyen szópója a kreatív életnek? Például, szeretem a festészetet. Segítséget jelent, ha szabad óráimat a festészetre fordítom?

M: Akármit csinálhatsz, közben figyeld az elmédet! Kell, hogy legyenek olyan pillanataid is, amikor teljes a belső béke és a csend, amikor elméd abszolút nyugalomban van. Ha ezt elmulasztod, mindent elmulasztasz. Ha ezt nem csinálod, elméd csendje szertefoszlik, és mindenféle mást szív magába. Nehézséged abban rejlik, hogy akarod a valóságot, és féled is, ugyanakkor. Féled, mert nem ismered. A megszokott dolgok ismerősek, biztonságban érzed magad velük. Az ismeretlen bizonytalan, és ezért veszélyes. De a valóság megismeréséhez harmóniában kell lenni vele. És a harmóniában nincs helye félelemnek. Egy gyermek ismeri a testét, de a test alapú megkülönböztetéseket nem. Csupán tudatos, és boldog. Végül is, ez volt a cél, amiért megszületett. A *lét* élvezete az önszeretet legegyszerűbb formája, amely később az Én szeretetébe nő bele. Légy akár egy gyermek, nem állítva semmit a test és az Én közé. A pszichikai élet állandó zaja nála hiányzik. A mély csendben az Én szemléli a testet. Az olyan, mint a fehér papír, amelyre semmi sincs írva még. Légy akár a gyermek, ahelyett, hogy ez, vagy az próbálnál lenni, légy boldog, hogy vagy. Teljesen felébredett tanúja leszel a tudatosság terének. De ne legyenek érzések és ideák, közted és a tér között.

K: A pusztá létezéssel való megelégedés az időtöltés legönzőbb módjának tűnik.

M: Az önzés legbecsületesebb módja! Természetesen légy önző, lemondva mindenről, az Ént kivéve. Amikor semmi mást nem szeretsz, csak az Ént, mindenféle önzőséget és önzetlenséget meghaladsz. Mindenféle megkülönböztetés elveszíti értelmét. Az egy szeretete és a minden szeretete egybeolvadnak a szeretetben, a tisztaságban és egyszerűségben, nem címkézve semmit, nem elutasítva semmit. Időzz ebben a szeretetben, merülj benne mélyebbre és mélyebbre, kutasd magad, és szeresd e kutatást, és meg fogod oldani, nemcsak saját problémádat, hanem az emberiség problémáit is. Tudni fogod, hogy mit kell tenned. Ne tégy fel felszínes kérdéseket; fordulj a sarkalatos kérdések felé, léted igazi alapjai felé.

K: Van olyan módszer, amellyel felgyorsíthatom az önmegvalósításomat?

M: Természetesen van.

K: Ki fogja felgyorsítani? Megtennéd számomra?

M: Nem te fogod megtenni, sem én. Csupán megtörténik.

K: Valójában idejövetelem igazolta. Ez a felgyorsulás a szent társaság miatt következik be? Amikor elmentem legutóbb, reménykedtem, hogy visszajövök. És megtörtént! Most abban reménykedem, hogy hamarosan Angliába megyek.

M: Olyan vagy, akár egy újszülött gyermek. Már előtte is volt, de nem volt tudatos a létére. Születésekor megjelent benne egy világ, és vele a létezés tudatossága. Most csupán bele kell nőned a tudatosságba, ez minden! A gyermek a világ királya - amikor felnő, átveszi királyságának irányítását. Képzeld el, hogy gyermekkorában súlyos beteg lesz, és orvosi kezelést kap. Ez azt jelenti, hogy a fiatal király az orvosnak köszönheti a királyságát? Ez talán csak egyike a közreműködő tényezőknek. Oly sok más tényező is volt, amelyek mindegyike közreműködött. De a legfőbb, a legkritikusabb tényező az a tény, hogy király fiaként született. A Guru hasonlóképpen segíthet. De a legfőbb, ami segít, a valóság birtokában lenni belül. Az ki fogja magát jelenteni. Idejöveteled kétségtelen, hogy segítséget jelent számodra. Nem ez az egyetlen, ami segít. A legfőbb a te saját léted. Éppen a komolyságod az, ami ezt bizonyítja.

K: Hivatásom gyakorlása cáfolja komolyságomat?

M: Már mondtam. Amíg lehetővé teszed magad számára a béke pillanatainak a sokaságát, kockázat nélkül gyakorolhatod legnagyobb tiszteletet érdemlő hivatásodat. A belső csend e pillanatai okvetlenül fel fognak égetni minden akadályt. Ne kételkedj hatásosságában. Próbáld ki.

K: De hát próbáltam!

M: Sosem hitelesen, sosem állhatatosan. Egyébként nem tennél fel ilyen kérdéseket. Azért kérdezel, mert nem vagy biztos magadban. És azért nem vagy biztos magadban, mert sohasem figyeltél magadra, csak a tapasztalataidra. Tanúsíts önmagad iránt minden tapasztalat feletti érdeklődést, légy önmagaddal, szeresd önmagad; a végső biztonság csak az önismeretben található. A legfőbb dolog a komolyság. Légy becsületes önmagaddal, és semmi sem fog elcsábítani. Erény és hatalom csupán játékpénzek, a gyermekek játékszere. Hasznosak a világban, de nem visznek téged ki belőle. Hogy meghaladd, állhatatosságra, nyugodt figyelemre van szükség.

K: Mivé lesz akkor az ember fizikai léte?

M: Amíg egészséges vagy, tovább élsz.

K: Ez egy belsőleg mozdulatlan élet, nem lesz hatással az egészségre?

M: A tested egy táplálék átalakító. Amilyen az ételed, durva és finom, olyan lesz az egészséged.

K: És mi történik a nemi ösztönnel? Hogyan lehet kontrollálni?

M: A szex tanult viselkedésmód. Lépj rajta túl. Amíg a testre fókuszálsz, addig az evés és a szex, a félelem és a halál karmai közt maradsz. Találd meg önmagad, és légy szabad.

48. A tudat szabad

Kérdező: Most jövök Sri Ramanashramból. Hét hónapot töltöttem ott.

Maharaj: Milyen gyakorlatot követtél az Ashramban?

K: Amennyire csak tudtam, a 'Ki vagyok én?'-re összpontosítottam..

M: Ezt milyen módon tetted? Verbálisan?

K: A nap folyamán adódó szabad pillanataimban. Néha mormogtam magamban, hogy 'Ki vagyok én?', 'Vagyok, de ki vagyok én?', vagy mentálisan csináltam ugyanezt. Időnként kellemes érzések töltöttek el, vagy a teljes boldogság

lelkiállapotába kerültem. Egészében véve nyugodt és elfogadó igyekeztem lenni, hogysen, a tapasztalatokért való megdolgozás helyett.

M: Mi volt a tényleges tapasztalatod, amikor a megfelelő lelkiállapotban voltál?

K: Belső nyugalom érzése, béke és csend.

M: Megfigyelted-e önmagad, hogy tudatlanná válsz?

K: Igen, ritkán és nagyon rövid ideig. Egyébként nagyon nyugodt voltam, belsőleg és külsőleg is.

M: Milyen jellegű volt ez a nyugalom? Kicsit a mély alvással rokon, mégis tudatos? Ébrenléti alvás féle?

K: Igen. Éber alvás. (*jagrit-sushupti*).

M: A legfőbb dolog megszabadulni a negatív emócióktól - vágytól, félelemtől, stb., az elme 'hat ellenségétől'. Amint az elme megszabadul tőlük, a többi könnyen fog menni. Ahogy a kelme megtisztul szappanos víztől, úgy tisztul meg az elme a tiszta érzések áramlatában. Mikor csendesen ülsz, és befelé figyelsz, mindenféle dolgok kerülhetnek felszínre. Ne csinálj velük semmit, ne reagálj rájuk; ahogy jönnek, úgy el is mennek, önmaguktól. Csupán a figyelem számít, önmaga teljes ébersége, azaz inkább elméjének a teljes ébersége.

K: 'Önmaga' alatt a hétköznapi ént érted?

M: Igen, a személyt, ez figyelhető meg egyedül objektíve. A megfigyelő túl van a megfigyelésen. Ami megfigyelhető, az nem a valódi én.

K: Én mindig észlelni tudom a megfigyelőt, végtelen visszavonulásban.

M: A megfigyelést tudod észlelni, nem pedig a megfigyelőt. Hogy a végső megfigyelő vagy, azt közvetlen szellemi meglátás alapján tudod, nem megfigyelésen alapuló logikai folyamat révén. Ami vagy, az vagy, azt pedig, hogy mi nem vagy, tudod. Az Ént létként ismered, a nem-Ént mulandóként. De valójában minden az elmében van. A megfigyelt, a megfigyelés és a megfigyelő mentális konstrukciók. Az Én *van* egyedül.

K: Miért teremti az elme ezeket a megkülönböztetéseket?

M: A felosztás és megkülönböztetés az elme valóságos természetéből fakad. Nincs semmi rossz a felosztásban. De az elkülönítés ellenkezik a tényekkel. A dolgok és emberek különbözők, de nem elkülönültek. A természet egy, a valóság egy. Vannak ellentétek, de nincs szembenállás.

K: Én természetből fogva nagyon aktívnak ismerem magam. Itt kerülni javasolják az aktivitást. Minél inkább próbálok inaktív maradni, annál nagyobb a késztetésem, hogy csináljak valamit. Ez nemcsak külsőleg aktivizál, de belsőleg is küzdelemre készítet, hogy az legyek, ami természetemtől fogva nem vagyok. Van gyógyszer a ténykedés iránti sóvárgás ellen?

M: Különbőség van munka, és pusztá tevékenység között. Az egész természet dolgozik. A munka természet, a természet munka. Másfelől, a tevékenység vágyra és félelemre alapszik, birtoklás és élvezet utáni sóvárgásra, szenvedéstől és megsemmisüléstől való félelemre. Az egész munkája az egészért, az egyén tevékenysége az egyénért történik.

K: Van gyógyszer a tevékenység ellen?

M: Figyeld meg, és meg fog szűnni. Használj ki minden alkalmat, hogy emlékeztess magad, a kötélekek között vagy, hogy bármi történik veled, az fizikai létezésed miatt van. Vágy, félelem, gond, öröm, nem tudnak megjelenni, hacsak te ott nem vagy, hogy megjelenhessenek. De akármi történik, az létezésedre, mint észlelési központra mutat. Hagyd figyelmen kívül a mutatókat, és azt tudatosítsd, amire azok mutatnak. Ez egy egészen egyszerű dolog, de meg kell tenni. Ami számít, az az állhatatosság, amellyel a magadhoz való visszatérést folytatod.

K: Az önmagamba való mély feloldódás különleges állapotába szoktam kerülni, de kiszámíthatatlanul és pillanatokra. Nem érzem magam kontroll alatt ilyen állapotban.

M: A test anyagi dolog, és időt igényel a változása. Az elme mentális szokások, gondolkodásmódok és érzések halmaza csupán, és megváltoztatásukhoz a felszínre kell őket hozni, és meg kell őket vizsgálni. Ez szintén időt vesz igénybe. Csak légy elszánt, és tarts ki, a többi majd gondoskodik önmagáról!

K: Azt hiszem, tisztán látom a teendőket, de fáradt vagyok és levert, és emberi társaságot keresek, és így elpazarolt idő, amit magányra és meditációra fordítok.

M: Tedd, amihez kedved van. Ne tégy erőszakot magadon. Az erőszak keménnyé és rideggé tesz. Ne harcolj azzal, amit utad akadályának tekintesz. Csak érdeklődj iránta, szemléld, figyelj meg, vizsgálj. Hadd történjék akármilyen - jó vagy rossz. De ne engedd magad elmerülni a történetben.

K: Mi a célja annak, hogy az ember állandóan emlékeztesse magát, hogy ő a megfigyelő?

M: Az elmének meg kell tanulnia, hogy a mozgó elme mögött, a háttérben, ott van a nem változó éberség. Az elme meg kell, hogy ismerje a valódi ént, és tisztelnie kell azt, és abba kell hagyja annak eltakarását, miként a hold is takarja a napot napfogyatkozás idején. Csupán ismerd fel, hogy semmilyen megfigyelhető, vagy tapasztalható nem te vagy, és nem köt meg téged. Hagyd figyelmen kívül, ami nem önmagad.

K: Ahhoz, hogy azt csináljam, amit mondasz, szakadatlanul ébernek kell lennem.

M: Ébernek lenni annyi, mint felébredettnek lenni. A nem éberség alvást jelent. Mindenképpen éber vagy, nem kell erőlködnöd, hogy legyél. Ami szükséges, hogy tudatában legyél, az éberségednek. Legyél szándékosan és tudatosan éber, tágítva és mélyítve az éberség terét! Mindig tudatában vagy az elmének, de nem vagy tudatában önmagadnak, mint létező tudatosságnak.

K: Ahogy észreveszem, eltérő jelentést tulajdonítasz az 'elme', 'tudatosság' és 'éberség' szavaknak.

M: Tekintsd így. Az elme szüntelenül gondolatokat termel, még ha nem figyelsz is rájuk. Amikor tudod, hogy mi zajlik az elmédben, annak neve tudatosság. Ez az ébrenléti állapotod - tudatosságod érzékletéről érzékletre, észlelésről észlelésre, ideáról ideára vált, végtelen egymásutánban. Ezt követi az éberség, a tudatosság egészébe való közvetlen belelátás. Az elme, folyóhoz hasonlóan, a test folyómedrében áramlik szüntelen; azonosítod magad egy pillanatra egy konkrét hullámmal, és így nevezed: az 'én gondolatom'. Minden, aminek tudatában vagy, az az elméd; az éberség a tudatosságról, mint egészről való tudomás.

K: Mindenki tudatos, de nem mindenki éber.

M: Ne így mondd, hogy: 'mindenki tudatos!' Úgy mondd, hogy: 'van tudatosság', amelyben minden megjelenik és eltűnik. Gondolataink csak hullámok a tudatosság óceánján. Hullámokként jönnek és mennek. Végtelenek és örökké tartók, mint az óceán. Ismerd önmagad a lét óceánjának, minden létezés kiindulópontjának! Mindezek persze metaforák; a valóság meghaladja a leírásokat. Akkor ismered csak, ha megéled.

K: Keresése megéri a szenvedést?

M: Nélküle minden szenvedés. Ha azt akarod, hogy ésszerűen, kreatívan és boldogan élj, és végtelen gazdagságban részesülj, keresd azt, ami vagy! Míg az elme a testben koncentrálódik, és a tudatosság az elmében, addig az éberség szabad. A testnek késztetései, és az elmének fájdalmai és örömei vannak. Az éberség szabad és rendületlen. Ragyogó, csendes, békés, eleven és nem fél, híján van vágyaknak és félelmeknek. Meditálj rajta, mint igaz léteden, és próbálj az lenni a mindennapok során, és fel fogod ismerni őt, az ő teljességében. Az elmét a történet érdekli, míg az éberséget maga az elme. A gyermek a játékkal törődik, de az anya a gyermeket figyeli, nem a játékot. Fáradhatatlan figyelem révén teljesen üressé váltam, és ezzel az ürességgel minden visszatért hozzám, kivéve az elmét. Úgy találom, hogy elvesztettem az elmét, visszavonhatatlanul.

K: Miközben hozzánk beszélsz, tudatos vagy?

M: Nem vagyok sem tudatos, sem tudattalan, túl vagyok az elmén, és annak különféle állapotain, és feltételein. A megkülönböztetéseket az elme teremtette, és csak az elmére érvényesek. Én maga a tiszta Tudatosság vagyok, töretlen ébersége mindennek, ami van. Állapotom sokkal valóságosabb, mint a tiéd. Figyelmemet nem vonják el a személyt alkotó különbségek és elválasztások. Amíg a test kitart, lesznek szükségletei, mint bárki másnak, de mentális folyamataim véget értek.

K: Olyan a viselkedésed, mint egy gondolkodó személynek.

M: Miért ne lenne? De a gondolkodásom, az emésztésemhez hasonlóan, tudattalan és szándékolatlan.

K: Ha gondolkodásod tudattalan, akkor honnan tudod, hogy helyes?

M: Se vágy, se félelem nincs, hogy akadályozza. Mi tudná elrontani? Mivel ismerem magam, és amit képviselek, nem kell szakadatlanul ellenőriznem magam. Ha tudod, hogy órád pontos időt mutat, soha nem habozol megnézni.

K: E pillanatban ki beszél, ha nem az elme?

M: Ami a kérdést hallja, az válaszol rá.

K: De ki az?

M: Nem ki, hanem mi. Én nem a te világfelfogásod szerinti személy vagyok, habár személynek tűnhetek számodra. Én a végtelen tudatosság óceán vagyok, amelyben minden történik. Minden létezésen és megismerésen is túl, a lét tiszta üdve vagyok. Semmitől nem érzem magam elkülönültnek, ezért én vagyok minden. Semmilyen dolog nem én, úgyszólván semmi vagyok. Ugyanaz az erő hozza létre a válaszat is a kérdéseidre, amely a tüzet táplálja, és a vizet áramoltatja, a magokat csíráztatja, és a fákat növeszti. Semmi nem személyes velem kapcsolatban, annak ellenére, hogy a nyelv és a stílus személyesnek tűnhet. A személy vágy- és gondolat minták, és reagáló cselekvések halmaza; az én esetemben nincsenek ilyen minták. Semmi nincs, amit vágyok, vagy félek - hogyan lehetnének minták?

K: Bizonyára, te is meghalsz egyszer.

M: Az élet el fog illanni, a test meg fog halni, de ez nem fog hatni rám, a legkevésbé sem. Túl vagyok téren és időn, semminek nem okaként, semmi által nem okozottan, mégis tökéletes létezési mátrixban.

K: Megengeded a kérdést, hogyan jutottál a jelenlegi állapotodba?

M: Tanítóm arra kért, állhatatosan ragaszkodjak az 'én vagyok' érzéséhez, és ne térjek el tőle még egy pillanatra se. Legjobb tudásom szerint követtem tanácsát, és viszonylag rövid idő múlva megvalósult bennem tanításának igazsága. Mindössze annyit tettem, hogy állandóan emlékezetemben tartottam tanítását, arcát, szavait. Ez véget vetett az elmének; az elme csendjében olyannak láttam meg magam, amilyen vagyok - kötelékek nélkülinek.

K: A megvalósulásod hirtelen történt, vagy fokozatosan?

M: Egyik sem. Az ember időtlenül az ami. Az elme ismeri fel ahogy és amikor megtisztul a vágyaktól és félelmektől.

K: Még a megvalósulás iránti vágytól is?

M: Az a vágy a legkülönösebb vágy, hogy véget érjen minden vágy, éppúgy, mint ahogy a félelemtől való félelem is a legkülönösebb félelem. Az egyik a megragadásban, a másik a futásban akadályoz. Használható ugyanazon szavakat, de az állapotok nem ugyanazok. Aki a megvalósulást keresi, az nem vágy-függő; ő egy olyan kereső, aki a vágyak ellenében halad, nem velük. A megszabadulás utáni egyetemes sóvárgás csupán kezdet; a tökéletes szándékok megtalálása, és azok alkalmazása a következő lépés. A keresőnek csak egy cél lebeg a szeme előtt: felfedezni saját igazi létét. Minden vágy közül ez a legambiciózusabb, mert semmi és senki nem teljesítheti; a kereső és a keresett egyek, és a keresés számít egyedül.

K: A keresés egyszer véget ér. A kereső megmarad.

M: Nem, a kereső fog megszűnni, a keresés marad meg. A keresése végső és időtlen valóság.

K: A keresés hiányt, akarást, befejezetlenséget és tökéletlenséget jelent.

M: Nem, a befejezetlen és a tökéletlen elutasítását, / és elvetését jelenti. A valóság keresése maga a valóság mozgása. Bizonyos értelemben minden keresés a valódi boldogságot, vagy a valóság boldogságát célozza. De itt keresés alatt önmagad, mint a tudatos lét gyökere, az elme mögötti fény keresését értjük. Ez a keresés soha nem ér véget, míg a minden más iránti nyugtalan vágyakozás véget kell érjen, mert a valódi előrehaladásnak kell a helyébe lépnie. Az embernek meg kell értenie, hogy a valóság, vagy Isten, vagy a Guru keresése, és az Én keresése ugyanaz;

amikor az egyiket megtalálta, mindet megtalálta. Amikor az 'én vagyok' és 'Isten' az elmédben megkülönböztethetetlenekké válnak, akkor valami olyan fog történni, hogy a kétség nyoma nélkül tudni fogod, hogy Isten van, mert te vagy, és te vagy, mert Isten van. A kettő egy.

K: Mivel minden eleve elrendelt, önmegvalósításunk is az? Vagy legalább e tekintetben szabadok vagyunk?

M: Sorsa csak névnek és formának van. Mivel te nem vagy sem a test, sem az elme, a sorsnak nincs hatalma fölötted. Te tökéletesen szabad vagy. A csészét formája, anyaga, használata stb. határozza meg. De a csészén belüli tér szabad. Az csak akkor van a csészében, ha a csészével kapcsolatban állónak tekintjük. Egyébként csak tér. A test létezéséig testet öltöttek látszol. A test nélkül nem vagy testtől elvált - csak vagy. Ráadásul a sors is csak egy idea. A szavak oly ut sokféleképpen illeszthetők egymáshoz! Az állítások különbözhetnek, de okoznak-e bármilyen változást a valóságon? Olyan sok teóriát kiagyalnak a dolgok magyarázatára - jól hangzik mindegyik, de nem igaz egyik sem. Autó vezetés közben a mechanika és a kémia törvényeinek vagy alávetve: szállj ki az autóból, és a fiziológia és a biokémia törvényeinek hatáskörébe kerülsz!

K: Mi a meditáció, és mi a haszna?

M: Ameddig kezdő vagy a formalizált meditációk, vagy imádságok terén, jó lehet számodra. De a valóság keresője számára csak egy meditáció létezik - a megbújó gondolatok kérlelhetetlen visszautasítása. A gondolatoktól való megszabadulás maga meditáció.

K: Hogyan kell csinálni?

M: Kezdd a gondolatok áramlásának a megengedésével, megfigyelésével! A tökéletes megfigyelés lelassítja az elmét, míg az teljesen le nem áll. Amint az elme lenyugodott, tartsd nyugodalomban! Ne untasd magad a békével, legyél benne, merülj bele mélyebben!

K: Mondtad, tartsak ki egy gondolatnál, hogy a többit távol tartsam. De hogyan kell a gondolatokat távol tartani? A tökéletes idea szintén gondolat.

M: Próbálkozz máshogy, ne múltbéli tapasztalatok alapján haladj. Figyeld a gondolataidat, és figyeld a gondolatokat figyelő önmagadat. A gondolatoktól való szabadság be fog következni egyszer csak, és az üdvösségéről fel fogod ismerni azt.

K: Egyáltalán nem érint a világ helyzete? Nézd azt az iszonyatot, ami Észak Pakisztánban [most, 1971-ben Bangla Desh] van! Nem érint meg egyáltalán?

M: Olvasom az újságokat, tudom mi zajlik. De az én reakcióim nem olyanok, mint a tied. Te gyógyírt keresel, míg én a megelőzéssel törődöm. Amíg okok vannak, addig következményeknek is lenni kell. Amíg az emberek megosztásra és elkülönülésre hajlamosak, amíg önzők és agresszívek, addig ilyen dolgok fognak történni. Ha békét és harmóniát akarsz a világban, akkor békének és harmóniának kell lenni a szívedben és az elmédben! Ilyen változást nem lehet erőltetni; annak belülről kell jönnie. Akik iszonyodnak a háborútól, azoknak el kell távolítaniuk a háborút a rendszerükből. Békés emberek nélkül hogyan lehetne béke a világban? Amíg az emberek olyanok amilyenek, a világnak olyannak kell lenni, amilyen. Én kiveszem a részem, megpróbálom segíteni az embereket, hogy úgy ismerjék önmagukat, mint saját szenvedésük egyetlen okát. Ebben az értelemben hasznos ember vagyok. De ami valójában vagyok, ami a normál állapotom, az nem fejezhető ki a társadalmi tudatosság és hasznosság terminológiájával. Beszélhetek róla, metaforák vagy parabolák segítségével, de erősen tudatában vagyok annak, hogy nem sok eredménnyel. Nem, mert az nem megtapasztalható. Az önmagát tapasztalja meg! De nem írható le az elme kifejezéseivel, amely el kell különítsen, és ellentétbe kell állítson ahhoz, hogy tudjon. A világ akár egy gépelt papírlap. Az olvasat és a jelentés olvasónként változik, de a papírt, amely mindig jelen lévő közös tényező, ritkán érzékelik. Ha a szalagot eltávolítjuk, a gépelés nem hagy nyomot a papíron. Így van az én elmém is - folyamatosan érik az impressziók, de nyomot nem hagynak rajta.

K: Miért ülsz itt, és beszélgetsz az emberekkel? Mi a valódi motivációd?

M: Nincs motivációm. Te mondod, hogy lenni kell motivációmnak. Én nem ülök itt, és nem beszélek: nincs szükség motiváció keresésére. Ne tévessz össze a testtel. Nem kell dolgoznom, nincsenek ellátandó kötelességeim. Az a részem, amelyet te Istennek lehet nevezni, gondot visel a világra. A te világod, amely annyira igényli gondoskodást, a te elmédben él és mozog. Hatolj a mélyére, ott találsz a válaszokat, és csak ott! Honnan máshonnan reméled őket? A tudatosságodon kívül létezik valami?

K: Anélkül létezhet is, hogy valaha is tudnék róla.

M: Miféle létezés lenne az? Elválhat-e a lét a tudástól? Minden létezés, mint ahogy minden tudás is, veled függ össze. Egy dolog azért van, mert te tudsz róla, mert tapasztalod, illetve benne van az életedben. Tested és elméd addig létezik, amíg úgy hiszed. Hagyd abba azt gondolni, hogy a tied, és azonnal szertefoszlanak. Természetesen engedd meg, hogy tested és elméd funkcionáljanak, de ne engedd meg nekik, hogy korlátozzanak téged. Ha tökéletlenségeket veszel észre, csak emlékezz: rájuk irányított teljes figyelmed helyre igazítja szívedet, elmédet és testedet.

K: Meg tudom gyógyítani komoly betegséget pusztán azzal, hogy tudomásul veszem?

M: Irányítsd rá teljes tudomásodat, de ne csak a külső tünetekre. Minden betegség az elmében kezdődik. Viseld gondját először az elmének, az összes rossz idea és emóció követésével és . kiküszöbölésével. Azután élj és működj figyelmen kívül hagyva a betegséget, és nem gondolva rá többé. Az okok eltávolításával a hatásnak is távoznia kell. Az ember azzá válik, aminek hiszi magát. Adj fel minden ideát magadról, és úgy fogod találni önmagad, hogy a tiszta tanú vagy, aki fölötté áll mindennek, ami a testtel és az elmével történhet!

K: Ha bárminek gondolom magam azzá válok, és elkezdem azt gondolni, hogy én vagyok a Legfelsőbb Valóság, akkor nem fog Legfelsőbb Valóságom pusztá ideává válni?

M: Először érd el ezt az állapotot, majd azután tedd fel ezt a kérdést.

49. Az elme veszélyeztettséget okoz

Kérdező: Az emberek tanácsért jönnek hozzád. Honnan tudod, mi a helyes válasz?

Maharaj: Ahogy a kérdést hallom, úgy a választ is hallom.

K: És honnan tudod, hogy a válaszod helyes?

M: Mivel ismerem a válaszok igazi forrását, nem kell kételkednem bennük. Tiszta forrásból csak tiszta víz folyik. Nem foglalkozom emberi vágyakkal és félelmekkel. Tényekkel vagyok összhangban, nem véleményekkel. Az emberek nevükkel és formájukkal azonosítják magukat, míg én semminek nem tartom magam. Ha a nevén ismert testnek gondolnám magam, nem lennék képes a kérdéseidre válaszolni. Ha pusztá testnek tartanálak, nem lenne hasznod a válaszaimból. Egy igazi tanító sem ad véleményekre. Úgy látja a dolgokat, ahogy azok vannak, és olyannak mutatja őket, ahogy azok vannak. Ha annak tartod az embereket, aminek azok gondolják magukat, akkor csak megsebzéd őket, csakúgy, ahogy ők is oly fájdalmasan sebzik magukat, folyamatosan. De ha olyannak látod őket, mint amilyenek valójában, akkor mérhetetlen jót cselekszel velük. Ha megkérdik tőled, hogy mit csináljanak, milyen gyakorlatot válasszanak, milyen életmódot kövessenek, a felelet: 'Ne csinálj semmit, csak *legyél!* A létezésben minden természetes módon történik.'

K: Úgy vettem észre, hogy a beszélgetések során összekevered a 'természetes' és a 'véletlen' szavakat. Úgy érzem, mélységes különbség van a két szó jelentése között. A természet rendszeres, törvényeknek alávetett; az ember megbízhat a természetben; a véletlen kaotikus, váratlan, megjósolhatatlan. Lehetne érvelni, hogy minden természetes, természeti törvényeknek alávetett; azt állítani, hogy minden véletlenszerű, mindenféle ok nélküli, bizonyára túlzás.

M: Jobban szeretnéd, ha a 'spontán' szót használnám a 'véletlen' helyett?

K: Használhatod a 'spontán', vagy 'természetes' szavakat, a 'véletlen' ellentétéként. A véletlen magában foglalja a rendezetlenséget, a káosz elemét. A véletlen mindig a szabályok valamiféle megsértése, kivétel, váratlan dolog.

M: Nemde az élet maga is váratlanságok sorozata?

K: A természet harmóniában van. A véletlen ennek a megzavarása.

M: Te úgy beszélsz, mint egy személy, időben és térben korlátozottan, a test és az elme tartalmára redukálva. Amit kedvelsz, azt 'természetesnek' nevezed, és amit nem kedvelsz, azt 'véletlennel'.

K: Én a természetest, a törvénytisztelőt, és az előre láthatót szeretem, és félek a törvénysértőtől, a rendbontótól, a váratlantól, és az értelmetlentől. A véletlen mindig szörnyű. Lehetnek úgynevezett 'szerencsés véletlenek', de azok erősítik a szabályt, hogy egy véletlenre hajlamos univerzumban lehetetlen lenne az élet.

M: Azt hiszem, félreérted. 'Véletlen' alatt én valami olyat értek, amire nem vonatkozik ismert törvény. Amikor azt mondom, hogy minden véletlenszerű, spontán, az alatt csak azt értem, hogy az okok és működési törvények meghaladják tudásunkat, de még képzeletünket is. Ha a szabályost, harmonikus, megjósolható természetesnek nevezed, akkor ami felsőbb törvényeknek engedelmeskedik, és felsőbb erők által mozdított, spontánnak nevezhető. Így módon két természetes rendszerünk lesz: a személyes és megjósolható, és a személytelen, vagy személy-feletti, ami megjósolhatatlan. Nevezd alsóbb természetnek és felsőbb természetnek, és ejtsd azt a szót, hogy véletlen. Ahogy tudásod, szellemi meglátásod gyarapodik, úgy húzódik vissza az alsóbb és a felsőbb természet közötti határvonal, de a kettő egészen addig megmarad, amíg egynek nem fognak látszani. Mert valójában minden a legcsodálatosabb módon megmagyarázhatatlan.

K: A tudomány sok mindent megmagyaráz.

M: A tudomány nevekkal és formákkal, mennyiségekkel és minőségekkel, mintákkal és törvényekkel foglalkozik; mindez helyénvaló a maga területén. De az életet élni kell; nincs idő elemzésre. A válasznak azonnalinak kell lennie - ebből ered a spontán, az időtlen fontossága. Amit élünk és alakítunk, az az ismeretlenben van. Ami ismert, az a múlt.

K: Én azt tudom elfogadni, hogy amit érzek, az vagyok én. Egy individuum vagyok, egy személy a sok közül. Egyes emberek integráltak és harmonikusak, mások nem azok. Vannak, akik erőfeszítés mentesen élnek, reakciójuk minden szituációban spontán módon helyes, teljes pártatlansággal viszonyulnak a pillanat szükségletéhez, míg mások ügyetlenek, hibáznak, és rendszerint kényelmetlenséget okoznak másoknak. A harmonikus ember természetesnek, törvénytisztelőnek nevezhető, míg a dezintegrált kaotikusnak és véletlenszerűnek.

M: A káosz ideája valójában a rendszeres, a szervezett, az összefüggő érzetét előfeltételezi. Káosz és kozmosz: nem egyazon állapot két oldala?

K: De nekem úgy tűnik, hogy szerinted minden kaotikus, véletlen, megjósolhatatlan.

M: Igen, abban az értelemben, hogy a létnek nem minden törvénye ismert, és nem minden esemény megjósolható. Minél többet vagy képes megérteni, az univerzum emocionális és mentális értelemben annál megnyugtatóbbá válik. A valóság jó és szép; mi teremtjük a káoszt.

K: Ha azt akarod mondani, hogy az ember szabad akarata okozza a véletleneket, egyetértek. De még nem beszéltünk szabad akaratról.

M: Nálad a rend az, ami neked örömet okoz, és a rendetlenség az, ami fájdalmat.

K: Fogalmazhatsz így, de olyat ne mondj, hogy a kettő egy. Hozzám a saját nyelvemen beszélj - a boldogságot kereső egyén nyelvén! Nem akarok tévútra kerülni non-dualista beszédekkel!

M: Miért hiszed azt, hogy különálló személy vagy?

K: Úgy viselkedek, mint egy individuum. Magamtól funkcionálok. Önmagamot tekintem elsődlegesnek, másokat pedig csak velem kapcsolatban állónak. Röviden, önmagammal vagyok elfoglalva.

M: Nos, légy csak továbbra is önmagaddal elfoglalva. Milyen ügyben jöttél ide?

K: Régi törekvésem, hogy biztonságban és boldogságban tudjam magam. Bevallom, nem túl sikeresen. Nem értem el sem a biztonságot, sem a boldogságot. Ezért látsz most itt. Ez a hely új számomra, de az ok, ami idehozott, a régi: a biztonságos boldogság, a boldog biztonság keresése. Idáig nem találtam meg. Tudsz nekem segíteni?

M: Ami soha nem vészett el, azt soha nem lehet megtalálni. Éppen biztonság- és örömkeresésed tart távol tőlük. Hagyd abba a keresést, fejezd be a veszteséget. A betegség egyszerű, és a gyógyszer ugyanolyan egyszerű. Elméd az, amely bizonytalanná és boldogtalanná tesz. Az elvárás bizonytalanná tesz, az emlékezet - boldogtalanná. Vess véget elméd téves használatának, és jól fogod magad érezni! Nem kell rend behozni - rend behozza az magát, mihelyt minden kapcsolatot feladsz a múlttal és a jövővel, és teljes egészében a most-ban élsz.

K: De a mostnak nincs dimenziója. Senkivé és semmivé válnék!

M: Pontosan. Semmiként és senkiként biztonságban és boldog vagy. Rendelkezhetsz a tapasztalattal, hogy kérdezz. Csak próbáld. De térjünk rá vissza, hogy mi a véletlen és mi a spontán, vagy természetes. Azt mondtad, hogy a természet rendszeres, míg a véletlen a káosz jele. Én elutasítottam a különbséget, és azt mondtam, hogy egy eseményt akkor nevezünk véletlenszerűnek, amikor annak okai kinyomozhatatlanok. A természetben nincs helye káosznak. Csak az ember elméjében van káosz. Az elme nem az egészet ragadja meg - fókusza nagyon szűk. Csak töredékeket lát, és a képet gyengén észleli. Akár az az ember, aki hallja a hangokat, de a nyelvet nem ismervén a beszélőt hibáztatja az értelmetlen fecsegésért, és így esik végső soron tévedésbe. Janaka király egyszer koldusnak álmolta magát. Felébredésekor azt kérdezte Gurujától - Vashista: király vagyok, aki koldusnak álmolja magát, vagy koldus vagyok, aki azt álmolja, hogy király? A Guru így válaszolt: Egyik sem te vagy, mindkettő te vagy. Az vagy, és mégsem vagy az, aminek gondolod magad. Az vagy, mert a szerint viselkedsz; és nem vagy az, mert az nem marad fenn. Lehetsz-e király vagy koldus mindörökké? Mindennek változnia kell. Te az vagy, ami nem változik. Mi vagy te? Janaka: igen, sem király, sem koldus nem vagyok, én a pártatlan tanú vagyok. A Guru azt mondta. Ez az utolsó illúziód, hogy *gnaninak* hiszed magad, hogy az átlagemberhez képest másnak, és felsőbbrendűnek. Viszont azonosítod önmagad az elméddel, ez esetben egy jól szituált, és minden tekintetben mintaszerű elmével. Amíg a legcsekélyebb különbséget is látod, addig idegen tőled a valóság. Az elme szintjén vagy. Amikor az 'én önmagam vagyok' távozik, az 'én minden vagyok' megérkezik. Az 'én vagyok' távozásakor egyedül a valóság van, és benne minden 'én vagyok' megmarad és megdicsőül. Az elkülönülés nélküli különbözőség a Végső, amit az elme meg tud érinteni. Ezen túl minden tevékenység megszűnik, mert benne minden cél elérésre került és minden szándék beteljesült.

K: A Legfelsőbb Állapotot elérve, megosztható-e az másokkal?

M: A Legfelsőbb Állapot univerzális, itt és most; már mindenki részese. Ez a létezés állapota - tudás és szeretet. Ki ne szeretné, hogy létezik, vagy hogy tud saját létezéséről? De nem kovácsolunk előnyt a tudatos lét ezen örömeiből, nem merülünk bele és nem tisztítjuk meg teljesen mindentől, ami idegen tőle. Ez a mentális ön-tisztító munka, psziché tisztítás, elsőrendű fontosságú. Mint ahogy a szembe kerülő porszem is, gyulladást keltve, eltüntetheti a világot, ugyanúgy okoz az 'én vagyok a test-elme' félreértett ideája önérdekeltiséget, elhomályosítva az univerzumot. Haszontalan dolog egy korlátozott és elkülönült személy létének az érzéséért harcolni, kivéve, ha annak gyökerei feltárásra kerülnek. Az önzés az önmagam téves ideáiban gyökerezik. Az elme tisztítás a *Yoga*.

50. Az ön-tudomás a tanú

Kérdő: Azt mondtad, én három szempont alapján vagyok szemlélhető, ezek: a személyes (*vyakti*), a személy-főlötti (*vyakta*), és a személytelen (*avyakta*). Az *Avyakta* az univerzális és valóságos tiszta 'én'; a *Vyakta* ennek a tudatosságban 'én-vagyok'-ként való tükröződése; a *Vyakti* a fizikai és életfolyamatok összessége. A jelen pillanat szűk mezsgyéjén a személy-főlöttinek tudatában van a személynek, mind térben, mind időben; de nem csak egyetlen személynek, hanem a *karma* fonálára együtt feszülő személyek hosszú sorozatának. Ez lényegében a tanú, valamint a felgyülemlett tapasztalatok üledéke, az emlékezet talapzata, az összekötő kapocs (*sutratama*). Az embert jellemzi, hogy milyen élete épül fel, és alakul születésről születésre. Az univerzális minden néven és formán felül áll, tudatosságon és személyiségen túli, tisztán öntudatosság nélküli *létezésen* túli. Helyesen fogalmaztam meg a nézeteidet?

Maharaj: Az elme szintjén - igen. A mentális szinten túlira semmilyen szó nem alkalmazható.

K: Azt értem, hogy a személy egy mentális konstrukció, emlékek és szokások egy készletének a gyűjtőneve. De, aki számára a személy megjelenik, a tanúság központja, az szintén mentális?

M: A személynek szüksége van egy alapra, egy testre, amivel azonosítja magát, mint ahogy egy színnek szüksége van egy felületre, amelyen megjelenik. A szín látása független a színtől - az minden szín esetében ugyanaz. Az embernek szemre van szüksége, hogy színeket lásson. A szín sok, a szem egyedi. A személy, a fényhez hasonlóan, benne van a színben és a szemben is, mégis egyszerű, egyedi, láthatatlan és észlelhetetlen, kivéve annak megnyilvánulásait. Nem megismerhetetlen, de észlelhetetlen, objektíválhatatlan, oszthatatlan. Se nem anyagi, se nem mentális, se nem objektív, se nem szubjektív, a dolog lényege, és a tudatosság forrása. A puszta életen és halálon túl a mindent magában foglaló és a mindent kizáró Élet van, amelyben a születés halál, és a halál születés.

K: Ez az Abszolút, vagy Élet, amiről beszélsz, valóságos, vagy teória csupán, amelynek a célja, hogy tudatlanságunkat palástolja?

M: Mindkettő. Az elme számára teória; önmagában véve - valóság. Valóság az ő spontán és teljes elutasításában a hamisnak. Mint ahogy a fény a jelenlétével megsemmisíti a sötétséget, úgy semmisíti meg az abszolút a képzelődést. Látható, hogy minden tudás a tudatlanság egy formája, önmagában a valóságnak a mozgása. A tanú nem személy. A személy akkor jön létre, amikor megvan hozzá az alap, egy organizmus, egy test. Amiben az abszolút tükröződik, mint tudomás. A tiszta tudatosság öntudomássá válik. Amikor van Én, az öntudomás a tanú. Amikor nincs Én, hogy tanú legyen, tanúság sincs. Mindez nagyon egyszerű; a személy jelenléte az, ami a dolgokat összezavarja. Lásd, hogy nincs olyan dolog, mint tartósan elkülönülő személy, és minden tiszta lesz. Tudomás - elme - anyag - ezek egyazon valóság, a mozdíthatatlan és mozdítható két aspektusával, és a tehetetlenség, energia és harmónia három attribútumával.

K: Melyik van előbb: a tudatosság, vagy a tudomás?

M: A tudomás válik tudatossággá, amikor egy objektummal bír. Az objektum állandóan változik. A tudatosságban mozgás van; a tudomás önmagában mozdulatlan és időtlen, itt- és mostbeli.

K: Észak Pakisztánban e pillanatban csupa szenvedés, és vérontás. Hogy látod ezt? Hogyan jelenik meg számodra, hogyan reagálsz rá?

M: A tiszta tudatosságban soha semmi nem történik.

K: Kérlek, szállj alá a metafizikai magasságokból! Mi haszna egy szenvedő ember számára, hogy senki nincs tudatában az ő szenvedésének, csak ő maga? Mindent az illúzióba száműzni az igazságtalanság tetézése. Az Észak Pakisztánbeli Bengali valóság, és szenvedése valóság. Kérlek, ne elemezd ezeket a létezésen kívül. Olvasol újságokat, hallasz róla embereket beszélni. Nem hivatkozatsz tudatlanságra. Nos, mi az állásfoglalásod a történésekkel kapcsolatban?

M: Nincs állásfoglalásom. Semmi nem történik.

K: Bármelyik nap előfordulhat, hogy éppen előtted zavargás támad, amiben egymást ölik az emberek. Biztos, hogy nem tudod azt mondani, hogy nem történik semmi, aztán szenvtelen maradsz.

M: Soha nem beszéltem szenvtelennek maradásról. Ugyanígy azt is megfigyelhetnéd, hogy beugrom az összetűzésbe megakadályozni, hogy megöljenek valakit. Mégis, számomra semmi nem történik. Képzeld el, hogy összeomlik egy nagy épület. A szobák egy része romba dől, más része sértetlen marad. De mondhatod-e azt a térről, hogy összedőlt, vagy sértetlen? Csak a szerkezet az, ami károsodott, és azok az emberek esetleg, akik benne laktak. Magával a térrel semmi nem történt. Ehhez hasonlóan semmi sem történik az étellel, amikor a forma szétesik, és a neveket elfelejtik. Az aranyműves beolvasztja a régi ékszeret, hogy újat készítsen. Némelykor egy-egy jó darab is együtt megy a rosszal. Átlép rajta, mert tudja, hogy nincs elveszett arany.

K: Nem a halál ellen lázadok. A halál módja ellen.

M: A halál természetes, a meghalási mód a mesterséges. Az elkülönülés félelmet és agressziót von maga után, ami megint csak erőszakhoz vezet. Vess véget a mesterséges elkülönüléseknek, és az emberek gyilkolászásának a rettenete is biztosan vége tér. De valójában nincs ölés, és nincs halál. A valódi nem hal meg, a valótlán sosem élt. Hozd rendbe az elmédet, és minden más is rendben lesz. Amikor felismered, hogy a világ egy, hogy az emberiség egy, megfelelően fogsz cselekedni. De először azt az utat kell követned, amelyet érzel, gondolsz és élsz. Hacsak nincs benned rend, a világban sem lehet rend. Valójában semmi nem történik. A sors folytonosan rávetíti képeit, a korábbi projekciók emlékeit az elme vetítívásznára, és így az illúzió folytonosan megújítja önmagát. Jönnek és mennek a képek - a fényt felfogja a tudatlanság. Nézd a fényt, és hagyd figyelmen kívül a képet!

K: Milyen érzéketlenül szemléled a dolgokat! Az emberek ölnek, és megölik őket, és te itt képekről beszélsz.

M: Csak rajta, menj, és ölesd meg magad - ha így gondolod, akkor meg kell tenned. Vagy inkább menj, és ölj te, ha ezt tartod feladatodnak. De nem ez a módja, hogy véget vess a gonosznak. A gonosz a beteg elme búze. Gyógyítsd meg az elmédet, és abba fogja hagyni a torz, csúnya képek kivetítését!

K: Amit mondasz, azt értem, de érzelmileg nem tudom elfogadni. Ez csupán egy idealisztikus képe az életnek, amely engem mélységesen taszít. Én csak nem tudom azt gondolni magamról, hogy folyamatosan álmodom.

M: Hogyan lehet valaki folyamatosan a múlandó test által meghatározott állapotban? Félreértésednek azon elképzelésed az alapja, hogy te a test vagy. Vizsgáld felül ezt az elképzelést, lásd belső ellentmondásait, ismerd fel, hogy jelen létezésed szikrák záporához hasonló, minden szikra egy másodpercig tart, és a zápor maga - egy percig, vagy kettőig. Nyilvánvaló, hogy amely dolognak a kezdete a vég, annak nem lehet közepe! Vedd számba terminusaidat. A valóság nem lehet pillanatnyi. A valóság időtlen, de az időtlenségnek nincs időtartama.

K: Elfogadom, hogy a világ, amelyben élek, nem a valódi világ. De van egy valódi világ, amelynek látom a torzképét. A torzulás a miatt lehet, hogy testemben vagy elmémben valamilyen hiba van. De mikor azt mondd, hogy nincs valódi világ, csak egy álomvilág az elmémben, azt nem tudom elfogadni. Szeretném hinni, hogy a létezés borzalmai azért vannak, mert testem van. Az öngyilkosság lehetne a kiút.

M: Amíg ideáknak szentelsz figyelmet, a sajátjaidnak, vagy a másokénak, bajban leszel. De ha figyelmen kívül hagysz minden tanítást, minden könyvet, mindent, amit szavakba foglaltak, és mélyen magadba merülsz, és megtalálsz önmagadat, önmagában ez meg fogja oldani minden problémádat, és teljesen uralni fogsz minden helyzetet, mert nem leszel rabja a helyzettel kapcsolatos ideáknak. Vegyünk egy példát. Egy vonzó nő társaságában vagy. Gondolataid támadnak róla, ami egy szexuális szituációt teremt. Egy probléma keletkezett, és elkezded önmegtartóztatásról, vagy élvezetekről szóló könyveket keresni. Ha csecsemő lennél, lehetnétek akár meztelenül is együtt, anélkül, hogy bármilyen probléma felmerülne. Csak hagyd abba azt gondolni, hogy te a test vagy, és a szerelemmel és a szexszel kapcsolatos problémák elveszítik jelentőségüket. A korlátozottság összes érzésének eltávozásával a félelem, a kín és az érzéki örömek keresése - mind megszűnik. Csak a tudomás marad.

51. Légy közömbös a fájdalommal és az örömmel szemben

Kérdő: Franciaországban születtem és élek, és közel tíz éve gyakorlom a *Yogát*.

Maharaj: Tíz év munka után valamivel közelebb vagy a célodhoz?

K: Egy kicsit, talán. Tudod, ez nehéz dolog.

M: Közel az Én, és könnyű a hozzá vezető út. Mindössze annyit kell tenned, hogy nem csinálsz semmit.

K: De én úgy érzem, hogy nagyon fárasztó a *sadhanám*.

M: A te *sadhanád* az, hogy *legyél*. A cselekvés történik. Csak légy éber. Miért nehéz arra emlékezni, hogy ki vagy? Te folyamatosan vagy.

K: Kétségtelen, hogy a lét érzése folyamatos. De a figyelem tere gyakran mindenféle mentális eseményekkel - emóciókkal, képekkel, ideákkal -telítődik. A lét egyszerű érzése rendszerint háttérbe szorul.

M: Milyen módon tisztítod meg az elmédet a felesleges dolgoktól? Milyen módszereid, eszközeid vannak az elme megtisztítására?

K: Alapesetben az ember fél. Saját magától fél a legjobban. Úgy érzem magam, mint aki egy felrobbanni készülő bombát cipel magával. Nem tudja hatástalanítani, nem tudja elhajítani. Iszonyatosan fél, és őrgöngve keresi a megoldást, amit nem talál. Számomra a megszabadulást ennek a bombának az eltávolítása jelenti. Nem sokat tudok a bombáról. Csak azt tudom, hogy kora gyermekkoromtól fogva magammal cipelem. Úgy érzem magam, mint riadt gyermek, aki szenvedélyesen tiltakozik, hogy nem szeretik őt. A gyermek szeretetért epekedik, és mivel nem kapja meg, ijedt és dühös. Úgy érzem olykor, mint aki öl, valakit, vagy saját magát. Ez a vágy olyan erős, hogy folyton félek. És nem tudom, hogyan szabadulhatnék meg a félelemtől. Tudod, különbség van Hindu és európai elme között. A Hindu elme viszonylag egyszerű. Az európai lényegesen sokkal inkább bonyolult. A Hindu alapvetően *szattvikus*. Nem érti az európai nyugtalanságát, a fáradhatatlanul arra irányuló törekvését, amit megcsinálni szükségesnek gondol; ő nagyobb egyetemes tudással rendelkezik.

M: Érvelő képessége oly kiváló, hogy le fogja beszélni magát a józan észről. Magabiztossága a logikájába vetett bizalmából ered.

K: De a gondolkodás, következtetés az elme szokásos állapota. Az elme aligha tudja abbahagyni működését.

M: Lehet, hogy ez a szokásos állapot, de neki a normális állapotra van szüksége. A normális állapot nem lehet fájdalmas, míg e szokás gyakran vezet krónikus fájdalomhoz.

K: Ha nem ez a természetes, vagy normális állapot az elmének, akkor hogy lehet ezt leállítani? Kell, hogy legyen valamilyen módszer az elme elhallgattatására. Gyakran mondom magamnak: elég, állj le kérlek, elegendem van a végtelen körökben ismétlődő mondatok vég nélküli locsogásából. De elmém nem hajlandó leállni. Úgy érzem, az ember le tud állni egy időre, de sem sokáig. Még az úgynevezett 'spirituális' emberek is trükköket vetnek be, hogy csendben tartsák elméjüket. Formulákat ismételtetnek, énekelnek, imádkoznak, erőteljesen, vagy finoman lélegeznek, rázkódnak, forognak, koncentrálnak, meditálnak, transzba merülnek, erényeiket csiszolgatják - szakadatlanul annak érdekében dolgoznak, hogy abbahagyják a munkát, abbahagyják a keresést, abbahagyják a mozgást. Ha nem lenne olyan tragikus, akkor nevetséges lenne.

M: Az elme kétféle állapotban létezhet: mint a víz, és mint a méz. A víz a legkisebb zavar hatására is megremeg, míg a méz, akármilyen behatás is éri, gyorsan ismét mozdulatlaná válik.

K: Valódi természeténél fogva az elme nyugtalan. Elérheti talán a csend állapotát, de nem teljesen önmagától.

M: Lehet, hogy krónikus lázad van, és állandóan reszketsz. A vágyak és a félelmek az elmét nyugtalaná teszik. Negatív emócióktól mentesen csendes.

K: Nem tudod megvédeni a gyermeket a negatív emócióktól. Amint megszületik, szenvedni és félni tanul. Az éhség kegyetlen tanító, és függőséget és gyűlöletet tanít. A gyermek szereti anyját, mert enni ad neki, és gyűlöli őt, mert késlekedik az étellel. Tudatlan elménk tele van konfliktusokkal, amelyek a tudatba túlszordulnak. Vulkán tetején élünk; állandóan veszélyben vagyunk. Egyetértek, hogy az olyan emberek közössége, akiknek az elméje békés, nagyon csillapító hatású, de amint eltávozom körükből, indul a régi gond. Ezért jövök időnként Indiába, és keresem Gurum társaságát.

M: Te úgy gondold, hogy jössz és mész, keresztül menve különböző állapotokon és hangulatokon. Én annak látom a dolgokat, amik, gyorsan egymásután megjelenő pillanatnyi események, amelyek belőlem vezetnek le létüket, mégis, amelyek határozottan nem én vagyok, sem nem az enyéme. Én nem vagyok a jelenségek egyike, sem egyiknek sem alávetett. Olyan egyszerűen és totálisan független vagyok, hogy azt a szembeállításához és tagadáshoz szokott elméd képtelen felfogni. Szó szerint értem, amit mondasz; nincs szükségem szembeállításra, vagy tagadásra, mert világos számomra, hogy nem lehetek ellenkezője, vagy tagadása semminek: ahol én vagyok, ott nincs vágy és félelem. Na már most, mi is a te tapasztalatod? Te is úgy érzed, hogy totálisan közömbös vagy minden mulandó iránt?

K: Igen, én is - esetenként. De amint veszélyt érzek, úgy érzem elszigetelődök, kívül kerülok minden másokkal való kapcsolaton. Tudod, ebben rejlik közöttünk a mentalitásbeli különbség. Egy hindunál az emóció követi a gondolatot. Ha egy hindunak ideát adsz, érzelmei keletkeznek. A nyugati ennek az ellenkezője: adj neki egy emóciót, gyártani fog egy ideát. A te ideáid nagyon vonzóak intellektuálisan, de emocionális hatással nincsenek rám.

M: Intellektusodat mos tedd félre. Ne használd e vonatkozásban.

K: Mi haszna olyan tanácsnak, amelyet nem tudok követni? Ezek mind ideák, és te azt várod, hogy érzelmekkel reagáljak rájuk, mivelhogy érzelmek nélkül nem lehet cselekedni.

M: Miért beszélsz cselekvésről? Te állandóan cselekszel? Bizonyos ismeretlen erő cselekszik, és te azt képzeled, te cselekszel. Te pusztán figyeled, ami történik, anélkül, hogy bármilyen módon hatással lehetnél rá.

K: Miért van bennem ez az iszonyú ellenállás elfogadása ellen, hogy nem tudok tenni semmit?

M: De mit tudsz tenni? Olyan vagy, akár egy érzéstelenítés alatt álló beteg, akit a sebész operál. Amikor felébredsz felfedezed, hogy az operáció véget ért; mondhatod-e, hogy csináltál valamit?

K: De az én vagyok, aki hozzájárulását adta a műtétnek.

M: Szó sincs róla! A betegséged egyrésztől, orvosod és családotd nyomása a másik részről, aminek a hatására meghoztad döntésedet. Nincs választásod, csak annak az illúziója.

K: Én mégiscsak úgy érzem, hogy nem vagyok olyan tehetetlen, mint amilyennek beállítasz. Úgy gondolom, bármit megcsinálhatok, amit kitalálok, csak azt nem tudom, hogyan. Nem az erő hiányzik, hanem a tudás.

M: Nem ismerni az eszközöket nyilván ugyanolyan rossz, mint nem rendelkezni az erővel. De hagyjuk a témát egy pillanatra; végül is nem fontos, hogy miért érezzük a tehetetlenséget, amíg világosan látjuk, hogy egyelőre tehetetlenek vagyunk. 74 éves vagyok. És mégis gyermeknek érzem magam. Világosan érzem, hogy minden változás ellenére gyermek vagyok. Gurum azt mondta nekem: a gyermek, aki még e pillanatban is vagy, a te valódi Éned (*swarupa*). Menj vissza a tiszta lét azon állapotáig, ahol az 'én vagyok' még tiszta volt, mielőtt még beszennyeződött volna az 'én ez vagyok' -, vagy 'én az vagyok' -kal. A te terhed a hamis önazonosságok terhe - szabadulj meg ezektől teljesen! Gurum azt mondta - 'Bízz bennem! Én mondom neked, isteni természetű vagy. Fogadd el ezt abszolút igazságként! Örömed isteni, szenvedésed szintén isteni. Minden Istentől ered. Ezt soha ne felejtse el! Te vagy Isten, egyedül a te akaratod teljesül.' Hitttem neki, és hamarosan realizáltam, milyen csodálatos módon igazak és pontosak voltak szavai. Nem kondicionáltam elmémet azt gondolva: 'Én vagyok Isten, csodálatos vagyok, mindenképp felett álló vagyok.' Egyszerűen követtem a tanítását, miszerint fókuszáljam az elmémet az 'én vagyok' tiszta létére, és maradjak benne. Régebben órákon át ültem, elmém semmi mással, csak az 'én vagyok' -kal, és hamarosan béke és öröm, és egy mély, mindent felölelő szeretet vált normál állapotommá. Minden eltűnt benne - önmagam, Gurum, az élet amit éltem, a körülöttem lévő világ. Csak béke maradt, és mérhetetlenül mély csend.

K: Mindez látszólag nagyon egyszerű és könnyű, de éppen hogy nem így van. Olykor csodálatos örömteli békés állapot virrad rám, és én csak nézek és csodálkozom: milyen könnyen jön, és milyen meghittnek tűnik, mennyire egészen az én sajátom. Honnan az igény, hogy oly keményen törekedj egy egészen közeli, a kezed ügyében lévő állapotra? Ezúttal bizonyára állandósul. Mégis, mily gyorsan szertefoszlik és itt hagy engem ámulva - ez a valóság íze volt, vagy más aberráció? Ha valóság volt, miért múlt el? Talán valamilyen egyedi tapasztalatnak kell végleg helyrehozni engem az új állapotban, és amíg a kritikus tapasztalat el nem érkezik, ennek a bűjőcskának folytatódnia kell.

M: A valamilyen egyedi és drámai, valamilyen csodálatos robbanás iránti elvárásod, csak akadályozza és késlelteti önmegevalósításodat. Nem kell robbanásra várnod, mert a robbanás már megtörtént - abban a pillanatban, amikor megszületted, amikor lét-tudat-érezésként ismerted fel magad. Csak egyetlen hibát követsz el: a belsőt külsőnek, és a külsőt belsőnek tartod. Ami benned van, azt rajtad kívül lévőnek tartod, és ami külső, azt benned lévőnek tartod. Az elme és az érzések külső dolgok, de te belsőnek tartod őket. Azt hiszed, hogy a világ objektív, miközben teljes egészében pszichéd kivetítése. Ez az alapvető tévedés, és ezt semmilyen új robbanás nem fogja helyrehozni. Neked kell ebből a kiutat találnod. Nincs más mód.

K: Hogyan találjak kiutat, amikor gondolataim tetszésük szerint jönnek és mennek? Végtelen locsogásuktól megzavarodok és kimerülök.

M: Figyeld a gondolataidat, mintha közúti forgalmat figyelnél. Jönnek-mennek az emberek; amit te reagálás nélkül szemlélsz. Kezdetben nem biztos, hogy ez könnyű, de idővel úgy találod majd, hogy elméd egyszerre több szinten képes funkcionálni, és te mindegyiknek tudatában leszel. Amikor figyelmed ott ragad valamelyik szinten, valamilyen egyedi érdekltség miatt, akkor más szinteken kialszik. A kialudt szintek működése még ekkor is folytatódik, a tudatosság terén kívül. Ne harcolj emlékeiddel és gondolataiddal; próbáld csak a sokkal fontosabb kérdéseket figyelmed terében tartani, olyanokat, mint 'Ki vagyok én?', 'Hogyan születtem?', 'Miért van ez az univerzum körülöttem?', 'Mi valódi, és mi pillanatnyi?' Semmilyen gondolat nem marad fenn, ha elveszted iránta az érdeklődésedet, az emocionális kapocs tartja fenn a köteléket. Állandóan élvezetet keresel, a fájdalmat kerülsz, állandóan boldogság és béke után kutakodsz. Nem látod, hogy valójában boldogság keresésed miatt érzed magad boldogtalannak? Próbáld ki a másik utat: légy közömbös a fájdalommal és az élvezettel szemben, se nem kérve, se nem visszautasítva, fordítsd teljes figyelmed arra a szintre, amelyen az 'én vagyok' időtlenül jelen van. Hamarosan felismered, hogy valóságos természeted a béke és boldogság, és csak ezeknek a mindenféle különös csatornákon való keresése az, ami zavar. Kerüld a zavart, ez minden. Nincs szükség keresésre; nem kell azt keresned, ami már eleve vagy. Te magad vagy Isten, a Legfelsőbb Realitás. Először is, bízz bennem, bízz a Tanítóban! Ez lehetővé teszi, hogy megtegyed az első lépést - azután bizalmasan majd saját tapasztalatod által nyer igazolást. Minden életpályán elengedhetetlen a kezdeti bizalom; e nélkül keveset lehet tenni. Minden vállalkozás bizalomból fakadó cselekvés. Még mindennapi kenyered is bizalomra épül! Ha észben tartod, amit mondtam, mindent meg fogsz valósítani. Megismétlem: te vagy a mindent betöltő, mindent meghaladó valóság. Viselkedj ennek megfelelően: gondolkodj, érezz és cselekedj az egésszel való harmóniában, és valódi értelme, annak amit mondok igen rövid idő alatt megvilágosodik. Nincs szükség erőfeszítésre. Higgy, és cselekedj ennek megfelelően. Lásd be, kérlek, hogy semmit nem akarok tőled. A saját érdekedben beszélek, mert te szereted mindenekfelett önmagadat, te akarsz önmagadnak biztonságot és boldogságot. Ne szégyellj, ne is utasítsd el ezt. Természetes és jó dolog szeretni önmagad. Csak azt kell tudnod, hogy mit is szeretsz pontosan. Nem a test az, amit szeretsz, hanem az Élet - észlelés, érzés, gondolkodás, cselekvés, szeretet, törekvés, teremtés. Azt a Életet szereted, amely te vagy, amely minden. Ismerd

ezt fel a maga teljességében, minden megosztáson és korlátozáson túli voltában, és minden vágyad összeolvad veled, hogy a nagyobb magába foglalja a kisebbet. Keresd tehát önmagad, mert a kereséséve mindent megtalálsz. Mindenki örül a létnek. De kevesen ismerik annak teljességét. Megismeréséig az 'én vagyok', az 'én tudok', az 'én szeretek' elmédben tartásával jutsz el - azáltal, hogy el akarod érni ezen szavak legmélyebb értelmét.

K: Gondolhatom azt, hogy 'én vagyok Isten'?

M: Ne azonosítsd magad egy ideával. Ha Isten alatt az Ismeretlent érted, akkor egyedül azt mondhatod: 'nem tudom, ki vagyok'. Ha Istent saját énedként ismered, akkor nem kell mondanod. Legjobb az egyszerű 'én vagyok' érzés. Időzz benne türelmesen. A türelem bölcsesség; ne kalkuláld be a sikertelenséget. Ez a vállalkozás nem lehet sikertelen.

K: A gondolataim nem fognak elhagyni.

M: Ne figyelj rájuk. Ne harcolj velük. Csak ne tégy velük semmit, engedd őket lenni, bármik is azok. Valójában a velük való küzdelem élteti őket. Csak hagyd őket figyelmen kívül. Nézz át rajtuk. Emlékezz, hogy emlékezz: 'bármik történik - azért történik, mert én vagyok'. Minden arra emlékeztet, hogy vagy. Ragadj meg minden alkalmat annak megtapasztalására, hogy vagy. Nem kell abbahagyni a gondolkodást. Csak az iránta való érdeklődést hagyd abba. Ez az érdektelenség szabadít meg. Ne ragaszkodj, ez minden. A világ tele van gyűrűkkel. Te tele vagy horgokkal. Egyenesítsd ki a horgaidat, és semmi nem tud magához ragadni. Add fel függőségeidet. Semmi más nincs, amit fel kell adni. Állítsd le a szerzés gyakorlatát, az eredmény szemlélet szokását, és tiéd az univerzum szabadsága. Légy erőfeszítés mentes.

K: Az élet erőfeszítés. Olyan sok a tennivaló.

M: Amit csinálni kell, csináld. Ne állj ellen. Légy dinamikus egyensúlyban, azon alapon, hogy csak jó dolgokat csinálsz, minden pillanatban. Ne légy felnőni nem akaró gyermek. Sztereotip viselkedés és magatartás nem segít rajtad. Bíz magad teljesen gondolkodásod világosságára, motivációd tisztaságára, és cselekvésed integritására. Nem tudod elrontani. Lépj túl, és hagyd mindent magad mögött!

K: De maradhat-e bármi is jó?

M: Te valamilyen állandó örömmámort akarsz. Örömök jönnek és mennek, ami szükségszerű, mert az emberi agy nem bírja a feszültséget hosszú ideig. A hosszan tartó elragadtatás kiégeti az agyadat, hacsak nem rendkívüli módon tiszta és kifinomult. A természetben semmi nem szakadatlan, minden lüktet, megjelenik és eltűnik. Szív, lélegzet, emésztés, alvás és ébrenlét - születés és halál, mind hullámszerűen jönnek és mennek. Ritmus, periodicitás, szélső értékek közötti harmonikus váltakozás a szabály. Ne lázadj az élet valóságos mintája ellen. Ha az Állandót keresed, lépj túl a tapasztalaton. Ha azt mondom: szakadatlanul tartsd észben az 'én vagyok'-ot, úgy értem: 'térj vissza hozzá újra meg újra'. Semmilyen konkrét gondolat nem lehet az elme természetes állapota, csak a csend. Nem a csend ideája, hanem maga a csend. Amikor az elme a természetes állapotában van, minden tapasztalás után spontán módon visszatér a csendhez, azaz inkább, minden tapasztalás a csend háttere előtt történik. Nos, amit itt tanultál, az maggá válik. Lehet, hogy elfelejted - látszólag. De élni fog, és kellő időben kicsírázik, növekedésnek indul, virágot hoz, és gyümölcsöt terem. Minden magától fog történni. Neked nem kell csinálni semmit, csak ne gátold.

ÉN AZ VAGYOK 2. rész

52. Boldognak lenni, boldoggá tenni az élet harmóniája

Kérdő: Néhány hónapja érkeztem Európából, Kalkutta mellett élő Gurumnál szoktam rendszeres látogatást tenni. Most hazafelé tartok. Egy barátom invitált, hogy látogassalak meg, és örülök, hogy eljöttem.

Maharaj: Mit tanultál a Gurudtól, és milyen gyakorlatot követsz?

K: Ő egy tiszteletre méltó, idős, nyolcvan körüli ember. Filozófiáját tekintve Vedantin, és az általa tanított prakszis lényege az elme tudatalatti energiáinak a felébresztése, és a rejtett akadályok és gátlások tudatosítása. Az én személyes *sadhanám* a korai gyermekéveimhez és gyermekkoromhoz kötődő sajátos problémáimmal kapcsolatos. Anyám nem tudta megadni nekem a biztonság és a szeretet érzését, ami oly fontos egy gyermek normális fejlődéséhez. Ő egy olyan asszony volt, aki nem volt alkalmas anyának; aggodalom és idegesség által megnyomorítottan, saját magában bizonytalanul engem tett felelőssé, és a rá nehezedő terhek meghaladták tűrőképességét. Soha nem akart engem világra hozni. Nem akarta, hogy növekedjek és fejlődjek, azt akarta, hogy térjek vissza az anyaméhbe, váljak meg nem születetté, nem létezővé. Az életemben bekövetkező minden változásnak ellenállt, szenvedélyesen harcolt minden ellen, ami megkísérelt túllépni az ő megszokott létezésének szűk körén. Gyermekként érzékeny voltam és gyengéd. Minden másnál jobban igényeltem a szeretetet, és a szeretet, a gyermeke iránt ösztönös anyai szeretet, tőlem megtagadtatott. A gyermek anya-keresése vált életem vezér motívumává, amit soha nem tudtam kinőni. A boldog gyermek, a boldog gyermekkor rögeszmémé vált. Szervedélyes érdeklődés alakult ki bennem a terhesség, születés, csecsemőkor iránt. Szülésként bizonyos hírnévre tettem szert, és közreműködtem a fájdalommentes gyermekszülés módszerének a kifejlesztésében. Boldog anya boldog gyermeke - ez volt egész életem eszményképe. De anyám mindig ott volt - a maga boldogtalanságával, vonakodásával és az iránti képtelenségével, hogy engem boldognak lásson. Ez különös módokon nyilvánult meg. Valahányszor én gyengélkedtem, ő jól volt; amikor én jó egészségben voltam, ő ismét maga alá került, átkozva saját magát és engem is. Mintha sohasem tudná megbocsátani a bűnömöt, hogy megszülettem, azt akarta, hogy büntudatot érezzek azért, hogy élek. 'Te azért élsz, mert gyűlölsz engem. Ha szeretsz - meghalsz', ez volt az ő állandó, habár néma üzenete. És így telt az életem, a szeretet helyetti halál ajánlatával. Anyám, az örök gyermekség rabjaként, nem tudtam nővel értelmes kapcsolatot kialakítani; anyám képe mindig közénk állt, könyörtelenül, meg nem bocsátóan. A munkámban kerestem vigaszt, és sokat találtam; de nem tudtam menekülni a gyermekség csapdájából. Végül a spirituális keresés felé fordultam, és kitartóan, már sok éve ezt a vonalat követem. De a maga nemében ez ugyanaz a régi, anyai szeretet keresés, nevezd azt Istennek, *Atmának*, vagy Legfelsőbb Valóságnak. Tulajdonképpen szeretni és szeretve lenni akarok; sajnálatra méltó módon az úgynevezett vallásos emberek életellenesek, és mind elme vezérelt. Az élet szükségleteivel és ösztönzéseivel szembesülve osztályozni, absztrahálni és konceptualizálni kezdenek, majd az osztályozást sokkal fontosabbá teszik, mint magát az életet. Arra kérnek, hogy összpontosítsak egy fogalomra, és személyesítsem meg azt. A szeretet általi spontán teljesség válás helyett egy fogalomra való kigondolt és mesterkéltné koncentrációt javasolnak. Akár Isten, vagy *Atma*, az én vagy a másik, mind ugyanoda vezet! Gondolni róla valamit, nem pedig szeretni őt. Nem elméletekre és rendszerekre van szükségem; ezekből sok egyformán vonzó vagy hihető létezik. Nekem a szív ébredésére van szükségem, az élet megújulására, és nem egy új gondolkodásmódra. Nincsenek új módjai a gondolkodásnak, de az érzések örökké frissek lehetnek. Amikor szeretek valakit, akkor önkéntelenül és erőteljesen meditálok rajta, melegséggel és életerővel telve, amit az elmém nem tud uralni. A szavak alkalmasak az érzések alakítására; az érzések nélküli szavak akár a test nélküli ruhák -hidegek és erőtlenek. Ez az én anyám - lecsapolta összes érzésemet - forrásaim kiszáradtak. Rátalálhatok itt az emóciók gazdagságára és bőségére, amelyekre oly bőségesen szükségem lett volna gyermekként?

M: Hol van a gyermekkorod most? És mi a jövőd?

K: Megszülettem, felnőttem, meghalok.

M: Te most a testedre gondolsz, természetesen. És elmédre. Most nem fiziológiádról és pszichológiádról van szó. Ezek a természet része, és természeti törvények által irányítottak. A te szeretet iránti keresésedről beszélek. Volt ennek kezdete? Lesz neki vége?

K: Valójában nem tudom megmondani. Jelen van -életem legkorábbi pillanata óta a legutolsóig. Ez a szeretet utáni sóvárgás - mily állandó és mily reménytelen!

M: Szeretet iránti keresésed során mi az pontosan, amit keresel?

K: Egyszerűen: szeretni és szeretve lenni.

M: Most ezt nőre vonatkozóan érted?

K: Nem szükségszerűen. Barátra, tanárra, vezetőre - amíg az érzés világos és tiszta. Persze, a nő a szokványos válasz. De ez csak az egyik lehetőség.

M: A kettő közül melyiket részesíted előnyben, szeretni vagy szeretve lenni?

K: Inkább mindkettőt! De úgy látom, szeretni nagyszerűbb, nemesebb, mélyebb. Szeretve lenni kellemes dolog, de ettől az ember nem fog felnőni.

M: Tudsz magadtól szeretni, vagy erőltetned kell a szeretetet?

K: Természetesen találkoznia kell az embernek valaki olyannal, aki szeretetre méltó. Az anyám nem csak nem szeretett, szeretetre méltó sem volt.

M: Mi tesz valakit szeretetre méltóvá? Nem a lényt kell szeretni? Először szeress, majd azután keress indokokat.

K: Ez lehet a másik út. Szereted, ami boldoggá tesz téged.

M: De mi tesz téged boldoggá?

K: Erre vonatkozóan nincs szabály. Ez az egész nagyon egyéni, és megjósolhatatlan.

M: Rendben. Bármilyen utat választasz, ha nem szeretsz, nem lehetsz boldog. De, a szeretet minden esetben boldoggá tesz? Nem társítod a szeretetet a boldogság egy meglehetősen korai, infantilis állapotával? Amikor a szeretett szenved, nem szenvedsz-e te is? És megszűnsz-e szeretni, mert szenvedsz? A szeretetnek és a boldogságnak együtt kell-e megjelennie és távoznia? Lehet-e a szeretet az öröm elvárása csupán?

K: Természetesen nem. Sok szenvedés lehet a szeretetben.

M: Akkor hát mi a szeretet? Nem létállapot inkább, mint elmeállapot? Kell-e tudnod, hogy szeretsz, annak érdekében, hogy szeress? Nem szeretted-e anyádat tudatlanul is? Vágyakozásod a szeretetére, a lehetőségre, hogy szerethesd őt, nem a szeretet működése-e? Nem ugyanannyira részed-e neked a szeretet is, mint a lét tudatossága? Azért kerested anyád szeretetét, mert szeretted őt.

K: De ő nem hagyta!

M: Nem tudott volna megállítani.

K: Akkor miért volt boldogtalan az egész életem?

M: Mert nem merültél alá léted valódi gyökereihez. Önmagad teljes tudatlansága elfedte szeretetedet és boldogságodat, és a keresésére készítetted annak, amit soha nem veszítettél el. A szeretet választás, annak választása, hogy boldogságodat megosztod mindennel. Boldognak lenni - boldoggá tenni - ez a szeretet harmóniája.

53. A beteljesült vágyak további vágyakat keltenek

Kérdő: Be kell vallanom, nagyon lázongó lelkiállapotban jöttem ma ide. A légitársaság irodájában kíméletlenül bántak velem. Amikor ilyen szituációba kerülök, minden kétségesnek látszik, minden rossznak tűnik.

Maharaj: Ez egy nagyon hasznos lelkiállapot. Mindenben kételkedni, mindent elutasítani, vonakodni attól, hogy mások által tanulj. Ez a te hosszú *sadhanádnak* a gyümölcse. Végül is az ember nem tanul örökké.

K: Elegem van belőle. Nem vitt engem sehová.

M: Ne mondd, hogy 'sehová'! Ez vezetett téged oda, ahol vagy - most.

K: Ez megint a gyermek és szeszélyei. Egy centit sem mozdultam onnan, ahol voltam.

M: Gyermekként kezdted, és gyermekként fogod végezni. Akármit szerezted közben, el kell, hogy veszítsd, és az elején kell, hogy kezdj.

K: De a gyermek rugdos. Amikor boldogtalan, vagy elutasítják, bármibe belerúg.

M: Hadd rúgjon. Csak figyeld a rúgást. És ha túlságosan félsz a társadalomtól ahhoz, hogy meggyőző módon belerúg, akkor azt is figyeld. Tudom, hogy ez fájdalmas ügy. De nincs rá gyógyszer - egyet kivéve - a gyógyszerek keresésének az abba hagyását. Ha dühös vagy, vagy szenvedsz, válj külön a dühtől és a szenvedéstől, és figyeld őket. Az externalizáció az első lépés a megszabadulás felé. Lépj távolabb, és figyelj. A fizikai események tovább fognak zajlani, de egyedül már nem lesz jelentőségük. Kizárólag az elme, csinál ügyet a dologból. Bármilyen történik, nem rugdoshatsz és ordíthatsz egy irodában, vagy egy bankban. A társadalom ezt nem engedi meg. Ha nem tetszenek a módszereik, vagy nem vagy elég felkészült, hogy elviseld őket, akkor ne repülj, illetve ne legyenek pénzügyeid. Gyalogolj, és ha nem tudsz gyalogolni, akkor ne közlekedj. Ha ügyeid vannak a társadalommal, akkor el kell fogadnod az módszereit, mert az ő módszerei a te módszereid. Szükségeid és igényeid teremtették őket. Vágyaid annyira sokrétűek és ellentmondásosak - ne csodálkozz, hogy a társadalom, amit létrehoztál szintén sokrétű és ellentmondásos!

K: Látom, és el is ismerem, hogy a külső káosz pusztán az én saját belső diszharmonióm visszatükröződése. De mi az orvosság?

M: Ne keress orvosságokat!

K: Időnként az ember 'kegyelmi állapotban' van, és az élet boldog és harmonikus. De az ilyen állapot nem tartós! A lelkiállapot megváltozik, és minden elromlik.

M: Ha csendben tudnál maradni, emlékektől és elvárásoktól tisztán, képes lennél észrevenni az események gyönyörű mintázatát. A nyugtalanságod a káosz okozója.

K: A légitársaság irodájában töltött három óra alatt türelmet és elnézést gyakoroltam. És nem gyorsultak fel a dolgok.

M: De legalább le se lassította, amit rugdosással biztos előidézted volna! Azonnali eredményeket akarsz! Itt nem szolgálunk varázslattal. Mindenki ugyanazt a hibát követi el: az eszközöket elutasítják, de a célokhoz ragaszkodnak. Békét és harmóniát akarsz a világban, de elutasítod, hogy rendelkez vele önmagadban. Tanácsom értelemeszerű követése esetén nem fogsz csalódni. Nem tudom megoldani a problémádat pusztán szavakkal. Neked kell dolgoznod az általam elmondottakon, és állhatatosan. Nem a helyes tanács szabadít meg, hanem az arra alapozott cselekvés. Ahogy a doktor a páciensnek beadott injekció után azt mondja: 'Most pedig maradjon nyugalomban. Semmit ne csináljon, csak maradjon nyugalomban.', én is úgy mondom neked: megkaptad az 'injekciót', most maradj nyugalomban, csak maradj nyugalomban. Semmi mást nem kell tenned. Gurum ugyanezt csinálta velem. Miután elmondta amit akart, azt mondta: 'Most maradj nyugalomban. Ne elmélkedj állandóan. Állj. Légy csendben.'

K: Reggel egy órányi nyugalomban tudok maradni. De hosszú a nap, és sok olyan dolog történik, amelyek kibillentenek az egyensúlyomból. Könnyű azt mondani, hogy 'maradj csendben', de csendben maradni, mikor bennem és körülöttem minden zajong - kérlek, mondd el, hogyan kell ezt tenni.

M: Minden szükséges teendőt el lehet végezni csendben és békében. Nem kell zaklatottá válni.

K: Ez mind elmélet, ami nem felel meg a tényeknek. Úgy térek vissza Európába, hogy nincs ott semmi tennivalóm. Az életem teljesen üres.

M: Ha csupán nyugalomban próbálsz maradni, minden jönni fog - a munka, a munkához szükséges erő, a kellő motiváció. Kell neked mindent előre tudnod? Ne aggódj a jövőd miatt - légy nyugodt most, és minden a helyére fog kerülni. A nem várt óhatatlanul bekövetkezik, míg a remélt talán soha nem jön el. Ne mondd nekem, hogy nem tudsz uralkodni a természeteden. Nem kell rajta uralkodnod. Dobd ki a hajóból. Nincs semmilyen természet, amivel harcolni kell, vagy aminek engedni kell. Semmilyen tapasztalat nem fog megsebezni, feltéve, hogy ha nem teszed szokásoddá. Te vagy az egész univerzum titokzatos oka. Minden azért van, mert te vagy. Igyekezz ezt szilárdan, és mélyen megérteni, és gondolkodj el rajta újra és újra. Ennek felismerése abszolút igazságként a megszabadulás.

K: Ha én vagyok a magva a világnak, akkor romlott mag vagyok! Gyümölcséről ismerszik meg a mag.

M: Mi baj a világgal, hogy így átkozod?

K: Tele van fájdalommal.

M: A természet se nem élvezetes, se nem fájdalmas. Intelligenciával és szépséggel van tele. Fájdalom és öröm az elmében vannak. Változtass értékrendet, és minden megváltozik. Élvezet és fájdalom pusztán zavarai az érzékeknek; bánj velük egyformán, és csak boldogság lesz. És a világ az, amivé teszed; mindenképpen tedd boldoggá. Boldogság csak megelégedettség esetén lehetséges - a kielégített vágyak további vágyakat eredményeznek. A minden vágytól való tartózkodás, és a megelégedés azzal, ami magától jön, nagyon gyümölcsöző állapot - a teljesség állapotának előfeltétele. Ne légy bizalmatlan annak látszólagos sterilitása és üressége iránt. Higgy nekem, a vágyak kielégítése az, ami a szenvedést okozza. A vágymentesség boldogság.

K: Szükségem van dolgokra.

M: Amire szükséged van, az eljön hozzád, ha nem kérsz olyat, amire nincs szükséged. Még csak néhány ember érte el a teljes szenvtelenségnek és elfogulatlanságnak ezt az állapotát. Ez egy nagyon emelkedett állapot, a megszabadulás valódi küszöbe.

K: Az elmúlt két évben sivár, magányos és üres volt az életem, gyakran imádkoztam, hogy jöjjön a halál.

M: Nos, idejöveteled beindította az eseményeket. Hagyd, hogy a dolgok történjenek, ahogy történnek - a végén szépen elrendezik magukat. Nem kell erőlködnöd, hogy elérd a jövőt - a jövő eljön hozzád magától. Egy ideig még továbbra is alvajáró leszel, céltól és bizonyosságtól megfosztottan; de ez a periódus véget fog érni, és működésedet gyümölcsözőnek és könnyűnek fogod találni. Mindig vannak pillanatok, amikor az ember üresnek és elhidegültnek érzi magát. Az ilyen pillanatok a legkívánatosabbak, mert azt jelentik, hogy a lélek leveti horgonyait, és távoli helyre vitorlázik. Ez a leválás időszaka - amikor a réginek vége, és az új még nem érkezett meg. Ha féltős vagy, aggasztó lehet számodra ez az állapot; de valójában semmi félnivalód. Jegyezd meg a tanítást: bármi is az, amin keresztül mész - lépj tovább!

K: A Buddha szabálya: emlékezzen az, aminek emlékezésre van szüksége. De olyan nehéz számomra, hogy a jó gondolatra emlékezzek a megfelelő pillanatban. Nekem úgy tűnik, hogy a felejtés szabály.

M: Nem könnyű emlékezni, mikor minden szituáció vágyak, és félelmek viharát hozza fel. Az emlékezet által szült vágyakozó az emlékezet elpusztítója is egyben.

K: Hogyan szálljak szembe a vágyakkal? Semmi nincs, ami erősebb.

M: Az élet vizei a - kívánatos, vagy gyűlöletes -dolgok kövei fölött mennydörögve zúdulnak. Távolítsd el a köveket belátás és pártatlanság révén, és ugyanezen vizek mélyen, csendesesen, sebesen, nagyobb mennyiségben és nagyobb erővel fog áramlani. Ne elméletieskedd agyon, adj időt a meggondolására és megfontolására; ha szabadságra vágysz, ne hanyagold el a szabadsághoz vezető legközelebbi lépést. A hegymászáshoz hasonlóan: egyetlen lépést sem hibázhatsz el. Egy lépéssel kevesebb - és a hegycsúcsot nem éred el.

54. A test és az elme a tudatlanság kórtünetei

Kérdező: Valamelyik nap a személy-tanú-abszolút (*vyakti-vyakta-avyakta*) témájáról beszélünk. Ha jól emlékszem azt mondtad, hogy egyedül az abszolút valóságos, és csak a tanú abszolút, a tér és idő egy adott helyén. A személy a durva és finom organizmus, a tanú jelenléte által megvilágított. Nem hiszem, hogy világosan értem a problémát; el tudnád magyarázni még egyszer? A *mahadakash*, *chidakash* és *paramakash* kifejezéseket is használtad. Hogyan viszonyulnak ezek a személyhez, a tanúhoz, és az abszolúthoz?

Maharaj: A *Mahadakash* a természet, a létezések óceánja, a fizikai tér, mindennel, ami az érzékeken keresztül kapcsolódhat. A *Chidakash* a tudatosság kiterjedése, az idő, észlelés és megismerés mentális tere. A *Paramakash* az időtlen és határtalan, elme nélküli, differenciálatlan valóság, a végtelen lehetőség, a forrás és az eredet, a szubsztancia és az eszencia, amely anyag és tudat is - mégis mindkettőn túli. Nem észlelhető, de tapasztalható, a tanú örök tanúságaként, az észlelő örök észleléseként, minden megnyilvánult kezdete és végeként, idő és tér forrásaként, minden oksági láncolat elsődleges okaként.

K: Mi a különbség *vyakta* és *avyakta* között?

M: Nincs köztük különbség. Olyanok, mint a fény és a napfény. Az univerzum tele van számodra nem látható fénnel, de ugyanezt a fényt látod, mint napfényt. És amit a napfény felfed, a *vyakti*. Mindig a személy az objektum, a tanú a szubjektum, és kölcsönösen függő kapcsolatuk az abszolút azonosságuk tükörképe. Eltérő és elkülönülő állapotoknak képezed őket. Nem azok. Ők egyazon, nyugalmi és mozgási állapotban lévő tudatosság, mindegyik tudatában van a másikkal. A *chit*-ben az ember ismeri Istent, és Isten ismeri az embert. A *chit*-ben az ember alakítja a világot, és a világ alakítja az embert. A *chit* a kapocs, a szélsőségek közötti híd, minden tapasztalat kiegyensúlyozó és egyesítő tényezője. Az észleletek összessége az, amit anyagnak nevezel. Az észlelők összessége az, amit univerzális elmének nevezel. A kettő azonossága önmagát észlelhetőségként és észlelésként, harmóniaként és intelligenciaként, szeretetre méltóságként és szeretetként nyilvánítja meg, ismétli önmagát örökké.

K: A három *guna*, a *sattva--rajas--tamas*, csak az anyagban van benne, vagy az elmében is?

M: Természetesen mindkettőben, mivel nem különállóak. Csak az abszolút haladja meg a *gunákat*. Valójában ezek csak nézőpontok, látásmódok. Csupán az elmében léteznek. Az elmen túl minden különbség megszűnik.

K: Ez az univerzum az érzékek terméke?

M: Ahogy ébredéskor újrateremtetted a világot, úgy bontakozik ki az univerzum is. Az elme az ő öt érzékszervével, öt cselekvő szervével, és öt tudatosság közvetítő közegével emlékezésnek, gondolkodásnak, következtetésnek és személyiségnek látszik.

K: A tudományok nagy fejlődésen mentek keresztül. Sokkal jobban ismerjük a testet és az elmét, mint elődeink. A te elmét és anyagot leíró és elemző hagyományos módszered nem érvényes többé.

M: De hol vannak a te tudósaid az ő tudományukkal? Nemde ők is képek az elmében?

K: Itt van az alapvető különbség! Számomra ők nem az én kivetítéseim. Megvoltak már megszületésem előtt is, és akkor is lesznek, amikor én már meghaltam.

M: Természetesen. Mihelyt a teret és időt valóságosnak fogadod el, önmagadat parányinak és rövid életűnek fogod tartani. De valóságosak-e? Azok függenek tőled, vagy te függesz azoktól? Testként a térben vagy. Elmeként az időben. De test vagy-e csupán, benne az elmével? Megvizsgáltad ezt valaha is?

K: Se motivációm, se módszerem.

M: Én felajánlom mindkettőt. De a tényleges belső munka, és az elfogulatlanság (*viveka-vairagya*) a te dolgod.

K: Az egyetlen motiváció, amit el tudok fogadni, az én saját ok nélküli, és időtlen boldogságom. És mi a módszer?

M: A boldogság mellékes. Az igazi és hatékony motiváció a szeretet. Látod, hogy az emberek szenvednek, és keresed a megsegítésük legjobb módját a. A válasz nyilvánvaló - először lépj túl a segítség szükségén. Légy benne bizonyos, hogy

hozzáállásod a tiszta, mindenféle elvárástól mentes jóakarattal. Akik csupán boldogságot keresnek, teljes közömbösségben végezhetik, míg a szeretet sohasem pihen. Ami a módszert illeti, csak egy van - meg kell ismerned önmagad - azt is, aminek látszol, és azt is, ami *való*. Tisztaság és jóindulat együtt járnak -mindegyik megköveteli és erősíti a másikat.

K: A részvét egy elkerülhető szomorúsággal teli, objektív világ létezését jelenti.

M: A világ nem objektív, és a szomorúsága nem elkerülhető. A részvét csak egy további szó a képzeltek okai miatt szenvedés elutasítására.

K: Ha az okok képzeltek, akkor miért kell a szenvedésnek elkerülhetetlennek lennie?

M: Mindig a hamis miatt szenvedsz, a hamis vágyak és félelmek, a hamis értékek és ideák, a hamis emberi kapcsolatok miatt. Add fel a hamisat, és megszabadulsz a fájdalomtól; az igazság boldoggá tesz - az igazság megszabadít.

K: Az igazság az, hogy egy testbe börtönzött elme vagyok, és ez egy nagyon sajnálatos igazság.

M: Te se test nem vagy, se testben lévő nem vagy -nincs olyan dolog, hogy test. Szomorú félreértés áldozata vagy; a helyes megértéshez – kutatnod kell.

K: De én testként, testben születtem, és a testtel együtt fogok meghalni, mint test.

M: E nézeted félreértés. Tanulmányoz, kutass, vond kétségbe magad és minden egyebet. Az igazság megtalálásához nem szabad meggyőződésedbe kapaszkodnod; ha biztos vagy a közvetlenül, soha nem fogod elérni a végsőt. Ideád, hogy születéssel, és meg fogsz halni, abszurd: mind a logika, mind a tapasztalat ellentmondanak neki.

K: Rendben, nem fogok erősködni, hogy én a test vagyok. Egy pont neked. De itt és most, ahogy hozzád beszélek, a testben vagyok - nyilvánvalóan. A test lehet, hogy nem én vagyok, viszont az enyém.

M: Az egész univerzum szakadatlanul hozzájárul a létezésedhez. Ennél fogva az egész univerzum a tested. Ebben az értelemben - egyetértek.

K: A testem mély hatással van rám. A testem a sorsom, több módon is. Jellemem, hangulataim, reakcióim természete, vágyaim és félelmeim (velem született vagy szerzett) - mind a testen alapulnak. Egy kevés alkohol, némi drog vagy valami más, és minden megváltozik. Amíg a drog hatása el nem múlik, más ember vagyok.

M: Mindezek azért történnek, mert a testnek gondolod magad. Ismerd fel valódi énedet, és még a drogoknak sem lesz hatalma feletted!

K: Dohányzol?

M: A testem megtartott néhány szokást, amelyek haláláig megmaradhatnak. Nincs ebben semmi rossz.

K: Eszel húst?

M: Húsevő emberek között születtem, és gyermekeim is esznek húst. Én nagyon keveset eszem - és nem tulajdonítok neki fontosságot.

K: A húsevés öléssel jár.

M: Nyilvánvalóan. Nem tartok igényt a következetességre. Te úgy gondolod, hogy lehetséges az abszolút következetesség; igazold ezt példával. Ne prédikáld, amit nem gyakorolsz. Térjünk vissza születésed ideájához. Nem tudsz tőle szabadulni, amit szüleid meséltek: fogantatásról, terhességről és születésről, csecsemőkorról, f gyermekkorról, fiatalokkorról, tízes évekről, stb. No most, szabadulj meg attól az ideától, hogy a test vagy, annak az ellentétes ideának a segítségével, hogy nem a test vagy. Ez kétség kívül csak egy idea; bánj vele valamilyen munka elkészülte utáni eldobandóként. Az idea, hogy én nem a test vagyok, realitást ad a testnek, mikor valójában nincs olyan dolog, hogy test, az csak egy elme állapot. Lehet annyi, és annyiféle tested, amennyi tetszik; csak következetesen emlékezz rá, hogy mit akarsz, és utasítsd el, ami ezzel összeegyeztethetetlen.

K: Olyan vagyok, mint egy dobozban, egy másik dobozban lévő doboz. A külső doboz test gyanánt szolgál, és a másik - a benne rejlő lélekként. Vonatkoztass el a külső doboztól, és a következő válik a testté, és az azt követő a lélek. Ez egy végtelen sorozat, vég nélküli doboz nyitogatás, az utolsó a végső lélek?

M: Ha tested van, lelked is kell, hogy legyen; a te egymásban lévő doboz hasonlatod erre vonatkozik. De itt és most, minden testeden és lelken keresztül a tudat, a *chit* tiszta fénye ragyog. Ragaszkodj ehhez, tánothíthatatlanul. Tudat nélkül a test egy pillanatig sem nem maradna fenn. A testben áramló energia, szeretet és intelligencia irányítja, tartja fenn, és energizálja a testet. Fedezd fel ezt az áramlást, és időzz benne. Természetesen, ezek csak hasonlatok. A szavak éppen annyira gátak, mint amennyire hidak. Találd meg a tested szövődékét szövő élet tüzét, és maradj vele. Ez az egyetlen valóság, amellyel a test bír.

K: Mi történik ezzel a tűzzel a halál után?

M: Az időn kívül álló. A születés és a halál csupán időpontok. Az élet szakadatlanul szövő számtalan hálóját. A szövés időbeli, de az élet maga időtlen. Akármilyen nevet és formát tulajdonítasz a megnyilvánulásainak, olyan, mint az óceán - sohasem változik, örökké változik.

K: Mindez meggyőzően hangzik. Mégis úgy érzem, hogy a lét csupán egy különös és idegen, gyakran ellenséges és veszedelmes, soha meg nem szűnő világban élő személy. Térben és időben korlátozott személy lévén, hogyan realizálhatnám önmagamat ennek ellentétéként; a semmi megszemélyesítetlen, általánosított tudataként?

M: Annak jelentet ki önmagad, ami nem vagy, és megtadadod annak lenni önmagad, ami vagy. Kihagyod a tiszta észlelés, a minden személyes torzítástól tudat mentes elemét. Hacsak el nem fogadod a *chit* valóságát, soha nem fogod önmagad megismerni.

K: Mit kell tennem? Én nem úgy látom önmagam, mint ahogy te látsz engem. Lehet, hogy igazad van, és én tévedek, de hogyan hagyhatnám abba, hogy az legyek, aminek érzem magam?

M: A herceg, aki koldusnak hiszi önmagát, egy módon szerezhet perdöntő bizonyítékot: herceggként kell viselkednie, és megfigyelni, hogy mi történik. Viselkedj úgy, mintha amit mondok igaz lenne, és ítélj meg, ami igazából történik. Mindössze egy kérés kérék, ami az első lépés megtételéhez szükséges. A tapasztalattal a bizonyosság is meg fog jönni, és nem lesz szükséged rám soha többé. Én tudom, hogy mi vagy, és elmondom neked. Bíz bennem egy ideig.

K: Az itt és most léthez testre és érzékekre van szükségem. A megértéshez elmére.

M: A test és az elme csupán a tudatlanság, félreértés körtünetei. Viselkedj úgy, mintha testetlen és elmétlen, tér és idő nélküli, 'hol'-on, 'mikor'- on és 'hogyan'-on túli tiszta tudat lennél. Időzz benne, gondold rá, tanul meg elfogadni a valóságát. Ne szegülj ellene, és ne utasítsd el örökké. Leaglábbis ne foglalj állást. A *Yoga* a külsőt a belsőhöz hajlítja. Elméddel és testeddel a valóságot nyilvánítsd ki, amely minden, és mindenek fölött áll. Cselekvéssel éred el a sikert, nem vitatkozással.

K: Légy szíves, engedd meg, hogy visszatérjek az első kérdésemhez. Miképpen származik a személy a létezés hibájából?

M: Az abszolút előbb van, mint az idő. Először van a tudat. Egy emlékből és mentális szokásokból álló csomag irányítja magára a figyelmet, a tudat fókuszálódik, és egyszer csak egy személy jelenik meg. Távolítsd el a tudat fényét, aludj, vagy ájulj el -és a személy eltűnik. A személy (*vyakti*) megvillan, a tudat (*vyakta*) magában foglal minden teret és időt, az abszolút (*avyakta*) van.

55. Adj fel mindent, és mindent elnyersz

Kérdő: Mi az állapotod e pillanatban?

Maharaj: A nem tapasztalás állapota. Minden tapasztalás benne foglaltatik.

K: Be tudsz lépni az elméjébe és a szívébe egy másik embernek, és részesülni tudsz a tapasztalataiból?

M: Nem. Az ilyen dolgok speciális képzést igényelnek. Én olyan vagyok, mint a búzakereskedő. Keveset tudok kenyerekről, és süteményekről. Még a búzákása ízét sem ismerem. De a búzáról mindent, és jól tudok. Ismerem minden tapasztalatok forrását. De a megszámlálhatatlan konkrét formát, ami a tapasztalat tárgya lehet, nem ismerem. Nincs is rá szükségem. Azt a keveset, amire az életemhez pillanatról pillanatra szükséges, valahogy véletlenül tudom.

K: A te konkrét létezésed és az én konkrét létezésem mindkettő *Brahma* elméjében létezik?

M: Az egyetemes nem törődik a konkrétal. A 1 személyként való létezés a személy ügye. A személy időben és térben létezik, neve van és formája, kezdete és vége; az egyetemes magában foglal minden személyt, és az abszolút ennek a gyökerénél van, és minden fölött álló.

K: Engem nem a teljesség érdekel. Az én személyes tudatosságom, és a te személyes tudatosságod - milyen kapcsolat van a kettő között?

M: Két álmodó között milyen kapcsolat lehet?

K: Lehet, hogy egymást álmodják.

M: Ezt csinálják az emberek. Mindenki elképzei a 'többiekét', és kapcsolatot keres velük. A kereső a kapcsolat, nincs semmi más.

K: Biztos kell lennie valamilyen közösnek a tudatosság sok pontja között, akik vagyunk.

M: Hol van az a sok pont? Az elmédben. Azt bizonygatod, hogy a világod független az elmédétől. Hogy lehetne így? A vágyad, hogy ismerd a más emberek elméjét, amiatt van, mert nem ismered a saját elmédet. Először ismerd meg saját elmédet, és úgy fogod találni, hogy mások elméjének kérdése egyáltalán nem merül fel, mert nincsenek más emberek. Te vagy a közös tényező, az egyetlen kapocs az elmék között. A lét tudatosság; az 'én vagyok' mindenre érvényes.

K: A Legfelsőbb Valóság (*Parabrahman*) lehet, hogy mindannyiunkban jelen van. De milyen haszna van ennek számunkra?

M: Te olyan vagy, akár az az ember, aki azt mondja: 'Szükségem van egy helyre, ahol a dolgaimat tartom, de milyen haszonnal jár számomra a tér?', vagy azt, hogy: 'A tej, teár, kávé vagy a szóda szükségesek számomra, de a vizet nem sokra becsülöm'. Nem látod, hogy a Legfelsőbb Valóság tesz mindent lehetővé? De ha azt kérdezed, hogy mi *i* haszna számodra, akkor azt kell válaszolnom: 'semmi'. A mindennapok ügyei során a valóság ismerője nem élvez előnyt: sőt, inkább hátrányt szenvedhet: sóvárgástól és félelemtől mentesen nem tudja megvédeni önmagát. A nyereség gondolata valójában idegen tőle; irtózik a gyarapodástól; élete önmaga állandó megfosztása, megosztás, adás.

K: Ha nem származik előny a Legfelsőbb eléréséből, akkor miért venném magamra a gondot?

M: Gond csak akkor van, amikor kapaszkodsz valamibe. Ha semmihez nem ragaszkodsz, semmilyen nehézség nem merül fel. A kevesebről való lemondás a nagyobbak a megnyerése. Adj fel mindent, és mindent elnyersz. Akkor az élet azzá válik, ami lenni szándékozott: egy kiapadhatatlan forrás tiszta kisugárzásává. Abban a fényben a világ olyan homályosnak mutatkozik, mint egy álom.

K: Ha az én világom egy álom csupán, és te része vagy neki, akkor mit tehetsz értem? Ha az álom nem valódi, lét nélküli, hogyan tud hatni rá a valóság?

M: Amíg tart, addig az álom ideiglenesen létezik. A problémát az álom folytatására irányuló vágyad okozza. Engedd el. Fejezd be, hogy azt képzeled, , hogy az álom a tiéd.

K: Úgy látszik, számodra magától értetődik, hogy álom létezhet álmodó nélkül, és, hogy én az én saját édes kívánságom szerinti álommal azonosítom magam. De én vagyok az álmodó, és az álom is. Kinek kell leállítania az álmot?

M: Hagyd az álmot magától bontakozni, és eljutni a végéig. Te nem segíthetsz ebben. De tekinthetsz az álomra álomként, megtagadva tőle a valóság bélyegét.

K: Itt vagyok, előtted ülök. Álmodom, és te nézel engem, ahogy álomban beszélek. Mi a kapcsolat közöttünk?

M: Az én felébresztésedre irányuló szándékom a kapcsolat. A szívem akarja, hogy felébredj. Látom, szenvedsz álmodban, és tudom, hogy fel kell ébredned, hogy megpróbáltatásaid véget érjenek. Amikor álmodat álomnak látod, felébredsz. De az t álmod nem érdekel. Nekem elég, ha azt tudom, hogy fel kell, hogy ébredj. Nem szükséges, hogy az álmodat meghatározott eredményre juttasd, vagy hogy nagyszerűvé, vagy boldoggá, vagy széppé tedd; mindössze arra van szükség, hogy felismerd, hogy álmodsz. Állj le a képzelgéssel, állj le az önhitegetéssel. Lásd meg az emberi állapot ellentmondásait, összhangnélküliségeit, hamisságát és szomorúságát, meghaladásának szükségességét. A tér végtelenségén belül úszik a tudatosság piciny atomja, amely az egész univerzumot tartalmazza.

K: Vannak az álomban olyan benyomások, amelyek valódinak, és örökké tartónak tűnnek. Eltűnnek ezek a felébredéskor?

M: Álomban némelyeket szeretsz, és másokat nem. Felébredéskor úgy találsz, hogy te vagy maga a mindent átölelő szeretet. Jóllehet a személyes szeretet erős és őszinte, megváltoztathatatlanul megkötöz; a szabadság iránti szeretet minden iránti szeretet.

K: Az emberek jönnek, és mennek. Valaki szereti, akit megismer, más egyáltalán nem tud szeretni.

M: Amikor te vagy maga a szeretet, akkor fölötte állsz időnek, és számoknak. Egy szeretetével mind szereted, mind szeretetével mindegyiket szereted. Egy mind nem zárják ki egymást.

K: Azt mondod, időtlen állapotban vagy. Ez azt jelenti, hogy múlt és jövő nyitva állnak előtted? Találkoztál Rama Gurujával, Vashishta Munival?

M: A kérdés időbeli, és időről szól. Ismét az álom tartalmairól kérdezel. Az időtlenség meghaladja az idő illúzióját, nem időbeli meghosszabbítás. Aki önmagát Vashishtának nevezte, az ismerte Vashishtát. Én minden néven és formán túl vagyok. Vashishta álom az álmodban. Hogy ismerhetném őt most? Túl sokat törödsz a múlttal és a jövővel. Mindez amiatt van, mert vágyódsz a folytonosságra, önmagad megsemmisüléssel szembeni védelmére. És mivel folytonosságra vágyasz, meg akarsz tartani másokat a társaságodban, ennél fogva érdekelt vagy a túlélésükben. De amit te túlélésnek nevezel, az csak az álom túlélése. A halálnak kívánatosabb nála. Lehetőséget kínál a felébredésre.

K: Tudatában vagy az örökkévalóságnak, ennél fogva nem törödsz a túléléssel.

M: Fordítva. A minden vágytól való szabadság az örökkévalóság. Minden kötődés félelmet eredményez, mert minden dolog mulandó. És a félelem szolgává teszi az embert. Ez a kötődéstől való mentesség nem gyakorlatok által keletkezik; természetes velejárója az ember saját léte ismeretének. A szeretet nem ragaszkodik; a ragaszkodás nem szeretet.

K: Nem lehet tehát semmilyen módszerrel elérni a pártatlanságot?

M: Semmi sincs, amit el kellene érni. Hagyj fel mindenféle képzelődéssel, és ismerd magad annak, ami vagy. Az önismeret pártatlanság. Minden kínzó vágy az elégtelenség érzése miatt van. Mikor tudod, hogy semminek nem vagy híján, hogy minden ami van, te vagy, és a tiéd, a vágy megszűnik.

K: Önmagam megismeréséhez gyakorolnom kell a tudatosságot?

M: Semmit nem kell gyakorolni. Önmagam megismeréséhez légy önmagad. Csak akkor lehetsz önmagad, ha abbahagyod, hogy ennek, vagy annak képzeld magad. Csupán *legyél*. Hagyd igazi természetedet megjelenni. Ne zavard elmédet kereséssel.

K: Sokáig tartana, ha várnék csupán az önmegvalósításra.

M: Mire kell várnod, amikor az már itt és most van? Csak nézned kell, és látnod. Nézz önmagadra, saját létedre. Tudod, hogy vagy, és szereted ezt. Hagyj abba minden képzelődést, ez minden. Ne építs az időre. Az idő halott. Aki vár - meghal. Az élet csak *most* van. Ne beszélj nekem múltról és jövőről - azok csak a te elmédben léteznek.

K: Te is meg fogsz halni.

M: Én már halott vagyok. A fizikai halál nem fog különbséget járni az én esetemben. Vágy és félelem mentes vagyok, mert nem emlékszem a múltra, és nem képelem a jövőt. Ahol nincsenek nevek és formák, hogy lehetne ott vágy és félelem? Vágy nélküliséggel időtlenség jár. Biztonságban vagyok, mert ami nincs, nem érintheti meg azt, ami van. Te

veszélyben érzed magad, mert beképzeled a veszélyt. Természetesen, a tested, mint olyan, bonyolult, és sebezhető, és védelmet igényel. De te nem. Amikor felismered saját megtámadhatatlan lényedet, békében leszel.

K: Hogyan találhatnék békét, mikor a világ szenved?

M: A világ nagyon alapos okok miatt szenved. Ha segíteni akarsz a világon, túl kell lépned a segítség szükségességén. Akkor minden cselekvésed, valamint nem cselekvésed, a leghatékonyabban fogja segíteni a világot.

K: Hogyan tudna a nem cselekvés hasznos lenni, amikor cselekvésre van szükség?

M: Ahol cselekvésre van szükség, ott cselekvés történik. Nem az ember a cselekvő. Az ő szerepe az, hogy tudatában legyen annak, ami végbemegy. Valójában a jelenléte a cselekvés. Az ablak a fal hiánya, és azért bocsájtja be levegőt és fényt, mert 'üres. Űríts ki minden mentális tartalmat, minden elképzelést és erőfeszítést, és az akadályok teljes hiánya a valóság beáradását fogja előidézni. Ha valakinek valóban segíteni akarsz, maradj tőle távol. Ha elkötelezett vagy érzelmileg, hogy segíts, akkor segítséged sikertelen lesz. Lehetsz nagyon elfoglalt, és nagyon elégedett a jótékonykodással, de nem érsz el vele sokat. Akkor kap valódi segítséget az ember, ha többé nincs szüksége segítségre. Minden egyéb hiábavalóság csupán.

K: Nem elegendő az idő ülni, és várni, hogy segítség érkezzon. Az embernek csinálnia kell valamit.

M: Természetesen - csinálj. De amit tenni tudsz, az korlátozott; egyedül az Én korlátlan. Add korlátlanul - önmagadat. Minden mást, csak kis mértékben adhatsz. Egyedül te vagy mérhetetlen. Segíteni, a te valódi természeted. Még amikor eszel és iszol, akkor is segíted a testedet. Önmagadnak semmire nincs szükséged. Te szintiszta adás vagy, kezdet nélkül, vég nélkül, kiapadhatatlanul. Sem tanulás, sem cselekvés nem tud igazán segíteni. Légy a fájdalommal, és fedd fel gyökereit - a megértést segíteni, az igazi segítség.

K: Közeleg a halálom.

M: A testednek van kevés ideje, nem neked. Idő és tér az elmében vannak csupán. Te kötelekek nélküli vagy. Csak értsd önmagadat - ez maga az örökkévalóság.

56. Tudatosság megjelenésével a világ is megjelenik

Kérdő: Amikor meghal egy átlagember, mi történik vele?

Maharaj: A hite szerint történik. Ahogy a halál előtti élet csak képzelődés, úgy az utána lévő élet is. Az álom folytatódik.

K: És mi a helyzet a *gnanival*?

M: A *gnani* nem hal meg, mivel soha nem született.

K: Olyannak tűnik, mint mások.

M: De önmagának nem. Önmagán belül megszabadult a dolgoktól - fizikailag és mentálisan.

K: Neked mégiscsak ismerned kell a meghalt ember állapotát. Legalábbis előző életeidből.

M: Amíg nem találkoztam Gurummal, sok dolgot tudtam. Most semmit sem tudok, mert minden tudás álombeli csupán, és nem valódi. Ismerem önmagam, és nem találok magamban sem életet, sem halált, csak tiszta létezést - nem ekként, vagy akként való létezést, hanem csupán *létezést*. De a pillanatban, ahogy az elme igénybe veszi emlékei tárházát, elkezd képzelődni, betölti a teret objektumokkal, és az időt eseményekkel. Minthogy még erről a születésről sem tudok, hogy ismerhetném az elmúlt születéseket? Az elme az, mely maga mozgásban lévén mindent mozogni lát, és időt teremtve múlt és jövő miatt aggódik. Az egész univerzum be van ágyazva a tudatosságba (*maha tattva*), amely ott jelenik meg, ahol tökéletes rend, és harmónia (*maha sattva*) van. Mint az óceánban a hullámok, olyanok a fizikai és mentális dolgok a tudatban. Ebből ered magának a tudatnak minden fontossága, nem pedig annak a

tartalmából. Mélyítsd és bővítsd önmagad tudatát, és az összes isteni áldás feléd fog folyni. Nem kell keresned semmit, minden oda fog jönni hozzád, a legtermészetesebb módon, és erőfeszítés nélkül. Az öt érzék és az elme négy funkciója - emlékezés, gondolkodás, megértés és személyiség; az öt elem - föld, víz, tűz, levegő és éter; a teremtés két aspektusa - anyag és szellem, mind benne foglaltnak a tudatban.

K: De mégiscsak el kell hinned, hogy volt előző életed.

M: A szent könyvek így mondják, de én erről semmit sem tudok. Én én vagyokként ismerem magam; ahogy megjelentem, vagy meg fogok jelenni, arról nincs tapasztalatom. Nem az a helyzet, hogy nem emlékszem. Tényleg nincs semmi, amire emlékezni kellene. A reinkarnáció egy reinkarnálódó énről szól. Nem létezik ilyesmi. Az az emlékekből és reményekből álló csomag, amit 'én'-nek nevezünk, véget nem érően létezőnek képeli magát, időt teremt, hogy férőhelyet nyújtson hamis örökkévalósága számára: *lenni* nincs szükségem múltra és jövőre. Minden tapasztalat képzelődés szüleménye; én nem képzelődök, tehát születés vagy halál sem történnek velem. Csak azok tudják azt gondolni, hogy újrászületettek, akik születettnek gondolják magukat. Azzal vádolsz, hogy születtem -nem érzem magam bűnösnek. Minden a tudatban létezik, és a tudat sem nem születik, sem nem hal meg. Az a megváltozhatatlan valóság maga. Az egész tapasztalati világ a testtel születik, és a testtel hal meg; kezdete és vége a tudatban van, de a tudat nem ismer sem kezdetet, sem véget. Ha alaposan átgondolod, és sokat töprengsz rajta, a tudat fényét egyre tisztábban fogod látni, a világ víziója pedig fokozatosan elhalványodik. Ez ahhoz hasonlít, mint amikor egy meggyújtott füstölő pálca figyelése során előbb a pálkát és a füstöt látod; majd amikor figyelmedet az izzó részre irányítod felismered, hogy a benne lévő erő pálca hegyeket hamvaszt el, és füsttel tölti meg az univerzumot. Az én időtlen módon aktualizálja magát, végtelen lehetőségei kimerülése nélkül. A füstölő pálca hasonlatában a pálca a test, és a füst az elme. Amíg az elme a maga torzulásai által elfoglalt, nem észleli saját forrását. Aztán jön a Guru, és figyelmedet a belső szikrára irányítja. Valódi természeténél fogva az elme kifelé fordult; a dolgok forrását mindig maguk a dolgok között igyekezik megtalálni; annak meghallását, hogy a forrást belül keresse, tekinthetjük egy új élet kezdetének. A tudatosságot felváltja a tudat; a tudatosságban jelen van az 'én', aki tudatos, míg a tudat osztatlan; a tudat tudatában van önmagának. Az 'én vagyok' egy gondolat, míg a tudat nem gondolat, a tudatban 'én tudat vagyok' nem létezik. A tudatosság egy attribútum, míg az tudat nem az; az ember tudatában lehet a tudatosságának, de nincs tudatában a tudatnak. Isten a tudatosság totalitása, de a tudat mindenek fölött áll - létezés, ugyanakkor nem létezés.

K: A kérdésem eredetileg az ember halál utáni állapotára vonatkozott. A test megsemmisülése után mi történik a tudatossággal? Megmaradnak a látás, hallás, stb. érzékelésének a képességei, vagy ezek elmaradnak? És az érzékelési képességeit elveszti, mi lesz a tudatosságával?

M: A érzékelő képességek észlelési módok csupán. A durvább módok eltűnésével, finomabb tudatossági állapotok jelennek meg.

K: A halált nem valamilyen tudatba vezető átmenet követi?

M: Nem lehetséges semmiféle tudatosságból a tudatba vezető átmenet, mert a tudat nem egy tudatosság forma. A tudatosság csak szubtilisabbá és finomabbá válhat, és ez az, ami a halál után történik. Ahogy az ember eszközei soban elpusztulnak, az általuk előidézett tudatossági módok szintén eltűnnek.

K: Amíg egyedül a tudatlanság marad?

M: Vizsgáld meg tudatlanságról beszélő önmagadat, aki valami olyannak tekinti azt, ami jön és megy! Ki van tudatában a tudatlanságnak? Amíg az ablak nyitva van, addig a szoba tele van napfényel. Az ablak bezárásakor a nap fennmarad, de látod-e a sötétséget a szobában? Létezik-e a napon olyasmi, mint sötétség? Nincs olyan, hogy tudatlanság, mert a tudatlanság nem tapasztalható. Azt értjük tudatlanság alatt, ha emlékezet kiesés, vagy kommunikációs hiba következik be. Ha nem reagálok, akkor azt mondom, tudatlan vagyok. Valójában lehet, hogy sokkal intenzívebben vagyok tudatos, csak képtelen vagyok kommunikálni, vagy emlékezni.

K: Lenne egy egyszerű kérdésem: a földön élő körülbelül négy milliárd ember mindegyike meghal egyszer. Milyen állapotba fognak kerülni haláluk után - nem fizikai, hanem lélektani szempontból? Folytatódni fog-e a tudatosságuk? És ha igen, milyen formában? Ne mondd, hogy nem a megfelelő kérdést teszem fel, vagy, hogy nem tudsz válaszolni, vagy, hogy a te világodban a kérdésem értelmetlen; a pillanatban, hogy arról kezdesz beszélni, hogy a te világod és az én világom különböző és nem összeegyeztethető, falat építesz közénk. Vagy egy világban élünk, vagy tapasztalataidnak nincs haszna számunkra.

M: Természetesen egy világban élünk. Csakhogy én olyannak látom, amilyen, te pedig nem. Te úgy látod, hogy te vagy a világban, míg én úgy látom, hogy a világ van énbennem. Te szerinted te születesz és meghalsz, míg az én számomra a világ az, ami megjelenik és eltűnik. A világunk valódi, de a te nézeted róla, nem az. Nincs közöttünk fal, kivéve azt az egyet, amit te építettél. Semmi baj az érzékekkel, a képzeleted az, amely félrevezet téged. Elfedi a létező világot azzal, aminek azt képzeld -valamivel, ami tőled függetlenül létezik, és mégis teljesen a te öröklött, vagy szerzett mintáidat követi. Hozzáállásodban mély ellentmondás rejlik, amit nem látsz, és ami a fájdalom forrása. Ragaszkodsz az ideához, hogy beleszületél egy fájdalmas és szomorú világba; én pedig tudom, hogy a világ a szeretet gyermeke, amely szeretetben születik, növekszik, és teljesedik be. De én a szereteten is túl vagyok.

K: Ha világot a szeretetből teremtetted, miért olyan szenvedéssel teli?

M: Igazad van - a test nézőpontjából. De te nem a test vagy. Te a tudatosság roppan terjedelme, és végtelensége vagy. Ne feltételezz olyat, ami nem igaz, és úgy fogod látni a dolgokat, ahogy én látom azokat. Szervedés és öröm, jó és rossz, helyes és helytelen: ezek viszonylagos kifejezések, és nem szabad abszolútnak tekinteni. Korlátozottak és időlegesek.

K: A Buddhista hagyomány szerint a *Nirvani*, a megvilágosodott Buddha, az univerzum szabadságával bír. Önmagától ismerni és tapasztalni képes mindent, ami létezik. Uralni tudja a természetet, bele tud avatkozni annak oksági láncolatába, meg tudja változtatni az események rendjét, akár még a múltat is meg nem történtté tudja tenni! A világgal együtt van ugyan, de ő szabad benne.

M: Amit leírtál, az Isten. Természetesen, ha lenne világ, akkor megfelelője is lenne, amely Isten. De én mindegyiken túl vagyok. Volt egyszer egy királyság, amely királyt keresett. Megkeresték a megfelelő embert, és megtették királynak. Semmi nem változott benne. Csupán címet, jogokat, és királyi kötelességeket kapott. Természetét ez nem érintette, csupán cselekedeteit. Hasonlóképpen van a megvilágosodott emberrel; tudatosságának a tartalma radikálisan átalakul. De ez őt nem téveszti meg. Ismeri a megváltozhatatlant.

K: A megváltozhatatlan nem lehet tudatos. A tudatosság mindig változással kapcsolatos. A megváltozhatatlan nem hagy nyomot a tudatosságban.

M: Igen, és nem. Nem a papír az írás, mégis hordozza azt. Nem a tinta az üzenet, és az olvasó elméje sem az - de ezek teszik lehetővé az üzenetet.

K: A tudatosság a valóságból származik, vagy az anyagnak egy sajátossága?

M: A tudatosság, mint olyan, az anyagnak a finom megfelelője. Miképpen a tehetetlenség (*tamas*) és a tetterő (*rajas*) az anyagnak a sajátosságai, úgy manifesztálja magát tudatosságként a harmónia (*sattva*). Tekintheted, bizonyos módon, egy nagyon szubtilis energia fomának is. Az anyag akárhol is megszervezi magát, mint stabil organizmus, ott spontán megjelenik a tudatosság. Az organizmus pusztulásával a tudatosság is eltűnik.

K: Akkor mi az, ami fennmarad?

M: Az, aminek anyag és tudatosság csak aspektusai, ami sem nem születik, sem nem hal.

K: Ha ez anyagon és tudatosságon túli, akkor hogyan tapasztalható?

M: Hatásai alapján ismerhető fel; a szépségben és a boldogságban keresd. De sem a testet, sem a tudatosságot nem fogod megérteni, hacsak nem haladod meg mindkettőt.

K: Mondd meg, őszintén: te tudatos vagy, vagy tudattalan?

M: A megvilágosodott (*gnani*) egyik sem. De megvilágosodása (*gnana*) mindkettőt magában foglalja. A tudat tartalmaz minden tapasztalatot. De aki tudatos, az minden tapasztaláson túl van. Ő magán a tudaton is túl van.

K: A tapasztalás alapját nevezzük anyagnak. A tapasztalót nevezzük elmének. Mi alkotja a hidat kettejük között?

M: Valójában a kettejük közötti szakadék a híd. Ami egyszer anyagnak látszik, másszor elmének, az maga a híd. Ne válaszd szét a valóságot testre és elmére, és nem lesz szükséged hidakra. Ha tudatosság jelenik meg, a világ is megjelenik. Amikor a világ bölcsességét és szépségét tekinted, akkor azt Istennek nevezed. Ismerd meg a forrását teljesen, amely önmagadban van, és minden kérdésre választ fogsz találni.

K: A látó, és a látott: egyik ezek, vagy két különböző dolog?

M: Egyedül csak látás van; mind a látó, mind a látott benne foglaltatik. Ne teremts különbségeket, ahol nincs.

K: A meghalt emberről szóló kérdéssel kezdtem. Azt mondtad, hogy az ő tapasztalatai aszerint fognak alakulni, hogy mik az elvárásai, és a hite.

M: Születésed előtt elvártad, hogy egy tervnek megfelelően élj, amit te magad határoztál meg. A te saját akaratod volt sorsod gerince.

K: A *karma* bizonyára közrehatott.

M: A *karma* a körülményeket alakítja: a hozzáállás a te sajátod. Végül is a jellemed alakítja az életed, és egyedül te alakíthatod a jellemedet.

K: Hogyan alakítja az ember a jellemét?

M: Olyannak látva azt, amilyen, és őszinte megbocsátással. Ez az integrális látás-ézés csodákra képes. Ez ahhoz hasonló, minz amikor egy bronz arcképet öntesz; csak fémmel, vagy csak tűzzel a dolog nem fog menni; az öntőformának sincs önmagában semmi haszna; a fémet fel kell olvasztanod a tűz hevénél, és bele kell öntened a formába.

57. Az elmén túl nincs szenvedés

Kérdező: Látom, fiad házában ülsz, várod, hogy r felszolgálják az ebédet. És kíváncsi lennék, hogy vajon tudatosságod tartalma az enyémmel hasonló, vagy részben különböző, esetleg teljesen más?

Éhséged és szomjúságod az enyémmel hasonló, húsrá vágysz, vagy egy teljesen más az elmeállapotod?

Maharaj: A felszínen nem sok a különbség, de a mélyben nagyon sok van. Te csak az érzékek és az elme közvetítése révén ismered önmagad. Annak tartod magad, amit ők sugallnak; nem lévén közvetlen tudásod önmagadról, ideáid vannak csupán; amely mind silány, másodkézből való, szóbeszéd. Bármit gondolsz arról, ami vagy, azt igaznak tartod; a szokás, hogy önmagadat észlehetőnek és leírhatóknak képzeled, nagyon erős benned. Látok, ahogy te, hallok, ahogy te, ízelek, ahogy te, eszem, ahogy te. Szomjúságot, és éhséget is érzek, és remélem, hogy az ételtem időben szolgálják fel. Amikor kiéhezem, vagy megbetegszem, testem és elmém legyengül. Mindezt nagyon világosan észlelem, de valahogy nem vagyok benne, úgy érzem magam, mintha fölötte lebegnék, közömbösen, és különállóan. De még csak közömbösen, és különállóan sem. A közömbösség és különállóság olyan, mint a szomjúság és éhség; mindegyikben benne van a tudatosság is, valamint egy végtelen távolság ézés, mintha a testem és az elmém, és minden, ami történik velük, valahol messze a horizonton túl lenne. Olyan vagyok, akár egy mozi vetítő vászna - tiszta és üres -, amelyről, ha a képek eltűnnek, olyan tiszta és üres marad, mint előtte volt. A képek semmilyen módon nem befolyásolják a vásznat, és a vászon sincs hatással a képekre. A vászon a képeket felfogja és visszaveri, nem alakítja azokat. Semmi köze a filmtékercsekhez. Azok olyanok, amilyenek, a sors egy-egy darabja (*prarabdha*), de nem az én sorsomé; a vásznon lévő emberek sorsáé.

K: Nem mondd komolyan, hogy a filmben szereplő embereknek sorsuk van! Ők a filmbeli történet szereplői, amely nem az ő történetük.

M: És mi a helyzet veled? Te alakítod az életedet, vagy az alakít téged?

K: Igen, igazad van. A magától kibontakozó élettörténetnek én az egyik szereplője vagyok. Nincs létem azon kívül, mint ahogy annak sincs léte nélkülem. Szereplő vagyok csupán, nem személy.

M: A szereplő személylé válik, ha alakítani kezdi az életét, ahelyett, hogy úgy fogadná el, ahogy jön, és azonosítaná magát vele.

K: Amikor felteszek egy kérdést, te pedig válaszolsz, mi történik pontosan?

M: A kérdés és a válasz - egyaránt a vásznon jelennek meg. Az ajkak mozognak, a test beszél és a képernyő újra tiszta és üres.

K: Amikor azt mondod: tiszta és üres, mit értesz alatta?

M: Minden tartalomtól mentességet értek ez alatt. Önmagam számára én nem vagyok sem észlelhető, sem elképzelhető; semmi sincs, amire rámutathatok, és azt mondhatom: 'ez én vagyok'. Te oly könnyen azonosítod magad mindennel, én ezt lehetetlennek találom. Az érzés: 'én nem vagyok ez, vagy az, és semmi sem az enyém' olyan erős bennem, hogy amint egy dolog vagy egy gondolat felmerül, azonnal megjelenik az 'ez nem én vagyok' érzés is.

K: Azt akarod mondani, hogy azzal töltöd az idődet, hogy azt ismételve, 'ez nem én vagyok, az nem én vagyok'?

M: Természetesen nem. Csupán a te kedvedért foglalom szavakba. Gurum kegyelméből egyszer s mindenkorra felismertem, hogy nem vagyok sem objektum, sem szubjektum, és nem kell állandóan emlékeztetnem magam.

K: Nehéz megértenem, hogy érted pontosan, hogy nem vagy se objektum, se szubjektum. E pillanatban, miközben beszélgetünk, nem a tapasztalásod objektuma vagyok, és te nem a szubjektum vagy?

M: Nézd, a hüvelykujjamat megérinti a mutatóujjam. Mindkettő érint, és érintett. Mikor figyelmem a hüvelykujjamra irányul, a hüvelykujj a tapintó, és a mutatóujj - az én. helyezd át a figyelem fókuszát, és a kapcsolat megfordul. Úgy találom, hogy valami módon a figyelem fókuszának áthelyezésével az általam figyelt dologgá válok, és tapasztalom azt a fajta tudatosságot, ami neki van; az illető dolog belső tanújává válok. A másik tudatossági fókuszpontba való lépésnek ezt a képességét úgy hívom - szeretet; te olyan nevet adsz neki, amelyet akarsz. A szeretet azt mondja: 'én vagyok minden'. A bölcsesség azt mondja: 'semmi nem vagyok'. A kettő között áramlik az életem. Mivel az idő és tér bármelyik pontján lehetek akár a szubjektumaként, akár az objektumaként a tapasztalásnak, ezt úgy fejezem ki, hogy azt, mondom, minden vagyok, és semmi, és mindkettőn túli.

K: Rendkívüli dolgokat állítasz önmagadról. Miért mondasz ilyeneket? Hogyan érted, mikor azt mondod, túl vagy téren és időn?

M: Kérdezel, és megérkezik a válasz. Figyelem önmagam - figyelem a választ, és nem látok ellentmondást. Világos számomra, hogy az igazságot mondom neked. Mindez nagyon egyszerű. Hidd csak el, hogy úgy értem, ahogy mondom, hogy teljesen komoly vagyok. Ahogy azt mondtam már neked, Gurum megmutatta nekem valódi természetemet - és a világ valódi természetét. Felismervén, hogy egy vagyok a világgal, és mégis azon túl vagyok, minden vágytól és félelemtől megszabadultam. Nem következtetés, hogy szabad kell, hogy legyek - szabadnak láttam magam - váratlanul, a legkisebb erőfeszítés nélkül. Ez a vágytól és a félelemtől való szabadság velem maradt azóta is. A másik, amit észrevettem, hogy nem kell erőfeszítést tennem; a tett késlekedés, és ellenállás nélkül követi a gondolatot. Azt is felfedeztem, hogy gondolataim önbeteljesítőkké váltak; a dolgok simán, és a megfelelő módon a helyükre kerültek. A legfontosabb változás az elmében következett be; mozdulatlan és csendes lett, gyorsan reagál, de nem állandósítja a reakciót. A spontaneitás életforma lett, a valóság természetessé, és a természetes valósággá vált. És legfőképp, végtelen gyengédség, amely szerető, sötét és csendes, amely minden irányba sugárzik, mindent átölel, mindent érdekessé, széppé, kifejezésteljessé és ígéretessé tesz.

K: Úgy hallottuk, hogy abban az emberben, aki felismerte saját valódi létét különféle, spontán módon Yoga erők támadnak. Mi a te tapasztalatod ezekben a kérdésekben?

M: Az ember öt részből (fizikai, stb.) álló teste olyan potenciális erőkkel rendelkezik, amely legvadabb álmainkat is felülmúlja. Nem csak a teljes univerzum tükröződik az emberben, hanem az univerzumot irányító erő is arra vár, hogy általa használtasson. A tudós ember nem sóvárog az ilyen erők használata után, kivéve, amikor a szituáció értük kiált. Ő az emberi személyiség képességeit és készségeit teljesen elegendőnek tartja a mindennapok dolgaihoz. Kifejleszhető bizonyos erők speciális tréningekkel, de aki ilyen erőkkel kérkedik, még kötelékek rabja. A tudós ember semmit nem tekint sajátjának. Amikor valamilyen csodás képességű ember tűnik fel, időnként és helyenként, nem fog létesíteni semmilyen események és emberek közötti oksági kapcsolatot, és semmilyen következtetés levonásához sem fog hozzájárulni. Mindennek úgy kell történnie, ahogy történik, mert az univerzum az, ami.

K: Az univerzum nem tűnik olyan helynek, ahol boldogan lehet élni. Miért van benne olyan sok szenvedés?

M: A fájdalom fizikai; a szenvedés mentális. Az elmén túl nincs szenvedés. A fájdalom csupán egy jel, hogy a test veszélyben van, és figyelmet követel. Hasonlóképpen, szenvedés figyelmeztet bennünket, hogy az emlékek és szokások struktúráját, amit személynek nevezünk (*vyakti*), veszteség vagy változás fenyegeti. A fájdalom a test túléléséhez nélkülözhetetlen, de téged egyáltalán nem kényszerít szenvedésre. Szendvedés kizárólag ragaszkodás vagy ellenállás miatt következik be; annak jele, hogy húzódozunk a tovább haladástól, az étellel való együtt áramlástól. Ahogy az egészséges élet fájdalomtól mentes, úgy a jámbor élet szenvedéstől mentes.

K: Senki nem szenvedett többet a szenteknél.

M: Ezt ők mondták neked, vagy a saját véleményedet hangoztatod? A szentség lényege a jelen pillanat totális elfogadása, a harmónia a dolgokkal, ahogyan azok megtörténnek. Egy szent nem akarja, hogy a dolgok mások legyenek, mint amik; tudja, hogy minden tényezőt tekintetbe véve, azok elkerülhetetlenek. Megbarátkozott az elkerülhetetlennel, és, következésképpen, nem szenved. A fájdalmat lehet, hogy ismerik, de az nem töri őket össze. Ha tudja, megteszi, ami elveszített egyensúlya visszanyeréséhez szükséges - vagy szabad folyást enged a dolgoknak.

K: Lehet, hogy meghal.

M: És akkor mi van? Mit nyer, ha életben marad, és mit veszít, ha meghal? Ami megszületett, annak meghalnia is kell; ami soha nem született, nem tud meghalni. Ez azon múlik, hogy mit tart önmaga létéről.

K: Képzeld el, hogy halálosan beteg lettél. Nem lenneél szomorú és sértődött?

M: De én már halott vagyok, vagy inkább se eleven, se holt. Te olyannak látod a testemet, mint amely a szokásos módon viselkedik, és levonod a magad következtéseit. Nem látod be, hogy következtetéseite senki máshoz nem kötődnek, csak hozzád. Vedd észre, hogy a rólam alkotott képed lehet, hogy teljesen rossz. Az önmagadról alkotott kép szintén rossz, de ez a te problémád. De nincs rá szükség, hogy problémákat teremts a számomra, hogy utána arra kérj, oldjam meg őket. Én problémákat sem teremtek, és nem is oldom meg őket.

58. Tökéletesedés a sorsa mindennek

Kérdező: Amikor az önmegvalósítás eszközeiről kérdeznek, mindig az elme 'én vagyok' érzésben való időzésének fontosságát hangsúlyozod. Mi az okozati tényező? Miért kell ennek a szokatlan gondolatnak önmegvalósítást eredményeznie? Hogyan hat rám az 'én vagyok' feletti kontempláció?

Maharaj: A megfigyelésnek pusztán a ténye megváltoztatja a megfigyelőt és a megfigyelés tárgyát. Végző soron az ember valódi természetébe való bepillantást az elme gyengesége, tompasága, és arra való hajlamossága akadályozza, hogy a finom mellőzésével csak a durvára fókuszáljon. Ha a tanácsomat követve megpróbálsz elmédet kizárólag az 'én vagyok' képzetén tartani, teljesen tudatossá teszed elmédet, és annak kalandozását. A tudatosság a cselekvés ragyogó harmóniája (*sattva*) lévén, eloszlatja elme tompaságát, lecsendesíti nyugtalanságát, és szelíden, de biztosan átalakítja annak teljes szubsztanciáját. Az átalakulásnak nem kell látványosnak lennie; lehet alig észrevehető, és mégis mély, és alapvető elmozdulás a sötétségtől a fény felé, a tévedéstől a tudatosság felé.

K: Muszály, hogy ez az 'én vagyok' formula legyen? Nem működne ugyanúgy bármilyen más mondat? Ha arra koncentrálok, hogy 'ez egy tábla', az nem ugyanazt a célt szolgálja?

M: Koncentrációs gyakorlatként - igen. De általa nem fogsz tovább jutni a tábla ideáján. Téged nem a táblák iránt érdeklődsz, te önmagadat akarod megismerni. Ezért tartsd állhatatosan a tudatosság fókuszában az egyetlen kulcsot, amivel rendelkezel: a létben való bizonyosságodat. Légy vele, játssz vele, elmélkedj rajta, áss le a mélyére, amíg a tudatlanság kagylóhéja fel nem törik, és te be nem lépsz a valóság birodalmába.

K: Van valamilyen oksági kapcsolat az 'én vagyok'-ra fókuszálás, és a kagylóhéj feltörése között?

M: Önmagad megtalálásának a készítése a jel, hogy készen állsz. Az impulzus mindig belülről jön. Hacsak el nem jött az ideje, soha nem lesz sem vágyad, sem erőd, hogy az önkutatást teljes odaadással végezd.

K: Nem a Guru kegyelme felelős a vágyért és annak beteljesítéséért? Nem a Guru sugárzó arca a csábítás, amely megragad bennünket, és kihúz a szomorúság mocsarából?

M: A Belső Guru (*sadguru*) az, aki elvisz téged a Külső Guruhoz, mint ahogy az anya viszi gyermekét a tanítóhoz. Higgy és engedelmeskedj Gurudnak, mert ő a hírnöke a te Valódi Énednek!

K: Hogyan találok olyan Gurut, akinek hihetek?

M: A saját szíved fogja megmondani. Nem nehéz rátalálni a Gurura, mivel a Guru is keres téged. A Guru állandóan készen áll, te nem vagy készen. Készen kell állnod a tanulásra; vagy előfordulhat, hogy találkozol a Guruddal, és figyelmetlenségből, és merő önfejűségből elvesztegeted az esélyedet. Vegyük a saját példám; nem volt bennem semmi ígéretes, de mikor talákoztam a Gurummal hallgattam rá, bíztam benne, és követtem utasításait.

K: Nem kell leellenőriznem a tanítót, mielőtt teljesen a kezébe tenném magam?

M: Persze, vizsgáld meg! De min tudod rajtacsípní? Csak ahogy megjelenik neked a te saját szinteden.

K: Megvizsgálnám, hogy vajon konzisztens-e, vajon harmónia van-e élete és tanítása között?

M: Lehet, hogy megfelelőnek találod a harmóniát -és akkor mi van? Nem bizonyít semmit. Csak az idítékok számítanak. Honnan ismerhetnéd az indítékait?

K: Legalább annyit elvárnék tőle, hogy önuralommal rendelkező, erényes életet élő ember legyen.

M: Sok ilyet találsz - és semmi hasznuk számodra. A Guru meg tudja mutatni a hazafelé, a valódi énedbe vezető utat. Mi köze ennek a jelleméhez, vagy temperamentumához azon személynek, akiként ő megjelenik. Nem közölte veled világosan, hogy ő nem a személy? Az egyetlen mód, amely alapján megítélheted, a benned bekövetkező változás, miközben a társaságában tartózkodsz. Ha több békét és boldogságot érzel, ha a szokásosnál világosabban és mélyebben érted magad, azt jelenti, hogy a megfelelő emberrel találkoztál. Ne siesd el, de mikor úgy döntöttél, hogy hiszel benne, higgy benne feltétlenül, és kövesd minden utasítását teljes mértékben, és hűségesen. Nem számít sokat, ha nem fogadod el őt Gurudként, és megalégszel a puszta társaságával. A *satsang* önmagában is elvezethet céloddhoz, feltéve, hogy az fenntartás nélküli, és nyugodt. De mihelyt valakit Gurudként fogadsz el, hallgass, emlékezz, és engedelmeskedj. A félszív súlyos hátrány, és sok önmagad teremtette szomorúság oka. A hiba soha nem a Gurué, hanem mindig a tanítvány korlátoltságának és megátalkodottságának róható fel, mivel eltéveszti a nyomot.

K: A Guru elbocsájtja, vagy diszkvalifikálja a tanítványt?

M: Nem Guru lenne, ha megtenné! Kivárja az idejét, és vár, amíg a tanítvány megszeli magát, és kijózanodik, és egy sokkal fogékonyabb lelkiállapotban tér vissza hozzá.

K: Mi az idítéka? Miért vesz magára a Guru olyan sok gondot?

M: A szomorúság, és a szomorúság befejezése. Látja az álmukban szenvedő embereket, és fel akarja őket ébreszteni. A szeretet képtelen elviselni a fájdalmat és a szenvedést. A Guru türelmének nincs határa, ezért nem tud kudarcot vallani. A Guru sohasem bukik el.

K: Az első Gurum az utolsó is, vagy Gurutól Guruig kell vándorolnom?

M: Az egész univerzum a Gurud. Mindenből tanulsz, ha éber, és intelligens vagy. Ha elméd világos, és szíved tiszta lenne, akkor minden járókelőtől tanulhatnál. De mivel hanyag vagy, illetve nyugtalan, belső Éned külső Guruként manifesztálódik, és arra késztesz, hogy higgy benne, és engedelmeskedj neki.

K: Szükségszerű a Guru?

M: Ez éppen olyan, mintha azt kérdeznéd, hogy 'szükségszerű-e az anya?' A tudatosság egyik dimenziójából a másikba emelkedéshez segítségre van szükséged. A segítség nem feltétlenül mindig emberi személy alakjában érkezik, lehet egy finom jelenlét, vagy az intuíció egy szikrája, de jönnie kell segítségnek. A belső Én figyel, és vár a fiúra, hogy visszatérjen atyjához. A megfelelő időben mindent szeretetteljesen, és eredményesen elrendez. Ahol hírnökre, vagy kalauzra van szükség, elküldi a Gurut, hogy megtegye, ami szükséges.

K: Van egy dolog, amit nem tudok felfogni. Úgy beszélsz a belső énről, mint ami bölcs, jó, szép, és mindenféle módon tökéletes, és a személyről úgy, mint egy saját lét nélküli, pusztán tükörképről. Másfelől oly sokat fáradozol, hogy segíts a személynek, hogy realizálja önmagát. Ha a személy annyira jelentéktelen, miért foglalkozol annyit a jólétével? Ki törődik egy árnyékkal?

M: Ott vezetted be a dualitást, ahol az nincs. Van a test, és van az Én. Közöttük ott van az elme, amelyben az Én, mint 'én vagyok' tükröződik. Az elme tökéletlensége, éretlensége, nyugtalansága, ítélőképesség- és intuícióbeli hiánya arra vezette, hogy a test legyen, és ne az Én. Mindössze az elme megtisztítására van szükség, hogy az fel tudja ismerni az Énnel való azonosságát. Amikor az elme belemerül az Énbe, a test nem jelent problémát. A test az marad, ami, egy eszköze a megismerésnek és a cselekvésnek, a belső tűz szerszáma és kifejezése: a test végső értéke az, hogy a kozmikus test felfedezését szolgálja, ami nem más, mint az univerzum, a maga teljes egészében. Amint felismered magad a megnyilvánulásban, felfedezed, hogy mindig is több voltál, mint amit valaha is elképzeltél.

K: Sosincs vége az ön-felfedezésnek?

M: Ahogyan nincs kezdete, úgy vége sincs. De amit Gurum kegyelméből felfedeztem: semmi olyan nem vagyok, amire rá lehet mutatni. Nem vagyok sem 'ez', sem 'az'. Ez abszolút érvényes igazság.

K: Hol válik akkor a soha véget nem érő felfedezés az ember új dimenziókba való végtelen transzcendálásává?

M: Mindez a megnyilvánult birodalmára tartozik; az univerzum valóságos struktúrájában benne van, hogy a magasabb csak az alacsonyabbtól kapott szabadság révén létezhet.

K: Mi alacsonyabb, és mi magasabb?

M: Tekintsd erre a tudatosság szempontjából. A tágabb és mélyebb tudatosság a magasabb. Minden, ami él, a tudatosság védelmezése, fenntartása és fejlesztése érdekében dolgozik. Ez a világ egyetlen értelme és célja. A Yoga valóságos lényege - a tudatosság szintjének állandó emelése, új dimenziók, és azok tulajdonságai, minőségei és képességei felfedezése. Ebben az értelemben az egész univerzum a Yoga iskolájává válik (*yogakshetra*).

K: Tökéletesedés a sorsa minden emberi lénynek?

M: Minden élőlénynek - végső soron. A lehetőség akkor válik bizonyossággá, mikor a megvilágosodás fogalma megjelenik az elmében. Amint egy élőlény meghallja és megérti, hogy a megszabadulás elérhető számára, soha el nem felejt, mert ez az első belülről jövő üzenet. Az üzenet ezután gyökeret ereszt, növekszik, és a kellő időben felölti a Guru áldott alakját.

K: Tehát mindannyiunkra vonatkozik az elme megváltása?

M: Mi más? Az elme esik bűnbe, az elme tér haza. De még a 'bűn' sem helyes kifejezés. Az elmének minden lelkiállapotban fel kell ismernie önmagát. Semmi nem hiba, feltéve, hogy nem ismétlődik meg.

59. Vágyakozás és félelem: én-központú állapotok

Kérdő: Szeretnék visszatérni az öröm és szenvedés, vágy és félelem kérdésére. Megértem a félelmet, amely fájdalomra való emlékezés, illetve annak előrelátása. Ez elengedhetetlen az organizmus és életfenntartási rendszerének a megvédéséhez. A nélkülözés, ha megérint, fájdalmas dolog, és várható bekövetkezése is félelmetes; jogos a félelmünk, ha nem vagyunk képesek kielégíteni alapvető szükségleteinket. A megnyugvást akkor tapasztaljuk, amikor a szükséglet kielégül, vagy a fájdalom megszűntével szorongás teljesen eloszlik. Nevezhetjük pozitív neveken, úgymint öröm, élvezet, vagy boldogság, de lényegében a fájdalomtól való megszabadulásról van szó. A fájdalomtól való félelem az, ami összetartja a társadalmi, gazdasági és politikai intézményeket.

Ami elgondolkoztat az, hogy örömeinket leljük az elme olyan dolgaiban és állapotaiban, amelyeknek semmi köze a túléléshez. Visszás dolog, hogy élvezeteink többnyire destruktívak. Károsítják, vagy elpusztítják az élvezet objektumát, eszközét, de még szubjektumát is. Különben az élvezet, és az élvezetre való törekvés nem lenne probléma. Ez vezet el a kérdésem lényegéhez: miért destruktív az öröm? Romboló hatása ellenére miért kívánjuk azt? Hozzátehetem, elmém nem tartalmaz olyan örömfájdalom mintát, amely révén a természet az ő útjára kényszerít bennünket. A mesterséges

örömökre gondolok, amelyek mindegyike érzéki és ravasz, kezdve a legdurvábbtól, mint a túlevés, a legkifinomultabbig. A bármi áron való függőség az élvezet iránt olyan általános, hogy muszáj, hogy valamilyen jelentős oka legyen. Természetesen, nem minden emberi cselekedetnek kell hasznosnak, szükségletet kielégítő módon tervezettnek lennie. Játsszani például természetes dolog, és az ember a legjátékosabb állat a világon. A játék az önfelfedezés és az önfejlesztés szükségletét elégíti ki. De még a játékos ember is válhat a természet, mások, és saját maga ártalmára.

Maharaj: Egyszóval, az élvezetnek te nem objektuma vagy, hanem fájdalomban és szomorúságban mérhető ára csupán.

K: Ha a valóság maga a boldogság, akkor az örömnek bizonyos szempontból hozzá kell kapcsolódnia.

M: Hagyjuk a verbális logikát. A valóság boldogsága nem zárja ki a szenvedést. Ezenkívül, te csak az örömet ismered, nem a tiszta lét boldogságát. Úgyhogy vizsgáljuk az örömet a saját szintjén. Ha az öröm vagy fájdalom pillanataidban vizsgálod magad, mindig úgy fogod találni, hogy nem önmagában a dolog élvezetes, vagy fájdalmas, hanem a szituáció, amelynek az része. Az öröm az élvező és az élvezett közötti relációban áll. És a lényege az elfogadás. Bármilyen szituációról legyen szó, ha elfogadható, akkor élvezetes. Ha nem elfogadható, akkor fájdalmas. Hogy mi teszi elfogadhatóvá, az nem fontos; lehet az oka fizikai, vagy pszichológiai, vagy kinyomozhatatlan; az elfogadás a döntő tényező. Ezzel szemben szenvedés a nem-elfogadás miatt van.

K: A fájdalom nem elfogadható.

M: Miért nem? Megpróbáltad valaha is elfogadni? Próbáld meg, és a fájdalomban olyan örömet fogsz találni, amelyet az élvezet nem képes nyújtani, azon egyszerű oknál fogva, hogy a fájdalom elfogadása sokkal mélyebbre visz téged, mint az élvezet. A személyes én, valóságos természetétől vezérelve, állandóan hajszolja az élvezetet, és kerüli a fájdalmat. Ha ez a minta véget ér, az én ér véget. Ha az én, vele együtt összes vágya és félelme véget ér, lehetővé válik valódi természetedhez, a boldogság és béke forrásához való visszatérésed. Az élvezet iránti állandó vágy a belső időtlen harmónia visszatükröződése. Megfigyelhető tény, hogy az ember csak akkor válik öntudatosá, mikor élvezet és fájdalom közti választást és döntést igénylő konfliktusba bonyolódik. Ez a vágy és félelem közötti ellentét okozza a haragot, ami az élet ésszerűségének a nagy pusztítója. Mikor elfogadod a fájdalmat elfogadásra kerül, minthogy lecke és figyelmeztetés, és mélyen megvizsgálod és megfigyeled, a fájdalom és az élvezet elkülönülése megszűnik, mindkettő tapasztalattá válik -fájdalmassá, mikor ellenállsz, élvezetessé, mikor elfogadsz.

K: Az a javaslatod, hogy kerüljem az élvezetet, és törekedjek a fájdalomra?

M: Nem, az élvezetek hajszolását, és a fájdalom kerülését sem. Fogadd el mindkettőt, ha jönnek, élvezd mindkettőt, amíg tartanak, és engedd el őket, amikor kell.

K: Hogyan lehetséges a fájdalmat élveznem? A fizikai fájdalom cselekvésre sarkall.

M: Természetesen. És a mentális fájdalom is. A boldogság a tudatosításában van, nem a meghátrálásban, vagy hogy bármilyen módon elfordulsz tőle. Minden boldogság a tudatosságból ered. Minél tudatosabbak vagyunk, annál mélyebb az élvezet. A fájdalom elfogadása, nem-ellenállás, bátorság és kitartás - ezek a valódi boldogság, az igazi üdvösség nyílt, mély, és állandó forrásai.

K: Miért kell a fájdalomnak sokkal hatékonyabbnak lennie, mint az élvezetnek?

M: Az élvezet azonnal elfogadásra kerül, míg az elme minden erejével visszautasítja a fájdalmat. Mivel a fájdalom elfogadása az énnel a visszautasítása, és az én az igazi boldogságnak az útjában áll, a fájdalom őszinte elfogadása kioldozza a boldogság köteleit.

K: A szenvedés elfogadása ugyanilyen módon működik?

M: A fájdalom ténye könnyen a tudatosság fókuszába visz. Szennvedéssel ez nem olyan egyszerű. A szenvedésre fókuszálás azért nem elegendő, mert a mentális élet, ahogy az ismeretes, egy szakadatlan szenvedés folyam. A szenvedés mélyebb rétegeinek az eléréséhez le kell hatolni a gyökeréig, és fel kell fedni hatalmas földalatti hálózatát, ahol félelem és vágy szorosan egymásba fonódnak, és az egymással szemben álló életenergia áramok elzárják, és megsemmisítik egymást.

K: Hogyan elrendezni igazítani egy olyan gubancot, amely teljes egészében tudatosságom szintje alatt van?

M: Azáltal, hogy önmagad, az 'én vagyok' vagy; azáltal, hogy napi életed során önmagadat éber érdeklődéssel figyeled, megértése, mintsem a megítélése szándékával, teljes elfogadásával bárminek, ami felbukkanhat, mivel van, bátorítod a mélységet, hogy jöjjön a felszínre, és gazdagítsa életedet és tudatosságodat bebörtönzött energiáival. Ez a tudatosság hatalmas munkája; az élet és az elme természetének a megértésével eltávolítja az akadályokat, és felszabadítja az energiákat. A megértés az ajtó a szabadságba, és az éber figyelem a megértés szülőanyja.

K: Még egy kérdés. Az élvezet miért fájdalom a vége?

M: Mindennek van kezdete, és vége, és ez így van az élvezettel is. Ne várj el, és ne bánj meg semmit, és nem lesz fájdalom. Az emlékezet és a képzelet az, ami a szenvedést okozza. Természetesen, az élvezetet követő fájdalomnak oka lehet a testtel, vagy az elmével való visszaélés is. A test ismeri a határait, de az elme nem. Étvágya mértéktelen, és korlátlan. Nagyon gondosan figyeld az elmédet, mert benne rejlik rabságod, ugyanakkor szabadságod kulcsa is.

K: Még nem adtál kimerítő választ a kérdésekre: miért destruktívak az emberi élvezetek? Miért talál oly sok élvezetet a romlásban? Az élet önmaga a védelmében, fennmaradásában, és kiterjesztésében érdekelt. Ebben a fájdalom és az élvezet segítik őt. Mely ponton válnak ezek destruktívvá?

M: Amikor az elme az emlékezés és előre látás révén átveszi a hatalmat, akkor szerepét túljátsza, eltorzítja, eluralja. A múltat a jövőbe vetíti, a jövő pedig alulmúlja az elvárásokat. Az érzékelés és cselekvés szervei az ingerek által túlterhelődnek, és szükségszerűen károsodnak. Az élvezet objektumai nem tudják megadni a tőlük elvártakat, és elhasználódnak, tönkremennek a visszaélés következtében. Az élvezet keresés mértéktelen fájdalmat eredményez.

K: Nemcsak önmagunkat pusztítjuk, hanem másokat is!

M: Természetesen, az önzés mindig romboló hatású. Vágy és félelem, mind a kettő egocentrikus állapot. Vágy és félelem közepette harag keletkezik, a haraggal gyűlölet, a gyűlölettel pusztítás iránti szenvedély. A háború cselekvő gyűlölet, a halál minden eszközével felszerelve.

K: Van mód véget vetni e borzalmaknak?

M: Amikor sokan eljutnak igazi természetük ismeretéig, az ő hatásuk, bármennyire finom, uralkodni fog, és a világ emocionális atmoszférája megtisztul. Az emberek vezetőiket követik, és amikor a vezetők között elég sok lesz a szívében és elméjében nagy, teljesen önzetlen ember, az ő hatásuk elég lesz, hogy a jelen kor éretlenségeit és bűnteit lehetetlenné tegyék. Jöhet egy új aranykor, és tart egy ideig, majd elbukik saját tökéletességétől. Mert az apadás akkor kezdődik, amikor az ár a legmagasabban áll.

K: Semmi nincs, ami állandóan tökéletes?

M: De igen, van, de az az összes tökéletlenséget magában foglalja. Ez a mi ön-természetünk, amely mindent lehetőségessé, észlelhetővé, érdekessé tesz. Nem ismeri a szenvedést, mert nem ismer szeretet, sem annak ellenkezőjét; nem ismeri sem az elfogadást, sem a visszautasítást. A teremtés és pusztítás két pólusa között leng az állandóan változó rend. Légy részrehajlástól és kedvezéstől mentes, és az elme megszűnik, szomorúság-terhével egyetemben.

K: De nem én szenvedek egyedül. Ott vannak a többiek.

M: Ha vágyaiddal és félelmeiddel közeledsz hozzájuk, akkor csak szomorúságukat növeled. Előbb önmagadat szabadítsd meg a szenvedéstől, és csak azután kívánd a mások megsegítését. Még csak kívánnod sem kell - pusztán létezésed lesz a legnagyobb segítség, amit egy ember az embertársának nyújthat.

60. Tényeket élj, ne képzelt dolgokat

Kérdező: Azt mondd, akármit látsz, az önmagad. Azt is elismered, hogy úgy látod a világot, ahogyan mi. Itt a mai újság, tele az aktuális szörnyűségekkel. Minthogy a világ te magad vagy, hogy tudod megmagyarázni az ilyenfajta helytelen magatartást?

Maharaj: Melyik világra gondolsz?

K: Közös világunkra, amelyben élünk.

M: Biztos vagy benne, hogy ugyanabban a világban élünk? Nem a természetre, a tengerre, a földre, a növényekre és az állatokra célszók. Nem ezek jelentik a problémát, s nem is a végtelen tér, a határtalan idő, a kiapadhatatlan erő. Ne hagyj, hogy az evés, dohányzás, olvasás és beszélgetés félrevezessenek. Az én elmém nincs itt, az életem nem itt van. A világod, a vágyaidnak és azok teljesülésének, félelmeidnek és az azoktól való menekülésnek a világa, határozottan nem az én világom. Én még csak nem is észlelem azt, kivéve, amit elmondasz nekem róla. Ez a te privát álmod, amire az én egyetlen válaszom az, hogy hagyj abba az álmodást.

K: A háborúk és a forradalmak biztos, hogy nem álmodok. A beteg anyák és az éhező gyermekek, nem álmodok. Az ebül szerzett, és helytelenül használt vagyon nem álom.

M: Mi egyéb?

K: Az álom nem lehet megosztott.

M: Az ébrenléti állapot sem lehet az. Mind a három állapot - ébrenlét, álmodás és mélyalvás -szubjektív, személyes, intim. Mindezek történések, és a tudatosság 'én'-nek nevezett kis buborékja foglalja magában. A valódi világ az énen túl van.

K: Én vagy nem én, a tények valódiak.

M: Természetesen, a tények valódiak! De te képzelt dolgokkal élsz, nem tényekkel. A tények sohasem ellentmondóak, míg a te életed és világod ellentmondásokkal teli. Az ellentmondások a hamisság jelei; a valóság sohasem mond ellent önmagának. Siránkozol például, hogy az emberek nyomorúságosan szegények. Mégsem osztod meg velük a vagyonodat. A szomszédos háború miatt nyugtalanodsz, de alig méltatod figyelemre, ha az valamely távoli országot sújtja. Egód változó szerencséje határozza meg értékeidet; az 'én gondolom', 'én akarom', 'nekem kell' kizárólagossá váltak.

K: Azonban, a gonosz valódi.

M: Nem valódiabb, mint amilyen te vagy. A gonosz a félreértés és visszaélés következtében létrejött problémák rossz megközelítése. Ez egy ördögi kör.

K: Megszakítható ez a kör?

M: Egy hamis kört nem szükséges megszakítani. Elegendő annak látni, ami - nem létezőnek.

K: De ez valójában ahhoz elegendő, hogy engedelmeskedjünk, és gonoszságokat és kegyetlenségeket kövessünk el.

M: Általános az esztelenség. Nagyon ritka a józan gondolkodás. Mégis van remény, mert a pillanatban, ahogy észleljük esztelenségünket, az épelméjűség útjára léptünk. Ez a funkciója a Gurunak -meglátatni velünk mindennapi életünk örületét. Az élet tudatossá tesz, de a tanító körültkéntévé.

K: Uram, Ön se nem az első, se nem az utolsó. Ősi időkől fogva hatoltak be emberek a valóságba. Mily kevés hatást gyakorolt ez mégis, a mi életünkre! A Rámák és a Krisnák, a Buddhák és a Krisztusok jöttek, és mentek, és mi vagyunk, akik voltunk; verejtékben és könnyekben gázolva. Mit értek el a legnagyobbak, akik élete tanúságul szolgált? Mit tett Ön, Uram, a világ szolgátságának az enyhítése terén?

M: Egyedül te tudod érvényteleníteni a gonoszt, amit teremtettél. Ennek a gyökere a te saját érzéketlen egoizmusod. Elsőként a saját házadat tedd rendbe, és látni fogod, hogy dolgodat elvégezted.

K: A bölcsesség és szeretet emberei, akik előttünk jártak, gyakran szörnyű áron tették rendbe magukat. Mi eredménye volt? Egy hullócsillag, bármennyire fényes, nem teszi az éjjelt kevésbé sötétté.

M: Ahhoz, hogy őket és munkájukat megítélhesd, előbb egyiküké kell válnod. A kúti béka semmit sem tud az ég madaráról.

K: Azt akarod mondani, hogy nincs fal jó és gonosz között?

M: Nincs fal, mert jó és gonosz nincsenek. Minden konkrét szituációban szükséges és felesleges van csupán. A szükséges jó, a szükségtelen rossz.

K: Ki dönt?

M: A szituáció dönt. Minden szituáció egy feladat, n amely megköveteli a helyes választ. Amikor a válasz e helyes, a feladat megoldásra került, és a probléma e megszűnik. Ha a válasz rossz, a feladat nem s teljesül, és a probléma megoldatlan marad. A te it megoldatlan problémáid - amelyek a te *karmádat* e alkotják. Oldd meg őket hibátlanul, és szabaddá válsz.

K: Úgy látom, mindig önmagamhoz vezetsz vissza. Nincs objektív megoldás a világ problémáira?

M: A világ problémáit számtalan tehozzád hasonló ember okozta, mindegyik tele van a saját vágyaival és félelmeivel. Ki tud megszabadítani a múltadtól, legyen az személyes, vagy társadalmi, ha te nem? És hogy fogod ezt véghezvinni, ha nem érzed annak a sürgető szükségét, hogy megszabadulj előbb születésed illúziójának gyötrelmeitől? Hogyan tudnál addig igazán segíteni, amíg neked magadnak van szükséged segítségre?

K: Az ősi bölcsék hogyan segítettek? Te milyen módon segítesz? Pár ember kétségtelenül hasznosítja; segítséged és példád sokat jelenthet számukra; de milyen hatással vagy az emberiségre, az élet és a tudatosság teljességére? Azt mondod, hogy te vagy a világ, és a világ te vagy; milyen módon hatottál rá?

M: Milyen hatásra gondolsz?

K: Az ember ostoba, önző, kegyetlen.

M: Az ember ugyanakkor bölcs, szeretetteljes és jóságos.

K: Miért a jóság uralkodik?

M: Az uralkodik - az én világomban. Az én világomban még az általad gonosznak nevezett is a jót szolgálja, és ezért nélkülözhetetlen. Ez a kelésekhez és a lázhoz hasonlóan megtisztítja a testet szennyeződésektől. A betegség fájdalmas, sőt veszedelmes, de ha helyesen bánsz vele, meggyógyít.

K: Vagy megöl.

M: Vannak esetek, amikor a halál a legjobb gyógymód. Van, amikor az élet rosszabb, mint a halál, amely csupán egy kivételesen kellemetlen tapasztalat, bármilyen módon jelenjen a meg. Ezért hát, az élőt sajnáld, sohase a holtat. Ez a dolgokkal kapcsolatos probléma, hogy önmagukban jók és rosszak, nem létezik az én világomban. A szükségszerű jó, és a szükségtelen rossz. A te világodban a kellemes jó, és a fájdalmas rossz.

K: Mi szükséges?

M: A növekedés szükséges. Túlnőni szükségtelen. A jó elhagyása a jobb kedvéért szükséges.

K: Mi ennek a vége?

M: A vég a kezdetben van. Ott van a véged, ahol a kezdeted - az Abszolútban.

K: Miért akkor mindez a szenvedés? Visszatérni oda, ahol kezdtem?

M: Kinek a szenvedése? Milyen szenvedés? Sajnálod a magot, amely addig nő, és szaporodik, míg hatalmas erdővé nem válik? Megölnél egy csecsemőt, hogy megmentsd őt a világ terhétől? Mi bajod az étellel, az állandóan szaporodó étellel? Távolítsd el a növekedés akadályait, és minden személyes, társadalmi, gazdasági és politikai problémád egyből szertefoszlik. Az univerzum teljes egészében tökéletes, és részeinek tökéletességre való törekvése, az öröm útja. Áldozd fel önként a tökéletlent a tökéletesért, és nem fogsz többé jóról és rosszról beszélni.

K: Mégis rettegünk a jobbtól, és kapaszkodunk a rosszba.

M: Ez a mi elmebajjal határos ostobaságunk.

61. Az anyag a tudatosság maga

Kérdező: Szerencsés vagyok, hogy egész életemet szentek társaságában tölthetem. Elegendő ez az önmegvalósításhoz?

Maharaj: Attól függ, mihez kezdesz vele.

K: Úgy hallottam, hogy a *satsang* megszabadító hatása automatikus. Mint ahogy a folyó a torkolatig szállít, ugyanígy juttat el a jó emberek titokzatos és csendes hatása a valósághoz.

M: El fog juttatni téged a folyóig, de átkelni rajta neked kell. A szabadság nem nyerhető el, vagy kapható meg a szabadság vágya nélkül. Törekedned kell a szabadságra; a legkevesebb, amit tehetsz, hogy szorgalmasan feltárod és eltávolítod az akadályokat. Ha békét akarsz, akkor erre kell törekedned. Nem fogod elnyerni a békét csupán azért, hogy csendben maradsz.

K: A gyermek önmagától növekszik. Nem készít terveket a növekedéshez, és mintái sincsenek hozzá; s növekedése nem is részletekben történik, a kéz itt, a láb ott; egységesen és öntudatlanul növekszik.

M: Mivel ő mentes a képzelődéstől. Te is növekedhetsz így, de nem szabad megengedned magadnak emlékezetből és elvárásból születő sejtéseket és terveket. A *gnani* egyik jellemzője, hogy nem törődik a jövővel. Te a fájdalomtól való félelmed, és az élvezet iránti vágyad miatt törödsz a jövővel, a *gnani* számára minden boldogság: minden boldogsággal tölti el, ami jön.

K: Van biztosan sok olyan dolog, ami még egy *gnant* is boldogtalanná tenne.

M: Előfordulhat, hogy a *gnani* nehézségekkel szembesül, de azok nem okoznak szenvedést a számára. Egy gyermeknek a születésétől az érettségig tartó felnevelése kemény feladatnak tűnhet, de egy anya számára a nehézségek emlékei örömet jelentenek. Nincs semmi baj a világgal. Azzal van baj, ahogyan szemléled azt. Téged a saját képzelődésed vezet félre. Képzelődés nélkül nincs világ. Neked meggyőződésed, hogy tudod, a világ a világ. Az általad észlelt világ tudatosságból áll; amit te anyagnak nevezel, az a tudatosság maga. Te vagy a tér (*akash*), amelyben az mozog, az idő, amelyben az fennmarad, a szeretet, amely az életét adja. Vágd el a képzelődést és a ragaszkodást, és mi marad?

K: A világ marad. Én maradok.

M: Igen. De mennyire más, mikor úgy látod, ahogy van, nem pedig a vágy és a félelem fátylán keresztül.

K: Miért kell különbséget tenni valóság és illúzió, bölcsesség és tudatlanság, szent és bűnös között? Mindenki boldogság keres, mindenki elszántan törekszik; mindenki *Yogi*, akinek az élete a bölcsesség iskolája. Mindenki a maga módján tanulja meg a számára szükséges leckét. A társadalom némelyeket helyesel, másokat helytelenít; nincsenek olyan mindenhol és mindenkor alkalmazható szabályok.

M: Az én világomban a szeretet az egyedüli törvény. Nem kérem a szeretetet, hanem adom. Ilyen a természetem.

K: Úgy látom, hogy életedet egy kialakult rendnek megfelelően éled. Reggelente egy óra meditáció, majd előadás és beszélgetés; naponta kétszer istentisztelet (*puja*) és este vallásos éneklés (*bhajan*). Úgy látszik, mintha aggályos módon ragaszkodnál a megszokott rutinhoz.

M: Az imádkozás és az éneklés bevett szokás, és nem láttam okát, hogy változtassak. Az általános gyakorlat azon emberek kívánalmainak felel meg, akikkel együtt élek, illetve akik eljönnek, hogy meghallgassanak. Ők dolgozó emberek, sok kötelezettséggel, és az időrend az ő kényelmüket szolgálja. Az ismétlődő szokások elkerülhetetlenek. Még az állatoknak és a növényeknek is megvan a maguk időbeosztása.

K: Igen, az egész életben szabályos szekvenciákat látunk. Ki az, aki a rendet fenntartja? Létezik egy belső uralkodó, aki a törvényt lefekteti, és a rendet érvényre juttatja?

M: Minden a maga természete szerint mozog. Miért lenne szükség rendőrré? Minden akció reakciót von maga után, amely kiegyenlíti és semlegesíti az akciót. Minden zajlik, de folyamatosan kioltják egymást, és a végén mintha semmi nem történt volna.

K: Ne vigasztalj engem végső harmóniákkal. A számla kiegyenlítve, de a veszteség az enyém.

M: Várj, és nézz. Nyereséggel végezheted, ami elegendő a kiadások igazolására.

K: Egy hosszú élet van mögöttem, és kíváncsi vagyok nem egyszer, hogy vajon az a sok megélt esemény véletlenszerű volt, vagy terv szerinti? Volt esetleg egy születésem előtt lefektetett séma, amely szerint élnem kellett az életemet? Ha igen, ki csinálta a terveket, és ki juttatta érvényre azokat? Előfordulhattak eltérések és hibák? Egyesek azt mondják, hogy a sors megváltoztathatatlan, és az élet minden pillanata előre meghatározott; mások azt mondják, hogy tisztán a véletlen intéz mindent.

M: Ahogy tetszik. Felismerhetsz mintákat az életedben, vagy láthatod véletlenek láncolatának csupán. A magyarázatok értelme, hogy elmédet kielégítsék. Nem kell, hogy igazak legyenek. A valóság meghatározhatatlan, és leírhatatlan.

K: Tisztelt úr, ez a kérdésem elkerülése. Én azt szeretném tudni, hogy te hogy látod ezt. Bárhova nézünk, hihetetlen intelligencia és szépség struktúráit találjuk. Hogyan hihetném, hogy az univerzum forma- és rendszer nélküli? A te világod, az a világ, amelyben te élsz, lehet, hogy forma nélküli, de nem lehet kaotikus.

M: Az objektív univerzumnak rendezett és szép szerkezete van. Ezt senki nem cáfolhatja. De a struktúra és minta jelentése korlátozás és kényszer. Az én világom abszolúte szabad; minden, ami benne van önmeghatározott. Ezért amit mondtam, fenntartom, minden önmagától történik. Az én világomban is rend van, de az nem kívülről van rákényszerítve. Időtlenége miatt spontán és közvetlen. A tökéletesség nem a jövőben van, hanem *most*.

K: A te világod hatással van az enyémmre?

M: Csupán egyetlen ponton - a *most* pontján keresztül. Az ad neki pillanatnyi létet, futó valóság érzetet. A teljes tudatosságban valósul meg a kapcsolat. Ez erőfeszítésmentes, nem tudatos figyelmet kíván.

K: Nem elme attitűd a figyelés?

M: De igen, mikor az elme valóságra áhítozik, akkor ráirányítja a figyelmét. Semmi baj nincs a világgal, a gondolkodásod az, ami miatt elkülönülsz tőle, amely zűrzavart teremt. Az önzés minden rossz forrása.

K: Visszatérek a kérdésemre. Mielőtt megszülettem volna, belső énem döntötte el életemnek a részleteit, vagy pedig teljesen véletlenszerűen alakult, az öröklés és a körülmények kénye-kedve szerint?

M: Akik azt állítják, hogy megválasztották apjukat és anyjukat, és eldöntötték, hogyan kívánják élni következő életüket, ismerhetnék önmagukat. Én ismerem önmagam. Én sohasem születtem.

K: Én viszont látom, hogy itt ülsz előttem, és válaszolsz a kérdéseimre.

M: Csak a testet látod, amely természetesen megszületett, és meg fog halni.

K: Ilyenformán engem a test-elme élettörténete érdekel. Te határozta meg azt, vagy valaki más, vagy véletlenségből történt?

M: Ebben a kérdésben valójában egy kelepce rejlik. Én nem teszek különbséget a test és az univerzum között. Igazából mindegyik a másik oka, mindegyik más-más. De én mindkettőn kívül állok. Mikor azt mondom neked, hogy soha nem születtem, miért kérdezed továbbra is, hogyan készültem fel a következő születésre? A pillanatban, hogy megengeded képzeletednek, hogy találgasson, azonnal kitalál egy univerzumot. Egyáltalán nem úgy van, ahogy elképzeled, és engem nem kötnek a képzelődéseid.

K: Egy élő test felépítéséhez és fenntartásához intelligenciára és energiára van szükség. Honnan származnak ezek?

M: Ez csak képzelődés. Az intelligencia és erő a képzeletedben kerülnek felhasználásra. Annyira tökéletesen magába szívott téged, hogy fel se tudod fogni, milyen messze elkalandoztál a valóságtól. Nem kétséges, a képzelet nagyon kreatív. Egy univerzumon belüli univerzum épül rá. Ráadásul mindez térben és időben, és múltban és jövőben, amelyek ugyancsak nem léteznek.

K: Nemrég olvastam egy tudósítást egy olyan kislányról, akivel egészen kicsi korában kegyetlenül bántak. Súlyosan megcsonkították és elcsúfították, és egy árvaházban nőtt fel, teljesen eltávolodva a környezetétől. Ez a kislány csendes volt és szófogadó, de teljesen közömbös. Az egyik nővér, aki a gyermekeket gondozta, meg volt róla győződve, hogy a lány nem volt szellemileg visszamaradott, csupán zárkózott, közönyös. Egy pszichoanalitikus, akit felkértek, hogy foglalkozzon vele, két éven keresztül, heti egy alkalommal próbálkozott, hogy áttörje az elszigeteltség falát. A ■ kislány fogékony volt, és illedelmes, de nem fordított figyelmet orvosára. Az orvos hozott a kislánynak egy babaházat, szobákkal és mozgatható bútorokkal, apát, anyát és azok gyermekeit reprezentáló babákkal. Egy nap a régi bántalmak feléledtek, és felszínre jöttek. A kislány fokozatosan felépült, s miután arcát és testét több műtéttel helyreállították, jó képességű és vonzó fiatal nő lett belőle. Több, mint öt évébe került a dokornak, de a feladatot teljesítette. Ő egy igazi Guru volt! Nem támasztott feltételeket, s jóindulatról, és alkalmasságról sem beszélt. Hit nélkül, reményvesztetten, csupán szeretetből próbálkozott, újra és újra.

M: Igen, a Guru természete ilyen. Soha nem adja fel. De a siker érdekében nem szabad túl sok ellenállással találkoznia. A kétely és engedetlenség szükségképpen késleltető hatásúak. Kellő bizalom és alkalmazkodás esetén a tanítványban gyors, és radikális változást tud előidézni. A Guru mély éleslátása, és a tanítvány komolysága, mindkettő szükséges. Bármilyen volt a történetbeli kislány kondíciója, az emberek komolyságának a hiányától szenvedett. A legtöbb probléma az értelmiséggel van. Sokat beszélnek, de nem komolyak. Amit megvalósításnak nevezel, az egy természetes dolog. Mikor készen állsz, Gurud várni fog. A *Sadhana* nem igényel erőfeszítést. Amikor rendben van a kapcsolatod a tanítóval, akkor növekszel. Mindenekelőtt, higgy neki. Nem vihet rossz útra.

K: Még akkor is, ha valamilyen nyilvánvalóan rossz dolog megtételére kér?

M: Tedd meg. Egy *Sanyas*t arra kért a Guruja, hogy házasodjon meg. Engedelmeskedett, és kegyetlenül szenvedett. De négy gyermeke szentek és próféták lettek, a legnagyobbak Maharashtra-ban. Fogadj minden olyat elégedetten, ami Gurudtól jön, és tökéletességed erőfeszítés nélkül fog gyarapodni.

K: Tisztelt úr, van valamilyen óhaja, vagy kívánsága? Tehetek valamit önért?

M: Mit adhatsz nekem, amim nincs? Az elégedettséghez anyagi dolgok szükségesek. De én elégedett vagyok magammal. Mire egyébre lenne szükségem?

K: Ha éhes vagy, nyilván ételre van szükséged, betegség esetén pedig orvosságra.

M: Éhség hozza az ételt, betegség hozza a gyógyszert. Mindez a természet munkája.

K: Ha hozok valamit, amiről úgy gondolom, szükséged van, elfogadod?

M: A szeretet, amely miatt felajánlod, arra készlet, hogy elfogadjam.

K: Ha felajánlaná valaki, hogy épít neked egy szép Ashramot?

M: Persze, tegye meg. Hadd költsön vagyonokat, alkalmazzon százakat, etessen ezreket.

K: Nem vágysz rá?

M: Egyáltalán nem. Csak azt kérem tőle, hogy tökéletesen csinálja, ne fősvény módon, félszívvel. A saját vágyát teljesíti, nem az enyémet. Csinálja jól, és váljon híressé emberek és istenek között.

K: De te akard?

M: Nem akarom.

K: Elfogadnád?

M: Nincs szükségem rá.

K: Laknál benne?

M: Ha rákényszerítenek.

K: Mi tud rákényszeríteni?

M: Azoknak a szeretete, akik a fényt keresik.

K: Igen, értem az álláspontodat. Nos, hogyan érhetem el a *samadhit*?

M: Ha a megfelelő állapotban vagy, bármit látsz, a *samadhba* visz. Végül is, a *samadhban* nincs semmi különös. Amikor az elme intenzíven érdeklődik, akkor eggyé válik érdeklődésének tárgyával - a látó és a látott eggyé válik a látásban, a halló és a hallott eggyé válik a hallásban, a szerető és a szeretett eggyé válik a szeretetben. Minden tapasztalat lehet alapja a *samadhinak*.

K: Te mindig a *samadhi* állapotában vagy?

M: Természetesen nem, a *Samadhi* egy elmeállapot, végül is. Én minden tapasztaláson túl vagyok, még a *samadhin* is. Én vagyok a nagy pusztító és romboló: bármit megérintek, beleolvad az ürességbe (*akash*).

K: Nekem *samadhkra* van szükségem az önmegvalósításhoz.

M: Rendelkezel mindazon önmegvalósítással, amire szükséged van, de nem hiszed el. Légy bátor, higgy magadban, menj, járj, cselekedj; adj neki lehetőséget, hogy megnyilvánítsa magát. Némelyeknél a megvalósulás észrevehetetlenül érkezik, de valahogy meg kell győződnieük. Megváltoztak, de nem veszik észre. Az ilyen kevésbé látványos esetek gyakran a legmegbízhatóbbak.

K: Lehet olyan, hogy valaki azt hiszi magáról, hogy megvalósult, és téved?

M: Természetesen. Az 'én megvalósult vagyok' ideája valójában tévedés. Nem létezik 'én ez vagyok'. 'Én az vagyok' a Természetes Állapotban.

62. A Legfelsőbben jelenik meg a tanú

Kérdő: J. Krishnamurti mondta úgy negyven éve, hogy élet létezik csupán, és a személyiségekről és egyéniségekről szóló beszédeknek nincs semmiféle valóság alapja. Nem próbálta leírni az életet -csupán annyit mondott, hogy míg az életet nem szükséges, és nem lehetséges leírni, teljesen meg lehet tapasztalni, ha megélésének akadályai megismerésre és eltávolításra kerülnek. A legfőbb akadályt idővel kapcsolatos ideáink és függőségeink jelentik, abbéli szokásunk, hogy előrebozsátjuk a jövőt a múlt fényében. A múlt összessége az 'én voltam'-má válik, a jövővel szembeni várakozás az 'én leszek'-ké válik, és az élet az 'én voltam'-ból az 'én leszek'-be való átmenet folyamatos erőfeszítése. A jelen pillanat, a 'most' szem elől veszett. Maharaj az 'én vagyok'-ról beszél. Ez ugyanolyan illúzió, mint az 'én voltam', és

az 'én leszek', vagy valódi valamilyen módon? És ha az 'én vagyok' is illúzió, hogyan szabulhat meg tőle az ember? Valójában az 'én vagyok'-tól való megszabadulás elképzelése is abszurdítás. Valódi, vagy tartós valamiképpen az 'én vagyok', eltérően az 'én voltam'-tól, vagy az 'én leszek'-től, amelyek változnak az idővel, ahogy a létrejövő emlékek új elvárásokat teremtenek?

Maharaj: A jelenlévő 'én vagyok' ugyan olyan hamis, mint az 'én voltam' és az 'én leszek'. Egy idea csupán az elmében, egy emlékezetben megmaradt benyomás, és az általa létrehozott különálló önazonosság is hamis. A hamis központra hivatkozásnak ezt a szokását el kell távolítani, az 'én látom', 'én érzem', 'én csinálom' képzetet el kell tüntetni a tudatosság teréből; ami akkor marad, amikor a hamis már nincs többé, az a valódi.

K: Mi ez a nagy előadás az én megszüntetéséről? Hogyan szüntethetné meg az én önmagát? Miféle metafizikai akrobatika vezethet az akrobata eltűnéséhez? A végén még újra megjelenik, olyan nagyon büszke az eltűnésére.

M: Nem szükséges hajtóvadást folytatnod az 'én vagyok' megölésére. Úgysem tudod. Mindössze arra van szükség, hogy őszintén vágyódj a valóság után. Ennek a neve *atma-bhakti*, a Legfelsőbb szeretete: vagy *moksha-sankalpa*, ami a hamistól való megszabadulás meghatározása. Szeretet nélkül, és szeretet által ihletett akarat nélkül semmit nem tehetsz. Ha beszélsz csupán a Valóságról, anélkül hogy bármit is tennél érte, saját érdeked ellenében dolgozol. Az 'én vagyok'-ot mondó személy, és ennek az 'én vagyok'-nak a megfigyelője viszonya a szeretetnek kell, hogy legyen. Amíg a megfigyelő, a belső én, a 'magasabb' én, a megfigyeltől különállónak tekinti magát, az 'alsóbb' én pedig semmibe veszi, és elutasítja azt, addig a helyzet reménytelen. Csak amikor a megfigyelő (*vyakta*) a személyt (*vyakti*) önmaga kivetítéseként, vagy megnyilvánulásaként fogadja el, és így az ént, úgyszólván, az Énbe helyezi, az 'én' és 'ez' kettőssége eltűnik, és a külső és a belső azonosságában a Legfelsőbb Valóság nyilvánítja meg magát. A látó és a látott ezen egysége akkor jön létre, amikor a látó tudatára ébred önmagának, mint a látónak, őt nem csupán a látott érdekli, amely amúgy is ő maga, hanem érdekli a létező érdeklődő is, figyelmével tünteti ki a figyelmet, tudatában van a létező tudatnak. A szeretetteljes tudatosság az a kulcsfontosságú tényező, amely a Realitást fókuszba helyezi.

K: Teozófusok és hasonló okkultisták szerint az ember három aspektusból áll: személyiség, individualitás, és spiritualitás. A spiritualitáson túl az isteniség van. A személyiség határozottan átmeneti jellegű, és csak egy születésre érvényes. A test születésével kezdődik, és a következő test születésével ér véget. Amikor vége, egyszer s mindenkorra vége; semmi nem marad belőle, néhány kellemes, vagy keserves tapasztalat kivételével. Az individualitás az állapotemberrel kezdődik, és a kiteljesedett emberrel ér véget. Napjaink emberiségét a személyiség és az individualitás kettőszakadása jellemzi. Egyik oldalon az individualitás az igazság, a jó, és szép iránti vágyakozásával; a másik oldalon egy csúnya küzdelem szokás és nagyravágyás, félelem és kapzsiság, passzivitás és erőszak között. A spirituális aspektus még nyugvó állapotban van. A dualitás atmoszférájában nem képes önmagát megnyilvánítani, csak ha a személyiség újraegyesül az individualitással, és annak egy talán korlátozott, de valósághű kifejezésévé válik, hogy a spirituális fénye, szeretete és szépsége saját birtokába lépjen. A te tanításod a *vyakti*, *vyakta*, *avyakta* (megfigyelő, megfigyelt és megfigyelés). Megfelel ez a másik nézetnek?

M: Igen, amikor a *vyakti* önnön nem-létét a *vyakta*-tól való elkülönültségben realizálja, és a *vyakta* a *vyakti*-t a saját kifejeződésének látja, megszületik az *avyakta* békéjének és csendjének az állapota. Valójában a három egy: a *vyakta* és az *avyakta* elválaszthatatlanok, míg a *vyakti* az érzékelő-érzőgondolkodó folyamat, ami testi alapon keletkezik, és az őt elem táplálja.

K: Milyen kapcsolatban van a *vyakta* és az *avyakta*?

M: Hogy lehetne kapcsolatról beszélni, mikor ezek egyek? Minden szóbeszéd elkülönülésről és kapcsolatáról az 'én-vagyok-a-test' idea miatt bekövetkező torzulás és romlás miatt keletkezett. A külső én (*vyakti*) csupán a belső én (*vyakta*) kivetítése a test-elmére, amely viszont csak egy kifejeződése a Legfelsőbb Énnek (*avyakta*), amely minden, és semmi.

K: Egyes tanítók nem beszélnek felsőbb és alsóbb énről. Ők úgy szólnak az emberhez, mintha annak csak alsóbb énje létezne. Se Buddha, se Krisztus nem említette sosem a felsőbb ént. J. Krishnamurti szintén óvakodik a felsőbb én bármilyen említésétől. Miért van ez?

M: Hogy lehetne két én egy testben? Az 'én vagyok' egy. Nincs 'felsőbb én-vagyok' és 'alsóbb én-vagyok'. Mindenféle elme állapot tudatosságként jelenik meg, és fennáll a velük való ön-azonosság. A megfigyelés objektumai nem azok, aminek lenni látszanak, és a velük kapcsolatos magatartás nem az, amire azoknak szüksége van. Ha te úgy gondolsz, hogy Buddha, Krisztus vagy Krishnamurti a személyhez szól, akkor tévedsz. Ők jól tudják, hogy a *vyakti*, a külső én, csupán árnyéka a *vyakta*-nak, a belső énnak, és ők a *vyakta*-t szólítják meg, és látják el csak jó tanáccsal. Azt mondják neki, fordítsa figyelmét a külső énré, vezesse és segítse, érezzen érte felelősséget; röviden, legyen neki teljes

tudatában. A tudatosság a Legfelsőbbtől jön, és áthatja a belső ént; az úgynevezett külső én csak azon része az ember létének, amelynek az ember nincs tudatában. Az ember tudatos lehet, mivel minden lény tudatos, de az ember nem tudat. Ami a tudatosságban foglaltatik, a belsővé válik, és részévé válik a belsőnek. Lehet, hogy te másképp fejezed ki: a test meghatározza a külső, a tudatosság a belső ént, és a tiszta tudatosság a Legfelsőbbel áll kapcsolatban.

K: Azt mondtad, a test határozza meg a külső ént. Ha tested van, akkor külső éned is van?

M: Ha lenne, akkor a testhez kötődnék, és azt önmagamnak tartanám.

K: De tudatában vagy, és gondoskodsz szükségleteiről.

M: Az ellenkezője áll közelebb az igazsághoz – a testnek van tudomása rólam, és van tudatában a szükségleteimnek. De valójában egyik sem igaz. Ez a test a te elmédben megjelenik; az én elmémben semmi sincs.

K: Azt akarod mondani, hogy egyáltalán nem vagy tudatában, hogy tested van?

M: Ellenkezőleg, tudatában vagyok, hogy nincs testem.

K: Látom, dohányzol!

M: Pontosan fogalmazol. Látod, hogy dohányzom. Derítsd ki, hogy jutottál el addig, hogy dohányozni látsz, és könnyedén fel fogod ismerni, hogy a te 'én-vagyok-a-test' elmeállapotod az, amely ezért a 'látlak-téged-dohányozni' ideáért felelős.

K: Van a test, és van az önmagam. Tudomásom van a testről. Ezen kívül, mi vagyok én?

M: Nincs a testtől, sem a világtól független'én'. Mindhárman együtt jelennek meg, és együtt tűnnek el. A gyökerüknél az 'én vagyok' érzése. Lépj túl rajta. Az 'én-nem-a-test-vagyok' idea pusztán ellenmérge az 'én-a-test-vagyok'-nak, amely hamis. Mi az 'én vagyok'? Önmagad ismerete kivételével, mi egyebet ismerhetnél?

K: Amit mondasz, abból azt a következtetést tudom levonni, hogy a test nélkül nem lehetséges a megszabadulás. Ha az 'én-nem-a-test-vagyok' idea megszabaduláshoz vezet, akkor a test jelenléte nélkülözhetetlen.

M: Nagyszerű. A test nélkül hogy születhetne meg az 'én-nem-a-test-vagyok' idea? Az 'én-szabad-vagyok' idea ugyanúgy hamis, mint az 'én-rab-vagyok' idea. Fedezd fel a mindkettőben közös 'én vagyok'-ot, és lépj túl rajta.

K: Mindez álom csupán.

M: Mindezek szavak csupán, mi hasznuk belőlük? Bele vagy gabalyodva a verbális definíciók és szabályok hálójába. Lépj túl fogalmaidon és ideáidon; az igazság a vágy és a gondolat csendjében található.

K: Az embernek emlékeznie kell rá, hogy ne emlékezzen. Micsoda feladat!

M: Természetesen, ezt nem lehet csinálni. Ennek történnie kell. De mihelyst valóban látod, hogy szükség van rá, megtörténik. Ismétlem, a komolyság az aranykulcs.

K: Az elmém háttérében folyamatos a zsongás. A számtalan erőtlenség, hemzsegő és fecsegő gondolat egy alaktalan felhőt alkotva állandóan velem van. Veled is ugyanez a helyzet? Mi van az elméd mélyén?

M: Ha nincs elme, akkor háttéré sincs. Én teljesen elől vagyok, nem hátul! Az üresség beszél, az üresség fennmarad.

K: Semmilyen emléked sem maradt?

M: Örömmel vagy fájdalommal semmilyen múltbeli emléke nem maradt. Minden pillanat frissen született.

K: Emlékezet nélkül nem lehetsz tudatos.

M: Természetesen tudatos vagyok, és ennek tökéletesen tudatában vagyok. Nem vagyok fakocka! A tudatosság és annak tartalma egy felhőhöz hasonlítható. Te a belsejében vagy a felhőnek, míg én kívülről szemlélem azt. Te belevesztél, alig vagy képes ellátni az ujjad hegyéig, míg én látom a felhőt, és sok más felhőt, és a kék eget is, és a

napot, a holdat, a csillagokat. A valóság mindkettőnk számára ugyanaz, de a te számodra börtön, az én számomra pedig otthon.

K: Beszélte a személyről (*vyakti*), a tanúról (*vyakta*), és a Legfelsőbbéről (*avyakta*). Melyik van előbb?

M: A Legfelsőbbben jelenik meg a tanú. A tanú teremti meg a személyt, és önmagát attól különbözőnek gondolja. A tanú látja, amint a személy megjelenik tudatosságban, amely ismét megjelenik a tanúban. A Legfelsőbb ennek az alapvető egységnek a megvalósításán munkálkodik. Ez a tanú mögött lévő erő, a forrás, amelyből minden ered. Nem kerülhetsz vele kapcsolatba, csak ha egység, szeretet, és kölcsönös segítség van a személy és a tanú között, csak, ha harmonikus együttműködés van a lét és a tudás között. A Legfelsőbb forrása, és ugyanakkor gyümölcse is ennek a harmóniának. Miközben itt egymással beszélünk a szertelenség, ugyanakkor a szeretetteljes tudatosság (*turiya*) állapotában vagyok. Ha ez a tudatosság önmagára irányul, akkor azt a Legfelsőbb Állapotnak (*turiyatita*) nevezheted. De az alapvető realitás túl van a tudatosságon, túl van a valamivé válás, lét, nemlét három állapotán.

K: Hogy lehet, hogy elmém itt elmerül a magaszos témákban, és a bennük való időzést könnyűnek és élvezetesnek találja? Mikor hazatérek, úgy érzem, mindent elfelejtettem, amit itt tanultam, idegeskedek és emésztetem magam, nem vagyok képes emlékezni valódi természetemre még egy pillanatra sem. Mi lehet ennek az oka?

M: A gyerekességed visszatérése. Nem nőttél még fel teljesen; egyes szintjeid kifejezetlenül maradtak, mivel elhanyagoltad azokat. Annyit kell tenned csupán, hogy teljes figyelmet arra irányítod, ami benned nyers és kezdetleges, oktalan és kegyetlen, mindent egybe vetve gyermeteg, és meg fogsz érni. Ennek bekövetkezése minden erőfeszítés nélküli, a fő akadály - a figyelmetlenség, tudatlanság -eltávolítása után. A tudatosságban válsz felnőtté.

63. A cselekvőség képzete kötelék

Kérdő: Voltunk a Satya Sai Baba Ashramban. Két hónapot Tiruvannamalaiban, a Sri Ramanashramban is eltöltöttünk. Most megyünk hazafelé, az Egyesült Államokba.

Maharaj: India okozott benned valamilyen változást?

K: Úgy érezzük, hogy megszabadultunk a terheinktől. Sri Satya Sai Baba azt mondta, hagyjunk rá minden terhet, és csak éljünk napról napra olyan erényesen, amennyire az lehetséges. 'Légy jó, és a többi hagyj rám', szokta volt mondani.

M: Mit csináltak a Sri Ramanashramban?

K: A Guru által nekünk adott *mantrát* gyakoroltuk. Meditáltunk is. Nem sokat gondolkodtunk, vagy tanultunk; csupán arra törekedtünk, hogy csendben legyünk. Mi a *bhakti* útján haladunk, és a filozófia terén meglehetősen gyengék vagyunk. Nem kell, hogy sokat gondolkodjunk - csak hinnünk a Gurunknak, és élünk az életünket.

M: A legtöbb *bhakta* csak addig hisz Gurujának, amíg minden rendben van vele. Amikor valamilyen baj éri őket, becsapottnak érzik magukat, és elindulnak másik Gurut keresni.

K: Igen, figyelmeztettek minket e veszélyre. Igyekszünk a keményet a lággyal együtt vinni. A 'Minden Kegyelem' érzésének nagyon erősnek kell lennie. Egy *sadhu* kelet felé gyalogolt, ahonnan erős szél kezdett fújni. A *sadhu* csak megfordult, és nyugat felé ment tovább. Mi is éppen így szeretnénk élni - körülményekhez igazítva magunkat, ahogy Gurunk elbocsátott bennünket.

M: Csak élet van. Nincs senki, aki éli az életet.

K: Értjük mi ezt, mégis állandóan a saját életünket próbáljuk élni, ahelyett, hogy élnénk csupán. A jövőre vonatkozó tervek készítése megrögzött szokásunknak látszik.

M: Akár készítesz tervet, akár nem, az élet zajlik tovább. Az életben magában azonban az elmében egy apró örvény keletkezik, amely a fantáziáját táplálja, és önmagát uralkodónak, és az életet ellenőrzése alatt tartónak képzelet. Maga az élet vágy nélküli. De a hamis én folytatni akarja - kellemesen. Ezért örökké az ember folyamatossága mellett elkötelezett. Az élet félelem nélküli és szabad. Amíg azt képzeled, hogy befolyásolod az eseményeket, addig nem vagy szabad: a cselekvőségnek, a létezés okának a fogalma valójában kötöttség.

K: Hogyan tudunk győzedelmeskedni a cselekvő és a cselekvés kettőssége felett?

M: Tekintsd az életet végtelen, osztatlan, örökké jelen lévő, örökké aktív valaminek, míg fel nem ismered, hogy egy vagy vele. Ráadásul ez nem is nagyon nehéz, mert csupán természetes állapotodba fogsz visszatérni. Amint felismered, hogy minden belülről ered, hogy a világ, amelyben élsz, nem rád kerül vetítésre, hanem általad, félelmeid véget érnek. E felismerés hiányában a külsőségekkel azonosítod magad, olyanokkal, mint test, elme, társadalom, állam, emberiség, sőt Isten, vagy az Abszolút. De mindez nem más, mint a félelem előli menekülés. Csak, ha teljesen felelősséget vállalsz azért a kis világért, amiben élsz, és megfigyeled annak teremtési, megtartási és pusztítási folyamatát, csak akkor fogsz megszabadulni képzeletbeli kötelekeidről.

K: Miért kell, hogy olyan szájalmasnak képzeljem önmagam?

M: Csupán megszokásból. Változtasd meg érzékelésed és gondolkodásod módját, vedd szemügyre, vizsgáld meg őket közelről. Kötelekeid oka a figyelmetlenség. A figyelem felszabadít. Oly sok dolgot tekintesz magától értetődőnek. Kezdj el kérdezni. A legnyilvánvalóbb dolgok a legbizonytalanabbak. Tégy fel magadnak olyan kérdéseket, mint: 'Valóban születtem?', 'Valóban ilyen-és-ilyen vagyok?', 'Honnan tudom, hogy létezem?', 'Kik a szüleim?', 'Ők hozták létre engem, vagy én őket?', 'El kell hinnem mindent, amit rólam mondtak?', 'Ki vagyok én, különben is?'. Oly sok energiát fektettél bele, hogy börtönt építs önmagad számára. Fordíts most ugyanennyit a lerombolására. Valójában könnyű lerombolni, mert amint felfeded, a hamis szertefoszlik. Minden az 'én vagyok' idea függvénye. Vizsgáld meg azt nagyon alaposan. Minden baj gyökerén ott húzódik. Olyan, mint egy hártáfa, amely elválaszt téged a valóságtól. Mind a hártán belül, mind kívül a valóság van, de maga a hártáfa nem valóságos. Ez az 'én vagyok' idea nem veled született. Nagyon jól tudtál volna élni nélküle. Később alakult ki, a testtel való önazonosításod miatt. Elkülönültségi illúziót hozott létre ott, ahol az nem volt. Idegenné tett a saját világodban, és a világot idegenszerűvé és ellenségessé tette. Az 'én vagyok' érzés nélkül az élet megy tovább. Az 'én vagyok' érzése nélküli pillanatokban békében és boldogságban vagyunk. Az 'én vagyok' visszatéréseivel elkezdődik a szenvedés.

K: Hogy kell megszabadulni az 'én'-érezéstől?

M: Ha meg akarsz szabadulni az 'én'-érezéstől, foglalkoznod kell vele. Figyeld amikor működik, és amikor nyugalomban van, ahogyan kezdődik, és ahogyan megszűnik, amit akar, és ahogyan eléri azt, mindaddig, amíg tisztán nem látod, és teljesen nem érted. Végül is minden *Yogának*, bármilyen eredetű és jellegű is az, egyetlen célja van, hogy kimenekítsen téged az elkülönült létezés szerencsétlen helyzetéből, hogy ne egy hatalmas és gyönyörű kép egy jelentéktelen pontja legyen. Azért szenvedsz, mert elidegenítetted magad a valóságtól, és most kiutat keresel ebből az elidegenülésből. Nem szökhetsz el saját kényszerképzeteid elől. Csak azok táplálását tudod abbahagyni. Ennek oka, hogy az 'én vagyok' hamis, hogy az fenn akar maradni. A valóság nincs szüksége a fennmaradásra - elpusztíthatatlannak tudván magát közömbös a formák és megnyilvánulások pusztulása iránt. Az 'én vagyok' megerősítés és stabilizálása érdekében mindenféle dolgot csinálunk - mindet szükségtelenül, mert az 'én vagyok' pillanatról pillanatra újraépül. Ez egy szakadatlan működés, és az egyetlen radikális megoldás az 'én ilyen és ilyen személy vagyok' érzetének egyszer s mindenkorra való feloszlása. Ami marad a lét, de nem az ön-lét.

K: Nekem pontosan meghatározott spirituális céljaim vannak. Nem kell, hogy azok beteljesítéséért dolgozzak?

M: Semmiféle cél nem spirituális. Minden cél az 'én vagyok' érdekét szolgálja. Ha valódi haladást kívánsz elérni, fel kell adnod a személyes megvalósítással kapcsolatos minden ideát. Az úgynevezett *Yogik* céljai ostobák. A férfi nő iránti vágya maga az ártatlanság, az örökké tartó személyes boldogság iránti szenvedélyes vágyakozáshoz képest. Az elme egy csaló. Minél jámborabbnak látszik, annál inkább elárul.

K: Az emberek nagyon gyakran fordulnak hozzád világi gondjaikkal, és a segítségedet kérik. Honnan tudod, hogy mit mondj nekik?

M: Én csak azt mondom nekik, ami abban a pillanatban az eszembe jut. Nem rendelkezem semmiféle szabványos eljárással az emberekkel való foglalkozással kapcsolatban.

K: Biztos vagy önmagadban. De amikor az emberek tanácsért jönnek hozzám, honnan lehetek biztos, hogy a tanácsaim helyesek?

M: Figyeld meg, milyen állapotban vagy, milyen szintről beszélsz. Ha elméből beszélsz, akkor hibázhatsz. Ha a szituációba való tökéletes intuitív belátás alapján beszélsz, saját mentális habitusod felfüggesztése mellett adsz tanácsot, válaszod igaz lehet. A leglényegesebb pont az, hogy teljes tudatában légy annak, hogy sem te, sem az előtted álló ember nem pusztán test vagytok; ha tudatosságod tiszta és teljes, sokkal kisebb a hiba bekövetkezésének a valószínűsége.

64. Bármi, ami a kedvedre van, az visszatart

Kérdő: Én nyugalmazott könyvszakértő vagyok, feleségem szegény asszonyokról gondoskodó szociális munkás. Fiunk az Egyesült Államokban él, őt látogattuk. Panjabiak vagyunk, de Delhiben élünk. Radha-Soami hitű Gurunk van, és a *satsangot* nagyra értékeljük. Úgy érezzük, nagyon szerencsések vagyunk, hogy eljutottunk ide. Sok szent embert láttunk, és boldogok vagyunk, hogy még egyel találkozhatunk.

Maharaj: Láthatatok sok remetét és aszkétát, de teljesen megvalósult, a saját isteniségének (*swarupa*) tudatában lévő embert nehezen találni. A szentek és *Yogik* mérhetetlen erőfeszítés és lemondás árán sokféle csodálatos erőre tesznek szert, és sok jót tudnak tenni azáltal, hogy segítenek az embereknek, és inspirálják a hitet, de ez mégsem teszi őket tökéletessé. Ez az út nem a valósághoz vezet, csupán a valótlanság gyarapítása. Minden erőfeszítés további erőfeszítéshez vezet; bármi is kerüljön felépítésre, azt fenn kell tartani, bármi is kerüljön megszerzésre, azt védeni kell a romlás vagy az értékvesztés ellenében. Bármi, ami elveszíthető, az valójában nem a sajátod; és ami nem a sajátod, annak mi haszna lehet számodra? Az én világomban semmit nem kell erőltetni, minden magától történik. Minden létezés idő- és térbeli, korlátozott és ideiglenes. A létezés tapasztalója szintén korlátozott és ideiglenes. Rám nem vonatkozik sem a 'mi létezik', sem a 'ki létezik'. Én ezeken túl vagyok, ahol mindegyik vagyok és egyik sem. Akik ambíciója sok erőfeszítés és önsanyargatás után beteljesült, és a tapasztalat és a cselekvés terén magasabb szintre kerültek, rendszerint erősen tudatában vannak ennek a helyzetnek; ők az embereket hierarchiákba osztják, a legalacsonyabb fokon álló nem-megvalósultaktól a legmagasabb fokozatú megvalósultakig. Az én számomra mind egyforma. Különbségek vannak a megjelenésben és a megnyilvánulásban, de ezek nem számítanak. Miképpen az arany dísz tárgy alakja sincs hatással az aranyra, úgy az ember lényege is érintetlen marad. Akinél az egyenlőségnek ez az érzete hiányzik, ez azt jelenti, hogy a valóságot nem érintette meg. A pusztán tudás nem elegendő; a tudót kell ismerni. A Panditok és a *Yogik* lehet, hogy sok dolgot tudnak, de mi haszna a pusztán tudásnak, amikor önmagát nem ismeri? Biztos, hogy tévesen fogja használni azt. A tudó ismerete nélkül nem lehetséges béke.

K: Hogyan lehet megismerni a tudót?

M: Csak arról beszélhetek, amit saját tapasztalatból tudok. Első találkozásunk alkalmával a Gurum azt mondta nekem: 'Te nem az vagy, aminek tartod magad. Fedezd fel, mi vagy. Figyeld az 'én vagyok' érzést, fedezd fel valódi önmagad.' Szót fogadtam neki, mert bíztam benne. Úgy tettem, ahogy mondta. Minden szabad időmet csendes önvizsgálattal töltöttem. És micsoda változás következett be, és mily hamar. Két évig tartott csupán, hogy felismerjem igazi természetemet. Gurum meghalt, röviddel találkozásunkat követően, de ez nem jelentett változást. Megjegyeztem, amit mondott nekem, és rendületlenül kitarítottam mellette. A gyümölcse itt van, velem.

K: Mi az?

M: Annak ismerem önmagam, ami valójában vagyok. Sem a test, sem az elme, sem a szellemi képességek nem én vagyok. Mindezeket meghaladtam.

K: Semmi vagy csupán?

M: Ugyan már, gondolkodj ésszerűen. Természetesen vagyok, a legkézzelfoghatóbb módon. Csak nem az vagyok, aminek gondolsz. Ezzel mindent elmondtam.

K: Nekem semmit sem mond.

M: Mert nem mondhat. Meg kell szerezned a saját tapasztalataidat. Ahhoz szoktál, hogy fizikai és mentális dolgokkal bánj. Én nem vagyok dolog, és te sem. Nem vagyunk sem anyag, sem energia, sem test, sem elme. Ha vetnél egy pillantást saját létezésedre, nem találnád nehéznek, hogy megérts engem. Elhiszünk oly sok szóbeszédet. Hiszünk távoli országokban és emberekben, mennyországokban és poklokban, istenekben és istennőkben, mert hallottunk róluk. Hasonlóképpen, hallottunk saját magunkról, szüleinkről, névről, pozícióról, kötelességekről és így tovább. Soha nem foglalkoztunk azzal, hogy ellenőrizzük. Az igazsághoz a hamis lerombolásának útján juthatunk. Ahhoz, hogy lerombold a hamisat, meg kell kérdőjelezned legmegcsontosodottabb hiteidet. Ezek között a legrosszabb idea, hogy te a test vagy. A testtel jön a világ, a világgal - Isten, aki feltételesen a világot teremtette, és ezzel beindulnak a félelmek, vallások, imádságok, áldozatok, mindenféle rendszerek - mindegyik a gyerek-embert védelmezi és támogatja, halálra rémisztve őt a saját maga által készített szörnyekkel. Ismerd fel, hogy ami vagy, nem tud megszületni, sem meghalni, és a félelem megszűnésével minden szenvedés véget ér. Amit az elme kitalál, azt az elme semmisíti meg. De a valóság nem kitalált, és nem lehet megsemmisíteni. Ragaszkodj ahhoz, ami fölött az elmének nincs hatalma. Amiről beszélek, az nem a múltban van, sem a jövőben. Sem a mostban folyó napi életben. Időtlen, és totális időtlensége meghaladja az elmét. Gurum, és szavai: 'te saját magam vagy', időtlenül velem vannak. Kezdetben rögzíteni kellett az elmémet ezekre, de mostanra könnyűvé, és természetessé vált. A pont, amikor az elme igaznak fogadja el a Guru szavait, és a szerint él, spontán módon, és a napi élet minden részletét tekintve, a valóság küszöbe. Bizonyos módon ez hit által való üdvözítés, de a hit erős és tartós kell, hogy legyen. Nem szabad, hogy azt hidd azonban, hogy ömagában a hit elegendő. A cselekvésben kifejeződő hit a biztos eszköze a megvalósulásnak. Minden eszköz közül ez a leghatékonyabb. Vannak tanítók, akik tagadják, hogy hit és bizalom egyedül eredményre vezethet. Ők nem a hitet utasítják el valójában, hanem a vakhitet. A hit nem vak. A hit a megtapasztalásra való hajlandóság.

K: Azt hallottuk, hogy a spirituális gyakorlatok között a pusztító tanúként való viselkedés gyakorlata a legeredményesebb. Hogyan vethető ez össze a hittel?

M: A tanúként viselkedés is hit, hit önmagadban. Hiszed, hogy nem az vagy, amit tapasztalsz, és mindent egy bizonyos távolságból szemlélés. A tanúságban nincs erőfeszítés. Megérted, hogy te csak a tanú vagy, és a cselekvések megértője. Nincs szükséged semmi többre, csak arra, hogy emlékezz, te csak tanú vagy. Ha a tanúság állapotában megkérdezed magadtól: 'Ki vagyok én?', a válasz azonnal megérkezik, ámbár az szavakba nem önthető, és hangtalan. Hagyd abba, hogy az objektum légy, és válj a szubjektumává mindennek, ami történik; mihelyt befelé fordulsz, meg fogod önmagadat találni a szubjektum mögött. Amikor megtalálod önmagad, úgy fogod találni, hogy az objektumon túl is vagy, hogy mind a szubjektum, mind az objektum benned vannak, de te egyik sem vagy.

K: Beszélsz az elméről, az elmét meghaladó tanú tudatosságáról, és a tudatosságot meghaladó Legfelsőbbéről. Úgy érted, hogy még a tudatosság sem valódi?

M: Miközben a valódi-valótlan terminusaiban gondolkozol, a tudatosság az egyetlen valóság, ami létezhet. De a Legfelsőbb meghalad minden megkülönböztetést, és rá a 'valódi' kifejezés nem alkalmazható, mert benne minden valódi, és ezért nem megcímkézhető, mint olyan. Valójában ő az igazi forrása a valódinak, amely mindent valóságban részesít, amit megérint. Csakhogy nem érthető meg szavakon keresztül. Még a közvetlen tapasztalat is, legyen az bármilyen magas, bizonyosságot hordoz csupán, semmi többet.

K: De ki teremti a világot?

M: Az Univerzális Elme (*chidakash*) a teremtője és pusztítója mindennek. A Legfelsőbb (*paramakash*) részesít valóságban mindent, ami létrejön. Azt mondhatni, az univerzális szeretethez állhat legközelebb, amelyet szavakba önthetünk. Épp, mint a szeretet, mindent valódivá, széppé, kívánatosá tesz.

K: Miért pont kívánatos?

M: Miért ne? Azok az erőteljes vonzások, amelyek miatt a teremtett dolgok egymásra hatással vannak, amelyek összehozzák az embereket, honnan származnak ha nem a Legfelsőbbtől? Ne kerüld a vágyakat, csak arra figyelj, hogy azok a helyes csatornában áramoljanak. Vágyak nélkül halott vagy. De alacsony intenzitású vágyakkal kísértet vagy.

K: Mi az a tapasztalat, amely a legjobban hasonlít a Legfelsőbbhöz?

M: A mérhetetlen béke, és határtalan szeretet. Ismerd fel, hogy bármi igaz, nemes és szép a világban, az mind belőled származik, mert te magad vagy azok forrása. Lehet, hogy a világot felügyelő istenek és istennők a legcsodálatosabb és legdicsőségesebb lények, mégis, olyanok, mint a pazar öltözékű szolgák, akik kinyilatkoztatják mesterük hatalmát, és gazdagságát.

K: Hogyan lehet elérni a Legfelsőbb Állapotot?

M: A kisebb vágyakról való lemondással. Amíg megelégszel a kisebbel, nem lehet a tiéd a nagyobb. Bármilyen kedvedre való, visszatart téged. Amíg nem ébredsz rá hogy semmi nem kielégítő, minden múltékony és korlátozott, és nem gyűjtöd össze az energiádat egyetlen nagy vágyódásban, addig még csak az első lépést sem tetted meg. Másfelől, önmagában véve a Legfelsőbbre irányuló vágy teljessége, a Legfelsőbbtől eredő hívás. Semmilyen fizikai vagy mentális dolog nem tudja megadni számodra a szabadságot. Szabad vagy, amint megérted, hogy kötelességeidet saját magad készíted, és felhagysz a láncok kovácsolásával, amelyek gúzsbakötnek.

K: Hogyan lehet elérni, hogy higgyek egy Guruban?

M: Megtalálni a Gurut, ugyanakkor a belé vetett hitet is, ritka szerencse. Nem túl gyakori.

K: A sors rendelése?

M: Sorsnak nevezni ezt, gyenge magyarázat. Amikor megtörténik, nem tudod megmondani, miért történik, és csupán tudatlanságodat palástolod, ha *karmának*, *Kegyelemnek*, vagy *Isten Akaratának* nevezed.

K: Krishnamurti azt mondja, nincs szükség Gurura.

M: Valaki kell, hogy beszéljen neked a Legfelsőbb Valóságról és a hozzávezető útról. Krishnamurti mást sem csinál. Bizonyos tekintetben igazat mond - a legtöbb úgynevezett tanítvány nem hisz a Gurujában, nem engedelmeskedik neki, és végül elhagyja őt. Az ilyen tanítványoknak sokkal jobb lenne, ha egyáltalán nem lenne Gurujuk, és csak az útmutatást tanulmányoznák. Élő Gurut találni ritka lehetőség, és nagy kötelezettséggel jár. Az ember ezeket a dolgokat nem tudja könnyen kezelni. Ti azt hiszitek, hogy a mennyország megvásárolható, és azt képzelitek, hogy a Guru leszállítja azt egy bizonyos összegért. Jó üzletre törekedve keveset kínáltok, de sokat kértek. Senkit nem csaptok be, magatokat kivéve.

K: Elmondásod szerint Gurud azt mondta neked, te vagy a Legfelsőbb, és te hittél neki, és e szerint cselekedtél. Mit adott neked ez a hit?

M: Nézd, én csupán ésszerűen cselekedtem. Örültség lett volna nem hinni neki. Mi érdeke fűződött volna hozzá, hogy félrevezessen?

K: Az egyik kérdezőnek azt mondtad, hogy azonosak vagyunk, hogy egyenlőek vagyunk. Én nem tudok hinni ebben. És mivel nem hiszek benne, mi haszna számomra a kijelentésednek?

M: A hitetlenséged lényegtelen. A szavaim igazak, és meg fogják tenni a maguk dolgát. Ez a szépsége a nemes társaságnak (*satsang*).

K: Csak a közeledben ülés is spirituális gyakorlatnak tekinthető?

M: Természetesen. Az élet folyója folyik. Vízének egyik része itt van, de elég sok már célba ért. Te csak a jelent ismered. Én sokkal messzebb látok a múltba és a jövőbe, abba, ami vagy, és ami lehetsz. Én nem tudlak másként látni, csak önmagamként. A szeretet valódi természete, hogy nem lát különbséget.

K: Mi kell ahhoz, hogy úgy lássam magam, ahogy te látsz engem?

M: Elég, ha nem képeled magad a testnek. A sok szerencsétlenséget az 'én-vagyok-a-test' idea okozza. Még egy pillanatra se gondold, hogy a test vagy. Ne adj magadnak se nevet, se formát. A sötétségben és a csendben található a valóság.

K: Nem kell bizonyítanom valamiképpen, hogy nem a test vagyok? Hol kell ilyen bizonyítékot keresnem?

M: Viselkedj úgy, mintha tökéletesen meg lennél győződve, és a bizonyíték jönni fog. Mi haszna puszta szavaknak? Formulák, mentális minták nem segítenek rajtad. De a testtel való minden törődéstől, és annak fontosságától mentes önzetlen cselekedet el fog juttatni a Valóság legközepebe.

K: Honnan vegyem a bátorságot, hogy bizonyíték nélkül cselekedjek?

M: A szeretet fog neked bátorságot adni. Amikor találkozol valakivel, aki teljes mértékben csodálatra és szeretetre méltó, fenséges, akkor szereteted és csodálatod ad ösztönzést számodra a nemes cselekedethez.

K: Nem mindenki tudja csodálni a csodálatra méltót. Az emberek többsége teljesen érzéketlen.

M: Az élet majd érzékelővé teszi őket. Valójában a felgyülemlett tapasztalat súlya fogja kinyitni a szemüket. Amikor egy arra érdemes emberrel találkozol, szeretni fogod, hinni fogsz neki, és követni fogod a tanácsait. Ez a szerepe a megvalósult embereknek - a tökéletesség példáját nyújtani a többieknek, hogy csodálják és szeressék. Az élet és a karakter szépsége hatalmas hozzájárulás a közjóhoz.

K: Nem kell szenvedni a növekedéshez?

M: Elég azt tudni, hogy van szenvedés, hogy a világ szenved. Önmagában sem az élvezet, sem a fájdalom nem világosít meg. Csak a megértés. Amint megragadtad az igazságot, hogy a világ szenvedéssel teli, hogy megszületni szerencsétlenség, meg fogod találni az ösztönzést és az energiát, hogy túllépj rajta. Az élvezet elaltat, és a fájdalom felébreszt. Ha nem akarsz szenvedni, ne aludj el. Nem tudod magad egyedül boldogságon keresztül megismerni, mert a boldogság a valódi természeted. Szembesülnöd kell az ellentétével, azzal, ami nem te vagy, hogy megtaláld a megvilágosodást.

65. Csendes elmére van szükséged csupán

Kérdező: Nem érzem jól magam. Vagy inkább gyenge vagyok. Mit kell tennem?

Maharaj: Ki érzi rosszul magát, te, vagy a test?

K: A testem, természetesen.

M: Tegnap jól érezted magad. Mi érezte jól magát?

K: A test.

M: Örvendtélt, mikor a test jól volt, és szomorkodsz, amikor a test nincs jól. Ki az aki, az egyik nap örül, és a másikon szomorú?

K: Az elme.

M: És ki ismeri a változó elmét?

K: Az elme.

M: Az elme az ismerő. Ki ismeri az ismerőt?

K: Nem az ismerő ismeri önmagát?

M: Az elme szakaszos működésű. Újra és újra üressé válik, mint például az alvás, az ájulás, vagy az elmezavar állapotaiban. Kell, hogy legyen valami, ami folyamatos, ami regisztrálja a folyamatosság hiányát.

K: Az elme emlékezik. Ez folyamatosságot jelent.

M: Az emlékezet mindig részleges, megbízhatatlan és mulékony. Nem magyarázza a tudatossággal átitatott azonosság erős érzését, az 'én vagyok' érzését. Fedezd fel, hogy ez miben gyökerezik.

K: Akármilyen mélyre nézek, csak az elmét találom. Szavaid - 'az elmén túl', nem nyomra vezetőek számomra.

M: Amíg az elmével nézel, nem tudsz mögéje tekinteni. A mögé tekintéshez el kell fordulnod az elmétől, és annak tartalmától.

K: Milyen irányba nézzek?

M: Minden irány az elmén belül van! Nem azt kérem, hogy valamilyen konkrét irányba nézz. Csak fordulj el mindentől, ami az elmédben történik, és bírd rá, hogy az 'én vagyok'-ot érezze. Az 'én vagyok' nem irány. Tagadása minden iránynak. Végül, még az 'én vagyok'-nak is távoznia kell, mert nem kell állandóan bizonygatnod, ami nyilvánvaló. Az elme 'én vagyok' érzésre bírása pusztán az elmének a minden mástól való elfordítását segíti.

K: Hová vezet mindez?

M: Az elme az elfoglaltságaitól eltávolodva csendessé válik. Ha ezt a csendet nem zavarod meg és benne maradsz, úgy találsz, hogy olyan fény és szeretet járja át, amelyet bár sohasem ismertél, mégis azonnal saját valódi természeteként ismered fel. Amint megtapasztalod, már soha többé nem leszel ugyanaz az ember, a féktelen elme összetörheti békéjét, és elmoshatja látomását, de vissza kell térnie, ha az alkalmazott erőfeszítést kitartó; addig a napig, mikor minden bilincs széttörik, az illúziók és kötelékek véget érnek, és az élet a legteljesebb módon a jelenben koncentrálódik.

K: Ez milyen különbséget jelent?

M: Az elme megszűnik. Csak cselekvő szeretet van.

K: Hogy fogom felismerni az állapotot, mikor elérem?

M: Nem lesz félelem.

K: Rejtélyekkel és veszélyekkel teli világgal körülvéve, hogyan tudnék félelem nélküli maradni?

M: A te saját apró tested is tele van rejtélyekkel és veszélyekkel, mégsem félsz tőlük, mert sajátodnak tartod azokat. Amit nem tudsz, hogy az egész univerzum a te tested, és nem kell félned tőle. Mondhatni két tested van, a személyes és az univerzális. A személyes jön és megy, az univerzális mindig veled van. Az egész teremtés a te univerzális tested. Annyira elvakít a személyes, hogy nem látod az univerzálisat. Ez a vakság nem fog magától véget érni - meg kell semmisíteni, felkészülten és szándékosan. Amikor minden illúziót megértettél és elhagytál, eléred a hibátlan és tökéletes állapotot, amelyben a személyes és az univerzális között minden különbség megszűnik.

K: Személy vagyok, és ezért térben és időben korlátozott. Kis helyet foglalok el, és csak pár pillanatig maradok fenn, még csak elképzelni sem tudom magam örökkévalónak és mindenre kiterjedőnek.

M: Mindazonáltal, te vagy. Amint mélyen alámerülsz magadba, igaz természetedet keresve, felfedezed, hogy csak tested kicsi, és csak emlékezeted rövid; miközben tiéd az élet határtalan óceánja.

K: Az 'én' és az 'univerzális' szavak valójában ellentmondásosak. Az egyik kizárja a másikat.

M: Nem teszik. Az azonosság érzése átjárja az univerzálisat. Keresd, és meg fogod találni az Univerzális Személyt, aki te magad vagy, és végtelenül több. Akárhogyan, kezd a felismeréssel, hogy a világ benned van, nem te vagy a világban.

K: Hogy lehet ez? Én csak része vagyok a világnak. Hogy tudná magában foglalni az egész világot a rész, hacsak nem visszatükröződés által keletkezett tükröződésként?

M: Igazat mondasz. Személyes tested egy rész, amelyben az egész csodálatos módon tükröződik. De van egy univerzális tested is. Még csak azt sem mondhatod, hogy nem tudsz róla, mert látod, és tapasztalod, folyamatosan. Csak úgy hívod azt, hogy 'a világ', és félsz tőle.

K: Úgy gondolom, kis testemet ismerem, míg a másikat nem ismerem, hacsak nem a tudományok révén.

M: Kis tested tele van általad nem ismert rejtélyekkel és csodákkal. A tudományok szintén csak segítőid. Mind az anatómia, mind az asztronómia téged írnak le.

K: Még ha munka teóriaként el is fogadom, az univerzális testről szóló elméletedet, mi módon tudom azt tesztelni, és mi haszna van számomra?

M: Két test lakójának ismerve magad, nem fogsz tagadni semmit. Az egész univerzum a te ügyeddé válik; minden élő dolgot gyöngéden, és okosan szeretni, és segíteni fogsz. Nem lesznek érdek összeütközések közted és mások között. Minden kizsákmányolás teljesen véget fog érni. Minden cselekedeted hasznos, minden lépésed áldásos lesz.

K: Mindez nagyon csábító, de hogyan ébredjek rá univerzális létemre?

M: Két utad lehet: szíved és elméd az ön-felfedezésnek szenteled, vagy hitelt adsz szavaimnak, és annak megfelelően cselekszel. Más szóval, teljesen ön-érdekltté válsz, vagy pedig teljesen ön-érdektelenné. Itt a 'teljesen' szó a fontos. Szélsőségessé kell válnod, hogy elérd a Legfelsőbbet.

K: Hogyan vágyakozhatok ilyen magasságokba, ilyen kicsi és korlátozottként, amilyen vagyok?

M: Ébredj önmagadra a tudatosság óceánjaként, amelyben minden megtörténhet. Ez nem bonyolult. Egy kis figyelem, önmagad gondos megfigyelése, és látni fogod, hogy semmi nem történik a te tudatosságodon kívül.

K: A világ tele van olyan eseményekkel, amelyek nem jelennek meg a tudatosságomban.

M: Még a tested is tele van olyan eseményekkel, amelyek nem jelennek meg a tudatosságodban. Ez nem gátol meg abban, hogy a testedet a sajátodnak tartsad. Pontosan úgy ismered a világot, ahogy a testedet - az érzékszerveken keresztül. Az elméd az, amely elkülönítette a bőrödön kívüli világot a belső világtól, és ellentétbe állította azokat. Ez teremtette a félelmet és a gyűlöletet, és az élet minden gyötrelmét.

K: Nem tudom követni, amit a tudatosságon való túllépésről mondasz. Értem a szavakat, de nem tudom vizualizálni a tapasztalatot. Végül is, te magad mondtad, hogy minden tapasztalat a tudatosságban van.

M: Igazad van, tudatosságon túli tapasztalat nem lehetséges. Mégis, létezik a puszta *létezés* tapasztalata. Ez egy tudatosságon túli állapot, amely nem tudattalan. Sokan ezt szuper-tudatosságnak, tiszta tudatosságnak, vagy legfelsőbb tudatosságnak nevezik. Ez a tiszta tudatosság mentes a szubjektum-objektum kapcsolattól.

K: Teozófiát tanultam, és nem találom ismerősnek egyáltalán, amiről beszélsz. Elismerem, hogy a teozófia csak megnyilvánulásokkal foglalkozik. Az univerzumot, és lakóit nagyon részletesen leírja. Elismeri az anyag sok szintjét, és az ezeknek megfelelő tapasztalati szinteket, de ezeken túl nem megy. Amiről te beszélsz, az minden tapasztalatot meghalad. Ha nem tapasztalható, minek egyáltalán beszélni rólok?

M: A tudatosság szakaszos, hézagokkal teli. Az önazonosságot mégis kontinuitás jellemzi. Mitől van ez az önazonosság érzet, ha nem valami olyantól, ami túl van a tudatosságon?

K: Ha meghaladtam az elmét, hogyan tudom megváltoztatni önmagam?

M: Miért lenne szükség megváltoztatni bármit is? Az elme valamilyen módon folyton változik. Tekints az elmédre elfogultság nélkül; ez elég ahhoz, hogy lecsillapítsd. Amikor csendes, akkor túl tudsz lépni rajta. Ne foglalkoztasd állandóan. Állítsd le - és csak *legyél*. Ha pihenőt adsz neki, le fog telepedni, és visszanyeri tisztaságát és erejét. Az állandó gondolkodás meggyöngíti.

K: Ha igazi létem mindig velem van, hogy lehet, hogy nem vagyok tudatában?

M: Mert nagyon finom, elméd pedig durva, tele van durva gondolatokkal és érzésekkel. Csillapítsd le, és tisztítsd meg elmédet, és annak fogod ismerni önmagad, ami vagy.

K: Szükségem van az elmére, hogy ismerjem önmagam?

M: Te az elmén túl vagy, de az elméddel ismersz. Nyilvánvaló, hogy a tudás mértéke, mélysége és sajátossága attól függ, hogy milyen eszközt használsz. Tedd jobbá az eszközödet, és javulni fog a tudásod.

K: Tökéletes tudáshoz tökéletes elmére van szükségem.

M: Mindössze csendes elmére van szükséged. Minden más hibátlanul megtörténik, amint elméd elcsendesül. Ahogy a kelő nap működésbe hozza a természetet, úgy hat az ön-tudatosság az elme változásának irányában. A nyugalom és a szilárd ön-tudatosság fényében a belső energiák fölébrednek, és csodákat művelnek, anélkül, hogy te a magad részéről bármilyen erőfeszítést tennél.

K: Azt akarod mondani, hogy a legnagyobb munka nem-dolgozással végezhető el?

M: Pontosan. Értsd meg, hogy a megvilágosodás sorsod. Működj együtt a sorsoddal, ne állj ellen, ne akadályozd. Engedd, hogy beteljesítse önmagát. Mindössze annyit kell tenned, hogy figyelmeddel tünteted ki a bolond elméd által létrehozott akadályokat.

66. Minden boldogság keresés szenvedés

Kérdező: Angliából jövök, Madrasba utazom. Ott majd találkozom apámmal, és kocsival megyünk a kontinensen át, Londonig. Pszichológiát tanulok, de még nem tudom, hogy mit fogok csinálni, miután lediplomázom. Talán munkapszichológiával, vagy pszichoterápiával próbálkozom. Apám általános orvos, követhetem ugyanezt a vonalat is. De ez nem elégíti ki az érdeklődésemet. Vannak kérdések, amelyek nem változnak az idővel. Tudom, hogy vannak válaszaid az ilyen kérdésekre, ez késztetett arra, hogy eljöjjek hozzád.

Maharaj: Csodálkozom, hogy én vagyok a megfelelő ember, aki megválaszolja a kérdéseidet. Keveset tudok dolgokról és emberekről. Én csak azt tudom, hogy én vagyok, és ennyit te is tudsz. Egyenlők vagyunk.

K: Természetesen, tudom, hogy én vagyok. De nem tudom, hogy ez mit jelent.

M: Amit az 'én vagyok' 'én'-jének gondolsz, az nem te vagy. Tudni, hogy *vagy*, természetes, azt tudni, hogy mi vagy, sok kutatás eredménye. Fel kell fedezned a tudatosság teljes területét, és túl kell lépned rajta. Ehhez meg kell találnod a megfelelő tanítót, és meg kell teremtened a felfedezéshez szükséges feltételeket. Nagy általánosságban két út van: külső és belső. Vagy olyan valakivel együtt élsz, aki ismeri az Igazságot, és teljesen aláveted magad az ő irányító, és alakító befolyásának, vagy megkeresed a belső vezetőt, és követed a belső fényt, bárhová is vezessen téged. Mindkét esetben semmibe kell venned személyes vágyaidat és félelmeidet. Tanulsz mind az együtt élés, mind a kutatás révén, vagyis a passzív, vagy az aktív módon. Akár az élet folyója, és a Gurud által megszemélyesített szeretet által viteted magad, akár te magad teszel erőfeszítéseket, belső csillagod vezet. Mindkét esetben haladnod kell, komolynak kell lenned. Ritka szerencsés az az ember, aki talál valakit, aki méltó a bizalmára, és szeretetére. A legtöbbjüknek a nehéz úton kell haladnia, a belátás és megértés, a megkülönböztetés, és pártatlanság (*viveka-vairagya*) útján.

K: Boldog vagyok, hogy eljöttem: habár holnap már távozom, egy veled való beszélgetés az egész életemet befolyásolhatja.

M: Igen, amint kijelented, hogy 'meg akarom találni az Igazságot', egész életed ennek mélységes hatása alá kerül. Egész mentális és fizikai habitusod, érzéseid és érzelmeid, vágyaid és félelmeid, terveid és döntéseid, a legradikálisabb változáson mennek keresztül.

K: Miután felkészítettem elmémet A Valóság felfedezésére, mi a következő teendő?

M: Ez a vérmérsékletedtől függ. Ha komoly vagy, bármilyen utat válassz, el fog juttatni célodhoz. A komolyság a döntő tényező.

K: Mi a forrása a komolyságnak?

M: A hazavezető ösztön az, ami visszatérésre készíteti a madarat a fészkére, és a halat a hegyi patakba, ahol született. A mag visszatér a földbe, amikor a gyümölcs megérett. Érettség kérdése minden.

K: És mi fog engem megérlelni? Tapasztalatokra van szükségem?

M: Már minden tapasztalattal rendelkezél, amire szükséged van, máskülönben nem jöttél volna ide. Nem kell többet gyűjtened, inkább túl kell lépned a tapasztalaton. Bármilyen erőfeszítést teszel, bármilyen módszert (*sadhana*) követsz, az csupán még több tapasztalatot eredményez, de nem fogsz általa továbblépni. Könyvek olvasása sem segít. Gazdagítani fogják elmédet, de a személy, aki vagy, érintetlen marad. Ha valamilyen előnyt vársz a kereséstől, legyen az anyagi, mentális vagy spirituális, akkor nem érted a lényegét. Az igazság nem biztosít előnyöket. Nem biztosít sem magasabb státuszt, sem mások feletti hatalmat, mindössze az igazságot nyered el, és a hamistól való megszabadulást.

K: Bizonyára az igazságból nyered a hatalmat, hogy segíteni tudsz másokon.

M: Ez merő fantáziálás, bármennyire nemes. Valójában nem segítesz másokon, mert nincsenek mások. Nemesekre és alantasokra osztod az embereket, és megkéred a nemeseket, hogy segítsenek az alantasokon. Elkülönítesz, értékelsz, ítélsz, és rosszallsz - elpusztítod az igazságot a saját nevében. Valójában az igazság szabályokba foglalásának a vágya tagadja azt, mert az nem szavakba önthető. Az igazság csak a hamis tagadásával fejezhető ki - tettekben. Ehhez a hamisat hamisnak (*viveka*) kell látnod, és vissza kell azt utasítanod (*vairagya*). A hamis elvetése felszabadít, és energizál. Ez nyitja meg az utat a tökéletesedés felé.

K: Honnan tudom, hogy felfedeztem az igazságot?

M: Amikor az 'ez igaz', az igaz' gondolata nem merül fel. Az igazság nem kijelenti önmagát, hanem abban áll, hogy a hamisat hamisnak látod, és elutasítod. Haszontalan dolog keresni az igazságot, amíg az elme vak a hamisra. El kell távolítani a hamisat teljesen, mielőtt az igazságra megvirradhatna.

K: De mi hamis?

M: Ami nem létezik, az bizonyosan hamis.

K: Hogy érted, hogy nem létezik? A hamis jelen van, kökeményen.

M: Ami ellentmond önmagának, az nem létezik. Vagy csak pillanatnyilag létezik, ami ugyanaz. Mert, aminek van egy kezdete, és egy vége, annak nincs közepe. Tartalmatlan. Csak az elme által adott neve és formája van, de nincs sem anyaga, sem lényege.

K: Ha semmi nem létezik, ami elmúlik, akkor az univerzum sem létezik.

M: Ki tagadta ezt valaha? Természetesen, az univerzum sem létezik.

K: Mi létezik?

M: Az, ami nem függ a létezésétől, ami nem jelenik meg az univerzum megjelenésével, s nem tűnik el az univerzum eltűnésével, aminek nincs szüksége semmilyen bizonyítékra, de valóságban részesít mindent, amit megérint. A hamisnak az a természete, hogy egy pillanatra valóságnak mutatkozik. Azt lehetne mondani, hogy az igazság szülőjévé válik a hamisnak. De a hamis időben és térben korlátozott, és a körülmények hozzák létre.

K: Hogyan távolítsam el a hamisat, és óvjam meg a valódit?

M: Mi célból?

K: Egy jobb, sokkal kielégítőbb, teljes, és boldog élet érdekében.

M: Az elme akármit felfog, annak hamisnak kell lennie, mert csak viszonylagoshoz, és korlátozotthoz kötődhet. A valódi felfoghatatlan, és nem célhoz köthető. Azt a saját kedvéért kell kívánni.

K: Hogy kívánhatnám a felfoghatatlant?

M: Milyen más érték van, amit kívánni lehet? Elismerem, a valódit nem lehet úgy kívánni, ahogy egy dolgot kívánunk. De láthatod valótlanok a valótlan, és elvetheted. A hamis elvetése az, ami megnyitja az utat az igaz előtt.

K: Értem, de ez hogy néz ez ki az adott, mindennapi életben?

M: Az önérdek és az öntörődés a hamis fókuszpontjai. Mindennapi életed vágy és félelem között leng. Figyeld elszántan, és látni fogod, hogy az elme, sziklák közt habzó folyóként, hogyan ölt magára megszámlálhatatlan nevet és formát. Kövess nyomon minden önös indítékot, és figyeld elszántan az indítékot, amíg szerzte nem foszlik.

K: A megélhetéshez az embernek gondoskodnia kell magáról, pénzt kell keresnie.

M: Nem szükséges, hogy önmagadért pénzt keress, de megteheted - feleségedért és gyermekeidért.

Folytathatsz munkálkodást mások érdekében. Még a pusztá életben maradás is lehet áldozat. Akárhogy legyen is, nem szükséges, hogy önző légy. Vess el minden önző motívumot, amint észreveszed, és nem kell az igazságot keresned, az igazság meg fog találni téged.

K: Vannak minimális szükségletek.

M: Nem voltak ezek kielégítve születésedtől kezdve? Add fel az öntörődés igáját, és légy, ami vagy - cselekvő megértés, és szeretet.

K: De az embernek életben kell maradnia.

M: Nem tudod segíteni a túlélést. A valódi önmagad időtlen, és születés és halál felett áll. És a test akar életben maradni, amíg csak lehet. Nem fontos, hogy sokáig fog-e élni. A teljes élet jobb, mint a hosszú élet.

K: Ki tudja megmondani, hogy mi a teljes élet? Ez az én kulturális háttéremtől függ.

M: Ha valóságot keresel, meg kell szabadulnod mindenféle háttértől, mindenféle kultúrától, mindenféle gondolkodási és érzelmi mintától. Még azt az ideát is el kell vetned, hogy mi vagy, férfi, vagy nő, de még azt is, hogy ember. Az élet óceánja mindent magában foglal, nem csak az embereket. Tehát, először is hagyj fel minden önazonosulással, hagyd abba, hogy önmagadra úgy gondolsz, mint ami ilyen és ilyen, ez és ez, ez vagy az. Hagyj fel minden öntörődéssel, ne aggódj a jóléted miatt, legyen az anyagi vagy spirituális, hagyj fel minden vággyal, legyen az durva vagy finom, hagyd abba, hogy bármi módon teljesítményekben gondolkodj. Te itt és most teljes vagy, abszolút semmire nincs szükséged. Ez azt nem jelenti, hogy ostobának, meggondolatlanak, könnyelműnek vagy közönyösnek kell lenned, alapvetően csak az önmagadért való aggódást kell elhagyni. Szükség van némi ételre, öltözékre és fedélre neked, és tiednek, de ez nem fog problémákat támasztani, amíg a kapzsiság miatt nem visz rá a szükség. Élj összhangban a dolgokkal, ahogy azok vannak, és ne úgy, ahogy azokat elképzeled.

K: Mi vagyok, ha nem ember?

M: Az, ami azt gondoltatja veled, hogy ember vagy, nem ember. Csak egy kiterjedés nélküli pont a tudatosságban, egy tudatos semmi, mindössze annyit tudsz magadról mondani, hogy 'én vagyok'. Te a tiszta lét - tudat - üdv vagy. Ennek felismerésekor minden keresés véget ér. Akkor éred el, amikor látod, hogy minden, aminek gondolod magad, pusztá képzelődés, és távol esik annak tiszta tudatától, hogy az átmeneti az átmeneti, az elképzelt az elképzelt, a valótlan az valótlan. Ez egyáltalán nem bonyolult, de elfogulatlanság szükséges hozzá. A hamishoz való tapadás az, ami az igazság meglátását oly nehezé teszi. Amikor megérted, hogy a hamishoz idő kell, és amihez idő kell, az hamis, akkor közelebb vagy a Valósághoz, amely időtlen, örökké *mostbeli*. Az időbeli örökkévalóság pusztá ismétlődés, olyan, mint az óra mozgása. A múltból a jövőbe áramlik vég nélkül, üres örökkévalóságban. A valóság az, ami a jelent oly elevenné teszi, oly eltérővé a múlttól és a jövőtől, amelyek pusztán mentálisak. Ha időre van szükséged, hogy elérj valamit, az hamis kell legyen. A valódi mindig veled van, nem kell várnod, hogy az légy, ami vagy. Csak nem szabad engedned, hogy elméd önmagadon kívül keressen. Amikor kívánsz valamit, kérdezd meg önmagad: valóban szükségem van rá? És ha a válasz nem, akkor csak ereszd el.

K: Nem lehetek boldog? Nem lehet szükségem egy dologra, ha az boldoggá tenne, nem szerezhetem meg?

M: Semmi nem tehet boldogabbá, mint ami vagy. A boldogság mindenféle keresése szenvedéssel jár, és még több szenvedéshez vezet. Az egyetlen, ami, ami kiérdemli a boldogság nevet, a tudatos lét természetes boldogsága.

K: Nem szükséges sokat tapasztalnom, mielőtt elérhetem a tudat ilyen magas szintjét?

M: A tapasztalatok a memória aljára ülepednek csupán, és hozzáadódnak teherhez, ami már meglehetősen nehéz. Nincs szükséged több tapasztalatra. Az emberi múlt elegendő. És ha úgy érzed, többre van szükséged, nézz a körülötted lévő emberek szívébe. A tapasztalatok nagy választékát fogod találni, amin évezredek alatt sem lennél képes

átmenni. Tanulj mások szomorúságából, és kíméld meg tőlük saját magad. Nem tapasztalat az, amire szükséged van, hanem a minden tapasztalattól való szabadság. Ne vágyakozz tapasztalatra, egyre sincs szükséged.

K: Nem mész-e át tapasztalatokon te magad is?

M: Dolgok történnek körülöttem, de én nem veszek részt bennük. Egy esemény csak akkor válik tapasztalattá, ha érzelmileg megérint. Én olyan állapotban vagyok, amely teljes, amely nem törekszik önmaga javítására. Mi a haszna lenne számomra a tapasztaltnak?

K: Az embernek tudásra, műveltségre van szüksége.

M: Dolgokkal való bánáshoz dolgokkal kapcsolatos tudásra van szükség. Emberekkel való bánáshoz intuícióra, együttérzésre van szükség. A magaddal való bánáshoz semmire nincs szükség. Légy, ami vagy: tudatos lét, és ne tévelyegj el önmagadtól.

K: Az egyetemi oktatás nagyon hasznos.

M: Nem kétséges, segít, hogy megkeresd, ami a megélhetéshez szükséges. De nem tanítja meg, hogy kell élni. Te pszichológia szakos hallgató vagy. Ez segítségedre lehet bizonyos szituációkban. De meg tudsz-e élni pszichológiából? Az élet csak akkor méltó a nevére, ha a Valóságot tetteiben tükrözi. Semmilyen egyetem nem fog megtanítani, hogyan kell úgy élni, hogy amikor közeleg a halál pillanata, azt mondhasd: helyesen éltem, nem kell élnem ismét. Legtöbbünk a halálakor azt kívánja, bárcsak lehetne egy új élete. Oly sok hibát elkövettünk, oly sok mindent befejezetlenül hagyunk. A legtöbb ember nem él, csak vegetál. Ők tapasztalatokat gyűjtenek csupán, a memóriájukat gazdagítják. De a tapasztalás tagadása a Valóságnak, amely sem nem érzéki, sem nem fogalmi, sem nem a testé, sem nem az elméé, noha mindegyiket magában foglalja, és meghaladja.

K: De a tapasztalat nagyon hasznos. Tapasztalat által tanulod meg, hogy ne nyúlj a tűzbe.

M: Beszéltem már róla, hogy a tudás nagyon hasznos, ha dolgokkal bánasz. De abban nem segít, hogyan kell bánni az emberekkel és önmagaddal, hogyan kell élni az életet. Nem gépkocsivezetésről, vagy pénzkeresésről beszélünk. Ehhez tapasztalatra van szükséged. De minthogy fény vagy, a materiális tudás nem segít rajtad. Közvetített tudásnál valami sokkal meghittebb és mélyebb dologra van szükséged ahhoz, hogy a szó igazi értelmében önmagad légy. Külsődleges életed nem fontos. Éjjeliőr is lehetsz, és mégis lehet boldog az életed. Ami belsőleg vagy, az a lényeg. Belső békédet és örömdet neked kell megszerezned. Ez sokkal nehezebb, mint a pénz keresés. Arra semmilyen egyetem nem tud megtanítani, hogy önmagad légy. A tanulás egyetlen módja a gyakorlás. Most azonnal kezdj el önmagad lenni. Vess el mindent, ami nem te vagy, és menj egyre mélyebbre. Épp úgy, ahogy a kutató elvet mindent, ami nem víz, mindaddig, amíg víztartó réteghez nem ér, úgy kell neked elvetned mindazt, ami nem a te sajátod, mindaddig, amíg semmi nem marad, amit meg tudsz tagadni. Látni fogod, hogy semmi olyan nem marad, amibe az elme bele tud kapaszkodni. Még emberi lény sem vagy. Te csak úgy vagy - a tudatnak egy pontja, azonos terjedelmű idővel és térrel, és mindkettőn túl van, a végső ok, maga az önmagától való. Ha kérdenéd tőlem: 'Ki vagy te?', a válaszom az lenne: 'Semmiféle egyedi. Mégis vagyok.'

K: Ha nem egyedi vagy, akkor univerzálisnak kell lenned.

M: Aminek univerzálisnak kell lennie - nem fogalom, hanem életmód? Nem elkülönülni, nem szemben állni, hanem megérteni és szeretni bármi olyat, ami kapcsolatba kerül veled, ez az univerzális élet. Képesnek lenni, hogy őszintén azt mondd: én vagyok a világ, a világ azonos velem, otthon vagyok a világban, a világ az én sajátom. Minden létezés az én létezésem, minden tudatosság az én tudatosságom, minden szomorúság az én szomorúságom, és minden öröm az én örömem - ez az univerzális élet. Az én valódi létem, és a tiéd is, mégis meghaladja az univerzumot, és ezért meghaladja az egyedi és az univerzális kategóriáit. Az ami, teljesen önmagában zárt, és független.

K: Ezt nehéz megértenem.

M: Adj időt magadnak, hogy eltűnj e dolgok felett. A régi barázdáknak törlődniük kell az agyadból, újak kialakulása nélkül. A megmozdíthatatlanként kell felismerned önmagad, ami a mozdítható mögött és túl van, csendes tanújaként mindennek, ami történik.

K: Ez azt jelenti, hogy fel kell adnom az aktív életről minden elképzelést?

M: Egyáltalán nem. Házasságban leszel, gyermekeid lesznek, pénzt fogsz keresni, hogy eltartsd a családot; mindezek az események természetes folyamatában történnek, mert a sorsnak be kell teljesítenie önmagát; ellenállásmentesen átmész ezeken, szembesülve a dolgokkal, ahogy azok jönnek, figyelmesen és alaposan, mind a kis, mind a nagy dolgokban. De általános hozzáállásod szeretetteljes pártatlanság, viszonzás elvárása nélküli mérhetetlen jóindulat, kérés nélküli állandó adás lesz. A házasságban nem vagy sem a férj, sem a feleség, a kettő közötti szeretet vagy. Te vagy a világosság és a jószág, ami mindent rendbe hoz, és boldoggá tesz. Ez homályosnak tűnhet számodra, de ha gondolkozol kicsit, rá fogsz jönni, hogy a titokzatos a legcéldzzerűbb, mert az teszi életedet építő módon boldoggá. Tudatosságod magasabb dimenzióba emelkedik, ahonnan mindent sokkal tisztábban, és nagyobb intenzitással látsz. Felismered, hogy a személy, aki születéssel lettél, és akinek haláloddal meg kell szűnnie, átmeneti, és hamis. Te nem az érzéki, érzelmi és intellektuális személy vagy, akit vágyak és félelmek ragadnak magukkal. Fedezd fel valódi létedet. Mi vagyok én? Ez az alapkérdése minden filozófiának és pszichológiának. Merülj bele mélyen.

67. A tapasztalat nem a valóságos dolog

Maharaj: A kereső az, aki önmagát kutatja. Hamarosan felfedezi, hogy nem lehet a saját teste. Mihelyt az 'én nem a test vagyok' meggyőződés annyira megalapozott, hogy többé nem a test érdekében érez, gondolkodik és cselekszik, könnyűszerrel fel fogja fedezni, hogy ő az univerzális lét, tudás, cselekvés, hogy benne és általa az egész univerzum valóságos, tudatos, és tevékeny. Ez a probléma veleje. Vagy test-tudatos vagy, és a körülményeknek alárendelt, vagy pedig te vagy maga az univerzális tudatosság - és totálisan ellenőrzöl minden eseményt. De még a tudatosság - individuális vagy univerzális - sem az én igazi tartózkodási helyem; nem vagyok benne, az nem az enyém, nincs benne 'én'. Felette állok, noha nem könnyű elmagyarázni, hogyan lehet valaki sem tudatos, sem tudattalan, hanem éppen, hogy ezeken túli. Nem tudom azt mondani, hogy Istenben vagyok, vagy Isten vagyok; Isten az univerzális fény, és szeretet, az univerzális tanú: én még az univerzálisnak is felette állok.

Kérdő: Ez esetben név és forma nélküli vagy. Milyen jellemzi a létedet?

M: Vagyok, ami vagyok, sem formával rendelkező, sem forma nélküli, sem tudatos, sem tudattalan. Én kívül vagyok mindezen kategóriákon.

K: Te a *neti-neti* (nem ez, nem ez) felfogását vallod.

M: Nem vagyok felfedezhető pusztán tagadás révén. Én ugyanúgy vagyok minden, mint ahogy semmi. Sem mindkettő, sem valamelyik. Ezek a meghatározások az Univerzum Urára érvényesek, nem énrám.

K: Azt akarod kifejezni, hogy te csupán semmi vagy.

M: Ó, nem. Teljesen vagyok, és tökéletes. Én a lét létezősége, a megértés megértésége, a boldogság teljessége vagyok. Nem redukálhatsz le engem az ürességre.

K: Ha szavakon túli vagy, miről fogunk beszélni? A metafizikai előadásod egységes, nem tartalmaz belső ellentmondást. De amit mondasz, abban nem találok a magam számára táplálékot. Sürgős szükségleteimet teljesen meghaladó dolgok. Ha kényeret kérek, drágaköveket adsz. Szépek ezek, nem kétséges, de én éhes vagyok.

M: Ez nem így van. Én pontosan azt ajánlom fel számodra, amire szükséged van - felébredést. Te nem éhes vagy, és nincs szükséged kenyérre. Megszűnésre, feladásra, kiszabadulásra van szükséged. Amit szükségednek hiszel, nem arra van szükséged. Valódi szükségedet én ismerem, nem te. Vissza kell térned abba az állapotba, amelyben én vagyok - a te természetes állapotodba. Bármilyen másra gondolsz, az illúzió, és akadály. Higgy nekem, semmi másra nincs szükséged, kivéve, hogy az légy, ami vagy. Azt képzeled, hogy szerzéssel növekedni fog az értéked. Ez olyan, mint amikor az arany azt képzelet, hogy a vörösréz hozzáadása feljavítja. Elegendő, ha eltávolítod, kitisztítod magadból, feladod a természetedtől idegen dolgokat. Minden más haszontalanság.

K: Könnyebb mondani, mint csinálni. Jön valaki, hogy fáj a gyomra, és te azt a tanácsot adod neki, hogy hanyja ki, ami a gyomrában van. Természetes, hogy elme nélkül semmiféle probléma nem lesz. De az elme létezik - a legkézzelfoghatóbb módon.

M: Azt, hogy az elme létezik, az elme mondja neked. Ne hagyd magad becsapni. Az elméről szóló vég nélküli érveket maga az elme produkálja, saját védelme, fennmaradása, és terjeszkedése érdekében. Az elmén az segíthet túl, ha egyszerűen elutasítod, hogy törődj a szövevényeivel és háborgásaival.

K: Tisztelt Uram, én egy alázatos kereső vagyok, míg te maga a Legfelsőbb Valóság vagy. Most a kereső folyamodik a Legfelsőbbhöz, hogy megvilágosodhasson. Mit csinál a Legfelsőbb?

M: Hallgasd, amit mondok, és ne tágíts tőle. Mindig arra gondolj, és semmi másra. Ha eljutottál idáig, hagyj el minden gondolatot, nem csak a világra, de az önmagadra vonatkozókat is. Maradj minden gondolat feletti, csendes lét-tudatban. Ez nem fejlődést jelent, mert amivé válsz, az már benned van, rád várakozva.

K: Azt mondd, tehát, hogy törekedjek a gondolkodás megállítására, és szilárdan maradjak az 'én vagyok' gondolatban?

M: Igen, és bármilyen gondolat keletkezik benned az 'én vagyok'-kal kapcsolatosan, tedd jelentés nélkülivé, ne figyelj rá.

K: Történetesen sok nyugati fiatallal találkozom, és úgy látom, alapvetően mások, mint az indiaiak. Úgy látom, mint hogyha az ő szellemük (*antahkarana*) másmilyen lenne. Az Én, Valóság, tiszta elme, univerzális tudatosság fogalmak az indiai elme számára könnyen érthetőek. Ismerős csengésűek, kellemesen hangzanak. A nyugati elmére viszont nincsenek ilyen hatással, vagy éppen hogy elutasításba ütköznek, konkretizálva azokat, azonnal az elfogadott értékek szolgálatába akarja állítani. Ezek az értékek gyakran személyesek: egészség, jólét, boldogulás; néha társadalmiak - jobb társadalom, boldogabb élet mindenki számára; mindezek, személyes vagy személytelen módon, evilági problémákhoz kapcsolódnak. Egy másik nehézséggel is gyakran találkozni, ha nyugatiakkal beszélsz, hogy számukra minden tapasztalat -ahogy az ételeket, italokat, nőket, a művészetet és az utazást tapasztalják, ugyanúgy akarják tapasztalni a *Yogát*, a megvalósulást és a megszabadulást is. Számukra ez csupán egy újabb tapasztalat, amelynek ára van. Úgy képzelik, hogy az efféle tapasztalat megvásárolható, és alkudoznak az áráról. Amikor az egyik Guru időben és erőfeszítésben mérve túl magas árat kér, akkor átmennek egy másikhoz, aki részletfizetési lehetőséget kínál, látszólag nagyon könnyű, de teljesíthetetlen feltételekkel kínozza őket. Ez a ne gondolj a szürke majomra, miközben beveszed a gyógyszert régi története. Ez esetben nem gondolsz a világra, 'elvetsz minden önzést, 'kioltasz minden vágyat, 'teljes cölibátust valósítasz meg', stb. Természetesen óriási csalások minden szinten, és az eredmény nulla. Egyes Guruk végső elszántságukban elvetnek minden diszciplínát, előírást, vagy feltételt. Erőfeszítés-mentességet, természetességet írnak elő, vagyis passzív tudattal, mindenféle 'kell' és 'nem szabad' minta mellőzésével folytatott egyszerű életet. És sok tanítvány a múltbeli tapasztalataik miatt odáig jutott, hogy olyan nagy ellenszenvet éreznek ezek iránt, hogy már rájuk sem akarnak nézni. Ha pedig nem undorodtak meg, akkor megunják. Megcsömörlenek az önismerettől, valami mást akarnak.

M: Ne gondoljanak önmagukra, ha nem az a kedvük ellen való. Menjenek el a Guruhoz, figyeljenek rá, gondoljanak őrá. Hamarosan egy olyan boldogságot fognak tapasztalni, ami egészen új, amit eddig soha nem tapasztaltak, talán a gyermekkorukat kivéve. A tapasztalat annyira nyilvánvalóan új, hogy magára fogja vonni a figyelmüket, és fel fogja támasztani az érdeklődésüket; ha egyszer az érdeklődés feltámad, azt rendszerint alkalmazás követi.

K: Ezek az emberek nagyon kritikusak és gyanakvóak. Nem is lehet másképp, olyan sok tanuláson és csalódáson mentek keresztül. Egyfelől tapasztalatokat akarnak szerezni, másfelől kételkedéssel fogadják azokat. Hogy lehet elérni őket, csak Isten tudja.

M: Az igaz intuíció és szeretet el fogja őket érni.

K: Ha szert tesznek valamilyen spirituális tapasztalatra, akkor egy másik probléma merül fel. Arról panaszkodnak, hogy a tapasztalat nem tartós, hogy véletlenszerűen megjelenik és eltávozik. Mintha nyalóka lenne, állandóan azt szopogatnák.

M: A tapasztalat, legyen az bármi fenséges, nem valóságos dolog. Valódi természetének megfelelően megjelenik, és eltűnik. Az önmegvalósítás nem valaminek a megszerzése. Természetét tekintve több, mint megértés. Amikor elérted, többé nem veszítheted el. Másfelől, a tudatosság változékony, folyékony, átalakulásokon megy keresztül, pillanatról pillanatra. Ne ragaszkodj a tudatossághoz, se annak tartalmához. A tudatosság bekövetkezik, megszűnik. Ha megpróbálsz állandósítani az intuíció egy felvillanását, vagy a kirobbanó boldogságot, azzal azt rombolod, amit megőrizni akarsz. Az állandó minden jövés-menés fölött áll. Merülj alá minden tapasztalat gyökeréhez, a lét érzéséhez. A léten és nemléten túl terül el a valóság végtelensége. Próbálkozz újra és újra.

K: A próbálkozáshoz hit kell.

M: Előbb meg kell lennie a vágnak. Ha erős a vágy, a próbálkozásra való hajlandóság is megjön. Erős vágy esetén nem igényelsz garanciát a sikerre. Kész vagy kockáztatni.

K: Erős vágy, erős hit - ugyanoda vezetnek. Ezek az emberek nem hisznek sem a szüleiknek, sem a társadalomnak, de még saját maguknak sem. Bármireh értek, hamvába holt. Adj nekik egy abszolút valódi, kétségbevonhatatlan, az elme érvelését meghaladó tapasztalatot, és követni fognak a világ végére is.

M: De én semmi mást se csinállok. Fáradhatatlanul az egyetlen kétségbevonhatatlan tényezőre irányítom a figyelmüket - a létre. A létnek nincs szüksége bizonyítékokra - az a bizonyítéka minden másnak. Ha csak elmélyednek a lét tényébe, és felfedezik a végtelenséget és a dicsőséget, amihez az 'én vagyok' az átjáró, és átmennek az átjárón, és tovább mennek, akkor az életük tele lesz boldogsággal és fénnel. Higgy nekem, az erőfeszítés, ami ehhez szükséges, semmiség a megérkezés felfedezéseihez mérten.

K: Igazat szólsz. De ezeknek az embereknek se bizalmuk, se türelmük. Még egy kurta erőfeszítés is kifárasztja őket. Valóban nagyon megrendítő látni, ahogy vakon tapogatóznak, és mégsem képesek elérni a segítő kézig. Nagyon kedves emberek, alapvetően, de teljesen össze vannak zavarodva. Mondom nekik: nem tudod elérni a te kifejezőmódot szerinti igazságot. El kell fogadnod a körülményeket. Erre azt válaszolják: bizonyos körülményeket elfogadunk, bizonyosakat pedig nem. Az elfogadás, vagy el nem fogadás felületek és esetlegesek; a valóság mindegyikben benne van; kell, hogy legyen olyan út, amelyen mindenki haladhat - amely semmilyen körülménytől nem függ.

M: Van ilyen út, amely mindenki számára, minden szinten, az élet minden területén nyitott. Mindenki tudatában van önmagának. Az ön-tudat mélyítése és szélesítése a királyi út. Figyelemteljességnek, tanúságnak, vagy csupán figyelemnek is nevezhető - egyre megy. Senki nem éretlen rá, és senki nem tud kudarcot vallani. De nem elég, természetesen, ébernek lenned csupán. Figyelemteljességed az elmét is magába kell, hogy foglalja. A tanúság elsődlegesen a tudatosság, és mozgásainak tudata.

68. Keresd a tudatosság forrását

Kérdő: A minap a Nyugat modern gondolkodási irányzatairól, és a *Vedanta* morális és intellektuális felfogása elfogadásának nehézségeiről beszélgettünk. A gátat jelentő tényezők egyike, hogy az európai és amerikai fiatalok belefeledkeznek a katasztrófális állapotban lévő, sürgősen jobbításra szoruló világba. Nincs olyan türelmesek az emberekkel, mint te, aki a a világ javításának előfeltételeként a személyes tökéletesedést hirdeted. Ők azt mondják, hogy ez nem lehetséges, és nem is szükséges. Az emberiség készen áll a rendszerek megváltoztatására - legyenek azok társadalmiak, gazdaságiak, politikaiak. Világkormány, világrendőrség, világtervezés, és minden fizikai és minden ideológia korlát megszüntetése: ez elegendő, nincs szükség személyes átalakulásra. Kétségtelen, hogy az emberek alakítják közösségeket, de a közösségek is alakítják az embereket. Emberséges közösségekben az emberek emberségesek lesznek; ezen felül a tudomány válasszal szolgál sok olyan kérdésre, amely régebben a vallás területén felmerült.

Maharaj: Semmi kétség, a világ megjavítására való törekvés a legdicséretreméltóbb foglalatosság. Önzetlen végzése megvilágosítja az elmét, és megtisztítja a szívet. De az ember hamarosan fel fogja ismerni, hogy törekvései ábrándképek. Helyileg és időben korlátozott jobbítások mindig lehetségesek, és ez újra meg újra megvalósítható, egy nagy király vagy tanító befolyása alatt; de ennek csakhamar vége kell legyen, és az emberiség egy újabb szenvedési ciklusba kerül. A valódi menedék csak a megnyilvánulatlanban lehetséges.

K: Nem menekülést javasolsz?

M: Pont az ellenkezőjét. Az egyetlen mód a megújulásra a pusztuláson át vezet. A régi ékszert forma nélküli arannyá kell beolvasztanod, mielőtt újat formálhatnál. Soha nem történhet másképp. Azon kevesek, akik hatása hosszan tartó volt, mindannyian ismerték a valóságot. Érd el az ő szintjüket, majd csak azután beszélj a világ megsegítéséről.

K: Nem a folyókon és a hegyeken akarunk segíteni, hanem az emberek.

M: Semi baj a világgal, az emberek nélkül, akik elrontják. Menj, és kérd meg őket, hogy viselkedjenek.

K: Vágy és félelem okozza a viselkedésüket.

M: Pontosan. Amíg az emberi viselkedést vágy és félelem uralja, addig a legkevésbé sincs remény. És az emberek hatékony megközelítésének tudásához, minden vágytól és félelemtől meg kell szabadulnod.

K: Elkerülhetetlen, hogy legyenek bizonyos alapvető vágyaink és félelmeink, mint például az élelemmel, szexszel, és halállal kapcsolatosak.

M: Ezek szükségletek, és a szükségleteket könnyű kielégíteni.

K: Még a halál is szükséglet?

M: Egy hosszú és gyümölcsöző élet leélése után szükségesnek fogod érezni a halált. Csak amikor rosszul használod, destruktív a vágy és a félelem. Mindenféleképpen, a vágy és a félelem a hiba. De mikor az ember vágyja, ami helytelen, és féli, ami helyes, akkor ezek káoszt és kétségbeesést teremtenek.

K: Mi helyes, és mi helytelen?

M: Viszonylagos értelemben, ami szenvedést okoz az helytelen, ami enyhíti azt az helyes. Abszolút értelemben, ami visszavisz téged a valóságba, az helyes, és ami elhalványítja a valóságot, az helytelen.

K: Amikor az emberiség segítségéről beszélünk, akkor zűrzavar és szenvedés elleni harcra gondolunk.

M: Te csupán beszélsz a segítsérről. Segítettél-e valaha is, segítettél-e valóban, akár egyetlen emberen is? Megtetted-e valaha, hogy akár egyetlen lélek is túl jusson azon, hogy szüksége legyen további segítségre? Tudsz-e valakinek legalább kötelességei és lehetőségei teljes megvalósítását megalapozó erős jellemet adni, ha valódi létébe való pillantást nem is? Ha nem tudod, mi jó önmagadnak, honnan tudhatnád, mi jó másoknak?

K: A létfenntartást alkalmas módon szolgáló eszköz mindenkinek jó. Lehetsz maga az Úristen, de szükséged van egy jól táplált testre, hogy beszéljess velünk.

M: Te vagy, akinek szüksége van a testemre, hogy beszéljessen veled. Én nem a testem vagyok, és nincs is rá szükségem. Én a tanú vagyok csupán. Nekem nincs saját formám. Úgy megszoktátok tudatossággal rendelkező testnek gondolni magatokat, hogy még elképzelni sem tudjátok testekkel rendelkező tudatosságnak. A fizikai létezés csak az elme állapota, mozgás a tudatosságban, a tudatosság óceánja határtalan és örök, és te a tudatosságnak a tanúja vagy csupán. Amint ezt felismered, képes leszel rá, hogy teljesen visszahúzódj a tudatosság mögé.

K: Mondtad, hogy a létezéseknek sok szintje van. Te mindezekeken szinteken létezel és funkcionálsz? Miközben a Földön vagy, ugyanakkor a mennyországban (*swarga*) is vagy?

M: Én nem vagyok sehol sem található. Én nem vagyok a többi dolog között, adott helyen lévő dolog. Minden dolog én bennem van, de én nem vagyok a dolgok között. Te a felépítményről beszélsz, míg rám az alapok vonatkoznak. A felépítmények keletkeznek és elmúlnak, de az alapok fennmaradnak. Engem nem érdekel a múlandó, míg te semmi másról sem beszélsz.

K: Ha megbocsátasz, feltennék egy különös kérdést. Ha egy borotva éles karddal hirtelen lecsapná valaki a fejedet, ez milyen különbséget jelentene számodra?

M: Egyáltalán semmit. A test elvesztené a fejét, bizonyos kommunikációs vonalak megszakadnának, ez minden. Két ember telefonbeszélgetést folytat egymással, és a kábelt elvágják. Semmi sem történik az emberekkel, csak más eszközöket kell keresniük a kommunikációhoz. A Bhagavad Gita azt mondja: „a kard nem fogja azt”. Ez szó szerint így van. A tudatosság természetéhez hozzátartozik, hogy túléli hordozó eszközeit. Akár a tűz. Felemésztí a tüzelőanyagot, de önmagát nem. Akárcsak a tűz képes fennmaradni tüzelőanyag hegyeken, ugyanúgy marad fenn a tudatosság számtalan testen.

K: A tüzelőanyag befolyással van a tűzre.

M: Amíg az tart. Változtass a tüzelőanyag természetén, és a láng színe és megjelenése is megváltozik. Most egymással beszélgetünk. Ehhez jelenlét szükséges; hacsak nem vagyunk jelen, nem tudunk beszélgetni. De jelenlét egyedül nem elegendő. A beszélgetés vágya is szükséges. Tudatosak akarunk maradni, mindenek felett. Minden szenvedést és

megalázást elviselnénk, csak hogy még egy kicsit tudatosak maradjunk. Hacsak fel nem lázadunk e tapasztalat iránti kínzó vágy ellen, és el nem engedjük végképp a megnyilvánultat, nem nyugodhatunk. Csapdában fogunk maradni.

K: Azt mondd, te a csendes tanú vagy, és ugyanakkor a tudatosság felett is állsz. Nincs itt valami ellentmondás? Ha a tudatosság felett állsz, akkor minek vagy a tanúja?

M: Tudatos vagyok, és tudattalan, egyaránt tudatos és tudattalan, ugyanakkor se tudatos, se tudattalan - mindennek a tanúja vagyok -, de valójában nincs tanúság, mert semmi nincs, aminek a tanúja lehetne lenni. Tökéletesen mentes vagyok mindenféle mentális képződménytől, elmém üres - mégis teljesen tudatos vagyok. Ezt akarom kifejezni, mikor azt mondom, hogy meghaladtam az elmét.

K: Hogy érhetlek el akkor?

M: Légy tudatában, hogy tudatos vagy, és keresd a tudatosság forrását. Ez minden. Nagyon kevés közölhető szavakkal. A feléd irányuló beszéd cselekvése fogja meggyújtani a fényt, nem a hozzád intézett beszédem. A jelentés nem igazán lényeges; a vágy, a kényszer, a komolyság az, ami számít.

69. A múltkonyság a valótlanágnak a bizonyítéka

Kérdező: A barátom német, én Angliában születtem, szüleim franciák. Egy éve vándorlok Indiában, Ashramról Ashramra.

Maharaj: Valamilyen spirituális gyakorlatok (*sadhana*)?

K: Tanulmányok és meditáció.

M: Min meditáltál?

K: Azon, amit olvasok.

M: Jó.

K: Te mit csinálsz, Uram?

M: Ülök.

K: És még mi egyebet?

M: Beszélek.

K: Miről beszélsz?

M: Előadást akarsz? Jobb, ha megkérdezed, ami valóban érdekel, ami nagyon fontos számodra. Hacsak nem terhel érzelmileg, vitázhatsz velem, egyébként nem fogjuk igazán megérteni egymást. Ha azt mondd: 'semmi miatt nem aggódom, nincsenek problémáim', részemről rendben, maradhatunk csendben is. De ha valami igazán érdekel, akkor célszerű, hogy beszéljessünk. Megkérdezhetlek? Milyen céllal utazol ide-oda?

K: Hogy emberekkel találkozzak, hogy megpróbáljam őket megérteni.

M: Milyen embereket próbálsz megérteni? Pontosan mit keresel?

K: Egységet.

M: Ha egységet akarsz, tudnod kell, hogy kivel akarsz egyesülni.

K: Azzal, hogy emberekkel való találkozom, és megfigyelem őket, önmagamat is megismerem. Ezek egymással járó dolgok.

M: Nem szükségszerűen egymással járóak.

K: Az egyik fejleszti a másikat.

M: Ez nem így működik. A tükör visszatükrözi a képet, de a kép nem fejleszti a tükröt. Te nem vagy sem a tükör, sem a tükörbeli kép. Lehet egy olyannyira tökéletesített tükröd, hogy a tükröződés pontos, kifogástalan, elforgathatod a tükröt, és látod benne önmagad hű tükörképét - annyira hűen, amilyen a tükör tükröző képessége. De a tükörkép nem te magad vagy - te a tükörkép nézője vagy. Világosan meg kell értened - akármit is észlelsz, te nem az vagy, mit észlelsz.

K: Én vagyok a tükör, és a világ a kép?

M: Te látod mindkettőt, a képet, és a tükröt is. Te egyik sem vagy. Ki vagy te? Ne formulákból ítélj. A válasz nem a szavakban van. A legközelebbi, amit szavakban mondhatsz: én az vagyok, ami az észlelést lehetővé teszi, a tapasztalón és a tapasztalaton túli élet. Na most, el tudod különíteni önmagad mind a tükrőtől, mind a tükörbeli képtől, és teljesen egyedül állni, teljesen önmagadként?

K: Nem, nem tudok.

M: Honnan tudod, hogy nem tudsz? Oly sok dolgot csinálsz, annak tudása nélkül, hogyan kell azt csinálni. Emésztesz, keringeted a véredet és nyiroknedveidet, mozgatod az izmaidat - mindezt anélkül, hogy tudnád, hogyan. Ugyanilyen módon érzékelsz, érzel, gondolkodsz, anélkül, hogy tudnád a miértjét és hogyanját. Ugyanígy vagy önmagad is, anélkül, hogy tudnád. Semmi baj veled, mint Énnel. Az maga a tökély. A tükör ami nem tiszta, és igaz, és ezért hamis képet mutat számodra. Nem önmagadat kell korrigálnod - csak az önmagaddal kapcsolatos fogalmakat kell helyre igazítanod. Tanuld meg elkülöníteni önmagadat a képtől, és a tükrőtől, tartsd emlékezetedben: én sem a tükör, sem annak ideái nem vagyok: tedd ezt türelmesen, és meggyőződéssel, és biztos, hogy eljutsz önmagadnak, mint a lét - tudó-szerető, örökkévaló, mindent magába foglaló, mindent betöltő -forrásának a közvetlen látásáig. Te vagy a testben koncentrált végtelen. Most csak a testet látod. Törekedj komolyan, és el fogsz oda érkezni, hogy csak a végtelent lásd.

K: Ha megérkezik a valóság tapasztalata, utána megmarad?

M: Minden tapasztalat szükségszerűen múlandó. De az alap, amely minden tapasztalat alatt ott van, megváltoztathatatlan. Semmi, amit eseménynek nevezhetünk, nem maradandó. De bizonyos események tisztítják az elmét, és bizonyosak beszennyezik. A mély szellemi meglátás és mindenre kiterjedő szeretet pillanatai tisztítják az elmét, míg a vágyak és félelmek, irigység és harag, vakhit és intellektuális önteltség beszennyezik, és eltompítják a pszichét.

K: Olyan fontos az ön-megvalósítás?

M: Nélküle elpusztulsz a vágyak és félelmek miatt, értelmetlenül ismételve azokat, végtelen szenvedésben. A legtöbb ember nem tudja, hogy véget lehet vetni a fájdalomnak. De amikor meghallják az örömdetes hírt, nyilvánvalóvá válik számukra, hogy a minden viszályon és harcon való felülemelkedés a lehető legsürgősebb feladatuk. Tudod, hogy megszabadulhatsz, és hogy ez most elérhető számodra. Vagy örökre éhes és szomjas, vágyódó, kereső, harácsoló, birtokló, örök vesztes és szerencsétlen maradsz, vagy teljes szívvel nekilátsz keresni az időtlen tökéletesség állapotát, amihez semmi hozzá nem adható, amiből semmi el nem vehető. Amiből minden vágy és félelem hiányzik, nem azért, mert feladtad azokat, hanem mert értelmüket veszítették.

K: Eddig tudtalak követni. Most, mit kell tennem?

M: Semmit nem kell tenni. Csak *legyél*. Ne tégy semmit. *Legyél*. Se hegyekre mászás, se barlangokban ülés. Még azt sem mondom: 'légy önmagad', mivel nem ismered önmagad. Csak *legyél*. Tekintve, hogy sem az észlelhetők 'külső' világa, sem az elgondolhatók 'belső' világa nem vagy, hogy sem test, sem elme nem vagy - csak *legyél*.

K: Bizonyára vannak fokozatai a megvalósulásnak.

M: Nincsenek önmegvalósításhoz vezető lépések. Ez egyáltalán nem fokozatos. Hirtelen történik, és visszafordíthatatlan. Átfordulsz egy új dimenzióba, amelyből az előzőket pusztá absztrakcióknak látod. Ahogy

napfelkeltekor úgy látod a dolgokat, ahogyan azok vannak, pontosan úgy látsz az önmegvalósulásakor mindent úgy, ahogyan van. Elhagytad az illúziók világát.

K: Megváltoznak a dolgok a megvalósulás állapotában? Szín pompásakká és jelentőségteljesekké válnak?

M: Nagyszerű tapasztalat, de az nem a valóság (*sadanubhav*), hanem az univerzum harmóniájának (*satvanubhav*) a tapasztalata.

K: Minazonáltal, fejlődés van.

M: Fejlődés csak az előkészület (*sadhana*) során lehetséges. A megvalósulás hirtelen történik. A gyümölcs lassan érik, de hirtelen pottyán le, és visszatérés nélkül.

K: Fizikai és mentális békében vagyok. Mi többre lenne szükségem?

M: Nem lehetsz a végső állapotban. A természetes állapotodba való visszatérést a vágyak és félelmek a teljes hiányáról fogod felismerni. Végül is, az összes vágy és félelem gyökere az az érzés, hogy nem akként létezel, ami vagy. Ahogy egy ujj ficam is csak addig fáj, ameddig el van formátlanodva, és rögtön megfeledkezel róla, amint a helyére került, épp úgy minden önmagaddal való törődés is egy mentális torzulási tünet, amely azonnal eltűnik, mihelyt az ember a normális állapotban van.

K: Igen, de mi a természetes állapot elérésének a *sadhanája*?

M: Tartsd fenn az 'én vagyok' érzését, hogy kizárj minden mást. Amikor ily módon az elme teljesen csendessé válik, új fényel ragyog, és új tudástól vibrál. Mindez spontán módon következik be, a te részedről csak az 'én vagyok' fenntartására van szükség. Mint amikor álomból vagy extázisból kilépve kipihentnek érzed magad, és nem tudod megmagyarázni miért, és mitől érzed olyan jól magad, ugyanígy érzed magad megvalósulásakor teljesnek, befejezettek, élvezet-fájdalom komplexustól mentesnek, és nem mindig tudod megmagyarázni, hogy mi történt, miért, és hogyan. Csak negatív kifejezésekkel tudod leírni: 'minden bajom megszűnt'. Csak a múlttal való összehasonlítás miatt tudod, hogy túl vagy rajta. Egyébként - egyszerűen csak önmagad vagy. Ne próbáld tolmácsolni mások felé. Ha sikerülne, akkor az nem lenne valóságos dolog. Légy csendben, és figyeld, ahogy az működésében kifejezi magát.

K: Ha meg tudnád mondani, hogy mivé fogok válni, az segítséget jelenthetne számomra, a fejlődésemet figyelve.

M: Hogyan tudná bárki elmondani, hogy mivé válsz, amikor nem létezik valamivé válás? Fedezd fel csupán, hogy mi vagy. Mindenféle mintához idomulás fájdalmas időpazarlás. Ne gondold se a múltra, se a jövőre, csak *legyél!*

K: Hogyan tudnék csak lenni? A változások elkerülhetetlenek.

M: A változékony változásai elkerülhetetlenek, de te nem vagy változásoknak alávetett. Te vagy a változatlan háttér, amely előtt a változások észlelhetők.

K: Minden változik, a háttér is változik. Nincs szükség változatlan háttérre a változások megfigyeléséhez. Az én pillanatnyi - csupán egy pont, amelyben a múlt érintkezik a jövővel.

M: Természetesen az emlékezet alapú én pillanatnyi. De az ilyen én megszakítás nélküli folytonosságot kíván maga mögött. Tapasztalatból tudod, hogy az emlékezetben kiesések vannak, amikor az én a feledés homályába merül. Mi az, amitől visszatér az életbe? Mi az, ami reggel felébreszt téged? Kell lennie valamilyen állandó tényezőnek, ami áthidalja a tudatosság hézagait. Ha gondosan figyelsz, észre fogod venni, hogy még mindennapos tudatosságod is villog, szakadatlanul hézagok lépnek fel benne. Mi van a hézagokban? Ami ott van, az csak a te valódi léted lehet, amely időtlen; elme és elmenélküliség egyik a számára.

K: Ajánlanál-e számomra valamilyen különleges helyet, ahová elmehetnék, hogy spirituálisan megvalósítsam önmagam?

M: Az egyetlen alkalmas hely belül van. A külső világ nem tud sem segíteni, sem akadályozni. Semmilyen rendszer, semmilyen cselekvési minta nem fog téged a célodhoz elvinni. Hagyj fel minden jövőért való ténykedéssel, koncentrálj teljesen a *mostra*, törődj csupán az életed mozzanataira adott válaszoddal.

K: Mi idézi elő a kalandozásra való ösztönzést?

M: Nincs semmiféle oka. Pusstán csak álmodod, hogy kalandozol. Néhány éven belül az indiai tartózkodásod álomnak fog tűnni számodra. Sok más álmot fogsz álmodni ugyanakkor. Ismerd fel, hogy nem te mozogsz álomról álomra, hanem az álom az, ami elhőmpölyög előtted, és te a változhatatlan tanú vagy. Semmilyen esemény nincs hatással valódi létedre - ez az abszolút igazság.

K: Nem tudok fizikailag mozogni, és belsőleg állandónak maradni?

M: Tudsz, de mi célt szolgálna? Ha komoly vagy, rá fogsz jönni végül, hogy torkig lettél a kalandozással, és sajnálni fogod az elpazarolt energiát és időt. Éned megtalálásához egy lépést sem kell tenned.

K: Van valamilyen különbség az Én (*atman*) és az Abszolút (*brahman*) tapasztalata között?

M: Az Abszolút nem tapasztalható, mert minden tapasztalás fölött áll. Másfelől, az én a tapasztaló elem minden tapasztalatban, így bizonyos módon, igazolja a tapasztalatok sokféleségét. A világ tele lehet nagyon értékes dolgokkal, de ha senki nincs, aki megvegye azokat, nincs áruk. Az Abszolút tartalmazza az összes tapasztalhatót, de a tapasztalat híján ezek mintha semmik se lennének. Ami a tapasztalatot lehetővé teszi, az Abszolút. Ami valóban létezővé teszi, az Én.

K: Az Abszolútat nem tapasztalatok fokozatain keresztül érzük el? Kezdetben a durvábbakkal, és a végén a legfinomabbakkal.

M: Nem lehetséges tapasztalat arra irányuló vágy nélkül. Lehet fokozatosság a vágyak között, de a legfinomabb vágy és a minden vágytól való szabadság között szakadék van, amit át kell hidalni. A valótlan látszhat valódinak, de múlandó. A valódin nem fog az idő.

K: A valótlan nem a valódi megnyilvánulása?

M: Hogy lehetne az? Ez olyan, mint azt mondani, hogy az igazság álmokban nyilvánítaná ki önmagát. Valójában az nem valódi. Csak azért látszik valódinak, mert hiszel benne. Vond kétségbe, és megszűnik. Amikor szerelmes vagy valakibe, azt valóságnak tartod - szerelmedet korlátlanak, és örökké tartónak képezed. Amikor véget ér, azt mondod: 'azt hittem, igazi volt, de nem volt az'. A múlandóság a valószerűtlenség legjobb bizonyítéka. Ami időben és térben korlátos, és csak egy személy esetén alkalmazható, az nem valódi. A valódi mindenki számára az, és mindörökké. Minden egyebet felülmúlóan szereted önmagad. Nem fogadnál el semmit a létezésedért cserébe. A *lenni* iránti vágy minden vágy között a legerősebb, és csak valódi természeted megvalósítása után fog eltűnni.

K: Még a valótlanban is ott van a valóság érintése.

M: Igen, azáltal részesíted a valóságban, hogy valódinak tartod. Meggyőződésed által meggyőzvé önmagad, megkötötté válsz általa. Amikor süt a nap, megjelennek a színek. Amikor lemegy, eltűnnek. A fény hiányában hol vannak a színek?

K: Ez a dualitás kifejezéseiben történő gondolkodás.

M: Minden gondolkodás a dualításban történik. A teljes megegyezésben egy gondolat sem marad fenn.

70. Isten a vége minden vágyának és tudásnak

Maharaj: Honnan jössz? Mi hozott ide?

Kérdező: Amerikából jöttem, a barátom pedig az Ír Köztársaságból. Körülbelül hat hónapja vagyok itt, Ashramról Ashramra utazgatok. A barátom egyedül jött.

M: Mit láttál?

K: Voltam a Sri Ramanashramban, és ellátogattam Rishikeshbe is. Megkérdezhetem, hogy mi a véleményed Sri Ramana Maharshiról?

M: Mindketten ugyanazon ősi állapotban vagyunk. De mit tudsz Maharsiról? Önmagadat névnek és testnek tartod, így te csupán neveket és testeket érzékelsz.

K: Mi lett volna, ha találkoztok Maharsival?

M: Biztos nagyon örültünk volna egymásnak. Válhattunk volna pár szót.

K: De megszabadult embernek ismert volna fel téged?

M: Természetesen. Ahogy az egyik ember felismeri a másik embert, ugyanúgy az egyik *gnani* is felismeri a másik *gnanit*. Nem értékelheted azt, amit nem tapasztaltál. Az vagy, aminek gondolod magad, de nem gondolhatod magad annak, amit nem tapasztaltál.

K: A mérnökké váláshoz mérnöki tudományokat kell tanulnom. Az Istenné váláshoz mit kell tanulnom?

M: El kell felejtened mindent. Isten minden vágyának és tudásnak a vége.

K: Azt akarod mondani, hogy Istenné válok pusztán az Istenné válás vágyának a feladásával?

M: Minden vágyat fel kell adni, mert vágyakozással adod meg a formáját a vágyaidnak. Amikor semmilyen vágy nem marad, visszatérsz természetes állapotodba.

K: Honnan fogom tudni, hogy elértem a tökéletességet?

M: Nem tudhatod a tökéletességről, csak a tökéletlenségről tudhatsz. A lét ismeretéhez elkülönülés, és diszharmonia szükséges. Te azt ismerheted, hogy mi nem vagy, de valódi létedet nem ismerheted. Lehetsz csak, ami vagy. Az egész megközelítés megértést feltételez, ami nem más, mint a hamisat hamisnak látni. De a megértéshez kívülről kell figyelned.

K: A megnyilvánultra a *Maya*, az illúzió védantikus elve vonatkozik. Emiatt a megnyilvánulttal kapcsolatos tudásunk megbízhatatlan. De képesnek kell lennünk megbízni a megnyilvánulatlanra vonatkozó tudásunkban.

M: Nem lehetséges ismerni a megnyilvánulatlant. A lehetséges megismerhetetlen. Csak a valóságosan létező ismerhető.

K: Miért kell, hogy az ismerő ismeretlen maradjon?

M: Az ismerő az ismertet ismeri. Ismered az ismerőt? Ki az ismerő ismerője? A megnyilvánulatlant akarod ismerni. Mondhatod azt, hogy ismered a megnyilvánulatlant?

K: Ismerek dolgokat és ideákat, és azok viszonyait. Ez az összes tapasztalatom teljessége.

M: Az összes?

K: Nos, minden valóságos tapasztalatomnak. Beismerem, ami nem történt meg, arról nem tudok.

M: Ha a megnyilvánult a valóságos tapasztalatok összessége, tapasztalóikat is beleértve, mennyi ismereted van összesen? Valójában nagyon kevés. És mi az a kevés, amit ismersz?

K: Néhány velem kapcsolatos érzéki tapasztalat.

M: Még ezt se. Csak azt tudod, hogy reagálsz. Hogy ki reagál, és mire, azt nem tudod. Tudod az érintkezésben, hogy létezel - 'én vagyok'. Az 'én ez vagyok', 'én az vagyok' képzelet szülte dolgok.

K: Azért ismerem a megnyilvánultat, mert részese vagyok. Elismerem, a részesedésem nagyon kicsi, mégis, annyira valódi, mint amennyire teljes. És ami még fontosabb, én határozom meg a jelentését. Nélkülöm a világ sötét és csendes.

M: A szentjánosbogár is megvilágítja a világot. Nem határozod meg a világ jelentését, felfedezed azt. Merülj el mélyen önmagadba, és fedezd fel a forrást, ahonnan minden jelentés ered. Biztos, hogy nem a felszínes elme szolgáltatja a jelentést.

K: Mi tesz engem korlátozottá és felszínessé?

M: A teljesség nyitott és elérhető, de te nem viseled el. Te ahhoz a kis személyhez kötödsz, akinek gondolod magad. Vágyaid kicsinyesek, ambícióid -kisszerűek. Végül is, az észlelési központon kívül hol lehetne a megnyilvánult? És te vagy az észlelő pont, az összes dimenzió dimenzió nélküli forrása. Ismerd magad a teljességként.

K: Hogy tudná egy pont magában foglalni az univerzumot?

M: Egy pontban végtelen sok univerzum számára van hely. Nincs híján befogadóképességnek. Az önkorlátozás az egyetlen probléma. De nem menekülhetsz el önmagad elől. Akármilyen messze mész, önmagadhoz térsz vissza, és e pont megértésének a szükségességéhez, amely bármennyire semmi, mégis mindennek a forrása.

K: Indiába jöttem, hogy Yoga tanárt találjak. Még mindig keresem.

M: Milyen Yogát akarsz gyakorolni, a szerzés *Yogáját*, vagy a lemondás *Yogáját*?

K: Nem ugyanoda vezetnek végül?

M: Hogy vezethetnének már? Az egyik rabszolgává tesz, a másik megszabadít. Az indíték az, ami leginkább számít. A szabadság lemondáson keresztül jön el. Minden birtoklás rabság.

K: Amíg erőm és bátorságom nem hagynak el, miért kellene feladnom? És ha nem az enyém az erő, hogy adhatnám fel? Nem értem ennek a feladásnak a szükségességét. Ha akarok valamit, miért ne próbálhatnám megszerezni? A lemondás a gyengének való.

M: Ha nincs meg a bölcsességed és az erőd a feladáshoz, csak szemléld a javaidat. A pusztá szemléléssel el fogod őket emésztetni. Ha kívül tudsz maradni az elméden, hamarosan fel fogod fedezni, hogy a javakról és vágyakról való teljes lemondás a leg magától értetődőbb dolog, amit tenned kell. Létrehozod a világot, majd gyötrödsz miatta. Az önzővé válás gyengévé tesz. Ha azt gondolod, hogy megvan az erőd és a bátorságod a vágyakozáshoz, ez amiatt fiatalságod és tapasztalatlanságod miatt van. A vágy tárgya mindig lerombolja a szerzés eszközeit, és aztán ő maga is elsorvad. Jól van ez így, mert megtanulod, hogy úgy kerül a vágyat, mint a mérget.

K: Hogyan kell gyakorolnom a vágytalanságot?

M: Semmiféle gyakorlásra nincs szükség. Semmiféle lemondási intézkedésekre nincs szükség. Csak fordítsd félre az elmédet, ez minden. A vágy pusztán az elmének egy ideára való rögzítése. Távolítsd el ennek a szokását a figyelem megtagadásával.

K: Ez minden?

M: Igen, ez minden. Bármilyen vágy vagy félelem rádtör, ne időzz azokon. Törekedj erre, és figyeld magad. Megfeledekezhetsz róla hébe-hóba, ez nem probléma. Térj vissza a törekvéshez mindaddig, amíg minden vágy és félelem, minden reakció lefricskázása automatikussá nem válik.

K: Hogy lehet élni érzelmek nélkül?

M: Mindenféle érzelmeid lehetnek, amelyet csak akarsz, de őrizkedj a reakcióktól, a gerjesztett érzelmektől. Teljesen önmagad határozzon meg, és a belső uraljon, ne a külső. Ha azért mondasz le csupán egy dologról, hogy egy jobbat biztosíts magadnak, az nem igazi feladás. Azért add fel, mert látod az értéktelenségét. Ha kitartasz a feladás mellett, úgy fogod találni, hogy intelligenciád, erőd, kimeríthetetlen szereteted és örömed spontán módon növekszik.

K: Miért hangsúlyozod annyira a minden vágyról és félelemről való lemondást? Ezek nem természetes dolgok?

M: Nem azok. Kizárólag elme-gyártotta dolgok. Fel kell adnod mindent ahhoz, hogy megtudd, nincs szükséged semmire, még a testedre sem. Szükségeid nem valóságosak, és törekvéseid értelmetlenek. Azt képzeld, hogy javaid megvédenek. Valójában sebezhetővé tesznek. Ismerd önmagad minden olyantól távol állónak, amire úgy lehet rámutatni, mint 'ez', vagy 'az'. Elérhetetlen vagy mindenféle érzéki tapasztalás, vagy verbális konstrukció számára. Fordulj el tőlük. Utasítsd el a megszemélyesítést.

K: Miután végighallgattalak, mit kell tennem?

M: A pusztá meghallgatása nem túl sokat segít. Észben kell tartanod, és elmélkedned kell felette, és törekedned kell az elme azon állapotának a megértésére, amely azt mondatja velem, amit mondok. Én a valóságból beszélek; nyújtsd ki a kezéd, és ragadd meg. Biztosítalak, te nem az vagy, aminek önmagadat gondolod. A kép, amellyel önmagadról rendelkezél emlékekből áll, és csupán véletlenszerű.

K: Ami vagyok, az a *karmám* eredménye.

M: Aminek lenni látszol, az nem te vagy. A *karma* csak egy szó, amely megtanultál, és ismételtetted. Soha nem voltál, és soha nem leszel személy. Utasítsd el, hogy annak tekintsd magad. De amíg kétsége sem merül fel benned aziránt, hogy Mr. Ezt és-ez vagy, kevés a remény. Ha nem akarod kinyitni a szemed, mit láthatnál?

K: A *karmát* egy olyan misztikus erőnek képzelem, amely engem a tökéletesedés felé kényszerít.

M: Ez az, amit az emberektől hallottál. Te már tökéletes vagy, itt, és most. A tökéletesedésre képes nem te vagy. Annak képzeld önmagad, ami nem vagy - hagyd abba. A megszűnés a fontos, nem amit leállítani készülsz.

K: Nem a *karma* kényszerít rá, hogy az legyek, aki vagyok?

M: Semmi nem kényszerít. Az vagy, aminek hiszed magad. Ne higgy tovább.

K: A széken ülsz, és beszélgetsz velem. Ami erre kényszerít téged, az a *karmád*.

M: Semmi nem kényszerít engem. Teszem, amit tennem szükséges. A vizsgálódás iránti elutasításod hozza létre a *karmát*. A saját szenvedésed iránti nemtörődömséged pedig fenntartja azt.

K: Igen, ez igaz. Mi vethet véget ennek a nemtörődömségnek?

M: A készítetésnek belülről, a pártatlanság, vagy a részvét hullámaként kell jönnie.

K: Találkozhatnék félúton ezzel a készítetéssel?

M: Természetesen. Lásd saját feltételeidet, és látod a feltételeit a világnak.

K: *Karmáról*, reinkarnációról, evolúcióról, *Yogáról*, mesterekről és tanítványokról hallottunk tőled. Mit kezdjünk mindezzel a tudással?

M: Hagyd az egészet magad mögött. Felejtsd el. Menj tovább, az ideák és hitel terhétől megszabadultan. Vess el minden verbális struktúrát, minden relatív igazságot, minden nyilvánvaló célt. Az Abszolút csak teljes önfeláldozással érhető el. Ne légy kishitű.

K: Valamilyen örök érvényű igazsággal kell kezdenem. Van ilyen?

M: Igen van, az 'én vagyok' érzés. Kezdd ezzel.

K: Semmi más nem igaz?

M: Az összes többi se nem igaz, se nem hamis. Igaznak látszik, mikor megjelenik, és eltűnik, mikor hamisnak bizonyul. A múlandó dolog rejtélyes.

K: Én úgy gondolom, hogy a valóság a rejtélyes.

M: Hogy lehetne az? A valóság egyszerű, nyitott, tiszta és jóságos, szép és örömteli. Teljességgel ellentmondásmentes. Örökké új, örökké friss, végtelenül kreatív. Lét és nemlét, élet és halál, minden különbség beleolvad.

K: El tudom fogadni, hogy minden hamis. De ez nem létezővé teszi az elmémet?

M: Az elme az, amit gondol. Hogy igazzá tedd, gondolj igazat.

K: Ha a dolgok formája látszat csupán, akkor mik valójában a dolgok?

M: A dolgok valójában csak észleletek. Az észlelő és az észlelt fogalmiak, az észlelés ténye valóságos.

K: Honnan jön be az Abszolút?

M: Az Abszolút az Észlelésnek a születési helye. Ő teszi lehetővé az észlelést. De túlságosan sok elemzés sehová nem vezet. Benned van a lét központja, amely meghaladja az elemzést, meghaladja az elmét. Amit csak működésében ismerhetsz. Fejezd ki a napi életben, és fényének ragyogása egyre növekedni fog. Az elmének szabályszerűen az a funkciója, hogy arról beszél neked, ami nincs. De ha tényleges tudást akarsz, meg kell haladnod az elmét.

K: Az egész univerzumban csak egyetlen egy dolognak van értéke?

M: Igen, a szeretet erejének.

71. Az Ön-figyelés során önmagadról tanulsz

Kérdő: A tanítványok rendszerint sok bajt okoznak Guruiknak. Guruik kívánságait figyelmen kívül hagyva dolgozzák ki és hajítják végre terveiket. Ennek eredménye végtelen aggodás a Guru, és keserűség a tanítványa részéről.

Maharaj: Igen, ez történik.

K: Ki az, aki a Gurut e méltatlanságok elfogadására kényszeríti?

M: A Guru alapjában véve vágyak nélküli. Látja, hogy mi történik, de nem érez késztetést, hogy közbeavatkozzon. Nincsenek választásai, nem hoz döntéseket. Tiszta tanúként szemléli a történést, ami őt nem érinti.

K: De a munkája elszenvedi.

M: A győzelem mindig az övé - a végén. Tudja, ha a tanítvány nem tanul az ő szavaiból, majd tanul a saját hibáiból. Belsőleg nyugodt és csendes marad. Nincs olyan érzése, hogy ő elkülönülő személyként létezne. Az egész univerzum őbenne van, beleértve tanítványait is, azok jelentéktelen terveivel egyetemben. Semmi nem hat rá különösebben, vagy, ami ugyanaz, az egész univerzum egyenlő mértékben hat rá.

K: Nem létezik olyasmi, mint a Guru kegyelme?

M: Az ő kegyelme állandó és egyetemes. Nem tesz olyat, hogy megadja az egyiknek, és megtagadja a másiktól.

K: Hogy érint ez engem személyesen?

M: Az elméd a Guru kegyelme révén jegyzi el magát az igazsággal, és az ő kegyelme révén fogod azt megtalálni. Belsőleg működik, megingathatatlanul, a te végső javad irányában. És ez minden célja.

K: Egyes tanítványok felkészültek, érettek, mások pedig nem. Nem a Gurunak kell választania, és döntenie?

M: A Guru ismeri a Legvégsőt, és a tanítványt folytonosan afelé sarkallja. A tanítvány tele van akadályokkal, amelyek fölött ő maga kell, hogy győzedelmeskedjen. A Guru nem sokat törődik a tanítvány életének a felszínességeivel. Ez olyan, mint a gravitáció. A gyümölcsnek le kell pottyannia -amikor többé már semmi nem tartja vissza.

K: Ha a tanítvány nem ismeri a célt, hogy boldogul az akadályokkal?

M: A Guru megmutatja a célt, a tanítvány felfedezi az akadályokat. A Guru nem kedvez senkinek, de akinek az akadályai legyőzésével kell foglalkoznia, úgy tűnik, annak hátrább kell maradnia. Valójában a tanítvány nem különbözik a Gurutól. Ő az észlelés és a cselekvő szeretet ugyanazon dimenzió nélküli központja. Csak képzelete, és az elképzelttel való önazonosulása, ami őt körülzárja, és személylővé változtatja. A Guru nem sokat törődik a személylővel. Az ő figyelme a belső figyelőre irányul. A figyelőnek az a feladata, hogy megértse, és ily módon megsemmisítse a személylőt. Miközben kegyelem van az egyik oldalon, a feladat iránti elszántság kell, hogy legyen a másikon.

K: De a személy nem akarja, hogy megsemmisítsék.

M: A személy csupán egy félreértés eredménye. Érzések, gondolatok és cselekvések száguldanak végtelen egymásutánban a figyelő előtt, amelyek nyomokat hagynak az agyban, és létrehozzák a folytonosság illúzióját. A figyelő visszatükröződése létrehozta az elmében az 'én' érzését, és a személy látszólagosan független létezését nyer. Valójában nincs semmiféle személy, csak a figyelő azonosítja önmagát az 'én'-nel és az 'enyém'-mel. A tanító közli a figyelővel: te nem ez vagy, ebben az egészben semmi nem a tiéd, kivéve az 'én vagyok' pici pontját, amely a figyelő, és az ő álma között híd szerepét tölti be. Az 'én ez vagyok, én az vagyok' semmi más, csak álom, míg a tiszta 'én vagyok' a valóság által ráütött bélyeg. Oly sok dolgot kipróbáltál, és mind semmivé vált. Csak az 'én vagyok' érzése el nem múló - változatlan. Maradj a változatlanul a változékony közepette, míg képes nem leszel túllépni rajta.

K: Mikor fog ez megtörténni?

M: Meg fog történni, amint eltávolítod az akadályokat.

K: Milyen akadályokat?

M: A hamis irányuló vágyat, és az igazság iránti félelmet. Te, mint a személy úgy képzeled, hogy a Gurut a személyed érdekli. Egyáltalán nem így van. Számára te nyűg, és eltávolítandó akadály vagy. Az ő célja igazából a te tudatosság tényezőjeként való megsemmisítése.

K: Ha megsemmisítésre kerülök, mi marad?

M: Semmi sem marad, és minden megmarad. Az önazonosság érzése megmarad, de többé nem azonosítod magad egy konkrét testtel. Lét - tudat -szeretet fog tündökölni teljes ragyogással. Soha nem a személy számára következik be a megszabadulás, hanem mindig a személytől.

K: És semmilyen nyoma nem marad a személynek?

M: Maradni fog valamilyen álmhoz, vagy korai gyermekkori emlékhez hasonló, homályos emlék. Végül is, mi az, amire emlékezni kellene? Események áradata, amelyek legnagyobb része véletlenszerű, és értelmetlen. Vágya, félelmek, és ostoba baklövések sorozata. Van valamilyen értéke az emlékezetnek? A személy csupán egy téged a börtönébe záró héj. Törd össze a héjat.

K: Ki az, akit arra kérsz, hogy törje fel a héjat? Ki az, aki összetöri a héjat?

M: Törd össze az emlékezet és önazonosulás bilincseit, és a héj magától összetörik. A központ ad valóságot ad akárminek, amit észlel. Összesen azt kell megértened, hogy te vagy a valóság forrása, hogy te adsz valóságot, ahelyett, hogy kapnád azt, hogy nincs szükséged sem támogatásra, sem megerősítésre. A dolgok azért azok, amik, mert te elfogadod őket. Hagyd abba az elfogadásukat, és szertefoszlanak. Bármilyen, amire vággyal vagy félelemmel gondolsz, az

valóságként jelenik meg előtted. Nézz rá vágy és félelem nélkül, és elveszíti lényegét. Öröm és fájdalom pillanatnyi dolgok. Egyszerűbb és könnyebb figyelmen kívül hagyni őket, mint nekik megfelelően cselekedni.

K: Ha minden dolog véget ér egyszer, akkor miért kell egyáltalán megjelennie?

M: A tudatosság igazi természete a teremtés. A látszatokat a tudatosság eredményezi. A valóság túl van a tudatosságon.

K: Miközben tudatában vagyunk a látszatoknak, hogy-hogy nem vagyunk tudatában annak, hogy ezek pusztán látszatok?

M: Az elme anélkül palástolja el a valóságot, hogy tudnánk róla. Az elme természetének a ismeretéhez belátásra van szükséged, arra a képességre, hogy az elmére csendben, és szenvedély nélküli tudattal tekints.

K: Ha én a mindent betöltő tudatosság természetéből vagyok, hogyan eshettem tudatlanságba és illúzióba?

M: Se tudatlanságba, se illúzióba nem estél soha. Fedezd fel az ént, amelynek a tudatlanságot és az illúziót tulajdonítod, és a kérdésed megválaszolásra kerül. Úgy beszélsz, mintha ismernéd az ént, és látnád, hogy azon tudatlanság és illúzió uralkodik. De valójában nem ismered az ént, és a tudatlanságnak sem vagy tudatában. Mindenekelőtt válj tudatossá - ez el fog téged vezetni az énhez, és fel fogod ismerni, hogy nincs benne se tudatlanság, sem illúzió. A mondás szerint: ha süt a nap, hogy lehetne sötét? Ahogy a kő alatt sötét van, bármily erősen süt a nap, úgy az 'én-vagyok-a-test' tudatosság árnyékában is tudatlanságnak és illúziónak kell lennie.

K: De miért keletkezett a testtudatosság?

M: Ne azt kérdezd, hogy 'miért', hanem azt, 'hogyan'. A teremtő képzelet, a természetének megfelelően, a teremtményeivel azonosítja magát. Ezt bármely pillanatban leállíthatod, a figyelem kikapcsolásával. Vagy vizsgálódás révén.

K: A teremtés megelőzi vizsgálódást?

M: Előbb teremtész egy világot, majd az 'én vagyok' egy sok oknál fogva boldogtalan személyllyé válik. Elkezd keresni a boldogságot, találkozik a Guruval, aki közli vele: 'te nem vagy személy, fedezd fel, hogy ki vagy'. Megteszi, és túllép.

K: Miért nem tette meg ezt a lelegején?

M: Nem jutott eszébe. Szüksége volt valakire, hogy szóljon neki.

K: Ez elegendő volt?

M: Elegendő.

K: Miért nem működik ez az én esetemben?

M: Nem bízol bennem.

K: Miért gyenge a bizalmam?

M: Vágyak és félelmek tompították el az elméd. Meg kell tisztítani.

K: Hogyan tisztíthatom meg az elmémet?

M: Úgy, hogy állandóan figyeled. A figyelmetlenség elhomályosítja, a figyelem megtisztítja.

K: Az indiai tanítók miért javasolnak tétlenséget?

M: A legtöbb emberi tevékenység értéktelen, ha nem egyenesen romboló. Vágy és félelem által uraltan semmi jót nem tudnak csinálni. Mielőtt a jó cselekedetek megkezdődhetnének, abba kell, hogy maradjanak a gonosz cselekedetek. Ebből eredő szükséglet, hogy egy időre leállíts minden tevékenységet, hogy tanulmányozd az ember készletéseit, és azok motivációit, megfigyeld mindent, ami hamis az ember életében, megtisztítsd az elmét minden gonosztól, majd csak

azután kezd el újra a munkát, kezdve az ember nyilvánvaló kötelességeivel. Természetesen, ha lehetőség van segíteni valakin, feltétlenül és haladéktalanul tedd meg, ne várj addig, amíg tökéletes nem leszel. De ne váljon belőled hivatásos jótévő.

K: Nem érzem úgy, hogy túl sok jótévő lenne a tanítványok között. A legtöbb, akivel találkoztam közülük, túlságosan saját kicsinyes konfliktusaiba volt elmerülve. Nem jut a szívükből mások számára.

M: Az ilyen ön-központúság átmeneti. Légy türelmes az ilyen emberekkel. Mert oly sok éven keresztül fordítottak figyelmet minden másra, önmaguk helyett. Hadd forduljanak önmaguk felé a változatosság kedvéért.

K: Mik a gyümölcsei az ön-figyelemnek?

M: Sokkal intelligensebbé válsz. A figyelem során tanulsz. Az ön-figyelem során önmagadról tanulsz. Természetesen, csak azt tanulhatod meg, hogy mi nem vagy. Annak tudásához, hogy ki vagy, meg kell haladnod az elmét.

K: A figyelem meghaladja az elmét?

M: A figyelem az a pont, amelynél az elme önmagán túlnyúlva eléri a valóságot. A figyelemben nem azt keresed, ami örömet okoz, hanem ami igaz.

K: Úgy gondolom, hogy a figyelem hozza létre a belső csend, a pszichikai üresség állapotát.

M: Így van, így működik, de ez nem elég. Érezted már a mindent magában foglaló ürességet, amelyben az univerzum úgy úszik, mint felhő a kék égen?

K: Tisztelt Uram, hadd ismerjem meg jól előbb a saját belső teremtet.

M: Döntsd le a falat, amely elválaszt, az 'én-vagyok-a-test' ideát, és a belső és a külső egygé fog válni.

K: Meg kell, hogy haljak?

M: A fizikai megsemmisülésnek nincs értelme. Az érzéki világba való kapaszkodásod az, ami megkötöz. Ha a belső ürességet teljes mértékben tapasztalnád, a teljességbe való robbanás már közel lenne.

K: A spirituális tapasztalásomnak időszakai vannak. Néha nagyszerűen érzem magam, majd ismét levert vagyok. Olyan vagyok, mint egy kisfiú - egyszer fent, egyszer lent, egyszer fent, egyszer lent.

M: A tudatosságban minden változás az 'én-vagyok-a-test' idea jön létre. Ezen ideától megfosztottan az elme állhatatossá válik. A tiszta lét minden különleges tapasztalattól mentes. De ennek felismeréséhez tenned is kell, amit tanítód mond neked. Pusztán meghallgatása, de még megtanulása sem elegendő. Ha nem harcolsz keményen, hogy minden szavát érvényesítsd mindennapi életed során, akkor ne panaszkodj, hogy egy helyben topogsz. Minden valódi haladás visszafordíthatatlan. A kedvező és kedvezőtlen változások pusztán arra vallanak, hogy a tanítások nem fogantak meg a szívedben, és nem fordultak teljesen át tettekké.

K: Azt mondtad nekünk a minap, hogy a *karma*, mint olyan, nem létezik. Mi mégis úgy látjuk, hogy minden dolognak oka van, és az okok végösszegét *karmának* hívhatjuk.

M: Amíg önmagadat testnek hiszed, okokat fogsz tulajdonítani mindennek. Én nem mondom, hogy a dolgoknak nincsenek okai. Minden dolognak megszámlálhatatlan oka van. Azért van úgy, ahogy van, mert a világ olyan, amilyen. Minden ok következményei szerteágaznak a világban. Amikor felismered, hogy teljes szabadságodban áll annak lenni, amihez beleegyezésed adod, hogy tudatlanság illetve közömbösség miatt vagy az, aminek megjelenisz, akkor elnyerted a szabadságot, hogy felkelj, és változtass. Te magad teszed lehetővé, hogy az légy, ami nem vagy. Egy olyan létezésnek az okait keresed, ami nem vagy. Ez hiábavaló keresés. Nincsenek okok, hanem csak a tökéletes, és minden okságon túli valódi léted nem ismerése. Mert bármi történjék, az egész univerzum felelős érte, és te vagy az univerzum forrása.

K: Semmit nem tudok az univerzum okának a létezéséről.

M: Mert nem kutatod. Tanulmányozd, keresd a szíved mélyén, és meg fogod ismerni.

K: Hogyan tudná egy olyan porszem, mint én, megteremteni a végtelen univerzumot?

M: Amikor megfertőződöttél az 'én-vagyok-a-test' vírussal, az egész univerzum létbe szökkent. De amint elegendő van belőle, elkezdesz meglehetősen romantikus elképzeléseket táplálni a szabadságról, és egy sor teljesen hiábavaló ténykedést folytatni. Koncentrálsz, meditálsz, sanyargatod a testedet és az elmédet, mindenféle szükségtelen dolgokat művelsz, csak éppen lényedet hibáztatod el, a személy megszüntetését.

K: Az elején lehet imádkozni és meditálni egy ideig, míg felkészülünk az önkutatásra.

M: Ha ebben hiszel, csak rajta. Szerintem minden halogatás időpocsékolás. Átugorhatsz minden előkészületet, és közvetlenül belevághatsz a végső, befelé irányuló keresésbe. Az összes *Yogák* között ez a legegyszerűbb, és legrövidebb.

72. Ami színtiszta, elegyítetlen, független, az valós

Maharaj: Visszajöttél hát Indiába. Merre jártál, mit láttál?

Kérdő: Svájc-ból jövök. Egy rendkívüli embernél jártam, aki állítása szerint megvalósult. Régebben sokat *Yogázott*, és sok megélt tapasztalata elhagyta. Állítása szerint most nincs se speciális képessége, se tudása; az egyetlen szokatlan dolog az érzékeléssel kapcsolatosan jelentkezik nála, nem képes elkülöníteni a látót és a látottat. Például, amikor egy feléje száguldó autót lát, nem tudja, hogy az autó ő felé száguld, vagy ő az autóban van. Egyidejűleg mindkettőnek, a látónak és a látottnak is látja magát. Eggyé váltak. Bármit lát, önmagát látja. Amikor feltettem neki egy védákkal kapcsolatos kérdést, azt válaszolta: 'Valóban nem tudom a választ. Nem tudom. Mindössze ezt a minden észleléssel együtt járó különös önazonosságot ismerem. Tudod, mindent vártam, csak ezt nem.' Egészében véve ő egy alázatos ember; nem fogad tanítványokat, és semmilyen módon magasztalja magát. Hajlandó beszélni az ő különös állapotáról, de ez minden.

M: Nos, tudja, amit tud. Minden más elmúlik. Legalább még beszél. Lehet, hogy hamarosan abbahagyja a beszédet.

K: Mit fog csinálni azután?

M: A mozdulatlanság és csend nem télenek. A virág betölti a teret illattal, a gyertya - fényel. Semmit sem csinálnak, mégis minden megváltoztatnak, pusztá jelenlétük által. Lefényképezheted a gyertyát, de fényét nem. Ismerheted az embert, nevét és megjelenését, de hatását nem. Az ő valódi jelenléte a cselekvés.

K: Nem természetes dolog tevékenynek lenni?

M: Mindenki tevékeny akar lenni, de tetteik honnan származnak? Központ nélkül minden tett másikat szül, értelmetlenül és fájdalmasan, végtelen egymásutánban. A munka nem váltakozik a szünettel. Előbb fedezd fel az állandó központot, ahol minden mozgás születik. Ahogy a tengely körül forgó kerék esetében, úgy kell mindig a tengelynél lenned, a központban, és nem a periférián keringeni.

K: Hogyan fogjak hozzá ehhez a gyakorlatban?

M: Valahányszor vágy vagy félelem gondolata vagy emóciója jelentkezik az elmédben, csupán fordulj el tőle.

K: Gondolataim és érzéseim elnyomásával reakciót fogok kiváltani.

M: Nem elnyomásról beszélnek. Csupán a figyelem megtagadásáról.

K: Ne tegyek erőfeszítést, hogy megállítsam az elme mozgásait?

M: Nincs köze erőfeszítéshez. Fordulj el csupán, inkább a gondolatok közé nézz, mint a gondolatokra. Amikor úgy adódik, hogy egy tömegben sétálsz, nem harcolsz minden emberrel, akivel találkozol -csupán megkeresed az utadat közöttük.

K: Ha az akaratommal kontrollálom az elmét, akkor csak erősítem az egót.

M: Természetesen. Amikor harcolsz, harcra hívsz. De ha nem állsz ellen, nem találsz ellenállásra. Ha visszautasítod a játékot, kimaradsz belőle.

K: Meddig fog tartani, hogy megszabaduljak az elmétől?

M: Évezredekig is eltarthat, de valójában semmiféle időt nem igényel. Mindössze halálosan komolynak kell lenned. Itt az akarat a cselekvés. Ha őszinte vagy, rendelkez vele. Végül is, ez hozzáállás kérdése. Semmi nem tarthat vissza, hogy itt és most *gnani* légy, kivéve a félelmet. Félsz a személytelen létezésről, a személytelenné válástól. Ez teljesen egyszerű. Fordulj el vágyaidtól és félelmeidről, és a gondolatoktól, amiket azok teremtenek, és egyszerre természetes állapotodba kerülsz.

K: Nem az elme megújítása, megváltoztatása, vagy kiküszöbölése a kérdés?

M: Abszolúte nem. Hagyd elméd magára, ez minden. Ne menj vele. Végül is, nem létezik olyan dolog, mint elme, eltekintve a gondolatoktól, amelyek nem a te, hanem saját törvényeiknek engedelmessé válnak és mennek. Csak azért urálnak téged, mert érdekelődsz irántuk. Pontosan, ahogy Krisztus mondta, 'ne állj ellene a gonosznak'. Ha ellene állsz a gonosznak, csupán erősíted azt.

K: Igen, most már értem. Mindössze azt kell tennem, hogy megtagadom a létet a gonosztól. Ekkor az kerek old. De ez nem összefoglalása egy bizonyos fajta önszugesztiónak?

M: Az önszugesztio éppen most dolgozik gőzerővel, amikor személynek gondolod magad, megragadva jó és gonosz között. Arra kérek, vess véget ennek, ébredj fel, és lásd a dolgokat, ahogy azok vannak. Svájci tartózkodásod során szerzett különös barátodról: mit nyertél a társaságából?

K: Abszolúte semmit. Az ő tapasztalatai egyáltalán nem hatottak rám. Egy dolgot megértettem: nincs ott semmi keresnivalóm. Bárhová mehetek, semmi nem vár rám az út végén. A felfedezés nem az utazás eredménye.

M: Igen, kivéve, amit nyerhetsz, vagy veszíthetsz.

K: Ezt úgy nevezed, hogy *vairagya*, feladás, lemondás?

M: Semmiről nem kell lemondani. Elég, ha leállítod a szerzést. Adáshoz birtokolnod kell, és birtokláshoz cipekedned. Jobb nem cipelni. Ez egyszerűbb, mint lemondást gyakorolni, amely a 'szpirituális' gőg veszélyes formájához vezet. Mindez mérlegelés, válogatás, kiválasztás, csere -ez mind 'szpirituális' piaci bevásárlás. Mi dolgozol ott? Miért alkudozol? Ha nem akarsz üzletelni, mi haszna e vég nélküli aggodalmas válogatásnak? Sehová nem vezet a nyugtalanság. Valami megakadályozza, hogy lásd, semmire nincs szükséged. Fedezd fel, és lásd annak hamisságát. Ez olyan, mint mérget nyelni, és víz iránti csillapíthatatlan vágytól szenvedni. A mértéktelen ivás helyett miért nem távolítod el a mérget, és válsz szabaddá ettől az égő szomjúságtól?

K: Fel kell számolnom az egót.

M: A 'személy vagyok időben és térben' érzés a méreg. Valamiképpen maga az idő a méreg. Idővel minden dolog véget ér, és újak születnek, hogy elnyelődjenek körforgásukban. Ne azonosulj az idővel, ne kérdezősködj nyugtalanul: 'mi a következő, mi a következő'? Lépj ki az időből, és lásd, amint az felfalja a világot. Mondd: 'Nos, az idő olyan természetes, hogy véget vet mindennek. Legyen. Ez engem nem érint. Nem vagyok éghető, és tüzelőt gyűjtenem sem szükséges'.

K: Létezhet-e a tanú a tanúsítandó dolgok nélkül?

M: Mindig van valami, aminek tanúja lehetsz. Ha nem egy dolog, akkor annak hiánya. Tanúnak lenni természetes, és nem probléma. A probléma az ön-azonosításhoz vezető túlzott érdeklődés. Bármilyen, ami lefoglalja a figyelmedet, az valóságos válik benned.

K: Valódi az 'én vagyok', vagy valótlan? Az 'én vagyok' a tanú? Valódi a tanú, vagy valótlan?

M: Ami szintiszta, vegyítetlen, független, az valódi. Ami szennyezett, kevert, függő és múltó, az valótlan. Ne hagyj, hogy a szavak félrevezessenek - egy szó különböző, ráadásul ellentmondó jelentéseket is hordozhat. Az élvezetet hajszó, és a kellemetlent kerülő 'én vagyok' az hamis; az élvezetet és a fájdalmat elválaszthatatlannak látó 'én vagyok' helyesen lát. Az észlelete csapdájába eső tanú a személy; az a tanú, aki közömbös, mozdulatlan és érintetlen marad, a valóság megfigyelőtornya, a megnyilvánulatlanban lakozó tudat és a megnyilvánult érintkezési pontja. Nem létezhet univerzum a tanú nélkül, nem létezhet tanú az univerzum nélkül.

K: Az idő elemésztí a világot. Ki a tanúja az időnek?

M: Ő, aki idő felett áll - a Megnevezhetetlen. Az izzó parázs, ha elég gyorsan körbe-körbe mozgatják, egy izzó körnek tűnik. Amikor a mozgás megszűnik, a zsarátnok marad. Hasonlóképpen hozza létre az 'én vagyok' mozgása a világot. A nyugalomban lévő 'én vagyok' az Abszolúttá válik. Te olyan vagy, mint az az ember, aki egy zseblámpával megy át a galérián. Csak azt látod, ami a fénykévéen belül esik. A többi sötétben van.

K: Ha én vetítem ki a világot, akkor képes kell, hogy legyenek meg is változtatni azt.

M: Természetesen képes vagy rá. De abba kell hagynod a vele való azonosulást, és meg kell haladnod azt. Akkor hatalmad van lerombolni, és újrateremteni.

K: Csupán szabad akarok lenni.

M: Két dolgot kell tudnod: mitől akarsz megszabadulni, és mi tart téged megkötözve.

K: Miért akarsz megsemmisíteni az univerzumot?

M: Engem nem érdekel az univerzum. Nekem mindegy, hogy létezik, vagy nem létezik. Elegendő, ha ismerem önmagam.

K: Ha meghaladtad a világot, akkor számodra nincs haszna a világnak.

M: Az elmét szánd, ami van, ne a világot, ami nincs. Annyira leköt az álom, hogy elfelejtetted valódi énedet.

K: A világ nélkül nem lenne hely a szeretetnek.

M: Úgy van. Lét, tudatosság, szeretet és szépség -mindezen attribútumok a valóság világban való tükröződései. Ha nincs valóság - nincs tükröződés.

K: A világ tele van kívánatos dolgokkal és emberekkel. Hogyan képzelhetném őket nem létezőknek?

M: Hagyd a kívánatos azokra, akik vágyakoznak! Változtasd vágyakozásod irányát kapásról adásra. Az adás, megosztás iránti szenvedély természetes módon fogja kimosni a külső világ ideáját az elmédből, és az adását ugyanúgy. Csak a szeretet tiszta ragyogása marad meg, adást és kapást meghaladva.

K: A szeretetben kettősség kell, hogy legyen, a szerető és a szeretett.

M: Ha a szeretetben még az egy sincs benne, hogyan lehetne ott a kettő? A szeretet elutasítja az elkülönülést, a különbsége tételt. Mielőtt az egységre gondolhatnál, létre kell hoznod először a kettősséget. Amikor valóban szeretsz, nem mondd, hogy 'szeretlek'; ahol lelki tevékenység van, ott kettősség van.

K: Mi hoz engem vissza Indiába újra meg újra? Nem lehetséges, hogy csupán az itteni viszonylag olcsóbb élet? A színpompás és változatos impressziók sem. Kell, hogy legyen valamilyen fontosabb tényező.

M: Van spirituális szempont is. A külső és a belső Indiában kevésbé válik szét. Itt könnyebben kifejezni a belsőt a külsőben. Könnyebb az egységesülés. A társadalom nem igáz le annyira.

K: Igen, Nyugaton minden *tamas* és *rajas*. Indiában több van *sattvából*, harmóniából és egyensúlyból.

M: Nem tudsz túllépni a *gunákon*? Miért választod a *sattvát*? Légy, ami vagy, akárhol vagy, és ne aggódj *gunák* miatt.

K: Nincs meg hozzá az erőm.

M: Ez csupán azt mutatja, hogy kevés hasznodra volt India. Ami igazán a tiéd, azt nem veszítheted el. Ha éned szilárd alapokon nyugodna, a helyváltoztatás nem hatna rá.

K: Indiában könnyen lehet spirituális életet élni. Nyugaton ez másképp van. Sokkal nagyobb mértékben kell alkalmazkodni a környezethez.

M: Miért nem teremtesz saját környezetet? A világnak csak annyi hatalma van feletted, amennyit adsz neki. Lépj túl a kettősségen, ne tégy különbséget kelet és nyugat között.

K: Mit tehet az ember, mikor nagyon földhözragadt környezetben találja magát?

M: Ne tégy semmit. Légy önmagad. Maradj kívül. Nézz mögé.

K: Előfordulhatnak otthoni nézeteltérések. A szülők ritkán megértők.

M: Amikor ismered valódi létedet, nincsenek problémáid. Örömet szerzel szüleidnek, vagy sem, megházasodsz, vagy sem, sok pénzt keresel, vagy sem, számodra mindez egyre megy. Cselekedj csak a körülményektől függően, sőt, a tényekhez, a mindenkoros szituációhoz szorosan kapcsolódva.

K: Nem túl emelkedett állapot ez?

M: Ó, nem, ez a normális állapot. Azért nevezed emelkedettnek, mert félsz tőle. Először szabadulj meg a félelemtől. Vedd észre, hogy nincs mitől félni. A félelemnélküliség az ajtó, amely a Legfelsőbbhöz vezet.

K: Semekkora erőfeszítés révén nem múlhat el a félelmem.

M: A félelem nélküliség önmagától jön, amikor látod, hogy nincs mitől félni. Amikor egy zsúfolt utcán sétálsz, akkor csak úgy kikerülsz az embereket. Egyeseket megnézel, másokra csak egy pillantást vetsz, de nem állsz meg. A megállás az, ami útszűkületet csinál. Maradj mozgásban. Hagyd figyelmen kívül a neveket és formákat, ne kötődj hozzájuk, a kötődésed az, ami gúzsba köt.

K: Mit kell tennem, mikor arcon ütnek?

M: Annak megfelelően reagálsz, hogy milyen a karaktered, legyen az veled született, vagy szerzett.

K: Szükségszerű ez? Én, a világ, arra ítéltetünk, hogy azok maradjunk, amik vagyunk?

M: Amikor az ékszerész át akar alakítani egy aranyékszert, először beolvasztja, miáltal az formátlan arannyá válik. Hasonlóképpen van az emberrel is, vissza kell térnie eredeti állapotába, mielőtt új néven és alakban jelenhetne meg. A halál nélkülözhetetlen a megújuláshoz.

K: Mindig a meghaladás, közömbösség, magányosság szükségességét hangsúlyozod. Szinte sohasem használod a 'jó' és 'rossz' szavakat. Miért?

M: Jó az, ha önmagad vagy, rossz, ha nem vagy. Minden más feltételes. Azért égsz a vágytól, hogy elválassz a jót a rossztól, mert bizonyos kiindulóponton van szükséged a cselekvéshez. Mindig valamilyen tennivalót keresel. De az értékrend alapú, személyesen motivált cselekvés, amely meghatározott eredményt vesz célba, rosszabb, mint a nem cselekvés, mert gyümölcsei mindig keserűek.

K: Tudat és szeretet egy és ugyanazok?

M: Természetesen. A tudat mozgató erő, a szeretet létezés. A tudat cselekvő szeretet. Az elme önmaga is képes bármiféle lehetőséget megvalósítani, de ha nem a szeretet készítette rá, akkor értéktelenek. A szeretet a teremtés előtt jár. Nélküle káosz van csupán.

K: Hol a cselekvés a tudatban?

M: Megrögzött módon ragaszkodsz a működéshez. Ha nincs mozgás, nyugtalanság, kavarodás, akkor azt nem nevezed cselekvésnek. A káosz mozgás a mozgás kedvéért. A valódi cselekvés nem mozdít, átalakít. A hely megváltoztatása szállítás csupán; a szív változása a cselekvés. Csak arra gondolj, hogy semmilyen észlelhető nem valós. A tevékenység nem cselekvés. A cselekvés rejtett, ismeretlen, megismerhetetlen. Csak a gyümölcsöt ismerheted.

K: Nem Isten az, aki mindent cselekszik?

M: Miért vezetsz be egy külső cselekvőt? A világ önmagából teremti újra önmagát. Ez egy végtelen folyamat, amely során a múlandó létrehozza a múlandót. Az egód gondolatja veled azt, hogy lennie kell cselekvőnek. Alkotsz egy Istent a saját Képedre, a kép azonban lehangoló. Elméd filmjén keresztül kivetítesz egy világot, és egy Istent is, hogy okot és célt adjon neki. Mindez képzelődés -lépj ki belőle.

K: Milyen nehéz a világot tisztán mentálisnak látni. Tapintható valósága annyira meggyőzőnek látszik.

M: Ez a képzeletmisztériuma, hogy olyan valódinak látszik. Lehetsz akár egyedülálló, házasság, szerzetes, vagy családos ember; nem ez a lényeg. Szolgája vagy képzeletednek, vagy sem? Bármilyen döntést hozol, bármilyen munkát végzel, az mindig képzeleten, tényeként parádézó feltevéseken fog alapulni.

K: Itt ülök, előtted. Ennek melyik része képzelet?

M: Az egész. Még a tér és idő is elképzelt dolgok.

K: Ez azt jelenti, hogy én nem létezem?

M: Én sem létezem. Minden létezés elképzelt.

K: A létezés is elképzelt?

M: A tiszta lét, amely mindent betölt, és mindenek felett áll, nem olyan létezés, amely korlátolt. Minden korlátozás elképzelt, csak a korlátlan valódi.

K: Ha rám nézel, mit látsz?

M: Azt látom, hogy létezőnek képzeld magad.

K: Sokan olyanok, mint én. Mégis mind különbözők.

M: Az összes kivetítés összessége, amit úgy hívunk, *maha-maya*, a Nagy Illúzió.

K: De amikor önmagadra nézel, mit látsz?

M: Attól függ, hogyan nézek. Amikor az elmén keresztül nézek, megszámlálhatatlan embert látok. Amikor az elmén túlra nézek, a tanút látom. A tanún túl a végtelen intenzitású üresség, és csend van.

K: Hogyan kell bánni az emberekkel?

M: Miért készítesz terveket, és mi célból? Az ilyen kérdések nyugtalanságot jeleznek. A kapcsolat élő dolog. Légy békében belső éneddel, és békében leszel mindenkivel. Ébredj rá, hogy nem te vagy az ura a történéseknek, nem tudod kontrollálni a jövőt, a tisztán technikai problémák kivételével. Az emberi kapcsolat nem tervezhető, mivel túl gazdag és változatos. Csak legyél megértő és együttérző, minden önérdektől mentes.

K: Valóban, nem vagyok ura annak, ami történik. Inkább a szolgája.

M: Ne legyél se úr, se szolga. Maradj közömbös.

K: Ez a cselekvés elkerülését jelenti?

M: Nem tudod elkerülni cselekvést. Megtörténik, mint minden más.

K: Én a cselekedeteimet minden kétségen felül kontrollálni tudom.

M: Próbálsz. Nemsokára látni fogod, hogy azt csinálsz, amit csinálnod kell.

K: Az akaratomnak megfelelően tudok cselekedni.

M: Az akaratodat csak az után ismered, miután cselekedted.

K: Emlékszem a vágyaimra, a választásaimra, a velük összhangban meghozott döntésekre, és cselekedetekre.

M: Akkor az emlékezeted dönt, és nem te.

K: Mi az én szerepem?

M: Te teremtetted meg a lehetőségét, azzal, hogy figyelmet adsz neki.

K: Olyan, mint szabad akarat nem létezik? Nem szabadok a vágyaim?

M: Ó, nem, te kényszerülsz a vágyakozásra. A hinduizmusban valójában nem létezik a szabad akarat fogalma, így szó sincs rá.

K: Szabad vagyok a korlátaim megválasztásában.

M: Előbb szabadnak kell lenned. Ahhoz, hogy szabad légy a világban, először a világtól kell szabadnak lenned. Egyébként múltad hoz döntést számodra, és jövőd számra. Ami megtörtént, és aminek történnie kell között vagy elakadva. Nevezd ezt sorsnak, vagy *karmának*, de sose -szabadságnak. Előbb térj vissza igaz létedhez, majd cselekedj a szeretet lelkiállapotából.

K: A megnyilvánulton belül mi a jele megnyilvánulatlanoknak?

M: Nincs ilyen. Abban a pillanatban, hogy keresni kezded a megnyilvánulatlan jelét, a megnyilvánult szertefoszlik. Ha megpróbálsz elmével megérteni a megnyilvánulatlant, azonnal túllépsz az elmén, mint amikor egy fa pálcikával piszkálva a tüzet, elégeted a pálcát. Használd az elmét a megnyilvánult tanulmányozására. Olyan légy, mint a tojánhéjat a csőrrel bökdöső kiscsibe. Az életről való spekuláció a héjon kívül nem sok haszonnal jár, de a héjon belüli bökdösés kitöri a tojánhéjat, és szabaddá teszi a csibét. Hasonlóképpen törd össze belülről az elmét ellentmondásainak és képtelenségeinek kutatásával és feltárásával.

K: A tojánhéj összetörésének a vágya honnan jön?

M: A megnyilvánulatlanból.

73. Az elme halála a bölcsesség születése

Kérdő: Mielőtt felismeri valaki igaz természetét, nem szükséges, hogy személy legyen? Az egónak nincs értéke?

Maharaj: A személynek nem sok haszna van. Mélyen saját ügyeibe van bonyolódva, és egyáltalán nincs tudatában valódi létének. Hacsak a tanúskodó tudatosság el nem kezd dolgozni személyen, és az a megfigyelésnek szubjektum helyett objektumává nem válik, a megvalósulás nem elképzelhető. A megvalósulást a tanú teszi kívánatossá és elérhetővé.

K: Jönni fog egy pont a személy életében, amikor a tanúvá válik.

M: Ó, nem. A személy nem válik magától a tanúvá. Ez olyan, mint elvárni egy hideg gyertyától, hogy idővel égni kezdjen. A személy örökké a tudatlanság sötétjében maradhat, hacsak a tudat lángja meg nem érinti.

K: Ki gyújtja meg a gyertyát?

M: A Guru. A szavai, a jelenléte. Indiában nagyon gyakran a *mantra*. Amint a gyertya meggyulladt, a láng el fogja hamvasztani a gyertyát.

K: Miért olyan hatásos a *mantra*?

M: A *mantra* állandó ismétlése olyasmi, amit a személy nem a saját érdekében csinál. A haszonélvező nem a személy. A gyertyához hasonlóan, amely nem növekszik az égéssel.

K: A személy önmagára tud eszmélni önmagától?

M: Igen, megtörténik néha, sok szenvedés eredményeként. A Guru meg akar téged kímélni a végtelen szenvedéstől. Még ha a külső Guru nem is látható, mindig ott van a *sadguru*, a belső Guru, aki belülről irányít és segít. A 'külső' és 'belső' szavak a testre vonatkoznak csupán; a valóságban minden egy, a külső lét pusztán a belső kivetítése. A tudat mintha egy magasabb dimenzióból jönne.

K: A szikra fellobbanása előtt, vagy után, mi a különbség?

M: A szikra fellobbanása előtt nincs tanú, hogy észlelje az eltérést. Lehet, hogy a személy tudatos, de nincs tudatában a tudatosságának. Teljesen azonosult azzal, amit gondol, érez, és tapasztal. A benne lévő sötétség a saját teremtménye. Amikor a sötétséget kutatás alá veszi, az szertefoszlik. A kutatás vágyát a Guru ültette el. Másszóval, a személy és a tanú közötti különbség akkora, mint az önmaga nem ismerése, és ismerése közötti különbség. Harmónia (*sattva*) érvényesülése esetén a tudatosságban látott világ a tudatosság természete kell legyen; de aktivitás és passzivitás (*rajas* és *tamas*) esetén ezek elhomályosítanak és torzítanak, és a hamis látod valódiként.

K: Mit tehet a személy, hogy előkészítse önmagát a Guru jövetelére?

M: Valójában a vágy az iránt, hogy bevégeztessen azt jelenti, hogy a Guru megérkezett, és a láng meggyulladt. Ez lehet egy elejtett szó, vagy egy oldal egy könyvben; a Guru kegyelmének működése titokzatos.

K: Nem létezik olyan dolog, hogy ön-előkészítés? Olyan sokat hallunk *yoga sadhanáról*.

M: Nem a személy az, aki *sadhanát* végez. A személy nyugtalan, és a végsőkéig ellenáll. A tanú az, aki dolgozik a személyen, illúzióinak, múltjának, jelenének és jövőjének teljességén.

K: Honnan tudhatjuk, hogy igazat mondasz? Amíg önmagában zárt, és belső ellentmondásoktól mentes, honnan tudhatjuk, hogy nem állandó ismétlés táplálta, és erősítette, élénk képzelet terméke?

M: Az igazság bizonyítéka a hallgatóra gyakorolt hatásában nyugszik.

K: A szavak hatása nagyon erőteljes lehet. Szavak hallgatásával, vagy ismétlésével az ember különféle eksztatikus állapotokat tapasztalhat. A hallgató tapasztalatai gerjesztettek is lehetnek, és nem tekinthetők bizonyítéknak.

M: Nem szükségszerű, hogy a hatásnak tapasztalásnak kell lennie. Lehet, hogy a jellemében, motivációiban, az emberekkel, és önmagával való kapcsolatában fog változás bekövetkezni. A szavakkal, drogokkal, vagy más érzékszervi vagy mentális eszközzel előidézett eksztázisok és víziók ideiglenesek, és nem meggyőzőek. Az igazság, ami itt elhangzott megdönthetetlen, és örökkévaló. És bizonyítéka a hallgatóban van, az ő egész létezésének mély és maradandó változásaiban. Ez nem olyasvalami, amit kétségbe vonhat, hacsak nem vonja kétségbe saját létezését, ami elképzelhetetlen. Ha az én tapasztalásom a te saját tapasztalásoddá is válik, miféle jobb bizonyítékot akarsz?

K: A tapasztaló a bizonyíték saját tapasztalására.

M: Úgy van, de a tapasztalónak nincs szüksége bizonyítékra. 'Én vagyok, és tudom, hogy vagyok.' Nem tudsz további bizonyítékokat kérni.

K: Lehetséges a dolgokat valóban ismerni?

M: Viszonylagos értelemben - igen. Abszolút értelemben - dolgok nem léteznek. Tudni, hogy semmi *nincs*, ez a valódi tudás.

K: Mi a kapcsolat a viszonylagos és az abszolút között?

M: Azonosak.

K: Mely nézőpontból azonosak?

M: A szavak elhangzása után csend lesz. A viszonylagos végével az abszolút marad. A szavakat megelőző csend különbözik az utána következőtől? A csend egy, és nélküle a szavakat nem lehetne hallani. Mindig jelen van - a szavak mögött. Figyelmedet helyezd át a szavakról a csendre, és hallani fogod. Az elmének tapasztalatra van szüksége, amelynek az emlékét tudásnak tartjuk. A *gnani* minden tapasztalat fölött áll, és memóriája üres a múlttól. Semmiféle kapcsolata nincs semmivel. De az elme szabályokat, és definíciókat követel, örökké a valóság verbális formába préselésétől buzog. Mindenre fogalmat akar, fogalmak nélkül nincs elme. Alapjában véve a valóság kizárólagos, de az elme nem fogja kizárólagosnak engedni - és helyette a nem valódival foglalkozik. És mégis, az elme mindössze egyet tehet - felfedezi, hogy a nem valódi nem valódi.

K: És a valódi valódiként látása?

M: Olyan állapot, hogy valódiként látás, nem létezik. Kinek kellene látni, és mit? Te csak a valódi lehetsz - ami vagy, mindenképpen. A probléma csupán mentális. Hagyj fel el a hamis ideákkal, ez minden. Nincs szükség valódi ideákra. Ilyenek nem léteznek.

K: Akkor mi készlet bennünket a valóság keresésére?

M: Az elmének cél kell. A valótlantól való megszabadulásra ösztönözni annyi, mint ígérni valamit viszonzásul. Valójában nincs szükség célra. A hamistól való megszabadulás önmagában véve jó, nem kíván jutalmat. Olyan, mint megtisztálkodni - önmagában hordozza a jutalmat.

K: Nem az önismeret a jutalom?

M: Az önismeret jutalma a személyes éntől való megszabadulás. Nem ismerheted a megismerőt, mert te vagy a megismerő. Az ismeret ténye az ismerő bizonyítéka. Nincs szükséged semmilyen más bizonyítékra. Az ismert ismerője nem megismerhető. Mint ahogy a fény csupán a színek révén ismert, úgy ismert a megismerő az ismeret révén.

K: Az ismerő következtetés csupán?

M: Ismered a testedet, elmédet és érzéseidet. Te következtetés vagy csupán?

K: Én mások számára következtetés vagyok. De a magam számára nem.

M: Én szintúgy. Következtetés a te számodra, de nem a magam számára. Én úgy ismerem magam, mint aki önmaga. Ahogy te egy embernek ismered magad, mint aki valaki. Nem emlékezteted magad folyton, hogy ember vagy. Csak emberi mivoltod megkérdőjelezése esetén jelentetted ki azt. Én éppen így tudom, hogy én vagyok minden. Nem kell folyton azt ismételnem, hogy 'én vagyok minden, én vagyok minden'. Csak akkor tiltakozom amikor te egyéninek, személynek tekintesz engem. Ahogy te állandóan ember vagy, úgy vagyok én állandóan az, ami vagyok. Bármilyen, ami megváltozhatatlanul vagy, minden kétségen felül az vagy.

K: Amikor azt kérdezem, honnan tudod hogy *gnani* vagy, azt válaszolod, hogy 'Nincs bennem vágy. Ez nem bizonyíték?'

M: Ha lennék vágyakkal tele, akkor is az lennék, ami vagyok.

K: Én tele vágyakkal, te tele vágyakkal; mi lenne a különbség?

M: Te azonosítod önmagad a vágyaiddal, és a szolgájuddá válsz. Számomra a vágyak ugyanolyan dolgok, mint a többi, felhők csupán a mentális égen, és nem érzek kényszert, hogy nekik megfelelően cselekedjek.

K: Az ismerő és ismerete, egyek, vagy különbözők?

M: Mindkettő. Az ismerő a megnyilvánulatlan, az ismert a megnyilvánult. Az ismert mindig mozgásban van, változik, nincs saját formája, nincs lakóhelye. Az ismerő minden ismeret megváltozhatatlan fenntartója. Mindkettőnek szüksége van a másikra, de a valóság mindezt meghaladja. A *gnani* nem lehet ismert, mert senki nincs, aki ismerhetné őt. Ha van egy személy, tudsz mondani valamit róla, de mikor nincs az egyénivel való önazonosulás, mit lehet mondani? Mondhatsz a *gnaninak* akármit, a kérdése mindig ez lesz: 'Kiről beszélsz? Nincs ilyen személy.' Ahogy nem tudsz semmit mondani az univerzumból, mert az magában foglal mindent, úgy a *gnaniról* sem tudsz mondani semmit, mert ő minden, és mégis semmi említésre méltó. A képed felakasztásához egy kampóra van szükséged, ha nincs kampó, min fog függeni a kép? Egy dolog elhelyezéséhez térre van szükséged, egy esemény elhelyezéséhez időre, de az idő- és tér nélküli minden vele való bánást megüti. Ő tesz mindent észlelhetővé, önmaga mégis észlelésen túli. Az elme nem tudja, mi van az elmén túl, de az elme az által ismert, ami rajta túl van. A *gnani* tudja, hogy semmi nem születik, és nem is hal meg, létezés és nem létezés egyformák számára.

K: Amikor a tested meghal, te fennmaradsz.

M: Semmi nem hal meg. A test elképzelés csupán. Nincs ilyen dolog.

K: Mielőtt a következő évszázad bekövetkezne, meghalsz a körülötted lévők számára. A testedet virágokkal fogják betakarni, majd elégetnek, és a hamvaikat szétszórják. Ez lesz a mi tapasztalatunk. Mi lesz a tiéd?

M: Az idő a végéhez fog érkezni. Ezt hívják a Nagy Halálnak (*mahamrityu*), a halál idejének.

K: Ez azt jelenti, hogy az univerzum és annak tartalma véget ér?

M: Az univerzum a te személyes tapasztalatod. Hogyan lehetne érintett? Tartasz egy két órás előadást, hová lett, amikor vége van? Beleolvadt a csendbe, amelyben benne van az előadás kezdete, közepe és vége egyaránt. Az idő elérkezett a végéhez, volt, de nincs többé. Az élet beszédét követő csend, és az élet csendjét követő csend, ugyanaz a csend. A halhatatlanság nem más, mint az 'én vagyok' érzésétől való szabadság. De mégsem megszűnés. Ellenkezőleg, olyan állapot, amely végtelenül valóságosabb, éberebb, és boldogabb, mint amit valószínűleg el tudsz képzelni. Csak az öntudatosság szűnik meg.

K: Miért esik egybe a Nagy Halál a test 'kis halálával'?

M: Nem esik egybe! Száz halálad is lehet anélkül, hogy a mentális nyugtalanság szünetelne. Vagy, fenntarthatod a testedet, és meghalhatsz az elmében csupán. Az elme halála a bölcsesség születése.

K: A személy eltávozik, és csak a tanú marad.

M: Ki marad itt, azt mondani: 'én vagyok a tanú'? Amikor nincs 'én vagyok', hol a tanú? Az időtlen állapotban nincs én, hogy menedéket találjon. A csomagot cipelő ember azon igyekszik, nehogy azt elveszítsé - ő csomag-tudatos. Aki az 'én vagyok' érzést fenntartja, az én-tudatos. A *gnani* nem cipel semmit, és nem mondható tudatosnak. És mégsem tudattalan. Ő valójában a tudat szíve. Úgy nevezzük őt, hogy *digambara*, a semmibe öltözött, a Meztelen Egy, aki minden megjelenést meghalad. Nincs neve és formája, ami szerint létezőnek lenne mondható, mégis, ő az egyetlen, aki igazán *van*.

K: Nem értem.

M: Ki tudná? Az elmének korlátai vannak. Elegendő, ha elvezet téged a tudás határaihoz, és szembesít téged az ismeretlen végtelenségével. Amelyben aztán önmagadig merülsz alá.

K: Mi a véleményed a tanúról? Valós, vagy nem valós?

M: Mindkettő. Az illúzió utolsó maradéka, a valóságos első érintése. Azt mondani: én csupán a tanú vagyok, egyaránt hamis és igaz: hamis az 'én vagyok' miatt, és igaz a tanú miatt. Jobb azt mondani: 'létezik tanúság'. Abban a pillanatban, hogy azt mondod: 'én vagyok', az egész univerzum megszületik, teremtőjével együtt.

K: Másik kérdés: gondolhatunk úgy a személyre és az énré, mint két testvérré, egy kis és egy nagy testvérré? A kisebbik testvér rosszindulatú, önző, durva és nyugtalan, míg a nagy testvér intelligens, jóindulatú, értelmes és megfontolt,

mentes a testtudatosságtól, és annak vágyaitól és félelmeitől. A nagy testvér ismeri a kicsit. De a kicsi nem tud a nagyról, és teljesen önállóan gondolja magát. Jön a Guru, és közli a kisebbikkel: 'Nem vagy egyedül, nagyon jó családból származol, a testvéred nagyon jelentős ember, bölcs és jószívű, és nagyon szeret téged. Emlékezz rá, gondold rá, keresd őt, szolgálj őt, és egyé válsz vele!' Most az a kérdés, hogy kettő van bennünk, a személyes, és a különleges, a hamis és a valódi én, vagy ez egy hasonlat csupán?

M: Mindkettő. Kettőnek mutatkoznak, de ha kutatod, egynek találod őket. A kettősség csak addig tart, amíg kétségbe nem vonod. A háromság: elme, én, és szellem (*vyakti, vyakta, avyakta*), a tanulmányozásuk során egy válik. Ezek módjai csak a tapasztalásnak: az összekapcsolásnak, szétválasztásnak, meghaladásnak.

K: Feltéveded, miszerint álom állapotban vagyunk, álláspontodat vitára alkalmatlanná teszi. Bármilyen ellenvetéssel élünk, te egyszerűen elutasítod annak érvényességét. Az ember nem tud veled vitatkozni.

M: A vitatkozás vágya is pusztán vágy csupán. A vágy az iránt, hogy tudj, hogy hatalmad legyen, de még a létezés iránti vágy is, vágyak csupán. Mindenki *lenni*, túlélni, megmaradni vágyik, mert senki nem biztos önmagában. Azonban mindenki halhatatlan. Te teszed magad halandóvá azért, hogy önmagadat a testnek tartod.

K: Minthogy te megtaláltad a saját szabadságodat, nem adnál nekem egy kicsit belőle?

M: Miért kicsit? Vedd az egészet. Vedd el, azért van, hogy elvedd. De te félsz a szabadságtól.

K: Swami Ramdasnak egy hasonló kéréssel volt dolga. Néhány rajongó köré gyűlt egy nap, és kérni kezdték tőle a megszabadulást. Ramdas mosolyogva hallgatott, majd hirtelen elkomolyodott, és azt mondta: megkaphatod, itt és most, az abszolút, és maradandó szabadságot. Aki akarja, lépjen előre. Senki nem moccant. Háromszor ismételte meg az ajánlatot. Senki nem fogadta el. Aztán azt mondta: 'Az ajánlat visszavonva.'

M: A kötöttség elpusztítja a bátorságot. Az adó mindig kész az adásra. A fogadó hiányzik. A szabadság elengedést jelent. Az emberek nem igazán hajlandók arra, hogy mindent elengedjenek. Nem tudják, hogy a véges az ára a végtelennek, mint ahogy a halál az ára a halhatatlanságnak. A spirituális érettség abban áll, hogy kész vagy elengedni mindent. A feladás az első lépés. De a valódi feladás annak a felismerése, hogy nincs mit feladni, mert semmi nem a tied. Olyan ez, mint a mély alvás - nem adod fel az ágyadat, mikor álomba zuhansz - csak elfelejted azt.

74. Az igazság itt és most van

Kérdő: A kérdésem a következő: Mi az igazság bizonyítéka? Mindegyik vallás, metafizika, politika, filozófia vagy etika követői meg vannak róla győződve, hogy övék az egyetlen igazság, hogy minden más hamis, és egyedül ők birtokolják az igazság rendíthetetlen bizonyítékát. 'Meggyőződésem, ezért igaznak kell lennie!', mondják. Nekem úgy tűnik, hogy nem filozófia vagy vallás, nem doktrína vagy ideológia, hanem a belső ellentmondásoktól, és érzelmi megindulástól való teljes mentesség lehet igazunknak a bizonyítéka. Ezek éppen olyanok, mint az ember ruhái, amelyek az idővel és a körülményekkel változnak, és divatirányzatokat követnek. Na már most, lehetséges-e olyan vallás vagy filozófia, amely igaz, és amely nem függ senkinek a hitétől? Szent könyvektől sem, mert azok megint csak az emberek beléjük vetett hitétől függenek. Van-e olyan igazság, amely nem hiten alapszik, amely nem szubjektív?

Maharaj: Mi a véleményed a tudományról?

K: A tudomány körben forog, ott végződik, ahol kezdődik, az érzékelésnél. Tapasztalatokkal foglalkozik, és a tapasztalat szubjektív. Nincs két olyan ember, akiknek ugyanaz lenne a tapasztalata, jóllehet, azonos szavakkal fejezik ki magukat.

M: Az igazságot az elmén túl kell keresned.

K: Uram, elegem lett az eksztázisokból. Ezeket bármelyik drog olcsón és gyorsan előidézheti. Még a légző vagy mentális gyakorlatokkal előidézett klasszikus *samadhi* sem nagyon különbözik. Vannak oxigén *samadhi*, széndioxid

samadhik, és önindukált *samadhik*, amelyeket formulák, és gondolat láncok ismételtetése idéz elő. A monotónia altató hatású. Nem tudom elfogadni a *samadhít*, bármilyen nagyszerű, az igazság bizonyítékaként.

M: A *samadhi* meghaladja a tapasztalást. Egy minőség nélküli állapot.

K: A tapasztalat hiánya a figyelmetlenség miatt van. A figyelemmel újra megjelenik. A szemek becsukása nem cáfolja a fényt. A negatív állapotok valóságként elkönyvelésével nem jutunk messzire. A tagadás valójában állítást foglal magában.

M: Bizonyos értelemben igazad van. De nem látod, hogy anélkül kéred az igazság bizonyítékát, hogy kifejtenéd, mi az elmédben lévő igazság, és hogy milyen bizonyítékkal lennél megelégedve? Be tudsz bizonyítani bármit, hiszel a bizonyításodban. De mi bizonyítja a bizonyításod helyességét? Én könnyen rá tudlak vezetni annak elfogadására, hogy annyit tudsz csak, hogy létezel - hogy te vagy az egyetlen bizonyíték, amivel bármire vonatkozóan rendelkezelsz. De én nem azonosítom a pusztán létezését a valósággal. A létezés pillanatnyi, mindig idő- és térbeli, míg a valóság változatlan, és mindent átható.

K: Uram, én nem tudom, hogy mi az igazság, és hogy mi bizonyíthatja azt. Ne bízz engem saját erőforrásaimra. Nekem nincsenek. Itt te vagy az igazság ismerője, nem én.

M: Nem fogadod el a tanúságot az igazság bizonyítékaként: a mások tapasztalatának semmi haszna számodra, elutasítasz minden olyan következtetést, amely nagyszámú, független tanú egybehangzó beszámolójából származik; így rád marad, hogy megmondd, milyen bizonyíték fog téged kielégíteni, és hogy mi az érvényes bizonyíték ellenőrzése?

K: Becsületszavamra, nem tudom, mi teszi a bizonyítékot.

M: Még saját tapasztalatod sem?

K: Sem saját tapasztalatom, de még a létezés sem. Ezek lét-tudatosságomtól függenek.

M: És lét-tudatosságod mitől függ?

K: Nem tudom. Azelőtt azt mondtam volna: a testemtől; most már látom, hogy a test másodlagos, nem elsődleges, és nem tekinthető a létezés bizonyosságának.

M: Örülök, hogy feladtad az én-vagyok-a-test ideát, ami a tévedés és szenvedés fő forrása.

K: Intellektuálisan feladtam, de az érzés, hogy egyedi létező, egy személy vagyok, még bennem van. Tudom: 'én vagyok', de hogy mi vagyok, azt nem tudom megmondani. Tudom, hogy létezem, de nem tudom, hogy mi létezik. Akármelyik úton közelítem, az ismeretlennel szembesülök.

M: Pontosan a léted a valóság.

K: Bizonyára nem ugyanarról a dologról beszélünk. Én nem valamilyen absztrakt lény vagyok. Személy vagyok, korlátozott, és korlátainak tudatában lévő. Egy tény vagyok, de a legalaptalanabb tény. Nincs semmi, amire személyként átmeneti létezet építhetem.

M: Szavaid bölcsesebbek, mint te magad. Személyként való létezésed átmenti. De személy vagy-e csupán? Személy vagy-e egyáltalán?

K: Hogy válaszoljak? Lét érzésem annyit bizonyít csupán, hogy vagyok, nem bizonyít semmi olyat, ami tőlem független. Relatív vagyok, a relatívnak csakúgy a teremtménye, mint teremtője. Az abszolút igazság abszolút bizonyítéka - mi ez, hol található? Lehet-e az 'én vagyok' pusztán érzése a bizonyítéka a valóságnak?

M: Természetesen nem. Az 'Én vagyok' és a 'világ van' egymással összefüggésben lévő és feltételesek. Az elme hajlamának köszönhetően kerülnek névként és formaként kivetítésre.

K: Nevek, formák, ideák és meggyőződések, de nem igazság. De a kedvedért elfogadnám mindennek a viszonylagosságát, beleértve az igazságot, és megtanulnék feltételezések alapján élni. De aztán találkozom veled, és hallom, hogy az Abszolútról beszélsz, mint számomra elérhetőről, és egyben a legkívánatosabbról. Olyan szavak

ragadják meg a figyelmemet, mint béke, boldogság, örökkévalóság, halhatatlanság, mivel ezek fájdalomtól és félelemtől való szabadságot ígérnek. Természet adta hajlamaim: az örömkeresés és a kíváncsiság feltámadnak, és elkezdem felkutatni a birodalmat, amelyet kinyitottál. Minden a legvonzóbbnak látszik, és természetesen adódik a kérdés. Elérhető ez? Valóság ez?

M: Olyan vagy, mint egy gyerek, aki azt mondja: bizonyítsd be, hogy a cukor édes, csak akkor veszek belőle. Az édesség bizonyítéka a szájban van, nem a cukorban. Akkor tudod, hogy édes, ha megkóstolod, nincs más módja. Természetesen, elkezdhetsz kérdezősködni: ez cukor? Édes? És amíg meg nem kóstolod, elfogadod az állításomat. Minden kétséged majd csak akkor oszlik el, és tudásod majd csak akkor válik közvetlenné, és rendíthetlenné. Nem kérem, hogy higgy nekem. Csak először bízz meg bennem. Minden lépés önmagát bizonyítja, vagy cáfolja. Úgy tűnik azt akarod, hogy az igazság bizonyítéka járjon az igazság előtt. És mi lesz a bizonyítéknak a bizonyítéka? Látod, ez visszafelé mozgás. Elvágásához le kell állnod a bizonyítékok kérésével, és el kell fogadnod, egy pillanatra csak, igaznak valamit. Nem igazán számít, hogy mi az. Lehet az Isten, vagy én, vagy a te saját éned. Mindegyik esetben valami, vagy valaki ismeretlent fogadsz el igaznak. Most, ha az elfogadott igazság szerint cselekszel, még ha egy pillanatra is, nagyon hamar el fogsz jutni a következő lépésig. Olyan ez, mint sötétben fára mászni - csak akkor kaparinthatod meg a következő ágat, amikor felkapaszkodtál az előzőre. A tudományban ezt tapasztalati megközelítésnek nevezik. A teória igazolásához végre kell hajtandó egy kísérletet a vonatkozó instrukcióknak megfelelően, amit azok hagytak meg, akik a kísérletet előtted már elvégezték. A spirituális keresés esetében a kísérleteknek azt a láncát, amit az embernek végre kell hajtani, *Yogának* hívják.

K: Olyan sok *Yoga* létezik, melyiket válasszam?

M: Természetesen minden *gnani* azt az utat fogja javasolni, amelyet ő saját maga megvalósított, mivel azt ismeri a legközvetlenebbül. De legtöbbjük nagyon szabad szellemű, és tanácsait a kereső szükségleteihez teszi alkalmassá. Mindegyik út az elme megtisztulásához vezet. A tisztátalan elme átlátszatlan az igazság számára, a tiszta elme átlátszó. Rajta keresztül könnyen és tisztán látható az igazság.

K: Sajnálom, úgy látszik, képtelen vagyok a nehézségem tolmácsolására. Az igazság bizonyítékát keresem, és megvalósításának a módszereit. Tegyük fel, hogy követem a módszereket, és elérek valamilyen nagyon csodálatos, és kívánatos állapotot, honnan tudom, hogy állapotom valódi? Minden vallás hittel kezdődik, és az ígérete valamiféle elragadtatás. Az elragadtatás a valóság, vagy a hit következménye? Mert ha ez egy indukált állapot, akkor nem tudok mit kezdeni vele. Vegyük a kereszténységet, ami azt mondja: Jézus a te Megmentőd, higgy, és megmentetsz a bűntől. Amikor egy vétkes keresztényt kérdezek, miért nem menekült meg a bűntől, Krisztusba vetett hite ellenére, azt feleli: nem tökéletes a hitem. Ismét benne vagyunk az ördögi körben - tökéletes hit nélkül nincs megváltás, megváltás nélkül nincs tökéletes hit, ezért nincs megváltás. Olyanok a felállított feltételek, hogy nem lehet őket teljesíteni, és aztán még mi kapjuk a szemrehányást, mert nem teljesítjük azokat.

M: Nem ismered fel, hogy jelen ébrenléti állapotod a tudatlanság egy állapota. Az igazság bizonyítékára vonatkozó kérdésed a valóság nem ismeréséből született. Tudatosságbeli érzékelési és mentális állapotokkal az 'én vagyok' pontjában érintkezel, míg a valósággal nincs kapcsolatod, nem érintkezel vele, nem tapasztalod. A kettősséget annyira biztosnak tekinted, hogy soha még csak észre sem veszed, míg az én számomra a változatosság és különbözőség nem hoz létre elkülönülést. Te a valóságot a nevektől és formáktól különállónak képezed, míg számomra a nevek és formák a valóság örökké változó kifejezései, és nem tőle különálló dolgok. Te igényled a bizonyítékát az igazságnak, míg számomra az összes létezés a bizonyíték. Te elkülönítetted a létezést a léttől, és a létezt a valóságtól, míg számomra minden egy. Annak ellenére, hogy meg vagy győződve ébrenléti állapotod valóságáról, nem lépsz fel azzal igénnyel, hogy állandó és változatlan legyen, ahogy azt én teszem, mikor az állapotomról beszélek. Mégsem látok különbséget közöttünk, attól eltekintve, hogy te mindenféle dolgokat képzelsz, míg én nem.

K: Előbb abban akadályozol, hogy az igazságról kérdezzek, majd képzelődéssel vádolsz. Ami neked képzelődés, az nekem valóság.

M: Amíg ki nem kutatod. Én nem vádolkok téged semmivel. Én csupán arra kérlek, hogy kérdezz bölcsen. Ahelyett, hogy egy olyan igazság bizonyítékát keresed, amelyet nem ismersz, haladj olyan bizonyítékokon keresztül, amelyeket ismerni vélsz. Rá fogsz jönni, hogy semmit nem tudsz biztosan - mendemondákban hiszel. Az igazság ismeretéhez az út a saját tapasztalataidon keresztül vezet.

K: A *samadk*, és más önkívületi állapotok halálosan ijesztőek számomra, bármi okból is következzenek be. Ital, cigaretta, izgalom, drog, légzés, éneklés, rázkódás, táncolás, pörgés, imádkozás, szex, bűjt, *mantrák* és mindenféle szédüléssel járó absztrakciók kimozdíthatnak éber állapotomból, és szolgálhatnak bizonyos élményekkel, amelyek azért

rendkívüliek, mert szokatlanok. De az okok megszűnésekor a hatás szertefoszlik, és csak egy visszatérő, de egyre halványuló emlék marad. Mondjunk le minden eszközről, és eredményeikről, mert az eredmények az eszközökhöz kötöttek, tegyük fel a kérdést újból, megtalálható-e az igazság?

M: Hol az igazság lakóhelye, ahová elmehetnél felkutatni azt? És honnan fogod tudni, hogy megtaláltad? Milyen próbakövet fogsz magaddal, vinni, hogy leellenőrizd? Visszatértél a kezdeti kérdésedhez: mi a az igazság bizonyítéka? Valami bajnak magával a kérdéssel kell lennie, ha újra és újra hajlamos vagy megismételni. Miért kérdezed, hogy mi a bizonyítéka az igazságnak? Nem azért, mert az igazságot nem első kézből ismered, és félsz a tévedéstől? Azt képzeld, hogy az igazság egy 'igazság' nevet viselő dolog, és hogy a birtoklása hasznot hajt, feltéve, hogy hiteles. A becsapástól való félelmed innen ered. Igazságot vásárolsz, de a kereskedőnek nem hiszel. Félsz a hamisítványoktól, és utáztatoktól.

K: Nem attól félek, hogy becsapnak. Az önbecsapástól félek.

M: De önmagadat valódi motívumaid nem ismerésével csapod be. Igazságot kérsz, de valójában te csupán kényelmet keresel, amelyet meg akarsz tartani örökre. Márpedig semmi, semmilyen elmeállapot nem tarthat örökké. Az idő-és térbeli dolgok mindig korlátosak, mivel idő és tér önmaga is korlátos. És az időtlenben az 'örökké' szónak nincs jelentése. Ugyanez a helyzet az 'valóság bizonyítéka' szavakkal. A nem-kettősség birodalmában minden teljes, önmaga bizonyítéka, jelentése és célja. Ahol minden egy, ott semmilyen igazolásra nincs szükség. Azt képzeld, hogy az állandóság a valóság bizonyítéka, hogy ami tovább tart, az valahogy sokkal valódibb. Az idő a valóság mértékévé válik. És mivel az idő az elmében van, az elme válik a döntőbírává, és önmagában keresi a valóság bizonyítékát - ami egy teljesen lehetetlen, és reménytelen feladat.

K: Uram, azt mondtad: semmi sem valódi, minden viszonylagos, és szeretnék veled egyetérteni. De te fenntartod, hogy létezik igazság, valóság, tökéletes tudás, ezért megkérdezem: mi az, és honnan tudod? És mi fogja azt mondatni velem: igen, Maharajnak igaza volt?

M: Abba kapaszkodsz, hogy szükség van a bizonyítékra, tanúságra, tekintélyre. Még mindig azt képzeld, hogy az igazságnak szüksége van a rámutatásra, és, hogy azt mondják: 'nézd, itt van a igazság'. Ez nem így van. Az igazság nem erőfeszítés eredménye, ami az út végén vár. Itt és most van, valójában az iránta való vágyakozásban, és a keresésében. Közelebb van, mint az elme és a test, közelebb, mint az 'én vagyok' érzés. Nem látod, mert önmagadtól túlságosan távol keresed, legbelső léteden kívül. Tárgyasítottad az igazságot, és ragaszkodsz azon hagyományos bizonyítékokhoz és ellenőrzésekhez, amelyek csak dolgok, és gondolatok esetén alkalmazhatók.

K: Mindössze annyit értek abból, amit mondasz, hogy az igazság rajtam túl van, és én nem vagyok felkészült, hogy róla beszéljek.

M: Nem csupán alkalmas vagy, de te vagy az igazság maga. Csak az igazat összetéveszted a hamissal.

K: Úgy tűnik, mintha azt mondanád: Ne kérj bizonyítékot az igazságra. A valótlannal törődj csupán.

M: Az igazságot a hamis elkülönítésével fedezheted fel. Azt tudhatod, hogy mi nincs. Ami van - az *lehetsz* csupán. A tudás a tudottra vonatkozik. Bizonyos módon a tudatlanság megfelelője. Ha nincs tudatlanság, hol van szükség tudásra? Önmagában sem tudatlanság, sem tudás nem létezik. Ezek csak elmeállapotok, amelyek viszont a lényegében állandó tudatosság mozgásainak a jelenségei csupán.

K: Az igazság az elme birodalmán belül, vagy azon kívül van?

M: Egyik helyen sem, és mindkettőn. Ez szavakkal nem kifejezhető.

K: Ez az, amit állandóan hallok - kifejezhetetlen (*anirvachaniya*). Ettől nem leszek okosabb.

M: Igaz, hogy ezt gyakran teljes tudatlanság fedi. Az elme a saját maga gyártotta kifejezésekkel operálhat csupán, nem tud léphet túl önmagán. Azt, ami sem nem érzéki, sem nem mentális, de ami nélkül mégsem létezhet sem az érzéki, sem a mentális, azt nem tartalmazhatja. Értsd meg, hogy az elmének meg vannak a korlátai; a rajta való túllépéshez el kell fogadnod a csendet.

K: Azt mondhatjuk, hogy a tett az igazság bizonyítéka? Verbalizálni nem lehet, de demonstrálni igen.

M: Sem a tett, sem a tétlenség. Mindkettőt meghaladja.

K: Kijelenthető-e valaha: 'Igen, ez igaz'? Vagy lehetőségünk a hamis tagadására korlátozódik csupán a? Másszóval, az igazság tiszta tagadás? Vagy eljön egyszer a pillanat, amikor állítássá válik?

M: Az igazság nem leírható, hanem tapasztalható valami.

K: A tapasztalat szubjektív, nem lehet megosztani. A te tapasztalataid rám nincsenek hatással.

M: Az igazság tapasztalható, de nem pusztá tapasztalat. Én ismerem, és át tudom adni, de csak akkor, ha te nyitott vagy rá. Nyitottnak lenni azt jelenti, hogy semmi mást nem akarni.

K: Tele vagyok vágyakkal, és félelmekkel. Azt jelenti ez, hogy nem vagyok alkalmas az igazságra?

M: Az igazság nem jó viselkedés, és nem is bizonyos teszteknek való megfelelés jutalma. Nem egy előidézhető valami. Ez az elsődleges, a meg nem született, az ősi forrása mindennek, ami van. Alkalmas vagy, mert vagy. Nem kell az igazságot kiérdemelned. Az a te sajátod. Csak fejezd be, hogy azáltal, hogy szaladsz utána, menekülsz előle. Maradj nyugodt, légy csendes.

K: Uram, ha azt kívánod, hogy a test nyugodt, és az elme csendes maradjon, avassz be, hogy kell azt csinálni. Én úgy látom, az ön-tudatosságban a testet és az elmét ellenőrzésen kívüli okok mozgatják. Abszolút uralommal bírnak felettem az öröklődés és a környezet. Az univerzum hatalmas teremtetője, az 'én vagyok' megsemmisíthető, időlegesen valamilyen droggal, maradandóan egy csepp méreggel.

M: Újfént a testnek tartod önmagad.

K: Még ha ezt a csont, hús és vér alkotta testet, mint nem-ént elvetem is, még mindig ott marad a gondolatokból és érzésekből, emlékekből és képzeletekből álló finom test. Ha ezt is elvetem, mint nem-ént, még mindig ott marad a tudatosság, amely szintén egyféle test.

M: Teljesen igazad van, de nem kell itt megállnod. Lépj tovább. Te nem vagy sem tudatosság, sem az ő központjában lévő 'én vagyok'. Valódi léted teljességgel ön-tudattalan, tökéletesen mentes bármilyen olyannal való minden önazonosítástól, ami durva, finom, vagy transzcendentális.

K: El tudom képzelni magamról, hogy mindezt meghaladom. De milyen bizonyítékom van rá? Ahhoz, hogy *legyek*, lennem kell valakinek.

M: Fordítva. Ahhoz, hogy *legyél*, senkinek kell lenned. Valaminek, vagy valakinek gondolni magad, az halál és pokol.

K: Azt olvastam, hogy az ősi Egyiptomban bizonyos misztériumok során drogok és igézetek hatására az emberek elhagyták a testüket, és valóságos kívülállóként tapasztalták, és látták saját, földön fekvő formáikat. Így akartak meggyőződni a halál utáni élet valóságáról, és létrehozni egy mély kapcsolatot végső rendeltetésükkel, amely nagy hasznára volt az államnak és a templomnak. A személyt birtokló testtel való önazonosulásuk megmaradt.

M: A test tápanyagokból áll, mint ahogy az elme gondolatokból. Lásd őket annak, amik. A természetes és spontán önazonosulás megszabadulást jelent. Nem kell tudnod, hogy mi vagy. Elég azt tudod, hogy mi nem vagy. Soha nem fogod megtudni, hogy mi vagy, mert minden felfedezés újabb meghódított dimenziót tár fel. Az ismeretlennek nincsenek határai.

K: Ez örökös tudatlanságot jelent?

M: Azt jelenti, hogy sosem volt tudatlanság. Az igazság a felfedezésben van, nem a felfedezettben. És a felfedezésnek nincs kezdete, és nincs vége. Kutasd a határokat, lépj túl rajtuk, jelölj ki magad számára látszólag lehetetlen feladatokat - ez az út.

75. Békében és csendben növekszel

Kérdező: Az indiai hagyomány azt mondja, hogy a Guru nélkülözhetetlen. Mihez nélkülözhetetlen? Az anya nélkülözhetetlen, hogy a gyermeknek testet adjon. De a lelket nem ő adja. Szerepe korlátozott. Hogyan van ez a Guru esetében? Az ő szerepe is korlátozott, és ha igen, miben? Vagy ő általános értelemben nélkülözhetetlen, sőt, abszolút módon?

Maharaj: A legbelső fény, amely csendesen és időtlenül ragyog a szívben, a valódi Guru. Minden más pusztán az utat mutatja.

K: Nem vagyok kapcsolatban a belső Guruval. Csak azzal, aki az utat mutatja. Vannak, akik azt hiszik, hogy Guru nélkül a Yoga elérhetetlen. Ők folyvást a megfelelő Gurut keresik, egyiket a másikra cserélve. Mi az ilyen Guruknak értéke?

M: Ezek ideiglenes, idő-korlátozott Guruk. Megtalálok őket az élet minden területén. Azért van szükséged rájuk, hogy valamilyen tudást, vagy készséget megszerezzen.

K: Az anya is csak egy élethosszig az, a születéstől, a halálig. Nem örökké.

M: Hasonlóképpen, az időkorlátozott Guru sem örökké az. Bevégi rendeltetését, és átadja helyét a következőnek. Ez teljesen természetes, és nem kell hibáztatni érte.

K: A tudás, vagy készség minden fajtájához, más Gurura van szükségem?

M: Erre vonatkozóan nincs szabály, egyet kivéve, hogy 'a külső múlandó, a legbelső - állandó, és változatlan', ámbar megjelenésében és tevékenységében mindig új.

K: Mi az összefüggés a belső és a külső Guruk között?

M: A külső képviseli a belsőt, a belső aláveti magát a külsőnek - egy ideig.

K: Kié az erőfeszítés?

M: A tanítványé, természetesen. A külső Guru adja az instrukciókat, a belső küldi az erőt, az elővigyázatos alkalmazás a tanítványé. A tanítvány akarata, intelligenciája és energiája nélkül, a külső Guru tehetetlen. A belső Guru rendeli el végzetét. Butaság és helytelen törekvések válságba torkollanak, és a tanítvány ráébred saját állapotára. Bölcs, aki nem vár a sokkra, amely meglehetősen durva tud lenni.

K: Ez fenyegetés?

M: Nem fenyegetés, figyelmeztetés. A belső Guru nem elkötelezett az erőszakmentesség iránt. Olykor egészen erőszakos is lehet, akár addig a pontig is elmehet, hogy elpusztítja a korlátolt vagy elferdült személyiséget. Szenvedés és halál, csakúgy, mint élet és boldogság, munkájának eszközei. Csak a kettősség az, amelyben az erőszakmentesség egyesítő törvénnyé válik.

K: Az embernek félnie kell a saját énjétől?

M: Ne félj, mert az én jót akar. De komolyan kell őt venni. Figyelmet és tiszteletet követel; mikor nem hallgatsz rá, a meggyőzést kényszerre cseréli, amíg várni tud, addig nem lesz elutasító. A baj nem a Guruval van, a belsővel, vagy a külsővel. A Guru mindig rendelkezésre áll. Az érett tanítvány az, aki hiányzik. Amikor az ember nem áll készen, mit lehet tenni?

K: Nem kész, vagy nem hajlandó?

M: Mindkettő. Egyre megy. Indiában ezt úgy hívják, *adhikari*. Ez alkalmasságot és jogosultságot egyaránt jelent.

K: Tud a külső Guru tud beavatásban (*diksha*) részesíteni?

M: Mindenféle beavatást tud adni, de a Valóságba való beavatás belülről kell, hogy jöjjön.

K: Ki az, aki a végső beavatást adja?

M: Önmagad.

K: Úgy érzem, körben járunk. Ugyanis én csak egy ént ismerek, a jelenlegi, tapasztalati ént. A belső, vagy magasabb én csak egy idea, ami a megértést, és a bátorítást szolgálja. Úgy beszélünk róla, mintha önálló léte lenne. Nincs neki.

M: A külső és belső én egyaránt a képzelet terméke. Az 'én' létezésének kényszerképzete egy másik kényszerképzetet tesz szükségessé a gyógyulás érdekében, egy 'szuper én'-nel, mint amikor egy másik tuskére van szükségünk a túske eltávolításához, vagy egy másik méregre a méreg semlegesítéséhez. Minden állítás tagadásért kiált, de ez csak az első lépés. A következő a mindkettőn való túllépés.

K: Azt értem, hogy a külső Gurunak kell felébresztenie az önmagam iránti figyelmet, és annak a sürgető igényét, hogy csináljak valamit önmagammal. Azt is értem, hogy milyen tehetetlen ő, amikor jön, hogy valamilyen mély változást idézzon elő bennem. De akkor jössz a *sadguruval*, a belső Guruval, aki kezdet nélküli, megváltoztathatatlan, a lét gyökere, az állandó ígéret, a biztos cél. Fogalom ő, vagy valóság?

M: Ő az egyetlen valóság. Minden más a test elme (*deha-buddhi*) által az idő felületén vetett árnykép. Természetesen még az árnykép is valósághoz kapcsolódik, de önmagában nem valós.

K: Én vagyok az egyetlen valóság, amit ismerek. A *sadguru* addig létezik, amíg rá gondolkodom. Mit nyerek vele, ha a valóságnak tekintem őt?

M: A veszteségedet nyered. Amikor az árnyképet árnyképnek látod csupán, abbahagyod a követését. Fordulj hátra, és fedezd fel a napot, amely egész idő alatt ott volt - a hátad mögött.

K: A belső Guru szintén tanít?

M: Ő részesít abban a meggyőződésben, hogy te az örök, megváltoztathatatlan, valóság-tudatosságszeretet vagy, minden megjelenésen belül, és túl.

K: A meggyőződés nem elegendő. Bizonyosság kell.

M: Nagyon helyes. De ez esetben a bizonyosság a bátorság alakját ölti fel. A félelem abszolút megszűnik. A félelemmentességnek ez az állapota olyan nyilvánvalóan új, és mégis mélységesen a saját tulajdonodnak érzed, hogy nem tagadhatod meg. Olyan, mint mikor az ember a saját gyermekét szereti. Ki kételkedhetne benne?

K: Hallottunk a spirituális törekvéseink terén történő előrehaladásunkról. Milyen haladásra gondolsz?

M: Amikor túlmész a haladáson, tudni fogod, hogy mi a haladás.

K: Mi készíti bennünket a haladásra?

M: A csend a fő tényező. Békében és csendben növekszel.

K: Az elme abszolút nyugtalan. Mi a módja az lecsillapításának?

M: Bízz a tanítóban. Vegyük az én példám. Nekem az én Gurum utasításba adta, hogy figyeljem az 'én vagyok' érzését, és ne figyeljek semmi másra. Én csak szót fogadtam. Nem folytattam semmilyen légző gyakorlatot, vagy meditációt, nem tanulmányoztam szent könyveket. Az, hogy bármi történjék is, fordítsam el róla a figyelmemet, és maradjak az 'én vagyok' érzésében, túl egyszerűnek, sőt kezdetlegesnek tűnhet. Egyetlen okom a megtételére az volt, hogy Gurum ezt mondta nekem. Mégis működött. Az engedelmesség erőteljes oldószere minden váagnak és félelemnek. Csak fordulj el mindentől, ami foglalkoztatja az elmét; bármi legyen a munkád, végezd el hiánytalanul, de kerülj az új kötelezettségeket; maradj üres, állj készen, ne állj ellene annak, ami hívatlanul jön. Végül elérsz egy olyan állapotot, amelyre a nem kapaszkodás, az örömteljes nem kötődés, a belső könnyedség, és a leírhatatlan szabadság jellemző, amely mégis csodálatos módon valóságos.

K: Amikor az igazság keresője komolyan gyakorolja *Yogáját*, belső Guruja kalauzolja, és segíti őt, vagy pedig ráhagyja saját eszközeire, az eredményt várva csupán?

M: Minden önmagától történik. Sem a kereső, sem a Guru nem csinál semmit. A dolgok történnek, ahogy történnek; szemrehányás, vagy dicséret később kerülnek megosztásra, a cselekvőség érzése megjelenése után.

K: Milyen különös. A cselekvő meg kellene, hogy előzze a cselekvést.

M: Ez nem így van; a cselekvés egy tény, a cselekvő fogalom csupán. A kifejezőmódod is mutatja, hogy míg a cselekvés bizonyosság, a cselekvő bizonytalan; a felelősség áttolása egy különös emberi játék. Tekintve, hogy mindenféle történés a tényezők végtelen sorát kívánja meg, az ember csak annyit fogadhat el, hogy minden felelős mindenért, bármilyen távol is legyenek. A cselekvőség az 'én' és az 'enyém' illúziója szülte koholmány.

K: Milyen hatalmas az illúzió?

M: Kétségtelenül az, mert a valóságon alapszik.

K: Mi a valóságos benne?

M: Fedezd fel, minden olyan felismerésével és elutasításával, ami nem valódi.

K: Nem teljesen értem a belső én spirituális törekvésben játszott szerepét. Ki teszi az erőfeszítést? A külső én, vagy a belső?

M: Kieszelsz olyan szavakat, mint az erőfeszítés, belső, külső, én stb., és megkíséreléd ráhúzni őket a valóságra. A dolgok csupán vannak, ahogy vannak, de mi a nyelvünk szerkezete által meghatározott mintákba akarjuk őket kényszeríteni. Ez a szokás annyira erős, hogy hajlamosak vagyunk rá, hogy megtagadjuk a realitást attól, ami nem önthető szavakba. Vonakodunk attól, hogy észrevegyük, a szavak pusztá szimbólumok, amelyeket a megállapodás és szokás alapján az ismétlődő élményekhez kapcsolunk.

K: Mi a spirituális könyvek haszna?

M: Segítenek a tudatlanság eloszlatásában. Kezdetben hasznosak, de a végén akadállyá válnak. Az ember meg kell, hogy tudjon szabadulni tőlük.

K: Mi a kapcsolat az *atma*, és a *sattva*, az én, és az univerzális harmónia között?

M: Mint a nap és annak sugarai között. Harmónia és szépség, megértés és szeretet, mind a valóságnak a megnyilvánulásai. Cselekvő valóság ez, a szellem hatása az anyagra. A *tamas* elsötétít, a *rajas* eltorzít, a *sattva* harmonizál. A *sattva* éretté válásával minden vágy és félelem véget ér. Az elmében tükröződő valódi lét torzítatlan. Az anyag megváltódik, a szellem - kijelentésre kerül. A kettő egynek látszódik. Mindig is egyek voltak, de a tökéletlen elme kettőnek látta őket. Az elme tökéletesítése emberi feladat, mivel anyag és szellem az elmében találkoznak.

K: Úgy érzem magam, mintha egy ajtó előtt állnék. Tudom, hogy az ajtó nyitva áll, de a vágy és félelem kutyái által őrzöttek. Mi a teendőm?

M: Fogadj szót a tanítónak, és dacolj a kutyákkal. Viselkedj úgy, mintha nem lennének ott. Ismétlem, az arany szabály a szófogadás. A szabadságot a szófogadás révén nyerhető el. Börtönből való szabadulásához, az embernek habozás nélkül engedelmessé kell lennie azon utasításoknak, amelyeket attól kap, aki a megszabadulásáért dolgozik.

K: A Guru szavainak, ha hallgatod csupán, kicsi az ereje. Az emberben hitnek kell lennie, hogy hallgasson rájuk. Mi hoz létre ilyen hitet?

M: Mikor eljön az idő, megjön a bizalom. Minden időben megérkezik. A Guru mindig kész az adásra, de nincsenek fogadók.

K: Igen, Sri Ramana Maharshi szokta volt mondani: sok a Guruk, de hol vannak a tanítványok?

M: Nos, az idővel minden megtörténik. Mind fel fog ébredni, egyetlen lélek (*jiva*) sem fog elveszni.

K: Nagyon féle, hogy a megvalósulást intellektuális módon való megértésétől. Beszélhetek az igazságról, anélkül, hogy ismerném, és ismerhetem azt, anélkül, hogy egyetlen szót is ejtenék. Tudom, hogy e beszélgetések kiadásra kerülnek. Hogyan fognak hatni az olvasókra?

M: A figyelmes és meggondolt olvasóban meg fognak érni, majd virágot, és gyümölcsöket hoznak. Az igazságon alapuló szavak, teljes próbának alávetve, saját erővel bírnak.

76. Tudni, hogy nem tudsz, az igazi tudás

Maharaj: Itt a test. A testen belül látszik megjelenni a megfigyelő, és kívül - a megfigyelt világ. A megfigyelő, a megfigyelés, valamint a megfigyelt világ együtt jelennek meg, és tűnnek el. Mindezeket túl üresség van. Ez az üresség minden számára egy.

Kérdező: Amit mondasz, az egyszerűnek tűnik, de nem mindenki ezt mondaná. Te, és egyedül te vagy az, aki a háromról beszélsz, és a rajtuk túl lévő ürességről. Én csak a világot látom, amely mindent magában foglal.

M: Még az 'én vagyok'-ot is?

K: Még az 'én vagyokot' is. Azért van az 'én vagyok', mert a világ van.

M: És azért van a világ, mert az 'én vagyok' van.

K: Igen, mindkettő változat érvényes. Nem tudom a kettőt szétválasztani, sem meghaladni, nem tudom azt mondani valamiről, hogy *van*, csak akkor, ha tapasztalom, és nem tudom azt mondani valamiről, hogy *nincs*, mert nem tapasztalom. Milyen tapasztalod mondatja ezt veled, ekkora bizonyossággal?

M: Én úgy ismerem magam, mint ami - időtlen, határtalan, oktalan. Te nem ismered magad, mert más dolgok kötnek le.

K: Miért kötnek le ennyire?

M: Mert érdeklődést tanúsítasz irántuk.

K: Mi miatt vagyok érdeklődő?

M: A fájdalomtól való félelem, az öröm iránti vágy miatt. Az öröm a fájdalom befejeződése, és a fájdalom az öröm vége. Ezek csak váltogatják egymást, végtelen egymásutánban. Tanulmányozd az ördögi kört, amíg túl nem lépsz rajta.

K: Nincs szükség a kegyelmedre, hogy a túllépésemben segítsen?

M: Belső Valóságod kegyelme időtlen módon veled van. Valójában a kegyelem iránti kérése jele ennek. Ne a kegyelemem miatt aggódj, csak tedd, amit mondtam. A komolyságnak a cselekvés a bizonyítéka, nem a kegyelem bekövetkezésére való várakozás.

K: Mivel kapcsolatban kell komolynak lennem?

M: Kitartóan tanulmányozz minden olyat, ami figyelmed terébe kerül. Gyakorlás révén a mező tágulni, és a kutatás mélyülni fog, míg azok spontánná és korlátlaná nem válnak.

K: Nem a gyakorlás eredményeként viszed végbe a megvalósulást? A gyakorlásnak csak a fizikai létezés határain belül van hatása. Hogyan tehetné lehetővé a határtalan születését?

M: Természetesen, a gyakorlás és a bölcsesség között nem létezik ok okozati kapcsolat. De a gyakorlás mély hatással lehet a bölcsesség akadályaira.

K: Mik ezek az akadályok?

M: A rossz cselekedetekhez vezető rossz ideák és vágyak, amelyek az elme és test szétforgácsolását és gyengeségét okozzák. A hamis leleplezése, és feladása távolítja el azt, ami útját állja, hogy a valódi belépjen az elmébe.

K: Két állapotát tudom megkülönböztetni az elmének: 'én vagyok', és 'a világ van'; ezek együtt keletkeznek és hagynak alább. Az emberek azt mondják: 'én vagyok, mert a világ van'. Úgy tűnik, te azt mondod: 'a világ van, mert én vagyok'. Melyik igaz?

M: Egyik sem. A kettő egy, és ugyanazon állapot, térben és időben. Ezen túl az időtlen van.

K: Mi a kapcsolat az idő és az időtlen között?

M: Az időtlen ismeri az időt, az idő nem ismeri az időtlent. Minden tudatosság időbeli, és számára az időtlen tudattalannak mutatkozik. Igen, ez az, ami a tudatosságot lehetővé teszi. A fény a sötétségben nem ragyog. A fényben a sötétség nem látható. Vagy másképpen kifejezve - a fény végtelen óceánjában megjelenő tudatosság felhői sötétek és) korlátozottak, az ellentétek miatt észlelhetők. Ezek pusztán próbálkozások, hogy a szavakkal fejezzünk ki valami olyat, ami nagyon egyszerű, mégis teljességgel kifejezhetetlen.

K: A szavaknak összekötő hídként kellene szolgálniuk.

M: A szavak az elme állapotára vonatkoznak, nem a valóságra. A folyó, a két part, a közöttük ívelő híd - ezek mind az elmében vannak. A szavak önmagukban nem tudnak téged az elmén túlvinni. Szükség van az igazság iránti mérhetetlen sóvárgásra, vagy a Guru iránti abszolút hitre. Higgy nekem, nem létezik cél, sem út, amelyen azt elérhetnéd. Te vagy az út és a cél, semmi más nincs, amit el kell érned, kivéve önmagadat. Csak megértésre van szükséged, és a megértés az elme virágba borulása. A fa állandó, de a megfelelő évszakban virágzik, és gyümölcsöt terem. Az évszakok változnak, de a fa nem. Te vagy a fa. Megszámlálhatatlan ágat, és levelet növesztettél a múltban, és növeszthetsz a jövőben is - mégis te maradsz. Nem azt kell ismerned, ami volt, vagy lesz, hanem ami *van*. A te vágyad az, ami létrehozza az univerzumot. Ismerd a világot saját teremtményedként, és légy szabad.

K: Azt mondod, a világ a szeretet gyermeke. Amikor tudok a borzalmakról, amikkel a világ tele van, a háborúkról, a koncentrációs táborokról, az embertelen kizsákmányolásról, hogyan tarthatnám azt az én saját teremtményemnek? Bármennyire is vagyok korlátozott, nem tudnék ilyen kegyetlen világot teremteni.

M: Fedezd fel, hogy ez a kegyetlen világ kinek a számára jelenik meg, és tudni fogod, hogy miért jelenik meg olyan kegyetlennek. Kérdéseid teljesen indokoltak, csak hogy nem megválaszolhatók, kivéve, ha tudod, hogy kié a világ. Valamely dolog értelmének a megismeréséhez meg kell, hogy kérdezd annak készítőjét. Én azt mondom neked: te vagy a létrehozója a világnak, amelyben élsz -egyedül te tudod azt megváltoztatni, vagy elveszejteni.

K: Hogy mondhatasz olyat, hogy én hoztam létre a világot? Alig tudok róla valamit.

M: Semmi olyan nincs a világban, amit ne ismernél, ha ismered önmagad. Mert önmagadat testnek gondolod, azért ismered a világot anyagi dolgok összességének. Amikor önmagadat a tudatosság központjának tudod, a világ úgy jelenik meg, mint az elme óceánja. Amikor akként ismered magad, ami valójában vagy, akkor a világot önmagadként ismered.

K: Ez nagyon szépen hangzik, de nem ad választ a kérdéseimre. Miért van olyan sok szenvedés a világon?

M: Ha megmaradsz pusztán megfigyelőként, nem fogsz szenvedni. Úgy fogod látni a világot, mint egy látványosságot, sőt, egy nagyon szórakoztató látványosságot.

K: Óh, nem. Ezt a *lila* elméletet nem fogadom el. A szenvedés túlságosan intenzív, és mindent betölt. Micsoda perverzitás úgy szórakozni a szenvedésen, mint egy látványosságon. Micsoda kegyetlen Istent ajánlasz nekem.

M: A szenvedés oka az észlelőnek az észlelettel való azonosulásában van. Ebből születik a vágy, és a vágyal együtt a vak, az eredményekről meglehetősen cselekvés. Nézz körül, és látni fogod - a szenvedés egy ember alkotta dolog.

K: Ha az ember csupán saját magának teremtene szomorúságot, egyetértenek veled. De ostobaságában másoknak okoz szenvedést. Az álmodó rémálma kizárólag az övé, és senki más nem szenved, csak ő. De miféle álom az, amely pusztító szerepet játszik mások életében?

M: A leírás sok féle, és ellentmondásos. A valóság egyszerű - minden egy, a harmónia az örök törvény, semmi nem kényszerít szenvedésre. Csak amikor megkísérelted, hogy leírd, és elmagyarázd, cserben hagynak a szavak.

K: Emlékszem, egyszer azt mondta nekem Gandhiji, hogy az Ént nem köti az erőszakmentesség (*ahimsa*) törvénye. Az Énnek szabadságában áll, hogy szenvedést rakjon megnyilvánulásaira, azért, hogy rendbe hozza őket.

M: Lehet, hogy ez így van, a kettősség szintjén. Valójában csak a forrás van, önmagában sötét, minden, amit létrehoz, ragyogó. Észlelhetetlen, ami lehetővé teszi az észlelést. Elgondolhatatlan, ami lehetővé teszi a gondolkodást. Nemlétező, ami életet ad a létezőnek. Mozdíthatatlan alapja a mozgásnak. Amint vagy, otthon vagy mindenütt.

K: Ha én az vagyok, akkor mi készítené rá, hogy megszülessek?

M: A múlt beteljesületlen vágyainak emléke csapdába ejtett energia, amely önmagát személyként nyilvánítja meg. Amikor töltése kimerül, a személy meghal. A beteljesületlen vágyak tovább kerülnek a következő születésbe. A testtel való önazonosulás folyvást friss vágyakat hoz létre, és ennek addig nincs vége, amíg a kötöttség ezen mechanizmusa világosan megértésre nem kerül. A világosság fog megszabadítani, mert addig nem tudsz lemondani a vágyról, amíg annak okait, és hatásait világosan meg nem érted. Nem azt mondom, hogy ugyanaz a személy születik újjá. Az meghal, egyszer és mindenkorra meghal. De emlékei, vágyai és félelmei megmaradnak. Azok látják el energiával az új személyt. A valóságnak nincs része benne, de lehetővé teszi azt, azáltal, hogy megajándékozza a fénnel.

K: Az én gondom a következő. Ahogy én látom, minden tapasztalásnak megvan a saját valósága. Itt van - tapasztalható. Abban a pillanatban, ahogy azt kétségbe vonom, és megkérdem, hogy kinek a számára történik, ki a megfigyelő, stb., a tapasztalás véget ér, és már csak annyit tehetek, hogy az emlékeit tanulmányozom. Éppen csak az élő pillanatot nem tudom tanulmányozni - a mostot. A tudomásom a múlté, nem a jelené. Amikor éber vagyok, valójában nem a *mostban* élek, hanem csak a múltban. Létezhet valójában tudatosság a jelenben?

M: Amiről beszélsz, az egyáltalán nem tudatosság, hanem csak a tapasztalatról való gondolkodás. Az igazi tudatosság (*samvid*) a tiszta tanúság állapota, a legcsekélyebb kísérlete nélkül bármilyen cselekvésnek, még a tanúságénak is. Lehet, hogy gondolataid, érzéseid, szavaid és cselekedeteid is részei az eseménynek; szemlélj mindent pártatlanul, a világosság és megértés teljes fényében. Pontosan értsd meg azt, ami folyik, mivel az nincs rád hatással. Ez hűvös tartózkodásnak tűnhet, de valójában nem az. Amint benne vagy, úgy fogod találni, hogy szereted, amit látsz, bármi legyen annak a természete. Ez a válogatás nélküli szeretet a próbaköve a tudatosságnak. Ha ez nincs meg, akkor pusztán csak érdekelt vagy - valamilyen személyes eredményben.

K: Amíg van fájdalom és öröm, addig az ember kötődik az érdekeihez.

M: És amíg az ember tudatos, addig fájdalom és öröm is lesz. A fájdalommal és örömmel a tudatosság szintjén nem tudsz megküzdeni. A rajtuk való túllépéshez túl kell lépned a tudatosságon, ami csak akkor lehetséges, ha a tudatosságot valami olyannak látod, ami számodra, és nem benned, valami olyanként történik, ami külső, idegen, rád vetített. Akkor, hirtelen megszabadulsz a tudatosságtól, valóban egyedül maradsz, minden rád erőszakolt dologtól mentesen. És ez a te valódi állapotod. A tudatosság egy viszkető kiütés, amely vakarózásra készítené. Természetesen, nem tudsz kilépni a tudatosságból, mert a kilépés ideája valójában a tudatosságban van. De ha megtanulod, hogy úgy nézz a tudatosságodra, mint egyfajta lázra, amely személyes, és egyéni, amelybe bele vagy zárva, mint csirke a tojásbájba, valójában ekkor kerülsz ezen az attitűdön kívülre, és ekkor fog eljönni a válság, ami szét fogja törni a tojásbáját.

K: Buddha azt mondta, az élet szenvedés.

M: Úgy kellett, hogy értse, hogy minden tudatosság fájdalmas, ami szembetűnő.

K: És a halál kínálja a megszabadulást?

M: Aki önmagát megszületettnek hiszi, nagyon fél a haláltól. Másfelől, aki valóban ismeri önmagát, annak számára a halál egy boldog esemény.

K: A hindu hagyomány azt mondja, hogy a sors okozza a szenvedést, a sors pedig megérdemelt. Tekints a tömérdék csapásra, legyen az természeti, vagy ember által okozott, az árvizekre, és földrengésekre, háborúkra és forradalmakra. Merészelhetjük-e azt gondolni, hogy ki-ki az ő saját bűnei miatt szenved, amelyekről neki sejtése sincs? A szenvedő billiók mind bűnösök, akik igazságosan bűnhődnek?

M: Muszáj, hogy az ember csak saját bűne miatt szenvedjen? Valójában elkülönültek vagyunk? Az életnek e roppant óceánjában mások bűneiért szenvedünk, másokat pedig arra készítetünk, hogy a mi bűneinkért szenvedjenek. Természetesen, a Legfelsőbb egyensúlyi törvények uralkodnak, és a végén a számlák kiegyenlítésre kerülnek. De amíg az élet fennáll, addig mélységes hatással vagyunk egymásra.

K: Igen, ahogy a költő mondja: 'Senki nem sziget.'

M: Minden tapasztalat háttérben az Én van, és annak a tapasztalat iránti érdeklődése. Nevezheted vágynak, nevezheted szeretetnek - nem szavakon múlik.

K: Vágyhatom a szenvedést? Kereshetem szándékosan a fájdalmat? Nem ahhoz az emberhez hasonlítok, aki puha ágyat vetett magának egy jó éjszakai alvás reményében, majd rémálom lepte meg, és hánykolódik és sikoltozik álmában? Bizonyára nem a szeretet az, ami a rémálmokat létrehozza.

M: Mindenféle szenvedés oka önző elkülönülés, elszigetelődés és kapzsiság. Amikor a szenvedés oka megértésre és eltávolításra kerül, a szenvedés megszűnik.

K: Én lehet, hogy eltávolítottam a fájdalom okát, de a többiek tovább fognak szenvednek.

M: Ahhoz, hogy megértsd a szenvedést, túl kell lépned a fájdalomon és örömon. A saját vágyaid és félelmeid akadályoznak a megértésben, és ezáltal a másoknak való segítségben. Valójában nincsenek mások, és a magadon való segítséssel mindenki mást is segítesz. Ha komolyan veszed az emberiség segítségét, akkor a rendelkezésedre álló egyetlen eszközt kell tökéletesítened - Önmagadat.

K: Állításod szerint én vagyok e világ teremtője, megtartója és pusztítója, aki mindenütt jelenvaló, mindentudó, mindenható. Miközben szavaidon tűnődöm, azt kérdelem magamtól: 'hogyan van az, hogy oly sok gonoszság van a világomban?'

M: Nincs gonoszság, nincs szenvedés; az életöröm kimagasló. Nézd, hogy kapaszkodik minden az életbe, milyen értékes a létezés.

K: Elmém képernyőjén egymást követik a képek, végtelen sorban. Semmi nem maradandó, ami velem kapcsolatos.

M: Vizsgáld meg magad jobban. A képernyő - nem változik. A fény folyamatosan világít. Csak a közöttük lévő film mozog képek megjelenését idézve elő ezáltal. Nevezheted a filmet - sorsnak (*prarabdha*).

K: Mi hozza létre a sorsot?

M: Az elkerülhetetlenség oka a tudatlanság tudás.

K: A mivel kapcsolatos tudatlanság?

M: Az önmagaddal kapcsolatos tudatlanság, elsősorban. Aztán a dolgok igazi természetével, okaival, és hatásaival kapcsolatos tudatlanság. Megértés nélkül tekintesz körül, és anélkül, hogy megragadnád a valóság megjelenését. Azt hiszed, ismered a világot, és önmagadat - de a tudatlanság mondatja veled csupán: ismerem. Kezdd annak az elfogadásával, hogy nem tudsz, és indulj innen. Semmi nincs, ami a világot jobban segítheti, mint ha véget vetsz a tudatlanságnak. Akkor majd semmi különöset nem kell tenned, hogy segíts a világon. Valójában a léted a segítség, akár cselekszel, akár sem.

K: Hogy lehet a tudatlanság ismert? A tudatlanság ismerete tudást előfeltételez.

M: Úgy van. A 'tudatlan vagyok' teljes elfogadása tudás kezdete. Egy tudatlan ember nem tudja, hogy tudatlan. Mondhatod, hogy nem létezik tudatlanság, akkor abban a pillanatban úgy látszik, hogy nincs is. Ezért tudatlanságnak, vagy vakságnak is nevezheted. Semmit nem ismeresz, és nem értesz, bármit látsz magad körül, és magadban, sőt, még

azt sem tudod, hogy nem ismered, és nem érted. Az igazi tudás, az alázatos szív tudása az, ha tudod, hogy nem tudsz, és nem értesz.

K: Igen, ahogy Krisztus mondta: Boldogok a lelki szegényeké

M: Fogalmazz, ahogy tetszik; a tény az, hogy tudása csak tudatlanságnak lehet. Tudod, hogy nem tudsz.

K: Véget ér a tudatlanság valaha?

M: Mi bajod a tudatlansággal? Nem kell mindent tudnod. Elegendő azt tudni, amit tudnod szükséges. A többi tud önmagáról gondoskodni anélkül is, hogy tudnád, hogy csinálja. Ami lényeges, hogy tudatlanságod ne dolgozzon a tudatos ellen, hogy egység legyen minden szinten. Tudni nem olyan nagyon fontos.

K: Amit mondasz hibátlan, pszichológiai értelemben. De mikor az egyéb dolgok ismeretéről, a világ ismeretéről van szó, akkor tudni, hogy nem tudok, nem sokat segít.

M: Ha belsőleg teljes vagy, a külső tudás spontán módon eljön hozzád. Életed minden pillanatában tudod, amit tudnod szükséges. Az univerzális elme óceánjában minden tudás benne foglaltatik; a tiéd, igény szerint. Legnagyobb részét soha nem kell tudnod - de ennek ellenére a tiéd. Ahogy a tudással, úgy van a hatalommal is. Bármiről érzed úgy, hogy meg kell történnie, az biztosan megtörténik. Kétségtelen, hogy Isten felügyeli az univerzum vezetésével kapcsolatos ezen ügyet; de boldog, ha kap valamilyen segítséget. Amikor a segítő önzetlen és intelligens, az univerzum minden hatalma a rendelkezésére áll.

K: Még a természet vak erői is?

M: Nincsenek vak erők. A tudatosság az erő. Ismerd fel, hogy mi a tennivaló, és az meg fog történni. Csak maradj éber - és csendes. Amint célodba érsz, és ismered saját valódi természetedet, létezésed áldássá válik mindenek számára. Nem ismerheted, a világ sem fogja ismerni, mégis, a segítség kiárad. Élnek a világon olyan emberek, akik több jót tesznek, mint az összes államférfi, és emberbarát együttvéve. Fényt, és békét sugároznak, a tudás mindenféle szándéka nélkül. Amikor mások elmondják nekik, milyen csodákat műveltek, maguk is elcsodálkoznak. Mégsem tulajdonítanak semmit maguknak, nem büszkék, és hírnévre sem tartanak igényt. Éppenséggel képtelenek rá, hogy önmaguk érdekében bármire vágyakozzanak, még arra az öröme sem vágnak, hogy segítsenek mások számára, hogy megismerjék, hogy Isten jó, hogy békességben vannak.

77. Az 'én' és az 'enyém' téves ideák

Kérdő: Én nagyon kötődöm a családomhoz, és a tulajdonaimhoz. Hogyan küzdhetem le ezt a kötődést?

Maharaj: Ez a kötődés az 'én' és az 'enyém' érzetével együtt született. Találd meg e szavak igazi jelentését, és meg fogsz szabadulni minden kötöttségtől. Elméd van, amely időbeli kiterjedésű. Számodra egyik dolog a másik után történik, és az emlékezetben fennmarad. Semmi baj ezzel. A probléma csak akkor merül fel, amikor a múltbeli emléke a fájdalomnak és örömeinek - amelyek minden szerves élet számára nélkülözhetetlenek - fennmarad, mint reflex, uralva a viselkedést. Ez a reflex 'én' formát vesz fel, és a testet és elmét saját céljaira használja, amelyek állandóan az öröm keresése, vagy a fájdalom elől való menekülés. Amikor az 'ént' akként ismered fel, ami, vágyak és félelmek csomagjaként, és az 'enyém' érzetét akként, ami minden dolgot és embert azért foglal magában, mert azok a fájdalom elkerülésére, és az öröm biztosítása céljából szükségesek, látni fogod, hogy az 'én' és 'enyém' hamis ideák, amelyeknek semmi alapjuk a valóságban. Miután az elme létrehozta őket addig uralják létrehozójukat, amíg az igaznak tartja őket; amikor kétségbe vonatnak, szertefoszlanak. Az 'én' és az 'enyém' önmagukban nem létezhetvén támogatást igényelnek, amelyet a testben találnak meg. A test válik az ő vonatkozási pontjukká. Amikor azt mondd, az 'én' férjem és az 'én' gyermekeim, akkor úgy érted, hogy a test férje és a test gyermekei. Add fel a testtel való azonosság ideáját, és nézz szembe a kérdéssel: ki vagyok én? Azonnal egy folyamat fog mozgásba lendülni, amely visszahoz a valóságba, jobban mondva, visszaviszi az elmét a valóságba. Csak nem szabad félned.

K: Miért kellene félnem?

M: Mert ahhoz, hogy a valóság légy az 'ennek' és az 'enyémnek' távozniuk kell. Menni fognak, ha hagyod őket. Akkor normál természetes állapotod újra megjelenik, amelyben nem vagy sem a test, sem az elme, sem az 'én', sem az 'enyém', hanem a lét különböző állapotainak egésze. Ez a lét tiszta tudata, anélkül, hogy ez vagy az lennél, anélkül, hogy bármivel azonosítanád magad egyedileg, vagy általánosságban. A tudatosságnak abban a tiszta fényében semmi nincs, még a semmi ideája sincs. Ott csak fény van.

K: Vannak szeretteim. Meg kell tőlük válnom?

M: Te csak hagyj, hogy járják a saját útjukat. A többi rajtuk múlik. Vagy elveszítik az érdeklődésüket irántad, vagy nem.

K: Hogy tehetnének ilyet? Ők nem az enyéim?

M: Ők a testedéi, nem a tied. Jobban mondva, senki nincs, aki nem a tiéd.

K: És mi van a javaimmal?

M: Amikor nincs többé 'enyém', hol vannak neked javaid?

K: Mondd, kérlek, mindent el kell veszítenem az 'én' elvesztésével?

M: Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Minden azonos lesz számodra. A te veszteséged valakinek a nyeresége lesz. Nem fogsz vele törődni.

K: Ha nem törődöm vele, mindent el fogok veszíteni.

M: Ha semmi sincs, nincsenek problémáid.

K: A túlélés problémája megmarad.

M: Az a test problémája, amit evéssel, ivással és alvással meg fog oldani. Van elegendő mindenki számára, feltéve, hogy osztoznak rajta.

K: A mi társadalmunk a szerzésen, nem az osztozáson alapul.

M: Megosztással meg fogod változtatni.

K: Nem tudok róla, hogy lenne megosztás. Én mindenesetre, adózom a javaim után.

M: Ez nem azonos az önkéntes megosztással. A társadalom nem fog megváltozni kényszer hatására. A szív megváltozását igényli. Értsd meg, hogy semmi nem a te sajátod, hogy minden mindenhez hozzátartozik. Csak ekkor változik meg a társadalom.

K: Egy ember megértése nem fogja a világot előrébb vinni.

M: A világ, amelyben élsz, mélyen meg fog változni. Egészséges és boldog világ lesz, amely sugárzó, együttérző, gyarapodó, és terjeszkedő. Az igaz szív ereje mérhetetlen.

K: Kérlek, mesélj még nekünk.

M: A mesélés nem a kedvenc időtöltésem. Néha mesélek, néha nem. A mesélésem, vagy a nem mesélésem az adott szituáció része, és nem tőlem függ. Amikor olyan a szituáció, amelyben mesélnem kell, akkor mesélni hallom magam. Más szituációkban nem hallom magam mesélni. Számomra egyre megy. Mesélek, vagy sem, az a lét fényére és szeretetére, ami vagyok, nincs hatással, és nem is az én ellenőrzésem alatt áll. Ezek vannak, és én tudom, hogy vannak. Van boldogság tudat, de nincs senki, aki boldog. Természetesen, jelen van az önazonosság érzése, de ez az emléknymok önazonossága, olyan, mint egy képsor a mindig jelenlévő képernyőn. A fény és a képernyő nélkül nem lehetnének képek. Tudni, hogy a kép a fény játéka a képernyőn, megszabadít attól az ideától, hogy a kép valódi. Nem kell mást tenned, mint megérteni, hogy te szereted az ént, és az én szeret téged, és hogy a kettőtök közötti kapcsolat az 'én vagyok' érzése, ami az azonosság jele, a látszólagos különbözőség ellenére. Tekints az 'én vagyok'-ra mint a belső és a külső, a valódi és a látszat közötti szeretet jelére. Miként egy álomban minden más, kivéve az 'én' érzését, amely lehetővé teszi, hogy azt mondd, 'én álmodtam', éppen úgy teszi lehetővé az 'én vagyok' érzése, hogy azt mondd, 'ismét

én vagyok a valódi Én'. Nem csinállok semmit, és más sem csinál velem semmit. Vagyok, ami vagyok, és semmi nincs rám hatással. Látszat szerint én függök mindentől, de valójában tőlem függ minden.

K: Hogy mondhatod, hogy nem csinálsz semmit? Nem beszélsz velem?

M: Nincs olyan érzésem, hogy beszélek. Beszéd zajlik, ez minden.

K: Én beszélek.

M: Valóban? Hallod magad beszélni, és azt mondod: én beszélek.

K: Mindenki így beszél: 'én dolgozom, én jövök, én megyek.'

M: Semmi ellenvetésem a nyelvi szokásaiddal kapcsolatban, de torzítanak, és rombolják a valóságot. A következő megfogalmazás sokkal szabatosabb lenne: 'beszéd, munka, jövés, menés történik.' Mert akármi történik, az csak a teljes univerzum egyetértésével lehetséges. Hiba azt hinni, hogy valamiféle egyedi oka lehet egy eseménynek. Minden ok egyetemes. Valójában a tested sem létezne anélkül, hogy a teljes univerzum ne működné közre létrehozásában, és életben maradásában. Én teljes tudatában vagyok, hogy a dolgok azért történnek úgy, ahogy történnek, mert a világ olyan, amilyen. Az események menetét befolyásolandó egy új tényezőt kell behoznom a világba, és ez a tényező csak én magam lehetek, a bennem összpontosuló szeretet és megértés ereje. Megszületése után a testtel mindenféle dolgok történnek, és te résztvevője vagy ezeknek, mert a testnek tartod magad. Olyan vagy, mint a mozi néző, a filmmel nevet és sír, jóllehet teljesen tisztában van vele, hogy egész idő alatt a székből ül, és a film csak a fény játéka. Elegendő, ha áthelyezi a figyelmét a képernyőről önmagára, hogy megtörje a varázst. Amikor a test meghal, akkor az a fajta élet, amit most élsz - fizikai és mentális események sora - véget ér. Véget érhet akár most is - anélkül, hogy várnád a test halálát - elég áthelyezni a figyelmedet az Énre, és ott tartani. Minden úgy történik, mintha létezne egy misztikus erő, amely mindent létrehoz, és mozgat. Ismerd fel, hogy nem te vagy a mozgató, csak a megfigyelő, és békében leszel.

K: Ez az erő független tőlem?

M: Természetesen nem. De azzal kell kezdened, hogy a pártatlan megfigyelő vagy. Csak akkor fogod teljes lényedet az univerzális szeretetként, és cselekvőként felismerni. Amíg egy konkrét személy gyötrelmeinek a kelepcéjében vagy, nem vagy képes semmit látni azon túl. De végül el fogsz jutni annak látásáig, hogy nem vagy sem az egyedi, sem az univerzális, mindegyiken túl vagy. Mint ahogy a ceruza parányi hegye számtalan rajzot képes megrajzolni, úgy rajzolja meg a tudat dimenzió nélküli pontja a hatalmas univerzum tartalmát. Találd meg ezt a pontot, és légy szabad.

K: Miből hozom létre ezt a világot?

M: Saját emlékeidből. Amíg nem vagy tudatában önmagadnak, mint teremtőnek, világod korlátozott, és ismétlődő. Amint túllépsz önmagad múlttal való azonosításán, szabadságodban áll a harmónia és szépség egy új világának a megteremtése. Vagy csak megmaradni - léten és nemléten túl.

K: Mi fog velem maradni, ha elengedek minden emléket?

M: Semmi nem fog maradni.

K: Félek.

M: Félni fogsz egészen addig, amíg meg nem tapasztalod a szabadságot, és annak áldásait. Természetesen, bizonyos emlékek szükségesek a test felismeréséhez, és irányításához, és az ilyen emlékek megmaradnak, de a testhez való ragaszkodás nem marad meg; nincs többé alapja vágnak és félelemnek. Nem túl bonyolult dolog megérteni, és gyakorolni mindezt, de muszáj, hogy érdekeljen. Érdek nélkül semmi nem vihető végbe. Meglátván, hogy egy kötöttségek által összetartott emlékcsomag vagy, lépj ki, és nézd kívülről. Már előszörre is észrevehetsz valamit, ami nem emlék. Abbahagyod, hogy ez-és-ez-Úr legyél, aki saját ügyeivel van elfoglalva. Végre békében vagy. Felismered, hogy soha semmi baj nem volt a világgal - egyedül veled volt baj, és ennek most vége van. Soha többé nem fogsz belekerülni a tudatlanság szülte vágy hálójába.

78. Minden tudás tudatlanság

Kérdő: Megengeded, hogy arra kérjünk, meséld el nekünk, hogyan történt a megvalósulásod?

Maharaj: Az én esetemben ez valahogy ez nagyon egyszerű és könnyű volt. Halála előtt Gurum azt mondta: Higgy nekem, te vagy a Legfelsőbb Valóság. Ne vond kétségbe a szavaimat, ne kételkedj bennem. Én az igazságot mondom neked - cselekedj annak megfelelően. Szavait nem tudtam feledni, és mivel nem felejtettem - megvalósultam.

K: De mit csináltál tulajdonképpen?

M: Semmi különösét. Éltem az életem, gyakoroltam a mesterségem, gondoskodtam a családomról, és minden szabad pillanatomban arra fordítottam, hogy Gurumra emlékezzem, és az ő szavaira. Ő nem sokkal ezután meghalt, és én csak az emlékre támaszkodhattam.

K: Ez Gurud kegyelme és hatalma kellett, hogy legyen.

M: Az ő szavai igazak voltak, és így igaznak bizonyultak. Az igaz szavak mindig igaznak bizonyulnak. Gurum nem csinált semmit; szavai működtek, mivel igazak voltak. Bármit csináltam én, az belülről jött, kéretlenül, és váratlanul.

K: A Guru elindított egy folyamatot anélkül, hogy részt vett volna benne?

M: Fogalmazz, ahogy tetszik. A dolgok történnek, ahogy történnek - ki tudná megmondani miért, és hogyan? Semmit nem szándékosan tettem. Minden jött magától - az elengedés, az egyedüllet, a befelé fordulás vágya.

K: Egyáltalán semmilyen erőfeszítést nem tettél?

M: Nem. Hiszed, vagy sem, még csak nem is vártam a megvalósulást. Ő csak annyit mondott nekem, hogy én vagyok a Legfelsőbb, és azután meghalt. Én csupán nem tudtam nem hinni neki. A többi magától történt. Úgy találtam, hogy változom - ez minden. Tulajdonképpen meglepődtem. De vágy ébredt bennem, hogy szavait beteljesítsem. Oly biztos voltam benne, hogy lehetetlen hazudnia, hogy úgy éreztem, vagy hiánytalanul beteljesítem, amit szavai jelentenek, vagy meghalok. Teljesen határozottan éreztem, de nem tudtam, mit kell tenni. Órákat töltöttem azzal, hogy rá gondoltam, és az ő állítására, nem vitatkozva vele, hanem csak emlékezve arra, amit mondott nekem.

K: Mi történt veled azután? Hogy tudtad meg, hogy te vagy a Legfelsőbb?

M: Senki nem jött, hogy elmondja nekem. Belülről sem hallottam. Valójában, csak kezdetben fordult elő, amikor erőfeszítéseket tettem, hogy különös tapasztalásokon mentem keresztül; fényeket láttam, hangokat hallottam, istenekkel és istennőkkel találkoztam, és beszélgettem. Amikor a Guru azt mondta nekem: 'te vagy a Legfelsőbb Valóság', vízióim és révületeim megszűntek, és nagyon csendes és egyszerű lettem. Úgy találtam, vágyam és tudásom egyre kevesebb és kevesebb, mígnem elmondhattam, legteljesebb megdöbbenésemre: 'nem tudok semmit, nem akarok semmit'.

K: Természetes módon szabadultál meg a vágytól, és tudástól, vagy a *gnani* szerepét személyesítetted meg, a Gurud által adott képpel összhangban?

M: Nem kaptam semmilyen képet, és nem is volt semmi ilyenem. Gurum soha nem beszélt arról, mire számítsak.

K: További dolgok történhetnek veled. Utad végén vagy?

M: Soha nem volt semmiféle út. Én vagyok, ami mindig is voltam.

K: Mi a Legfelsőbb Valóság, amit el kívántál érni?

M: Felnyílt a szemem, ez minden. Egy világot teremtettem, és benépesítettem azt - most már többé semmit nem teszek.

K: Hol élsz akkor?

M: A léten és nemléten túli ürességben, túl a tudatosságon. Ez az üresség teljesség is; ne sajnálj engem. Ez olyan, mint amikor azt mondja az ember: 'megcsináltam a munkámat, semmi teendőm nem maradt'.

K: Megvalósulásodat egy konkrét dátummal jelölöd. Ez azt jelenti, hogy történt valami azon a napon. Mi történt?

M: Az elme abbahagyta az események létrehozását. A régi szakadatlan keresés leállt - nem akartam semmit, nem vártam semmit - nem fogadtam el semmit önmagamként. Nem volt 'én', hogy törekedjen. Még a meztelen 'én vagyok' is eltűnt. A másik dolog amit észrevettem az volt, hogy elvesztettem minden megrögzött bizonyosságomat. Korábban oly sok dologban biztos voltam, most nem voltam biztos semmiben. De úgy érzem, nem vesztettem semmit a nem tudással, mert minden ismeretem hamis volt. Nem tudásom önmagában annak a ténynek a tudása volt, hogy minden tudás tudatlanság, hogy a 'nem tudom' az elme egyetlen igaz kijelentése. Vegyük az 'én születtem' ideát. Lehet, hogy te ezt igaznak tartod. Nem az. Te soha nem születted, és soha nem is fogsz meghalni. Az idea, hogy születted, és meg fogsz halni, nem a tiéd. A vele való azonosulásoddal váltál halandóvá. Mint ahogy a moziban minden fény, épp úgy válik a tudatosság a végtelen világgá. Vizsgálj meg gondosan, és látni fogod, hogy a nevek és formák csak múló hullámok a tudatosság óceánján, hogy csak a tudatosságról mondható el, hogy *van*, annak átalakulásairól nem. A tudatosság végtelenségében megjelenik egy fény sugar, egy gyorsan mozgó, apró pont, amely formák, gondolatok, érzések, fogalmak és eszmék nyomát hagyja, ahogy a toll nyomot hagy a papíron. És a tinta az, amely az emlékezetben a nyomot hagyja. Te vagy ez az apró pont, és mozgásoddal örökké újraterebed a világot. Állítsd le a mozgást, és nem lesz világ. Tekints befelé, és úgy fogod találni, hogy a fény pont a fény végtelenségének a testben való tükröződése, mint 'én vagyok' érzés.

K: Ismered azt a fényt? Láttad már?

M: Az elme számára sötétségnek tűnik. Ismerni azt csak visszatükröződésein keresztül lehet. Minden a napfényben látható - a napfényt kivéve.

K: Úgy értem, hogy elméink hasonlóak?

M: Hogy lehetnének azok? Neked saját egyedi elméd van, emlékekkel átszőve, vágyaktól és félelmekkel összetartva. Nekem nincs saját elmém; amit tudnom kell, azt az univerzum hozza tudomásomra, mint ahogy az étellel is ellát, amit megeszem.

K: Mindent tudsz, amit tudni akarsz?

M: Semmit nem akarok tudni. De amit tudnom kell, azt megtudom.

K: Ez a tudás belülről, vagy kívülről érkezik hozzád?

M: Nem számít, honnan. Belsőm kívül van, és külsőm belül. Lehet, hogy tőled kapom a tudást, amelyre e pillanatban szükségem van, de te nem rajtam kívül vagy.

K: Mi a *turiya*, vagy ahogy mi ismerjük, a negyedik állapot?

M: A *turiya* azt jelenti, a világot rajzoló fénypontnak lenni. A *turiyatita* azt jelenti, magának a fénynek lenni. De mi haszna a neveknek, amikor a valóság oly közel van?

K: Van fejlődés az állapotodban? Amikor tegnapi magadat mai magaddal hasonlítod, változónak találod-e magad, mutatsz-e haladást? Valóságglátásod szélesedik, és mélyül?

M: A valóság megmozdíthatatlan, és mégis állandó mozgásban van. Akár egy hatalmas folyó - folyik, és mégis helyben van - örökérvényű. Ami folyik, az nem a folyó, annak ágyával, és partjaival, hanem a vize, ugyanígy tesz a *sattva guna* is, az univerzális harmónia eljártssza a játékait a *tamassal* és a *rajassal*, a sötétség és reménytelenség erőivel szemben. A saí fűvában mindig változás és haladás, a *rajas*ban változás és hanyatlás van, míg a *tamas* a káoszt jelenti. A három *Guna* örökké egymás ellen játszik - ez tény, és tényekkel nem lehet vitázni.

K: A *tamassal* mindig eltoppultság, és a *rajassal* reménytelenség jár együtt? Mi a véleményed a saí fűvéről?

M: A *sattva* valódi természeted sugárzása. Mindig megtalálhatod az elmén túl, és annak számtalan világában. De ha egy világot akarsz, a három *gunát* el kell, hogy fogadd, mint lényegüket tekintve egy, megjelenésükben különböző,

elválaszthatatlan anyag-energia-életet. Ezek a tudatosságban keverednek és áramlanak. Időben és térben örök folyamat, születés és halál, haladás, hátrálás, megint haladás, megint hátrálás - látszólag kezdet, és vég nélkül; a valóság időtlen, változhatatlan, test nélküli, elme nélküli tudat lévén - boldogság.

K: Megértettem, hogy szerinted minden a tudatosság állapota. A világ dolgokkal van tele -dolog a porszem, és dolog a bolygó is. Hogyan viszonyulnak ezek a tudatossághoz?

M: Ahová tudatosság nem ér el, az az anyag kezdete. Az anyag a létezés egy olyan formája, amelyet nem értettünk meg. Nem változik - mindig ugyanaz - látszólag saját jogán létezik - valami különös, és idegen. Természetesen, a *csiten*, a tudatosságon belül van, de rajta kívül lévőnek látszik, látszólagos változatlansága miatt. A dolgok alapja az emlékezetben van - emlékezet nélkül nem volna lehetséges a megismerés. Teremtés -tükrözés - elvetés: *Brahma - Vishnu - Shiva*: ez az örökérvényű folyamat. Minden dolog felet ez uralkodik.

K: Nincs menekülés?

M: Semmi mást sem teszek, mint a menekülés útját mutatom. Értsd meg, hogy az Egy magában foglalja a Hármat, és hogy te vagy az Egy, és szabaddá válsz a világ folyamattól.

K: Mi fog történni a tudatossággal?

M: A teremtés fázisa után jön a felülvizsgálat és tükrözés fázisa, és végül a lemondás és felejtés fázisa. A tudatosság megmarad, de egy látens, csendes állapotban.

K: Az önazonosság állapota megmarad?

M: Az önazonosság állapota elválaszthatatlan a valóságtól, és soha veszti erejét. De az önazonosság nem azonos sem a tünékeny személyiséggel (*vyakti*), sem a karma-kötött személyiséggel (*vyakta*). Ha minden önazonosság hamisként feladásra kerül, utána a tiszta tudatosság, a minden létező, vagy lehetséges létének az érzése marad. A tudatosság tiszta a kezdetkor, és tiszta a végén; a kettő között szennyezetté válik képzelőerő által, amely a teremtés gyökerén van. A tudatosság egész idő alatt ugyanaz marad. Annak ismerni ami, ez a megvalósulás és az időtlen béke.

K: Az 'én vagyok' érzése valódi, vagy valótlan?

M: Mind a kettő. Valótlan, amikor az mondjuk: 'én ez vagyok, én az vagyok'. Valós, amikor komolyan azt gondoljuk: 'én nem vagyok ez, sem az'. Az ismerő az ismerttel együtt jelenik meg, és tűnik el, és múlandó; de ami tudja, hogy nem tud, amely emléktől és várakozástól mentes, az időtlen.

K: Az 'én vagyok' a tanú, vagy ezek különböznek egymástól?

M: Egyik a másik nélkül nem létezhet. De azért nem azonosak. Ez olyan, mint a virág, és a színe. Virág nélkül - nincsenek színek; szín nélkül - a virág láthatatlan marad. Felette ott a fény, amely a virággal érintkezve megteremti a színt. Ismerd fel, hogy igaz természeted a tiszta fényével azonos, és mind az észlelet, mind az észlelő együtt jelennek meg, és tűnnek el. Ami mindkettőt lehetővé teszi, de mégsem azonos egyikkel sem, az a te valódi természeted, amely nem az 'ez', vagy 'az' vagyságot jelenti, hanem a lét és nemlét tiszta tudatát. Amikor a tudat önmagára irányul, az érzés a nem megismerésé. Amikor kifelé fordul, megszületnek a megismerhetők. Azt mondani: 'én ismerem magam' önellentmondás, mert ami 'ismert', az nem lehet 'önmagam'.

K: Ha az Én soha nem lehet ismert, akkor mi valósítható meg az önmegvalósítás során?

M: Tudni, hogy az ismert nem lehet én, sem az enyém, már elegendő megszabadulás. Egy emlék-és szokás csomaggal való önazonosítástól mentesség a csoda állapota, amelyben a végtelen eléri a létet, annak kimeríthetetlen kreativitását, és totális transzcendenciáját, a tudatosság minden módja illuzórikusságának és átmenetiségének a felismeréséből megszületett abszolút félelemnélküliséget - amely egy mély és kimeríthetetlen forrásból eredő folyam. A forrást forrásként, a jelenséget jelenségként, és önmagadat a forrásként ismerni, az egyetlen megvalósulás.

K: Melyik oldalon van a tanú? Valódi ő, vagy nem valódi?

M: Senki nem tudja azt mondani: 'én vagyok a tanú'. Az 'én vagyok' mindig tanúsított. A pártatlan tudat állapota a tanú-tudatosság, a 'tükör-elme'. Objektumaival együtt kel és nyugszik, és így nem egészen valódi. Bármilyen is legyen az

objektuma, változatlan marad, ennél fogva valódi is. Részese mind a valódinak, mind a nem valódinak, és ezért a kettő közötti híd szerepét tölts be.

K: Ha minden csupán az 'én vagyok' számára történik, ha az 'én vagyok' azonos az ismerttel, a megismerővel, és az ismerettel, akkor mit csinál a tanú? Mi haszna neki?

M: Semmit nem csinál, és semmilyen haszna nincs.

K: Akkor miért beszélünk róla?

M: Mert létezik. A híd egyetlen célt szolgál csupán -hogyan átmenjenek rajta. Ne építs házakat a hídra. Az 'én vagyok' nézi a dolgokat, a tanú beléjük lát. Úgy látja azokat, ahogyan vannak - valótlannak, és mulandónak. Azt mondani, hogy 'nem én, nem az enyém', a tanú feladata.

K: A megnyilvánult (*saguna*) az, ami által a megnyilvánulatlan (*nirguna*) megjelenítésre kerül?

M: A megnyilvánulatlan nem kerül megjelenítésre. Semmilyen megnyilvánult nem tudja megjeleníteni a megnyilvánulatlant.

K: Akkor miért beszélünk róla?

M: Mert az az én születési helyem.

79. Személy, tanú és a Legfelsőbb

Kérdező: Régóta drogozunk, többnyire különféle tudat tágító szereket szedtünk. Ezek a drogok más tudatállapotok élményét nyújtották, amelyek hol felemelők, hol alantások, és azt a meggyőződést is, hogy a drogok megbízhatatlanok, és legjobb esetben átmeneti hatásúak, a legrosszabb esetben károsítják a szervezetet, és a személyiséget. Jobb eszközöket szeretnénk találni a tudatosság fejlesztésére, és meghaladására. Azt akarjuk, hogy keresésünk gyümölcsei velünk maradjanak, és gazdagítsák életünket, az emlékezet eltompulása és gyámoltalan sajnálkozások helyett. Ha a spiritualitáson ön-kutatást és ön-fejlesztést értünk, akkor Indiába jövetelünk célja határozottan spirituális. A boldog hippie állapot már mögöttünk; megkomolyodtunk, és az útra léptünk. Tudjuk, a valóságot kell, hogy megtaláljuk, de nem tudjuk, hogyan keressük, és tartsuk meg azt. Nem meggyőzésre van szükségünk, csak útmutatásra. Tudnál nekünk segíteni?

Maharaj: Nem segítségre van szükségetek, csupán tanácsra. Amit kerestek, az már bennetek van. Vegyük az én esetemet. Én semmit sem tettem a megvalósulásomért. Tanítóm azt mondta, a valóság bennem van; befelé tekintettem, és megtaláltam ott, pontosan úgy, ahogy a tanítóm nekem elmondta. A valóságot meglátni olyan könnyű, mint az arcodat a tükörben meglátni. Csak a tükör tiszta és igazi legyen. Vágyaktól és félelmektől torzítatlan, ideáktól és véleményektől mentes, minden szinten tiszta, csendes elme szükséges a valóság tükrözésére. Légy tiszta és csendes - éber és pártatlan, és minden más meg fog történni önmagától.

K: Elmédet meg kellett tisztítanod, és csendessé ' kellett tenned, mielőtt megvalósíthatad volna az valóságot. Hogyan csináltad?

M: Nem csináltam semmit. Csak úgy megtörtént. Éltem az életemet, családom szükségleteiről gondoskodva. Gurum sem csinálta. Éppen úgy történt, ahogy ő megmondta.

K: A dolgok nem történnek csak úgy. Muszáj, hogy oka legyen mindennek.

M: Minden, ami történik az oka mindennek, ami történik. Az okok megszámlálhatatlanok; az egyedüli ok ideája illúzió.

K: Kellott, hogy valami különlegeset csinálj -valamilyen meditációt, vagy *Yogát*. Hogy mondhatod olyat, hogy a megvalósulás magától fog bekövetkezni?

M: Semmi különleges. Csak életem az életem.

K: Meg vagyok lepődve,

M: Én is meg voltam. De min kellett lepődjek? Tanítóm szavai beigazolódtak. Na és? Ő jobban ismert engem, mint ahogy én ismertem önmagam, ez minden. Minek okokat keresni? A legelején fordítottam bizonyos figyelmet és időt az 'én vagyok' érzésére, de csak az elején. Röviddel Gurum halála után megéltem. Szavai beigazolódtak. Ez minden. Mindez egy folyamat. Hajlamos vagy rá, hogy időben elkülönítsd a dolgokat, hogy azután okokat keres.

K: Most mi a munkád? Mit csinálsz?

M: Azt képzeled, hogy a lét és a tevékenység azonosak. Nem így van. Az elme és a test mozognak, és változnak, és okai más elmék mozgásának és változásának, és ezt nevezik cselekvésnek, akciónak. Úgy látom, hogy az akciónak az a természete, hogy további akciókat hoz létre, hasonlóan a tűzhöz, amely izzásban folytatódik. Én nem cselekszem, s nem készítek mást sem cselekvésre; Én időtlenül tudatában vagyok annak, ami zajlik.

K: A te elmédben, vagy más elmékben is?

M: Csupán egy elme van, ami hemzseg az ideáktól; 'én ez vagyok, én az vagyok, ez az enyém, az az enyém'. Én nem az elme vagyok, nem voltam az, és nem is leszek soha.

K: Hogyan született az elme?

M: A világ anyagból, energiából és intelligenciából áll. Ezek sokféle módon nyilvánítják meg magukat. A vágy és a képzelet létrehozzák a világot, és az intelligencia kibékíti a kettőt, és előidézi a harmónia és a béke érzését. Számomra ez mind megtörténik; én tudatos vagyok, mégis érzéketlen.

K: Nem lehetsz tudatos, mégis érzéketlen. Ezek ellentétes kifejezések. Az észlelés, változás. Amikor tapasztalsz egy érzetet, az emlékezet nem fogja engedni, hogy visszatérj a korábbi állapotodba.

M: Igen, ami az emlékezethez hozzáadódott, az nem könnyen törölhető. De biztos, hogy megtehető, ami azt illeti, én ezt csinálom szakadatlanul. Akár a szárnyaló madár, én sem hagyok hátra lábnyomokat.

K: Rendelkezik a tanú névvel és formával, vagy túl van ezeken?

M: A tanú egy pont csupán a tudatosságban. Nincs neve és formája. Ez a napfény harmatcseppben való tükröződéséhez hasonlít. A harmatcseppnek neve és formája van, de a kis fénypontot a nap idézi elő. A csepp tisztasága és sima felülete szükséges feltétel, de önmagában nem elég. Hasonlóképpen, az elme világosságára és csendjére van szükség, hogy a valóság tükrözése megjelenjen az elmében, de önmagukban nem elegendők. Azokon túl ott kell, hogy legyen a valóság. Mivel a valóság időtlenül jelen van, a nehézség a szükséges feltételekben van.

K: Előfordulhat, hogy az elme tiszta és csendes, és mégsem jelenik meg tükröződés?

M: Tekintetbe kell venni a sorsot. A tudattalan a végzet szorításában van, ez a sors, alapjában véve. Lehet, hogy az embernek várnia kell. De bármilyen súlyos is a sors keze, türelemmel, és önkontrollal fölemelhető. A teljesség és a tisztaság eltávolítják az akadályokat, és a valóság látványa megjelenik az elmében.

K: Hogy tesz szert az ember önkontrollra? Én olyan erélytelen vagyok.

M: Azt értsd meg előbb, hogy te nem a személy vagy, akinek hiszed magad. Aminek hiszed magadat, az pusztán szuggesztívó, képzelődés. Nincsenek szüleid, nem születted, meghalni sem fogsz. Vagy elhiszed nekem, amit mondom, vagy tanulással, és kutatással jutsz el odáig. A teljes hit útja gyors, a másik lassú, de tartós. Mindkettőt cselekvés során kell ellenőrizni. Cselekedj aszerint, amit igaznak hiszel - ez az igazsághoz vezető út.

K: Az igazság és a sors kiérdeklése egy és ugyanaz?

M: Igen, mindkettő a tudattalanban van. A tudatos érdem pusztán hiúság. A tudattalan mindig az akadályoké; amikor nincsenek akadályok, az ember túllép rajtuk ezeket.

K: A megértés, hogy nem a test vagyok, meg fogja adni az önkontrollhoz szükséges jellem erőt?

M: Amikor tudod, hogy sem a test, sem az elme nem vagy, azoknak nem lesz hatalma fölötted. Követni fogod az igazságot, akárhová vezet, és csinálni fogod, amit kell, bármilyen árat kell fizetni.

K: Nélkülözhetetlen cselekedni az önmegvalósításhoz?

M: A megvalósuláshoz megértés nélkülözhetetlen. A cselekvés velejárója csupán. A szilárd megértés embere nem fog a cselekvéstől tartózkodni. A cselekvés az igazság ellenőrzése.

K: Szükség van ellenőrzésekre?

M: Ha nem ellenőrzöd magad szakadatlanul, nem fogsz tudni különbséget tenni valóság és képzelet között. Megfigyelés és logikus érvelés segítenek bizonyos mértékig, de a valóság paradox. Honnan tudod, hogy megvalósultál, hacsak onnan nem, hogy szemléled gondolataidat, érzéseidet, szavaidat és ■ cselekedeteidet, és eltűnődsz a változásokon, amelyek végbemennek benned, anélkül, hogy tudnád a miértet, és a hogyan? Pontosan azért olyan meglepőek, mert tudod, hogy valódiak. Az előre látott, és elvárt ritkán valódi.

K: Hogyan születik a személy?

M: Ahogy a fény útjában álló testnek árnyéka keletkezik, pontosan úgy keletkezik a személy, amikor a tiszta öntudatosságot elzárja az 'én-vagyok-a-test' idea. És ahogy az árnyék az alakját és helyzetét a terepviszonyoknak megfelelően változtatja, úgy mutatkozik a személy örvendezőnek és szenvedőnek, nyugvónak és fáradozónak, találónak és veszítőnek, a sors mintázatának megfelelően. Amikor a test megszűnik létezni, a személy teljesen eltűnik, a visszatérés lehetősége nélkül, a tanú marad csupán, és a Nagy Ismeretlen. A tanú az, ami azt mondja 'tudom'. A személy azt mondja 'cselekszem'. Na már most, azt mondani, hogy 'tudom' nem valótlán - csupán korlátozott. De azt mondani, hogy 'cselekszem' teljes tévedés, mert senki nincs, aki cselekszik; minden magától történik, beleértve a cselekvő ideáját is.

K: Akkor mi a cselekvés?

M: Az univerzum tele van cselekvéssel, de nincs cselekvő. Számptalan kicsi, nagy, és nagyon nagy személy van, akik azonosulás révén, cselekvőnek képzelik magukat, de ez nem változtatja meg a tényt, hogy a cselekvés világa (*mahadakash*) egyetlen egész, amelyben minden függ mindentől, és hat mindenre. A csillagok mélységes hatással vannak ránk, és mi hatunk a csillagokra. Lépj vissza a cselekvésből a tudatosságba, hagyd a cselekvést a testre, és az elmére; ez az ő hatókörük. Maradj a tiszta tanú, míg nem a tanú is felolvad a Legfelsőbbben. Képzeld el egy sűrű dzsungelt, hatalmas fákkal tele. A fából lehet kialakítani palánkot is, és ceruzát is, amivel írni lehet rá. A tanú olvassa az írást, és tudja, hogy míg a ceruza és a palánk távoli rokonai a dzsungelnek, az írásnak semmi köze hozzá. Ez egy teljesen ráhelyezett dolog, és eltűnése még csak nem is probléma. A személy megsemmisülését mindig egy nagy megkönnyebbülés érzése követi, mintha egy nagy tehertől szabadulnál meg.

K: Amikor azt mondd, én a tanún túli állapotban vagyok, akkor ezt milyen tapasztalat alapján mondd? Miben különbözik az a tanú állapotától?

M: Ez ahhoz hasonlít, mint amikor mintás szövetet mosol. Először a minta halványodik el, majd az alapszín, és a végén a szövet tiszta fehér lesz. A személyiség átadja a helyét a tanúnak, majd a tanú távozik, és csak a tiszta tudatosság marad. A szövet először fehér volt, és a végén is fehér; a minták és színek csak megtörténtek - egy időre.

K: Létezhet tudatosság a tudatosság objektuma nélkül?

M: A tudatosságot az objektummal nevezzük tanúnak. Amikor létrejön az objektummal az önazonosulás is, amelyet öröm és fájdalom okoz, az ilyen állapotot nevezzük személynek. Valójában csak egyetlen állapot van; amikor ez az önazonosulás által eltorzításra kerül, személynek nevezzük, amikor beszínezi a lét érzése, akkor a tanú; amikor színtelen és korlátlan, akkor hívjuk a Legfelsőbbnek.

K: Úgy látom, ismét állandó nyugtalanság, reménykedés, keresés, találás, élvezés, elvetés, majd keresés jellemez. Mi az, ami forrásban tart engem?

M: Valójában önmagadat keresed, anélkül, hogy tudnál róla. Epedve vágysz a szeretetre méltóra, a tökéletes kedvesre. A tudatlanság miatt keresed az ellentétek és ellentmondások világában. Amikor megtalálsz belülről, keresésed véget ér.

K: Mindig itt lesz ez a szomorú világ, amellyel harcolni kell.

M: Ne várd el. Nem tudod. Az az igazság, hogy minden megnyilvánulás az ellentétekben áll. Öröm és fájdalom, jó és rossz, magas és alacsony, haladás és visszaesés, nyugalom és törekvés, mind együtt jelenik meg és távozik - és amíg a világ létezik, addig ellentmondásai is lesznek neki. Lehetnek olyan periódusok, amelyekre a tökéletes harmónia, mennyei boldogság és szépség a jellemző, de csak egy ideig. Ami tökéletes, visszatér a minden tökéletesség forrásába, és az ellentétek játéka folytatódik.

K: Hogyan érhetem el a tökéletességet?

M: Maradj csendes. Végezd a munkádat a világban, de belsőleg maradj csendes. Akkor minden el fog jönni hozzád. Ne a megvalósulásért végzett munkádban bízz. Mások számára nyereséget jelenthet, de számodra nem. A te reményed abban áll, hogy elmédben csendes, és szívedben nyugodt maradsz. A megvalósult emberek nagyon nyugodtak.

80. Tudat

Kérdező: Az Én megvalósításához idő kell, vagy az idő nem tudja segíteni a megvalósulást? Az önmegvalósítás csupán idő kérdése, vagy az időn kívül más tényezőktől is függ?

Maharaj: Mindenféle várakozás haszontalan. Problémáink megoldását időtől függőnek tekinteni önámítás. A jövő csupán a múltat ismétli. Változás csak most történhet, soha nem a jövőben.

K: Mi idéz elő változást?

M: Kristály tisztasággal lásd a változás szükségességét. Ez minden.

K: Az ön-megvalósulás az anyagban történik, vagy azon túl? Nem a testtel és elmével történtek megtapasztalása?

M: Minden tapasztalás illuzórikus, korlátozott, és időleges. Ne remélj semmit a tapasztalástól. A megvalósulás önmagában nem egy megtapasztalás, habár a tapasztalásoknak egy új dimenziójához vezethet. Mégis, az új tapasztalások, bármennyire is érdekesek, nem valóságosabbak, mint a régiek. Kétségtelen, hogy a megvalósulás nem egy új tapasztalás. Felfedezése a minden tapasztalásban benne rejlő időtlen elemnek. Ez a tudat, amely a tapasztalást lehetővé teszi. Akárcsak az összes színben a fény a színtelen elem, úgy van minden tapasztalásban jelen a tudat, és az mégsem tapasztalás.

K: Ha a tudat nem tapasztalás, akkor hogyan realizálható?

M: A tudat örökké jelen van. Nyisd ki a spalettáit, és az elmét el fogja árasztani a fény.

K: Mi az anyag?

M: Amit nem értesz, az anyag.

K: A tudomány érti az anyagot.

M: A tudomány csupán kijebb tolja tudatlanságunk határait.

K: És mi a természet?

M: A tudatos tapasztalások összessége a természet. Mint tudatos én, te a természet része vagy. Mint tudat, azon túl vagy. A természetet pusztá tudatosságként látni, tudat.

K: Vannak szintjei a tudatnak?

M: A tudatosságnak vannak szintjei, de a tudatnak nincsenek. A tudat egyetlen homogén tömb. Elmebeli tükörképe szeretet és értelem. Az értelem világosságának, és a szeretet erősségének vannak szintjei, de forrásuknak nincsenek. A forrás egyszerű, és egyetlen, de ajándékai végtelenek. A forrásként ismerd fel magad, és ne a folyóként; ez minden.

K: A folyó is én vagyok.

M: Természetesen, te vagy. 'Én vagyok'-ként te vagy a folyó, amely a test partjai között folyik. De te vagy a forrás is, és az óceán, és a felhők az égen. Bárhol, ahol élet és tudatosság van, az te vagy. A legkisebbnél kisebb, a legnagyobbbnál nagyobb, az te vagy, míg minden más csak jelenség.

K: A lét érzése, és az élet érzése - ugyanazok, vagy különbözők?

M: A térbeli azonosság teremti az egyiket, és az időbeli folytonosság a másikat.

K: Mondtad egy ízben, hogy a látó, a látás és a látott egyetlen dolog, nem három. Számomra három különálló dolog. Nem vonom kétségbe a szavaidat, csak nem értem.

M: Ha gondosan megvizsgálod rájössz, hogy a látó és a látott csak látás esetén jelennek meg. Tulajdonságai a látásnak. Amikor azt mondod, 'én ezt látom', akkor az 'én' és az 'ez' a látással jönnek létre, nem előtte. Nem lehet sem egy nem látott 'ez'-ed, sem egy nem látó 'én'-ed.

K: Azt is mondhatom: 'én nem látom'.

M: Az 'én látom ezt'-ből 'én látom a nem látásomat', vagy 'én látom a sötétséget' válik. A látás megmarad. A tudott, a tudás és a tudó hármasságában csak a tudás létezik tényszerűen. Az 'én' és az 'ez' bizonytalan dolgok. Ki tud? Mi a tudott? Ezek nem biztos tények, csak akkor, ha ott van a tudás.

K: Miért legyek biztos a tudásban, azonban a tudóban nem?

M: A tudás a te igaz természeted tükröződése, a léten és a szereteten kívül. A tudó és a tudott az elme által kerül hozzáadásra. Az elmének az a természete, hogy szubjektum-orientált dualitást hoz létre, ahol az nincs.

K: Mi az oka a váagnak és a félelemnek?

M: Nyilvánvalóan a múlt emléke fájdalmat, és örömet okoz. Nem olyan nagy a rejtély ezzel kapcsolatban. Konfliktus akkor merül fel csak, ha az öröm és fájdalom tárgya ugyanaz.

K: Hogyan lehet véget vetni az emlékeknek?

M: Ez nem szükséges, és nem is lehetséges. Ismerd fel, hogy minden a tudatosságban történik, és te vagy a gyökere, a forrása, a tudatosság alapja. A világ csak tapasztalatok egymásutánisága, és te az vagy, ami azokat tudatossá teszi, és mégis minden tapasztalaton túl marad. Olyan ez, mint a hó, a láng, és az égő fa. A hó fenntartja a lángot, a láng felemésztja a fát. Hő nélkül nem lenne se láng, se tüzelőanyag. Hasonlóképpen, tudat nélkül nem lenne se tudatosság, se élet, amely az anyagot a tudatosság hordozójává alakítja.

K: Te azt képveled, hogy nélkülem nem lenne világ, és, hogy a világ és a világról való ismeretem tudásom azonosak. A tudomány teljesen eltérő következtetésre jutott: a világ konkrét és folytonos valamiként létezik, míg én az idegrendszer biológiai evolúciójának a mellékterméke vagyok, amely elsősorban nem annyira a tudatosság székhelye, mint inkább az egyén és a faj túlélésének a mechanizmusa. A te nézeted teljesen szubjektív, míg a tudomány mindent objektív módon próbál meg leírni. Ez egy szükségszerű elkerülhetetlen?

M: Az ellentét látszólagos, és verbális csupán. Ami van, az *van*. Sem nem szubjektív, sem nem objektív. Anyag és elme nem önállóak, aspektusai csupán egyazon energiának. Tekints az elmét, mint az anyag egy funkcióját, és tudományod van; tekintsd az anyagot, mint az elme termékét, és vallásod van.

K: De mi az igazság? Melyik az elsődleges, az elme, vagy anyag?

M: Egyik sem elsődleges. Mert egyik sem jelenik meg önmagában. Az anyag a forma, az elme a név. Együtt alkotják a világot. A mindent betöltő és meghaladó Valóság, a tiszta lét - tudat - üdv a valódi lényeged.

K: Nekem csak a tudatfolyamról, és az események végtelen egymásutániségéről van tudomásom. Az idő folyója könyörtelen áramlással hozza és hordja el a dolgokat. A jövő múlttá alakulása zajlik szakadatlanul.

M: Nem vagy te a szavak áldozata? Úgy beszélsz az idő folyásáról, mintha te állandó lennél. De az eseményeket, aminek tegnap tanúja voltál, holnap valaki más láthatja. Te vagy az, ami mozgásban van, és nem az idő. Állítsd le a mozgást, és az idő megszűnik.

K: Mit jelent az, hogy - az idő meg fog szűnni?

M: Múlt és jövő össze fog olvadni az örök *mostban*.

K: De mit jelent ez a valóságos tapasztalat szerint? Honnan tudod, hogy számodra az idő megszűnt?

M: Jelentheti, hogy múlt és jövő nem számítanak többé. Azt is jelentheti, hogy minden, ami történt, és történni fog, tetszés szerint olvasható, nyitott könyvvé válik.

K: El tudok képzelni egyfajta kozmikus memóriát, amely elérhető valamilyen tréninggel. De hogyan ismerhető meg a jövő? A váratlan elkerülhetetlen.

M: Ami az egyik szinten váratlan, lehet, hogy egy magasabb szintről nézve biztosan megtörténik. Végül is, az elme korlátai között vagyunk. Valójában nem történik semmi, nincs múlt és jövő; minden megjelenik, és semmi nincs.

K: Mit jelent az, hogy semmi nincs? Üressé válsz, vagy elalszol? Vagy feloldod a világot, és hatályon kívül helyezel bennünket, amíg gondolkodásod következő rezzenésekor vissza nem hozol az életbe?

M: Ó, nem, a helyzet nem ilyen rossz. Az elme, anyag, nevek, és formák világa folytatódik, de az egyáltalán nem lényeges számomra. Ez olyan, mint az árnyék. Ott van - követ engem, akárhová megyek, de semmilyen módon nem gátol. A tapasztalatok világa megmarad, de a vágyak és félelmek által hozzám kapcsolódó nevek és formák világa nem. A tapasztalatok minőség nélküli, tiszta tapasztalatok, ha lehet így mondani. Jobb szó híján nevezem őket tapasztalatoknak. Olyanok, mint hullámok az óceán felszínén, amelyek mindig jelen vannak, de nincsenek hatással az óceán nyugodt erejére.

K: Azt akarod mondani, hogy a tapasztalat lehet névtelen, forma nélküli, meghatározatlan?

M: Kezdetben minden tapasztalat ilyen. Csak a vágy és a félelem, az emlékezet szülői azok, amelyek neki nevet és formát adnak, és más tapasztalatoktól elkülönítik. Nem tudatos tapasztalat, mert nincs ellentétben más tapasztalatokkal, mégis tapasztalat, ennek ellenére.

K: Ha nem tudatos, miért beszélünk róla?

M: A legtöbb tapasztalatod tudattalan. A tudatos tapasztalat nagyon ritka. Nem vagy e tény tudatában, mert csak a tudatos tapasztalatokat tartod számon. Légy tudatában a tudattalannak.

K: Tudatában lehet lenni a tudattalannak? Hogy kell ezt csinálni?

M: A vágy és félelem a zavaró és torzító tényezők. Amikor az elme mentes ezektől, a tudattalan hozzáférhetővé válik.

K: Ez a tudattalan tudatossá válását jelenti?

M: Inkább az ellenkezője. A tudatos egygé válik a tudattalannal. A különbség megszűnik, akárhogy is nézed.

K: Össze vagyok zavarodva. Hogy lehet tudatos valaki, és mégis tudattalan?

M: A tudat nem korlátozódik a tudatosságra. Mindenre létezőre kiterjed. A tudatosság a dualitás sajátja. A tudatban nincs dualitás. Az a tiszta észlelés egyetlen tömbje. Ugyanilyen módon beszélhetünk tiszta létről, és tiszta teremtésről - név nélküliek, forma nélküliek, csendesek, és mégis abszolút valóságok, erőteljesek, hatékonyak. Létük leírhatatlan módon a legkevésbé sincs hatással rájuk. Amíg tudattalanok, addig lényegesek. A tudatos nem tud megváltozni alapvetően, csak módosulni tud. Bármilyen dolog, ami változik, keresztül kell, hogy menjen a halálon, az elsötétülésen és a feloldódáson. Az arany ékszert be kell, hogy olvaszd, mielőtt másik formába öntenéd. Ami elutasítja a halált, nem tud újjászületni.

K: Nem számítva a test halálát, hogy lehet meghalni?

M: A halál visszavonulást, tartózkodást, elengedést jelent. A teljes élethez nélkülözhetetlen a halál; minden befejeződés egy új kezdést teremt. Másfelől, értsd meg, hogy csak a halott tud meghalni, az élő nem. Ami élő benned, az halhatatlan.

K: A vágy honnan veszi az energiáját?

M: Nevét és formáját az emlékezetből nyeri. Az energia a forrásból származik.

K: Egyes vágyak teljesen rosszak. Magasztos forrásból hogy származhatnak rossz vágyak?

M: A forrás se nem jó, se nem rossz. Önmagában a vágy sem jó, vagy rossz. A vágy semmi más, mint boldogságra való törekvés. Azonosítod önmagad a test egy részecskéjével, amit úgy érzed elvesztettél, és reménytelenül keresed, hogy teljesnek hiánytalanak érezd magad - ezt nevezed boldogságnak.

K: Mikor veszítettem el? Sosem volt az enyém.

M: Tied volt, mielőtt felébredtél ma reggel. Lépj túl a tudatosságodon, és megtalálad.

K: Hogyan kell túllépnem?

M: Már tudod; csináld.

K: Ezt te mondod. Én semmit nem tudok róla.

M: Még egyszer megismétlem - tudod. Csináld. Lépj túl, vissza, a normális, természetes, mindenképp fölért való állapotodba.

K: Össze vagyok zavarodva.

M: A szemedbe került folt miatt hiszed, hogy vak vagy. Mosd ki, és láss.

K: Nézek. De csak sötétséget látok.

M: Távolítsd el a foltot, és a szemedet elárasztja a fény. A fény ott van - várakozik. A szemed ott van - készen. A sötétség, amit látsz, csak annak a kis foltnak az árnyéka. Tüntesd el, és nyerd vissza természetes állapotodat.

81. A félelem eredendő oka

Maharaj: Honnan jössz?

Kérdező: Amerikai vagyok, de többnyire Európában élek. Indiába nemrég érkeztem. Két rishikeshi ashramban voltam. Meditációt, és légző gyakorlatot tanultam.

M: Meddig voltál ott?

K: Nyolc napig az egyik, hat napig a másik ashramban. Onnan eljöttem, mert ott nem jól éreztem magam. Azután három hetet töltöttem a tibeti lámáknál. De ott minden formulákba és rituálékba van csomagolva.

M: És mi volt ennek az egésznek az eredménye?

K: Az energiám határozottan növekedett. De mielőtt Rishikesből eljöttem volna, némi böjtöt és diétát tartottam a dél indiai Pudukkottaiban a Nature Cure Sanatoriumban. Ez roppant jó hatással volt rám.

M: Energiád talán megjavult egészséged miatt növekedett.

K: Nem tudom. De mindezen próbálkozások eredményeképpen testem különböző helyein valamiféle gyulladások keletkeztek, valamint kántálásokat és hangokat hallottam olyan helyeken, ahol senki se volt.

M: És mi vagy ezután?

K: Nos, mik vagyunk mindezek után? Valamilyen igazság, valamilyen belső bizonyosság, valamilyen valódi boldogság. Az ön-megvalósítás különböző iskoláiban annyit beszélnek a tudatról, hogy az egyén azzal az impresszióval ér véget, hogy a tudat maga a legfelsőbb valóság. Ez így van? A testnek gondját viseli az agy, az agyat megvilágosítja a tudatosság; a tudat a tudatosságon túlra figyel; van valami a tudaton túl?

M: Honnan tudod, hogy tudatos vagy?

K: Érzem, hogy vagyok. Nem tudom másként kifejezni.

M: Ha a dualitás érzését figyelmesen követed az agytól a tudatosságon keresztül a tudatig, úgy találod, hogy végig megmarad. Amikor túllépsz a tudaton, akkor a nem-kettősség állapota következik, amelyben nincs észlelés, csak tiszta lét, amely ugyanúgy nevezhető nemlétnek is, ha lét alatt valami egyénit értesz.

K: Amit te tiszta létnek nevezel, az az univerzális lét, a mindenként való lét?

M: A minden az egyedi dolgok összességét jelenti. A tiszta létből valójában az egyedi ideája hiányzik.

K: Van valamilyen kapcsolat a tiszta lét és az egyedi lét között?

M: Milyen kapcsolat lehet aközött, ami *van*, és ami csak lenni látszik? Van valamilyen kapcsolat az óceán és hullámai között? A valódi lehetővé teszi a valótlan megjelenését, és oka az eltűnésének. A múltó pillanatok egymásra következése teremti meg az idő illúzióját, de a tiszta lét időtlen valósága nem a mozgásban van, mert minden mozgás egy mozdulatlan háttérrel követel meg. Az maga a háttér. Amikor megtaláltad önmagadban, tudod, hogy soha nem vesztetted el ezt a független létet, amely minden elkülönüléstől, és elválasztástól független. De azt ne a tudatosságban keresd, ott nem fogod megtalálni. Sehol ne keresd, mert semmi nem foglalja magában. Ellenkezőleg, az foglal magában mindent, és nyilvánít meg mindent. Olyan, mint a napfény, amely mindent láthatóvá tesz, míg önmaga láthatatlan marad.

K: Uram, mi a haszna, ha arról beszélsz nekem, hogy a valóság nem lehet a tudatosságban? Hol egyebütt keressem azt? Hogy érzékeled azt?

M: Ez teljesen egyszerű. Ha azt kérdezem tőled, milyen ízű a szád, akkor csak azt tudod mondani: se nem édes, se nem keserű, se nem savanyú, se nem csípős; ami akkor marad, amikor mindezen ízeket kizártuk. Hasonlóképpen, mikor semmilyen megkülönböztetés és reakció nincs többé, ami marad, az a valóság, ami egyszerű, és szilárd.

K: Csupán annyit értek, hogy a kezdetnélküliség illúziójának markában vagyok. És nem látom, hogyan érhetne véget. Ha tudott volna, véget ért volna - már régen. Annyi lehetőségem a múltban is kellett, hogy legyen, mint amennyi a jövőben lesz. Ami nem történhetett meg, az nem tud megtörténni. Vagy ha megtörtént, nem tudtam megtartani. A mi nagyon siralmas helyzetünk, amit eme számtalan évmilliók eredményeztek, legjobb esetben a végső megsemmisülés ígérete, vagy rosszabb esetben, a végtelen, és értelmetlen ismétlés fenyegetése.

M: Milyen bizonyítékok van arra, hogy jelen állapotod kezdet és vég nélküli? Mi voltál, mielőtt megszülettél? Mi leszel halálod után? És jelen állapotod - mennyire ismered? Még azt sem tudod, mi volt az állapotod, mielőtt ma reggel felkeltél? Csak jelen állapotodat ismered egy kicsit, és abból vonsz le minden időre és helyre vonatkozó következtetéseket. Lehet, hogy álmodsz csupán, és álmodat örökérvényűnek képzeled.

K: Azzal nem változik a helyzet, hogy álomnak nevezed. Ismét felteszem a kérdést: milyen remény marad, amelyet a mögöttem lévő örökkévalóság nem tud beteljesíteni be? Miért kellene a jövőnek különböznie a múltamtól?

M: Lázás állapotodban múltat, és jövőt vetítesz ki, és azokat valódinak tartod. Valójában, neked csak a jelen pillanatról van tudomásod. Miért nem azt tanulmányozod, hogy mi a most, az elképzelt múlt, és jövő kutatása helyett? Jelen állapotod sem kezdet, sem vég nélküli. Egy pillanaton át tart. Vizsgáld meg figyelmesen, honnan jön, és hová tart. Hamarosan fel fogod fedezni a mögöttem lévő időtlen valóságot.

K: Miért nem tettem meg ezt azelőtt?

M: Mint ahogy minden hullám alászáll az óceánba, úgy tér vissza minden pillanat az ő forrásához. A megvalósulás a forrás felfedezésében, és a benne maradásban áll.

K: Ki a felfedező?

M: Az elme.

K: Megtalálja a válaszokat?

M: Felfedezi, hogy kétségtelen, hogy nincs szükség válaszokra.

K: A születés tény. A halál szintén tény. Hogy mutatkoznak ezek a tanú számára?

M: Fiúként született; férfi halt meg - ezek pusztán időbeli események.

K: Van fejlődés a tanúságban? Fejlődik a tudat?

M: Ami látható sok változáson mehet keresztül, míg a tudat fénye rá összpontosul, de az objektum az, ami változik, nem a fény. A növények gyarapszanak a napfényben, de a napfény nem gyarapszik. Önmagában mind a test, mind a tanú mozdulatlan, de amikor összejönnek az elmében, akkor mindkettő mozogni látszik.

K: Igen, tudom, hogy ami mozog és változik, az az 'én vagyok' csupán. Szükséges az 'én vagyok' egyáltalán?

M: Kinek van szüksége rá? Létezik - most. Volt egy kezdete, és lesz egy vége.

K: Mi marad, amikor az 'én vagyok' eltűnik?

M: Ami nem jön és megy - megmarad. Az örökké sóvárgó elme az, ami a haladás, és a tökéletesség felé való fejlődés ideáit teremti. Az zavar össze, és beszél rendről, rombol, és keres biztonságot.

K: Van a sorsban, a *karmában* fejlődés?

M: A *karma* egy raktára csupán a fel nem használt energiáknak, beteljesíttelen vágyaknak, és meg nem értett félelmeknek. A raktár folytonosan utántöltésre kerül új vágyakkal és félelmekkel. Ennek nem kell örökké így lennie. Értsd meg félelmeid eredendő okát - az érzelmi eltávolodást önmagadtól és vágyaidtól - az én utáni sóvárgástól, és *karmád* szertefoszlik, mint egy álom. Föld és menny között az élet tovább zajlik. Semmi nem érintett, csak testek fejlődnek, és pusztulnak.

K: A személy és a tanú között mi a kapcsolat?

M: Nem lehet közöttük kapcsolat, mert egyik. Ne válaszd szét őket, és ne keress kapcsolatot.

K: Ha a látó és a látott egyik, hogyan következett be az elkülönülés?

M: A valójában természetüknél fogva különböző, és sokféle nevtől és formától megbűvölten megkülönbözteted, ami természetes, és elkülöníted, ami egy. A világ változatosságban gazdag, de te furcsán és rémülten érzed magad, ami félreértésnek köszönhető. A test van veszélyben, nem te.

K: Tudom, hogy az alapvető biológiai vágyakozás, a menekülési ösztön sokféle formát ölt, és eltorzítja gondolataimat és érzéseimet. De hogyan született ez a vágyakozás?

M: Ez egy mentális állapot, amelynek az oka az 'én-a-test-vagyok' idea. Ez eltávolítható az ellentétes, 'én-nem-a-test-vagyok' ideával. Mindkét idea téves, de az egyik törli a másikat. Ismerd fel, hogy semmilyen idea sem a sajátod, azok mind kívülről jönnek. Mindegyiket önmagadon kívülinek kell gondolnod, válj önmagad a meditációd tárgyává. A törekvés, hogy megértsd önmagad, a *Yoga*. Légy *Yogi*, add át neki az életedet, merengj el, tűnődj el rajta, addig kutasd, amíg el nem jutsz a tévedés gyökeréig, és a tévedésen túli igazságig.

K: Meditációban ki medítál, a személy, vagy a tanú?

M: A meditáció egy szándékos kísérlet a magasabb tudatossági állapotba való hatolásra, és végül, az azon való túllépésre. A meditáció művészete a figyelem fókuszja egyre finomabb szintekre való áthelyezésének a művészete, anélkül, hogy az elhagyott szinteken elakadnál. Bizonyos fokig a kontrollált meghaláshoz hasonlít. A legalacsonyabb szinten kezded: társas viszonyok, szokások és viselkedésmód; fizikai környezet, testtartások és légző gyakorlatok, érzékek, benyomások és észleletek; az elme, annak gondolatai és érzései; amíg a személyiség egész mechanizmusa határozott uralásra nem kerül. A meditáció végső állapotát akkor éred el, amikor az önazonosság érzése túllép az 'én-ez-és-ez-vagyok'-on, túl az 'ez-vagyok'-on, túl az 'én-csak-a-tanú-vagyok'-on, túl a 'létezik'-en, túl minden ideán a személytelenül személyes tiszta létbe. Elhatározottnak kell azonban lenned, ha meditálni kezdesz. Kifejezetten nem részidős elfoglaltság. Érdeklődésedet és tevékenységeidet korlátozd a szükségleteidre, és a tőled függők legszűkebb igényeire. Tartogasd minden energiádat és idődet fal áttörésére, amit elméd épített köréd. Higgy nekem, nem fogod sajnálni.

K: Honnan fogom tudni, hogy a tapasztalatom univerzális?

M: Meditációd végén mindent közvetlenül fogsz ismerni, semmiféle bizonyítékra nem lesz szükséged. Miképpen az óceán minden cseppje hordozza az óceán ízét, úgy hordozza minden pillanat az örökkévalóság ízét. A definícióknak és a leírásoknak a tovább keresés hasznos serkentőiként megvan a maguk szerepe, de neked túl kell lépned rajtuk abba, ami csak negatív meghatározásokkal meghatározható és kifejezhető. Végül is, még az egyetemesség és örökkévalóság is pusztá fogalmak, a lét ellentétei helyhez, és időhöz kötöttek. A valóság nem egy fogalom, s nem is egy fogalom megnyilvánulása. Fogalmakkal nem lehet mit kezdeni. Törődj el elméd, távolítsd el torzulásait, és szennyeződéseit. Amikor megérezted saját éned ízét, meg fogod találni azt mindenhol, és minden időben. Ezért olyan fontos, eljuss odáig. Ha egyszer megismered, soha nem fogod elveszíteni. De a lehetőséget intenzív, sőt, fáradságos meditációval kell megadnod önmagadnak.

K: Mit akarsz pontosan, hogy csináljak?

M: Add át szívedet és elmédet az 'én vagyok' feletti tűnődésnek, annak, hogy mi az, mi a forrása, élete, jelentése. Ez nagyon hasonlít a kútásáshoz. Utasíts el mindent, ami nem víz, amíg el nem éred az életadó forrást.

K: Honnan fogom tudni, hogy a helyes irányba megyek?

M: A feladat iránti figyelem, világosság és odaadás terén való előrehaladásodból.

K: Mi európai emberek nagyon nehéznek találjuk, hogy csendben maradjunk. A világ túlságosan velünk van.

M: Ó, nem, ti szintén álmodók vagytok. Álmainknak csak a tartalma tekintetében különbözünk. Ti a tökéletesedést kerestek - a jövőben. Mi fel akarjuk azt fedezni - a *mostban*. Csak a korlátozott tökéletesíthető. A korlátlan már tökéletes. Tökéletesek vagytok, csak nem tudjátok. Tanuld meg önmagad ismeretét, és csodákat fogsz felfedezni. Amire

szükséged van, az már mind megvan belül, csak tisztelettel és szeretettel kell közeledned énedhez. Az önhibáztatás és az önbizalom hiánya súlyos hibák. Állandó fájdalomtól menekülésed való és öröm keresésed az éned iránt érzett szeretet jele, mindössze arra kérlek: tökéletesítsd éned iránti szeretetedet. Ne gyakorolj önmegtagadást - ragaszd énedet a végtelenséghez és örökkévalósághoz, és fedezd fel, hogy nincs szükséged rájuk; te ezeken túl vagy.

82. Abszolút tökéletesség itt és most

Kérdező: Háború van. Mi az állásponthoz ezzel kapcsolatban?

Maharaj: Valahol vagy másutt, ilyen vagy olyan formában, mindig háború van. Volt olyan időszak, amikor nem volt háború? Némelyek azt mondják, ez Isten akarata. Némelyek azt, hogy Isten játéka. Ez egy más kifejezőmód arra, hogy a háborúk óhatatlanul bekövetkeznek, és senki nem felelős.

K: De mi a te állásponthoz?

M: Miért tulajdonítasz nekem állásponthoz? Nekem nincs állásponthoz, amit a sajátomnak lehet nevezni.

K: Biztosan felelős valaki ezért a szörnyű, és értelmetlen vérontásért. Miért oly hajlamosak az emberek arra, hogy egymást öljék?

M: Belül keresd a bűnt. Az 'én' és 'enyém' ideák vannak minden konfliktus gyökerén. Szabadulj meg tőlük, és nem lesz konfliktus.

K: Mi van, ha megszabadulok a konfliktustól? Az nem lesz hatással a háborúra. Ha én vagyok a háború oka, kész vagyok meghalni. De nyilvánvaló, hogy a hozzám hasonló ezrek eltűnése nem fogja megállítani a háborúkat. Nem az én születésemmel kezdődnek, és nem fognak véget érni a halállal. Nem én vagyok a Felelős. Ki az?

M: A küzdelem és a harc része a létezésnek. Miért nem azt kutatod, ki a felelős a létezésért?

K: Miért mondd, hogy a létezés és a konfliktus elválaszthatatlanok? Nem lehet létezés küzdelem nélkül? Nekem nem kell másokkal harcolnom, hogy önmagam legyek.

M: Szakadatlanul másokkal harcolsz a túlélésedért, úgy mint elkülönült test-elme, konkrét név és forma. Az élethez pusztítanod kell. Attól a pillanattól, hogy ezt felfogtad, háborút kezdted a környezetteddel - a kölcsönös megsemmisítés könyörtelen háborúját, amely megszabadító halálodig tart.

K: Nem válaszoltál a kérdésekre. Te azt ecseteled csupán, amit magam is ismerek - az életet, és annak csapásait. De hogy ki a felelős, arról nem beszélsz. Ha presszionálalak, áttolod a felelősséget Istenre, vagy a *karmára*, vagy az én kapzsiságomra és félelmemre - ami további kérdésekre ösztönöz csupán. Add meg számomra a végső választ.

M: A végső válasz ez: semmi nincs. Minden egy pillanatnyi jelenség az univerzális tudatosság terében; a név- és formakénti folytonosság egy mentális formáció csupán, könnyű eloszlani.

K: Én a közvetlenről, a múltról, a jelenségről kérdezek. Itt egy kép egy gyermekről, akit katonák öltek meg. Ez tény - rád mered. Nem tagadhatod. Nos, ki a felelős a gyermek haláláért?

M: Senki, és mindenki. A világ az, amely magában foglalja, és minden dolog minden másra hat. Mi mindannyian öljük a gyermeket, és mi mindannyian meghalunk vele együtt. Minden esemény oka megszámlálhatatlan, és megszámlálhatatlan hatást hoz létre. Haszontalan dolog a számvetés, semmi nem mutatható ki.

K: A te néped *karmáról* és büntetéséről beszél.

M: Ez egy merőben durva megközelítés: valójában I valamennyien teremtői és teremtettjei vagyunk egymásnak, okozva és cipelve egymás terheit.

K: Tehát az ártatlan szenved a bűnös helyett?

M: Tudatlanságunkban ártatlanok vagyunk; cselekedeteinkben bűnösök. Vétkezünk, anélkül, hogy tudnánk, és szenvedünk, anélkül, hogy megértenénk. Egyetlen reményünk: megállni, nézni, megérteni, és eltávolítani az emlékezet kelepccéit. Mert az emlékezet táplálja a képzeletet, és a képzelet hozza létre a vágyat és a félelmet.

K: Miért képzelődöm egyáltalán?

M: A tudatosság fénye az emlékezet filmjén keresztülhaladva képeket vetít az agyadra. Agyad hiányos és zavaros állapota miatt észleléseid torzult, és tetszik nem tetszik érzések által színezett. Tedd rendbe a gondolkodásodat, szabadítsd meg az érzelmi felhangoktól, és úgy fogod látni az embereket és dolgokat, ahogyan azok vannak, tisztasággal és könyörületességgel. A születés, élet és halál tanúja egy és ugyanaz. Ő a fájdalom és szeretet tanúja. Szeretjük az egy ideig korlátozottságban és elkülönültségben szomorkodó létet. Szeretjük, és ugyanakkor gyűlöljük. Harcolunk, ölünk, életet és tulajdont pusztítunk, és mégis szeretetteljesek és önfeláldozók vagyunk. Szeretben neveljük a gyermeket, ugyanakkor árvaságra juttatjuk. Életünk ellentmondásokkal van tele. Mégis kapaszkodunk valamihez, vagy valakihez, és a következő pillanatban elfelejtjük; mint a gyermek, aki homoktortákat formázik, majd könnyű szívvel sorsára hagyja őket. Érd hozzájuk - dühösen visítanak, tereld el a figyelmét, és elfelejti őket. Mert *most* élünk, és azt *most* szeretjük. Szeretjük a változatosságot, a szenvedés és öröm játékát, megigéznék bennünket az ellentétükkel. Ezért van szükségünk az ellentétekre, és látszólagos elkülönülésükre. Élvezzük őket egy darabig, majd kifradunk, és követeljük a békét, és a tiszta lét csendjét. A kozmikus szív szüntelenül dobog. Én vagyok a tanú, és a szív egyaránt.

K: Látom a képet, de ki a festő? Ki felelős ezért a rettenetes, és mégis elragadó tapasztalatért?

M: A festő a képben van. Elkülöníted a festőt a képtől, majd keresed őt. Ne különítsd el, és ne tégy fel helytelen kérdéseket. A dolgok vannak, ahogy vannak, és senki nem egyénileg felelős. A személyi felelősség ideája a tevékenység illúziójából származik. 'Valakinek meg kellett tennie, valaki felelős'. Jelen társadalom, a maga törvényi kereteivel és szokásaival, a személyi függetlenség és felelősség eszméjére épül, de nem ez az egyetlen forma, amit a társadalom magára ölthet. Létezhetnek más formák, ahol az elkülönültség érzése gyenge, és a felelősség elszórt.

K: A személyiség gyenge érzésével rendelkező egyén - közelebb áll az ön-megvalósuláshoz?

M: Vegyük egy fiatal gyermek esetét. Az 'én-vagyok' érzése még nem kialakult, a személyiség fejletlen. Az önismeretnek még kevés az akadálya, de a tudat ereje és világossága, szélessége és mélysége hiányzik. Az évek során a tudat erősödik, de a lappangó személyiség is felbukkan, és zavar, és komplikál. Mint ahogy minél keményebb a fa, annál melegebb a tűz, úgy minél erősebb a személyiség, annál ragyogóbb a fény, amit annak lerombolása generál.

K: Nincsenek problémáid?

M: Vannak problémáim. Már beszéltem róluk. Lenni, névvel és formával létezni fájdalmas dolog, mégis szeretem.

K: De te mindent szeretsz.

M: A létezés mindent magában foglal. Az én valódi természetem a szeretet; még a fájdalom is szeretetre méltó.

K: Az nem teszi kevésbé fájdalmasá. Miért nem maradsz a korlátok nélküliben?

M: A felfedezés hajlama, az ismeretlen szeretete vesz rá a létezésre. Benne van a lét természetében, hogy kalandot lát a valamivé válásban, mivel a valamivé válás valódi természetében benne van a béke keresése a létben. A létnek és a valamivé válásnak ez a váltakozása elkerülhetetlen; de az én otthonom ezen túl van.

K: A te otthonod Istenben van?

M: Istent szeretni és imádni szintén tudatlanság. Az én otthonom túl van minden fogalmon, legyen az bármennyire magasztos.

K: De Isten nem egy fogalom. Ő a létezésen túli realitás.

M: Fogalmazhatsz tetszésed szerint. Gondolhatsz akármire, én azon túl vagyok.

K: Ha egyszer ismered az otthonodat, miért nem maradsz ott? Mi vesz rá, hogy elhagyd?

M: A testi létezés szeretetén kívül az egyén azért születik meg újra és újra, mert bele keveredett a sorsába. A sors elválaszthatatlan a valamivé válástól. Az egyénivé válás vágya tesz személyllyé, annak minden személyes múltjával és jövőjével. Tekints néhány nagy embert, micsoda csodálatos emberek voltak. És életük mégis milyen zavaros, és gyümölcsökben korlátozott volt. Mily végletesen függő az ember személyisége, és mily jelentéktelen a világa. És mégis, szeretjük és védjük, annak ellenére, hogy nagyon jelentéktelen.

K: Háború és zűrzavar van, és felkérést kapsz, hogy vedd át egy élelmezési központ irányítását. Mindent szükségeset megkapsz, egyetlen kérdés, vállalod-e a feladatot. Visszautasítanád?

M: Dolgozni, vagy nem dolgozni, egy és ugyanaz számomra. Lehet, hogy átveszem az irányítást, lehet, hogy nem. Lehet, hogy mások alkalmasabbak az ilyen feladatokra, mint én - élelmezési szakértők, például. De az én attitűdöm más. Én nem tekintem a halált csapásnak, mint ahogy nem örvendezek egy gyermek születésének sem. A gyermek a szenvedés sorsára jut, míg a halállal kikerül abból. Az élethez való ragaszkodás a szomorúsághoz való ragaszkodás. Szeretjük, amit a fájdalom nyújt számunkra. Ilyen a természetünk. Számomra a halál pillanata az öröm pillanata lesz, nem a félelemé. Sírtam mikor megszülettem, és nevetve fogok meghalni.

K: Hogyan változik meg a tudatosság a halál pillanatában?

M: Milyen változásra gondolsz? A filmvetítés végén minden ugyanaz marad, mint kezdetben. A megszületésed előtti állapot a haláloed utáni állapotoddal azonos, ha emlékszel.

K: Nem emlékszem semmire.

M: Mert sohasem próbáltad. Ez csak az elme hangolásának a kérdése. Gyakorlást igényel, természetesen.

K: Miért nem végzel emberbaráti munkát?

M: De hát semmi mást sem csinállok, egész idő alatt. És milyen emberbaráti munkát szeretnél, hogy végezzek? A foltozás nem nekem való. Az én állásponatom világos: termelj, hogy eloszsz, etess mielőtt ennél, adj, mielőtt elvennél, gondold másokra, mielőtt önmagadra gondolnál. Csak egy megosztás alapú, önzetlen társadalom lehet stabil és boldog. Ez az egyetlen praktikus megoldás. Ha nem ezt akarod - harcolj.

K: Mindez a *gunák* problémája. Ahol a *tamas* és a *rajas* van túlsúlyban, ott háborúnak kell lennie. Ahol a *sattva* uralkodik, ott békének kell lennie.

M: Fogalmazz tetszésed szerint, ugyanoda vezet. A társadalom hajtóerőkre épül. Tedd bele a jóakaratot az alapokba, és nem lesz szükséged szakképzett szociális munkásokra.

K: A világ jobbá válna.

M: A világnak folyton jobbá kellett volna válnia, mégsem tette. Mi a remény a jövőre nézve? Természetesen, voltak, és lesznek harmonikus és békés periódusok, amikor a *sattva* uralkodott, de a dolgok saját tökéletességük által mennek tönkre. Egy tökéletes társadalom szükségszerűen statikus, ennél fogva stagnál, és hanyatlak. A csúcstről minden út lefelé vezet. A társadalmak olyanok, mint az emberek - megszületnek, fejlődnek a viszonylagos tökéletesség egy pontjáig, majd hanyatlanak, és meghalnak.

K: Nincs egy abszolút tökéletes állapot, ahonnan nincs visszaesés?

M: Ha valaminek kezdete van, akkor vége is kell, hogy legyen. Az időtlenben minden tökéletes, itt és most.

K: De el fogjuk-e érni az időtlenséget kellő időben?

M: Kellő időben vissza fogunk érni a kezdőpontra. Az idő nem tud bennünket kivezetni az időből, ahogy a tér sem tud kivezetni bennünket a térből. Várakozás által csak még több várakozást kapsz. Az abszolút tökéletesség itt és most van, nem valahol a jövőben, a közelben, vagy a távolban. A titok működésben van - itt és most. Hagyd figyelmen kívül, bármit is gondolsz magadról, és cselekedj úgy, mintha abszolút tökéletes lennél - bármilyen eszmét alkoss a tökéletességről, az lehetséges. Csupán bátorságra van szükséged.

K: Honnan vegyek ekkora bátorságot?

M: Magadból, természetesen. Nézz magadba.

K: A kegyelmed segíteni fog.

M: Az én kegyelmem most azt mondja neked: nézz magadba. Mindened megvan, amire szükséged van. Használd. Működj a legjobb tudásod szerint, tégy, ahogy gondolod, hogy kell. Ne félj a tévedésektől; mindig helyesbíteni tudod azokat, csak a szándékok számítanak. A formai dolgok megragadása nem áll hatalmadban; a cselekedeteid indítékaié, igen.

K: Hogyan vezethet egy tökéletlenségből születő cselekedet tökéletességhez?

M: Nem a cselekvés nem vezet tökéletességhez; a tökéletesség fejlődik ki a cselekvésben. Amíg megnyilvánulásaid alapján ítéled meg önmagad, biztossíts számukra a lehető legnagyobb figyelmet; amikor megvalósítod tulajdon létedet, magatartásod tökéletes lesz - teljesen spontán módon.

K: Ha időtlenül tökéletes vagyok, akkor minek születtem egyáltalán? Mi a célja ennek az életnek?

M: Ez olyan, mint azt kérdezni: mit nyer belőle az arany, ha ékszer készítenek belőle? Az ékszer elnyeri az arany színét és szépségét; az arany nem gyarapszik semmivel. Hasonlóképpen teszi a cselekvésben kifejeződő valóság a cselekvést jelentőségteljessé és széppé.

K: Mit nyer a valóság a kifejeződései révén?

M: Mit tudna nyerni? Egyáltalán semmit. De benne van a szeretet természetében, hogy kifejezze magát, hogy megerősítse magát, hogy legyőzze a nehézségeket. Amint megértetted, hogy a világ cselekvő szeretet, egészen másképp fogsz ránézni. De először a szenvedéssel kapcsolatos hozzáállásodat kell megváltoztatnod. A szenvedés eredetileg kiáltás a figyelemért, amely maga a szeretet mozgása. Több, mint boldogság, a szeretet növekedést akar, a tudatosság és a lét szélesedését és mélyülését. Akármilyen gátolja, a fájdalom okává válik, és a szeretet nem bújik el a fájdalom elől. A *sattvát*, az igazságosság, és a szabályos fejlődés érdekében működő energiát, nem szabad akadályozni. Amikor eltorlaszolódik szembefordul önmagával, és romboló hatásúvá válik. Valahányszor a szeretet elfojtásra kerül, és a szenvedésnek lehetősége van, hogy szétterjedjen, elkerülhetetlen a háború. Szomszédunk szomorúsága iránti közönyünk a szenvedést az ajtónkhoz kíséri.

83. A valódi Guru

Kérdő: Mondtad minap, hogy megvalósulásod a Gurudba vetett hitedben gyökerezett. Biztosított róla, hogy te már az Abszolút Valóság vagy, és hogy semmi többet nem kell tenned. Hittél neki, és ráhagyatkoztál, erőltetés nélkül, küzdelem nélkül. Na már most, kérdésem a következő: Gurudba vetett hited nélkül megvalósultál volna? Végül is, az vagy ami vagy, akár elhiszi az elméd, akár nem; ha kételkedsz, az gátolta volna a Guru szavainak befolyását, és hatástalanította volna azokat?

Maharaj: Ahogy mondod - hatástalanná váltak volna - egy időre.

K: És mi történt volna a Guru szavainak energiájával, vagy erejével?

M: Rejtve maradt volna, megnyilvánulatlanul. De az egész kérdés félreértésen alapul. A mester, a tanítvány, a közöttük lévő szeretet és bizalom, ezek mind egy dolog, nem pedig ahány annyiféle, több független dolog. Mindegyik része a másíknak. Szeretet és hit nélkül nem lenne Guru, sem tanítvány, és kapcsolat sem lenne közöttük. Ez olyan, mint felkapcsolni egy villanylámpát a kapcsolóval, hogy világítson. Mivel a lámpa, a vezeték, a kapcsoló, a transzformátor, a villamos távvezetékek, és az erőműtelep egységes egészet alkotnak, ezért gyullad fel a fény. Bármelyik elem hiányozzon, és a fény nem fog felgyulladni. Nem kell elválasztanod az elválaszthatatlant. A szavak nem teremtenek tényeket; leírják, vagy eltorzítják azokat. A tények soha nem írhatók le szavakkal.

K: Még mindig nem értem; lehetséges, hogy a Guru szavai beteljesületlenek maradnak, vagy mindig igaznak bizonyulnak?

M: A megvalósult ember szavai soha nem tévesztik el a céljukat. Várnak a megfelelő feltételekre, ami eltarthat bizonyos ideig, és ez természetes, mert ideje van a vetésnek, és ideje van az aratásnak. De a Guru szava olyan mag, amely nem tud elenyészni. Természetesen, a Gurunak valódinak kell lennie, aki túl van a testen és az elmén, túl van a tudatosságon magán, túl téren és időn, túl kettősségen és egységen, túl megértésen és leírásán. A tündérek, akik sokat olvastak, és sokat beszélnek, sok hasznos dologra megtaníthatnak, de nem ők a valódi Guruk, akik szava megváltozhatatlanul megvalósul. Ők szintén közölhetik veled, hogy te vagy a végső valóság maga, de mire mész velem?

K: Mindamellet, ha hiszek és engedelmeskedem nekik bizonyos okokból, vesztes kell, hogy legyek?

M: Ha képes vagy hinni, és engedelmeskedni, hamarosan megtalálod igazi Gurudat, azaz inkább, ő talál meg téged.

K: Az Én minden ismerője Guruvá válik, vagy lehet ismerője valaki anélkül a Valóságnak, hogy képes lenne másokat elvezetni hozzá?

M: Ha tudod amit tanítasz, akkor tanítani tudod amit tudsz. Itt a láttnokság és a tanítóság egyek. De az Abszolút Valóság mindkettőn túl van. A magukat Gurunak kiadók érettségről és erőfeszítésről, érdemről és teljesítményről, sorsról és kegyelemről beszélnek; mindezek pusztán mentális képződmények, egy függő elme kivetítései. Segítség helyett akadályoznak.

K: Hogy tudom felismerni, kit kövessek, és kiben kételkedjek?

M: Kételkedj mindenben, amíg meggyőződésre nem jutsz. A valódi Guru soha nem aláz meg téged, és nem fog elidegeníteni önmagadtól. Állhatatosan belső tökéletességed tényéhez vezet vissza, és belső keresésre buzdít. Tudja, hogy semmire nincs szükséged, még órá sem, és soha nem lankad, hogy erre emlékeztessen téged. De az önjelölt Guru többet foglalkozik önmagával, mint tanítványaival.

K: Azt mondtad, a valóság túl van a tudáson, és a valóság tanításán. Nem a valóság ismerete a legfelsőbb maga, és nem a tanítás az ő elnyerésének a bizonyítéka?

M: A valóság, vagy az én ismerete, elme állapot. A tanítás egy további mozgás a kettősségben. Ezek csak az elmét érintik; a *sattva* azért mégis egy *Guna*.

K: Mi valódi akkor?

M: Az a valóság, aki az elmét nem-megvalósultként és megvalósultként ismeri, aki a tudatlanságot és a tudást az elme állapotaiként ismeri. Amikor hajlamos vagy rá, hogy a gyémántokat összetéveszd a kavicsokkal, vagy megtalálod őket, vagy nem. A látás a lényeg. Hol van a kavics szürkesége, és a gyémánt szépsége, a látás ereje nélkül? Az ismert csupán egy forma, és az ismeret csupán egy név. Az ismerő csak egy elmeállapot. A valóság ezeken túl van.

K: Az objektív tudás, a dolgok ideái, és az önismeret bizonyára nem azonos dolgok. Az egyikhez szükséges az agy, a másikhoz nem.

M: Ha vitatkozni akarsz egymáshoz fűzheted a szavakat, és jelentést adhatsz nekik, de a tény változatlan marad, hogy minden tudás a tudatlanság egy formája. A legpontosabb térkép is csak papír csupán. Minden tudás az emlékezetben van, megismerés csupán, míg a valóság túl van az ismerő és az ismert kettősségén.

K: Akkor hogyan ismerhető meg a valóság?

M: Milyen félrevezető ez a kifejezésmód. Tudat alatt feltételezed, hogy a valóság is megközelíthető tudás révén. És aztán bevezeted a valóságon túli valóság ismerőjét. Értsd meg, ahhoz, hogy *legyél* nem szükséges ismerni a valóságot. Tudatlanság és tudás az elmében vannak, nem a valóságban.

K: Ha nem létezik olyan dolog, mint a valóság ismerete, akkor hogy érjem el azt?

M: Nem szükséges eléred, ami már veled van. Valójában ezzel a te elérésseddel hibázod el a dolgot. Add fel az ideát, hogy még nem találtad meg, és csak hagyd, hogy a közvetlen érzékelés fókuszába kerüljön, itt és most, mindent eltávolítva, ami az elméből ered.

K: Amikor minden ami eltávozhat eltávozik, mi marad?

M: Üresség marad, tudat marad, a tudatos lét tiszta fénye marad. Ez olyan, mint azt kérdezni, mi marad a szobában, miután a bútorokat eltávolítottam? Egy sokkal használhatóbb szoba marad. És amikor még a falak is lebontásra kerülnek, a tér marad. A téren és időn túl a valóságnak az *ittje*, és a *mostja*.

K: A tanú megmarad?

M: Amíg tudatosság van, tanúja is marad. A kettő együtt jelenik meg, és tűnik el.

K: Ha a tanú szintén mulandó, miért tulajdonítunk neki olyan nagy fontosságot?

M: Csak azért, hogy megtörjük a közismert illúzió varázslatát, hogy csak az észlelhető valóságos.

K: Az észlelet az elsődleges, a tanú - másodlagos.

M: Ez a probléma lényege. Amíg azt hiszed, hogy csak a külső világ valóságos, addig szolgálja maradsz neki. A megszabadulás érdekében figyelmedet az 'én vagyokra', a tanúra kell fordítanod. Természetesen az ismerő és az ismert nem kettő, hanem egyek, de az ismert varázsának a megtörésére előtérbe kell hozni az ismerőt. Egyik sem elsődleges, mindkettő a szavakkal ki nem fejezhető tapasztalat emlékezetben való visszatükröződése, mindig friss és mindig mostbeli, lefordíthatatlan, gyorsabb, mint az elme.

K: Uram, én egy egyszerű kereső vagyok, aki a valóságot keresve Gurutól Guruig vándorol. Elmém beteg, vágytól ég, félelemtől fagyott. Napjaim elröpülnek, fájdalomtól vörösek, unalomtól szürkék.

Életkorom előrehalad, egészségem hanyatlik, jövőm sötét, és ijesztő. Ha ez így megy tovább, szomorúságban fogok élni, és kétségbeesésben fogok meghalni. Van számomra remény? Vagy túl későn jöttem?

M: Semmi bajod sincs, csak az önmagadról alkotott elképzeléseid teljesen rosszak. Nem te vagy az, aki vágyik, fél és szenved, a személy az, aki a körülmények és hatások szerint megformált alapra épül. Te nem a személy vagy. Ezt világosan meg kell állapítanod, és soha nem szabad szem elől tévesztened. Rendes körülmények között hosszadalmas *sadhanára*, évekig tartó önmegtartóztatásra és meditációra van szükség.

K: Elmém gyenge és tétova. Nincs sem erőm, sem kitartásom a *sadhanához*. Reménytelen eset vagyok.

M: Bizonyos módon te vagy a legreményteljesebb eset. Van alternatívája a *sadhanának*, ami a hit. Ha meggyőződésed nem tud gyümölcsöző keresés alapján megszületni, akkor használd fel az én felfedezésemet, amit oly lelkesen meg akarok osztani veled. A lehető legtisztábban látom, hogy soha nem voltál, nem vagy, és nem is leszel eltávolodva a valóságtól, hogy a tökéletesség teljessége vagy, itt és most, és hogy semmi nem tud megfosztani téged az örökségedtől, attól, ami vagy. A legkevésbé sem különbözöl tőlem, csak nem tudod. Nem tudod, mi vagy, ezért annak képzeled magad, ami nem vagy. Ebből erednek vágyaid és félelmeid, és nyomasztó kétségbeesésed. És értelmetlen cselekedetek a menekülés érdekében. Csak higgy nekem, és élj a belém vetett hitedből. Nem csaplak be. Te vagy a Legfelsőbb Valóság, túl a világon és annak teremtőjén, túl a tudatosságon és annak tanúján, túl minden állításon és tagadáson. Emlékezz erre, gondolj erre, cselekedj eszerint. Hagyj fel az elkülönültség minden érzésével, lásd magad mindenben, és cselekedj ennek megfelelően. A cselekvéssel el fog jönni a boldogság, és a boldogsággal a meggyőződés. Végül is azért kételkedsz önmagadban, mert szomorú vagy. A természetes, spontán és maradandó boldogságot nem tudod elképzelni. Az vagy van, vagy nincs. Amint elkezded tapasztalni a békét, szeretetet és a külső okok nélküli boldogságot, minden kétség szertefoszlik. Csak értsd meg, amit elmondtam neked, és élj vele.

K: Azt mondod, hogy emlékeim alapján éljek?

M: Különböző is emlékeid alapján élsz. Én pusztán arra kérek, a régi emlékeket váltsd fel azokkal az emlékekkel, amelyeket én mondtam neked. Ahogy a régi emlékek alapján cselekedtél, úgy cselekedj az újak szerint. Ne félj. Egy ideig konfliktusok lehetnek a régi és az új között, de ha elszántan az új oldalára állsz, a küzdelem hamarosan véget ér, és tapasztalni fogod az önmagadként való lét, az illúziók szülte vágyak, és félelmek becsapásától mentes lét erőfeszítés mentes állapotát.

K: Sok Gurunak szokása, hogy átadja kegyelmének a jelét - fejedőjét, botját, vagy kolduló edényét, vagy köntösét, így adja tovább, vagy erősíti meg a tanítvány ön-megvalósítását. Én nem látom hasznát az ilyen praktikáknak. Ez nem az ön-megvalósítás tovább adása, hanem fontoskodás. Mi az evilági haszna, ha mond valamilyen hízelgőt, és az nem igaz? Egyfelől figyelmeztetsz, hogy sok az önjelölt Guru, másfelől azt szeretnéd, ha hinnék neked. Miért lépsz fel azzal az igénnyel, hogy te vagy a kivétel?

M: Nem kérek, hogy bennem higgy. Azt hidd el, amit mondok, és arra emlékezz, neked akarok boldogságot, nem magamnak. Azokkal szemben légy bizalmatlan, akik különbséget tesznek közted és az igaz lét között, és a kettőtök közötti közvetítőnek ajánlkoznak. Én nem csinállok semmi ilyesmit. Én még csak nem is ígérek semmit. Én csupán azt mondom: ha elhiszed amit mondok, és próbának vedted alá, te magad fogod felfedezni, hogy azok milyen abszolút igazak. Ha bizonyítékot kérsz, mielőtt kockáztatnál, csak azt tudom mondani: én vagyok a bizonyíték. Én hittem tanítóm szavainak, és emlékezetemben tartottam azokat, és úgy találtam, hogy igaza van, hogy én voltam, vagyok, és leszek a mindent átölelő, mindent meghaladó Végtelen Valóság. Ahogyan mondod, neked sem időd, sem energiád hosszadalmas gyakorlatokra. Én alternatívát kínálok neked. Fogadd szavaimat bizalommal, és élj újból, vagy élj, és halj meg szomorúságban.

K: Ez túl szép ahhoz, hogy igaz lehessen.

M: Ne tévesszen meg a tanács egyszerűsége. Nagyon kevesek azok, akik rendelkeznek a bátorsággal, hogy elhiggyék, ami természetes és egyszerű. Tudni, hogy elméd foglya vagy, hogy egy általad teremtett, képzelet alkotta világban élsz - a bölcsesség kezdete. Semmit nem akarni tőle, készen állni teljesen elhagyni azt - komolyság. Csak az ilyen, valódi kétségbeesés szülte komolyság révén fogsz hinni nekem.

K: Nem szenvedtem még eleget?

M: A szenvedés tompává tett, képtelen vagy észrevenni annak szörnyűségét. Első feladatod, észrevenni a szomorúságot magadban, és körülötte; a második, mérhetetlenül vágyódnai a szabadság iránt. A teljes intenzitású vágyódás vezetni fog téged; nincs szükséged más vezetőre.

K: Engem tompává tett a szenvedés, még saját magával szemben is közönyössé tett.

M: Lehet, hogy nem a szomorúság, hanem az öröm az, ami tompává tett. Vizsgáld meg.

K: Bármilyen is az oka, eltompultam. Sem akaratom, sem energiám.

M: Ó, nem. Elegendő van benned, hogy megtegyed az első lépést. És minden lépés elegendő energiát fog termelni a következőhöz. Az energia az önbizalommal jön, és az önbizalom a tapasztalattal.

K: Helyes dolog, ha Gurut változtatok?

M: Miért ne változtatnál? A Guruk akár a mérföldkövek. Természetes dolog, hogy egyiktől a másikhoz mész. Mindegyik megmondja neked az irányt és a távolságot, míg a *sadguru*, az örökkévaló Guru, az út maga. Amint felismered, hogy az út a cél, és hogy mindig az úton vagy, nem célt kell elérni, hanem élvezni annak szépségét, és bölcsességét, az élet megszűnik feladatnak lenni, és természetessé, és egyszerűvé válik, önmagától való elragadtatássá.

K: Tehát nincs szükség istenimádásra, imádkozásra, Yoga gyakorlásra?

M: Egy kevés napi söprögetés, mosás, és lemosás nem okozhat kárt. Az ön-tudat megsúg minden lépést, amit meg kell lépned. Amikor minden kész, az elme csendes marad. Most az ébrenléti állapotban egy személy vagy névvel és formával, örömmel és szomorúságokkal. A személy nem létezett a születésed előtt, és a halálod után sem fog létezni. Ahelyett, hogy a személlyel küzdesz, hogy átalakítsd, miért nem lépsz túl az ébrenléti állapoton, és hagyod el teljesen a személyes életet? Ez nem a személy megszüntetését jelenti, csak annak megfelelő perspektívából való szemlélését.

K: Még egy kérdés. Azt mondtad, mielőtt megszülettem egy voltam a valóság tiszta létével; ha így van, ki döntött úgy, hogy meg kell születnem?

M: A valóságban soha nem születél, és soha nem fogsz meghalni. De most azt képzeled, hogy vagy, illetve, hogy tested van, és azt kérdezed, hogy mi idézte elő ezt az állapotot. Az illúzió korlátai között a válasz ez: az emlékekből született

vágy egy testhez vonz téged, és azt gondolod, hogy egy vagy vele. De ez csak egy viszonylagos nézőpontból igaz. Valójában nincs test, sem a világ, amely azt magában foglalja; csak mentális kondíció van, egy álomszerű állapot, amelyet valóságának kutatásával könnyű eloszlatni.

K: Miután meghalsz, vissza fogsz jönni újra? Ha elég hosszú ideig élek, fogok veled ismét találkozni?

M: Számodra a test valóságos, számomra nem létezik. Én, ahogy te engem látsz, csak a képzeletben létezem. Bizonyára látni fogsz megint, ha és amikor szükséged van rám. Ez rám nincs hatással, mint ahogy a Napra sincsenek hatással a napfelkelték és a naplementék. Mivel nincs hatással, biztosan leszek, mikor szükség lesz rá. Te hajlasz a tudásra, én nem. Bennem nincs meg az a bizonytalanság érzés, ami a te számodra a tudást szükségessé teszi. Én is kíváncsi vagyok, mint ahogyan egy gyermek kíváncsi. De nincs bennem vágyakozás, hogy menedéket keressek a tudásban. Ezért engem nem érdekel, hogy újjászületek-e, vagy hogy mennyi ideig tart a világ. Ezek félelemből születő kérdések.

84. Célod a Gurud

Kérdező: Azt mesélted nekünk, hogy sok az önjelölt Guru, de a valódi Guru nagyon ritka. Sok olyan *gnani* van, aki csak képzeletben magát megvalósultnak, de mindegyik csak könyvből szerezte a tudását, és igen nagyra vannak magukkal. Időnként nagy hatással vannak a magukhoz vonzott tanítványokra, sőt, megigézik őket, akiknek az idejét haszontalan gyakorlatokkal vesztegetik. Amikor a tanítvány néhány év után szemügyre veszi magát, semmilyen változást nem talál. Mikor ezt szóvá teszi, tanítója rendszerint rendreutasítja, hogy nem gyakorolt elég keményen. A tanítvány szívéből hiányzó hitet és szeretetet okolja, miközben a hiba valójában a Guruban van, akinek nem az a szerepe, hogy tanítványokat fogadjon, és reményt támasszon bennük. Hogyan kell védekezni az ilyen Guruk ellen?

Maharaj: Miért érintenek ennyire mások? Akárki lehet a Guru, ha tiszta szívű, és jóhiszeműen cselekszik, nem fog ártani a tanítványainak. Ha nem halad, a tanítványban van a hiba, mivel lusta, és hiányzik az önuralma. Másfelől, ha a tanítvány komoly, és intelligens módon és élvezettel alkalmazza *sadhanáját*, akkor készen áll egy sokkal alkalmasabb tanítóval való találkozásra, aki tovább fogja vezetni őt. Kérdésed három téves feltevésből ered: hogy az embereknek törődniük kell egymással, hogy az ember értékelni tudja a másikat, és hogy a tanítványnak a haladása a Guru feladata és felelőssége. Valójában a Guru szerepe csak annyi, hogy útba igazítson és bátorítson; a tanítvány teljesfelelősséggel tartozik önmagáért.

K: Úgy hallottuk, hogy elegendő a Gurunak való teljes önátadás, és hogy a többi a Guru dolga.

M: Természetesen, teljes önátadás esetén az ember múltjának, jelenének és jövőjének, fizikai és spirituális biztonságának és állapotának tökéletes feladásával egy új, szeretettel és szépséggel teli élet kezdődik; ezután a Guru nem fontos, mert a tanítvány feltörte az önvédelem burkát. A teljes akarat feladása maga a szabadság.

K: Amikor mind a tanítvány, mind a tanító alkalmatlan, mi történik?

M: Hosszú távon minden jó lesz. Elvégre egyikük valódi Énjére sincs hatással a színjáték, amit egy játszottak egy ideig. Meg fognak komolyodni, meg fognak érni, és a kapcsolat magasabb szintjére fognak kerülni.

K: Vagy esetleg különválnak.

M: Igen, különválhatnak. Végül is egyetlen kapcsolat sem tart örökké. A kettősség ideiglenes állapot.

K: Véletlen lenne, hogy találkoztam veled, és egy másik véletlen révén el fogunk válni, hogy soha többé nem találkozunk? Vagy találkozásunk valamilyen kozmikus minta része, életünk nagy színdarabjának a részlete?

M: A valóság jelentőségteljes, és a jelentőségteljes a valóságra utal. Ha kapcsolatunk jelentőségteljes a te számodra és az én számomra, az nem lehet véletlen. A jövő ugyanannyira hat a jelenre, mint a múltra.

K: Hogyan tudom eldönteni, hogy ki valódi szent, és ki nem az?

M: Nem tudod, kivéve, ha tiszta bepillantásod van az emberi szívbe. A látszat megtévesztő. Hogy, tisztán láss, elmédnek szintisztának, és szabadnak kell lennie. Ha önmagadat nem jól ismered, hogy ismerhetnéd a másikat? És amikor ismered önmagadat - te vagy a másik. Hagyd magukra a többieket egy ideig, és vizsgáld meg önmagad. Oly sok dolog van, amit nem tudsz önmagadról - mi vagy, ki vagy, hogyan születtél meg, mit csinálsz most, és miért, hová mész, mi a jelentése és a célja életednek, haláloednek, jövődnek? Van-e múltad, van-e jövőd? Hogyan felfordult fel az életed és vált szomorúsággá, noha egész életedben boldogságra és békére törekedtél? Ezek súlyos problémák, és először ezeknek kell figyelmet szentelned. Sem szükséged, sem időd arra, hogy felismerd, ki *gnani*, és ki nem az.

K: Alkalmas Gurut kell választanom magamnak.

M: Légy az alkalmas ember, és az alkalmas Guru biztosan rád talál.

K: Nem válaszoltál a kérdésemre: hogyan találjam meg az alkalmas Gurut?

M: De válaszoltam a kérdésedre. Ne keress Gurut, még csak ne is gondold rá. Tedd a célot a Guruddá. Végül is a Guru a cél elérésének az eszköze csupán, nem öncél. Nem ő a fontos, hanem amit tőle vársz, az a lényeges számodra. Nos, mi az, amit vársz?

K: Az ő kegyelme által boldoggá, hatalmassá, és békéssé fogok válni.

M: Micsoda ambíciók. Hogy lehetne boldog egy időben és térben korlátozott, pusztán test-elme, egy születés és halál között a fájdalomtól fulladozó személy? Valójában keletkezésének a feltételei teszik lehetetlenné a boldogságot. Béke, hatalom, boldogság, ezek soha nem személyes állapotok, senki nem mondhatja, hogy 'az én békém', 'az én hatalmam' - mivel az 'enyém' kizárólagosságot von maga után, amely törekény, és bizonytalan.

K: Csak az én kondicionált létezésemet ismerem, semmi mást.

M: Biztos, hogy nem mondhatod ezt. Mély alvásban nem vagy kondicionált. Milyen készséggel, és hajlandósággal hajtod álomra a fejed, milyen békés, szabad, és boldog vagy, amikor alszol.

K: Nem tudok erről.

M: Fejezd ki tagadólagosan. Amikor alszol, nem szenvedsz, sem korlátozott, sem nyugtalan nem vagy.

K: Értem, hogy mire utalsz. Amíg ébren vagyok, tudom, hogy én vagyok, de nem vagyok boldog; alvás közben vagyok, boldog vagyok, de nem tudok róla. Mindössze arra van szükségem, hogy tudjam, szabad vagyok, és boldog.

M: Úgy van. Most menj befelé, abba az állapotba, amelyben hasonlíthatod az éber alvás állapotához, amelyben tudatában vagy önmagadnak, a világnak viszont nem. Abban az állapotban a kétség legcsekélyebb nyoma nélkül tudni fogod, hogy léted gyökerén szabad vagy, és boldog. Az egyetlen nehézség, hogy rabja vagy a tapasztalásnak, és csüggesz az emlékeiden. A valóságban az egy egészen más út; amire emlékszel, az soha nem a valóság; a valóság *most van*.

K: A szavak szintjén felfogom mindezt, de nem válik önnön részemmé. Mintegy képként megmarad az elmémbe, ami megnézhető. Nem a Guru feladata, hogy életre keltse a képet?

M: Ismétlem, más az út. A kép élő, az elme halott. Mivel az elme szavakból és képekből áll, így minden visszatükrözés az elmében van. A valóságot verbalizációval leplezi el, és utána siránkozik. Azt mondod, Gurura van szükséged, hogy csodákat tegyen veled. Csak a szavakkal játszol. A Guru és a tanítvány egyetlen egységes dolog, mint gyertya, és fénye. Hacsak a tanítvány nem komoly, nem nevezhető tanítványnak. Hacsak a Guru nem szeret teljesen, és nem odaadó, nem nevezhető Gurunak. Csak valóság hoz létre valóságot, a valótlan nem.

K: Látom, hogy valótlan vagyok. Ki fog engem igazgá tenni?

M: Az általad kimondott szavak fogják azt megtenni. A mondat: 'Látom, hogy valótlan vagyok', mindent magában foglal, ami a megszabadulásodhoz kell. Elmélkedj el rajta, merülj bele mélyen, hatolj a gyökereig; működni fog. Az erő a szóban van, nem a személyben.

K: Nem teljesen értelek. Egyfelől azt mondd, q Guru szükséges; másfelől - a Guru csak tanácsot ad, az erőfeszítés az enyém. Kérlek, jelentsd ki világosan - az Én megvalósulhat Guru nélkül, vagy pedig fontos, hogy megtaláljam az igazi Gurut?

M: Sokkal fontosabb, hogy megtaláld az igaz tanítványt. Higgy nekem, az igaz tanítvány nagyon ritka, mert pillanatok alatt túllép a Guru szükségén, megtalálva saját énjét. Ne arra fecsérelj az idődet, hogy megpróbáld megérteni, a kapott tanács pusztán tanult tudásból ered, vagy valódi tapasztalatból. Csak kövesd azt odaadón. Az élet el fog vinni egy másik Guruhoz, ha másakra van szükséged. Vagy mellőzd az összes külső útmutatást, és hagyatkozz a saját világosságodra. Nagyon fontos megértened, hogy a tanítás a lényeg, nem a személy, vagy a Guru. Kapsz egy levelet, amely megneveztet, vagy megríkat. Ezt nem a postás tette. A Guru csupán elmondja neked a valódi Éneddel kapcsolatos jó hírt, és megmutatja a visszavezető utat hozzá. Bizonyos értelemben a Guru az ő hírvivője. Sokan lehetnek hírvivők, de az üzenet ugyanaz: légy, ami vagy. Vagy másképpen is fogalmazhatunk: amíg nem valósítod meg önmagad, addig nem tudhatod, ki a valódi Gurud. Amikor megvalósulsz, úgy találsz, hogy Guruid mindegyike hozzájárult a felébredésedhez. A megvalósulásod a bizonyíték, hogy Gurud igazi volt. Ezért fogadd el őt, ahogy van, tedd, amit mond neked, komolyan, és lelkesen, és bízz a szívedben, hogy figyelmeztetni fog, bármilyen baj érjen. Ha kételkedni kezdesz, ne harcolj vele. Ragaszkodj ahhoz, ami kétségtelen, és hagyd békén a kétséget.

K: Nekem van Gurum, és nagyon szeretem őt. De hogy ő-e vajon az én igazi Gurum, nem tudom.

M: Figyeld magad. Ha változni, növekedni látod magad, akkor a megfelelő embert találtad meg. Lehet ő szép, vagy csúnya, kellemes, vagy kellemetlen, hízelgő vagy korholó; semmi nem számít, egy kritikus tény kivételével, ez a belső növekedés. Ha nem növekszel, nos, akkor lehet jó barátod, de Gurud nem.

K: Találkoztam egyszer egy művelt európaival, és meséltem neki a Gururól és tanításairól, a reakciója ez volt: 'örültnek kell lenni ahhoz, hogy az ember ilyen értelmetlenséget tanuljon'. Mit mondjak neki?

M: Vezesd el őt önmagához. Mutasd meg neki, milyen kevéssé ismeri önmagát, hogyan tartja az önmagáról szóló legképtelenebb kijelentéseket a legszentebb igazságnak. Azt mondták neki, hogy ő a test, megszületett, meg fog halni, szülei vannak, kötelességei, megtanulta szeretni, amit mások szeretnek, és félni, amit mások félnek. Teljesen az öröklés és a társadalom teremtménye, emlékezetből él, és megszokásból ténykedik. Nincs tudatában önmagának, és igazi jelentőségének, hamis célokat hajszol, és mindig frusztrált. Élete és halála értelmetlen, és fájdalmas, és nem látszik semmiféle kiút. Majd mondd el neki, hogy létezik kiút, amely könnyen hozzáférhető a számára, amely nem valamiféle áttérés az ideák egy másik halmazára, hanem megszabadulás az összes ideától, és életmintától. Ne beszélj neki Gurukról, és tanítványokról - ez a gondolkodásmód nem neki való. Az ő útja belső út, őt belső készítés hajtja, és belső fény vezérli. Hívd fel őt a lázadásra, ez hatással lesz rá. Ne olyan módon próbáld hatást gyakorolni rá, hogy ez-és-ez megvalósult ember, és elfogadható Gurunak. Amíg nem hisz önmagának, addig másnak sem tud hinni. És a bizalom meg fog érkezni a tapasztalattal.

K: Milyen különös. Én el sem tudom elképzelni az életet Guru nélkül.

M: Ez alkat kérdése. Neked is igazad van. Mivel számodra az Istent magasztaló énekek éneklése elegendő. Neked nincs szükséged rá, hogy megvalósulásra, vagy *sadhana* követésére vágyj. Isten neve elegendő táplálék számodra. Élj ezzel.

K: Ez a néhány szóból álló állandó ismételtetés nem valamiféle örület?

M: Örület, de szándékos örület. Minden ismétlődés *tamas*, de Isten nevének ismétlése *sattva-tamas*, annak emelkedett célja miatt. A *sattva* jelenléte miatt a *tamas* el fog kopni, és helyét át fogja adni a teljes szenvedélytelenségnek, pártatlanságnak, önfeladásnak, közömbösségnek, megváltozhatatlanságnak. A *tamas* válik azon szilárd alappá, amelyen egy integrált élet élhető.

K: A megváltozhatatlan - meghal?

M: A változás az, amely meghal. A megváltozhatatlan sem nem él, sem nem hal, hanem élet és halál időtlen tanúja. Nem nevezheted halottnak, mert tudatos. Élőnek sem nevezheted, mert nem változik. Éppen olyan, mint a magnetofonod. Felvesz, lejátszik - mindezt magától. Te csupán hallgatod. Hasonlóképpen figyelek én minden történést, beleértve a veled való beszélgetésemet. Nem én vagyok, aki beszél, a szavak megjelennek az elmében, majd hallom őket, hogy kimondásra kerülnek.

K: Nem mindenkivel ez a helyzet?

M: Ki mondta, hogy nem? De te bizonygatod, hogy te gondolkodsz, te beszélsz, míg számomra gondolkodás történik, beszéd történik.

K: Két eseten kell elgondolkozni. Vagy találtam Gurut, vagy nem. Mi a helyes teendő ezen esetekben?

M: Soha nem vagy Guru nélkül, mert ő időtlenül jelen van a szívedben. Némelykor külsőleg is megnyilvánítja magát, és eljön hozzád, életed felemelő és megújító tényezőjeként, anyaként, feleségként, tanítóként; vagy megmarad az igazságosság és tökéletesség felé mutató belső ösztönzőként. Mindössze annyi a teendő, hogy engedelmessédsz neki, és csinálod, amit mond neked. Azt kívánj tőled, az egyszerű, tanulj öntudatosságot, önuralmat, önátadást. A komolyság szükséges, egyszersmind elégséges. A komolyságnak minden behódol.

K: Mi teszi az embert komollyá?

M: A könyörület a komolyság alapja. Az önmagad, és mások iránti könyörület a saját, vagy mások szenvedéséből születnek.

K: Szenvednem kell, hogy komoly legyek?

M: Nem kell, ha érzékeny vagy, és hat rád mások szenvedése, ahogy Buddhára is. De ha érzéketlen vagy, és nincs benned szájalom, a saját szenvedésed fogja elérni, hogy feltedd az elkerülhetetlen kérdéseket.

K: Úgy látom, hogy szenvedek, de nem eléggé. Az élet nem kellemes, de elviselhető. Apró örömeim kárpótolnak a kis fájdalmaimért, és mindent egybevetve jobban vagyok, mint a legtöbb ember, akit ismerek. Tudom, hogy helyzetem bizonytalan, hogy bármely pillanatban érhet szerencsétlenség. Muszáj egy krízisre várnom, amely elindít az igazság felé vezető úton?

M: A pillanatban, hogy megláttad, milyen törekeny az állapotod, már felkészültél. Na már most, maradj készenlétben, figyeld, kutasd, tanulmányozd, fedezd fel elméd és tested hibáit, és hagyd figyelmen kívül őket.

K: Honnan jön az energia? Olyan vagyok, mint béna ember egy égő házban.

M: Még a béna ember is megtalálja néha a lábait, a veszély pillanatában. De te nem vagy béna, csupán képzeld azt. Tedd meg az első lépést, és utadon leszel.

K: Olyan erősnek érzem a testhez való ragaszkodásomat, hogy alig tudok lemondani arról az ideáról, hogy én a test vagyok. Ez hozzám fog tapadni, amíg a test fennmarad. Vannak, akik szerint nem lehetséges megvalósulni amíg élsz, és én hajlamos vagyok egyetérteni velük.

M: Az egyetértés vagy egyet nem értés előtt miért nem tanulmányozod a test valóságos ideáját? Az elme jelenik meg a testben, vagy a test az elmében? Kétségtelen, hogy lennie kell elmének, amely elgondolja az 'én-vagyok-a-test' ideát. Egy elme nélküli test nem lehet az 'én testem'. Az 'én testem' akkor is ugyanígy hiányzik, amikor az elme hatályon kívül van. Amint felismered, hogy a test függ az elmétől, és az elme a tudatosságtól, és a tudatosság a tudattól, és nem valami másról van szó, akkor a kérdésed, hogy a haláloedig kell-e várnod az önmegvalósításra, megválaszolásra került. Nem arról van szó, hogy előbb meg kell szabadulnod az 'én-vagyok-a-test' ideától, és aztán realizálni az Ént. Egészen másról van szó - a hamisba kapaszkodsz, mert nem ismered az igazat. A komolyság, nem pedig a tökéletesség az önmegvalósításnak az előfeltétele. Az erények és erők a megvalósulással jönnek, nem előtte.

85. 'Én vagyok': minden tapasztalat alapja

Kérdő: Hallom, olyanokat állítasz magadról, mint hogy: 'időtlen vagyok, tulajdonságok feletti változhatatlan', és így tovább. Honnan tudsz e dolgokról? És mi mondatja veled?

Maharaj: Csupán azt az állapotot próbálom leírni, amely az 'én vagyok' előtt felmerül, de az állapot maga elme és nyelv fölött áll, elmondhatatlan.

K: Az 'én vagyok' az alapja minden tapasztalatnak. Amit leírni próbálsz, szintén tapasztalatnak kell, hogy legyen, amely korlátok közé szorított, múlékony. Te önmagadról mint megváltozhatatlanról beszélsz. Hallom a szó hangzását, ismerem szótári jelentését, de a változhatatlan lét tapasztalatával nem rendelkezem. Hogyan törhetem át a korlátot, és ismerhetem meg személyesen, közvetlenül, hogy mit jelent megváltozhatatlannak lenni?

M: A szó maga a híd. Tartsd észben, gondold rá, fedezd fel, járd körül, nézd meg minden irányból, merülj bele komoly állhatatossággal: viselj el minden késlekedést és csalódást, míg az elme hirtelen el nem fordul a világtól, a szavakon túli valóság felé. Ez egy csak névről ismert személy megkereséséhez hasonló. Eljön a nap, amikor kutatásaid elvezetnek hozzá, és a név valósággá válik. A szavak értékesek, mert a szavak és azok jelentése között kapcsolat van, és ha valaki kitartóan tanulmányozza a szavakat, a fogalmon keresztül a valóságba lép, annak gyökeréhez. A szavak mögé tekintésnek az ilyen ismétlődő kísérleteit nevezik tulajdonképpen meditációnak. A *sadhana* csak a verbálisból a nonverbálisba való átlépésnek egy állhatatos kísérlete. A feladat mindaddig reménytelennek látszik, amíg minden hirtelen tisztává és egyszerű, és oly csodálatosan könnyűvé nem válik. De amíg érdeklődést tanúsítasz a jelenlegi életmódod iránt, addig húzódozni fogsz attól, hogy végleg beleveds magad az ismeretlenbe.

K: Miért kellene ismeretlennek érdekelnie? Miféle haszna van az ismeretlennek?

M: Semmiféle haszna nincs. De érdemes tudni, mi tart az ismert szűk korlátai között. Az ismert teljes és kifogástalan ismerete vezet el az ismeretlenhez. Nem gondolkodhatsz róla a hasznosság és előny kategóriáiban; a teljes elfogulatlanság, a minden önvonatközönség, a minden önző megfontolás hatókörén való túllépés elkerülhetetlen feltétele a megszabadulásnak. Lehet, hogy te halálnak nevezed; számomra élet, annak legsokatmondóbb és legmélyebb értelmében, mert egy vagyok az étellel, annak teljességében és gazdagságában -intenzitásában, jelentőségteljességében, harmóniájában; mi többet akarsz?

K: Semmi többre nincs szükség, természetesen. De te a megismerhetőről beszélsz.

M: A megismerhetetlenről csak a csend beszél. Az elme csak arról tud beszélni, amit ismer. Ha gondosan tanulmányozod a megismerhetőt, az szertefoszlik, és csak a megismerhetetlen marad. De a képzelet és érdeklődés első felvillanásával a megismerhetetlen elhomályosul, és az ismert kerül az előtérbe. Az ismert, a változókéony, amivel együtt élsz - a megváltozhatatlannak nincs haszna számodra. Csak, amikor elteltél a változókéonyal, és vágyódsz a megváltozhatatlanra, csak akkor állsz készen, hogy megfordulj, és belépj abba, ami az elme szintjéről nézve úgy írható le, mint üresség és sötétség. Ugyanis az elme tartalmát és változatoságot követel, míg a valóság az elme számára tartalom nélküli, és változatlan.

K: Ez halálnak látszik számomra.

M: Az. Ugyanakkor mindent betöltő, mindenben győzedelmeskedő, mérhetetlen szavakon túli. Közönséges agy nem tudja elviselni anélkül, hogy össze ne törne; innen ered a *sadhana* igazi szükségessége. A test tisztasága, és az elme világossága, az erőszakmentesség és önzetlenség az életben, lényeges dolgok az intelligens és spirituális entitásként való életben maradáshoz.

K: Vannak entitások a valóságban?

M: Az önazonosság Valóság, a Valóság önazonosság. A Valóság nem formátlan massa, szótlán káosz. Erős, tudatos, üdvözült; hozzá képest az életed olyan, mint gyertya a naphoz képest.

K: Isten és tanítód kegyelméből elveszítetted minden vágyadat és félelmedet, és elérted a megváltozhatatlan állapotot. Kérdésem egyszerű -honnan tudod, hogy állapotod megváltozhatatlan?

M: Csak a változtathatónak lehetnek gondolatai, és csak az tud beszélni róla. A megváltozhatatlan csak csendben tud megvalósult lenni. Amint megvalósult, mély hatással van a változtatóra, míg önmaga érintetlen marad.

K: Honnan tudod, hogy te a tanú vagy?

M: Nem tudom, vagyok. Vagyok, mert ahhoz, hogy *legyek*, mindennek a tanújának kell lenni.

K: A létezés hallomás alapján is elfogadható.

M: Mégis a végén te jössz a közvetlen tanúság igényével. A tanúság, ha nem személyes és valóságos, legyen legalább lehetséges, és megvalósítható. A közvetlen tapasztalat a végső bizonyíték.

K: A tapasztalat lehet hibás, és félrevezető is.

M: Igaz, de ez nem vonatkozik a tapasztalat tényére. Akármilyen is a tapasztalat, igaz, vagy hamis, a tapasztalat megtörténtének a ténye nem tagadható. Önmaga bizonyítéka. Figyeld meg gondosan önmagadat, és látni fogod, hogy bármi lett legyen a tudatosság tartalma, annak tanúsága nem függ a tartalomtól. A tudat önmaga, és nem változik az eseménnyel. Az esemény lehet kellemes, vagy kellemetlen, jelentéktelen, vagy fontos, a tudat ugyanaz. Vedd tudomásul a tiszta tudat különleges természetét, az öntudatosság legkisebb nyoma nélküli természetes önazonosságát, és áss le a gyökeréig, és hamarosan fel fogod ismerni, hogy a tudat a te igaz természeted, és semmi olyannak nem lehetsz tudatában, amit a te sajátodnak nevezhetsz.

K: A tudatosság, és annak tartalma nem egy és ugyanazok?

M: A tudatosság olyan, mint felhő az égen, és a vízcseppek a tartalom. A felhőnek szüksége van a napra, hogy láthatóvá váljon, és a tudatosságnak létre van szüksége, lévén, hogy a tudatban összpontosul.

K: A tudat a tudatosság egy formája?

M: Amikor a tartalom szemlélése rokon- és ellenszenv nélküli, akkor annak tudatossága a tudat. Mindazonáltal különbség van a tudatosságban tükrözött tudat és a tudatosságon túli tiszta tudat között. A tükrözött tudat, az 'én tudatos vagyok' érzése a tanúság, míg a tiszta tudat a valóság eszenciája. A napnak a vízcseppen való tükröződése kétségtelenül a nap tükörképe, de nem a nap maga. A tudatosságban tanúként tükröződő tudat és a tiszta tudat között szakadék van, amelyet az elme képtelen áthidalni.

K: Ez nem a megfigyelésének módjától függ? Az elme azt mondja, van különbség. A szív azt mondja, nincs.

M: Természetesen, nincs különbség. A valódi az, ami látja a valódit a nem valódiban. Az elme az, amely létrehozza a nem valódit, és az elme az, amely a hamisat hamisnak látja.

K: Úgy tudom, hogy a valódi tapasztalata a hamis hamisnak látása után következik.

M: Nem létezik ilyesmi, hogy a valódi tapasztalata. A valódi tapasztalaton túli. Minden tapasztalás az elmében zajlik. A valódi csak úgy ismerhető, hogy valódiként létezel.

K: Ha a valódi túl van a szavakon és az elmén, akkor miért beszélsz róla olyan sokat?

M: Annak élvezete miatt, természetesen. A valódi a legfőbb üdvösség. Még beszélni róla is boldogság.

K: Hallgatom, amint a rendíthetetlenről és az üdvözültről beszélsz. Mi van az elmédben, mikor ezeket a szavakat használod?

M: Semmi nincs az elmémben. Ahogy te hallod a szavakat, úgy hallom én is. Az erő, amely mindent megtörténtté tesz, teszi ezeket is megtörténtté.

K: De te vagy, aki beszélsz, nem én.

M: Ez számodra jelenik meg így. Ahogy én látom, két test-elme szimbolikus zajokat cserél. A valóságban semmi nem történik.

K: Hallgass meg, Uram. Azért fordulok hozzád, mert bajban vagyok. Én egy szegény lélek vagyok, aki elveszett egy világban, amit nem ért. Tartok az Anyatermészettől, aki azt kívánja tőlem, hogy növekedjek, nemzzek, és meghaljak. Amikor kérdőre vonom, hogy mi értelme és célja mindennek, ő nem válaszol. Eljöttem hozzád, mert úgy hallottam, jóságos, és bölcs vagy. A változtathatóról, mint hamisról, és múlandóról beszélsz, és ezt értem. De amikor a változhatatlanról beszélsz, elveszettnek érzem magam. 'Nem ez, nem az, tudatosságon túli, haszontalan' - miért mondd mindezeket? Létező dolog ez, vagy fogalom csupán, a változtathatónak a verbális ellentéte?

M: Van, egyedül az *van*. De jelenlegi állapotodban nincs haszna számodra. Mint ahogy az ágyad melletti üveg víznek nincs haszna számodra, amikor azt álmodod, hogy szomjúságtól haldokolsz a sivatagban. Én megpróbállak felébreszteni, akármit álmodsz.

K: Ne mondd, kérlek, hogy álmodom, és hogy hamarosan felébredek. Azt kívánom, bárcsak így lenne. De ébren vagyok, és szenvedek. Fájdalommentes állapotról beszélsz, de hozzáteszed, hogy a jelenlegi állapotomban nem birtokolhatom. Elveszettnek érzem magam.

M: Ne érezd magad elveszettnek. Én csak azt mondom, hogy a változhatatlan és üdvteljes megtalálásához fel kell adnod a változóhoz és fájdalmához való ragaszkodásodat. Te saját boldogságod miatt nyugtalankodsz, és én azt mondom neked, hogy nincs ilyen dolog. A boldogság soha nem a te sajátod, ez olyan, amiben nincs benne az 'én'. Nem mondom, hogy túl van az elérhetőségeden; csak ki kell nyúlnod önmagadon túlra, és meg fogod találni.

K: Ha önmagamon túlra kell mennem, akkor mindeneelőtt, miért kaptam az 'én vagyok' ideát?

M: Az elmének középpontra van szüksége, hogy kört rajzoljon. A kör növekedhet, és minden növekedéssel változás következik be az 'én vagyok' érzésben. Az önmagát kézben tartó ember, a *Yogi*, egy spirált fog rajzolni, a középpont mégis meg fog maradni, akármilyen hatalmas a spirál. Eljön a nap, amikor az egész vállalkozásról kiderül, hogy hamis, és feladásra kerül. A középpont megszűnik, és az univerzum válik a középponttá.

K: Igen, lehetséges. De mit kell tennem most?

M: Kitartóan figyeld állandóan változó életedet, hatolj a cselekedeteid mögötti motívumok mélyére, és hamarosan ki fogod szűrni a buborékot, amelybe be vagy zárva. A csirkének szüksége van a tojánhéjra, hogy növekedjen, de eljön a nap, amikor a héjat fel kell törni. Ha ez nem következik be, szenvedés lesz, és halál.

K: Azt akarod mondani, hogy ha nem kezdek Yogázni, pusztulásra vagyok ítélve?

M: Jönni fog a Guru, hogy megmentsen. Addig elégedj meg életed folyamának a figyelésével; ha éberséged mély és állandó, folyvást a forrás felé fordul, akkor fokként halad ár ellen, míg egyszer csak a forrássá nem válik. Gyehkezz a tudatoddal dolgozni, ne az elméddel. Az elme nem a megfelelő eszköz ehhez a feladathoz. Az időtlen csak az időtlennel érhető el. Tested és elméd egyaránt alávetettek az időnek; csak a tudat időtlen, sőt, a mostban lévő. A tudatban szembenézel a tényekkel, és a tények forrása a valóság.

K: Egészen a tudatomra bízod, hogy hatalmába kerítsen, és nem a Gurura, vagy Istenre.

M: Isten a testet, és az elmét adja, és a Guru a módot mutatja, ahogyan használd azokat. De a forráshoz való visszatérés a te saját feladatod.

K: Isten teremtett, ő fog rólam gondoskodni.

M: Számtalan isten van, mindegyik a saját univerzumában. Teremtene és újratertene, szüntelen. Őrájuk vársz, hogy megmentsenek? Ami üdvözülésedhez szükséges, az már kezded ügyében van. Használd. Tanulmányozd a végsőkig, amit ismersz, és el fogod érni az ismeretlen rétegeit a létednek. Menj tovább, és fel fog robbanni benned a váratlan, és mindent összetör.

K: Ez halált jelent?

M: Életet jelent - végre valahára.

86. Az ismeretlen a valódi otthona

Kérdező: Ki a Guru, és ki a legfelsőbb Guru?

Maharaj: Minden, ami a tudatosságban történik a te Gurud. És a tudatosságon túli tiszta tudat a legfelsőbb Guru.

K: Nekem Sri Babaji a Gurum. Mi a véleményed róla?

M: Micsoda kérdéseket teszel fel. Megkérdezik a Bombayban lévő teret, hogy mi a véleménye a Poonában lévő térről. A nevek különböznek, de a tér nem. A 'Babaji' szó egy cím csupán. Ki lakik ezen a címen? Akkor teszel fel kérdéseket, mikor gondban vagy. Kutasd fel, ki okozta a gondot, és kinek.

K: Megértem, hogy mindenki a megvalósulás elkötelezettje. Kötelesség ez, vagy sors?

M: A megvalósulás annak a ténye, hogy te nem személy vagy. Következésképpen nem lehet a személy kötelessége, akinek az eltűnés a sorsa. Ez a sors annak a kötelessége, aki képzeletben magát a személynek. Fedezd fel, ki ő, és a képzelet személy szertefoszlik. Szabadság csak valamitől lehetséges. Mitől kell megszabadulnod? Nyilvánvaló, hogy a személytől kell szabaddá válnod, önmagaddá kell válnod, mert ez az ideád tart téged megkötözve.

K: Hogyan távolítják el a személyt?

M: Eltökéltetés révén. Értsd meg, hogy távoznia kell, és kívánd, hogy eltávozzon - el fog távozni, ha komolyan veszed. Valaki, akárki, azt fogja neked mondani, hogy te a tiszta tudatosság vagy, nem test-elme. Fogadd el lehetőségként, és vedd komolyan fontolóra. Lehet, hogy felfedezed, hogy másképp van, hogy te nem egy tér és idő által meghatározott személy vagy. Gondolkodj a különbségen, amit ez teremtene.

K: Ha nem személy vagyok, akkor mi vagyok?

M: A nedves ruhának más a megjelenése, érintése, szaga, amíg nedves. Amikor megszárad, ismét a normális ruha. A víz eltávozott belőle, és ki mondaná meg, hogy nedves volt? Valódi természeted nem az, aminek lenni látszol. Add fel a személyként való létezés ideáját, ez minden. Nem kell azzá válnod, ami mindenképpen te vagy. Van annak az identitása, ami vagy, és van a személy, ami rá van helyezve. Te csak a személyt ismered, az identitást - amely nem személy - nem ismered, mert soha nem kételkedtél, soha nem tetted fel magadnak a döntő kérdést - 'ki vagyok én'. Az identitás a személy tanúja, és a *sadhana* a felületes és szeszélyes személy felől a változhatatlan és mindig jelenlévő tanú felé való hangsúly eltolódást jelenti.

K: Hogy van az, hogy a 'ki vagyok én' kérdés rám csekély vonzást gyakorol? Jobb szeretem az időmet a szentek kellemes társaságában tölteni.

M: A saját létedben való tartózkodás szintén szent társaság. Ha nem probléma számodra a szenvedés, és lemondasz a szenvedésről, nem fogod megtalálni az önkutatáshoz szükséges energiát, és kitartást. Krízist nem lehet kiagyalni. Annak valódinak kell lennie.

K: Hogyan fordul elő valódi krízis?

M: Minden pillanatban előfordul, de nem vagy elég éber. A szomszédod arcán átsuhanó árnyék, a létezés mérhetetlen és mindenre kiterjedő szomorúsága állandó tényezője életednek, de te megtagadod tőle a figyelmet. Szenvedsz, és látod mások szenvedését, de te nem vagy rá érzékeny.

K: Amit mondasz igaz, de mit tudok vele kezdeni? Valóban ez a helyzet. Kétségbeesettségem és tompaságom is része mindennek.

M: Ez elegendő. Szemléld magad folyamatosan -ez elegendő. Az ajtó, ami bezár téged, ugyanaz az ajtó, ami kienged. Az 'én vagyok' az ajtó. Tartózkodj benne, amíg ki nem nyílik. Ami azt illeti, nyitva is van, csak te nem benne tartózkodsz. Egy nem létező, hamis ajtónál várokazol, amely soha nem fog kinyílni.

K: Egy időben sokan szedtünk drogokat, valamilyen mértékben. Azt mondták egyesek, drogokat kell szednünk annak érdekében, hogy a tudatosság magasabb szintjére kerüljünk. Mások azt tanácsolták, szexeljünk gyakran, ugyanezen cél érdekében. Mi a véleményed ezzel kapcsolatban?

M: Az agyadra ható drog elmédre is kétségtelenül hatással lehet, és megad számodra mindenféle különleges élményt, amit ígér. De mit számít az összes drog ahhoz a droghoz képest, amit a megszületés, és a szomorúságban és félelemben eltöltött élet jelent, a boldogság keresése közepette, ami nem jön, illetve nem tartós. Tanulmányoznod kell ennek a drognak a természetét, és meg kell találnod az ellenmérget. Születés, élet, halál - ezek egyek. Fedezd fel, mi idézte elő őket. Mielőtt megszülettél volna, már drogoztál. Miféle drog volt az? Kúrálhatod magad mindenféle betegségek ellen, de ha még mindig az eredeti drog hatása alatt vagy, mi haszna a felületi kezeléseknak?

K: Nem a *karma* okozza az újraszületést?

M: Megváltoztathatod a nevet, de tény megmarad. Miféle drog az, amit karmának, vagy sorsnak nevezel? Rávetted, hogy annak hidd magad, ami nem vagy. Mi ez, és meg tudsz-e tőle szabadulni? Mielőtt továbblépnél, el kell fogadnod, legalább munka teóriaként, hogy nem az vagy, aminek látszol, hogy kábítószer hatása alatt állsz. Csak akkor lesz meg a késztetésed és a türelmed, hogy megvizsgálj a tüneteket, és keresd azok közös okát. A Guru csak ennyit tud neked mondani: 'Kedves Uram, teljes tévedésben vagy önmagaddal kapcsolatban. Te nem az a személy vagy, akinek gondolod magad.' Ne higgy senkinek, még önmagadnak sem. Keress, találd meg, távolíts el, és utasíts el minden feltevést, míg el nem éred az élő vizeket, és az igazság kövét. Amíg meg nem szabadulsz a drogtól, addig az összes vallás és tudomány, imádság és Yoga haszontalan számodra, mert olyan hibán alapulnak, amit tovább erősítenek. De ha elfogadod az ideát, hogy te sem a test, sem az elme, sem azok tanúja nem vagy, hanem mindezeken túli, akkor meg fog növekedni elméd világossága, vágyaid tisztasága, cselekedeteid könnyorületessége, és ez a belső desztilláció átvisz egy másik világba, az igazságnak, és a félelemmentes szeretetnek a világába. Állj ellen érzéseid és gondolkodásod régi szokásainak; folytasd, hogy azt mondd magadnak: 'Nem, nem úgy van, nem lehet úgy; nem vagyok olyan, mint ez, nincs szükségem erre, nem akarom ezt', és egy nap biztosan bekövetkezik a tévedés és kétségbeesés egész struktúrájának összeomlása, és a terep megtisztul, hogy új élet keletkezzék. Mindent egybevetve, emlékezned kell, hogy minden önmagadba feledkezésed csak ébrenléti óráidra, és részben álmaidra jellemző; alváskor mindez mellőzésre, és elfelejtésre kerül. Az mutatja, hogy ébrenléti állapotod mily kevésbé fontos, még önmagad számára is, hogy már az is véget vehet neki, hogy lefekszel, és becsukod a szemed. Mindahányszor aludni mész, azt a felébredés legcsekélyebb bizonyosságá nélkül teszed, és te mégis elfogadod ezt a kockázatot.

K: Alvás közben tudatos, vagy tudattalan vagy?

M: Tudatos maradok, de konkrét személyként való létezésnek nem vagyok tudatában.

K: Tudsz kóstolót adni nekünk az önmegvalósulás tapasztalatából?

M: Vedd az egészséget. Arra van szánva, hogy kérd. De nem kéred. De mikor kéred, sem veszed el. Fedezd fel, mi akadályoz abban, hogy elvedd.

K: Tudom, mi akadályoz - az egóm.

M: Akkor foglalkozz az egóddal - engem hagyj magamra. Amíg elmédbe vagy bezárva, addig az én állapotom is meghaladja a megértésedet.

K: Úgy találom, elfogytak a kérdéseim.

M: Ha tényleg háborúban állnál az egóddal, sokkal több kérdést tennél fel. Azért nincsenek kérdéseid, mert nem vagy igazán érdekelt. Téged jelenleg az öröm-fájdalom elv mozgat, ami az egó. Az egóddal együtt fogsz elmenni, mert nem harcolsz vele. Még annak sem vagy tudatában, hogy milyen totálisan uralkodnak feletted a személyes megfontolások. Az embernek mindig lázadnia kell önmaga ellen, mert az egó görbe tükörként korlátoz és torzít. Minden zsarnokok legrosszabbika, aki abszolút uralmat gyakorol feletted.

K: Amikor nincs 'én', ki az, aki szabad?

M: A világ a szabad egy hatalmas nyúgtól. Már jó.

K: Kinek jó?

M: Mindenkinek jó. Olyan ez, mint az úton keresztben kifeszített kötél, zavarja a közlekedést. Gombolyítsd fel, legyen ott, személyazonosságként pusztán, amely szükség esetén hasznavehető. Az egós éntől való szabadság az önkutatás gyümölcse.

K: Volt idő, mikor sokkal elégedetlenebb voltam önmagammal. Találkoztam Gurummal, és békében élek, miután teljesen átadtam magamat neki.

M: Ha megfigyeled mindennapi életedet, látni fogod, hogy nem adtad át magad semminek. Pusztán az 'átadás' szóval bővítetted a szótáradat, és a Gurudból fogast csináltál, hogy felaggasd rá a problémáidat. A valódi önátadás azt jelenti, hogy nem csinálsz semmit, hacsak a Gurud meg nem kér rá. Te úgyszólván félreállsz, és hagyod, hogy a Guru élje az életed. Te pusztán figyeled, és csodálsz, hogy milyen könnyen oldja meg a problémákat, amelyek számodra megoldhatatlannak látszanak.

K: Ahogy itt ülök, látom a szobát, az embereket. Hogyan látszik ez a te oldaladról? Mit látsz?

M: Semmit. Nézek, de nem látok abban az értelemben, hogy ítéletekbe öltöztetett képeket hoznék létre. Nem írok le, és nem értékelek semmit. Nézek, látlak téged, de sem attitűd, sem vélemény nem homályosítja látásomat. És amikor tekintetemet elfordítom, elmém nem engedi, hogy emlékezetem a látottakon időzzön; azonnal szabaddá és frissé válik a következő benyomásra.

K: Ahogy itt ülök, és téged nézlek, nem tudom az eseményt térbe és időbe helyezni. Valami örökkévaló és egyetemes van a bölcsesség átadásában, ami végbemegy. Tízezer évvel korábban, vagy később, nem változtat a lényegesen -az esemény maga időtlen.

M: Az ember nem sokat változik a generációk során. Az emberi problémák ugyanazok maradnak, és ugyanazokért a válaszokért kiáltanak. Az, hogy tudatában vagy annak, amit a bölcsesség átadásának nevezel, azt mutatja, hogy a bölcsesség még nem került átadásra. Amint megkaptad, nem leszel többé tudatában. Ami valóban a sajátod, annak nem vagy tudatában. Aminek tudatában vagy, arról nem mondható sem az, hogy te vagy, sem az, hogy a tiéd. Tiéd az észlelés hatalma, amit észlelsz, az nem. Hiba azt feltételezni, hogy az ember egésze tudatos. Ember a tudattalan, a tudatos, és a tudat feletti, de te nem az ember vagy. Tiéd a mozivászon, a fény, valamint a látás képessége, de a kép nem te vagy.

K: Keressem tovább a Gurut, vagy annál maradjak, akit megtaláltam?

M: Valójában már a kérdés elárulja, hogy még nem találtál egyet sem. Amíg nem valósultál meg, addig Gurutól Guruiig fogsz vándorolni, de mikor megtaláltad önmagadat, a keresés véget ér. A Guru mérföldkő. Utazás közben nagyon sok mérföldkő mellett elhaladsz. Amikor eléred a célot, az utolsó mérföldkő az, ami számít. Valójában minden a maga idejében, és semmi nem most számít.

K: Úgy tűnik, nem tulajdonítasz fontosságot a Gurunak. Ő egy mozzanat csupán, egyebek között.

M: Minden mozzanatnak szerepe van, de semelyik sem kritikus fontosságú. Az úton minden lépés a célot elérését segíti, és mindegyik annyira kritikus, mint a másik, mert minden lépést meg kell tenni, nem tudod átugrani. Ha megtagodod a megtételét, megakadsz.

K: Mindenki a Guru dicsőségéről énekel, miközben te mérföldkőhöz hasonlítod. Nincs szükségünk Gurura?

M: Nincs-e szükségünk mérföldkőre? Van, és nincs. Van, ha bizonytalanok vagyunk, nincs, ha ismerjük az utat. Amint biztossá válunk magunkban, nincs többé szükség Gurura, hacsak nem technikai értelemben. Az elméd egy műszer, végső soron, és tudnod kell, hogyan kell használni. Ahogy megtanultad használni a tested, ugyan úgy tudnod kell, hogyan kell az elmédet használni.

K: Mit nyerek azzal, ha megtanulom használni az elmémet?

M: Szabadságot nyersz vágytól és félelemtől, amely kizárólag elméd rossz használata miatt van. Pusztán mentális tudás nem elegendő. Az ismert esetleges, a nem ismert a valóság otthona. Az ismertben élni kötöttség, a nem ismertben élni megszabadulás.

K: Tudom, hogy minden spirituális gyakorlat a személyes én kiküszöbölésében áll. Az ilyen gyakorlatok kőkemény elhatározást, és hajlíthatatlan szorgalmat követelnek meg. Hol található az integritás és energia, amely az ilyen munkához szükséges?

M: Kerested a bölcs társaságában?

K: Honnan tudhatom, ki a bölcs, és ki az, aki okos csupán?

M: Ha indítékaid tiszták, ha az igazságot keresed, és semmi mást, meg fogod találni a megfelelő embert. Keresni őket könnyű, ami nehéz, hinni nekik, és teljes mértékben élni a tanácsaik, és útmutatásaik nyújtotta lehetőséggel.

K: Az ébrenléti állapot sokkal fontosabb a spirituális gyakorlat szempontjából, mint az alvás?

M: Egészeiben véve túl nagy fontosságot tulajdonítunk az ébrenléti állapotnak. Alvás nélkül az ébrenléti állapot lehetetlen lenne; alvás nélkül az ember megőrül, vagy meghal; miért tulajdonítasz olyan nagy fontosságot az ébrenléti tudatosságnak, amely nyilvánvalóan a tudattalantól függ? Nem csak a tudatosnak, a ugyanúgy gondját kell viselni, spirituális gyakorlásunk során.

K: Hogyan tud az ember ápolni a tudattalant?

M: Tartsd az 'én vagyokot' a tudat fókuszában, tartsd emlékezetedben, hogy *vagy*, figyeld önmagad szakadatlan, és a tudattalan be fog áradni a tudatosba, a részedről történő minden különösebb erőfeszítés nélkül. Rossz vágyak és félelmek, hamis ideák, társadalmi tiltások blokkolják és akadályozzák a tudatossal való szabad kölcsönhatását. Amint szabadon gyűlhetnek, a kettő eggyé válik, és az egy mindenné válik. A személy beleolvad a tanúba, a tanú a tudatba, a tudat a tiszta létbe, még az identitás sem vész el, csak korlátai vesznek el. Átalakul, és a valódi Énné, a *sadguruvá*, az örök barát, és vezető válik. Nem tudod megközelíteni imádságban. Semmilyen külső tevékenység nem tudja elérni a belső ént; istenimádás és imádságok csak a felszínen maradnak; a mélyebbre hatoláshoz nélkülözhetetlen a meditáció, az alvás, álom és ébrenléti állapotain való túllépés érdekében folytatott küzdelem. Az erőfeszítések először szabálytalanok, majd egyre gyakrabban visszatérőek, szabályossá válnak, majd folyamatossá, és intenzívvé, míg minden akadály leküzdésre nem kerül.

K: Minek az akadályai?

M: Az önelfelejtésé.

K: Ha az istenimádások és imádságok hatástalanok, miért végzel naponta istenimádást, énekekkel és zenével, Gurud képe előtt?

M: Azok akik akarják, csinálják. Nem látom célszerűnek megakadályozni.

K: De te is részt veszel benne.

M: Igen, úgy látszik. De miért aggódsz értem annyira? Fordítsd teljes figyelmedet a kérdésre: 'Mi az, ami engem tudatossá tesz?', mígnem elméd magává a kérdéssé nem válik, és nem tud semmi másra gondolni.

K: Boldog boldogtalan meditációra buzdít. Nem találok semmi élvezetet a meditációban, viszont sok más dolog iránt érdeklődöm; némelyiket nagyon akarom, és gondolataim mindig körülöttük járnak; meditációs kísérleteim elég lagymatagok. Mit tegyek?

M: Tedd fel magadnak a kérdést: 'Kivel történik mindez?' Használj mindent lehetőségként, hogy belemenj. Világítsd meg utadat az akadályoknak a tudat intenzitásában való felégetésével. Ha úgy adódik, hogy vágysz, vagy félsz, akkor nem a vágy vagy félelem az, ami rossz, és elvetendő, hanem a személy, aki vágyakozik, és fél. Nincs olyan pont a vágyak és félelmek küzdelmében, amely tökéletesen természetes, és igazolt lehetne; a személy az, aki az uralmuk alatt áll, ő az oka a hibáknak, múltban és jövőben. A személyt gondosan meg kell vizsgálni, és hamisságát szemügyre kell venni; ekkor fölötted való hatalma véget ér. Végül is, a személy minden esetben elnyugszik, amikor elalszol. Mély alvásban nem vagy öntudattal rendelkező személy, mégis élő vagy. Amikor élő és tudatos vagy, de már nem rendelkezél öntudattal, akkor nem vagy személy többé. Ébrenléti óráidban mintha csak színpadon lennél, aki szerepet játszik, de mi vagy, amikor vége a játéknak? Vagy, ami vagy; ami voltál a játék kezdete előtt, az maradsz, amikor vége van is. Tekints önmagadra, mint aki előadja élete szerepét. Az előadás lehet ragyogó, vagy lehet ügyetlen, de te nem vagy benne, te

azt szemléled csupán; érdeklődéssel, és szimpátiával természetesen, de egész idő alatt eszedben tartva, hogy csak szemlélő vagy, amíg a játék - az élet - zajlik.

K: Mindig a valóság ismereti aspektusát emeled ki. Szinte sohasem említed a szeretetet, és nem is fogod - soha?

M: Akarat, szeretet, boldogság, küzdelem és öröm, olyan mélyen szennyezettek a személlyel, hogy nem lehetnek bizalomra érdemesek. Szűrésre és tisztításra van szükség már az út legelején, amit csak a tudat adhat meg. Szeretetnek és akaratnak meg lesz a maguk iránya, de az alapot elő kell készíteni. A tudat napjának fel kell előbb kelnie -minden más ezután fog következni.

87. Tartsd elmédet csendesen, és fel fogod fedezni

Kérdő: Volt egyszer egy különös élményem. Nem voltam én, a világ sem volt, fény volt csak - kívül és belül -, és mérhetetlen béke. Négy napon keresztül tartott ez az élmény, aztán visszatért a hétköznapi tudatosságom. Most úgy érzem, mintha csak egy épülőfélben lévő házat borító, és elrejtő állványzat lenne minden. Az építéset, a tervezést, a tervrajzokat, a célt - egyiket sem ismerem; valamilyen tevékenység zajlik, dolgok történnek; ez minden, amit mondani tudok. Én vagyok ez az állványzat, valami olyasmi, ami gyenge, és rövid életű; amikor az épület kész, az állványzat lebontásra, és eltávolításra fog kerülni. Az 'én vagyok' és a 'mi vagyok én' nem fontosak, mert amint az épület elkészül, az 'én' magától értetődően eltávozik, nem hagyva maga után megválaszolandó kérdéseket.

Maharaj: Nem vagy tudatában mindennek? Nem a tudat ténye az állandó elem?

K: Állandóság és önazonosság érzésem az emlékezet miatt van, amely oly tűnékeny, és megbízhatatlan. Mily kevés az emlékem, még a legközelebbi múltból is. Leéltem egy egész életet, és most mi maradt számomra? Események egy kötege, legfeljebb egy történetke.

M: Mindez a tudatosságodon belül van.

K: Belül, és kívül. Nap közben - belül; éjszaka -kívül. A tudatosság nem minden. Oly sok dolog történik a hatáskörén túl. Azt mondani, hogy aminek nem vagyok tudatában nem létezik, abszolút hiba.

M: Logikus, amit mondasz, de valójában csak azt tudod, ami benne van a tudatosságodban. Amit a tudatosságon kívülinek tartasz, az következtetés.

K: Lehet, hogy következtetés, mégis sokkal valóságosabb, mint az érzéki tapasztalat.

M: Vigyázat. Amint elkezdesz beszélni, létrehozol egy verbális univerzumot, szavak, ideák, fogalmak és absztrakciók univerzumát, amelyek egymásba fonódnak, és kölcsönösen egymástól függenek, a legbámulatosabb módon támogatják, és magyarázzák egymást, és mégis lényeg vagy tartalom nélküliek, az elme teremtményei csupán. Szavak teremtenek szavakat, a valóság csendes.

K: Amikor beszélsz, én hallak téged. Ez nem tény?

M: Az tény, hogy hallasz,. Amit hallasz - nem az. A tény tapasztalható, és ebben az értelemben a szó hangzata, és az általa okozott szellemi hullámok kerülnek tapasztalásra. Nincs másik valóság mögötte. Jelentése pusztán megállapodáson alapul, meg kell jegyezni; a nyelv könnyen elfelejthető, ha nem gyakorolják.

K: Ha a szavaknak nincs önmagukban vett realitásuk, miért van egyáltalán beszéd?

M: A személyek közötti kommunikációban tölt be korlátozott szerepet. A szavak nem közvetítenek tényeket, jelzik azokat. A személy meghaladását követően nincs szükséged szavakra.

K: Mi vihet engem túl a személyen? Hogyan kell meghaladni a tudatosságot?

M: A szavak és a kérdések az elméből jönnek, és téged ahhoz kötnek. Az elme meghaladásához csendesnek és nyugodtnak kell lenned. Béke és csend, csend és béke - ez a meghaladás módja. Állítsd le a kérdezősködést.

K: Miután lemondtam a kérdezősködésről, mit kell tennem?

M: Mi egyebet tehetnél, mint vársz, és figyelsz?

K: Mire kell várnom?

M: Arra, hogy léted középpontja megjelenjen a tudatosságodban. A három állapot - alvás, álom, és ébrenlét - időbeli; a megnyilvánulatlan teljes egészében a tudatosságon túl állomásokozik. És a lét mindent meghaladó, és mindent betöltő szíve szünet nélkül dobogja - megnyilvánult-megnyilvánulatlan; megnyilvánult-megnyilvánulatlan (*saguna-nirguna*).

K: A szavak szintjén nagyszerűen hangzik. El tudom magamat képzelni a lét magjaként, a tudatosság egy pontjaként, amely az 'én vagyok' érzéssel való együtt lüktetésben váltakozva megjelenik, és eltűnik. De mit kell tennem azon tény realizálásához, hogy túl kell lépjek a megváltozhatatlanba, a szavakkal ki nem fejezhető Valóságba?

M: Nem tudsz tenni semmit. Amit az idő idézett elő, az idő is fogja elvinni.

K: Akkor mire jó mindeme buzdítás a *Yoga* gyakorlására, és a valóság keresésére? Ezek engem hatalmaznak meg, és tesznek felelőssé, miközben valójában az idő az, ami mindent elvégez.

M: Ez a *Yoga* vége - a függetlenség felismerése. Ami történik, minden az elmében, és az elmével történik, nem az 'én vagyok' forrásával. Amint felismered, hogy minden magától történik, (nevezd sorsnak, Isten akaratának, vagy puszta véletlennek), te a puszta tanú maradsz, aki megértő és élvező, de nem megzavart.

K: Ha végképp megszűnök hinni a szavakban, milyen állapotba fogok kerülni?

M: Ideje van a hívésnek, és a nem hívésnek. Hagyd, hogy az idők végezzék a munkájukat, miért aggódsz?

K: Valamiképpen felelősséget érzek a körülöttem törtétekért.

M: Te csak azért vagy felelős, amin változtatni tudsz. Mindössze hozzáállásodat tudod megváltoztatni. Ebben nyugszik a felelősséged.

K: Azt a tanácsod számomra, hogy maradjak érzéketlen mások szomorúsága iránt.

M: Ez nem jelenti, hogy érzéketlen vagy. Az emberiség összes szenvedése se tartson vissza a következő étkezés élvezetétől. A tanú az, amely nem érzéketlen. Ő a megértés, és könyörület teljessége. Csak a tanúként tudsz segíteni másokon.

K: Egész életemben szavakon éltem. Az általam hallott és olvasott szavak száma milliárdokra rúg. Volt belőle hasznom? Egyáltalán nem.

M: Az elme formálja a nyelvet, és a nyelv formálja az elmét. Mindketten eszközök, használd őket, de ne élj vissza velük. A szavak csak az ő saját határaikig vihetnek téged; a túllépéshez el kell hagynod őket. Maradj csupán a csendes tanú.

K: Hogy tudnék? A világ jelentős mértékben zavar.

M: Ez azért van, mert azt hiszed, elég nagy vagy ahhoz, hasson rád a világ. Nem így van. Olyan kicsi vagy, hogy semmi nem tud odaszegezni. Csak elméd akadt bele, nem te. Ismerd önmagad annak, ami vagy - egy kiterjedés nélküli, és időtlen pontnak csupán a tudatosságban. Olyan vagy, akár a ceruza hegye - puszta érintésedre az elme lerajzolja képét a világról. Te egyetlen, és egyszerű vagy - a kép összetett, és terjedelmes. Ne vezessen félre a kép -maradj tudatában az apró pontnak - amely mindenütt ott van a képen. Ami van, megszűnhet létezni; ami nincs, beléphet a létbe; de ami se nem van, se nem nincs, hanem amitől a lét és nemlét függ, az megtámadhatatlan; ismerd önmagadat úgy, mint a vágy és félelem okát, de amely önmaga mindkettőtől szabad.

K: Mi módon vagyok én a félelem oka?

M: Minden tőled függ. A te jóváhagyásoddal létezik a világ. Vond meg a valóságába vetett hitedet, és szerte fog foszlani, mint egy álom. Az idő hegyeket tud ledönteni; te, aki időtlen forrása az időnek, sokkal többet. Mert emlékezet és elvárás nélkül nem lehet idő.

K: Az 'én vagyok' a Végső?

M: Mielőtt azt tudnád mondani: 'én vagyok', lenned kell, hogy mondhasd. A létezéshez nem kell öntudatosnak lenni. A létezéshez nem kell tudnod, de *létezned* kell ahhoz, hogy tudj.

K: Uram, belefulladás a szavak tengerébe. Látom, minden attól függ, a szavak hogyan kerülnek egymáshoz fűzésre, de kell, hogy legyen valaki, aki összerakja őket - értelmesen. A szavak véletlenszerű összerakásával a Ramayana, a Mahabharata és a Bhagavata soha nem jöhettek volna létre. A véletlenszerű felbukkanás nem megvédhető. Mögötte ott kell lennie az értelemmel bíró forrásnak. Milyen hatalom tesz rendet a káoszban? Az élet több, mint létezés, és a tudatosság több, mint élet. Ki a tudatos élőlény?

M: Kérdésed magában foglalja a választ: a tudatos élőlény a tudatos élőlény. Az iménti szavak a leghelyénvalóbbak, de te nem fogod fel azokat a teljes jelentőségükben. Mélyedj el a szavak jelentésében: lét, élő, tudatos, és abba fognak maradni a körben járás, a válasz nélküli kérdések. Értsd meg, hogy nem tudsz megalapozott kérdést feltenni önmagadról, mert nem tudod, kiről kérdezel. A 'ki vagyok én' kérdésben az 'én' nem ismert, és a kérdésből adódó kérdés: „nem tudom, mit értek az 'én' alatt”. Rá kell jönnöd, hogy mi vagyok te. Én csak azt tudom neked elmondani, hogy mi nem vagy. Te nem vagy a világé, még csak nem is vagy a világban. A világ nem létezik, egyedül te vagy. Te teremtetted a világot a képzeletedben, mint álmot. Ahogy az álmot sem tudod elválasztani önmagadtól, úgy a külső világ sem lehet független önmagadtól. Te vagy független, nem a világ. Ne félj a világtól, amit te magad teremtettél. Fejezd be, hogy boldogságot, és valóságot keress az álomban, és föl fogsz ébredni. Nem kell tudnod 'miért', és 'hogyan', ezek vég nélküli kérdések. Vess el minden vágyat, tartsd elmédet csendesen, és fel fogod fedezni.

88. Az elme általi tudás nem valódi tudás

Kérdező: Ugyanúgy tapasztalod az ébrenlét, álmodás, és alvás három állapotát, ahogy mi, vagy másképpen?

Maharaj: Mind a három állapot bennem alszik. Az én ébrenléti állapotom felettük áll. Úgy látlak benneteket, mint akik alszanak, és álmodják saját szavaikat. Én tudatos vagyok, mert nem képzelek semmit. Ez nem *samadhi*, amely csak az alvás egy fajtája. Ez csupán egy állapot, amelyre nincs hatással az elme, mentes a múlttól és jövőtől. A te esetekben vágytól, félelemtől, emlékektől és reményektől torzított; az enyém olyan, amilyen -normális. Személynek lenni azt jelenti, aludni.

K: A test és a tiszta tudat között van a 'belső szerv', az *antahkarana*, a 'finom test', a 'mentális test', mindegy, hogy nevezzük. Mint ahogy egy forgó tükör csíkok, és színek mindenféle mintázatává t konvertálja át a napfényt, úgy konvertálja át a finom test a ragyogó Én egyszerű fényét változatos világgá. Ily módon értettem a tanításodat. Először is azt nem tudom megérteni, hogyan tudott ez a finom test megjelenni,?

M: Az 'én vagyok' idea megjelenésekor jött létre. A kettő egy.

K: Hogyan jelent meg az 'én vagyok'?

M: A te világodban mindennek kell legyen kezdete és vége. Ha nincs, akkor örökkévalónak nevezed. Az én nézetemben nincs olyan dolog, mint kezdet, vagy vég - ezek mind az idővel kapcsolatosak. Az időtlen lét teljesen a *mostban* van.

K: Az *antahkarana*, vagy 'finom test', valódi, vagy nem valódi?

M: Pillanatnyi. A jelenben valódi, azon túl valótlan.

K: Milyen a valódi? Pillanatnyi?

M: Hívhatod tapasztalatinak, vagy aktuálisnak, vagy ténylegesnek. A közvetlen tapasztalat valósága, itt és most, ami nem cáfolható. A leírást, és a jelentést vitathatod, de az eseményt magát nem. Létező és nem létező váltakoznak, és valóságuk pillanatnyi. A Megváltozhatatlan Valóság téren és időn túli. Fedezd fel a lét és nemlét pillanatnyiságát, és mindkettőtől szabad leszel.

K: Lehet, hogy a dolgok mulandók, mégis nagyon sokat velünk vannak, végtelen sokszor ismétlődve.

M: A vágyak erősek. A vágy az, ami az ismétlődést okozza. Ahol nincs vágy, ott nincs újbóli megjelenés.

K: Mi a véleményed a félelemről?

M: A vágy a múlté, a félelem a jövőé. A múltbeli szenvedés emlékei, és visszatérésétől való félelem teszi az embert gondterheltté a jövővel kapcsolatban.

K: Az ismeretlentől való félelem is létezik.

M: Aki nem szenvedett, nem fél.

K: Utasítsuk el a félelmet?

M: Amíg úgy látjuk a félelmet, és úgy fogadjuk el, mint az egyéni létezés árnyékát, addig személyként hozzá vagyunk kötve a félelemhez. Adj fel minden személyes szemléletmódot, és megszabadulsz a félelemtől. Nem nehéz. A vágytalanság magától bekövetkezik, amikor a vágyat hamisnak ismered fel. Nem kell harcolnod a vágygal. Végére is, ez egy boldogságra törekvés, amely természetes, amíg szomorúság van. Csak lásd, hogy nincs boldogság abban, amire vágysz.

K: Értjük be az örömmel.

M: Minden öröm fájdalomba van csomagolva. Hamarosan felfedezed, hogy az egyik nem lehet a tiéd a másik nélkül.

K: Van a tapasztaló, és van a tapasztalat. Mi hozta létre a kapcsolatot kettőjük között?

M: Semmi nem hozta létre. A kettő egy.

K: Úgy érzem, csapda van valahol, de nem tudom, hol.

M: A csapda az elmédben van, amely ragaszkodik hozzá, hogy a dualitást lásson, ahol az nincs.

K: Miközben hallgatlak, elmém teljesen a mostban van, és meg vagyok döbbenve, hogy nincsenek kérdéseim.

M: Csak akkor ismerheted a valóságot, ha meg vagy döbbenve.

K: Kibogoztam, hogy az aggodás és félelem oka az) emlékezet. Milyen eszközökkel lehet véget vetni az emlékezetnek?

M: Ne beszélj eszközökről, nincsenek eszközök. Amit hamisnak látsz, az szertefoszlik. Az illúzióknak valóságos természete, hogy vizsgálódás hatására szertefoszlik. Vizsgálódj - ez minden. Nem tudod megsemmisíteni a hamisat, mert szakadatlanul teremed azt. Távolodj el tőle, ne végy róla tudomást, lépj túl rajta, és megszűnik létezni.

K: Krisztus szintén beszél gonosz elutasításáról, és gyermekként való létezésről.

M: A valóság általános, mindenki számára. Csak a hamis személyes.

K: Ahogy a *sadhakákat* látom, és tanulmányozom a nézeteiket, amelyek szerint élnek, úgy látom, anyagi vágyaikat egész egyszerűen 'spirituális' ambíciókra cserélték. Abból amit elmondasz nekünk úgy látszik, mintha a 'spirituális' és 'ambíció' szavak összeegyeztethetetlenek lennének. Ha a 'spirituális' ambíciómentességet jelent, mi fogja ösztönözni a keresést? A *Yogik* a szabadság iránti vágyat lényegesnek tekintik. Ez nem az ambíció legemelkedettebb formája?

M: Az ambíció személyes, a személyestől való megszabadulás. A megszabadulásban mind a szubjektív, mind az objektív ambíciók megszűnnek. A komolyság nem az erőfeszítések gyümölcseiért való epekedést jelenti. Az érdeklődésnek a hamisról, lényegtelenről, a személyesről való belső elmozdulását fejezi ki.

K: Azt mondtad minap, hogy tökéletességről még csak nem is álmodhatunk a megvalósulás előtt, mert az Én a forrása minden tökéletességnek, és nem az elme. Ha nem erényekben való tökéletesség az, amely a megszabaduláshoz nélkülözhetetlen, akkor mi az?

M: A megszabadulást nem bizonyos eszközök szakavatott alkalmazása eredményezi, sem a körülmények. Meghaladja az oksági folyamatokat. Semmi nem tudja kikényszeríteni, semmi nem tudja meggátolni.

K: Akkor miért nem vagyunk szabadok itt, és most?

M: De szabadok vagyunk, 'itt és most'. Csak az elme az, amely a köteléket képzelettel.

K: Mi fog a képzelődésnek véget vetni?

M: Miért akarnál véget neki vetni? Ha megismered elmédet, és annak csodálatos erejét, és eltávolítod belőle azt, ami mérgezi - az különálló és elszigetelt személy ideáját -, akkor csak hagyd magára, dolgozzon azon dolgok között, amelyekre alkalmas. Az elme saját helyén, és munkájánál tartása jelenti az elme megszabadulását.

K: Mi az elme munkája?

M: Az elme a szív asszonya, és a világ az otthonuk - tisztaságát és boldogságát fenn kell tartania.

K: Még mindig nem értem, ha senki nem áll a megszabadulás útjában, akkor miért nem történik meg itt és most?

M: Semmi nem áll megszabadulásod útjában, és az itt és most megtörténhet, de lényed sokkal jobban érdeklődik egyéb dolgok iránt. És nem tudsz harcolni érdeklődéseiddel. Járj velük együtt, láss keresztül rajtuk, és figyeld meg őket amint pusztá ítélezési és érzékelési hibákként felfedik magukat.

K: Nem jelentene számomra segítséget, ha nagy és szent emberek társaságában tartózkodnék?

M: Nagy és szent emberek mindig vannak az elérhetőségeden belül, de nem ismered fel őket. Hogyan szeretnéd megtudni, ki a nagy és szent? Szóbeszéd alapján? Másoknak hiszel ezekben a kérdésekben, vagy inkább magadnak? A minden kétségen kívüli meggyőződöttséghez többre van szükséged ajánlásnál, pillanatnyi elragadtatásnál. Lehet, hogy találkozol véletlenül egy nagy és szent férfival vagy nővel, de mégsem ismered fel sokáig jó szerencsédet. A nagy ember kifizetése évekig nem ismeri édesapja nagyságát. A nagyság felismeréséhez érettned, a szentség felismeréséhez tiszta szívűnek kell lenned. Vagy haszontalanul fogod fecsegni idődet és pénzedet, és azt is elhibázd, amit az élet tálcán kínál számodra. A jó emberek ott vannak a barátaid között - sokat tanulhatsz tőlük. Szentek után futni egyel több játék csupán. Ehelyett inkább tartsd észben önmagadat, és folytonosan figyeld mindennapi életedet. Légy komoly, és ne félj széttörni a figyelmetlenség és képzelet bilincseit.

K: Azt akarod, hogy egyedül küzdjek?

M: Soha nem vagy egyedül. Erők és jelenvaló lények szolgálnak téged, a legodaadóbb módon. Észleled őket, vagy sem, mindazonáltal ők valódiak, és tevékenyek. Amikor felismered, hogy minden az elmében van, és hogy te az elmében túl vagy, hogy valójában egyedül vagy; akkor minden te vagy.

K: Mi a mindentudás? Isten mindentudó? Te mindentudó vagy? Hallunk olyan kifejezést, hogy -egyetemes tanú. Mit jelent ez? Az önmegvalósítás mindentudást von maga után? Vagy ez speciális gyakorlás kérdése?

M: A mindentudás a tudás iránti minden érdeklődés teljes elvesztésének az eredménye. Csak a tudás ajándékát kell ismerned a kellő pillanatban, hogy cselekedeted hibátlan legyen. Végül is, tudásra a cselekvésnek van szüksége, és ha helyesen, spontán módon cselekszel, anélkül, hogy tudatában lennél, úgy a legjobb.

K: Megismerheti-e valaki egy másik személy elméjét?

M: Saját elmédet ismerd meg először. Tartalmazza az egész univerzumot, és még helytakarékos is.

K: Úgy látszik az a munka teóriád, hogy az ébrenlét állapota nem különbözik alapvetően az álométól, és az álomtalan alvásétól. A három állapot lényegében a testtel való téves önazonosítás esete. Lehet, hogy így van, de úgy érzem, ez nem a teljes igazság.

M: Ne törekedj az igazság megismerésére, mert az elme általi tudás nem valódi tudás. De azt megismerheted, hogy mi nem igaz - ami elegendő a hamistól való megszabaduláshoz. Veszélyes idea, hogy ismered az igazságot, mert elméd börtönében tart. Ez akkor van, amikor nem tudod, hogy szabadságodban áll kutatni. És a megváltás nem lehetséges kutatás nélkül, mert a nem-kutatás a kötöttség fő oka.

K: Azt mondd, hogy a világ illúziója az 'én vagyok' érzéssel kezdődik, de amikor az 'én vagyok' érzés eredetéről kérdezek, azt válaszolod, hogy nincs eredete, mert a kutatás nyomán szertefoszlik. Ami elég szilárd, hogy felépítsd rá világot, nem lehet pusztán illúzió. Az 'én vagyok' az egyetlen változhatatlan tényező, aminek tudatában vagyok; hogy lehetne hamis?

M: Nem az 'én vagyok' a hamis, hanem aminek tartod magad. Minden kétségen felül tudom, hogy te nem az vagy, akinek hiszed magad. Logikus vagy sem, nem utasíthatod el a nyilvánvalót. Semmi olyan nem vagy, aminek tudatában vagy. Igyekezz szétszakítani a struktúrát, amit elmédben felépítettél. Amit az elme csinált, az elmének kell visszacsinálnia.

K: Nem tagadhatod a jelen pillanatot, akár elme, akár nem elme. Ami most van, az van. A megjelenést kétségbe vonhatod, de a tény nem. Mi a tény eredete?

M: Az 'én vagyok' minden megjelenés gyökere, és ő az állandó kapcsolat az események sorozatában, amit életnek nevezünk; de én meghaladtam az 'én vagyok'-ot.

K: Rájöttem, hogy a megvalósult emberek általában a vallásuktól kölcsönzött kifejezésekkel írják le állapotukat. Te történetesen hindu vagy, ezért *Brahmáról*, *Vishnuról* és *Shiváról* beszélsz, valamint Hindu szemléletmódot és képeket alkalmazol. Légy szíves, mondd el nekünk, milyen tapasztalatok vannak a szavaid mögött! Azok milyen tényekre utalnak?

M: Ez az én beszédstílusom, ezt a nyelvet tanultam meg használni.

K: De mi van a nyelv mögött?

M: Hogy önthetném szavakba, hacsak nem tagadólag? Ezért használok olyan szavakat, mint időtlen, korlátlan, ok nélküli. Ezek is szavak, de mivel értelmetlenek, szolgájkák célokat.

K: Ha értelmetlenek, miért használod őket?

M: Mert szavakat akarsz, ahol nem használhatók szavak.

K: Értem, mi az álláspontod. Ismét megfosztottál a kérdésemtől.

89. A spirituális élet fejlődése

Kérdező: Mi ketten angol lányok vagyunk, Angliából jöttünk, hogy megnézzük Indiát. Nem sokat tudunk a Yogáról, és ide azért jöttünk, mert hallottuk, hogy a spirituális tanítók fontos szerepet játszanak India életében.

Maharaj: Legyetek üdvözölve. Itt semmi újat nem fogtok találni. A mi munkánk időtlen. Tízezer évvel ezelőtt is ugyanez volt. Az évszázadok telnek, de az emberi problémák nem változnak - a szenvedésnek, és a szenvedés megszüntetésének a problémája.

K: A minap beállított hét külföldi fiatal, helyet kértek, ahol eltölthetnének néhány éjszakát. Gurujukat jöttek meglátogatni, aki Bombayben tanít. Találkoztam vele - nagyon kellemes megjelenésű fiatalember -, aki láthatólag nagyon gyakorlatias,

és hatékony, de a béke és a csend atmoszférája lengi körül. Tanítása a hagyományt követve a *karma Yoga* fontosságáról, az önzetlen munkáról, a Guru szolgálatáról, stb. szól. A Gitával egybehangzóan azt mondja, hogy az önzetlen munkának megváltás a következménye. Tele van ambiciózus tervekkel: munkásokat akar kiképezni, akik majd sok országban spirituális központokat fognak indítani. Úgy tűnik, nem csak megbízást ad nekik, hanem hatalmat is, hogy az ő nevében működjenek.

M: Igen, létezik olyan, hogy hatalom átadás.

K: Furcsán érzem magam a társaságukban, mintha láthatatlan lennék. A rajongók a Gurujuk iránti önfeladásukban rólam is lemondtak. Akármit tettem értük, azt Gurujuk tette, és engem nem tekintettek másnak, mint pusztá szerszámnak. Egy jobbra-balra fordítható csap voltam csupán. Nem volt velük semmilyen személyes kapcsolat. Próbálkoztak kicsit, hogy hitükre térítsenek; de amint ellenállást éreztek, kiestem a figyelmük hatóköréből. Még ők maguk között sem látszott úgy, hogy nagyon sok kapcsolat lenne; a Gurujuk felé irányuló közös érdeklődésük tartotta össze őket. Ezt nagyon ridegnek, majdnem embertelennek találtam. Isten kezében lévő eszköznek tekinteni valakit, egy dolog; minden figyelmet és tekintetbe vételt megtagadni, mivel 'minden Isten', kegyetlenséggel határos közönyhöz vezethet. Végül is, minden háborút 'Isten nevében' vívtak. Az emberiség egész története 'szent háborúk' sorozata. Az ember soha nem olyan személytelen, mint háborúban.

M: A ragaszkodás és az ellenállás egyaránt benne foglaltatnak a *lenni* akarásban. Távolsítsd el a *lenni* akarást, és mi marad? Lét és nemlét valami térben és időben lévőre vonatkozik, itt és most, ott és akkor, amelyek ismét az elmében vannak. Az elme kitalálósdit játszik; folyton bizonytalan; aggódással megnyomorított és nyugtalan. Megorroltál, hogy egy isten, vagy Guru pusztá eszközének tekintettek, és ragaszkodsz hozzá, hogy embernek tekintsenek, mert nem vagy biztos saját létedben, és nem akarsz feladni a személyiség kényelmét és biztonságát. Nem lehetsz az, aminek hiszed magad, de az ad neked kontinuitást, jövőd beleáramlik a jelenbe, és zökkenőmentesen múlttá válik. A személyes lét elutasítása félelmet keltő, de szembe kell nézned vele, és fel kell, hogy fedezd az élet teljességével való azonosságodat. Akkor majd a ki kicsodát használt problémája nem fog többé létezni.

K: Mindössze annyi figyelemben részesítettek, hogy megpróbálták a hitükre téríteni. Amikor ellenálltam, elveszítették irántam minden érdeklődésüket.

M: Az ember nem térítés révén válik tanítvánnyá, vagy véletlenül. Létezik általában egy ősi kötelék, amely sok életen keresztül fennmarad, és akkor is szeretetként és bizalomként virágzik, amikor szó sincs tanítványságról.

K: Miért döntöttél úgy, hogy tanító leszel?

M: Úgy lettem az, hogy elkezdtek úgy nevezni. Ki vagyok én, hogy tanítsak, és kit? Ami én vagyok, te vagy, és ami te vagy - én vagyok. Az 'én vagyok' mindegyikünk számára közös; az 'én vagyokon' túl pedig a mérhetetlen fény és szeretet van. Nem látjuk, mert másfelé nézünk; én csak az égre tudok mutatni; a csillag látása a te dolgod. Egyeseknek több időbe telik, hogy meglássák a csillagot, másoknak kevesebbe; attól függ, milyen világos a látásuk, és hogy milyen komolyan keresnek. E kettővel rendelkezned kell - én csak bátorítani tudlak.

K: Mi várható el tőlem, mit csináljak, hogy tanítvánnyá váljak?

M: Mindegyik tanítónak saját, rendszerint Guruja tanításait mintázó módszere van, amit az úton ő maga megvalósított, továbbá saját terminológiája. E kereten belül igazítja hozzá a tanításait a tanítvány személyiségéhez. A tanítvány teljes szabadságot kap, hogy gondolkodjon és kutasson, és bátorítást, hogy szívének tartalmával kapcsolatos kérdéseket feltegye. Feltétlenül bizonyosnak kell lennie Gurujának tekintélye és alkalmassága felől, máskülönben sem hite nem lesz feltétlen, sem cselekedete nem lesz teljes. A benned lévő abszolút vezet el téged a rajtad túli abszolúthoz - az abszolút igazság, a szerető önzetlenség az önmegvalósítás bizonyító erejű tényezőihez. Komolysággal ezek elérhetők.

K: Úgy tudom, az embernek fel kell, hogy adja családját, és vagyonát, hogy tanítvánnyá válhasson.

M: Ez a Gurutól függ. Egyesek askétizmust várnak el érett tanítványaiktól, és hogy elforduljanak a világtól; mások támogatják a családi életet és köteleességeket. Java részük a lemondásnál sokkal nehezebben kezelhetőnek tartja a családi életmodellt az érettebb, és kiegyensúlyozottabb személyiség számára. A fegyelmelés korai szakaszaiban hasznos lehet a kolostori élet. Ezért elvárás a Hindu kultúrában, hogy a tanuló 25 éves koráig szerzetesként - szegénység, önmegtartóztatás, és szerzetesi engedelmesség közepette - éljen, ezáltal lehetőséget kap egy olyan jellem felépítésére, amely képes megfelelni a házaseslet megpróbáltatásainak, és kísértéseinek.

K: Kik ezek az emberek, ebben a szobában? A tanítványaid?

M: Őket kérdezd. A tanítvánnyá válás nem verbális szinten történik, hanem az emberi lét csendes mélységeiben. Nem választás alapján válsz tanítvánnyá; sokkal inkább sors, mint saját elhatározás kérdése. Nem sokat számít, ki a tanító - mind jót akarnak neked. A tanítvány az, aki számít -a becsületessége, a komolysága. Az alkalmas tanítvány mindig meg fogja találni az alkalmas tanítót.

K: Látom az igazság keresésének szentelt, hozzáértő, és szerető tanító alatti élet szépségét, és érzem a boldogságát. Sajnálom, hogy vissza kell térnem Angliába.

M: A távolság nem számít. Ha vágyaid erősek és igazak, át fogják formálni életedet, hogy beteljesedjenek. Vesd el a magot, a többit hagyd a természetre.

K: Mik a spirituális élet fejlődésének a jelei?

M: Aggodalom mentesség; könnyűség- és öröm érzés; mély belső béke, és bőséges külső energia.

K: Hogyan érted el?

M: Mindennek a megtalálása teljesen Gurum szent jelenlétének köszönhető - semmit nem saját magamtól csináltam. Azt mondta, legyél csendes -és én így tettem - ahogy csak tudtam.

K: A te jelenléted is olyan erőteljes, mint az övé?

M: Honnan tudhatnám? Számomra - az ő jelenléte az egyetlen. Ha velem vagy, akkor vele vagy.

K: Minden Guru a saját Gurujára hivatkozik. Hol a kiindulópont?

M: Létezik egy erő az univerzumban, amely a megvilágosodásért - és a megszabadulásért dolgozik. Úgy hívjuk *Sadashiva*, aki örökké jelen van az emberek szívében. Ő az egyesítő hatóerő. Az egység - megszabadít. A szabadság - egyesít. Végző soron semmi nem enyém, vagy tiéd - minden a miénk. Csak légy egy önmagaddal, és egy leszel mindennel, otthon leszel az egész univerzumban.

K: Azt akarod mondani, hogy mindeme dicsőség pusztán az 'én vagyok'-ban időzéssel jön?

M: Az egyszerű a biztos, nem a bonyolult. Valamiért az emberek nem hiszik az egyszerűt, a könnyűt, a mindig rendelkezésre állót. Miért nem veted alá amit mondok egy jóhiszemű próbának? Látszólag nagyon kicsi és jelentéktelen, de olyan, mint a mag, amely hatalmas fává nő. Adj magadnak egy esélyt.

K: Sok embert látok itt ülni - csendesen. Miért jöttek ide?

M: Hogy egymással találkozzanak. Otthon túl sok a világ számukra. Itt nem zavarja őket semmi; esélyük van búcsút venni napi gondjaiktól, és kapcsolatba kerülni azzal, ami önmagukban lényeges.

K: Milyen tanfolyami gyakorlat szolgál az öntudatosság elérésére?

M: Nincs szükség gyakorlásra. A tudat mindig veled van. Ugyanazt a figyelmet fordítod kifelé, mint amit befelé. Nincs szükség sem új, sem valamilyen speciális tudatra.

K: Segítesz az embereknek személyesen?

M: Az emberek a problémáikat jönnek ide megbeszélni. Úgy látszik, hogy kapnak valamiféle segítséget, különben nem jönnének.

K: Az emberekkel való beszélgetés mindig nyilvánosan zajlik, vagy bizalmasan is beszélsz velük?

M: Ahogyan ők akarják. Ami engem illet, számomra nincs különbség nyilvános és bizalmas között.

K: Mindig rendelkezésre állsz, vagy más dolgod is van?

M: Mindig rendelkezésre állok, De a reggeli és a késő délutáni órák a legalkalmasabbak.

K: Úgy gondolom, nincs nagyra becsültebb munka, mint a spirituális tanítóié.

M: A motiváció mindenképp fölött lényeges.

90. Add át önmagad saját Énednek

Kérdő: Az Egyesült Államokban születtem, és az utóbbi tizennégy hónapot Sri Ramanashramban töltöttem; most visszamegyek az Államokba, ahol anyám vár.

Maharaj: Mik a terveid?

K: Lehet, hogy nővéri képesítést szerzek, de lehet, hogy csak férjhez megyek, és gyerekeim lesznek.

M: Miért akarsz férjhez menni?

K: Egy spirituális otthonról való gondoskodás a szociális szolgálat azon legmagasabb formája, amire csak gondolni tudok. De az élet, természetesen, másképp is alakulhat. Készen állok rá, akármi is következzen.

M: Ez a Sri Ramanashramban töltött tizennégy hónap mit adott neked? Mi változott benned, mióta megérkezted?

K: Nem félek többé. Békére leltem.

M: Miféle békére? Annak békéjére, hogy birtoklod, amit kívánsz, vagy azé, hogy nem kívánsz, amid nincs?

K: Azt hiszem, hogy egy kicsit mindkettőre. Egyáltalán nem volt könnyű. Miközben az Ashram egy nagyon békés hely, belső gyötrelmeim voltak.

M: Amikor felismered, hogy a belső és külső közötti különbség csak az elmében van, félelmeid megszűnnek.

K: Az ilyenfajta felismerés velem együtt jön, és megy. Még nem értem el az abszolút teljesség változhatatlanságát.

M: Nos, amíg így hiszed, addig tovább kell folytatnod *Sadhanádat*, hogy eloszlass a nem teljesség hamis ideáját. A *sadhana* eltávolítja a ráakódásokat. Amikor annak ismered fel magad, ami egy tér- és időbeli pontnál kisebb, valaminek, ami túl kicsi ahhoz, hogy elvágható legyen, túl rövid életű ahhoz, hogy életét elveszíthetné, akkor, és csak akkor fog minden félelem megszűnni. Amikor kisebb vagy, mint a tű hegye, akkor a tű nem tud megszúrni - te szúrod meg a tűt.

K: Igen, így érzem magamat olykor -megfékezhetetlennek. Több vagyok, mint félelem nélküli - én vagyok maga a félelem nélküiség.

M: Mi készítetted rá, hogy az Ashramba menj?

K: Egy boldogtalan szerelmi kapcsolat után voltam, és pokoli módon szenvedtem. Se ital, se drog nem segített. Keresgéltem, és véletlenül ráakadtam néhány *Yoga* könyvre. Könyvtől könyvig, kulcstól kulcsig haladtam - és eljöttem a Ramanashramba.

M: Ha ismét hasonló tragédia történne veled, szenvednél-e ugyanennyit, ha tekintetbe vesszük elméd jelenlegi állapotát?

K: Ó, nem, nem engedném magam át a újból szenvedésnek. Megölném magam.

M: Tehát nem félsz a haláltól.

K: Számomra a haldoklás a félelmetes, nem a halál maga. Úgy képzelem, hogy a halál folyamata fájdalmas és csúnya.

M: Honnan tudod? Nem kell így lennie. Lehet szép, és békés is. Amint tudatában vagy, hogy a halállal csak a test hal meg, és nem te, akkor csak figyeled ahogy a tested lehullik, mint egy kidobott ruha.

K: Tökéletesen tudatában vagyok, hogy a haláltól a felfogásom, és nem a tudásom miatt félek.

M: Minden másodpercben emberi lények hálnak meg, a félelem és a haláltusa felhőként terpeszkedik a világ fölé. Ne csodálkozz, hogy te is félsz. De mihelyt tudatában vagy, hogy egyedül a test hal meg, az emlékezet folytonossága, és az abban tükröződő 'én vagyok' érzés pedig nem, soha többé nem félsz.

K: Nos, haljunk meg, és meglátjuk.

M: Figyelj, és felfedezed, hogy születés és halál egyek, hogy az élet lét és nemlét között lüktet, és hogy mindegyiknek szüksége van a másikra a teljességhez. Születned kell, hogy meghalj, és halnod kell, hogy újra szüless.

K: A szenvtelenség nem állítja meg a folyamatot?

M: Szenvtelenség révén a félelem szűnik meg, de maga a tény nem.

K: Kénytelen leszek újra születni? Milyen szörnyű.

M: Nincs szó kényszerről. Azt kapod, amit akarsz. Te készíted saját terveidet, és te hajtod végre azokat.

K: Szenvedésre ítéljük magunkat?

M: Fejlődünk a kutatás révén, és a kutatáshoz tapasztalatra van szükség. Hajlunk rá, hogy amit nem értettünk meg, azt megismételjük. Ha érzékenyek, és intelligensek vagyunk, nem szükséges szenvednünk. A fájdalom figyelem felhívás, és az elővigyázatlanság szankcionálása. Az intelligens és együtt érző cselekvés az egyetlen gyógyszer.

K: Csak azért, mert gyarapodott az intelligenciám, nem bírnám ki újra a szenvedést. Mi a probléma az öngyilkossággal?

M: Nincs semmi probléma vele, ha megoldja a problémát. De mi van, ha nem? Külső körülmények okozta szenvedés - fájdalmas és gyógyíthatatlan betegség, vagy elviselhetetlen csapás - nyújthat valamiféle igazolást, de ahol hiányzik a bölcsesség és a részvétel, ott az öngyilkosság nem segíthet. Ostoba halál ostoba újjászületést jelent. Ezenkívül a *karma* kérdését is tekintetbe kell venni. Általában a kitartás a legbölcsebb kezelés.

K: Az embernek túrnie kell a szenvedést, bármennyire súlyos és reménytelen?

M: A kitartás egy dolog, és a reménytelen gyötrődés egy másik. A kitartás értelmes és gyümölcsöző, míg a gyötrődés haszontalan.

K: Miért kell a *karma* miatt aggódní? Különbén is gondot visel az magára.

M: Legtöbb *karmánk* kollektív. Szenvedünk mások bűnei miatt, mint ahogy mások is szenvednek a mieink miatt. Az emberiség egy. E tény nem tudása nem változtatja meg azt. Mi magunk is sokkal boldogabb emberek lehetnénk, ha nem lennénk közönyösek mások szenvedése iránt.

K: Úgy gondolom, én sokkal érzékenyebbé váltam.

M: Örvendetes. Amikor ezt mondod, mi van az elmédben? Önmagad, mint érzékeny személy egy női testben?

K: A test, a könnyörület, az emlékezet, valamint számtalan dolog, és attitűd; ezek együttesen személynek nevezhetők.

M: Az 'én vagyok' ideát is beleértve?

K: Az 'én vagyok' olyan, akár egy kosár, amely a személyt alkotó sok dolgot tartalmazza.

M: Vagy inkább, ahhoz a fűzfához hasonló, amelyből a kosarat fonták. Amikor nőként gondolsz önmagadra, úgy érted, hogy te nő vagy, vagy úgy, hogy a tested nőneműként írható le?

K: Ez a hangulatomtól függ. Néha úgy érzem, hogy a tudatosság központja vagyok csupán.

M: Vagy a tudat óceánja. De vannak-e pillanatok, mikor nem vagy se férfi, se nő, sem a véletlen, a körülmények és feltételek által előidézett?

K: Igen, vannak, de félek beszélni róla.

M: Egy célzás több, mint amit el lehet várni. Nem kell többet mondanod.

K: Megengeded, hogy rágyútsak a jelenlétedben? Tudom, hogy nem szokás egy bölcs előtt dohányozni, és egy nőnek sokkal inkább nem.

M: Hogyne, dohányozz, senkit nem zavar. Megértjük.

K: Szükségem van rá, hogy megnyugodjak.

M: Ez nagyon gyakori az amerikai és európai esetében. Egy bizonyos idejű *sadhana* után fel vannak töltődve energiával, és kétségbeesetten keresik a levezetést. Közösségeket szerveznek, *Yoga* tanárok lesznek, házasodnak, könyvet írnak -mindent megtesznek, a csendben maradás, és energiáik befelé fordítása kivételével, hogy megtalálják a kimeríthetetlen erő forrását, és megtanulják annak művészetét, hogyan tartsák azt kontroll alatt.

K: Bevallom, most vissza akarok menni, és egy nagyon aktív életet akarok élni, mert úgy érzem, tele vagyok energiával.

M: Tehetsz, amit akarsz, amíg nem tartod önmagad a testnek, és az elmének. Nem annyira az a kérdés, hogy feladd a testet, és mindent, ami ezzel jár, mint annak világos megértése, hogy te nem a test vagy. A tartózkodás az érzelmi be nem avatkozás érzése.

K: Tudom, hogy érted. Mintegy négy évvel ezelőtt átestem a fizikai elutasítás egy periódusán; nem akartam magamnak ruhákat venni, a legegyszerűbb ételeket akartam enni, csupasz deszkán akartam aludni. A nélkülözés elfogadása, ami számít valójában, nem a kényelmetlenség. Mostanára felismertem, hogy legjobb az életet úgy elfogadni, ahogy jön, és mindent szeretni, amit felkínál. Örvendező szívvel elfogadok bármit, ami jön, és beérem vele. Ha nem tudok semmi többet tenni, mint hogy néhány gyermeknek életet, és jó nevelést adok - már elég jó; noha majd meghal a szívem minden gyermekért, nem érhetem elé mindet.

M: Csak akkor vagy házas és anya, ha férfi-nő tudatosságod van. Amikor nem tartod magad a testtel azonosnak, akkor a test családi élete, legyen az bármilyen intenzív és érdekes, csak az egyetlen valóság, a tudat fényének az elme képernyőjére vetülő játékának látszik.

K: Miért hangsúlyozod, hogy a tudatosság az egyetlen valóság? Nem ugyanígy valóságos a tudat valamely objektuma, míg fennmarad?

M: De nem marad fenn. A pillanatnyi valóság másodlagos; az időtlentől függ.

K: Ezen folytonosságot értesz, vagy állandóságot?

M: A létezésben nem lehet folytonosság. A folytonosság múlt-, jelen- és jövőbeli azonosságot jelent. Ilyen önazonosság nem lehetséges, mert az önazonosság ismertetőjelei ingadoznak és változnak. Folytonosság, állandóság, ezek az emlékezet által létrehozott illúziók, egy minta pusztán mentális kivetítései, ott, ahol nem lehet minta; vess el minden múltóra vagy állandóra, testre vagy elmére, férfira vagy nőre vonatkozó ideát; mi marad? Mi az állapota elmédnek, amikor minden elkülönülést feladtál? Nem a különbségek feladásáról beszélnek, mert azok nélkül nincs megnyilvánulás.

K: Amikor nem vagyok elkülönülve, a boldog béke állapotában vagyok. De valahogy újra és újra eltévesztem az irányt, és a boldogságot elkezdem külső dolgokban keresni. Hogy miért nem elég szilárd a belső békém, nem értem.

M: Végző soron a béke is az elme állapota.

K: Az elmén túl csend van. Ott semmi nincs, amiről beszélni lehetne.

M: Igen, minden beszéd, amely a csendről szól, zaj csupán.

K: Miért keressük még az ember saját természetes spontán boldogságának megízlelése után is az evilági boldogságot?

M: Amikor az elme elkötelezi magát a test szolgálatának, a boldogság elvész. Hogy azt visszanyerje, örömet keres. A boldogságra késztettség rendben van, de bebiztosításának szándéka félrevezető, megbízhatatlan, és az igaz boldogságra nézve romboló hatású.

K: Az öröm mindig helytelen?

M: A helyes állapot, és a test és elme használata rendkívül kellemes. Az öröm keresés, ami helytelen. Ne törekedj, hogy boldoggá tedd magad, inkább kérdőjelezd meg egész boldogság keresésedet. Azért nem vagy boldog, mert boldog akarsz lenni. Fedezd fel, miért vagy boldogtalan. Mivel nem vagy boldog, boldogságot keresel az örömben; az öröm fájdalomhoz vezet, és emiatt elnevezed azt eviláginak; ezután kezdesz sóvárogni más, fájdalom nélküli örömek után, amelyeket elnevezel isteninek. Valójában az öröm csupán haladék a fájdalomtól. A boldogság mind világi, mind nem világi, a történéseken belüli és túli. Ne tégy megkülönböztetést, ne válaszd el, ami nem elválasztható, és ne idegenítsd el önmagad az élettől.

K: Most micsoda jól megértelek. Ramanashrambeli látogatásom előtt a lelkiismeret zsarnokoskodott felettem, állandóan elítéltem önmagam. Most teljesen laza vagyok, teljesen elfogadva önmagam, ahogy vagyok. Mikor visszatérek az Államokba, úgy fogom venni az életet, ahogy az jön, Bhagaván kegyelméből, és a keserűt együtt fogom élvezni az édessel. Ez az egyik dolog, amit az Ashramban megtanultam - hinni Bhagavánban. Nem ilyen voltam előtte. Nem tudtam hinni.

M: Bhagavánban hinni azt jelenti, önmagadban hinni. Tudd, hogy bármi történjék neked, veled, általad, hogy te vagy a teremtője, élvezője és pusztítója mindennek, amit észlelsz, és akkor nem fogsz félni. Félelem nélkül nem leszel boldogtalan, és boldogságot sem fogsz keresni. Elméd tükrében mindenféle képek jelennek meg, és tűnnek el. Tudván, hogy azok teljesen a te saját teremtményeid, figyeld őket csendesen, ahogy jönnek-mennek, légy éber, de ne izgatott. A csendes megfigyelésnek ez az attitűdje a *Yoga* igazi alapja. Látod a képet, de nem te vagy a kép.

K: Úgy gondolom, hogy a halál gondolatai azért rémisztőek számomra, mert nem akarok újra születni. Tudom, hogy semmi nem kényszerít, mégis, a kielégítetlen vágyak nyomása megsemmisítő erejű, és lehet, hogy nem leszek képes ellenállni.

M: Szó sincs ellenállásról. Ami megszületett, és újraszületett, az nem te vagy. Engedd megtörténni, figyeld a történéseit.

K: Minek akkor foglalkozni vele egyáltalán?

M: De hát te foglalkozol vele. És egész addig foglalkozni fogsz vele, amíg a kép ellentmondásba nem kerül igazság-, szeretet- és szépérzékeddel. A harmónia és béke iránti vágy mélyen gyökerezik. De beteljesülésével az érdeklődés megszűnik, a testi élet passzív vá válik, és a figyelem szintje alá merül. Azután, habár még testben vagy, nem született vagy. Testtel, vagy testetlenül, egyre megy számodra. Elérsz egy pontra, amikor semmi nem történhet veled. Test nélkül nem vagy megölhető; vagyon nélkül nem vagy kifosztható; elme nélkül nem tévedhetsz. Nincs olyan pont, amibe a vágy, vagy a félelem bekapaszkodhat. Amíg nem történhet veled változás, mi egyéb számít?

K: Valahogy nem szeretem a halál ideáját.

M: Azért, mert oly fiatal vagy. Minél jobban ismered önmagad, annál kevésbé félsz. Egy haldokoló haláltusáját látni, természetesen, sosem kellemes, de a haldokló ember ritkán tudatos.

K: Vissza fog térni a tudatosságához?

M: Ez nagyon hasonlít az alváshoz. A személy egy időre kikerül a fókuszából, majd visszatér.

K: Ugyanaz a személy?

M: A személy, lévén a körülmények teremtménye, szükségszerűen vele együtt változik, a lánghoz hasonlóan, amely együtt változik a tüzelőanyaggal.

K: Nos, Isten gondoskodni fog rólam. Én mindenben Őrá hagyatkozom.

M: Még Istenhited is csak egy állomás az utadon. Végül mindennel felhagysz, mert valami oly egyszerűvé válsz, hogy azt szavakkal nem lehet kifejezni.

K: Még csak az elején vagyok. Kezdetben nem volt se hitem, se bizalmam; félttem hagyni megtörténni a dolgokat. A világ nagyon veszélyes, és ellenséges helynek látszott. Most legalább el tudom mondani, hogy hiszek a Guruban, vagy Istenben. Hadd fejlődjek. Ne süss. Hadd haladjak a magam tempójában.

M: Persze, haladj csak. De nem fogsz. Bele fogsz csak ragadni a férfi és nő, öreg és fiatal, élet és halál ideáiba. Menj tovább, haladd meg. A felismert dolog meghaladott dolog.

K: Uram, bármerre járok, mindenki kötelességének érzi, hogy kritizáljon, és ösztökéljen engem. Torkig vagyok ezzel a spirituális sorscsinálással. Mi baj a jelenemmel, hogy fel kell azt áldoznom a jövőnek, legyen az bármilyen dicsőséges? Te azt mondod, hogy a valóság most van. Én azt akarom. Nem akarok örökösen szellemi képességeim, és annak jövője miatt nyugtalanodni. Nem akarok többre és jobbra törni. Hadd szeressem, amim van.

M: Teljesen igazad van; csináld. Csak légy becsületes - csak szeresd, amit szeretsz - ne küzdj, ne erőlködj.

K: Ezt nevezem én a Gurunak való önmegadásnak.

M: Miért vetítesz kifelé? Add meg magad saját énednek, amely számára minden az ő megnyilvánulása.

91. Öröm és boldogság

Kérdő: Egyik barátom, egy huszonöt év körüli fiatalember azt mondta, gyógyíthatatlan szívbetegségben szenved. Azt írta nekem, hogy a lassú halál helyett az öngyilkosságot részesíti előnyben. Azt válaszoltam neki, hogy a nyugati medicina által nem gyógyítható betegség lehet, hogy meggyógyítható valamilyen más módon. Bizonyos jógikus erők majdnem azonnali változást tudnak végbevinni az emberi testben. Az ismételt böjtökkel elérhető hatás csodával határos. Azt írtam neki, ne süssse a halált; inkább próbálkozzon más megközelítésekkel is. Van egy Bombaytól nem messze élő *Yogi*, aki csodálatos képességekkel bír. A testet irányító életerők irányítására specializálta magát. Találkoztam néhány tanítványával, és elküldtem általuk a *Yoginak* barátom levelét és fotóját. Meglátjuk, mi történik.

Maharaj: Igen, csodák gyakran történnek. De szükség van az élni akarásra. A nélkül a csodák nem történnek meg.

K: Lehet sugallni ilyen vágyat?

M: Felszínes vágyat, igen. De az ilyen ki fog merülni. Alapjában véve, senki nem kényszerítheti élni a másikat. Egyébként, voltak kultúrák, amelyekben az öngyilkosságnak elismertsége, és elismert helye volt.

K: Nem kötelező az embernek végig élnie természetes élettartamát?

M: Természetesen - külső kényszer nélkül - könnyen - igen. De a betegség és szenvedés nem természetesek. A bármit elviselő rendíthetetlen kitarás nemes erény, de az értelmetlen kínzás és megalázás visszautasításában is méltóság van.

K: Kaptam egy *siddha* által írt könyvet. Sok különös, sőt hihetetlen tapasztalatát írja le benne. Szerinte az igazi *sadhaka* útja Gurujával való találkozással, és testének, elméjének és szívének számára való átadásával ér véget. Attól fogva a Guru vállalja magára, és válik felelőssé a tanítvány életének még a legkisebb eseményéért is, mígnem a kettő eggyé válik. Ezt önazonosulás révén történő megvalósulásnak nevezhetjük. A tanítványt átveszi egy hatalom, amelyet ő sem kontrollálni, sem visszautasítani nem tud, és olyan gyámoltalannak érzi magát, mint a vihar sodorta levél. Az egyetlen dolog, ami megóvja őt az örülettől, és a haláltól, szeretetbe vetett hite, és Gurujának hatalma.

M: Minden tanító a saját tapasztalata szerint tanít. A tapasztalatot alakítja a hit, és a hitet alakítja a tapasztalat. Még a Guru is alakításra kerül a tanítvány által, annak saját képére. A tanítvány az, ami a Gurut naggyá teszi. Amint a Gurut a megszabadító erő közvetítőjének látjuk, amely belülről, és kívülről egyaránt dolgozik, az őszinte önátadás természetessé, és könnyűvé válik. Ahogy egy fájdalom gyötörte ember adja át magát teljesen a sebész kezébe, úgy

bízva rá a tanítvány magát fenntartás nélkül a Gurujára. Teljesen természetes segítséget keresni, amikor annak szüksége kínzóvá válik. De lehet a Guru bármennyire hatalmas, nem tudja akarát ráerőltetni a tanítványra. Másfelől a tanítvány, aki nem hisz és tétovázik, a meg nem valósulnak maradáshoz kötött, ami nem Gurujának a hibája.

K: Mi történik azután?

M: Az élet tanít, ahol minden más meghiúsul. De az élet leckéi sokára jönnek. Sok késlekedés és nehézség megtakarítható bizalom és engedelmesség révén. De ilyen bizalom csak akkor alakul ki, amikor a nemtörődömség és a nyugtalanság utat engednek a világosságnak és a békének. Akinek alacsony az önbecsülése, nem lesz képes bízni sem önmagában, sem senki másban. Emiatt a tanító kezdetben mindent megkísérel, hogy újra feltöltse önbizalommal a tanítványt, az ő magasztos eredetével, nemes természetével és dicső sorsával kapcsolatban. Utal bizonyos szentek, valamint saját tapasztalataira, bizalmat teremtve ezzel önmagával, és az ő végtelen lehetőségeivel kapcsolatosan. Amikor az önbizalom, és a tanító iránti bizalom összetalálkoznak, gyors, és messze ható változások következnek be a tanítvány jellemében, és életében.

K: Én nem szeretnék változni. Az életem elég jó úgy, ahogy van.

M: Azért beszélsz így, mert még nem láttad, milyen fájdalmas az élet, amit élsz. Olyan vagy, mint egy alvó gyermek, nyálkával a szájában. Érezheted magadat boldognak egy pillanatra, lévén teljesen én központú, de elég, ha jól megnézed az emberi arcokat, hogy érzékeld a szenvedés egyetemességét. Még saját boldogságod is oly sebezhető és mulandó, egy banki csőd, vagy egy gyomorfekély irgalmában. Csak egy pillanatnyi pihenés, egy hézag csupán két szomorúság között. A valódi boldogság sebezhetetlen, mert független a körülményektől.

K: Saját tapasztalatodból beszélsz? Te is boldogtalan vagy?

M: Nekem nincsenek személyes problémáim. De a világ tele van olyan élőlényekkel, akiknek az élete félelem és kínzó vágyakozás közé préselődött. Olyanok, akár a vágóhídra hajtott jószág, ugrádoznak és szökdécselnek, gondtalanok és boldogok, mégis megölik, és megnyúzzák őket egy órán belül. Azt mondd, boldog vagy. Valóban boldog vagy, vagy csupán igyekszel meggyőzni magad róla? Nézz önmagadba bátran, és azonnal fel fogod ismerni, hogy boldogságod feltételektől, és körülményektől függ, ennél fogva pillanatnyi, nem valós. A valódi boldogság belülről ered.

K: Mi haszna számomra a te boldogságodnak? Az nem tesz engem boldoggá.

M: Tiéd lehet az egész, és még több, pusztán csak kérned kell. De nem kéred; úgy látszik, nem akarsz.

K: Miért beszélsz így? Én boldog akarok lenni.

M: Teljesen megelégszel az örömmel. Nincs hely a boldogság számára. Ürítsd ki poharad, és tisztítsd meg. Nem tölthető tele másképpen. Mások tudnak neked örömet adni, de boldogságot soha.

K: Örömteli események egy sorozata elég jó.

M: Hamarosan fájdalom a vége, ha nem katasztrófa. Mi a *Yoga* végül is, ha nem a belső, állandó boldogság keresése?

K: Te csak a Kelet szempontjából tudsz beszélni. Nyugaton mások a feltételek, és amiről beszélsz, az ott nem érvényes.

M: A szomorúságban és félelemben nincs Kelet és Nyugat. A probléma egyetemes - a szenvedés, és a szenvedés befejezése. A szenvedés oka a függőség, és a gyógyszer a függetlenség. A *Yoga* az önmegértésen keresztül történő önmegszabadítás tudománya, és művészete.

K: Nem hiszem, hogy készen állnék a *Yogára*.

M: Mi másra állnál készen? Egész jövés-menésed, öröm, szeretet és gyűlölet keresésed - minden azt mutatja, hogy küzdesz a korlátozások ellen, akár rád terheltek, akár elfogadottak. Tudatlanságod miatt hibákat követsz el, és fájdalmat okozol magadnak és másoknak, de a készletés benned van, nem tagadhatod. Ugyanaz a megszületést, boldogságot, és halált kereső készletés fogja keresni a megértést és a megszabadulást. Hasonlóan, mint mikor egy rakomány gyapjúba szikra pattan. Lehet, hogy nem tudsz róla, de a hajó előbb-utóbb lángokban fog állni. A megszabadulás természetes folyamat, és hosszú távon elkerülhetetlen. De hatalmadban áll a mostba hozni azt.

K: Akkor miért van oly kevés megszabadult ember a világon?

M: Adott pillanatban az erdőben is csak néhány fa van virágzása teljében, mégis mindegyik sorra kerül. A fizikai és mentális erőforrások előbb-utóbb végükhöz érnek. Mit fogsz majd akkor csinálni? Kétségbeesel? Rendben, ess kétségbe. Ki fogsz fáradni a kétségbeeséstől, és el fogsz kezdeni kérdezni. Abban a pillanatban alkalmas készen fogsz állni a Yoga tudatosságára.

K: Úgy érzem, ez az egész keresés és merengés nagyon természetellenes.

M: A te természetességed született nyomorék. Lehetsz te naiv, de az nem tesz normálissá. Nem tudod, mit jelent természetesnek, vagy normálisnak lenni, és azt sem tudod, hogy nem tudod. Jelenleg sodródsz, és ezért veszélyben vagy, mert a sodródóval bármely pillanatban bármi megtörténhet. Jobb lenne felébredni, és szembenézni a helyzettel. Azt, hogy vagy - tudod. Hogy mi vagy - nem tudod. Fedezd fel, mi vagy.

K: Miért oly sok a szenvedés a világban?

M: Az önzés a szenvedés oka. Nincsen más ok.

K: Megértettem, hogy a szenvedés együtt jár a korlátozással.

M: Nem a különbségek és megkülönböztetések a szomorúság okai. Az egység a sokféleségben természetes, és jó. Csak az elkülönülés és az önzés az, ami miatt a valódi szenvedés a világban megjelenik.

92. Haladd meg az én-vagyok-a-test ideát

Kérdező: Állatokként szaladgálunk, céltalanul keresgélünk, és nem látszik a vége. Van belőle kiút?

Maharaj: Sok olyan utat kínálnak fel számodra, amelyeken csak körbe-körbe jársz, és visszakerülsz a kezdőpontodba. Először ismerd fel, hogy a problémád csak ébrenléti állapotodban létezik, hogy akármilyen fájdalmas, képes vagy azt teljesen elfelejteni, amikor elalszol. Amikor ébren vagy, tudatos vagy; amikor alszol, akkor csak élő. Tudatosság, és élet - mindkettőt nevezheted Istennek; de te mindkettőn túl vagy, túl Istenen, túl léten, és nemléten. Ami meggátol abban, hogy önmagadat mindenként, és mindenén túliként ismerd, az az emlékezet alapú elme. Hatalma van fölötted, amíg hiszel benne; ne harcolj vele; csupán hagyd figyelmen kívül. Ha megfosztod figyelmedtől lelassul, és felfedi működésének mechanizmusát. Amint megismerted természetét, és célját, nem fogod hagyni, hogy képzelt problémákat teremtsen.

K: Bizonyára nem minden probléma elképzelt. Vannak valódi problémák.

M: Milyen problémák lehetnek, amiket nem elme teremt? Élet és halál nem teremtenek problémákat; a fájdalmak és örömeik jönnek és mennek, átéled, majd elfelejted őket. Az emlékezet és az elvárás az, ami létrehozza a megszerzés vagy elkerülés rokonszenvekkkel és ellenszenvekkkel színezett problémáit. Az igazság és a szeretet az ember valódi természete, és az elme és a szív azok kifejezésének eszköze.

K: Hogyan kell az elmét ellenőrzés alá vonni? És a szívet, amely nem tudja, mit akar?

M: Ők nem működhetnek sötétben. Szükséges számukra a tiszta tudat fénye, hogy helyesen funkcionáljanak. Minden ellenőrzésre való törekvés csak az emlékezet parancsai alá rendeli őket. Az emlékezet jó szolgá, de rossz mester. Hatékonyan gátolja a megoldást. Nincs helye törekvésnek a valóságban. Az nem más, mint önzés, köszönhetően a testtel való önazonosításnak, ami a fő probléma, és minden más probléma oka. És az önzés nem távolítható el erőfeszítéssel, csak okainak és hatásainak tiszta meglátásával. Az erő kifejtés az összeegyeztethetetlen vágyak közötti konfliktus jele. Úgy kell őket látni, ahogyan vannak -csak akkor fognak szertefoszlani.

K: És mi marad?

M: Az, ami nem tud változni, megmarad. A magasztos béke, a mély csend, a valóság rejtett szépsége maradnak. Jóllehet szavak révén nem közvetíthető, rád vár, hogy magad tapasztald meg.

K: Nem kell az embernek készen állnia és alkalmasnak lennie a megvalósulásra? Természetünk a ízig-vérig állati jellegű. Hacsak le nem győzzük, hogyan remélhetnénk, hogy felvirradjon a valóság?

M: Hagyd az állatot békén. Hagyd lenni. Csak emlékezz, mi vagy. Használd a nap minden váratlan eseményét, hogy emlékeztessen, hogy nélküled, mint tanú nélkül még állat, és Isten sem lenne. Értsd meg, hogy te vagy minden, lényege és szubsztanciája mindennek, ami van. És maradj szilárdan megértésedben.

K: A megértés elegendő? Nem kellene sokkal kézzelfoghatóbb bizonyítékok?

M: A megértésed az, ami dönten fog a bizonyítékok érvényességéről. De milyen kézzelfoghatóbb bizonyítékra van szükséged a saját létezésednél? Akárhová mész, önmagadat talárod. Akármilyen messzire eljutsz időben, te vagy ott.

K: Nyilvánvaló, hogy nem vagyok mindent betöltő, és örökkévaló. Csak itt, és most vagyok.

M: Éppen megfelelő. Az 'itt' az mindenhol, és a most, az - mindig. Haladd meg az 'én-vagyok-a-test' ideát, és úgy felfedezed, hogy a tér és idő benned vannak, és nem te vagy a térben és időben. Amint ezt megértetted, a megvalósulás fő akadálya elhárult.

K: Miféle megvalósulás az, amely meghaladja a megértést?

M: Képzeld el egy sűrű erdőt, tele tigrisekkel, és magadat egy erős acél ketrecben. Tudván, hogy a ketrec jól védelmet nyújt számodra, félelem nélkül nézel a tigrisekre. Majd felfedezed, hogy a tigrisek vannak a ketrecben, és te magad a dzsungelben kószálsz. Végül - a ketrec eltűnik, és te uralkodsz a tigriseken.

K: Részt vettem egy csoportos meditációs tanfolyamon, amit nemrég tartottak Bombayben, és tanúja voltam, hogyan őrijöngtek és vetkőztek ki magukból a résztvevők. Miért tesznek az embereket ilyen dolgokat?

M: Ezek mind a nyugtalan elme koholmánya, amely a szenzációkat kereső emberek kedvében jár. Néhányuknak segít, hogy a tudattalan kihányja a visszafojtott emlékeket, és vágyakat, és bizonyos mértékig enyhülést találjanak. De végső soron ott hagyják a gyakorlatot ahol az volt - vagy még rosszabb helyen.

K: Nemrég olvastam egy *Yogi* meditációs tapasztalatairól szóló könyvet. Tele van víziókkal, hangokkal, színekkel és melódiákkal; egész érzéletes leírás, és a legnagyobb szórakozás. A végén mind elhalványul, és csak a legteljesebb félelemnélküliség érzése marad. Nem csoda - az, aki mindezekben a tapasztalatokon sértetlenül keresztülment, nem szabad, hogy féljen semmitől. Mégis, szeretném tudni, hogy mi haszna van az ilyen könyveknek számomra?

M: Valószínűleg semmi haszna, mivel az nem gyakorol rád vonzerőt. Másokra hatással lehet. Az emberek különbözők. De mindenki szembesül saját létezésének a tényével. Az 'én vagyok' a végső tény; a 'ki vagyok én?' a végső kérdés, amelyre mindenkinek meg kell találnia a választ.

K: Ugyanaz a válasz?

M: Lényegében ugyanaz, megnyilvánulásában sokféle. Minden kereső átvesz, vagy kitalál egy számára alkalmas módszert, alkalmazza azt magára valamilyen komolysággal és erőfeszítéssel, alkatának és elvárásainak megfelelő eredményekre jut, szókupacba osztja őket, rendszert épít belőlük, tradíciót alapít, és elkezd másokat befogadni 'Yoga iskolájába'. Mindez emlékezetre, és képzeletre épül. Nincs olyan iskola, amely értéktelen, sem olyan, amely nélkülözhetetlen lenne; mindegyikben eljuthat az ember addig a pontig, ahol minden haladásra vonatkozó vágnak el kell maradnia, hogy a további előrehaladás lehetővé váljék. Azután minden iskola feladásra kerül, minden erőfeszítés megszűnik; a magányban, és sötétségben megtételre kerül a hatalmas lépés, amely véget vet a tudatlanságnak, és a félelemnek örökre. Az igazi tanító azonban nem fogja tanítványát előre leírt ideák, érzések és cselekedetek összességének börtönébe zárni; ellenkezőleg, türelmesen meg fogja neki mutatni, hogy arra van, szükség, hogy megszabaduljon minden ideától, és viselkedési mintától, váljon éberré, és komollyá, és haladjon az étellel, bárhová vesse is az őt, nem az élvezet, vagy szenvedés, hanem a megértés, és a tanulás miatt. A megfelelő tanító alatt a tanítvány tanulni tanul, nem pedig emlékezni és engedelmessé válni. A *satsang*, a nemes társaság, nem átfóráll, szabaddá tesz. Óvakodj mindentől, ami függővé tesz. A legtöbb úgynevezett 'Gurunak való önfeladás'-nak kiábrándulás,

ha nem tragédia a vége. Szerencsére, a komoly kereső annál hamarabb ki fog szabadulni, minél bölcsebb a tapasztalatra.

K: Bizonyára az önfeladásnak is meg van az értéke.

M: Az önfeladás az összes önvonatkozás feladását jelenti. Az önfeladást nem lehet megcsinálni, meg fog történni, mikor ráébredsz valódi természetedre. A verbális önfeladás, még ha érzések kísérik is, kevés értékkel bír, és stressz hatására összeomlik. Legjobb esetben törekvést mutat, nem fennálló tény.

K: A Rigvedában említésre kerül az *adhi yoga*, az Ős Yoga, amely a pragnának a *Pranával* való egyesülését jelenti, amelynek a jelentése értelmezésem szerint a bölcsesség és az élet összehozása. Lehet azt mondani, hogy a *Dharma* és a *Karma*, az egyenesség és a cselekvés egyesülését is jelenti egyúttal?

M: Igen, az igazságnak megfelelően te a harmóniát az ember igaz természetével együtt járóknak, és a cselekvést - csupán önzetlen és vágytalan cselekvésnek tekinted. Az *adhi yoga*ban az élet maga a Guru, és az elme -a tanítvány. Az elme szolgálja az életet, nem diktál. Az élet természetes módon, és erőfeszítés nélkül áramlik, és az elme eltávolítja az ő egyenletes áramlását gátló akadályokat.

K: Az élet valódi természeténél fogva nem ismétlődő jellegű? Az élet követése nem fog stagnáláshoz vezetni?

M: Az élet önmagában mérhetetlenül kreatív. Egy mag, az idők folyamán erdőséggé válik. Az elme olyan, mint az erdész - védi, és szabályozza a létezés mérhetetlen életadó ösztönét.

K: Ha az elmét az élet szolgáltójának látja, az *adhi yoga* egy tökéletes demokrácia. Mindenki elkötelezett, hogy az életet legjobb képessége és tudása szerint élje, mindenki ugyanannak a Gurunak a tanítványa.

M: Mondhatod így. Lehet így - potenciálisan. De hacsak nem vagy szeretettel és bizalommal az élet iránt, nem lelkesedéssel és élvezettel követed, különös lenne Yogáról beszélni, amely egy mozgása tudatosságban, cselekvő tudat.

K: Egyszer egy hegyi patakot figyeltem, amint a sziklák között csörgedezett. A víz mindegyik kőnél másképp örvénylett, a kő formájának és méretének megfelelően. Nem lehetséges, hogy minden személy egy test keltette örvény csupán, míg az élet egy és örökkévaló?

M: Az örvény és a víz nem egymástól elválasztható dolgok. Az örvény miatt vagy tudatában a víznek. Tudatossága mindig a mozgónak, változónak van. Változatlanak nem lehet tudatossága. A változatlanyságot a tudatosság azonnal megszünteti. A külső és belső benyomásoktól megfosztott ember üressé válik, vagyis túllép a tudatosságon és tudattalanságon, egy születés és halál nélküli állapotba. Csak a szellem és az anyag találkozásakor születik tudatosság.

K: Egyek ők, vagy kettő?

M: Az általad használt szavaktól függ, hogy egyek, kettő, vagy három. A kutatás során a három kettővé, a kettő egygé válik. Vegyük az arc - tükör - kép hasonlatot. Közülük bármelyik kettő feltételezi a harmadikat, ami egyesíti a kettőt. A *sadhana* során a hármat egészen addig kettőnek látod, amíg a kettőt egynek nem ismered fel. Amíg a világ leköti a figyelmedet, képtelen vagy megismerni önmagadat: önmagad megismeréséhez el kell fordítanod figyelmedet a világtól, és befelé kell fordítanod.

K: Nem tudom megsemmisíteni a világot.

M: Nincs is rá szükség. Csak értsd meg, hogy amit láatsz, az nem az, ami van. A látszatok szerte fognak foszlani a kutatás során, és az alatta lévő valóság a felszínre kerül. Ahhoz, hogy kijöjj a házból, nem kell azt felgyújtanod. Csupán sétálj ki. A ház csak akkor válik börtönné, ha nem tudsz szabadon jönni-menni. Én könnyedén, és természetesen járok ki-be a tudatosságban, és ezért számomra a világ otthon, nem börtön.

K: Végére is, létezik világ, vagy pedig nem létezik semmi?

M: Amit láatsz, az nem más, mint önmagad. Nevezd, aminek akarod, az nem változtat a tényen. A sors filmjén keresztül a te saját fényed rajzolja a képeket a vászonra. Te vagy a néző, a fény, a kép, és a vászon. Még a sors filmjét (*prarabdha*) is magad választottad, és önként vállaltad. A szellem egy sportoló, és élvezzi az akadályok legyőzését. Minél nehezebb a feladat, önmegvalósítása annál mélyebb és szélesebb.

93. Nem az ember a cselekvő

Kérdő: Mióta élek, azóta üldöz a befejezetlenség érzése. Iskolától egyetemig, munkáig, házasságig, gazdagságig úgy képzeltem, hogy a következő dolog biztos meg adja nekem a békét, de nem jött el a béke. Ez a beteljesületlenség érzés csak növekszik, ahogy múlnak az évek.

Maharaj: Amíg a test és a testtel való azonosság érzése fennállnak, a kielégítetlenség érzése elkerülhetetlen. Csak akkor fogsz nyugalmat találni az 'én-vagyok-a-test' ideától elválaszthatatlan félelemtől, és kielégíthetetlen vágytól, mikor a testtől teljesen idegennek, és különbözőnek fogod ismerni önmagadat. A félelem lecsillapítása és a vágyak kielégítése önmagában nem távolítja el az üresség érzést, amitől menekülni próbálsz; csak az önismeret segíthet rajtad. Önismereten annak teljes ismeretét értem, hogy mi nem vagy. Az ilyen az elérhető, és végső ismeret; de annak felfedezését, hogy mi vagy, soha nem lehet befejezni. Minél többet felfedezel, annál több felfedezendő marad.

K: Ehhez más szülőkre, és iskolákra van szükségünk, egy másik társadalomban kell élnünk.

M: A körülményeket nem tudod megváltoztatni, de hozzáállásodon változtathatsz. Nem szabad kötődni a lényegtelenhez. Csak a szükséges dolog jó. Csak a lényegesben van békesség.

K: Igazságot keresek, nem békét.

M: Nem láthatod meg az igazságot, hacsak békében nem vagy. A csendes elme nem nélkülözhető a helyes észleléshez, amely viszont az önmegvalósításhoz szükséges.

K: Olyan sok a tennivalóm. Nem engedhetem meg magamnak, hogy elmémet csendesen tartsam.

M: Ez azért van, mert az az illúziód, hogy te vagy a cselekvő. A valóságban a dolgok számodra történnek, nem általad.

K: Ha hagyom, hogy a dolgok csak úgy történjenek, hogy lehetek biztos benne, hogy azok az én kedvem szerint fognak történni? Biztos, hogy vágyaimhoz kell igazítanom őket.

M: Vágyad csupán megtörténik számodra, annak teljesülésével, vagy be nem teljesülésével egyetemben. Nem tudsz változtatni egyikén sem. Hiheted, hogy te magad fáradozol, törekszel és küzdesz. Ismétlem, minden pusztán megtörténik, beleszámítva a munka gyümölcseit is. Semmi nem általad, és érted van. Minden a mozi vászonra vetített képben van, semmi nem a fényben, beleértve a személyt is, aminek tartod magad. Te csak a fény vagy.

K: Ha én csak a fény vagyok, miért felejtettem el?

M: Nem felejteted el. A vásznon lévő kép az, amit elfelejtesz, és azután eszedbe jut. Sose szűnsz meg embernek lenni, csak mert tigrisnek álmodod magad. Hasonlóképpen, te vagy a képernyőn képként megjelenő tiszta fény, és a vele való egyé válás is.

K: Miután minden történik, miért kellene aggódnom?

M: Pontosan. A szabadság aggodalomtól való szabadság. Felismervén, hogy nem befolyásolhatod az eredményeket, ne figyelj vágyaidra és félelmeidre. Hagyd, hogy megjelenjenek, és eltűnjenek. Ne tápláld őket érdeklődéssel, és figyelmeddel.

K: Ha figyelmemet elfordítom attól, hogy mi történik, akkor miből éljek meg?

M: Ez megint olyan, mint azt kérdezni: 'Mit fogok csinálni, ha abbahagyom az álmodást?' Nem kell amiatt aggódnod, hogy 'mi következik?' Mindig következik valami. Az élet se nem kezdődik, se nem végződik: a mozdíthatatlan - mozog, a pillanatnyi - fennmarad. A fény nem tud elfogyni, még ha megszámlálhatatlan kép kerül is általa kivetítésre. Ugyanígy tölt fel színültig minden formát az élet, és tér vissza forrásához, mikor a forma felbomlik.

K: Az élet oly csodálatos, hogyan fordulhat elő tudatlanság?

M: Anélkül akarod kezelni a betegséget, hogy látnád a beteget. Mielőtt tudatlanságról kérdezel, miért nem kutatod először, ki a tudatlan? Amikor azt mondod, tudatlan vagy, nem tudod, hogy ráraktad a tudatlanság fogalmát, gondolataid

és érzéseid valódi állapotára. Vizsgáld meg azokat, amint felmerülnek, fordítsd feléjük teljes figyelmedet, és úgy fogod találni, hogy olyan, mint tudatlanság nem létezik, csak figyelmetlenség van. Tüntesd ki figyelmeddel, a téged aggasztó dolgot, ez minden. Végül is, az aggodás mentális fájdalom, és a fájdalom mindig figyelmet követel. A pillanatban, hogy figyelmedben részesíted, az iránta való igény megszűnik, és a tudatlanság kérdése szerte foszlik. Ahelyett, hogy a választ várnád a kérdésre, fedezd fel, ki kérdez, és miért. Hamarosan rájössz, hogy a fájdalomtól való félelem által kérdezésre ösztökélt elme az. És a félelemben emlékezet és elvárás, múlt és jövő van. A figyelem vissza hoz téged a jelenbe, a mostba, és a mostban való jelenlét egy mindig kéznél lévő állapot, csak ritkán kap figyelmet.

K: A *sadhanát* egyszerű figyelemre redukálod. Hogy van az, hogy más tanítók teljes, fáradságos, és időigényes kurzusokat tartanak?

M: A Guruk rendszerint azt a *sadhanát* tanítják, amely révén ők maguk elérték a saját céljukat, bármi is legyen az. Ez azonban természetes, mert saját *sadhanájukat* ők ismerik legközvetlenebbül. Én megtanultam figyelmemet 'én vagyok' érzésemnek szentelni, és azt a legteljesebb módon hatékonyan találtam. Emiatt tudok róla beszélni teljes meggyőződéssel. De az emberek gyakran olyan helytelenül kezeltek, romlott, és gyenge testtel, aggyal, és elmével jönnek el, hogy a formanélküli figyelem állapota felettük áll. Ilyen esetekben a komolyság bizonyos egyszerűbb szimbóluma helyénvaló. *Mantra* ismétlése, vagy egy kép bámulása fogja felkészíteni testüket és lelküket egy mélyebb és sokkal közvetlenebb keresésre. Elvégre a komolyság a nélkülözhetetlen, kritikus tényező. A *sadhana* egy edény csupán, amelyet csordultig kell tölteni komolysággal, ami azonban cselekvő szeretet. Mert semmit nem lehet tenni szeretet nélkül.

K: Mi csak önmagunkat szeretjük.

M: Ha így lenne, az nagyszerű lenne. Szeresd magad bölcsen, és el fogod érni a tökéletesség csúcsát. Mindenki szereti a testét, de kevesen szeretik valódi létüket.

K: Valódi létemnek szüksége van a szeretetemre?

M: Valódi léted a szeretet maga, és a te nagyfokú szereteted annak tükröződése, a pillanatnyi helyzetnek megfelelően.

K: Önzők vagyunk, csak önszeretet ismerünk.

M: Indulásnak elég jó. Feltétlenül kívánj jót önmagadnak Gondold át, derítsd fel alaposan, hogy valójában mi jó számodra, törekedj komolyan annak elérésére. Nagyon hamar fel fogod fedezni, hogy a valóság a te egyetlen javad.

K: Én mégsem értem, hogy különböző Guruk miért ragaszkodnak bonyolult, és nehéz *sadhanák* előírásához. Nem tudnak jobbat?

M: Nem az számít, mit csinálsz, hanem az, hogy mit nem csinálsz tovább. Azok az emberek, akik elkezdik *sadhanájukat*, olyan izgatottak, és nyugtalanok, hogy nagyon el kell foglalják magukat, nehogy letérjenek az útról. Egy figyelmet lekötő gyakorlat jó hatással van rájuk. Bizonyos idő után lecsendesednek, és elfordulnak az erőfeszítéstől. Békében és csendben az 'én' kérge szertefoszlik, és a külső és a belső egyggyé válik. A valódi *sadhana* erőfeszítés-mentes.

K: Néha úgy érzem, hogy maga a tér a testem.

M: Amikor az 'én ez a test vagyok' illúzió által kötött vagy, akkor a tér egy pontja, és az idő egy pillanata vagy csupán. Amikor a testtel való önazonosság megszűnik, az egész tér és idő az elmédben van, amely egy fodra csupán a tudatosságnak, amely a mindenségben tükröződő tudat. Tudat és anyag aktív és passzív aspektusai a tiszta létnek, amely benne van mindkettőben, és túl van mindkettőn. Tér és idő a test, az elme viszont az univerzális létezésé. Az én érzésem szerint minden, ami térben és időben történik, számomra történik, minden tapasztalat az én tapasztalatom, minden forma az én formám. Aminek én magamat tartom, az válik a testemmé, és minden, ami ezzel a testtel történik, az elmémé válik. De az univerzum gyökerén téren és időn, itten és moston túli tiszta tudat van. Ismerd azt valódi léteként, és cselekedj aszerint.

K: Milyen különbség fogja cselekvővé tenni azt, amiről én azt tartom, hogy önmagam *vagyok*? A cselekvések csak a körülményeknek megfelelően történnek.

M: A tudatlant körülmények és feltételek uralják. A valóság ismerője nincs kényszer alatt. Az egyetlen törvény, aminek engedelmeskedik, a szereteté.

94. Téren és időn túli vagy

Kérdő: Azt állítod, hogy sohasem születtem, és soha nem fogok meghalni. Ha így van, hogy lehet, hogy úgy látom a világot, mint ami megszületett, és minden kétségen felül meg fog halni?

Maharaj: Azért hiszed ezt, mert soha nem kérdőjelezted meg a hitedet, hogy te a test vagy, amely nyilvánvalóan születik, és meghal. Amíg élsz magára irányítja a figyelmet, és olyan tökéletesen megigéz, hogy az ember ritkán észleli valódi természetét. Ez olyan, mint amikor nézed az óceán felszínét, és teljesen elfelejtkezel az alatta lévő végtelen mélységről. A világ csak felszíne az elmének, és az elme végtelen. Amit mi gondolatoknak nevezünk, csak fodrok az elmében. Amikor az elme csendes, a valóságot tükrözi. Amikor ízig-vérig mozdulatlan szertefoszlik, és csak a valóság marad. Ez a valóság olyan kézzelfogható, olyan valódi, annyival inkább tapintható, mint az elme és az anyag, hogy hozzá képest a gyémánt olyan, mint a lágy vaj. Ez a megsemmisítő valóság a világot álomszerűvé, ködössé, lényegtelené teszi.

K: Ezt a világot, amelyben oly sok szenvedés van, hogyan láthatod lényegtelennek? Micsoda érzéketlenség.

M: Te vagy érzéketlen, nem én. Ha a te világod oly szenvedés teli, tegyél valamit vele kapcsolatban; ne járulj hozzá kapzsiság és hanyagság révén. Engem nem kötöz meg a te álomszerű világod. Az én világom nincs bevetve a szenvedés, vágy és félelem magvaival, és nem terem szenvedést. Az én világom mentes az ellentétektől, a kölcsönösen megkülönböztető különbözőségektől; harmónia járja át; békéje mint a szikla; ez a béke és csend az én testem.

K: Amit mondasz, Buddha *dharmakajájára* emlékeztet.

M: Lehet. De ne kanyarodjunk el terminológiai mellékvágányra. A személyt, aminek képezed önmagadat, lásd az elmében belül észlelt világ részének, és nézd az elmédet kívülről, mert te nem az elme vagy. Tulajdonképpen egyetlen problémád a mohó önazonosulás mindennel, amit észlelsz. Add fel ezt a szokást, tartsd észben, hogy nem az vagy, amit észlelsz, használd éber tartózkodásod erejét. Lásd meg önmagad mindenben, ami él, és viselkedésed ki fogja fejezni víziódat. Amint felismered, hogy ebben a világban semmi nincs, amit sajátodnak nevezhetnél, kívülről nézed azt, mint egy színpadi játékot, vagy vásznon játszódo filmet, csodálattal és élvezettel, de valójában szenttelenül. Ameddig valamilyen tapinthatónak és szilárdnak képezed magad, a dolgok egyikének, időben és térben valóságos létezőnek, rövid életűnek és sebezhetőnek, addig természetesen aggódnál fogsz a túlélésed és a gyarapodásod miatt. De amikor úgy ismered magad, mint ami túl van téren és időn - ezekkel csak az itt és most pontjában érintkezik, egyébként pedig mindent betölt, és mindent tartalmaz, megközelíthetetlen, megtámadhatatlan, sebezhetetlen - soha többé nem fogsz félni. Ismerd magad annak, ami vagy - a félelem ellen nincs más orvosság. Meg kell tanulnod ezeken a vonalakon gondolkodni, és érezni, vagy a végtelenségig megmaradsz a vágy és félelem, nyereség és veszteség, növekedés és hanyatlás személyes szintjén. Egy személyes probléma nem oldható meg a saját szintjén. Az élni vágyás valójában a halál üzenete, ahogyan a boldogság utáni vágy a bánat körvonala. A világ a fájdalom és félelem, aggodás és kétségbeesés óceánja. Az örömei akár a halak, kevesen vannak és gyorsak, ritkán jönnek, gyorsan mennek. Az alacsony intelligenciájú ember azt hiszi, minden bizonyosság ellenére, hogy ő kivétel, és hogy a világ boldogsággal tartozik neki. De a világ nem tud olyat adni, amivel nem rendelkezik; a velejéig valótlán, a valódi boldogság számára haszontalan. Nem lehet másképp. Azért keressük a valóságot, mert nem vagyunk boldogok a valótlannal. A boldogság a valódi természetünk, és addig nem pihenhetünk, míg meg nem találjuk. De ritkán tudjuk, hogy merre kell keresni. Amint megérted, hogy a világ a valóságnak csak egy téves nézete, és nem az, aminek látszik, megszabadulsz a kényszerképzetektől. Csak ami valódi létezzel összeegyeztethető, csak az tud téged boldoggá tenni, és a világ, ahogyan azt észleled, ennek egyenes tagadása. Maradj tökéletesen csendben, és figyeld, hogy mi jön fel az elme felszínére. Utasítsd el az ismertet, üdvözöld az eddig ismeretlent, és utasítsd el, másfelől. Ily módon egy olyan állapotba kerülsz, amelyben nincs tudás, csak lét, amelyben a lét maga a tudás. A létezés általi tudás közvetlen tudás. A látó és a látott azonosságán alapul. Az indirekt tudás a benyomáson és az emléken, az észlelő és észlelésének közelségén alapul, amit kettő ellentéte korlátoz. Ugyanez van a boldogsággal. Az öröm ismeretéhez általában szomorúnak kell lenned, és örvendened kell, hogy ismered a szomorúságot. A valódi boldogság ok nélküli, és nem tűnhet el stimuláció hiányában. Nem a szomorúság ellentéte, magában foglal minden szomorúságot, és szenvedést.

K: Hogy tud az ember boldog maradni, ilyen sok szenvedés közepette?

M: Ezt az ember nem tudja elősegíteni - a belső boldogság valódisága megsemmisítő erejű. Akár a nap az égen, megnyilvánulásait felhők takarhatják, de ő soha nincs távol.

K: Mikor bajban vagyunk, boldogtalanok vagyunk.

M: A félelem az egyetlen baj. Ismerd magad szabadnak, és meg fogsz szabadulni a félelemtől és annak árnyaitól.

K: Mi a különbség boldogság és öröm között?

M: Az örömet dolgok okozzák, a boldogságot nem.

K: Ha a boldogság független, miért nem vagyunk állandóan boldogok?

M: Amíg azt hisszük, hogy dolgokra van szükségünk a boldogsághoz, addig azt is hinni fogjuk, hogy hiányuk boldogtalaná kell, hogy tegyen. Az elme mindig hiedelmeinek megfelelően alakítja önmagát. Ebből következik a meggyőződés fontossága, hogy az embernek nem szabad boldogságra sarkallni magát; ellenkezőleg, az öröm zavaró tényező, és nyűg, mert csupán erősíti a tévhitet, hogy az embernek dolgokat kell birtokolnia, és csinálnia ahhoz, hogy boldog legyen, mikor a valóságban ennek épp az ellenkezője igaz. De miért beszélünk boldogságról egyáltalán? Nem gondolsz boldogságra, kivéve, mikor boldogtalan vagy. Aki azt mondja, 'most boldog vagyok', két -egy múlt- és egy jövőbeli - szomorúság között van. Ez a boldogság csupán a fájdalom enyhülése által okozott izgalmi állapot. A valódi boldogság teljesen öntudatlan. Legjobban tagadólagosan lehet kifejezni: 'Semmi baj velem. Semmi nincs, ami miatt aggódnom kellene.' Végül is, minden *sadhana* végső célja egy olyan pont elérése, ahol a meggyőződés nem pusztán verbális kifejezés, hanem valóságon alapuló, és mindig jelenlevő tapasztalat.

K: Milyen tapasztalat?

M: Az üresség, az emlékektől és elvárásoktól való mentesség tapasztalata; olyan ez, mint a szabad terek, az ifjonti lét és annak boldogsága, hogy mind idő, mind energia rendelkezésre áll a dolgok véghezviteléhez, a felfedezéshez, a kalandhoz.

K: Milyen felfedeznivaló marad?

M: A külső univerzum, és a belső mérhetetlenség, ahogy azok valójában vannak, Isten hatalmas elméjében, és szívében. A létezés értelme és célja, a szenvedés titka, az élet tudatlanságtól való megváltása.

K: Ha boldognak lenni ugyanaz, mint félelemtől és aggodástól szabadnak lenni, akkor nem lehet azt mondani, hogy a baj hiánya a boldogságnak az oka?

M: A hiány, a nemlétezés állapota nem lehet ok; az ok előbb létezése benne foglaltatik a fogalomban. Természetes állapotod, amelyben semmi nem létezik, nem lehet oka a valamivé válásnak; az okok az emlékezet nagy, és titokzatos hatalmában rejtőznek. De a te valódi otthonod a nemlétezésben, a minden tartalomtól mentes ürességben van.

K: Üresség, és nemlétezés - milyen félelmetes.

M: Arcod alváskor a legderűsebb. Fedezd fel magadnak az ébren alvás állapotát, és teljes harmóniában lévőnek fogod azt találni a te valódi természeteddél. A szavak csak az ideát adhatják neked, és az idea nem a tapasztalat. Csak azt mondhatom, hogy az igaz boldogságnak nincs oka, és aminek nincs oka, az megváltozhatatlan. Ami nem jelenti, hogy örömként észlelhető. Ami észlelhető, az a fájdalom, és az öröm; a szomorúságtól való mentesség állapota csak tagadólagosan írható le. Közvetlen ismeretéhez meg kell haladni a kauzalitás-függő elmét, és az idő zsarnokságát.

K: Ha a boldogság nem tudatos, és a tudatosság -nem boldog, mi a kapcsolat a kettő között?

M: A tudatosság, lévén a feltételek és körülmények terméke, azoktól függ, és azokkal együtt változik. Ami független, nem teremtett, időtlen, és megváltozhatatlan, és mégis örökké új, és friss, az túl van az elmén. Az elme amikor arra gondol szertefoszlik, és csak boldogság marad.

K: Mikor minden eltűnik, semmi nem marad.

M: Hogy lehetne semmi valami nélkül? A semmi csak egy idea, ami a semmi emlékétől függ. A tiszta lét teljesen független a létezésétől, amely meghatározható, és leírható.

K: Kérlek, mondd el nekünk, hogy az elmén túl folytatódik-e a tudatosság, vagy az elmével együtt véget ér?

M: A tudatosság jön és megy, a tudat állandóan ragyog.

K: Ki az, aki a tudatban tudatos?

M: Amikor személy létezik, tudatosság is létezik. 'Én vagyok', elme, tudatosság, ugyanazt az állapotot jelölik. Ha azt mondod 'tudatos vagyok', csak annyit jelent: 'tudatában vagyok a tudatos létről való gondolkodásnak'. A tudatban nincs 'én vagyok'.

K: Mi a véleményed a tanúságról?

M: Az elméé a tanúság. A tanú és a tanúsított együtt járnak. A nem-kettősség állapotában minden elkülönülés megszűnik.

K: Mi van a te esetedben? Folytatódsz a tudatban?

M: A személy, amely nem más, mint az 'én vagyok ez a test, ez az elme, az emlékeknek ez a láncolata, a vágyaknak és félelmeknek ez a kötege' - eltűnik, de valami, amit identitásnak lehet nevezni, megmarad. Ez teszi lehetővé számomra, hogy személlyé váljak, mikor szükséges. A szeretet megteremti saját szükségleteit, még a személlyé váláséét is.

K: Azt mondják, hogy a Valóság létezőként -tudatosságként - boldogságként nyilvánítja meg magát. Ezek abszolút, vagy viszonylagos dolgok?

M: Egymáshoz képest viszonylagosak, és függenek egymástól. A valóság független a megnyilvánulásaitól.

K: Mi az összefüggés a valóság, és annak megnyilvánulásai között?

M: Nincs összefüggés. A valóságban minden valós, és identikus. Ahogy megfogalmaztuk, a *saguna* és a *nirguna* egyek a *Parabrahman*ban. Csak a Legfelsőbb létezik. Mozgásban *saguna*. Mozdulatlanul *nirguna*. De csak az elme mozog, vagy nem mozog. A valóság azon túl van, te azon túl vagy. Amint megértetted, hogy te nem lehetsz semmilyen észlelhető vagy elképzelhető, szabad vagy a képzelődéseidről. Az önmegvalósuláshoz arra van szükség, hogy mindent képzelődésnek, vágy által születettnek láss. A valóságot elszalasztjuk a figyelem hiánya miatt, és a szertelen képzelődés által megteremtjük a valótlan. Szívedet és elmédet át kell adnod ezeknek a dolgoknak, és újra meg újra el kell tűnődnöd felettük. Olyan ez, mint a főzés. A tűzön kell tartanod egy ideig az ételt, mielőtt elkészülne.

K: Nem vagyok-e a sors, *karmám* uralma alatt? Mit tudnék tenni ellene? Ami vagyok, és amit csinálok, az eleve meghatározott. Még az úgynevezett szabad választás is eleve meghatározott; csak nem vagyok tudatában, és szabadnak képzelem magam.

M: Ismétlem, minden azon múlik, hogyan tekintesz rá. A tudatlanság olyan, mint a láz - olyanokat láttat veled, amik nem léteznek. A *karma* az isteni által előírt gyógykezelés. Üdvözöld, kövesd utasításait odaadóan, és helyre fogsz jönni. A beteg el fogja hagyni a kórházat, miután felépül. A választás és cselekvés közvetlen szabadságához való ragaszkodás csak késlelteti a felépülést. Fogadd el sorsod, és teljesítsd be azt - ez a legrövidebb út a sorsból való megszabaduláshoz, jóllehet a szeretettől, és annak kényszereitől nem. Vágytól és félelemtől indítva cselekedni kötelék, szeretetből cselekedni szabadság.

95. Fogadd az életet, ahogy az jön

Kérdő: Múlt évben is itt voltam. Most megint eljöttem hozzád. Igazából nem tudom, mi készített rá, hogy ide jöjjenek, de valahogy nem tudok rólad elfeledkezni.

Maharaj: Van, aki felejt, van, aki nem, sorsa szerint, amit esélynek is nevezhetsz, ha tetszik.

K: Esély és sors között alapvető különbség van.

M: Csak az elmében. Valójában nem tudod, hogy mi okoz mit. A sors csak egy fedőszó, amivel tudatlanságodat palástolod. Az esély egy másik szó.

K: Az okok, és azok következményeinek ismerete nélkül szabaddá lehet válni?

M: Az okoknak és következményeknek végtelen száma és változata van. Minden hat mindenre. Az univerzumban, amikor egy dolog változik, minden változik. Innen származik az embernek az a nagyszerű hatalma, hogy önmagát megváltoztatva megváltoztatja a világot.

K: Elmondásod szerint, Gurud kegyelme által, mintegy negyven évvel ezelőtt, alapjában megváltoztál. A világ mégis ugyanolyan maradt, mint annak előtte.

M: Az én világom teljesen megváltozott. A tied ugyanolyan maradt, mert te nem változtál.

K: A te változásod miért nem hatott rám?

M: Mert nem volt kommunikáció közöttünk. Ne úgy tekintsd magad, mint tőlem különállót, és azonnal közös lesz az állapotunk.

K: Van némi vagyonom az Egyesült Államokban, amit el akarok adni, hogy földet vegyek a Himalájában. Terveim szerint építek egy házat, kialakítok egy kertet, szerzek két, vagy három tehenet, és nyugalomban élek. Mondják, hogy a vagyon és a nyugalom nem összeférhetők, és hogy azonnal hivatalokkal, szomszédokkal, és tolvajokkal fogok összeütközésbe kerülni. Ez elkerülhetetlen?

M: A legkevesebb, amire számíthatsz, a látogatók végtelen sora, akik lakhelyedet szabad, és nyitott vendégházzá fogják tenni. Jobban teszed, ha úgy fogadod el az életedet, ahogy alakul, menj haza, gondoskodj párodról szeretettel és törődéssel. Senki másra nincs szükséged. Dicsőségről szóló álmaid csak gondjaidat növelik.

K: Nem dicsőséget keresek. A Valóságot keresem.

M: Ehhez szükséged van egy jól szabályozott, és nyugodt életre, az elme békéjére, és mérhetetlen komolyságra. Minden pillanatban, akármilyen kéretlen adódik, az Istentől jön, és biztosan segít téged, ha a legteljesebb mértékben kihasználod. Csak arra törekedj, hogy kívül maradj saját képzelődéseiden és vágyaidon, amelyek bajt hoznak rád.

K: Sors és kegyelem ugyanazok?

M: Abszolúte. Fogadd el az életet, ahogy jön, és áldásnak fogod azt találni.

K: A saját életemet el tudom fogadni. Hogyan tudom elfogadni azt az életet, amelyet a többieknek kényszerülnek élni?

M: Elfogadod valahogyan. Mások szomorúsága nem zavarják az örömet. Ha valóban együttérző lennél, már régen feladtál volna minden önvonatközöszt, és beléptél volna abba az állapotba, amelyben valóban segíthetsz.

K: Ha lenne egy nagy házam, és elegendő földem, létrehozhatnék egy Ashramot, lakószobákkal, közös meditációs teremmel, étkezdével, könyvtárral, irodával, stb.

M: Az Ashramok nem készülnek, hanem történnek. Nem tudod őket sem elkezdni, sem meggátolni, ahogy a folyót sem tudod megállítani. Túl sok tényező játszik szerepet egy sikeres Ashram létrejöttében, és a te belső érettséged ezeknek

csak egyike. Természetesen, ha nem vagy tudatában valódi létednek, bármit teszel, csalódnod kell. Nem tudsz úgy Gurut utánozni, hogy azt szárazon megúszd. Minden képmutatás katasztrófában végződik.

K: Mi rossz van abban, ha valaki szentként viselkedik, mielőtt azzá válna?

M: Már többször mondtam, a szentség *sadhana*. Tökéletesen rendben van, feltéve hogy nem akarják érdemnek tekinteni.

K: Honnan tudhatnám, hogy képes vagyok-e egy Ashram elindítására, ha nem próbálom ki?

M: Amíg személynek tartod magad, amely test és elme, elkülönült az élet folyamától, saját akarattal rendelkezik, saját céljait kergeti, addig csupán látszólag élsz, és bármi amit csinálsz, rövid életű, és csekély értékű lesz, csupán hiúságod lángjait tápláló szalma. Igazi értéket kell felmutatnod, mielőtt valami valódira számíthatnál. Mi a te értéked?

K: Milyen mércével mérve?

M: Tekintsd elméd tartalmát. Az vagy, amit gondolsz magadról. Nemde időd legnagyobb részét saját csekély személyedre, és annak napi szükségleteire fordítod? A rendszeres meditáció értéke, hogy eltávolít a napi rutin egyhangúságától, és emlékeztet, hogy nem az vagy, akinek hiszed magad. De még emlékezni sem elég - tettek kell követnie a meggyőződést. Ne olyan légy, mint a gazdag ember, aki részletes végrendeletet ír, de visszautasítja a halált.

K: Nincs fokozatosság az élet törvényében?

M: Ó, nincs. Egyedül az előkészület fokozatos, a változás maga hirtelen, és teljes. Fokozatos változás nem visz a tudatos lét új szintjére. Bátorság kell az elengedéshez.

K: Bevallom, híján vagyok a bátorságnak.

M: Mert nem teljes a meggyőződöttséged. A tökéletes meggyőződés eredményezi mind a vágyat, mind a bátorságot. És a meditáció a hit megértésen keresztül történő megvalósításának a művészete. A meditációban elmélsz a kapott tanításon, annak minden aspektusán, újra meg újra, míg a világosságból bizalom, és a bizalommal cselekvés születik. Bizalom és cselekvés elválaszthatatlanok. Ha a bizalmat nem követi cselekvés, vizsgálód felül meggyőződéseidet, ne vádold önmagad bátorság hiányával. A túlzottan negatív önértékelés nem vezet sehová. Tisztaság és érzelmi hozzájárulás nélkül mi haszna az akaratnak?

K: Mit értesz érzelmi hozzájárulás alatt? Ne cselekedjek vágyaim ellenében?

M: Nem fogsz vágyaid ellenében cselekedni. Világosság nem elég. Energia a szeretetből jön -szeretned kell a cselekvést - bármi is szereteted formája és tárgya. Tisztaság és könnyűletesség nélkül a bátorság romboló. Háborúban az emberek gyakran rendkívül bátrak, és aztán?

K: Teljesen világosan látom, hogy minden vágyam egy kertes ház, ahol békében élhetek. Miért ne cselekedhetnék a vágyam szerint?

M: Hogyne, cselekedj. Csak ne feledd a kikerülhetetlent, a váratlant. Eső nélkül a kerted nem fog virágozni. Bátorság kell a vállalkozáshoz.

K: Időre van szükségem, hogy összeszedjem a bátorságomat, ne sietess. Meg kell érjek a cselekvésre.

M: Az egész megközelítésed rossz. A késleltetett cselekvés elmaradt cselekvés. Lehetnek más alkalmak, más cselekvésekre, de a jelen pillanat elveszett - jóvátehetetlenül elveszett. Minden előkészület a jövőért van - nem tudsz előkészülni a jelenre.

K: Mi a baj a jövőre való felkészüléssel?

M: A jelenben való cselekvést nem nagyon segítik az előkészületeid. Világosság most van, cselekvés most van. A felkészülés gondolata gátolja a cselekvést. És a cselekvés a valóság próbaköve.

K: Még ha meggyőződés nélkül cselekszünk is?

M: Nem tudsz cselekvés nélkül élni, és minden cselekvés mögött van bizonyos félelem és vágy. Végző soron, minden, amit teszel, azon a meggyőződéseden nyugszik, hogy a világ valódi, és tőled független. Ha az ellenkezőjéről lennél meggyőződve, viselkedésed teljesen más lenne.

K: Nincs semmi baj a meggyőződéseimmel; tetteimet a körülmények alakítják.

M: Másszóval, meggyőződésed szerint a valóság azonos a körülményeiddel, a világgal, amelyben élsz. Kövesd nyomon a világot, annak forrásáig, és úgy fogod találni, mielőtt a világ volt, te voltál, és amikor a világ megszűnik, te fennmaradsz. Fedezd fel időtlen létedet, és cselekvésed hordozni fogja annak bizonyosságát. Felfedezted?

K: Nem, nem fedeztem fel.

M: Akkor mi más tennivalód van? Kétség kívül ez a legsürgősebb feladatod. Nem tudod magad mindentől függetlennek látni, kivéve, ha elvetsz mindent, és támogatatlan és meghatározatlan maradsz. Amint ismered önmagad, mellékes, mit csinálsz, de függetlenséged realizálását azzal kell tesztelned, hogy egyáltalán nem veszel róla tudomást, hogy függenél. A megvalósult ember az abszolút szintjén él; bölcsessége, szeretete, és bátorsága teljes, semmi nem viszonylagos vele kapcsolatban. Ezért neki sokkal szigorúbb tesztekkel kell próbára tenni önmagát, sokkal igényesebb vizsgálatokon kell keresztül mennie. A tesztelő, a tesztelt, és a tesztelés, mind belül van; ez egy belső dráma, amelynek senki nem lehet részese.

K: Keresztre feszítés, halál, és feltámadás - a jól ismert terepen vagyunk. Olvastam, hallottam és beszélgettem róla vég nélkül, de megcsinálni azt, szerintem képtelen vagyok.

M: Maradj csendes, nyugodt, és a bölcsesség és a hatalom saját maguktól jönni fognak. Nem kell sóvárognod. Várakozz szíved és elméd csendjében. Nagyon könnyű csendben lenni, csak a hajlandóság ritka. Te olyan ember vagy, aki máról holnapra akar szupermen lenni. Legyél becsvágy nélküli, a legcsekélyebb vágy nélkül, kitett, sebezhető, védtelen, bizonytalan és egyedülálló, az életre teljesen nyitott, és történéseit teljesen elfogadó, azon önző meggyőződéstől mentes, hogy mindennek a te örömet vagy hasznodat kell szolgálnia, legyen az anyagi, vagy úgynevezett spirituális.

K: Amit mondasz, az hatással van rám, csak éppen nem tudom, hogyan kell megcsinálni.

M: Ha tudod, hogyan kell csinálni, akkor nem fogod csinálni. Hagyj fel minden próbálkozással, csak legyél; ne törekedj, engedj el minden támogatást, ragaszkodj a lét vak érzéséhez, elűzve minden mást. Ez elég.

K: Hogyan kell ezt az elűzést csinálni? Minél többet elűzők, annál több jön a felszínre.

M: Utasítsd el a figyelmet, hagyd a dolgokat jönni és menni. A vágyak és gondolatok is dolgok. Hagyd őket figyelmen kívül. Az események pora időtlen idők óta lepi elméd tiszta tükrét, így csak az emlékezetet láthatod. Söpörd le a port, mielőtt ideje lenne leülepedni; ez fel fogja fedni a régi rétegeket, mígnem elméd igaz természete felfedésre kerül. Mindez nagyon egyszerű, és aránylag könnyű; légy komoly, és türelmes, ez minden. Szenvtelenség, pártatlanság, mentesség vágytól és félelemtől, minden önvonatkozástól, tiszta tudat - emléktől és elvárástól való mentesség - ez az elme azon állapota, amelyben a megtalálás megtörténhet. Végző soron, a megszabadulás nem más, mint a megtalálni kívánt szabadság.

96. Hagyj fel az emlékekkel és az elvárásokkal

Kérdező: Amerikai születésű vagyok, és az utóbbi egy évet Ashramban töltöttem Madhya Pradeshben, ahol *Yogát* tanulmányoztam, annak sokféle aspektusában. Volt egy tanárunk, akinek a Guruja a nagy Sivananda Saraswati volt tanítványa, Monghyrból. A Ramanashramban is voltam. Bombayi tartózkodásom során elvégeztem egy burmai intenzív meditációs tanfolyamot, amit maga Goenka vezetett. Mégsem találtam meg a békét. Javulás következett be önuralmam, és mindennapi fegyelmem terén, de ez minden. Nem tudom pontosan megmondani, mi idézett elő mit. Sok szent helyet meglátogattam. Mi módon hatottak rám, nem tudom megmondani.

Maharaj: A jó eredmények előbb-utóbb be fognak következni. A Sri Ramanashramban kaptál valamilyen instrukciókat?

K: Igen, volt ott néhány angol ember, akik tanítottak engem, és egy állandóan ott tartózkodó indiai *gnana yoga* követőtől is kaptam leckéket.

M: Mik a terveid?

K: Vissza kell térnem az Államokba, vízum problémák miatt. Meg akarom szerezni a B. Sc. fokozatot, természet gyógyászatot tanulok, és ez lesz a foglalkozásom.

M: Jó foglalkozás, nem fér hozzá kétség.

K: Jár valamilyen veszéllyel a *Yoga* minden áron való gyakorlása?

M: Veszélyes-e a gyufaszál, mikor a ház lángokban áll? A valóság keresése minden vállalkozások legveszélyesebbike, mert le fogja rombolni a világot, amelyben élsz. De ha az igazság és az élet szeretete motivál, nem kell félned.

K: A saját elmémet féltém. Olyan állhatatlan.

M: Elméd tükrében a képek jelennek meg, és tűnnek el. A tükör fennmarad. Tanuld megkülönböztetni a változhatatlant a mozdíthatóban, a változatlant a változóban, míg fel nem ismered, hogy minden különbség látszat csupán, és az egység tény. Ez az alap identitás - nevezheted Istennek, vagy *Brahmannak*, vagy a mátrixnak (*Prakriti*), a szavak kevésbé számítanak - csak annak felismerése, hogy minden egy. Amint közvetlen tapasztalatból születő bizonyossággal azt tudod mondani: 'én vagyok a világ, a világ önmagam', mentes leszel vágytól és félelemtől, egyfelől, és teljesen felelőssé válsz a világért, másfelől. Az emberiség értelmetlen szomorúsága válik egyedüli gondoddá.

K: Hát, még a gnaninak is megvannak a maga problémái.

M: Igen, de azok nem az ő saját teremtményei többé. Szenvedését nem mérgezi a bűntudat érzése. Semmi baj nincs a mások bűnéért való szenvedéssel. A te kereszténységed ezen alapul.

K: Nem minden szenvedés ön-teremtő?

M: De igen, amíg létezik a különálló én, amely azt megteremti. A végén tudod, hogy nem létezik bűn, nincs bűnösség, nincs büntetés, csak élet van, a maga végtelen változatosságában. A személyes 'én' feloldódásával a személyes szenvedés eltűnik. Ami marad, az nagy szomorúság iránti szájalom, a felesleges fájdalomtól való irtózás.

K: Van valami, ami szükségtelen a dolgok rendjében?

M: Semmi nem szükséges, semmi nem elkerülhetetlen. A szokás és a szenvedély vakká tesz, és félrevezet. Az együtt érző tudat gyógyít, és megvált. Semmit nem tudunk tenni, csak azt, hogy hagyjuk a dolgokat megtörténni, a saját természetüknek megfelelően.

K: Helyesled a teljes passzivitást?

M: A tisztaság és könnyörületesség - cselekvés. A szeretet nem lustálkodik, és a tisztaság vezérel. Nem a cselekvés miatt kell aggodnod, elméddel, és szíveddel törődj. Az ostobaság, és az önzés az egyetlen gonosz.

K: Mi jobb - Isten nevének ismételtetése, vagy a meditáció?

M: Az ismételtetés stabilizálni fogja a légzéset. A mély és nyugodt légzés révén javulni fog vitalitásod, mely hatással lesz agyadra, és segíti elmédet, hogy növelje tisztaságát, és stabilitását, és előkészüljön a meditációra. Vitalitás nélkül keveset tehetsz, ebből következik védelmének és erősítésének fontossága. A pozitúra és a légző gyakorlat azért részei a *Yogának*, mert a testnek egészségesnek és jól kontrolláltnak kell lennie, de a testre irányuló túl sok koncentráció hatálytalanítja saját célját, mert az elme az, amely elsődleges, az elején. Amikor az elme megnyugodott, és többé nem háborgatja a belső békét (*chidakash*), a test új jelentést nyer, és átalakítása egyaránt szükségessé, és lehetségessé válik.

K: Beutaztam egész Indiát, találkoztam sok Guruval, és minden *Yogából* tanultam egy keveset. Rendszerben lévő dolog mindenbe belekóstolni?

M: Nem, ez csak bevezetés. Találkozni fogsz majd egy emberrel, aki segíteni fog megtalálni a saját utadat.

K: Úgy érzem, hogy magam választotta Guru nem lehet a valódi Gurum. Ahhoz, hogy valódi legyen, váratlanul kell jönnie, és ellenállhatatlannak kell lennie.

M: Legjobb nem számítani rá. A reakciód mikéntje, ami bizonyító erejű.

K: Én vagyok az ura a reakciónak?

M: A most gyakorolt megkülönböztetés, és szenvedély nélküliség a kellő időben meg fogja hozni gyümölcseit. Ha a gyökerek egészségesek és jól öntözöttek, a gyümölcsök biztos, hogy édesek kell legyenek. Légy tiszta, légy éber, állj készen.

K: Van valamilyen haszna az önmegtartóztatásnak és vezeklésnek?

M: Elegendő vezeklés, ha szembenézel az élet összes viszontagságával. Nem kell nehézséget kitalálnod. Derűsen fogadni, bármit hoz az élet, mindössze erre az önmegtartóztatásra van szükséged.

K: Mi a véleményed a lemondásról?

M: Ossz meg mindent, amivel rendelkezél készségesen és örömmel azzal, akinek szüksége van rá - ne találd ki önmagadra mért lemondásokat.

K: Mi a véleményed az önfeladásról?

M: Fogadd el, ami jön.

K: Úgy érzem, túl gyenge vagyok, hogy saját lábamon álljak. Szükségem van egy Guru, valamint jó emberek szent társaságára. Az egykedvűség meghaladja az erőt. Hogy úgy fogadjam el ami jön ahogy jön, megijeszt. Rémülettel gondolkodok rá, hogy visszatérek az *Államokba*.

M: Menj vissza, és használd ki lehetőségeidet a lehető legjobban. Szerezd meg először a B. Sc.-t. Bármikor visszatérhetsz Indiába, hogy természet gyógyászatot tanulj.

K: Teljesen tisztában vagyok, milyen lehetőségeim vannak az *Államokban*. A magányosság az, ami megijeszt.

M: Mindig ott lesz saját éned társasága - nem kell magad egyedül érezned. Tőle elidegenedve még Indiában is magányosnak érzed magad. Minden boldogság abból származik, ha az ének örömet szerzel. Járj a kedvében, miután visszatérsz az *Államokba*, ne tégy semmi olyat, ami méltatlan lehet a szíved dicső valóságához, és boldoggá válsz, és boldog is maradsz. De keresned kell az ént, és ha megtaláltad, maradj vele.

K: Jár a magányos élet valamilyen előnnyel?

M: Ez vérmérsékletedtől függ. Lehet, hogy másokkal és másokért, éberem és barátságosan dolgozol, és sokkal teljesebben fejlődsz, mint magányosan, mely talán eltompít, vagy kiszolgáltat elméd örökös fecsegésének. Ne képzeld, hogy erőfeszítés révén meg tudod változtatni. Az erőszak, még ha magad ellen fordítod is, mint szigorúság, és vezeklés, eredménytelen marad.

K: Nincs olyan módszer, amellyel kitalálható, hogy ki megvalósult, és ki nem az?

M: Egyetlen bizonyítékod saját magadban van. Ha megtalálsd a módját, hogy aranyra váltsd, az annak a jele lesz, hogy megtaláltad a bölcsék követét. Maradj a személlyel, és figyeld, mi történik veled. Ne kérdezz másokat. Az ő emberük nem lehet a te Gurud. A Guru lehet univerzális az ő lényegét tekintve, de megnyilvánulásában nem. Látszhat dühösnek, vagy kapzsinak, Ashramja, vagy családja miatt aggodalmaskodónak, és lehet, hogy téged megtéveszt külsőségekkel, míg másokat nem.

K: Nincs igazam, ha mindenre kiterjedő tökéletességet várok el, mind belső, mind külső vonatkozásban?

M: A belsőben - igen. De a külső tökéletesség függ a körülményektől, a test állapotától, személyes, szociális, és számtalan egyéb tényezőtől.

K: Azt hallottam, keresnem kell egy *gnanít*, akitől megtanulhatom a *gnana* elérésének a művészetét, most pedig azt hallok, hogy az egész megközelítés hamis, mert nem tudom felismerni a *gnanít*, és a *gnanát* sem tudom alkalmas eszközökkel meghódítani. Olyan zavaros mindez.

M: Ez amiatt van, hogy teljesen félreérted a valóságot. Elmédet a kiértékelés és szerzés szokásai itatják át, és nem fogadja el, hogy a páratlan, és elérhetetlen időtlen idők óta a szívedben vár a felismerésére. Mindössze annyit kell tenned, hogy feladod minden emlékedet és elvárásodat. Csak légy készen a legteljesebb meztelenségben, és jelentéktelenségben.

K: Kinek kell feladnia?

M: Isten fogja azt megtenni. Csak lásd a feladás szükségességét. Ne állj ellen, ne ragaszkodj a személyhez, akinek tartod magad. Mivel személynek képzeled magad, a *gnanít* is személynek képzeled, csak valamiképpen másnak, aki jobban tájékozott, és sokkal hatékonyabb. Mondogatom, hogy ő örökké tudatos, és boldog, de ez messze áll a teljes igazság kifejezésétől. Ne definícióknak, és leírásoknak higgy - azok durván félrevezetőek.

K: Ha nem mondd el, mit kell tenni, és hogyan kell azt tenni, elveszettnek érzem magam.

M: Feltétlenül, érezd magad elveszettnek. Amíg úgy érzed, hogy hozzáértő, és magabiztos vagy, a valóság meghaladja megértésedet. Hacsak el nem fogadod életmódként a belső kalandot, a felfedezést nem fogod megtenni.

K: Minek a felfedezését?

M: Léted központját, amely mentes minden irányítástól, minden szándéktól, és célkitűzéstől.

K: Légy minden, tudj mindent, birtokolj mindent?

M: Légy semmi, ne tudj semmit, ne birtokolj semmit. Ez az egyetlen élet, amit értelme van élni, az egyetlen boldogság, amit érdemes birtokolni.

K: Belátom, a cél meghaladja felfogóképességemet. Hagy ismerjem az utat, legalább.

M: Neked kell megtalálnod saját utadat. Hacsak nem te magad találod meg azt, nem lesz a te saját utad, és nem fog vezetni téged sehová. Komolyan éld meg igazságodat, ahogy azt megtaláltad -cselekedj azon kevés szerint, amit megértettél. A komolyság az, ami ennek során segíteni fog, nem az okosság - sem a te sajátod, sem a másoké.

K: Félek a tévedésektől. Oly sok dolgot próbáltam -sehová nem vezettek.

M: Túl keveset adtál önmagadból, kíváncsi voltál csupán, nem komoly.

K: Nem tudom jobban.

M: Legalább ennyit tudsz. Felszínesnek ismervén azokat, ne részesítsd figyelmedben tapasztalataidat, felejtsd el őket, amint elmúlnak. Élj egy tiszta, értelen életet, ez minden.

K: Olyan fontos az erkölcsiség?

M: Ne csalj, ne okozz fájdalmat - ez nem fontos? Mindenek fölött lelki békére van szükséged - ami harmóniát kíván a belső és a külső között. Tedd, amiben hiszel, és higgy abban, amit teszel. Minden más energia- és idő pazarlás.

97. Az elme és a világ nem különállók

Kérdő: Képeket látok itt különböző szentekről, és úgy hallottam, hogy ők a te spirituális elődeid. Kik ők, és hogyan kezdődött mindez?

Maharaj: Közös nevük a 'Kilenc Mester'. Úgy szól a legenda, hogy első tanítónk Rishi Dattatreya volt, Brahma, Vishnu és Shiva szentháromságának nagy inkarnációja. A 'Kilenc Mester' (*Navnath*) mitológiai alakok is egyben.

K: Mi jellemzi tanításukat?

M: Egyszerűség, mind elméletben, mind gyakorlatban.

K: Hogyan válhat valakiből *Navnath*? Beavatás, vagy utódlás révén?

M: Sehogy. A 'Kilenc Mester' hagyomány, a *Navnath Parampara* akár egy folyó - a valóság óceánjába folyik, bárki bele lép, azt magával ragadja.

K: Magában foglal egy ugyanezen hagyományhoz tartozó, élő mester általi elfogadást?

M: Akik elméjük 'én vagyok'-ra fókuszálásának a *sadhanáját* gyakorolják, azok rokonának érezhetik magukat, akik ugyanezen *sadhanát* követték, és sikerrel jártak. Dönthetnek úgy, hogy szavakba öntve rokonság érzésüket, *Navnathnak* nevezik magukat. Örömet okoz nekik egy elfogadott hagyományhoz való tartozás.

K: Jár valamilyen előnnyel a csatlakozás?

M: A *satsang* körének, a 'szentek közössége'-nek, a létszáma növekszik, az idő múlásával.

K: Befolyásuk alatt tartják ez által az erő, és a kegyelem forrását, amelytől elzárhatnak másokat?

M: Az erő és kegyelem mindenkié, csak kérni kell. Ha egy különleges nevet adsz önmagadnak, az nem segít. Hívd magad bármilyen néven - amíg erős figyelemmel vagy önmagad iránt, az önismeret felhalmozott akadályainak a felresöprése köt le.

K: Ha kedvelem tanításodat, és elfogadom vezetésedet, nevezhetem-e magam *Navnathnak*?

M: Szerezz örömet szó-függő elmédnek. A név nem fog téged megváltoztatni. Legjobb esetben emlékeztetni tud, hogyan viselkedj. Van egyfajta egymásra következés Guruk és tanítványaik között, akik pedig több tanítványt nevelnek, és így a tanítványi láncot fenntartják. De a hagyomány folytonossága bizalmas, és szándékos. Olyan ez, mint egy családi név, de itt a család spirituális.

K: Megvalósulnak kell lenned, hogy csatlakozz a *Sampradayához*?

M: A *Navnath Sampradaya* hagyomány csupán, egy tanítási és gyakorlási mód. Nem jelent tudatossági szintet. Ha egy *Navnath Sampradaya* tanítót Gurudként fogadsz el, akkor csatlakozol az ő *Sampradayájához*. Rendszerint részesülsz kegyelmének egy jelképében - amely egy nézés, egy érintés, egy szó, néha egy színes álom, vagy egy erős emlékezet. Néha a kegyelem egyetlen jele, hogy a jellemben, és viselkedésben jelentős és gyors változás következik be.

K: Ismerlek már néhány éve, és rendszeresen látogatlak. Gondolataid soha nem álltak messze nézeteimtől. Ez azt jelenti, hogy én a Te *Sampradayádhoz* tartozom?

M: A hovatartozásod a te saját érzéseidről és meggyőződésedről függ. Mindent egybevetve, mindez verbális, és formális. A valóságban nincs sem Guru, sem tanítvány, sem elmélet, sem gyakorlat, sem tudatlanság, sem megvalósulás. Minden azon múlik, hogy te minek tartod magad. Ismerd önmagad helyesen. Semmi nem helyettesíti az önismeretet.

K: Milyen bizonyítékot fogok kapni, ha helyesen ismerem önmagam?

M: Nincs szükséged bizonyítékokra. A tapasztalat egyedi, és félreérthetetlen. Hirtelen fog rád virradni, mikor az akadályok bizonyos fokig eltávolításra kerülnek. Ez a kopott kötél elpattanásához hasonló. Neked a szálakkal van munkád. A szakadásnak be kell következnie. Késleltethető, de meg nem előzhető.

K: Össze vagyok zavarodva, hogy kétségbe vonod az okságot. Ez azt jelenti, hogy senki nem felelős azért, hogy a világ olyan, amilyen?

M: A felelősség ideája a te elmédben van. Te gondolod, kell, hogy legyen valami, vagy valaki, aki teljes mértékben felelős mindenért, ami történik. Ellentmondás van az összetett univerzum, és az egyetlen ok között. Vagy az egyiknek, vagy a másoknak hamisnak kell lennie. Vagy mindkettőnek. Meglátásom szerint mindez álmodozás. Nincs realitása az ideáknak. A tény az, hogy nélküled sem az univerzum, sem annak az oka nem tudna létrejönni.

K: Nem tudom kibogozni, vajon teremtménye, vagy teremtője vagyok-e az univerzumnak.

M: Az 'én vagyok' mindig jelenlevő tény, míg az 'én teremtmény vagyok' egy idea. Sem Isten, sem az univerzum nem jön ide, hogy azt mondja neked, ők teremtettek téged. Az okság ideájával rögeszmés elme kiagyalja a teremtést, majd azon tűnődik, hogy 'ki a teremtő?' Maga az elme a teremtő. De még ez sem teljesen igaz, mert a teremtett és a teremtő egyek. Az elme és a világ nem különállóak. Értsd meg, hogy amit a világnak gondolsz, az a te saját elméd.

K: Van világ az elmén túl, vagy azon kívül?

M: Minden tér és idő az elmében van. Hová helyeznél egy elme-fölötti világot? Az elmének sok szintje van, és mindegyik a saját változatát vetíti ki, mégis mindegyik az elmében van, és mindegyiket az elme hozta létre.

K: Mi a hozzáállásod a bűnhöz? Hogyan tekintesz a bűnösre, aki megsérti a törvényt, legyen az külső, vagy belső? Meg akarod őt változtatni, vagy csak szánalommal vagy iránta? Vagy közömbös vagy iránta, az ő bűnei miatt?

M: Nem ismerek sem bűnt, sem bűnöst. A te megkülönböztetésed, és értékelésed nem kötelező rám nézve. Mindenki a saját természetének megfelelően viselkedik. Nem lehet segíteni, és sajnálni sem kell.

K: Mások szenvednek.

M: Az élet életem él. A természetben szükségszerű a folyamat, a társadalomban önkéntesnek kell, lennie. Nem lehet élet áldozat nélkül. A bűnös visszautasítja az áldozatot, és halált provokál. Ez úgy van, ahogy van, és nem ad okot rosszallásra, vagy sajnálatra.

K: Bizonyára érzel szánalmat legalább, amikor látsz valakit a bűnbe belemerülni.

M: Igen, úgy érzem, hogy én vagyok az az ember, és az ő bűne az én bűnöm.

K: Rendben, és aztán mi lesz?

M: Azzal, hogy én egygé válok ővele, ő egygé válik énvelem. Ez nem tudatos folyamat, teljesen magától történik. Egyikünk sem tudja segíteni. Aminek változnia kell, az változni fog, valamiképpen; elég, ha az ember annak ismeri önmagát ami, itt és most. Az ember elméjének intenzív és módszeres kutatása a *Yoga*.

K: Mi a véleményed sors láncairól, amit a bűn kovácsol?

M: Amikor a tudatlanság, a bűn szülőanyja, szertefoszlik, a sors, a bűnre való kényszer, szintén megszűnik.

K: Vannak büntetések, amiket alkalmazni lehet.

M: Amikor a tudatlanság véget ér, minden véget ér. A dolgok akkor annak látszanak, amik, és azok jók.

K: Ha egy bűnös, egy törvénysértő eléd járul, és a kegyelmedet kéri, mit fogsz válaszolni?

M: Meg fogja kapni, amit kér.

K: Annak ellenére, hogy nagyon rossz ember?

M: Én nem ismerek rossz embereket, én csak önmagamat ismerem. Nem látok sem szenteket, sem bűnösöket, csak élőlényeket. Nem osztok kegyelmet. Semmi olyat nem tudok adni, vagy megtagadni, amivel ne rendelkeznel már, azonos mértékben. Csak légy tudatában gazdagságodnak, és használd azt ki teljesen. Amíg azt képzeled, hogy szükséged van a kegyelmemre, az ajtóhoz fogsz járulni, hogy koldulj érte. Ha én koldulnék kegyelmet tőled, annak ugyan olyan kevésbé látnád értelmét. Nem vagyunk elkülönültek, a valóság közös.

K: Eljön hozzád egy anya, aki csapások sorát szenvedte el. Egyetlen fia rászokott a kábítószerre, és a szexre, és a helyzet egyre rosszabb. A kegyelmedet kéri. Mit fogsz válaszolni?

M: Valószínűleg hallani fogom magamat azt mondani neki, hogy minden jóra fordul.

K: Ennyi az egész?

M: Ennyi az egész. Mi mást várnál?

K: De az asszonynek a fia meg fog-e változni?

M: Lehet hogy igen, lehet, hogy nem.

K: Azok az emberek, akik köréd gyűltek, és akik már évek óta ismernek tanúsítják, hogy amikor azt mondd 'minden jóra fordul', akkor az mindig úgy történik, ahogyan mondd.

M: Azt is mondhatod továbbá, hogy az anya szíve megmentette a gyermeket. Mert mindennek megszámlálhatatlan oka van.

K: Azt hallottam, hogy az az ember, aki semmit nem akar önmaga számára, az korlátlan hatalmú. Az egész univerzum az ő rendelkezésére áll.

M: Ha így hiszed, cselekedj ennek megfelelően. Vess el minden személyes vágyat, és az így megtakarított energiádat használd a világ megváltoztatására.

K: Egyetlen Buddhának és Rishinek sem sikerült megváltoztatnia a világot.

M: A világ nem engedi, hogy megváltoztassák. Valódi természeténél fogva fájdalmas, és múlandó. Lásd annak, ami, és foszd meg önmagad minden vágytól és félelemtől. Amikor a világ nem gátol és nem köt téged, akkor az öröm és szépség tartózkodási helyévé válik. Csak akkor lehetsz boldog a világban, ha szabad vagy tőle.

K: Mi helyes, és mi helytelen?

M: Általában ami szenvedést okoz, az helytelen, és ami megszünteti azt, az helyes. A test és az elme korlátozottak, és ezért sebezhetők; védelemre van szükségük, ami félelmet idéz elő. Amíg velük azonosítod önmagad, addig szenvedés kötött vagy; realizáld a függetlenségedet, és maradj boldog. Én mondom neked, hogy ez boldogság titka. Valódi természetteddel kapcsolatos tudatlanságod miatt hiszed, hogy boldogságod dolgoktól és emberektől függ; tudni, hogy nincs szükséged semmire, hogy boldog légy, az önismeretet kivéve - bölcsesség.

K: Mi van előbb, a létezés vagy a vágy?

M: A létezés tudatosságban való megjelenésével a mi vagy ideái is megjelennek az elmédben, valamint, hogy minek kell lenned. Ez szüli a vágyat, és beindul a cselekvés és a valamivé válás folyamata. A valamivé válásnak látszólag nincs kezdete, se vége, mert minden pillanatban újra indul. A képzelődés és a vágy megszüntetésével megszűnik a valamivé válás, és az ekként, vagy akként való létezés beleolvad a tiszta létezésbe, amely nem leírható, csak tapasztalható. A világ elsöprő erejű valóságnak tűnik számodra, mert állandóan rá gondolsz; szüntesd be a rá gondolást, és ritka ködként szerte fog foszlani. Nem kell elfelejtened, amikor a vágy és a félelem véget ér, a köteléknek is vége. Az érzelmi belegabalyodás, a tetszések és nem tetszések mintája, amit karakternek és temperamentumnak nevezünk, az hozza létre a köteléket.

K: Vágy és félelem nélkül mi motivál cselekvésre?

M: Semmi, hacsak az élet, az egyenesség, a szépség szeretetét nem tekinted, ami elegendő motívum. Ne félj a vágytól és a félelemtől való szabadságtól. Az tesz lehetővé számodra egy olyan életet, amely annyira különbözik minden ismerttől, olyannyira intenzív, és érdekes, hogy, ha látszólag minden elveszítesz is, valójában mindent megnyersz.

K: Miután spirituálisan Rishi Dattatrejától származtatod magad, igazunk van, ha azt hisszük, hogy te, és minden elődöd a Rishi reinkarnációja?

M: Hihettek, amit akartok, és ha hitetek szerint cselekszettek, le fogjátok aratni annak gyümölcsseit; de számomra ennek nincs jelentősége. Vagyok, aki vagyok, és ez elegendő számomra. Nem vágyom azonosulni senkivel, legyen az bármilyen illusztris személy. Annak sem érzem szükségét, hogy mítosznak tekintsétek a valóságot. Engem csak a tudatlanság érdekel, és a tudatlanságtól való megszabadulás. A Guru valódi szerepe, hogy eloszlassa a tudatlanságot a tanítványok szívében, és elméjében. Amint a tanítvány ezt megértette, a megerősítő cselekvés rajta múlik. Senki nem tud más helyett cselekedni. És ha nem cselekszik helyesen, az csak annyit jelent, hogy még nem jutott el a megértésig, és hogy a Guru munkája még nem ért véget.

K: Reménytelen eseteknek is kell lenniük?

M: Senki nem reménytelen. Az akadályokon felül lehet kerekedni. Amit az élet nem tud helyre hozni, azt a halál fogja befejezni, de a Guru nem tud hibázni.

K: Mi adja neked a bizonyosságot?

M: A Guru, és az ember belső valósága valójában egyek, és együtt, ugyanazon célért dolgoznak – az elme kijavításáért és megváltásáért. Nem tudnak hibázni. Valójában az őket elrekesztő kövekből építik meg hídjaikat. A tudatosság nem a teljes létezés - vannak további szintek, amelyekben az ember sokkal együttműködőbb. A Guru minden szinten otthon van, és energiája, türelme kimeríthetetlen.

K: Folyton azt mondd, hogy álmodok, és hogy legfőbb ideje felébredni. Hogy lehet, hogy a Maharaj, aki álmaimban meglátogatott, nem járt sikerrel felébresztésem terén? Folyton ösztökél és emlékeztet, de az álom folytatódik.

M: Ez azért van, mert valójában nem értetted meg, hogy álmodsz. Ez a kötöttség lényege - a valóságnak a valótlanul való összekeveredése. Jelen állapotodban csak az 'én vagyok' érzése vonatkozik a valóságra; a 'mi vagyok', és a 'mi módon vagyok', a sors, vagy a véletlen által rárakott illúziók.

K: Mikor kezdődött az álom?

M: Kezdetnélkülinek látszik, de ténylegesen csak most van. Pillanatról pillanatra újramezded. Amint megértetted, hogy alszol, fel fogsz ébredni. De nem érted meg, mert tovább akarsz álmodni. Egy nap teljes szíveddel és elméddeled sóvárogni fogsz az álom befejezésére, és kész leszel bármi árat megfizetni; az ár pártatlanság, és elfogulatlanság lesz, az érdeklődés elvesztése magával az álommal szemben.

K: Milyen gyámoltalan vagyok. Amíg a létezés álma fennmarad, folytatni akarom azt. Amíg folytatni akarom, addig fennmarad.

M: Nem szükségszerű, hogy folytatni akard. Világosan értsd meg az állapotodat, valójában a világosság fog megszabadítani.

K: Amíg itt vagyok, minden nagyon nyilvánvalónak látszik; de amint távolra kerülök tőled, nyugtalanul, és gondterhelten lótok-futok.

M: Nem kell távolra kerülnöd tőlem, legalábbis elmédben. De a te elméd a világ jólétével foglalkozik.

K: A világ tele van gondokkal, nem csoda, hogy elmém is tele van velük.

M: Volt-e nehézségek híján a világ valaha is? Személyként való létezésed mások erőszakjának van alárendelve. Tested valójában holtakkal, és haldoklással teli csatatér. A létezés erőszakot jelent.

K: Ha a testet tekintjük - igen. Ha az emberi lényt határozottan nem. Az emberiség szempontjából az erőszakmentesség az élet, és az erőszak a halál törvénye.

M: A természetben nem sok erőszakmentesség van.

K: Isten és természet nem emberek, és nem kell emberségesnek lenniük. Én egyedül az emberrel törődöm. Ahhoz, hogy ember legyek, feltétlen együtt érzőnek kell lennem.

M: Tudatában vagy, hogy amíg meg kell védened önmagad, addig erőszakosnak kell lenned?

K: Igen. Hogy igaz ember legyek, önzetlennek kell lennem. Amíg önző vagyok, addig emberi alatti, emberszabású vagyok csupán.

M: Valóban, mind ember alattiak vagyunk, és csak néhányan vagyunk emberek. Kevés, vagy sok, ismét a 'tisztaság és könnyörületesség' az, ami emberré tesz bennünket. Az ember alattiakat - az 'emberszabásúakat' - a *tamas* és *rajas* uralja, az embereket pedig a *sattva*. Tisztaság és könnyörületesség *sattva*ként hat az elmére és a cselekvésre. De a valóság meghaladja a *sattvát*. Mióta ismerlek, úgy látom, mindig a világ segítésére vágyakoztál. Mennyire tudad segíteni?

K: Egyáltalában nem. Sem a világ nem változott, sem én. De a világ szenved, és én vele együtt szenvedek. A szenvedés elleni küzdelem természetes reakció. És mi a civilizáció, a kultúra, a filozófia, és a vallás, ha nem lázadás a szenvedés ellen? A gonosz, és véget vetni a gonosznak - nem ez a fő elfoglaltságod? Nevezheted tudatlanságnak - ugyanoda vezet.

M: Nos, a szavak nem számítanak, az sem számít, hogy épp most mi a formád. Nevek és formák szakadatlanul változnak. Ismerd önmagad a változékony elme változhatatlan tanújának. Ez elég.

98. Önazonosítástól való mentesség

Maharaj: Tudsz a padlón ülni? Kell egy párna? Van kérdésed? Nem muszáj kérdezned, maradhatsz csendben is. Lenni, csak *lenni* fontos. Nem kell kérdezned semmit, csinálnod sem kell semmit. Az ilyen látszólag semmittevő időtöltést roppantul tisztelik Indiában. Ez azt jelenti, hogy ez idő alatt mentes vagy a 'mi következik' zaklatottságától. Amikor nem sietsz, és az elme nyugtalanságtól mentes, akkor az elme elcsendesedik, és a csendben meg lehet hallani valamit, ami egyébként túl finom, és szubtilis ahhoz, hogy észlelni lehessen. Az elmének nyitottnak, és csendesnek kell lennie, hogy láss. Mi itt arra törekszünk, hogy elménket a megfelelő állapotba hozzuk a valóság megértéséhez.

Kérdező: Hogyan tanuljuk meg kiiktatni a nyugtalankodást?

M: Nem kell gondot csinálnod a nyugtalankodásból. Csak *legyél*. Ne törekedj arra, hogy csendes legyél; ne tedd végrehajtandó feladattá a 'csendben levést'. Ne legyél nyugtalan a 'csendben levés' miatt, szerencsétlen a 'boldogságban lét' miatt. Csak légy tudatában, hogy vagy, és maradj tudatos - ne mondd: 'igen, én vagyok; mi következik?'. Nincs 'következik' az 'én vagyok'-ban. Mert ez egy időtlen állapot.

K: Ha időtlen állapot, akkor ki fogja jelenteni önmagát valamiképpen.

M: Az vagy, ami vagy, időtlenül, de mi a haszna, hacsak nem ismered, és hatással vagy rá? Lehet, hogy a kolduló tálad színaranyból van, de amíg nem tudsz erről, koldus vagy. Meg kell ismerned belső értékedet, és hinned kell benne, és vágyról és félelemről való mindennapi lemondásban kell azt kifejezned.

K: Ha ismerem önmagam, nem fogok vágyani és félni?

M: Az ismert múlt iránti vágyódás, és az ismeretlen jövő iránti félelem mentális szokásai az új vízió ellenére egy ideig még megmaradhatnak. Ha tudod, hogy ezek csak az elmében léteznek, túl tudsz lépni rajtuk. Amíg mindenféle ideáid vannak önmagadról, addig ezen ideák fátylán keresztül ismered önmagad; ahhoz, hogy annak ismerd magad, ami vagy, adj fel minden ideát. Nem tudod elképzelni, hogy milyen a tiszta víz íze, csak felfedezni tudod azt, ha az összes ízesítőt elhagyod. Amíg érdekelt vagy életed jelenlegi módjában, nem fogod feladni azt. A felfedezés nem jöhet addig, amíg

kapaszkodsz a jól ismertbe. Csak akkor találhatod meg a kiutat, mikor teljesen tudatában vagy életed mérhetetlen szomorúságának, és fellázadsz ellene.

K: Látom már, hogy India örök életének titka a lét ezen dimenzióiban rejlik, amelyeket India mindig is gondozott.

M: Ez egy nyílt titok, és mindig voltak, akik hajlandók és készek voltak megosztani azt. Tanítóból - sok van, félelmet nem ismerő tanítványból - nagyon kevés.

K: Bennem erős hajlam van a tanulásra.

M: Nem elég megtanulni szavakat. Ismerheted az elméletet, de önmagadnak, mint a lét, szeretet, és boldogság személytelen és korlátlan központjának a valóságos megtapasztalása nélkül a pusztá szóbeli tudás haszontalan.

K: Mit kell hát tennem?

M: *Lenni* törekedj, csupán *lenni*. A legfontosabb szó a 'törekvés'. Minden nap szakíts elegendő időt arra, hogy csendesen ülsz, és törekszel, arra törekszel csupán, hogy túllépj a személyiségen, annak függőségeivel, és kényszerképzeteivel együtt. Ne kérdezd hogyan, ez nem elmagyarázható. Csak tartsd fenn a törekvést, amíg sikerrel nem jársz. Ha rendületlenül kitartasz, nem vallhatsz kudarcot. Leginkább az őszinteség, a komolyság számít; valóban létezésről megcsömörlöttnek kell lenned, hogy észrevedd annak a sürgető szükségét, hogy megszabadulj egy rakás emlékekkel és szokással való felesleges önazonosítástól. Ez a szükségtelen elleni kitartó ellenállás a titka a sikernek. Végül is, az vagy ami vagy, életed minden pillanatában, de sohasem vagy tudatában, kivéve talán az alvásból való felébredés pillanatát. Mindössze az szükséges, hogy tudatában légy a létnek, nem mint verbális kijelentésnek, hanem mint örökké jelenlévő ténynek. A tudat, hogy vagy, ki fogja nyitni a szemedet arra, ami vagy. Mindez nagyon egyszerű. Először is, teremts állandó kapcsolatot éneddel, légy önmagaddal szakadatlanul. Az ön-tudatba árad be minden áldás. Kezdd úgy, mint az észlelés központja, a szándékos észlelésé, és nőj bele a cselekvő szeretet központjába. Az 'én vagyok' egy apró mag, amelyből hatalmas fa fog kinőni - egészen természetesen, az erőfeszítés nyoma nélkül.

K: Annyi gonoszt látok önmagamban. Nem kell ezen változtatnom?

M: A gonosz a figyelmetlenség árnyéka. Az ön-tudat fényében majd elszárad, és leesik. Minden mással kapcsolatos függés haszontalan, mert amit mások adni tudnak, azt mások el is fogják venni. Csak az marad a tiéd a végén is, ami kezdettől a tiéd. Ne fogadj el irányítást máshonnan, csak belülről, és még ekkor is rostálj ki minden emléket, mert megtévesztenek. Még ha teljesen tudatlan is vagy az utakat és módokat illetően, maradj csendben, és nézz befelé; az irányításnak biztosan jönnie kell. Soha nem maradsz annak ismerete nélkül, hogy mi legyen a következő lépésed. A baj az, hogy kivonhatod magad alóla. A Guru ott van, hogy tapasztalatai és sikere alapján bátorságot adjon neked. De csak az jár majd tartós haszonnal számodra, amit saját tudatosságod, saját erőfeszítésed révén fedezel fel. Jegyezd meg, hogy semmi nem a tied, amit észlelsz. Semmilyen értékes nem érkezik hozzád kívülről; csak érzésed, és megértésed lehet tárgyhoz tartozó és feltáró. A hallott vagy olvasott szavak csak képeket hoznak létre elmédben, de te nem egy mentális kép vagy. Te a kép mögötti, és azon túli észlelés és cselekvés hatalma vagy.

K: Úgy tűnik, az a javaslatod, hogy az egoizmus határáig legyek én központú. Még a más emberek iránti érdeklődést sem engedhetem meg magamnak?

M: A te mások iránti érdeklődésed én központú, önvonakoztatott, önirányult. Mások nem személyekként érdekelnek, csak amennyiben önképedet gazdagítják, vagy nemesítik. És a legutolsó önzés, ha valaki csak saját testének a védelmével, megóvásával, és sokszorosításával foglalkozik. Test alatt mindazokat dolgokat értem, amelyek nevedhez és formához kapcsolódnak -családod, törzsed, országod, rasszod, stb. Valakinek a nevéhez és formájához kötődni egoizmus. Aki tudja, hogy ő sem testtel, sem az elmével nem azonos, nem lehet önző, mert nincs semmije, amire önző lehetne. Vagy, mondhatni, egyformán 'önző' mindenki nevében, akivel találkozik; mindenki jóléte az ő sajátja. Az 'én a világ vagyok, a világ önmagam' érzése teljesen természetessé válik; amint elfogadtad, egyszerűen lehetőség sincs rá, hogy önző légy. Önzőnek lenni azt jelenti, sóvárogni utána, megszerezni, felhalmozni a rész kedvéért, az egész érdeke ellenében.

K: Az ember úgy lehet gazdag, ha nagy a vagyona, örököl, beházasodik, vagy csupán nagy a szerencséje.

M: Ha nem ragaszkodsz hozzá, el fog tőled távolodni.

K: Jelen állapotodban tudnál szeretni személyként egy másik személyt?

M: Én vagyok a másik személy, a másik személy önmagam; nevünk és formánk különbözik, de nem vagyunk elkülönültek. Létezésünk gyökerénél egyek vagyunk.

K: Nem ez van, valahányszor szeretet van az emberek között?

M: Ez van, de ennek nincsenek tudatában. Érzik a vonzást, de nem ismerik az okot.

K: A szeretet miért megkülönböztető?

M: A szeretet nem megkülönböztető, a vágy a megkülönböztető. A szeretetben nincsenek idegenek. Amikor az önzés központja megszűnik, akkor az öröm iránti minden vágy és a fájdalomtól való minden félelem is megszűnik; az embert nem érdekli többé, hogy boldog legyen; a boldogságon túl ott van a halhatatlan forrás tiszta erőssége, kimeríthetetlen energiája, elragadtatása.

K: Nem azzal kell kezdenem, hogy megoldom önmagam számára a jó és rossz problémáját?

M: Ami kellemes, azt az emberek jónak tartják, és ami fájdalmas, azt rossznak tartják.

K: Igen, így van ez velünk, közönséges emberekkel. De hogy van a te esetedben, az egység szintjén? Számodra mi jó, és mi rossz?

M: Ami növeli a szenvedést, az rossz, ami megszünteti, az jó.

K: Így hát elutasítod a szenvedésnek magának a jóságát. Vannak vallások, amelyek a szenvedést jónak, és nemesnek tekintik.

M: A *karma*, vagy a sors egy üdvös szeretet kifejezése: az univerzális tendencia egyensúly, harmónia, és egység felé mutat. Minden pillanatban, akármilyen történik most, a legjobb cél érdekében történik. Lehet, hogy fájdalmasnak és csúnyának, keserű és értelmetlen szenvedésnek tűnik, mégis, a múlt és a jövő mérlegelésével egyetemben a legjobb cél érdekében történik, egy végzetes szituáció egyetlen kimeneteleként.

K: Az ember csupán saját bűnei miatt szenved?

M: Az ember annak megfelelően szenved, hogy kinek gondolja magát. Ha egynek érzed magad az emberiséggel, akkor együtt szenvedsz az emberiséggel.

K: És mivel az az igényed, hogy egy legyél a szenvedőkkel, szenvedésednek nincs idő- vagy térbeli korlátja.

M: Létezni annyi, mint szenvedni. Önazonosságom köre minél szűkebb, annál kízóbb a vágy és félelem okozta szenvedés.

K: A kereszténység úgy fogadja el a szenvedést, mint ami tisztít, és nemesít, míg a hinduizmus úgy tekint rá, mint utálatos dologra.

M: A kereszténység így, a hinduizmus pedig úgy fűzi a szavakat. A valóság a szavak mögött és túl van, elmondhatatlan, közvetlen tapasztalat, az elmére nézve explozív hatású. Könnyen lépre megy, ha semmi mást nem akar. A belső képzelet révén keletkeztek, és vágy által állandósultak.

K: Nem lehetséges olyan szenvedés, amely szükséges, és jó?

M: A véletlen, vagy előre nem látható fájdalom elkerülhetetlen, és múló; a szándékos fájdalom értelmetlen, és kegyetlen, okozd azt akár a legjobb szándékkal.

K: Te nem büntetnéd a bűncselekményt?

M: A büntetés legalizált bűncselekmény csupán. Egy megelőzésre épített társadalomban, a retorzió hiánya ellenére, nagyon alacsony lenne a bűnözés. A néhány kivételt úgy tekintenék, mint beteg elmét és testet, és orvosilag kezelnék.

K: Úgy látom, a vallásnak kevés haszna van számodra.

M: Mi a vallás? Felhő az égen. Én az égben élek, nem a sok szóval egyben tartotta felhőkben. Távolítsd el a locsogást, és mi marad? Az igazság marad. Az én otthonom a változhatatlanban van, amely az ellentétek változatlan összebékült és integrált állapotaként jelenik meg. Az emberek azért jönnek ide, hogy az ilyen állapotok mibenlétéről, kialakulásuk akadályairól, és a megértés után a tudatosságban való stabilizálásának a művészetéről tanuljanak, elkerülendő a megértés és az élet közötti ellentmondást. Az állapot maga meghaladja az elmét, és nem tanulható. Az elme csak a hibákra tud fókuszálni; hatékony dolog a hibát hibának látni, mivel az elme hat az elmére. Kezdd az elején: szenteld figyelmedet a ténynek, hogy vagy. Soha nem jelentheted ki, hogy 'nem voltam', mindössze annyit mondhatsz, 'nem emlékszem'. Tudod, milyen megbízhatatlan az emlékezet. Fogadd el, hogy jelentéktelen személyes ügyeiddel elfoglaltan elfelejtetted, hogy mi vagy; próbáld az ismert kiküszöbölésével visszahozni az elveszett emléket. Nem tudjuk megmondani, mi fog történni, sem azt, hogy kívánatos-e; az elvárás fogja megteremteni az illúziókat. A belső keresésben a váratlan elkerülhetetlen; a felfedezés mindig minden képzeletet felülmúl. Ahogy a megszületés előtt lévő gyermek sem ismerheti a születést követő életet, mert elméjében nincs semmi olyan, amivel valós képet alakíthatna ki, az elme ugyanígy képtelen a valóságra a nem valódi kifejezéseivel gondolni, a tagadó módot kivéve: 'nem ez, nem az'. Ha a valótlan valódinak fogadod el, az akadály; ha a hamist hamisnak látod, és elveted a hamist, megszületik a valóság. A legteljesebb tisztaság, a mérhetetlen szeretet, a teljes félelemmentesség állapota; ezek a jelenben pusztán szavak, színek nélküli körvonalak, arra vonatkozó tippek, hogy mi lehet. A vak emberhez vagy hasonló, aki látását egy műtétől reméli visszanyerni - feltéve, hogy nem bújsz ki a műtét alól. Az én vagyok állapota szavak csupán, melyeknek nincs jelentőségük. Ugyanígy a szavak iránti bármilyen függőségnek sincs. Csak a tények számítanak.

K: Nem létezhetnek vallások szavak nélkül.

M: A feljegyzett vallások locsogások pusztán halmaza. A vallások valódi arcukat cselekvés során mutatják meg, csendes cselekvésben. Ha meg akarod tudni valakiről, hogy miben hisz, figyelj meg, hogyan cselekszik. Mert a legtöbben a testüket szolgálják, és vallásuk az elméjük. Lehetnek vallásos eszmék, de nem azok szerint cselekszenek. Játszanak velük, gyakran nagyon szeretik őket, de nem azok alapján cselekszenek.

K: Szükség van szavakra a kommunikációhoz.

M: Információcseréhez - igen. De az emberek közötti valódi kommunikáció nem verbális. A kapcsolatok kiépítéséhez és ápolásához a szerető figyelem közvetlen cselekvésben való kifejezése szükséges. Nem az a lényeg, mit mondasz, hanem az, mit csinálsz. A szavakat az elme állítja elő, és csak az elme szintjén bírnak értelemmel. A 'kenyér' szót nem lehet sem megenni, sem élni általa; pusztán egy idea hordozója. Jelentését csak a tényleges evéssel nyeri el. Ugyanezen értelemben mondom, hogy a Normális Állapot nem verbális. Elmondhatom róla, hogy cselekvésben kifejezett bölcs szeretet, de e szavak keveset közvetítenek, hacsak meg nem tapasztalod őket, azok teljességében és szépségében. A szavaknak használhatósága korlátozott, de mi azt feltételezzük, hogy korlátlan, és ezzel a katasztrófa szélére sodorjuk magunkat. Nemes ideáinkat végül alantas cselekedetek ellentételezzik. Istenről, Igazságról, és Szeretetről beszélünk, de közvetlen tapasztalat helyett definícióink vannak. Ahelyett, hogy a tapasztalatainkat szélesítenénk és mélyítenénk, definícióinkat cizelláljuk. És azt képzeljük, ismerjük, amit definiálni tudunk.

K: Hogyan tudná az ember a tapasztalatait közvetíteni másképp, mint szavakkal?

M: Tapasztalat nem közvetíthető szavakkal. Az cselekvéssel jön. Az elmélyült tapasztalatokkal rendelkező ember magabiztosságot, és bátorságot sugároz. Mások szintén cselekedni fognak, és cselekvés révén született tapasztalatokat fognak szerezni. A verbális tanításnak az a haszna, hogy előkészíti az elmét önmaga összehordott ismeretekről való kiüresítésére. A mentális érettség szintjét akkor éred el, amikor semmilyen külsőnek nincs semmilyen értéke, és a szív készen áll, hogy mindent elérj. Ezután kap esélyt a valóság, amit megragad. A késlekedést az elme okozza, mert vonakodik, hogy lásson, illetve, hogy kidobja a kidobandót.

K: Teljesen egyedül vagyunk?

M: Ó, nem, nem vagyunk egyedül. Akiknek van, adni tudnak. És ilyen adók sokan vannak. Maga a világ is egy páratlan ajándék, amit a szerető áldozat tart fenn. De akik helyesen fogadnak, a bölcsek, és alázatosak, nagyon kevesen vannak. 'Kérj, és adatik', ez az örök törvény. Oly sok szót megtanultál, oly sok szót kimondtál. Tudsz mindent, de nem ismered önmagad. Mert az én nem ismerhető meg szavakon keresztül - csak közvetlen meglátásban fog megmutatkozni. Nézz befelé, keress belül.

K: Nagyon nehéz feladni a szavakat. Mentális életünk szavak egyetlen szakadatlan folyama.

M: Lényegtelen, hogy könnyű, vagy bonyolult. Nincs alternatívád. Vagy próbálsz, vagy nem. Rajtad áll.

K: Sokszor próbálkoztam, és nem jártam sikerrel.

M: Próbáld újra. Ha folyamatosan próbálsz, történhet valami. De ha nem, megragadsz. Ismerhetsz minden helyes szót, idézhetsz szent könyveket, brillírozhatsz viták során, és mégis egy zsák csont maradsz. Vagy lehetsz olyan, aki alig észrevehető és alázatos, összességében jelentéktelen személy, mégis, aki szerető jóságtól, és mély bölcsességtől ragyog.

99. Az észlelt nem lehet azonos az észlelővel

Kérdező: Egyik helyről a másikra utazom, különböző gyakorlásra alkalmas Yogákat tanulmányozok, és nem tudok dönteni, melyik lenne számomra a legjobb. Hálás lennék néhány alkalmas tanácsért. E pillanatban, köszönhetően ennek az egész keresésnek, belefáradtam az igazság keresés ideájába. Úgy tűnik számomra, hogy mindkettő felesleges, és fárasztó. Az élet úgy élvezetes, ahogy van, és nincs szándékom javítani rajta.

Maharaj: Megelégedettségedet örömmel hallok, de meg tudod tartani? Fiatalság, életerő, pénz - mind elmúlnak, hamarabb, mint várnád. A szomorúság, ami eddig elkerült, a nyomodban fog járni. Ha túl akarsz lépni a szenvedésen, akkor találkoznod kell vele félúton, és át kell ölelned. Add fel szokásaidat és függőségeidet, élj egyszerű és józan életet, ne bánts élőlényt; ez a *Yoga* alapja. A valóság megtalálásához mindennapi legapróbb ténykedéseidben is valóságosnak kell lenned; nem lehet hamisság az igazság keresésében. Azt mondod, hogy élvezetesnek találsz az életedet. Lehet, hogy az - jelen pillanatban. De ki élvezi azt?

K: Bevallom, nem ismerem sem az élvezőt, sem az élvezettet. Csak az élvezetet ismerem.

M: Kitűnő. De az élvezet az elme egy állapota - jön és megy. Valójában múlt volt teszi azt észlelhetővé. Annak nem lehetsz tudatában, ami nem változik. Minden tudatosság a változás tudatossága. De pontosan a változás észlelése -nem tesz szükségessé egy változatlan háttérrel?

K: Egyáltalán nem. A változás élményét az utolsó állapot emlékének és az aktuális állapotnak az összehasonlítása adja.

M: Az emlék, és az aktuális állapot között egy alapvető különbség van, amely pillanatról pillanatra megfigyelhető. Az aktuális és az emlék egyetlen időpontban sem azonos. A kettő között nem csak intenzitásbeli, hanem minőségi különbség is van. Az aktuális félre nem érthető módon az. Semmilyen akarati erőfeszítéssel, vagy képzelettel nem cserélheted fel a kettőt. Na már most, mi az, ami az aktuális egyedi minőségét adja?

K: Az aktuális valódi, míg az emlékekkel kapcsolatban jóval nagyobb a bizonytalanság.

M: Igazad van, de miért van így? Egy pillanattal előbb, az emlék volt aktuális, egy pillanat múlva az aktuális lesz az emlék. Mi teszi az aktuálisat egyedivé? Nyilvánvaló, hogy jelenlét érzésed. Emléked és elvárásod azt a tiszta érzést foglalja magában, hogy az egy megfigyelt mentális állapot, míg az aktuálisban elsődlegesen a jelen és a tudat érzése van.

K: Igen, értem. A tudat az, ami miatt különbség van az aktuális és az emlék között. Az ember gondolja a múltat, vagy a jövőt, de a jelen a *most*ban van.

M: Bárhová mérsz, az itt és most érzése állandóan veled van. Ez azt jelenti, hogy tértől és időtől független vagy, hogy a tér és idő benned vannak, és nem te vagy azokban. Testtel való önazonosságod, ami térben, és időben természetesen korlátozott -ez adja a végesség érzését. Valójában végtelen, és örökkévaló vagy.

K: Hogyan ismerhetem meg ezt a végtelen, és örökkévaló éneket?

M: Az én, amit meg akarsz ismerni, valamiféle második én? Különböző éneket teremtettél? Biztos, hogy csak egy én van, és hogy te vagy az az én. Az én, ami vagy, az egyetlen én, ami van. Távolítsd el, és add fel önmagadról alkotott rossz ideákat, és azt ott találsz, teljes dicsőségében. Egyedül elméd vet gátat önismeretednek.

K: Hogyan szabaduljak meg az elmétől? És az élet lehetséges egyáltalán elme nélkül, az emberi szinten?

M: Nincs olyan dolog, hogy elme. Vannak ideák, és némelyikük rossz. Hagyj fel a rossz ideákkal, mert hamisak, és elzárnak attól, hogy lásd önmagadat.

K: Mely ideák rosszak, és melyek igazak?

M: Az állítások általában rosszak, és a tagadások -helyesek.

K: Nem élhetek úgy, hogy mindent tagadok.

M: Csak tagadással élhetsz. Az állítás kötöttség. Kérdezni, és tagadni szükségszerű. Ez a lényege a lázadásnak, és lázadás nélkül nem létezhet szabadság. Nincs második, vagy magasabb én, amit keresned kéne. Te vagy a legfelsőbb én, csak add fel az énedről szóló hamis ideákat. Hit és értelem egyaránt azt mondják, nem vagy sem a test, sem annak vágyai és félelmei, sem az elme, annak képzelet szülte ideáival, sem a társadalmi szerep, amely arra kényszerít, hogy eljátszd a személyt, aki feltételezés szerint vagy. Add fel a hamist, és az igaz az ő saját örökébe lép. Azt mondd, meg akarod ismerni énedet. Te vagy az éned - nem lehetsz semmi, csak ami vagy. Az ismeret elkülönül a léttől? Bármí, amit elméddel ismerni tudsz, az elméé, nem te vagy; önmagadról csak azt mondhatod: 'én vagyok, tudatos vagyok, szeretem'.

K: Úgy találom, életben lenni fájdalmas állapot.

M: Nem lehetsz életben, mert te maga az élet vagy. A személy szenved, akinek képzeled magad, nem te. Oldd fel a tudatosságban. Egy halom emlék és szokás csupán. A valótlán tudatossága és igaz természeted tudatossága között szakadék van, amelyet könnyedén át fogsz hidalni, amint mesterévé váltál a tiszta tudatosság művészetének.

K: Mindössze annyit tudok, hogy nem ismerem önmagam.

M: Honnan tudod, hogy nem ismered önmagad? Közvetlen meglátásod azt súgja, hogy önmagadat ismered először, mert semmi nem létezik számodra anélkül, hogy te ott lennél, hogy tapasztald annak létezését. Azért képzeled, hogy nem ismered önmagad, mert nem tudod leírni önmagad. Mindig kijelentheted, hogy 'tudom, hogy vagyok', és vissza fogod utasítani, mint hamis állítást, hogy 'nem vagyok'. De bármí is legyen amit le tudsz írni, az nem lehet az önmagad, és ami vagy, azt nem tudod leírni. Csak azáltal ismerheted magad, hogy önmagad vagy, az önmeghatározás, és önleírás mindenféle kísérlete nélkül. Amint megértetted, hogy te semmi olyan nem vagy, ami észlelhető, vagy elképzelhető, hogy bármí jelenjék is meg a tudatosság mezejében, az nem lehetsz te magad, át fogod adni magad minden önmeghatározás kiirtásának, mint egyetlen módnak, amellyel önmagad mélyebb megvalósításáig eljuthatsz. Elvetéssel a szó szoros értelmében úgy haladsz, akár - egy igazi rakéta. Tudni, hogy sem a testben, sem az elmében nem vagy, noha tudatában vagy mindkettőnek, már önismeret.

K: Ha sem a test, sem az elme nem vagyok, miért vagyok ezek tudatában? Hogyan észlelhetek valamit, ami teljesen idegen tőlem?

M: A 'semmi nem én vagyok' az első lépés. A 'minden én vagyok' a következő. Mindkettő a 'létezik a világ' ideába kapaszkodik. Amikor ez is feladásra kerül, az maradsz, ami vagy - a nem kettős Én. Te az vagy itt és most, de látásodat eltorzítják az éneddel kapcsolatos hamis ideák.

K: Nos, elfogadom, hogy vagyok, voltam, leszek; legalábbis születéstől a halálig. Nem kételkedem a léteemben, itt és most. De úgy gondolom, hogy ez nem elég. Az életemből hiányzik az öröm, ami a belső és a külső közötti harmóniából születik. Ha egyedül én vagyok, és a világ pusta kivetítés, akkor miért a diszharmónia?

M: Te teremtész diszharmóniát, utána pedig panaszkodsz. Amikor vágysz és félsz, és érzéseiddel azonosítod önmagad, akkor szomorúságot, és kötöttséget teremtész. Amikor szeretettel és bölcsességgel teremtész, és független maradsz teremtményeidtől, annak eredménye harmónia, és béke. De akármí is legyen elméd állapota, mi módon fejlődik ki rajtad? Csak elméddel való önazonosulásod tesz boldoggá, vagy boldogtalanná. Lázadj fel ellene, hogy elméd rabszolgája légy, lásd, hogy bilincseidet magad teremtetted, és törd szét a ragaszkodás és az undor láncait. Tartsd elmédben szabadságod célját, míg rá nem ébredsz, hogy már szabad vagy, hogy a szabadság nem valami távoli jövőben bekövetkező dolog, amit fájdalmas erőfeszítésekkel kell kiérdemelni, hanem örökérvényű módon a te sajátod, a szolgálatodban áll. A szabadság nem megszerzés, hanem bátorság dolga, bátor vagy elhinni, hogy már szabad vagy, és a szerint cselekedni.

K: Ha úgy cselekszem, ahogy szeretnék, szenvednem kell.

M: Mindazonáltal, szabad vagy. Cselekedeted következményei a társadalomtól fognak függeni, amelyben élsz, és annak konvencióitól.

K: Lehet, hogy meggondolatlanul cselekszem.

M: A bátorsággal együtt fog növekedni bölcsesség, a könyörület, és a cselekvésbeli ügyesség. Tudni fogod, mit kell tenned, és bármit teszel, az mindenképp jó lesz.

K: Úgy látom, önmagam különböző aspektusai háborúban állnak egymással, és nincs bennem béke. Hol a szabadság, a bátorság, a bölcsesség és a könyörület? Cselekedeteim csupán a káoszt növelik, amelyben élek.

M: Ez teljesen így van, mert a testnek tartod magad, vagy valaminek. Állj meg, nézz, vizsgálódj, tedd fel a helyes kérdéseket, juss el a helyes következtetésekre, és legyen meg a bátorságod a szerint cselekedni, és meglátod, mi történik. Lehet, hogy az első lépések a fejedre omlasztják a tetőt, de a zűrzavar hamarosan ki fog tisztulni, és béke és öröm lesz. Annyi mindent tudsz önmagadról, de az ismerőt nem ismered. Fedezd fel ki vagy, az ismert ismerőjét. Nézz befelé szorgalmasan, ne felejtss emlékezni rá, hogy az észlelt nem lehet azonos az észlelővel. Akármit látsz, hallasz, vagy gondolsz, emlékezz - te nem az vagy, ami történik, te az vagy, akinek a számára az történik. Áss le mélyen az 'én vagyok' érzésébe, és biztosan fel fogod fedezni, hogy az észlelési központ univerzális, olyan univerzális, mint a fény, amely megvilágítja a világot. Minden, ami az univerzumban történik, az neked, a csendes tanúnak történik. Másfelől, bármi történik, általad, az univerzális, és kiapadhatatlan energia által történik.

K: Kétségtelenül nagy öröm hallani, hogy az ember a csendes tanú, és az univerzális energia. De hogy tudom a verbális kijelentést közvetlen tudásra váltani? A hallás nem tudás.

M: Mielőtt bármit is közvetlenül, nonverbálisan tudhatnál, tudnod kell, ki az ismerő. Ez ideig az elmét tartottad az ismerőnek, de ez éppen, hogy nem így van. Az elme képekkel és ideákkal terhel, amelyek nyomokat hagynak az emlékezetben. Az emlékezést tartod tudásnak. Az igazi tudás örökké friss, új, váratlan. Belülről fakad. Amikor tudod, hogy mi vagy, akkor az is vagy, amit tudsz. A tudás és a lét között nincsen szakadék.

K: Csak az elmével tudom tanulmányozni az elmét.

M: Persze, használd az elmédet, hogy megismerd az elmédet. Ez tökéletesen rendben van, és ahhoz is a legjobb előkészület, hogy meghaladd az elmét. Lét, tudás és öröm a te sajátjaid. Először realizáld saját létedet. Ez könnyű, mert az 'én vagyok' érzése mindig veled van. Azután fogadd el önmagad, mint az ismertől különváló ismerőt. Amint tisztá létként ismered önmagad, a szabadság elragadtatása a te sajátod.

K: Melyik *Yoga* ez?

M: Mi a gond? Az készítetted rá, hogy ide gyere, hogy nem tetszik az életed, ahogy azt ismered, a tested, és elméd élete. Kontrollálásuk, és az ideális felé közelítésük révén megpróbálhatsz javítani rajtuk, vagy átvághatod az önazonosság gordiuszi csomóját, és tekintheted testedet és elmédet olyasvalaminek, ami nincs rád bízva, semmilyen módon.

K: Nevezhetem a kontrollálás útját és tudományát *raja* yogának, és a pártatlanság útját - *gnana* yogának? És az ideális imádását - *bhakti* yogának?

M: Ha ez neked örömet okoz. A szavak rámutatnak, de nem adnak magyarázatot. Én a megértésen keresztül történő megszabadulás ősi és egyszerű módszerét tanítom. Értsd meg saját elmédet, és ha kitartó vagy, eléred. Az elme félreért, valójában a félreértés a természete. A helyes megértés az egyetlen gyógyszer, bármilyen néven nevezed. Ez a legkorábbi, és a legújabb is, mert úgy foglalkozik az elmével, ahogyan az van. Semmit nem fogsz megváltoztatni, mert nincs szükség változásra. Megváltoztathatod elmédet, vagy testedet, de ami változik, az mindig valamilyen hozzád képest külső dolog, nem te. Egyáltalán miért vesződsz a változással? Realizáld egyszer s mindenkorra, hogy sem tested, sem elméd, de még tudatosságod sem te vagy, és hogy igaz természeteden egyedül állsz tudatosságon és tudatalanságon túl. Semmilyen erőfeszítés által nem juthatsz oda, csak a megértés világossága által. Nyomozd ki félreértéseidet, és hagyd el őket, ez minden. Semmi nincs, amit keresni, és találni kellene, mert semmit nem veszítettél el. Lazíts, és figyeld az 'én vagyok'-ot. A valóság közvetlenül mögötte van. Légy csendben, légy csendes; meg fog jelenni, vagyis inkább magába fog fogadni.

K: Nem kell, hogy testemtől és elmémtől megszabaduljak előbb?

M: Nem tudsz, mert éppen az idea köt hozzájuk. Csak értsd meg, és hagyd figyelmen kívül.

K: Képtelen vagyok figyelmen kívül hagyni, mert nem vagyok integrált.

M: Képzeld el, hogy teljesen integrált vagy, hogy gondolataid és cselekedeteid teljesen összhangban vannak. Milyen segítséget fog ez számodra jelenteni? Nem fog megszabadítani önmagad félreismerésétől, attól, hogy a test, illetve az elme vagy. Lásd ezeket pontosan annak, ami 'nem te vagy', ez minden.

K: Arra kérsz, hogy emlékezzek felejteni.

M: Igen, úgy valahogy. De azért ez nem reménytelen. Meg tudod csinálni. Csak állj hozzá komolyan. Vak tapogatózásod tele van ígérettel. Valójában keresésed a találás. Nem tudsz hibázni.

K: Dezintegráltságunk miatt szenvedünk.

M: Amíg gondolatainkat és cselekedeteinket vágyaink és félelmeink sarkallják, szenvedni fogunk. Lásd a haszontalanságukat, és a veszély és káosz amit teremtenek, alább fog hagyni. Ne próbáld átalakítani önmagad, csak lásd minden változás haszontalanságát. A változékony állandóan változik, míg a változatlan várakozik. Ne várd el, hogy a változékony vigyen el téged a változhatatlanhoz - ez soha nem történhet meg. Csak miután a változás ideáját teljesen hamisnak látod, és elveted, akkor fog a változhatatlan az örökébe lépni.

K: Bármerre járok, azt hallom, hogy mélyrehatóan meg kell változnom, mielőtt megláthatnám a valóságot. Ezt az átgondolt, önként vállalt változási folyamatot nevezik Yogának.

M: Minden változás az elmére hat csupán. Ahhoz, hogy az légy, ami vagy, túl kell lépned az elmén, bele saját létedbe. Lényegtelen, hogy mi az elme, amit magad mögött hagyasz, feltéve, hogy egyszer s mindenkorra magad mögött hagyod. Ez megint csak nem lehetséges önmegvalósítás nélkül.

K: Mi jön először - az elme feladása, vagy az önmegvalósítás?

M: Az önmegvalósítás feltétlenül először jön. Az elme nem tud önmagától túllépni önmagán. Fel kell, hogy robbanjon.

K: Nincs felderítés a robbanás előtt?

M: A robbantó erő a valóságból származik. De te jól megfontoltan felkészítet rá az elmédet. A félelem mindig késleltetni tudja, míg másik lehetőség nem adódik.

K: Gondoltam, mindig van egy esély.

M: Elméletben - igen. Gyakorlatban egy olyan helyzetnek kell adódnia, amikor az önmegvalósítás összes szükséges összetevője jelen van. Ez nem szabad, hogy elcsüggessen. Az 'én vagyok' tényén való időzésed hamarosan másik esélyt fog teremteni. Mert a hozzáállás lehetőséget vonz. Csak az 'én vagyok' való első kézből, és nem igényel bizonyítékot. Tartózkodj benne.

100. A megértés szabadsághoz vezet

Kérdő: A világ sok országában alkalmaznak vizsgáló tisztek olyan gyakorlatokat, melyek célja áldozataik vallomásra bírása, valamint személyiségük megváltoztatása, ha szükséges. Fizikai és morális szükségletek megvonásának megfontolt megválasztásával és meggyőzéssel a régi személyiség összeomlik, és egy új személyiség lép a helyébe. A vizsgálat alatt álló embernek olyan sokszor elisméltik, hogy ő az állam ellensége, és országának árulója, hogy eljön a nap, amikor valami összetörik benne, és teljes meggyőződéssel azt kezdi érezni, hogy ő egy áruló, egy lázadó, teljesen megvetésre méltó, és rászolgált a legszörnyűbb büntetésre. Ezt a folyamatot ismerik agymosásként. Szerintem a vallásos ember, és a Yoga gyakorlója nagyon hasonló, mint egy 'agymosott'. Ugyanaz a fizikai és mentális nélkülözés, magánzárka, a bűn intenzív érzése, kétségbeesés, és a vágy, hogy vezeklésen keresztül meneküljön, és megtérjen, elfogadjon egy új önképet, és megszemélyesítse ezt a képet. Ugyanígy az ismétlődő formulák halmaza: 'Isten jó; a Guru (gyülekezet) tudja; a hit megment engem'. Az úgynevezett Yoga, illetve a vallásos gyakorlatok ugyanazon elven működnek. Az elmét arra kényszerítik, hogy valamilyen konkrét ideára koncentráljon, hogy minden más ideát kizárjon, és szigorú fegyelemmel, fájdalmas önsanyargatással erősítse a koncentrációt. Nagy árat fizetnek élet és boldogság terén, és az ezért remélhető jutalomnak nagyon fontosnak kell lennie. Ez az előre elrendezett, szembetűnő vagy rejtett, vallásos vagy politikai, etikai vagy társadalmi átalakulás, lehet, hogy hitelesnek és tartósnak látszik, mégis egy mesterkélt érzés merül fel vele kapcsolatban.

Maharaj: Teljesen igazad van. Ha az elme oly sok viszontagságon megy keresztül, összezavarodik és megbénul. Állapota bizonytalanra válik; akármibe belefog, annak a vége még mélyebb kötelék.

K: Akkor miért vannak elrendelt *sadhanák*?

M: Hacsak nem teszel iszonyú erőfeszítéseket, nem leszel róla meggyőződve, hogy az erőfeszítés nem vezet sehová. Az én annyira önhitt, hogy hacsak teljesen el nem bátortalanodik, nem fogja feladni. Pusztán verbális meggyőzés nem elegendő. Szigorú tények tudják csak megmutatni az énkép abszolút jelentéktelenségét.

K: Az agymosás az örülségemhez, a Guru pedig az épelméjűségemhez vezet. A vezetés a hasonlóság. De a motívum és a cél teljesen más. A hasonlóságok valószínűleg pusztán verbálisak.

M: A szenvedésre való ösztönzés, vagy kényszerítés erőszakot foglal magában, és az erőszak gyümölcse nem lehet édes. Bizonyos szituációk szükségszerűen fájdalmasak, és ezt el kell fogadnod. Más szituációkat te hoztál létre, akár szándékosan, akár hanyagságból. És ezekből úgy kell megtanulnod a leckét, hogy az ne ismétlődjön ismét.

K: Úgy tűnik, azért kell szenvednünk, hogy megtanuljunk uralkodni a fájdalom felett.

M: A fájdalmat el kell viselni. Olyan, mint fájdalom uralása, nem létezik, és edzésre sincs szükség. A jövőre való előkészület, attitűdök fejlesztése, a félelem jele.

K: Amint a fájdalommal szembesülni tudok, szabadabbá váltam vele szemben, nem félek tőle, és ezért boldog vagyok. Ez történik a bebörtönzött rabbal is. Büntetését jogos és helyes dolognak fogadja el, és békében van a börtönhatósággal, és az állammal. A vallások egyebet sem csinálnak, csak elfogadásról, és megadásról prédikálnak. Arra ösztönöznek, hogy bűnösnek valljuk magunkat, hogy felelősnek érezzük magunkat a világ minden gonoszságáért, és magunkra mutogassunk, mint azok egyetlen okára. A problémám: nem látok sok különbséget az agymosás, és a *sadhana* között, kivéve, hogy a *sadhana* nem korlátozza az embert fizikailag. A kényszerítő szuggesztív mindkettőben jelen van.

M: Ahogy mondtad, a hasonlóságok felszíniek. Ne lovagolj ezeken.

K: Uram, a hasonlóságok nem felszíniek. Az ember egy összetett lény, és egy időben lehet a vádló, és a vádlott, a bíró, a börtönigazgató, és a hóhér. Nincs ilyen sok önkéntes egy 'önkéntes' *sadhanában*. Az embert erőszakkal mozgatják látókörén és ellenőrzésén túlra. Mentális anyagcserémet legalább olyan kevéssé tudom megváltoztatni, mint a fizikait, hacsak nem olyan fájdalmas és hosszadalmas erőfeszítésekkel - mint a Yoga. Mindössze azt kérdezem: egyetért-e velem Maharaj, hogy a Yoga erőszakot foglal magában?

M: Egyetérték, hogy a Yoga, ahogyan bemutattad, erőszakot jelent, és én soha nem támogatom az erőszak semmilyen formáját. Az én utam teljesen erőszakmentes. Pontosan úgy értem, ahogy mondom: erőszakmentes. Fejtsd meg magad, hogy mi ez. Én azt mondom csupán: erőszakmentes.

K: Nem beszélek félre. Amikor egy Guru arra kér, hogy életem hátralévő részében napi tizenhat órát meditáljak, nem tudom megcsinálni önmagammal szembeni szélsőséges erőszak nélkül. Az ilyen Guru jó, vagy rossz?

M: Senki nem kényszerít, hogy napi tizenhat órát meditálj, ha neked nincs hozzá kedved. Ez csak egy módja, hogy közöljék veled: 'maradj önmagaddal, ne vessz el a többi között'. A tanító várni fog, csak az elme türelmetlen. Nem a tanár, hanem az elme erőszakos, és fél is saját erőszakától. Az elme dolgai viszonylagosak, tévedés azokat abszolúttá tenni.

K: Ha passzív maradok, semmi nem változik. Ha aktív vagyok, erőszakosnak kell lennem. Mi olyat tehetek, ami se nem természetlen, se nem erőszakos?

M: Természetesen van módszer, mely se nem erőszakos, se nem természetlen, és mégis páratlanul hatékony. Csak nézz önmagadra, amint vagy, lásd önmagadat, ahogy vagy, fogadd el önmagadat, ahogy vagy, és hatolj egyre mélyebbre abba, ami vagy. Erőszak és erőszakmentesség a mások iránti attitűdöt írja le; az én önmagával kapcsolatban se nem erőszakos, se nem erőszakmentes, vagy tudatában van, vagy nincs tudatában önmagának. Ha ismeri önmagát, minden cselekedete helyes, ha nem, minden cselekedete rossz lesz.

K: Hogy érted, mikor azt mondd: én vagyokként ismerem magamat?

M: Mielőtt az elme lett - én vagyok. Az 'én vagyok' nem egy gondolat az elmében; az elme történik az én számomra, nem én történek az elme számára. És mivel tér és idő az elmében vannak, én időn és téren túli, örök, és mindenütt jelenvaló vagyok.

K: Komolyan beszélsz? Komolyan úgy gondold, hogy te mindenhol, és minden időben létezel?

M: Igen, komolyan. Számomra ez olyan nyilvánvaló, mint számomra a mozgás szabadsága. Képzeld el, amint egy fa megkérdezi egy majomtól: 'Komolyan úgy gondold, hogy egyik helyről a másikra tudsz mozogni?' És a majom azt mondja: 'Igen, komolyan'.

K: Kauzalitástól mentes is vagy? Képes vagy csodákra?

M: A világ önmaga csoda. Én túl vagyok a csodákon - én abszolúte normális vagyok. Számomra minden úgy történik, ahogy kell. Nem avatkozom a teremtés dolgaiba. Mi haszna kis csodáknak számomra, amikor a legnagyobb csoda zajlik szakadatlanul? Bármit is láss, mindig a te saját lényed az, amit látsz. Merülj egyre mélyebbre önmagadban, keress belül, sem erőszakot, sem erőszakmentességet nem találsz az önfelfedezés során. A hamis megsemmisítése nem erőszak.

K: Amikor gyakorlom az önkutatást, vagy azzal az ideával haladok befelé, hogy az hasznos lesz számomra ilyen-olyan módon, még mindig az elől menekülök, ami vagyok.

M: Így van. A valódi önkutatás mindig valamibe befelé, nem valamiből kifelé irányul. Amikor azt kutatom, hogyan szerezzek meg, vagy kerüljek el valamit, valójában nem kutatok. Ahhoz, hogy ismerjek valamit, el kell fogadnom azt - teljesen.

K: Igen, Isten megismeréséhez el kell fogadnom Istent - milyen ijesztő.

M: Mielőtt Istent el tudnád fogadni, önmagadat kell elfogadnod, ami még ijesztőbb. Az önfogadás első lépései egyáltalán nem kellemesek, mert amit látsz, az nem egy boldog látvány. Szükséged van minden bátorságodra, hogy tovább menj. Ami segít, az a csend. Nézz önmagadra teljes csöndben, ne írd le önmagad. Nézz arra a lényre, aminek hiszed magad, és emlékezz - nem az vagy, amit látsz. 'Ez nem én vagyok - mi vagyok én?' - ez az önkutatás szellemi indítéka. Nincsenek egyéb eszközei a megszabadulásnak, minden eszköz késett. Határozottan utasítsd el, ami nem vagy, míg a valódi Én fel nem bukkan az ő ragyogó semmiségében, az ő 'sem-mi-ségében'.

K: A világ gyors és kritikus változásokon megy keresztül. Ezeket az Egyesült Államokban nagyon tisztán láthatjuk, habár más országokban is előfordulnak. Egyfelől növekszik a bűncselekmények száma, másfelől több hiteles szentséget láthatunk. Közösségek alakulnak, és némelyik az integritás és vezeklés nagyon magas szintjén áll. Úgy látszik, mintha a gonosz önmagát pusztítaná saját sikereivel, akár a tűz, mely elemesztí tüzelőanyagát, míg a jó, mint az élet, fenntartja önmagát.

M: Amíg az eseményeket jókra és gonoszokra osztod, igazad lehet. Csakugyan, a jó gonosszá, és a gonosz jóvá válik, saját beteljesedése révén.

K: Mi a véleményed a szeretetről?

M: Amikor paráznaságba fordul, akkor destruktívvá válik.

K: Mi a paráznaság?

M: Emlékezés - képzelődés - előre látás. Érzéki, és verbális. A függőség egy formája.

K: Előírás a Yogában a *brahmacharya*, az önmegtartóztatás?

M: A kényszerek és tiltások élete nem *Yoga*. Az elmének meg kell szabadulnia a vágyaktól, és lazává kell válnia. Ez megértéssel következik be, nem elhatározással, amely csak egy másik formája az emlékezetnek. A megértésre jutott elme vágyaktól és félelmektől mentes.

K: Hogyan juthatok megértéshez?

M: Meditációval, ami figyelemben részesítést jelent. Légy teljesen tudatában a problémádnak, nézd meg azt minden oldalról, figyeld meg, hogyan hat az életedre. Majd hagyd magára. Ennél többet nem tudsz tenni.

K: Ez szabaddá fog tenni?

M: Attól vagy szabad, amit megértettél. A szabadság külső megnyilvánulásainak megjelenése időt vehet igénybe, de már jelen vannak. Ne várd el a tökéletességet. A megnyilvánulásban nincs tökéletesség. A részletek össze kell, hogy ütközzenek. Semmilyen probléma nem oldható meg teljesen, viszont vissza tudsz húzódni előre egy olyan szintre, ahol már nem befolyásol.

101. A *Gnani* nem ragad és nem tart meg semmit

Kérdő: Hogyan jár el a *gnani*, mikor valamit megcsinálnia szükséges? Terveket készít, dönt a részletek felől, majd végrehajtja azokat?

Maharaj: A *gnani* teljesen átlátja a helyzetet, és azonnal tudja, hogy mit kell csinálnia. Ez minden. A többi megtörténik önmagától, és egészében véve tudattalanul. A *gnani* minden létezővel való önazonossága annyira teljes, hogy ahogyan ő hat az univerzumra, úgy hat az univerzum órá. A legteljesebb mértékben biztos benne, hogy mihelyt felismerte a szituációt, az események a megfelelő módon fognak alakulni. Az átlagember személyesen érintett, kockázatait és esélyeit latolgatja, míg a *gnani* közömbös marad, biztos benne, hogy minden úgy fog történni, ahogy kell; és nem sokat számít neki, hogy mi történik, mert végül is az egyensúly, és a harmónia helyreállása elkerülhetetlen. A dolgok szíve békében van.

K: Úgy tudom, hogy a személyiség illúzió, és a valósággal az önazonosság elvesztése nélküli éber pártatlanság pontjában érintkezünk. Légy szíves, áruld el nekem - e pillanatban te személy vagy, vagy egy öntudatos identitás?

M: Mindkettő. De a valódi én nem írható le, csak a személy kínálta kifejezéseken kívül, csak annak kifejezéseivel, ami nem vagyok. Mindössze annyit mondhatsz a személyről, hogy az nem az én, és nem tudsz semmi olyat mondani az énről, ami ne a személyre vonatkozna; ahogy az van, ahogy az lehetne, ahogy annak lennie kell. Minden tulajdonság személyes. A valóság minden tulajdonságot meghalad.

K: Időnként az én, időnként pedig a személy vagy?

M: Hogy lehetnék? A személy az, aminek más személyek számára megjelennek. Önmagam számára én a tudatosság végtelen kiterjedése vagyok, amelyben megszámlálhatatlan személy jelenik meg, és tűnik el, végtelen egymásutánban.

K: A személy, amely számodra teljesen illuzórikus, miképpen jelenik meg számunkra valódiaként?

M: Az én, aki vagy, minden létező, tudatosság és öröm gyökere, te részesítesz valóságodban mindent, amit észlelsz. Ez a valóságban részesítés megváltozhatatlanul a *most*-ban megy végbe, nem más időben, mert múlt és jövő csak az elmében van. A 'létezés' csak a *mostra* vonatkozik.

K: Az örökkévalóság nem végtelen ugyanígy?

M: Az idő végtelen, de korlátozott, az örökkévalóság a *most* pillanatának a tört része. Nem találjuk, mert az elme örökké a múlt és a jövő között ingázik. Nem fog megállni, hogy a *mostra* fókuszáljon. Ez viszonylag könnyedén megtehető, ha érdeklődésed felébred iránta.

K: Mi ébreszti fel az érdeklődést?

M: A komolyság, mint az érettség jele.

K: És hogyan következik be az érettség?

M: Úgy, hogy elmédet világosan és tisztán tartod, életed minden pillanatát teljes tudatossággal úgy éled meg, ahogyan az történik, megvizsgálva és szétosztva a vágyakat, és félelmeket, mihelyt felmerülnek.

K: Lehetséges ilyen koncentráció egyáltalán?

M: Törekedj. Egy lépés egyszerre könnyű. Energia árad a komolyságból.

K: Nem találok magam elég komolynak.

M: Az ön-cserbenhagyás súlyos probléma. Megrohasztja a lelket, akár a rák. A tisztaság és a gondolkodás integritása a gyógyszer. Törekedj, hogy megértsd, illúziók világában élsz, vizsgáld meg, tárd fel azok gyökereit. A valódi törekvés a megtételre komollyá fog tenni téged, mert a helyes erőfeszítésben boldogság van.

K: Hová fog ez engem vezetni?

M: Hová tudna vezetni, ha nem saját tökéletesedése felé? Amint jól megalapozott vagy a *most*-ban, nem kell sehová máshová menjen, ami időtlenül vagy, amit örökkévényűen kifejezel.

K: Egy, vagy sok vagy?

M: Egy vagyok, de sokként jelenek meg.

K: Miért jelenik meg egyáltalán az ember?

M: Létezni, és tudatosnak lenni jó.

K: Az élet szomorú.

M: A szomorúság oka a tudatlanság. A megértést boldogság követi.

K: Miért kell a tudatlanságnak fájdalmasnak lennie?

M: Ez a gyökere minden váagnak, és félelemnek, melyek fájdalmas állapotok, és a vég nélküli tévelygések forrása.

K: Láttam, hogy állítólag megvalósult emberek nevetnek, és sírnak. Ez nem annak a jele, hogy nem mentesek a vágytól és félelemtől?

M: Nevethetnek és sírhatnak, a körülményektől függően, de belsőleg nyugodtak és tiszták, pártatlan szemlélői saját spontán reakcióiknak. A külsőség megtévesztő, és a *gnani* esetében még inkább az.

K: Nem értem.

M: Az elme nem értheti, mert arra van nevelve, hogy megragadjon és megtartsa, míg a *gnani* nem ragad és nem tart meg.

K: Mit tartok én meg, amit te nem?

M: Te az emlékek teremtménye vagy; legalábbis úgy képzeld, hogy az vagy. Én egyáltalán nem így képelem. Vagyok aki vagyok, ami semmilyen fizikai vagy mentális állapottal nem azonosítható.

K: Egy baleset biztos romba dőtené a higgadságodat.

M: Az a különös, hogy nem. Számomra is meglepő módon, maradok aki vagyok - tiszta tudat, minden történésre éberem.

K: Még a halál pillanatára is?

M: Mit nekem a test halála?

K: Nincs rá szükséged a világgal való kapcsolathoz?

M: Nincs szükségem a világra. Egyben sem vagyok. Az általad gondolt világ csak a te elmédben van. Látom azt szemeiden és elméden keresztül, de teljes tudatában vagyok, hogy az emlékek kivetítése; a valósággal csak a tudat pontjában érintkezik, amely csak a *mostban* lehet.

K: Egyetlen különbségnek az tűnik közöttünk, hogy míg én azt állítom, hogy nem ismerem valódi éneket, te fenntartod, hogy jól ismered azt; van valamilyen más különbség közöttünk?

M: Nincs közöttünk semmilyen különbség; én sem mondhatom, hogy ismerem önmagam, tudom, hogy nem vagyok se leírható, se definiálható. Egy végtelenség van az elme legtávolabbi elérésén túl. Ez a végtelenség az otthonom; ez a végtelenség vagyok én magam. És ez a végtelenség szeretet is egyben.

K: Te mindenütt szeretetet látsz, míg én gyűlöletet, és szenvedést. Az emberiség története az egyéni és kollektív gyilkolás története. Semmilyen más élőlény nem gyilkol olyan élvezettel.

M: Ha az indítékokat keresed, szeretet fogsz találni, önmagad, és az ember szeretetét. Az emberek azért harcolnak, amiről azt képzelik, hogy szeretik.

K: Szeretetüknek biztos elég valóságosnak kell lennie, ha készek meghalni érte.

M: A szeretet határtalan. Amely szeretet kevesekre korlátozott, nem nevezhető valódinak.

K: Te ismersz ilyen korlátlan szeretetet?

M: Igen, ismerek.

K: Hogyan érez?

M: Minden szeretett, és szeretetre méltó. Nincs kivétel.

K: Még a csúf, és a bűnös sem az?

M: Minden tudatosságomon belül van; minden az én sajátom. Örültség felosztani önmagamat szeretett és nem szeretett dolgokra. Mindkettő fölött állok. Nem vagyok elidegenedett.

K: A rokon- és ellenszenvtől való mentesség a közöny állapota.

M: Kezdetben így lehet látni és érezni. Állhatatosan tarts ki az effajta a közönyt, és mindent betöltő, és mindent átölelő szeretetté fog fejlődni.

K: Vannak pillanatok, mikor az elme kivirágzik, és fellángol, de e pillanatok nem maradandóak, és az élet visszatér mindennapos szürkeségéhez.

M: Diszkontinuitás a törvény, amikor a konkrétal bánysz. A folyamatos nem tapasztalható, mert nincsenek határai. A tudatosság átalakulásokat foglal magában, változás változást követ, mikor egy dolog vagy állapot véget ér, és másik kezdődik; aminek nincs határvonala, az nem tapasztalható a szó közönséges értelmében. Az ember csak annak ismerete nélkül lehet az, de azt tudhatja, hogy mi nem. Határozottan nem azonos a folytonos mozgásban lévő tudatosság teljes tartalmával.

K: Ha a megváltozhatatlan nem megismerhető, akkor mi értelme és célja a megvalósításának?

M: A megváltozhatatlan megvalósítása megváltozhatatlanná válást jelent. És a cél minden élőnek a java.

K: Az élet mozgás. A mozdulatlanság halál. Hogyan válik hasznára a halál az életnek?

M: Én megváltozhatatlanságról beszélek, nem mozdulatlanságról. Megváltozhatatlanná válsz a tartózkodásban. Erővé válsz, amely minden dolgot rendbe hoz. Ez járhat, lehet, hogy nem jár intenzív külső tevékenységgel, de az elme mély, és csendes marad.

K: Ahogy elmémet figyelem úgy találom, hogy folyton változik, hangulat hangulatot követ, végtelen változatosságban, míg te, úgy látszik, örökösén ugyanabban a derűsen jóindulatú hangulatban vagy.

M: A hangulatok az elmében vannak, és lényegtelenek. Menj befelé, haladd meg őket. Szüntesd meg a tudatosságod tartalma általi igézet állapotát. Amikor az igaz lét mélyebb rétegeibe érsz, úgy fogod találni, hogy az elme felszíni játékaik nagyon kevésbé hatnak rád.

K: Ott is ugyanazon játékok lesznek?

M: A csendes elme nem halott elme.

K: A tudatosság mindig mozgásban van - ez megfigyelhető tény. A mozdulatlan tudatosság ellentmondás. Amikor csendes elméről beszélsz, az mit jelent? Az elme nem a tudatossággal azonos?

M: Ne feledjük, hogy a szavakat sokféle módon használjuk, a szövegösszefüggésnek megfelelően. A tény az, hogy kicsi a különbség a tudatos és a tudattalan között - lényegében ugyanazok. Az ébrenléti állapot különbözik a mély alvástól a tanú jelenlétében. A tudat sugara megvilágítja elménk egy részét, és az a rész álmunkká, vagy ébrenléti tudatosságunkká válik, míg a tudat a tanúként jelenik meg. A tanú rendszerint csak a tudatosságot ismeri. A *sadhana* abból áll, hogy a tanú előbb vissza fordul saját tudatossága felé, azután önmaga felé az ő saját tudatában. Az ön-tudat a Yoga.

K: Ha a tudat mindenre kiterjed, akkor a világtalan ember látni fog, amikor megvalósultá válik?

M: Összekevered az érzékelést a tudattal. A *gnani* annak ismeri magát, ami. Tudja, ha teste nyomorék, és azt is, ha elméje érzéki észlelésben valamilyen mértékben korlátozott. De nem befolyásolja sem a látás képessége, sem annak hiánya.

K: Kérdésem ennél sokkal konkrétabb; amikor egy vak ember *gnanivá* válik, látása visszatér, vagy sem?

M: Hacsak szemei és agya nem lett helyreállítva, hogyan láthatna?

K: De keresztül fog-e menni helyreállításon?

M: Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Minden a végzettől, és a kegyelemtől függ. De a *gnani* rendelkezik egy spontán módszerrel, egy nemérzékszervi észleléssel, amely révén közvetlenül, érzékszervek közvetítése nélkül ismeri a dolgokat. Ő az érzéki, és a fogalmi fölött áll, túl van idő és tér, név és forma kategóriáin. Nem azonos sem az észleléssel,

sem az észlelten, hanem azzal az egyszerű, és univerzális hatóerővel, amely az észlelést lehetővé teszi. A valóság a tudatosságban van, de nem azonos sem a tudatossággal, sem annak valamilyen tartalmával.

K: Melyik hamis, a világ, vagy az én tudásom róla?

M: Kívül esik-e a világ a tudásodon? Túl tudsz-e lépni azon, amit tudsz? Feltételezheted a világot elméden túlnak, de az meg fog maradni egy olyan fogalomnak, amely nem bizonyított, és nem bizonyítható. A tapasztalatod a bizonyítékod, és az csak számodra érvényes. Ki más rendelkezhet még a te tapasztalatoddal, mikor a másik személy csak annyira valós, amennyire a te tapasztalatodban mutatkozik?

K: Ilyen reménytelenül magányos vagyok?

M: Az vagy. Személyként. Valódi létedben te vagy a teljesség.

K: A tudatosságomban lévő világ része vagy, vagy pedig független?

M: Amit te látsz, a tiéd, és amit én, az enyém. Kettejükben kevés a közös.

K: Kell, hogy legyen valamilyen közös tényező, amely összekapcsol bennünket.

M: Hogy a közös tényezőt megtaláld, el kell vetned minden különbséget. Csak az univerzális lehet közös.

K: Rendkívül furcsállom, hogy miközben azt mondd, csupán emlékeim terméke vagyok, és szálanalmasan korlátozott, közben egy óriási világot teremtek, mely mindent tartalmaz, beleértve téged és tanításodat is. Hogyan jött létre ez a végtelenség, és hogy tartalmazhatja azt az én csekélységem, nehéz megértenem. Lehet, hogy átadod nekem a teljes igazságot, de én annak csak egy kis részét tudom felfogni.

M: Mégis tény - a kicsi kivetíti az egészet, de nem tudja tartalmazni az egészet. Bármennyire nagy és teljes a világod, az önmagának ellentmondó, múlandó, és teljesen illuzórikus.

K: Lehet, hogy illuzórikus, de csodálatos. Amikor nézem, és hallgatom, érintem, szagolom, és ízelem, gondolom és érzem, emlékezem és elképzelem, nem tudok mást, csak bámulatba esni az én csodálatos kreativitásomon. Keresztül nézek a mikroszkópon, vagy a teleszkópon, és csodákat látok, követem az atom nyomát, és hallgatom a csillagok suttogását. Ha én vagyok az egyedüli teremtője mindennek, akkor valójában én vagyok Isten. De ha Isten vagyok, miért jelenek meg olyan kicsinek, és tehetetlennek önmagam számára?

M: Isten vagy, csak nem tudsz róla.

K: Ha Isten vagyok, akkor az általam teremtett világnak igazinak kell lennie.

M: Lényegét tekintve igazi, de megjelenésében nem az. Szabadulj meg a vágyaktól és félelmektől, és látásod azonnal kitisztul, és úgy fogod látni a dolgokat, ahogy azok vannak. Vagy mondhatod, hogy a *satoguna* teremti a világot, a *tamoguna* homályossá teszi, és a *rajoguna* eltorzítja.

K: Erről inkább ne beszéljünk, mert ha azt kérdezem, hogy mik a *gunák*, a válasz ez: ami teremt - ami elhomályosít - ami eltorzít. A tény fennmarad - valami hihetetlen történik velem, és én nem értem, mi történik, hogyan, és miért.

M: Nos, a kíváncsiság a bölcsesség születése. A szakadatlan és állhatatos kíváncsiság a *sadhana*.

K: Egy olyan világban élek, amelyet nem értek, ezért félek tőle. Mindenkinek ez a tapasztalata.

M: Elkülönítetted önmagad a világtól, ezért az fájdalmat okoz, és megrémít. Fedezd fel a tévedésedet, és szabadulj meg a félelemtől.

K: Arra kérsz, hogy adjam fel a világot, miközben én boldog akarok lenni a világban.

M: Ha a lehetetlent kéred, ki tud segíteni? A korlátozott a fájdalmas és az élvezetes váltakozásához kötött. Ha örök boldogságot keresel, amely megtámadhatatlan és megváltozhatatlan, akkor magad mögött kell hagynod a világot, annak fájdalmaival és örömeivel együtt.

K: Hogy kell ezt tenni?

M: A puszta fizikai lemondás csak jelképe a komolyságnak, de a komolyság önmagában nem szabadít meg. Megértésre van szükség, amely figyelmes észlelés, lelkes kutatás, és mély elmélyülés eredménye. Hajthatatlanul dolgoznod kell a bűntől és szomorúságtól való megváltásodért.

K: Mi a bűn?

M: Minden, ami téged megköt.

